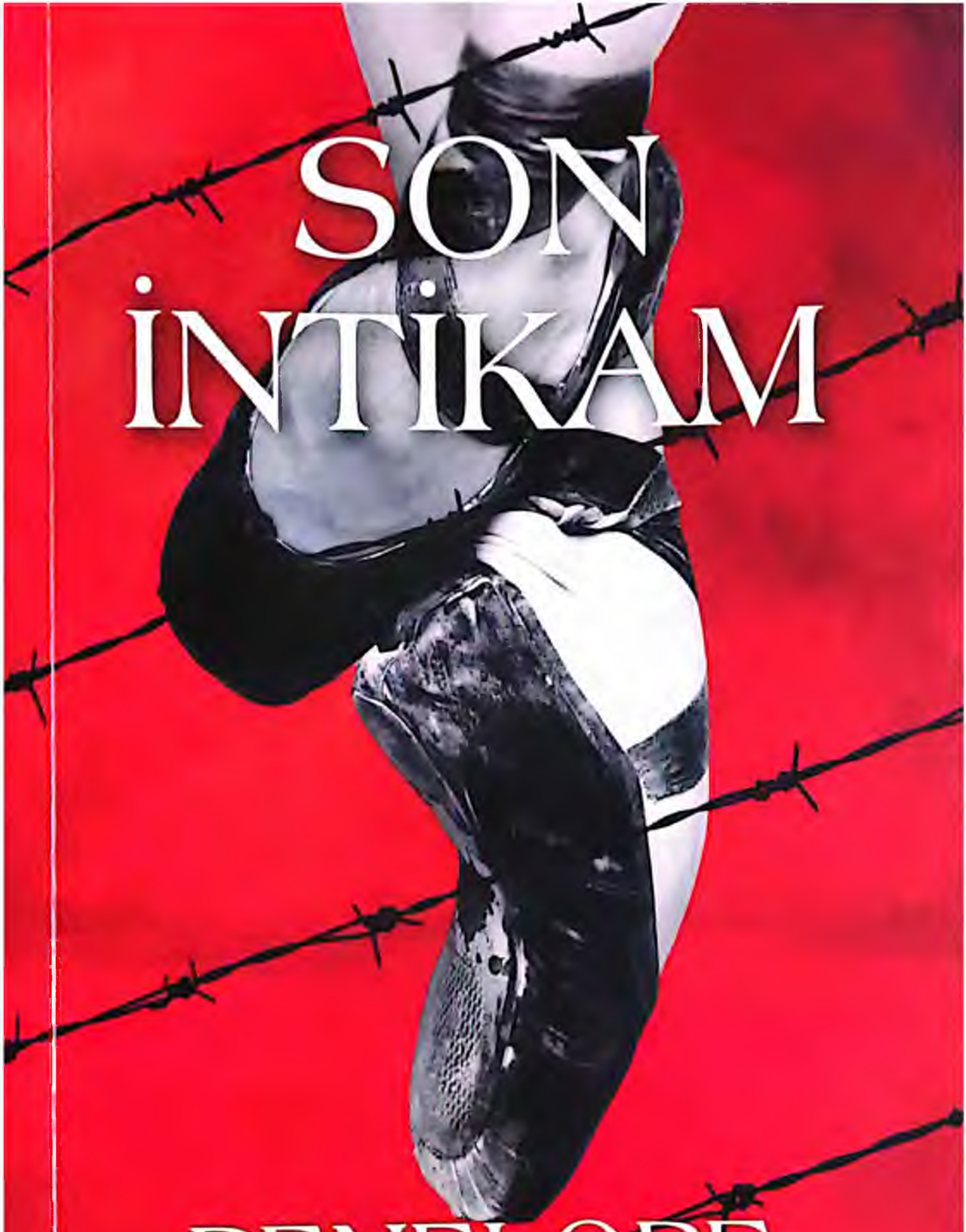
SON İNTİKAM

PENELOPE DOUGLAS

DE X PLUS

WINTER

Onu hapse göndermek yapabileceğim en kötü şeydi. Suçu işlemesini ya da ölmesini dilemiş olmam önemli değildi. Belki de o dışarı çıkmadan önce, ortadan kaybolmak için zamanım olacağını ya da hapishanede sakinleşeceğini düşünmüştüm.

Ama yanılmışım.

Üç yıl çok hızlı gelip geçti ve o hiç de sakinleşmemişti. Hapishane ona yalnızca plan yapması için zaman tanımıştı, dehşet günleri devam edecekti.

Her ne kadar onun intikam almasını beklesem de bunu beklemiyordum.

O sadece bana değil, her şeye zarar vermek istiyordu.

DAMON

Her şey sırayla. Önce, babasından kurtul. Onlara küçük kızının kurban olduğunu, benim onu zorladığımı söyledi ama ben de çocuktum ve o da bunu benim kadar istiyordu.

Sonra... Onun, kız kardeşinin ve annesinin kaçmalarını engelle. Ashby kadınları artık yalnızlar ve çaresizce beyaz atlı prenslerini bekliyorlar. Daha çok beklerler.

Artık babamı dinleyip geleceğimin kontrolünü elime almanın zamanı geldi. Artık hepsine, aileme, onun ailesine, arkadaşlarıma, asla değişmeyeceğimi ve onların hayatlarının kâbusu olmaktan başka bir amacım olmadığını göstermenin zamanı geldi.

Onunla başlayacağım.

O kadar korkacak ki, onunla işim bittiğinde kendi iç sesine bile güvenemeyecek. Ve en iyi kısmı da bunu yapmak için onun evine girmem gerekmeyecek.

Evin yeni erkeği olarak tüm anahtarlar artık bende.

Çeviren: Merve Özcan

QR kodu okutunuz
Dijital fiyat etiketi

ISBN 978-625-8492-28-6
Sertifika no: 44913
9 786258 492286

DE X PLUS

DEX PLUS'TA YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI
Doğum Günü Kızı
Punk 57

Şeytan Gecesi Serisi
Günaha Davet
Sığınak

zm

Duzenleme
Ny.Ozlem

SON İNTİKAM

Orijinal adı: Kill Switch
© Penelope Douglas, 2019
Yazan: Penelope Douglas
Çeviren: Merve Özcan
Yayma hazırlayan: Senem Kale

Türkçe yayın hakları: © 2024 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.
Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.
Bu kitap Dystel, Goderich & Bourret LLC ve Kayı Ajans ortak çalışmasıyla yayınlanmıştır.

1. baskı / Mayıs 2024 / ISBN 978-625-8492-28-6
Sertifika no: 44919

Kapak tasarım: Yeşim Ercan Aydın
Sayfa uygulama: Yasemin Çatal
Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62 / B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL
Tel: (212) 515 49 47
Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

SON İNTİKAM

Kitap Kurdu

PENELOPE DOUGLAS

Çeviren: Merve Özcan

DEX PLUS

Günaha Davet ve *Sığınak*'ı okuduysanız,
devam edin ve kitabın keyfini çıkarın!
Keyifli Okumalar!

Çalma Listesi

37 Stitches - Drowning Pool
And the World Was Gone - Snow Ghosts
Bad Company - FFDP
Beggin for Thread - Banks
Black Magic Woman - VCTRYS
Bloodletting (The Vampire Song) - Concrete Blonde
Cannibal Song - Ministry
Cry Little Sister - Marilyn Manson
Dark Paradise - Lana Del Rey
Deathwish - Red Sun Rising
Don't Say a Word - Ellie Goulding
Fear the Fever - Digital Daggers
Girls Just Wanna Have Fun - Chromatics
Go to Hell - KMFDM
Go to War - Nothing More
Hater - Korn
Holy Water - LAUREL
Human - Rag'n'Bone Man
Is Your Love Strong Enough - How to Destroy Angels
Me Against the Devil - The Relentless
Mouth - Bush
My Prerogative - Bobby Brown
Nothing Else Matters - Apocalyptica
Plastic Heart - Nostalghia
Season of the Witch - Donovan
Serenity - Godsmack
Seven Nation Army (Glitch Mob Remix) - The White Stripes
Sleep Walk - Santo & Johnny

Yazarın Notu

Normalde önsöz eklemem ama bu Şeytan Gecesi serisinin üçüncü kitabı olduğu için okurları uyarmak istedim. Her kitap yeni bir konuyu, erkek ve kadın kahramanı işlese de bir şekilde bu bir seri haline de geldi. Diğer kitaplarda, ana karakterlerin ve diğer gizemlerin ortaya çıktığı daha büyük bir öykü var. *Günaha Davet* ve *Sığınak*'tan başlayarak seriyi okumanızı öneririm. Tüm karakterleri tanımak ve tüm eğlenceli noktaları birleştirmek, resmin tamamını anlamanızı daha iyi sağlayacak.

Z. King için

"Her şeyin belirli bir düzende olmasının bir nedeni var."

–Bram Stoker,
Dracula

Bölüm 1

Uzun koridorda yavaş adımlarla ilerlerken bale ayakkabılarım ahşap döşemeye yavaşça dokunuyor. Kaidelerindeki mumlar karanlık duvarları bir çizgi halinde aydınlatıyor ve geçtiğim her kapalı kapıya başımı iki yana çevirerek bakarken parmaklarımla oynuyorum.

Bu evi sevmiyorum. Hiç sevmedim.

En azından partiler yılda iki kere veriliyor: Haziran ayındaki yaz resitallerinden sonra ve aralık ayındaki yıllık Fındıkkıran galasından sonra. Madam Delova baleyi çok seviyor ve okulumun bağışçısı olarak "köylüleri eğlendirmek ve evine girmemize izin vermek için arada bir kulesinden inmesini kitlelere bir hediye" olarak görüyor.

En azından bir defasında annemin öyle dediğine kulak misafiri olmuştum.

Ev o kadar büyük ki asla tamamını görebileceğimi sanmıyorum, içi herkesin sürekli heyecanla konuştuğu ve fısıldaştığı eşyalarla dolu ama bu beni tedirgin ediyor. Her döndülğümde bir şey kıracakmış gibi hissediyorum.

Ve burası çok karanlık. Ev sadece mum ışığıyla aydınlatıldığı için bugün daha da kötü. Sanırım bu Madam'ın her şeyi bir rüyaya benzetme biçimi, zaten kendisi de biraz öyle görünüyor: Gerçeküstü, fazla mükemmel ve porselen. Tam olarak gerçek değil.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve durup, "Anne?" diyorum.

Neredesin?

Yumuşak adımlarla ilerliyorum, nerede olduğumdan ya da partiye nasıl döneceğimden emin değilim ama annemin yukarı çıktığını gördüğümü biliyorum. Sanırım üçüncü bir kat var ama bir sonraki merdiven boşluğunun nereye gideceğinden emin değilim. Neden buraya çıktı ki? Herkes aşağıda.

Partiden uzaklaştığım her adımda dişlerimi daha da sıkıyorum. Işıklar, sesler ve müzik solnuyor ve koridorun sessiz karanlığı beni yavaş yavaş yutuyor.

Geri dönmeliyim. Zaten onu takip ettiğim için kızacak.

"Anne?" diye tekrar sesleniyorum, sabahtan beri giydiğim kostüm cildimi tahriş ettiğinden bacaklarımdaki tayt beni kaşındırıyor. "Anne?"

"Senin sorunun ne?" diye birisi bağırıyor.

Korkup irkiliyorum.

"Etrafındaki herkesi huzursuz ediyorsun" diye devam ediyor adam. "Tek yaptığın boş boş dikilmek! Bu konuyu konuşmuştuk."

Kapı aralığından sızan ufak bir ışık şeridini fark edip yaklaşıyorum. Annemin orada olduğundan şüpheliyim. İnsanlar ona bağırmaz.

Ama belki de içeridedir?

"Aklından neler geçiyor?" diye böğürüyor adam. "Konuşamıyor musun? Diyecek sözün yok mu? Bir tane bile mi?"

Ama yanıt gelmiyor. Kime kızıyor?

Kapı çerçevesine yaslanıyorum ve aralıktan içeri bakarak odada kimin olduğunu görmeye çalışıyorum.

İlk başta görebildiğim tek şey altın. Altın masa takımının tepesinde parlayan altın lambanın altın rengi parıltısı. Ama sonra nabzım göğsümde hızla atarken sola kayıyorum ve Madam'ın kocası Bay Torrance masasının arkasından görüş alanıma giriyor. Ayakta duruyor, çenesi gergin bir şekilde kasılıyor ve diğer tarafta kim varsa ona bakıyor.

"İsa aşkına" diyor tiksinerek. "Oğlum. Vârisim... O lanet ağzından bir söz çıkabilir mi? Sadece 'Merhaba' ve 'Geldiğiniz için teşekkür ederim' diyeceksin. Birisinin sana sorduğu basit bir soruyu bile cevaplayamıyorsun. Derdin ne senin?"

Oğlum. Vârisim.

Kapının kenarından fazlasını görmeye çalışarak önce aşağı yukarı kıpırdanıyorum ama diğer kişiyi göremiyorum. Madam ve Bay Torrance'ın bir oğlu var. Gerçi onu nadiren görüyorum. Ablamın yaşında ama Katolik okuluna gidiyor.

"Konuşsana!" diye öfkeyle patlıyor babası yine.

Korkudan iç çekip istemsiz bir adım atıyorum. Ama geri gitmek yerine yanlışlıkla ileri gidip kapıya çarpıyorum. Menteşeler gıcırdıyor, kapı bir santim daha açılıyor ve ben geri çekiliyorum.

Of, olamaz.

Kapıdan uzaklaşıp hızla geri çekiliyorum ve kaçmaya hazır bir şekilde arkama dönüyorum. Ama ben kaçamadan kapı açılıyor, karanlık ahşap döşemeye ışık saçılıyor ve tepemde uzun bir gölge beliriyor.

Altıma kaçırmak üzereymişim gibi canım yanınca bacaklarımı birbirine bastırıyorum. Yavaşça başımı çevirdiğimde Bay Torrance'ın koyu renk takım elbiseyle orada durduğunu görüyorum. Yüzündeki çatık kaşları yumuşuyor ve uzun bir nefes veriyor.

"Merhaba" diyor bana bakarak ve dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

İçgüdüsel olarak bir adım geri çekiliyorum. "Ben... Ben kayboldum." Yutkunup kara gözlerine bakıyorum. "Annemin nerede olduğunu biliyor musunuz? Onu bulamıyorum."

Ancak tam o sırada odanın diğer sakini kapıyı hışımla çekerek tokmağın duvara çarpmasına izin veriyor ve babasının etrafından dolanıp odadan dışarı çıkıyor. Siyah saçları gözlerine düşmüş, başı öne eğik ve boynuna bir kravat bağlı oğul, bana bakmadan yanımdan hızla geçip merdivenlerden iniyor.

Ayak sesleri kaybolurken Bay Torrance'a dönüyorum.

Gülümseyip benim boyuma inmek için çömeliyor. Biraz geri çekiliyorum.

"Sen Margot'nun kızısın" diyor. "Adın Winter değil mi?"

Başımla onaylıyorum, bir ayağımı arkama koyup bir adım daha geri atmaya hazırlanıyorum.

Ama uzanıp elini çenemin altına koyuyor. "Sende annenin gözleri var."

Yoo. Daha önce kimse böyle olduğunu söylememişti. Çenemi kaldırıyorum ki eline değmesin.

"Kaç yaşındasın?" diye soruyor.

Tekrar çenemi tutuyor ve bakışlarıyla beni tartarken başımı sağa sola çeviriyor. Sonra yüzümden ayrılarak beyaz mayomla tüttüme, sonra da taytımın üzerinden ayaklarıma kadar iniyor. Tekrar yukarı çıkıp gözlerimle buluşuyorlar ama artık gülümsemiyorlar. Bana bakan gözlerinde farklı bir şeyler oynuyor ve bunun nedeni sessizliği mi, büyüklüğü mü, yoksa artık partiyi duyamıyor olmam mı bilmiyorum ama adımımı tamamlayıp birkaç santim daha uzaklaşıyorum.

"Sekiz yaşındayım" diye mırıldanıyorum, gözlerimi yere indirerek.

Annemi bulmak için onun yardımına ihtiyacım yok. Artık gitmek istiyorum. Oğluna çok kötü davrandı. Annem ve babam mükemmel değildir ama bana hiç böyle bağırmazlar.

Neredeyse fısıldayarak, "Bir gün çok güzel olacaksın" diye ekliyor. "Annen gibi."

Birkaç saniye sonunda boğazımdaki yumruyu yutmayı başarıyorum.

"Karımı ilk gördüğümde" diye devam ediyor, "seninkine çok benzeyen bir kostüm giyiyordu."

Madam'ın kostüm içinde nasıl göründüğünü hayal etmeme gerek yok. Evin ve stüdyonun her yerinde onun fotoğrafları ve tabloları var.

Bay Torrance bir an orada duruyor, boyu ve gözleri beni rahatsız ederek üzerimde geziniyor.

Nihayet elini indirip sanki bir transtan çıkmış gibi nefesini veriyor. "Koş ve oyna" diyor bana.

Arkamı dönüp geldiğim yöne fırlıyorum ama onun çok uzakta olduğundan ve beni takip etmediğinden emin olmak için bir kez daha omzumun üzerinden bakıyorum.

Ama baktığımda koridorda ilerleyip kapıyı hemen açtığını ve sanki birini görmüş gibi bir an duraksadığını görüyorum.

Tam başımı önüme çevirip devam edecekken kapıyı kapatmak için kapının önünden çekiliyor ve onu görüyorum.

Annem.

O olduğundan emin olmak için gözlerimi kısıp kırpıştırıyorum. Beyaz akşam elbisesi, benimkiyle aynı renkte uzun saçlar, dudaklarında şakacı bir gülümseme...

Kapı kapanıyor ve anneme ilerleme görüntüsü kesiliyor ve ben karanlık koridorda dikilirken kilit sesi etrafımda yankılanıyor.

Gitmeliyim. Neler olduğunu bilmiyorum ama onu rahatsız etmemeliyim. Arkamı dönüp merdivenlerden aşağı koşuyorum, tekrar fuayeden geçiyorum ve evin arka tarafına, partiye koşuyorum.

Arka kapı açılıyor, elinde bir tepsiyle bir garson içeri giriyor ve ben dışarı çıkıp taş verandayı geçip, yetişkinlerden oluşan bir denizin içinden geçiyorum. Etrafımda insanlar konuşup gülüşüyor, içki içip yemek yiyor; açık mavi elbiseli bir flütçü, sağ tarafımda bir yaylı çalgılar dörtlüsüyle aynı köşeyi paylaşıyor. Terası danslarımdan çok iyi tanıdığım Vivaldi'nin Dört Mevsim şarkısıyla dolduruyorlar.

Kadehler tokuşturulurken garsonlar gümüş çatal bıçakları topluyor. Ve ben kararmaya başlayan gökyüzüne bakıyorum, bulutların güneşi örttüğünü ve partinin üzerine gölge düşürdüğünü görüyorum. Mum ışığı için mükemmel.

Beyazlara bürünmüş bir grubu, bugün erken saatlerde resitalde gösteri yaptığım, hepsi benzer giyinmiş olan arkadaşlarımın çitlerin arkasında koştuğunu görüyorum. Bir araya toplanmışlar, kıkırdıyorlar ve benden üç yaş büyük ablam da onların ortasında. Bir adım atmadan önce sadece bir an düşünüyorum, sonra onları takip ediyorum.

Çitin etrafından dönüp çimlere koşarken aniden duruyorum ve ağaçların arasından üstüme vuran rüzgârı içime çekiyorum. Kollarıma bir ürperti yayılıyor ve dönüp eve, bulunduğum ikinci katın pencerelerine bakıyorum. Annem beni aramaya gelebilir.

Ama parti sıkıcı ve arkadaşlarım da bu tarafta.

Evin ve partinin ötesinde arazi geniş bir çimenliğe açılıyor, sağımda solumda çiçek tarhları ve uzak tepelerde ağaçlar benek benek uzanıyor. Çok geniş bir alana yayılıyor ve bir peri masalından çıkmış gibi görünüyor.

Etrafıma baktığımda ablamın sınıf arkadaşlarımızla toplaşmış olduğunu görüyorum. Ne yapıyorlar? Göz ucuyla bana bakıp sırıtıyor ve onlara hızlıca bir şeyler söylüyor, ardından hepsi balıçe labirentine koşup yüksek çitlerin arkasında kayboluyor.

"Bekleyin!" diye bağırıyorum. "Ari, beni bekle!"

Ufak yokuştan aşağı labirente doğru var gücümle koşuyorum, girişte kısa bir süre durup bakışlarımı iki yanımdaki çitlere çeviriyorum. Dönmek zorunda kalmadan önce yol yalnızca birkaç metre daha görülebiliyor ve nereye gittiklerini göremiyorum. Ya kaybolursam?

Başımı iki yana sallıyorum. Hayır. Bu tehlikeli olmayacak. Tehlikeli olsa kapalı olur. Değil mi? Az önce birkaç çocuk içeri girdi. Sorun çıkmayacak.

Kendimi zorlayıp koşmaya başlıyorum. Rüzgâr selvilerin arasından esiyor, gri gökyüzündeki vaat ve beliren bulutlar kollarımdaki tüyleri diken diken ediyor. Sağa dönüp ağaçların arasından dolanıyorum, derinlere ilerledikçe labirentin girişi uzaklaşıyor ve yolumu kaybediyorum.

Nefes aldıkça toprak kokusu ciğerlerime doluyor, zemin çimenlerle kaplı olmasına rağmen toprak, bale ayakkabılarımı pisletiyor ve rahatsızca kıpırdanıyorum. Mahvolacaklar. Biliyorum.

Ama Madam gösteriden sonra bile kostümlerimizi çıkarmamamız konusunda ısrar etti.

Uzaklardan kahkahalar ve uğultular gelince başımı kaldırıp sesi takip etmek için daha hızlı yürümeye başlıyorum. Hâlâ buradalar.

Ancak bir dakika sonra sesler kesiliyor ve ben de durup ablamın ve arkadaşlarımın nerede olabileceğini duymaya çalışıyorum.

"Ari?" diye sesleniyorum.

Ama tek başımayım.

Ürkek adımlarla yoldan aşağı iniyorum ve ortasında büyük bir fıskiye bulunan yeşil bir alana geliyorum. Alan, yatak odamın yaklaşık iki katı büyüklüğünde, uzun selvi ağaçlarıyla çevrili ve büyük açık alandan çıkan üç yol var. Labirentin kalbi burası mı?

Fıskiye kocaman ve alttaki gri taş çanağın üstünde küçük bir çanak duruyor. Musluklardan su fışkırıyor, üstteki çanağı dolduruyor ve kalın şelaleler gibi alttakine akıyor. Sesi çok güzel. Kükreyerek dökülen şelaleler gibi. Çok huzurlu.

Ama nereye gittiğime bakmadığım için birine çarpıp geriye sendeliyorum. Bir kadının kolları sanki kirliymişim ve bana dokunmak istemiyormuş gibi avuç içlerini göstererek kalkıyor.

Madam'ın şaşkın gözlerinin gülümsemesiyle yumuşadığını, vücudunun hep salınedeymiş gibi zarif ve akıcı bir hal aldığını görüyorum.

"Merhaba tatlım." Sesi bal gibi. "Eğleniyor musun?"

Geri çekilip gözlerimi yere indiriyorum ve başımla onaylıyorum.

"Oğlumu gördün mü?" diye soruyor. "Partileri seviyor ve bunu kaçırmasını istemiyorum."

Partileri seviyor mu? Kaşlarımı çatıyorum, kafam karışıyor. Babası aynı fikirde değil gibi görünmüştü.

Ona "hayır" demek üzereyken sağımda bir şey dikkatimi çekiyor ve gözlerimi kısarak karanlık şekle bakıyorum.

Fıskiyenin içindeki karanlık şekle.

Alt çanaktaki suyun arkasında neredeyse tamamen gizlenmiş halde duruyor.

Damon. Az önce üst katta bağırılan oğulları.

Bir an duraklıyorum, yalan ben durduramadan ortaya çıkıyor. "Hayır." Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır, onu görmedim Madam. Özür dilerim."

Ona neden hemen orada olduğunu söylemediğimi bilmiyorum ama bence babası bağırdığı için yalnız kalmak istiyordur.

Yalan söylediğimi anlayacakmış gibi Madam'ın gözleri yerine dümdüz karşıya bakıyorum. Baldırının ortasına kadar inen siyah elbisesi küçük mücevherler ve incilerle parlıyor, üst kısmı ince vücudunu sarıyor ve alt kısmı hareket ettikçe uçuşuyor. Uzun, siyah saçları, serin bir su akıntısı kadar düz ve parıldayarak sırtına düşüyor.

Annemin onun hakkında güzel bir söz söylediğini hiç duymamıştım ama insanlar ondan korkuyor olsa da kesinlikle yüzüne karşı iyi davranıyorlar. Bakıcımdan pek yaşlı görünmüyor ama benden büyük bir oğlu var.

Tek söz etmeden etrafımdan süzülerek girişe yürüyor, ben de bir an hareketsiz kalarak peşinden gidip ayrılsam mı diye merak ediyorum.

Ancak ayrılmıyorum.

Muhtemelen kimseyi görmek istemediğini biliyorum ama yalnız olduğu için kendimi kötü hissediyorum.

Yavaş yavaş fıskiyeye ilerliyorum.

Aşağıya akan su şeritlerine bakıp sessizce saklanan oğlanı görmeye çalışıyorum. Siyah takım elbise ceketi içindeki kolları dizlerinin üstünde duruyor, koyu renk saçları gözlerinden aşağıya düşerek porselene benzeyen elmacık kemiklerine yapışmış.

Neden fıskiyede?

"Damon?" diyorum çekingen bir sesle. "İyi misin?"

Hiçbir şey söylemiyor ve çağıldayarak dökülen suyun içinden hareket etmediğini görebiliyorum. Sanki beni duymuyor.

Boğazımı temizleyip sesimi sertleştiriyorum. "Neden orada oturuyorsun?" Sonra ekliyorum: "Ben de girebilir miyim?"

Bunu heyecandan ağzımdan kaçırıyorum. Eğlenceli görünüyor ve içimden bir ses onun daha iyi hissetmesini istiyor.

Başını çeviriyor, bakışları yana kaysa da geri dönüyor.

Gözlerimi kısarak su şeritleri arasındaki hava dilimlerine baktığımda başının öne eğik olduğunu ve ıslak saçlarının yüzüne düştüğünü görüyorum. Bir an kırmızılık görünce elindeki kanı fark ediyorum. Bir yeri mi kanıyor yoksa?

Belki yara bandı istiyordur. Yaram olduğunda her zaman annemi ve yara bandı isterim.

"Seni bazen Katedral'de görüyorum. Asla ekmeği almıyorsun değil mi?" diye soruyorum ona. "Tüm sıra komünyon yapmaya gittiğinde sen bankında kalıyorsun. Tek başına."

Suyun arkasında hareket etmiyor. Tıpkı kilisedeki gibi. Yaşı yetmesine rağmen herkes koridora çıktığında orada oturuyor. Ablamın ilk komünyon dersinin bir parçası olduğunu hatırlıyorum.

Ayaklarımın üstünde kıpırdanıyorum. "Yakında ilk komünyonumu yapacağım" diyorum. "Yapmam gerekiyor yani. Önce günah çıkarmaya gitmen gerekiyor ve ben bu kısmı sevmiyorum."

Belki de ayinin o kısmında oturmasının nedeni bu. Günah çıkarmadığın sürece ekmek veya şarap almaman gerekiyor ve o da bu kısımdan benim kadar nefret ediyorsa belki de ayin boyunca oturuyordur.

Suyun içinde gözlerini arıyorum. Akan sudan sıçrayan sular tenime ve kıyafetime düşüyor ve kollarımdaki tüyler diken diken oluyor. Ben de oraya girmek istiyorum. Görmek istiyorum.

Ancak pek iyi huylu görünmüyor. İçeri girersem ne yapacağından emin değilim.

"Gitmemi ister misin?" Başımı yana eğip gözlerini yakalamaya çalışıyorum. "İstersen giderim. Sadece burayı pek sevmiyorum. Aptal ablam her şeyi mahvediyor."

Arkadaşlarımla benden kaçmaya başladı ve annemse... meşgul. Bir fıskiyenin içinin nasıl olduğunu ilk kez görmek eğlenceli görünüyor.

Ama beni burada istiyormuş gibi görünmüyor. Veya herhangi birisini.

"Gidiyorum" diyorum sonunda ve onu yalnız bırakmak üzere geri çekiliyorum.

Ama döndüğümde suyun sesi birdenbire değişiyor ve dönüp baktığımda suyun eline çarptığını görüyorum.

Suyun içinden yavaşça uzanıp beni içeri davet ediyor.

Bir an tereddüt edip yüzünü seçebiliyor muyum diye bakıyorum ama yine de yüzü sırılsıklam saçlarıyla örtülü.

Etrafıma baktığımda kimseyi göremiyorum ve muhtemelen annem ıslanacağım için kızacak ama... ben istiyorum.

Uzanıp soğuk parmaklarını tutup bacağımı kaldırarak fıskiyeye adım atarken gülümsememi tutamıyorum.

Yıllar yıllar önceydi bu.

Çok uzun süre geçmişti üzerinden ama zihnime kazınmıştı; annemin yüzünü gördüğüm son gündü o. Bu, yatak odamı ve hazırladığı yeni dekoru gördüğüm son gündü. Canımın istediği yere, önümde uzanan yolun güvenli olduğunu bilerek son koşuşumdu ve insanların yanımda gergin davranmadığı ya da aileme dert yerine sevgi kaynağı olduğum son seferdi.

Bu, sorgusuz sualsiz dahil edildiğim veya bir filmin, dansın veya oyunun olması gerektiği gibi tadını çıkarabildiğim son seferdi.

Eski benliğimin son ve asla geri alınamayacak yeni bir gerçekliğin ilk günüydü. Geri dönemezdim. Geriye dönüp o labirentin içine girmemeyi seçemezdim. O fıskiyeye attığım adımı geri alamazdım.

Tanrım, keşke hiç atmasaydım. Bazı hatalardan asla kurtulamazdın.

On üç yıl sonra annemle düğün gününde ablamın yanında dururken, onun parfümünü koklarken ve rahibin bu kutsal evlilik töreni boyunca mırıldanmasını dinlerken, irkilmemeye ya da uzun yıllar önce kısa ve güzel bir an için o fıskiyenin sahiden cennet gibi bir saklanma yeri olduğunu hatırlamamaya çalıştım. Ve şimdi orada olmayı, buradan uzakta olabilmeyi, ne kadar isterdim.

Yüzükler, öpücük, kutsama...

Ve tören bitti. Ablam evlendi.

Midem altüst olurken yanan gözlerimi kapattım. *Hayır.*

Orada durdum, fısıltılar ve ayak sesleri duydum ve annemin elinin beni merdivenlerden aşağı ve boş katedralden dışarı yönlendirmesini bekledim.

Hava almam gerekiyordu. Kaçmam gerekiyordu.

Ama annemin ve ablamın sesleri benden uzaklaştı.

Ve yıllar yıllar önce o fıskiyede uzandığım aynı soğuk parmaklar benimkilere dokundu.

"Artık..." diye kulağıma fısıldadı yeni eniştem. "Artık bana aitsin."

Bölüm 2

Günümüz

Olduğum yere mıhlanıp kaldım ve elimi yumruk yaptım. Törenden sonraydı, limuzinde karşımda oturduğunu hissettim. Damon Torrance. Fıskiyedeki oğlan.

Buruşuk takım elbiseli, gözleri saçlarıyla kapanmış ve elinde kan olan, zar zor konuşan ya da bana bakan oğlan.

Ama artık bir erkek olmuştu ve konuşmayı kesinlikle öğrenmişti. Uzun boylu ve kendinden emindi, kilisedeki karanlık sözlerinde bir tehdit vardı ama hâlâ üzerinde fıskiyenin kokusunu alabiliyordum. Soğuk şeyler gibi kokuyordu. Buz gibi.

"Baban, seninle bir yıl evli kaldığım sürece yüksek bir nafaka garantisi verdi" dedi ablam arabada Damon'la yan yana, annemle benim karşımızda oturduğu yerden. "Bir yılı tamamlamaya niyetliyim. Nasıl bir oyun oynarsan oyna."

Ablam ona söylemişti bu sözleri ancak Damon ona hitap ettiğinde sesi sakin ve kararlıydı. "Boşanmayacağız Arion. Asla."

Damon'ın sesi uzaktan geldi, pencereden dışarı ya da ablamdan başka herhangi bir yere bakıyormuş gibi.

Boşanmayacaklar mıydı? Kalbim daha da hızlı atmaya başladı. Elbette ablamı boşayacaktı. Bir gün boşardı değil mi? İşin *bu kadar* ileri gitmesi bile hayret vericiydi. Sonuçta bunların hepsinin nedeni ailemden intikam almaktı. Neden bunu ömür boyu sürdürmek istesindi ki?

Planı bizi mahvetmekti. Babamın zimmete para geçirip vergi kaçırdığına dair kanıt bularak onun ülkeden kaçmasına neden olmuştu, federaller neredeyse sahip olduğumuz her şeye el koymuştu ve banka hesaplarımız boşaltılmıştı ve şimdi... tüm bu kargaşanın faili, desteğe ihtiyacı olan üç çaresiz kadından yararlanmak için öne çıkıyordu. Evlerini kurtaracak ve onları alışık oldukları lüks yaşam tarzına ve toplumdaki statülerine geri döndürecekti.

Ama hayır, anlıyordum. Her ne kadar oyunun sonunu bilmiyormuş gibi davranmak istesem de biliyordum. Yüreğimin derinliklerinde biliyordum.

Planı bizi mahvetmek değildi. İşkence etmekti.

Bu, paşa gönlünü ne kadar uzun süre hoş ederse.

"Benimle evli kalmak mı *istiyorsun*?" diye sordu ablam.

"Başka biriyle evlenmek istemiyorum" diye netleştirdi Damon, monoton ve ilgisiz bir sesle. "Başka birinden bir farkın yok. Güzel ve gençsin. Thunder Bay'lisin. Eğitimli ve şıksın. Sağlıklısın da, yani çocuk doğurmanda bir sıkıntı olmaz..."

"Çocuk mu istiyorsun?"

Ablamın sorusu neredeyse umut doluydu ve ben de tiksinerek güneş gözlüklerimin arkasındaki gözlerimi kapattım. "Ah, Tanrım" diye soludum, mide bulantısı ve tiksinti dolu tepkiyi içimde tutamayarak.

Sessizlik arabanın içindeki alam büyütmüştü sanki ve herkesin söylediklerimi duyduğundan emindim ve ben onu göremesem de gözlerinin üzerimde olduğunu biliyordum.

Onu hâlâ nasıl isteyebiliyordu? Bir de bu deliliğin içine çocuk mu getireceklerdi? Ne biz çocukken yaptıkları onu ne kadar kötü olduğuna ikna etmişti ne de lisede bana yaptıkları. Ona katlanamadığını biliyordu ama yine de onu istiyordu. Hep onu istemişti.

Arion zaten en başta Damon'ın yarattığı çıkmazdan dolayı onunla evlenmek zorunda kalmasını umursamıyordu. Malımızı mülkümüzü onun yüzünden kaybetmiştik ama korkmamıza gerek yoktu... çünkü Damon ablamla evlenerek bizi kendi himayesi ve ailesinin banka hesabı altına alarak hepsini geri veriyordu. Kendisini tedavi haline getirmişti ancak hastalığı kendisi yaratmasaydı buna gerek olmayacaktı.

Ondan nefret ediyordum. Ablamın yeni kocası, bir gün öldürebileceğimi düşündüğüm tek adamdı.

"Eğer evlilikdışı ilişki kuracaksan tedbirli davran" diye uyardı Arion. "Ayrıca benden sadık olmamı da bekleme."

"Ari..." Annem ablama sessiz olmasını işaret etti.

Ama o devam etti. "Anlıyor musun?" diye kocasına baskı yaptı.

Yüzümü, en azından yarısını gizlemek için pencereye döndüm ya da belki de konuşmayı takip etmiyormuşum gibi görünmek istedim ama araba onun varlığından kaçamayacağım kadar küçüktü. İstemesem de her sözcüğü duydum.

Bu, evlenmeden önce konuşmaları gereken bir konu değil miydi? Yoksa bu ablam için anlaşmayı bozacak bir unsur değil miydi?

"Hadi bazı konuları açıklığa kavuşturalım" dedi sakince Damon, "çünkü bence durumunun tam olarak ne olduğunu unuttun Arion." Durdu ve sonra devam etti. "İsmimi alacaksın. Harçlık alacaksın. Toplumdaki sosyal statünü koruyacaksın ve bunlara öğle yemeklerin, alışverişlerin ve kahrolası hayır işlerin de dahil." Sert sesi ablamın mezarını her sözcükle derinleştiriyordu. "Annen ve kız kardeşin sokaklara düşmüyor ve benim sana karşı sorumluluğum bu noktada bitiyor. Seninle konuşulmadıkça konuşma ve bana soru sorma. Sinirimi bozuyor."

Midem sıkı bir şekilde düğümlenirken göğsüm sığ nefeslerle yükselip alçalıyordu.

"Ben, sen olmayan kadınları becereceğim ama sen, ben olmayan erkekleri beceremezsin çünkü başka kimse çocuklarımın babası olamaz. Basit" diye ekledi alaycı bir tavırla. "İstediğim gibi gelip giderim, insanlara bir çift rolünü oynamamız gereken nadir durumlarda giyinip hazır olmanı bekliyorum. Dünyanın en mut-

lu eşi olmayacaksın Arion ama bana Tanrı'nın Saks ve Xanax'ı bu yüzden icat ettiği söylendi."

Kimse tek söz söylemedi ve ben de eteğimi yumruğuma alıp sıktım, karşı koyacak cesaretlerinin olmayışı boğucuydu. Ama dürüstlüğünden ne kadar nefret etsem de takdir ediyordum. Evliliklerinde hiçbir yanılsama ya da boş umut olmayacaktı. Damon asla yalan söylemezdi.

Söylediği zamanlar hariç.

"Ve bundan sağ salim çıkmak istiyorsan, yerinde olsam, çok çabuk alışırdım çünkü bu evlilikten kurtulmanın tek yolu ölmen" diye uyardı.

"Ya da senin" diye mırıldandım.

Bir an herkes suspus kesildi, kollarımdaki tüyler diken diken oldu ama ben yine de içten içe gülümsedim. Muhtemelen zihnime kazınan o siyah gözleriyle bana bakıyordu. O aynı taranmış, gür saçların altında gizlenmiş değillerdi ve saçlarına benden başka kimsenin dokunmadığından epey emindim ama umrumda değildi. Bu durum her halükârda kötü olacaktı. Ağzımdan çıkan her sözü tartarak ne ona ne de ailesine iyilik yapardım.

Sonunda annem, "Anlıyoruz Damon" dedi.

Araba yavaşladı ve malikânemizin kapısının gıcırdayarak açıldığını duydum, sonra araba tekrar hızlanarak bizi eve götürdü. Koltuğun ucunda, pencerenin önünde sıkışmış halde kaldım ve araba yolunda dönüp evimizin önünde durunca vücudumun çekildiğini hissettim.

Belki de hâlâ evimiz olduğu için şükretmeliydim. Thunder Bay'in belediye başkam olan babam gitmiş; işletmelerimize, varlıklarımıza, gayrimenkullerimize ve adımıza olan neredeyse her kuruşumuza el koyulmuştu. Annem, iki kızı en azından yataklarında uyuyabildiği ve büyüdükleri evi kaybetmediği için minnettardı.

Ama hayal âleminde yaşıyordu. Bunların hiçbiri artık bizim değildi. Ev ve içindeki her şey Damon'm babasının adınaydı. Gerçekten hiçbir şeyimiz yoktu.

Bunun yürek parçalayıcı olacağını düşünürdünüz ama artık kaybedecek bir şeyimin olmadığını bilmek özgürlük veriyordu. Damon asla korkusu olmayan biriyle savaşmamıştı.

Kapı açıldı ve vücutların yükseldiğini duydum.

"Ben içeri gelmiyorum" dedi Damon.

Bir anlık sessizlik oldu ve ardından ablam kısa bir itirazda bulundu. "Ama..."

Ancak itirazını bitirmedi. Bu kadar çabalamaya değmeyeceğine mi karar verdi, annem ona susmasını mı işaret etti, yoksa soru sormama talimatını mı hatırladı bilmiyordum ama yanımdan geçip arabadan indi ve Gucci parfümünün yumuşak kokusunu arkasında bıraktı. Elbisesinin kuyruğu babetlerimin üstünü süpürdü.

Annem her zamanki gibi beni önkapıya yönlendirebilmek için önden gitti.

Ama öne adım atar atmaz yakamdan yakalandım, sert bir gövdeye çekildim ve arabanın kapısı çarpılarak kapatıldıktan sonra kilidin tık sesini duydum.

İç çektim, sıcak nefesi dudaklarıma düşünce tenimin altında bir elektrik akımı gezindi.

"Winter?" diye seslendi annem dışarıdan. "Damon neler oluyor?"

İkisinden birinin kolu zorlayarak kapıyı açmaya çalıştığını duydum.

"Hey." Bunu ablamın sesi takip etti ve pencere vuruldu.

Onu itmek için kollarımı hareket ettirmeye çalıştım ama hemen onları yanıma indirdim. Onunla savaşmamı istiyordu ve ben de ona bu tatmini sağlamaya hazır değildim. Henüz.

"Akıllıca bir seçim" diye fısıldadı. "Gücünü sakla Winter Ashby. İhtiyacın olacak."

Göğsü eskisinden daha hızlı yükselip düşerken nefesi ağzımı okşuyor, köşelerini gıdıklıyordu.

Artık sakin değildi.

Kapı açıldı ve ufacık bir çabayla arabadan dışarı fırlatıldım, sendeleyerek annemin kollarına düştükten sonra kapının tekrar çarpılma sesini duydum.

Doğrulduğum sırada ablam olduğunu sandığım biri kolumdan tuttu.

"Bu da neydi?" diye terslendi ablam.

"Aptal mısın?" dedim kısık sesle. Gerçekten bilmiyor muydu?

Bunların onunla hiçbir ilgisi yoktu ve bunu iyi biliyordu.

Annem beni eve yönlendirdi. Mermer fuayeye girer girmez ablamın elbisesinin tenimi okşayıp uzaklaştığını hissettim ve onu bırakıp ilerideki merdivenleri bulmak için elimi uzattım. İçeri girdikten sonra yolumu bulabilirdim.

Merdivenler yukarıda gıcırdadı. Muhtemelen Ari odasını arıyordu.

Şu düğüne bakın. Misafir yok. Resepsiyon yok. Düğün gecesi yok. En azından henüz.

"Anne?" diye seslendi Ari, ben tırabzanın etrafından dolaşıp koridorun sonundaki odama yürürken. "Damon ve benim daha büyük bir odaya, daha fazla mahremiyete ve ana banyoya ihtiyacımız var."

Çenemi sıktım ve ahşap tırabzanı yumuşak bir dokunuşla takip ederek hışımla odama gittim. Kapıyı açıp içeri girdim ve kapıyı çarparak kapattıktan sonra kilitledim.

Sinirlerim tenimin altında ateşlendi ve sağımı yoklayıp hemen çaldığım yemek odası sandalyesini kavradım. Daha fazla koruma sağlamak için kapı kolunun altına sıkıştırdım.

Şimdilik gitmiş olabilirdi ama her an geri dönebilirdi.

Herhangi bir gün. Gecenin herhangi bir saati. Her an.

Mikhail ıslak burnuyla bacağıma dokununca çömeldim, onu okşadım ve başını kendime tutarak artık beni iyi hissettiren tek şeyin tadını çıkardım. Dans etmekten başka.

Golden Retriever'ı geçen yıl sahiplenmiştim ve dostluğuna bayılsam da onunla kaçmak zor olacaktı.

Gözlerimi ovuşturarak ayağa kalktım.

Tanrım, Ari'ye inanamıyordum. Annemin yatak odasını alıyorlardı.

Öfke kanımı kaynattı ama sanırım bu iyiydi. Herhangi bir yanılsamanın ardına saklanmamalıydık. Başka birinin lütfuyla yaşayacak, yiyecek ve uyuyacaktık. Artık sadece kendi evimizde misafirdik.

Babam bizi nasıl bu hale terk edebilmişti?

Yakalanırsa hapse girecekti ve Damon'ın arzusunun bu olduğundan emindim. Göze göz. Küçük bir intikam. Onu kendi silahıyla vurmuştu.

Ancak babam sadece kaçacak kadar vakit bulabilmişti ve kimse onun şimdi nerede olduğunu bilmiyordu. Eğer paranın bir kısmını bizi saklamak, ülke dışına kaçırmak veya dostlarının korumasına bırakmak için kullansaydı onu affedebilirdim. Ya da en azından az da olsa umursadığına inanırdım.

Ama öylece gitmişti. Ve bizi gelen herhangi birisinin insafına terk etmişti. Damon bize ne yapacaktı?

Kesinlikle eğlenecekti. Ablam göz alıcıydı. Başkalarından duyduğum yorumlara bakılırsa annemin yüzü ve vücudu hâlâ güzeldi. Ablam ne isterse yapardı, annem de öyle. Annem reddederse beni tehdit ederdi ve annem her istediğini yapardı.

Babamla hâlâ evli olmasaydı bu ittifak için bir seçenek bile olabilirdi. Ben ideal bir seçim değildim çünkü onunla savaşırdım ve onunla savaşmaktan asla vazgeçmezdim. Ari kolay seçimdi.

Ama bu tehlikeyi savuşturmak güvende olduğum anlamına gelmiyordu. Başka ne yapacaktım ki? Gitmem gerekiyordu. Zamanı gelmişti. Bunu biliyordum.

Gitmeliydim. Liseden sonra Rhode Island'da üniversitenin ikinci yılını bitirmemin ardından okulu bırakıp eve dönmüş; dans etmek, antrenman yapmak ve koreografları veya şirket yöneticilerini bana bir şans vermeye ikna etmek için çalışmıştım. Korkunç bir yıl geçirmiştim ve daha da kötüye gidiyordu.

Diz çöküp ellerimi yatak çarşafımın altına kaydırdım, naylon kayışı bulup altından dolu bir spor çantası çıkardım. Havalı, dikdörtgen çanta beş yıl önce Damon'ı hapse gönderdiğimden beri dolabımda saklı duruyordu; her zaman kaçmaya hazırdım çünkü kaçınılmaz savaşta kaybedeceğimi biliyordum. İki yedek kıyafet, yedek bir çift spor ayakkabı, kullan-at telefon ve şarj cihazı, şapka, güneş gözlüğü, ilkyardım çantası, İsviçre çakısı ve o zamandan beri gizlice biriktirdiğim tüm para: Dokuz bin sekiz yüz iki dolar.

Elbette sığınabileceğim arkadaşlarım ve akrabalarım vardı ama ortadan kaybolmak tek çareydi. Gitmem gerekiyordu. Ülke dışına.

Ama oraya ulaşmak için yardıma ihtiyacım vardı. Damon'dan, ailesinden ya da bu kasabanın seçkinlerinden korkmayan, herkesten çok güvendiğim birine. Ablamın yeni kocasını alt edip beni buradan çıkarabilecek birisine.

Onu Damon'ın yoluna çıkarmaktan nefret ediyordum ama başka seçeneğim yoktu.

Ethan çalışan arabanın içinden, "Hey" diye seslendi. "İyi misin?"

Başımla onaylarken arabanın bacaklarıma sürtündüğünü hissettim ve onun benim için kapıyı açtığını fark ettim. "Ben böyle iyiyim."

Gece yarısını biraz geçiyordu ve önkapımın dışmdaki soğuk havayı içime çekip Mikhail'a sarılırken kollarım ürperdi. Eve gelseydi annem farları görebilirdi, bu yüzden arkadaşıma beni yolun aşağısından almasını, geldiğini haber vermek için iki hızlı ve bir yavaş olmak üzere üç kez kornaya basmasını söylemiştim.

Farkındalık vücudumdaki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Damon bu gece geri dönmemişti ama hiçbir koşul değişmediği sürece karakteri hâlâ aynıydı. Geceleri uyanık kalmayı sevdiği için buraya geliyor olabilirdi ve kimse gittiğimi öğrenmeden önce bu kasabayla arama kilometrelerce mesafe koyacaksam acele etmeliydim.

Bir ay kadar önce federaller babam için geldiğinde gitmeliydim. Neler olduğunu biliyordum. Ya da iki gün önce annem ve ablam Damon'm babasıyla bir görüşmeye çağırıldığında ve Arion nişanlı olarak ayrıldığında gitmeliydim. Ancak şimdi gidiyordum. Bu evde tek bir gece daha geçirmeyecektim.

Çantam ellerimden çekilip alındı; Ethan'ın onu arka koltuğa atmak için aldığını biliyordum.

"Acele et. Hava soğuk" dedi.

Arabaya binip köpeği arka koltuğa oturttum ve kapıyı kapatıp emniyet kemerimi taktım.

Atkuyruğumdan çıkan bir tutam saç hızlı soluklarıma kapılarak dudaklarıma değip ağzımın ucundan içeri girdi. Onu çekerek dışarı çıkardım.

"Bundan emin misin?" diye sordu Ethan.

"O evde kalamam" dedim. "Onları oynamak istedikleri iğrenç oyunla baş başa bırakacağım."

"Gitmene izin vermeyecek." Tekrar vitese geçtiğini ve motorun devir aldığını duydum. "Hiçbirinizin gitmesine izin vermeyecek. Annen, ablan, sen... Gözünde artık hepiniz ona aitsiniz. Özellikle de sen."

Araba ilerlemeye başlayınca koltuğuma iyice gömüldüm ve ailemin evinden uzaklaştığımız her santimetrede boynumdaki var olmayan nefes daha da ısındı. Bir süredir iyi uyuyamıyordum ama şu andan itibaren her zaman omzumun üzerinden arkama bakacaktım.

Özellikle de sen. Ethan benim en yakın arkadaşlarımdan biriydi ve tüm hikâyeyi ve durumun benim için ne kadar kötü olduğunu biliyordu.

"Arion'la sadece kolay olduğu için evlendi. Evet dedi" diye uyardı Ethan. "Ama onun istediği sensin."

Sessiz kaldım, dişlerimi o kadar çok sıktım ki, sızladılar.

Damon beni istemiyordu. Bana işkence etmek istiyordu. Her gece ablamla oluşunu yan odadan duymamı istiyordu. Beni kahvaltı masasında sessizce otururken görmeyi, dizlerimin titreyişini ve beni izleyip izlemediğini ve bundan sonra ne yapacağını merak etmemi istiyordu. Kendisi hapisteyken son yıllarda bulduğum huzuru yok etmek istiyordu.

Bir nefes verdim. "Beni takip edip etmemesi umrumda değil. Ben yirmi bir yaşındayım. Artık o evde kalıp kalmama kararım ona düşmez."

"Ama gitmene izin vermek onun kararı" diye karşılık verdi Ethan. "Gerekirse korumaları getirir. Hazır olmamız gerekiyor."

Haklı olduğunu biliyordum. Yasal olarak ne istersem yapabilirdim ama Damon bunu umursamazdı. Rızam olsa da olmasa da beni istediği yerde tutabilirdi.

Yine de denemek zorundaydım. Ve asla duramazdım.

"Ondan korkmuyorum" diye mırıldandım. "Artık değil."

"Peki ya annen ve ablan? Eğer eve gelmezsen onlara ne yapacak..."

Zaten yapacağından başkasını değil, diye onun için bitirdim.

"Çocukken başıma neler geldiğini biliyorlardı. Ve beş yıl önce bana yaptıklarını" diye belirttim. "Ve yine de onu hayatımıza tekrar soktular. Para yüzünden beni onun yoluna çıkardılar. Sadece beni korumamakla kalmadılar, aynı zamanda hepimizi yeniden tehlikeye attılar. Damon'ın ailesi kötü."

Arion'in davranışı beni hiç şaşırtmamıştı. Hayatımız boyunca zengin olmuştuk ve her zaman Damon'ı istemişti. Yeniden para sahibi ve onun karısı olmak, son zamanlardaki tüm sorunlarımızın nedeni o olsa bile, umabileceğinden daha fazlasıydı. Hatta tüm bunların gerçekleşmesinden mutlu bile olabilirdi.

Ama annem farklı bir hikâyeydi. Onu hayatımıza davet etmenin ne anlama geldiğini biliyordu. Buradaki son oyununu biliyordu ve beni korumamıştı.

Ari ile anlaşamasak da onun acı çekmesini istemiyordum.

Ve Damon onun hayatını cehenneme çevirirdi. Arabada söylediklerinden şüphe duymuyordum. Er ya da geç davranışlarının acısını dindirmek için hapları içecekti. Annem buna nasıl izin verebildi? Gerçekten evini kaybetmekten bu kadar mı korkmuştu? Nasıl hayatta kalacağımız konusunda bu kadar mı endişeliydi?

Yoksa küçük bir kızken Damon'ın babasıyla onun arasında gördüğüm o samimi bakış nihayet anlam mı kazanıyordu?

Annemin onunla ilişkisi olmuştu değil mi? Belki de onu kontrol eden yalnızca korku değildi.

Ve katlanmak istediklerine rağmen benim adıma bu kararı almalarına izin vermeyecektim.

Sesi genellikle yumuşak ve şakacı olan Ethan alçak ve tutkulu bir sesle, "Evlenebiliriz" dedi.

Ve endişelerime rağmen alayla güldüm. "Bu onu durdurmaz. Bu onu duraklatmaz bile."

Bir kocaya sahip olmak beni Damon Torrance'tan korumazdı.

"Ah kahretsin" diye soludu Ethan.

"Ne var?"

"Polisler. Arkamda."

Polis mi? Sadece birkaç dakikadır arabadaydık. Henüz otoyola dönüşü hissetmemiştim, yani hâlâ kasaba yolundaydık. Burada asla polis olmazdı. Bunu biliyordum çünkü ablam gençliğinde benimle arabayla kaç kez bu yolda gaza basarak aşağı inmişti ve hiç yakalanmamıştı?

"Çakarları yanıyor mu?" diye sordum.

"Evet."

"Hâlâ Shadow Point'te miyiz?"

"Evet."

"Sakın durma." Başımı iki yana salladım. "Hız yapmıyordun. Bizi kenara çekmeleri için hiçbir neden yok."

"Durmam lazım."

Ethan endişeli değildi ama ben ellerimi kapüşonlumun orta cebine sokup yumruk yaptım. Polisler buraya yalnızca çağırıldıklarında gelirdi. Bir yanlışlık vardı.

"Lütfen durma" diye yalvardım.

"Sorun değil bebeğim." Arabanın yavaşladığını hissettim. "Biz yetişkiniz ve yanlış bir şey yapmıyoruz. Başımız belada değil."

Uzanıp orada olacağını bildiğim düğmeyi aradım ve radyoyu kapattım, kulaklarımı dışarıdan gelen seslere kabarttım. Lastiklerin altında çakıl taşları gıcırdadı ve Ethan'ın yolun kenarına gittiğini anladım. Frene bastı, vücudum biraz öne yalpaladı ve o arabayı *Park*'a hareket ettirirken kendimi dengelemek için ellerimi gösterge paneline koydum.

Kahretsin. Hayatım boyunca daha önce sadece bir kez kenara çekilen bir arabada bulunmuştum ve onca gece varken bu gece...

Bir arabanın kapısı çarparak kapatıldı ve sessiz bir motor mırıldanarak bana Ethan'ın camını indirdiğini haber verdi. Sığ nefesi arabayı doldurdu. O da gergindi.

"İyi akşamlar" dedi bir erkek sesi. "Bu gece nasılsınız?"

Sesi tanıdım. Küçük bir kasaba olduğu için polis sınırlı sayıday[redacted]ma adını hatırlayacak kadar onunla karşılaşmamıştım.

Ethan deri koltuğunda kıpırdanarak, "Hey, evet, biz iyiyiz" dedi. "Bir sorun mu var? Hız yaptığımı sanmıyorum, yanılıyor muyum?"

Sessizlik oldu ve memurun Ethan'ın penceresinden içeri bakmak için eğildiğini hayal ettim. Hareketsiz kaldım.

"Dışarı çıkmak için biraz geç değil mi?" dedi sonunda soruyu duymazdan gelerek.

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Ona neydi ki?

Ethan gergin bir kahkaha attı. "Hadi ama dostum. Annem gibi konuşuyorsun."

"Winter?" dedi polis. "Her şey yolunda mı?"

Yüzümün yan tarafı ısındı. El fenerini yüzüme doğrultmuştu.

Hızla başımı evet anlamında salladım. "Evet, iyiyiz."

Ama ellerim titremeye başladı. Durmamalıydık. Eğer şehre inip insanların arasına karışabilseydik...

"Bizim için bagajı açabilir misin?" diye sordu polis gergin bir sesle. "Farınız patlamış. Kontrol edeceğim."

Bizim için. İki polis vardı.

"Patlamış mı?" Ethan tekrar koltuğunda kıpırdandı. "Bu tuhaf."

Bagaj açıldı ve ben sessizce beklerken Ethan nefesini verdi, el fenerinin sıcaklığını hâlâ yüzümde hissediyordum.

"Orada bir ceset falan görürseniz benim değil!" dedi Ethan şakalaşarak, bagaj tarafındaki ikinci polise.

İkinci polis arkadan dolanırken araba altımda biraz kaydı ve ben de ellerimi birbirine kenetledim.

"Ablanı tebrik ederim Winter" dedi hâlâ pencerede duran polis. "Ailenin şansı iyiye gidiyor gibi görünüyor. Minnettar olmalısın."

Dudaklarımı büzdüm.

"Peki siz ikiniz nereye gidiyorsunuz?" diye sordu.

"Şehirdeki daireme" diye yanıtladı Ethan.

Bir duraklama oldu, yanağımdaki sıcaklık gitti ve sonra polis, "Bir süre kalmayı mı planlıyorsun Winter?" diye sordu. "Arka koltuktaki senin çantan mı?"

Yutkundum, kalbim aniden küt küt atmaya başladı.

Sonra polisin alçak, alaycı sesini duydum. "Cık, cık, cık. Damon bundan hoşlanmayacak."

Yüzümü çevirdim, pencereden dışarı baktım. *Kahretsin.* Biliyordum.

"Pardon?" diye araya girdi Ethan.

Ancak arkadan polis bağırınca sözü kesildi. "Bir şey mi buldun?"

"Ne var?" dedi şaşkınlıkla Ethan.

Başımı tekrar onların yönüne çevirdim.

Bir şey mi bulmuşlardı? Bagajında mı?

"Lütfen arabadan inin Bay Belmont."

Hayır.

"Bu nedir? Neler oluyor?" diye itiraz etti Ethan.

Ama sonra bir anda kapısı açıldı ve arabadan indiğini hissettim. Polis ona yardım etti mi yoksa kendi isteğiyle mi indi bilmiyordum ama konuşmak için ağzımı açtım. "Ethan..." Ama ne diyeceğimi bilemedim. Artık onu yakalamışlardı.

Mücadele sesleri, mırıldanmalar oldu ve onlar tekrar bagajı ararken araba altımda kıpırdandı.

Ama sonra...

"Ne var?" diye bağırdı Ethan. "Bu benim değil!"

Koltuğumda dönerek ne dediklerini duymaya çalışınca Mikhail'in biraz sızlandığını duydum.

"Kokain" dedi polislerden birisi. "Bu bir suç."

Kaşlarım kalktı. Kokain mi? Bildiğimiz... kokain mi? Emniyet kemerimi çözüp kapıyı açtım. *Hayır.*

Arabadan inerek dışarı çıkıp kapıyı açık bıraktım ve elimi aracın üzerinde tutarak arkaya yürürken onu kılavuz olarak kullandım. Arabadan çıkmamam gerekiyordu. Bana bağıracaklardı ama...

"Şaka mı yapıyorsunuz?" diye genizden bağırdı Ethan. "Bunu siz yerleştirdiniz!"

Bir itişme ile homurtu duydum ve derin bir nefes aldım.

"Hey, hey" dedi polislerden birisi. "Şu anda etki altında mısın?"

Ne oluyordu?

Daha fazla homurtu geldi, çakıllar ayaklarından dolayı etrafa saçıldı ve ellerinin Ethan'ın üstünde olduğunu anladım.

"Durun!" diye bağırdım, ellerimi arabanın kaportasından açık bagaja kaydırarak onlara ulaştım. "O uyuşturucu kullanacak biri değil. Ne yapıyorsunuz?"

Soğuk akşam havası burnumu yaktığında Ethan'a ait olduğunu tahmin ettiğim ağır solukları duydum.

"Burada en az on beş torba var" dedi bir polis.

"Bu dağıtma niyeti" diye ekledi diğeri.

Dağıtma niyeti. İki olası suçlama mı? Başım döndü.

"Seni piç kurusu..." diye genizden bağırdı Ethan ama sözü kesildi ve sustu.

"Bekleyin!" dedim birden. "Lütfen durun. Bu benim hatam."

Bunların hepsi bir kumpastı. Bagajında uyuşturucu bulunması imkânsızdı. Bu polisler bizi bir nedenden dolayı durdurmuştu ve bu neden patlak bir arka lamba değildi.

Adımlarıma dikkat ederek yaklaştım. "*Onu ben* çağırdım" dedim suçu üstlenerek. "Benden ne yapmamı istiyorsunuz? Sadece lütfen... Lütfen ona bir şey yapmayın."

Bir süre sessizlik oldu ve ardından bazı tıkırtılar duydum. Birisi telefonundaydı.

"Efendim?" dedi polislerden biri. "O burada."

Damon. O olmalıydı. Polisin aradığı kişi oydu.

Soğuk bir el benimkine dokununca irkildim, polisin telefonu elime verdiğini fark ettiğimde duraksadım. Korkum ve şaşkınlığım yerini öfkeye bıraktı. Derin bir nefes alıp dişlerimi sıktım.

Telefonu kulağıma götürdüm.

"Bunun gerçekten işe yarayacağını düşünmen beni çok hayal kırıklığına uğrattı" dedi sert bir ses. "Gerçi evden çıkmana bile şaşırdım."

Damon değildi.

"Gabriel?" diye mırıldanabildim şok içinde.

Bütün bunları Damon'ın babası mı ayarlamıştı? Düğüne gelmediğinden kesinlikle emindim. Damon'ın yaptıklarını tam olarak desteklemesi gerektiğini biliyordum ama arkasını kollayacağını düşünmemiştim. Beni izliyordu.

"Endişelenmemeye çalış" diye devam etti. "Sabah gitmesine izin verecekler."

"Şimdi gitmesine izin verecekler!" diye bağırdım.

Arkadaşımın benim yüzümden acı çekmesine izin verecek de-

ğildim. Aptalcaydı bu. Daha akıllı olmalıydım. Başarılı olsaydım bile sadece Ethan'ı Damon'ın yoluna çıkarmış olurdum.

"Ya da duruşmaya kadar onu kilit altında tutabiliriz" diye devam etti Bay Torrance. "Senin seçimin."

Düşünemeyecek kadar öfkeli bir halde dişlerimi gıcırdattım. Ethan sert biri değildi. Onu seviyordum ama haftaları, ayları veya yılları geçtim, bir geceyi bile hapiste geçirebilecek biri değildi. Gözlerim doldu ama yaşları zorla uzaklaştırdım.

"Ne istiyorsun?"

"Küçük kıçını evine ve yatağına geri döndürmeni istiyorum" dedi ağzındaki baklayı çıkararak.

Bana sahip olduğunu bilerek –şimdilik– başımla onayladım.

Ama sonsuza kadar değil.

"Kolay lokma olacağımı mı sanıyorsun?" diye meydan okudum.

"Tabii ki olmayacaksın." Sesi yumuşadı, eğleniyor gibiydi. "Seni bu yüzden istiyor Winter. Bir dahaki sefere tahmin edilebilir olmamaya çalış."

"Neden umurunda ki? Arion sizde."

"Arion, Bayan Torrance oldu" diye açıkladı. "Ailesinin yüzü, çocuklarını yetiştirecek kişi. Ama sen?" Durdu, ses tonu tehditkâr oldu ve kollarımdaki tüyler diken diken oldu. "Sen onun tatlısı olacaksın."

Bölüm 3

Yedi Yıl Önce

Kolumu ona dolayıp onu kendime çekiyorum ve burnumu ensesindeki saçlara gömerken ona sarılıyorum. Kostümüne yapıştırılmış sert küçük mücevherler koluma batıyor. O kadar küçük ve kırılgan ki kürdana benziyor.

Dişleri elime batarken fıskiyenin püskürttüğü sular etrafımızda akıyor ama kolumu çekmek yerine keskin, küçük ısırığının acısı damarlarımı sıcaklıkla doldurıuyor ve gözkapaklarım titriyor. Tenim karıncalanıyor ve tuttuğumu fark etmediğim soluk sonunda ciğerlerimden ayrılıyor.

Kötü değil. Olması gerektiği gibi acıtmıyor.

Baskı büyürken direnmeden küçük yüzüne bakıyorum ve derimin kanadığından eminim.

Evet.

Geri çekilmiyorum.

Asla.

Onu kolumla daha fazla sıkıyorum, bırakmayı reddedince vücudunun kıvrımları benimkine bastırıyor. Farkındalık idrak ederken fıskiye solmaya başlıyor ve kokusu, çiçeklerden benim sabunuma dönüşüyor. Giydiği kostüm şu anda pamuk gibi ve beyaz taytından arınmış çıplak bacakları benimkilerin yanında uzanıyor.

Hissi farklı. Bir şeyler farklı...

Gözlerimi kırpıştırarak açarken zihnimde uykunun ağırlığı vardı, rüya uçup gitti ve oda görüş alanıma girdi. Yanımdaki vücut da öyle.

Maalesef rüyadaki kız değildi.

Kız kardeşimin başının arkasına baktım, saçları yastığımın üstüne yayılmıştı ve neredeyse benimki kadar koyuydu. Uyurken nefesini hissetmiştim ve yumruğum karnında durduğu yeri sarmıştı.

Uykumda ona uzanmıştım.

Bunu asla yapmazdım. Dört yıldır aynı yatağı paylaşıyorduk. Onun orada olduğunu bilmek yeterliydi.

Parmaklarımı açınca yanlışlıkla gömleğinin kalktığı karnına dokundum ve durdum, tedirginlik tenimin altında yanarken gözlerim kısıldı.

Çarşafı kaldırdım ve altına baktım, belinin hatırladığımdan daha derin olan oyuğunu ve kasıklarıma baskı yapan yuvarlak kalçasını inceledim.

Uyluklarında artık sıkılaşmış kasların daha belirgin olduğu kıvrımlar vardı ve cildi çok pürüzsüz görünüyordu.

Siktir. Gözlerimi kapattım, rüyanın rahatlığı çoktan geçmişti.

Diğer kızlara benzemeye başlamıştı. Erkeklerin bir şeyler yapabileceği yaştaki kızlar. Çıktığım kızları hatırlatıyordu.

"Damon" dedi aniden uyanarak. "Ben Banks'im."

Sanırım dokunduğumda onu uyandırmıştım. Muhtemelen onun başka biri olduğunu sandığımı düşünmüştü.

Gözlerimi açarak çenemi sıktım ve ondan uzaklaştım. "Evet, kim olduğunu biliyorum."

Örtüyü üzerimden atıp yataktan kalktım ve cep telefonumu şarjdan çıkardım. Ekranımın kilidini açıp bildirimlerime göz atarken, "Sana kendini sarmanı söylediğimi sanıyordum" diye mırıldandım.

Bir söz söylemedi ama oturma pozisyonuna geçtiğini duydum. "Uyurken de mi?" diye sızlandı. "Korse gibi Damon. Nefes alamıyorum."

Alışırsın.

Will'den gelen birkaç mesajı ve paylaşımlara yapılan bazı yorumları inceledikten sonra telefonu masaya attım ve bilgisayarda biraz müzik açtım. Dolaba yürüyüp bir kumaş pantolon ile beyaz bir gömlek aldım ve sonra durup siyah kapüşonlu üstümün yanında asılı olan kot pantolona baktım. Gelecek hafta Şeytan Gecesi vardı ve damarlarımda tanıdık bir heyecan dolaştı.

Ben de kot pantolonumu alıp solumdaki banyoya yöneldim. Açlık çekiyordum.

Banks'in yataktan, "Belki..." dediğini duydum. "Artık burada uyumamam daha iyi olur, ne dersin?"

Durdum ve ona bakmak için dönerken gözlerimi kıstım.

Bakışları anında düştü. Bu konu hakkında konuşmak istemediğimi biliyordu.

Banks babamın kızıydı ama benimdi ve buraya yaşamaya geldiği günden beri benimdi. Annesi, babamın tuttuğu pek çok sürtükten biriydi ve dört yıl önce para için kapımızı çalmasaydı muhtemelen Banks'in varlığından asla haberim olmazdı. Babam onu asla kabul etmedi ve şimdi bile güç bela kabul ediyordu.

Ancak bu sorun değildi. Banks onun değildi. Kimse onu benden alamazdı.

İlk tanışmamızın ardından günlerce evin çevresinde bulabildiğim tüm parayı ve annemin kaybolduğunu bilemeyeceği değerli eşyaları bulup çaldım. Binlerce dolardı ve Banks'in uyuşturucu bağımlısı annesi, parayı ve mücevherleri alıp Banks'i bana vermeden önce tam on iki saniye boyunca kararla mücadele etme gösterisi yapmıştı. Onu eve getirdim ve kimse bu konuda benimle tartışmadı. Annem hâlâ burada yaşarken mutluydu; küçük hayal dünyasına hiçbir şeyin girmesine izin vermezdi, babam da *beni* mutlu eden her şeye izin verirdi.

Banks odamda kaldı, benimle ilgilendi, ben de ona baktım ve korudum. Odamın hemen bitişiğinde, kuledeki küçük sığınakta kendi yatağı vardı ama orada neredeyse hiç uyumamıştı.

"Yani bu yatakta sadece" diye açıkladı. "Senin... yatağımda. Belki de yeniden odamda uyumaya başlamalıyım. Artık on iki ve on üç yaşında değiliz. Sen daha büyüksün. Daha fazla alana ihtiyacın var."

Kaşlarımı kaldırdım, öfkeliydim ve bunun için iyi bir nedenim olmadığını biliyordum. Onu sır olarak saklamamın bir nedeni vardı. Başka hiçbir kızın odama girmesine izin vermemem, onu benim eski kıyafetlerimi giymeye zorlamam, vücudunu bağlamam ve arkadaşlarıma yatağımda uyuyacak tek kadının kız kardeşim olduğunu söylememem için bir neden.

Aşağılık biri olduğumu biliyordum.

Sadece umrumda değildi. Mutlu olduğum sürece kimseye hesap vermek zorunda değildim.

Arkasını döndüğünde tartışmayı bıraktığını anladım ve ben de banyoya ilerledim. Duşu açıp pijama altını çıkardım ve içeri girip yıkanıp şampuanlandım. Sıcak suyun altında durulandım, başımı öne eğip suyun ensemden aşağı akmasına izin verdim.

Gözlerimi kapatıp parmaklarımı duvara bastırdım. *Sadece zaman meselesi.* Son yılım geçen ay başlamıştı ama evdeki son yılımdı. Gelecek yaz üniversiteye gidecektim ve Banks benimle gelmeyecekti. *Kendi odasını* oluşturmasına izin vermeliydim. İkimizin de alana alışmasına. Sonuçta seçebileceği bir sürü boş yatak odamız vardı.

Kolayca uyum sağlayacağından ve hatta kendi odasının olmasını seveceğinden hiç şüphem yoktu.

Hayır, sorun bendim. Benimdi o. Her şeyi bilen tek kişi oydu ama büyüyorduk ve eninde sonunda beni terk edeceğini biliyordum.

Parmaklarımı duvara bastırıp elimi bir yüzün, herhangi bir yüzün doldurduğunu ve onu ezmeye çalıştığımı hissettim. Tanıdık ateş ensemden kafamın içine ilerledi ve aletimin içine dolan sıcaklığı hissettim, tenimin her santimi şu anda hissettiğim hiçbir şeyi hissetmemek için yalvarıyordu.

Buradan çıkmam gerekiyordu.

Durulanmayı bitirdikten sonra suyu kapattım ve duştan çıktım, solumdaki raftan bir havlu aldım. Kurulandım, kot pantolonum ile tişörtümü giydim ve yatak odasına giderken yolda saçlarımı kuruttum.

"Matematik problemlerini çözdüm ve araştırma günlüğünü güncelledim" dedi Banks bana, hiç kullanmadığım bir masanın

üstündeki kâğıtları inceleyip klasörleri çantama atarken. "Ancak matematiği tekrar kendin el yazınla yazman gerekiyor ve bugünkü testin için fizik okumayı unutma. En azından geçmene yetecek kadar öğren."

Havluyu yere attım ve siyah kapüşonlumu alıp kollarımı içeri soktum. "Her zaman geçiyorum. Bunu hiç fark ettin mi?" Ona bir bakış atıp kapüşonluyu kafama geçirdim. "Sınavın her tarafına işesem bile geçerim."

Kısık sesle güldüğünü duydum. "Evet, âdeta seni o okulda daha uzun süre tutacak bir şey yapmak istemiyorlar."

Hayır. Ders bir yana, bir sınavdan bile kalmazdım. Yönetim neredeyse benim gidişime kalan günleri sayıyordu. Önümü asla kesmezlerdi.

İnsanların yakamdan düşmesi için canımın istediği dersi yapıyordum ama ödevleri, projeleri ve sınavları Banks yapardı. Tembel değildim, basketbol takımı için kendimi paralıyordum ama sadece umrumda değildi. Ve kendimi ilgimi çekmeyen bir şeyi yapmaya itmek çok zordu. Bencildim ve bununla hiçbir derdim yoktu.

İçinde üniformamın olduğu çantayı alıp başımdan geçirdim ve cüzdanımı, telefonumu ve anahtarlarımı cebime tıktım. Odadan çıkıp kapıyı kapattım; kısa, gizli merdivenin yarısına bile gelmeden, arkamdaki kapının diğer tarafındaki kilidin sesini duydum. Ne yapması gerektiğini biliyordu.

Normalde evimin genç ve güzel kızlar için güvenli bir yer olmamasını umursamazdım ama kimsenin Banks'le karşılaşmasını istemiyordum. O kapı Banks giyinene ve gardını güzelce alana kadar kilitli kalacaktı.

Tırabzanın etrafından dolaşarak girişe ilerledim, birkaç basamak daha inip yemek odasına girdim ve doğrudan masaya ilerledim.

"Günaydın" diye cıvıldadı biri.

Sinirlenerek gözlerimi kırpıştırdım. Hizmetçilerin giydiği standart beyaz düğmeli elbiseyi giymiş bir kız hemen görüş alanımın kıyısında duruyordu. Yeni olmalıydı. Tepsiden bir dilim ekmek alıp içine biraz yumurta ve domuz pastırması doldurmaya başladım, ardından masanın üstündeki sıralardan birkaç su şişesini

günlük çantama attım.

Aşçımız Marina masaya içinde meyve olan gümüş bir kâse koydu.

"Babam ne zaman dönecek?" diye sordum ekmeğin kabuğunu koparark.

"Yarın akşam efendim."

"Bu akşam akşam yemeği için özel bir şey ister misiniz Bay Torrance?" dedi kız tekrar tiz sesiyle.

Yüce İsa.

Ekmeğin içine her şeyi tıkıştırırken kız bir cevap bekledi. Bir ısırık alıp Marina'ya bir bakış attım ve giderken onun yeni kızı azarladığını duydum.

Hayat cennet olmasını beklediğimiz için bir cehennemdir. Yıllar önce okuduğum alıntı buna benziyordu ama hiç anlamamıştım. Bütün hayatınız dopdolu geçmişse ve sonunda kimsenin aslında böyle yaşamadığını anladığınızda, mahşerde mışıl mışıl uyuyup alev yemeği öğreniyordunuz. Ta ki bir gün tek ihtiyaç duyduğunuz şey bu olana kadar.

Güvenmediğim yer cennetti. Büyük umutlar ve yanlış beklentiler...

Hayır, *belaya* ihtiyacım vardı.

Sigara izmaritini üç parmağımın arasına sıkıştırdım ve elimi ağzıma götürüp bir nefes daha alırken arka cebimdeki telefonumun ikinci kez titrediğini hissettim. Sonuna kadar yanan kâğıdın hafif cızırtısı, ciğerlerime çekilen sıcak duman... İlan panosunun yanındaki sütuna yaslanıp dumanı tekrar üfledim.

Okul hâlâ çoğunlukla boştu, zile en az kırk beş dakika vardı.

Üçüncü kat en sevdiğim yerdi. Kafeterya ve spor salonunun gürültüsü çok aşağıdaydı ve burada çok az sınıf olduğu için öyle sessizdi ki her adımın duyulabiliyordu. Her kapı. Her kalem düşüşü... Yalnız olmadığını bilirdin.

Ve kız da yalnız değildi. Bunu henüz fark etmiş miydi acaba?

Başımı çevirip sütunun kenarından baktım, camdan, aşağıdaki avluya açılan açık alandan ve başka bir pencereden bulanık bir halde

de olsa şeklini gördüm. Pantolonu biraz dar geliyordu ama bu durum yeni öğretmenlerde, özellikle de genç olanlarda yaygındı. Üniversitenin onları buna hazırladığını sanıyorlardı ki öyle olsa bile dersler onları Thunder Bay'e hazırlamamıştı. Burada işler biraz farklı yürüyordu ve patron o değildi çünkü ben yönetilemezdim. Ona öğretmenlerin hizaya girdiğini öğretmenin zamanı gelmişti, aksi değil.

Makinede fotokopiler çekerken odada gezindi ve ağzım kuruduğu için dudaklarımı yaladım. *Hadi. Sessiz bir yere git yoksa seni tam orada alırım.*

Gevşek, düşmüş küçük topuzu. Masanın üstüne eğilmiş, topuklular içindeki bacakları.

Telefonum tekrar titredi ve kurumuş boğazımla yutkunarak gözlerimi kırpıştırdım. *Lanet herif.*

Dişlerimi gıcırdatarak telefonumu çıkardım, ekranı kaydırıp kulağıma tuttum. "Siktir git."

"Pekâlâ, sana iyi sabahlar Huysuz" dedi Will. "Senin sorunun ne?"

Tekrar yutkundum ve gözlerimi bir kez daha ödüle kaldırdım. "Beni on dakika yalnız bırakırsan aletimin halledemeyeceği bir şey değil" dedim ona kızı süzerek. "Ne istiyorsun?"

"Seni gülümsetmek."

Kaşlarımı çattım. *Beni...* Tanrım, siktir et. Gözlerimi devirdim. Ne var ki bu sözlerle neredeyse pes ediyordum. Sert yanlarımı hızlı biçimde yumuşatmak konusunda lanet bir yeteneği vardı.

"Haha. Gülümsediğini duyabiliyorum." Eğlendiği belliydi. Sesinde her daim kahkahalar olurdu.

"Gülümsediğimi duyabiliyorsun öyle mi?"

Etrafımda temkinli davranmayan tek kişi oydu ve birkaç kez bu yüzden onu neredeyse öldürüyordum ama artık onsuz neredeyse hiçbir şey yapmıyordum. "Sana söylemiştim" dedi böbürlenerek. "Bir bağlantımız var. Manevi falan filan."

Göremediği için sırttım. "Senden nefret ediyorum."

Salak.

Will, Michael ve Kai benim arkadaşlarımdı ve onlardan herhangi biri için ateşe atlardım. Ama Will benim için ateşe atlayacağından emin olduğum tek kişiydi.

"Peki ne giyiyor?" diye sordu.

Fotokopi odasından çıkıp koridorda ilerlemeye başladığında gözlerimi üzerinde tuttum. "Bir nişan yüzüğü."

"Yaramaz."

Kendi kendime gülüp bir adım daha attım, sonra bir adım daha; o bir koridorda, ben başka bir koridorda yürürken onun hızına uyum sağladım. "Gelinlik de giyiyor olsaydı daha yaramaz olurdu."

"Bir parça alırım."

"Sen de gelebilirsin. Paylaşma konusunda bir sorunum yok."

Ve bazen paylaşmak gerekliydi. Konu kadınlarsa verdiğim sözleri her zaman tutmazdım. Eğer ilgimi kaybedersem Will onları bitirirdi.

Köşeye yaklaşıyordu ve sola dönecekti. Neredeyse zamanı gelmişti.

"Gitmem lazım" dedim ona. "Yedi buçukta otoparkta buluşuruz."

"Evet. Spor çantamı arabanda bıraktım, antrenmandan önce almam gerekiyor. Görüşü..."

Sözünü bitirmesine izin vermedim. Telefonu kulağımdan uzaklaştırıp kapattım ve gözlerimi kızdan ayırmadım. Köşeyi döndü, dik pencerelerden tekrar belirdi ve giderek daha da yaklaştı. Durup telefonumu tekrar cebime koydum, omzumu duvara yasladım ve ellerimi kapüşonlumun orta cebine sokup onu bekledim.

Tekrar sola dönünce kısa süreliğine gözden kayboldu ve tekrar ortaya çıktı, beni görür görmez durdu.

"Bay Torrance" dedi.

Bir kez başımla onayladım. "Bayan Jennings. Beni görmek istemişsiniz?"

Bir adım geri çekilerek etrafına baktı. İçgüdüsel miydi bu, kafası mı karışmıştı emin değildim ama bu komiğime gitti. Okul yılının başında giydiği küçük hırkalardan ve çiçekli diz boyu eteklerden uzak; her kıvrımı saran, kısa kollu, siyah V yaka bir elbise giymişti. Yıla kasaba papazının karısına benzeyerek başlayan bir birinci sınıf öğretmeni, ergen erkek öğrencilerinin şehvetli bakışlarından

hoşlanıyor gibi görünüyordu ve artık bunun için giyinmekten kendini alamıyordu. Ama yine de gözlüklüydü ve saçını sıkı, küçük bir topuz yapıyordu.

Yutkundu, yanakları kızardı. "Şey, okul saatlerinde evet. Ben..." Gözlerini yere indirip siyah topuklu ayakkabıları üzerinde kıpırdandı ve ben de sırıtmaya devam ettim. Artık daha seksi giyinse de hâlâ utangaçtı.

Ve buna bayılıyordum. Özgüven beni rahatsız ediyordu. Avlanmak hoşuma gitmiyordu.

"Şey, hazır buradasın" dedi bana, kısa bir gülümsemeyle. "İçeri gir."

Onu sınıfa kadar takip ettim, kan aniden vücuduma biraz daha sıcak pompalandı.

Benim için gereken buydu.

Şu anda aşağıda çok sayıda kız vardı. Akranlarım. Amigo kızlar, jimnastik takımı, yemekhanedeki çalışan öğrenciler... İstesem beş dakikada sevişebilirdim ama benim için seksin vücudumla pek ilgisi yoktu.

Tam buradaydı. Sırtına bakan gözlerimde. Arkamdan kapatıp kilitlediğim kapıda. Benimle yalnız kaldığı için etrafa yaydığını hissettiğim korku, çekim ve tehlikeyle. Mezun olana kadar yılın kalanında her gün bana bakmak zorunda olduğu düşüncesiyle, bugün ona yapacaklarıma izin vereceğinin bilgisiyle, bunun olmasına izin vermesinin paniğiyle ve aynı zamanda bunu isteme arzusuyla.

Benim için seks kafanın içindeydi. Neredeyse tamamen.

Küçük kâğıt yığınını masasının üstüne koyup arkasını döndü, gözleri kapattığımı yeni fark ettiği kapıya dikildi. Bunu ağır bir duraklama izledi ve vücudunun kasıldığını gördüm ama devam etti.

Parmaklarını vücudunun önünde birleştirip sert yüz ifadesi takındı. Karşısındaki kendisinden daha iri ve yarım metre daha uzun, on yedi yaşındaki delikanlının onu aslında bir otorite figürü olarak gördüğünü düşünen yirmi üç yaşındaki genç bir kadın için oldukça sevimli bir girişimdi bu.

Ön sıradaki ilk masaya ulaşmak için iki adım attım ve arkamı kenarına dayadım.

"Bak, üstü kapalı konuşmak konusunda pek yetenekli değilim, o yüzden hemen konuya girelim" dedi.

Gözlerimi dikip baktım ona.

"Evde yaptığın ödevlerle sınıfta yaptıkların arasında ciddi bir fark var" diye devam etti. "Elyazısındaki farkı da görüyorum. Senden kendini savunmanı istemeyeceğim çünkü ikimiz de gerçekte neler olduğunu biliyoruz ve ikimizin de zamanını boşa harcamayacağım."

Bir kaşımı kaldırdım.

Durdu, dudaklarını yalayıp boğazını temizledi. "Sadece 'kes' diyeceğim." Çenesini yüzüme kaldırdı. "Ödevlerini yap yoksa geçemezsin."

Hı-hı. Gözlerimi onunkilerden ayırmasam da elbisesini ittiren sert meme uçlarının küçük kabartılarını görebiliyordum. Belki oda soğuktu. Belki de değildi. Sadece onları görmek istiyordum.

Nefes alış verişlerim hızlanarak aletim onun çıplak halinin görüntüsüyle şişmeye başladı ve dürtülerimi becerebildiğim kadar kontrol altında tutmak için dişlerimi gıcırdattım.

Ben cevap vermeyince tepki almaya çalıştı. "Anlıyor musun?"

Bakışlarımı tekrar yukarıya çevirdim ve onun parlak kırmızı rujunun bütün gece yatağımda "yüz aşağıda, kıç yukarıda" durduğu için yastığımın her yerine bulaştığını hayal ettim. "Evet efendim" diye cevap verdim.

Öylece dikildi ve sanki konuşmanın bu kadar sorunsuz ilerlemesine şaşırmış göründü ama sonra başını iki yana sallayıp bana iyi niyetli bir tebessüm sundu. "Pekâlâ o zaman. İyi günler" dedi konuşmamızı bitirerek.

Az kalsın alayla gülecektim. İşimiz bitmemişti.

Sıra bendeydi.

"Bir soru sorabilir miyim?" dedim telefonumdan onun bir fotoğrafını açarak. "Bu siz misiniz?"

Ayağa kalkıp ona yürüdüm ve ona tepeden bakacak kadar yaklaşıncaya kadar durmadım. Gözleri elimdeki telefonla yüzüm arasında sekti ve aniden mahrem alanımızda durdu, bir adım geri atmaya çalıştı ama masasına çarptı.

Telefonu kaldırıp yumuşak bir sesle konuştum. "Çok farklı görünmüyorsunuz."

Tekrar yutkundu. Bu onun sosyal medyasında bulduğum pek çok fotoğraftan biriydi. Görünüşe göre lise birde yaz kampındayken çekilmişti. Arkadaşlarıyla ranzasında poz vermişti, gülümsüyordu ve masumdu, saçları dağınıktı, bronz bacakları şirin bir kot şort içindeydi, makyajsızdı ve diş teli yoktu...

Dudaklarını büzdü. "Artık maskarayı nasıl kullanacağımı biliyorum."

Bana sırtını dönerek tebeşiri kaldırdı ve tahtaya yazmaya başladı.

"Yanaklarınız kızardı" diye yorum yaptım. "Utandınız mı?"

"Yeter artık."

Genç Bayan Jennings salağın tekiydi ama potansiyeli vardı. Gözlerimi belinin kıvrımından kıçına ve seksi bacaklarına doğru gezdirdim. *Bariz biçimde.*

"Görüyorsunuzdur, tembel ya da aptal değilim" dedim, arkasından yaklaştım ama dokunma mesafesine girmedim. "Zevk almadığım bir şeyi yapmakla ilgilenmiyorum. Peki yapmayı sevdiklerim?" Sesimi alçaltarak onunla oynadım. "Bütün gece devam edebilirim Bayan Jennings."

Başını tekrar yana çevirdi, eli cümlenin ortasında kara tahtanın üzerinde durdu. Sözcükler çıkmadan önce ağzı iki kez açılıp kapandı. "Yapacak işlerim var."

Elimi uzatıp önündeki tahtaya koydum ve o kadar yaklaştım ki saçları dudaklarımı gıdıkladı. "Benim gibileri lisede seni tercih etmedi değil mi?" diye alçak sesle alay ettim. "Seni hiç kimse arabanın arka koltuğunda yemedi. Kimse annenle baban yan odadayken kanepede külotunu çıkarıp sana sürtünmedi." Parmağımı yavaşça elbisesinin arkasındaki fermuarında gezdirince vücudu kasıldı ve solukları hızlandı. "Hiç kimse yabancı bir evdeki partide, üst kattaki bir odada bulunan bir ranzada memelerini emerek seni ıslatmadı."

Hışımla döndü, dişleri hafifçe aralanmıştı. "Seni rapor edeceğim."

"Lütfen yapma." Gülümsedim. "Orada olsaydım seni ilk ben alırdım." Sesimi fısıltıya çevirerek ona eğildim. "Sessiz olanları severim."

Başını iki yana salladı, kahverengi gözleri sıcak ve karanlıktı. "Senin gibi delikanlılar hakkında uyarıldım. Bu sana A kazandırmayacak. Bir gün dünyanın istediğini almak için seni çalışmaya zorlayacağını öğreneceksin."

"Ah, çalışmaktan çekinmiyorum." Diğer elimi de başının yanındaki tahtaya koyup ona baktım.

Küçük edebiyat öğretmenim benden yalnızca altı yaş büyüktü ve okuldaki her erkek ona bakmaktan hoşlansa da ona sahip olacak kişi bendim, çünkü başka bir yolu yoktu. Bıkmıştım. Alt kattaki asla "hayır" diyemeyen ve yaptığım her şeyde olan, içimdeki iğrenç sapkın olma ihtiyacını tatmin edemeyen beyinsiz budalalardan bıkıp usanmıştım. Sikişmek istemiyordum. Kirlenmek istiyordum ve onu da kirletmek istiyordum. Tek kirlenen...

Düşünceyi bitiremedim. Arkadaşlarım her ne kadar kötü rolü oynamayı sevseler de hâlâ her zaman temizdiler. Arzuları normaldi, boşalmak fizikseldi ve eğlence çok yakındaydı.

Ancak benim için daha zordu. Beynimden ayrılamıyordum ve bir akıl tutulması olmadığı sürece mutlu değildim. Bayan Jennings'in bundan keyif almasını istemiyordum. Bundan keyif almasından nefret etmesini istiyordum.

Yavaşça sokularak gözlerine kilitlendim ve ağzına ilerledim.

Ama ellerini göğsüme koyarak beni durdurdu. "Yapma."

Vücudumun ağırlığının yavaşça onunkine baskı yapmasına izin verdim, başımı iki yana sallarken nefesinin sıcaklığı ağzıma düştü.

Daha hızlı nefes aldı, gözleri dudaklarıma kayınca yüzünde daha önce yüzlerce kez gördüğüm o ifadeyi gördüm. Herkes kendisine bir anlık değerlendirme yapma izni verirdi.

"Tam puan almaya ihtiyacım yok ve bana yapabileceklerinden korkmuyorum" dedim ve üstdudağına dilimle hafifçe vurduğumda hafifçe inlediğini duydum. "Senden sadece elbiseni kaldırmanı, masaya uzanmanı ve öğrencisinin kahvaltısını yapmasını isteyen iyi bir öğretmen gibi bacaklarını açmanı istiyorum."

Hırlayıp elini kaldırdı ve bana tokat attı.

Ama doğru düzgün kıpırdamadım bile, elinin yarattığı sızı saniyeler içinde boynumdan aşağıya indi.

Her iki bileğini yakalayıp yanındaki kara tahtaya dayadım ve sırıtışımı bastırmaya çalıştım. "Az önce reşit olmayan birine vurdunuz. Acıttı Bayan Jennings."

Kıvranıp elimden kurtulmaya çalışırken göğsü sertçe inip kalkıyordu.

"Bunu istediğini biliyorum." Gözlerimin vücudunu süzmesine izin verdim. "Eteklerin gittikçe daralıyor. Bluzların kısalıyor. İlk rodeom değilsin. Bunu nasıl sır tutacağımı biliyorum."

"Bir kadın ne giyerse giysin istediği anlamına gelmez."

"Bu sen değilsin yani öyle mi?" Başımla pencereleri işaret ettim. "Takım, sahada antrenman yaparken pencereden aşağıya bakmıyor musun? Beni izlemiyor musun?"

Son yılımın neredeyse sekizinci haftasındaydık ve koç bizi okuldan sonra güzel havalarda mümkün olduğu kadar dış sahalarda tutuyordu. Birkaç hafta önce onun aşağıyı izlediğini ve onu fark ettiğimde hızla kaçmaya başladığını gördüm. Sadece istediklerimizi istediğimizi ve yanmak için yapıldığımızı göstermek için gelmiştim.

"Özellikle gömleğimi çıkardığımda uzun uzun bakıyorsun." Gözlerimi dudaklarına indirdim. "Hoşlandığını bildiğim için artık daha çok çıkarıyorum."

Nefesi kesildi, dudaklarıma bakınca ağzını açtı.

"Senle liseye gitseydim" dedim kulağına eğilerek, "arkadaşlarının önünde yanına gelir ve kulağına 'Sana dokunmak istiyorum' diye fısıldardım." Sonuncusunu fısıldayıp tekrar gözlerine baktım. "Sonra elinden tutup seni bodruma, kimsenin asla olmadığı karanlık güreş odasına götürür ve kıyafetlerini çıkarmaya başlardım."

"Bay Torrance" dedi nefes nefese ve sonra yalvardı: "Damon lütfen."

Yüzüne korku kazınmıştı ama nedeni beni durduramamak değildi. Bir şeyi isteyip yakalanma korkusuydu bu.

"Ve sonra seni mindere iterdim" dedim, "eteğini kaldırırdım." Bileklerinden birini bırakıp bir elimi boynuna doladım, "ve o küçük, sıkı vücudunu sikerken memelerini emerdim."

Nefes nefese kaldı ve o tek söz söyleyemeden ağzımı onunkine bastırdım, iniltisi boğazımda kaybolup gitti. Onu sertçe öpünce

kahvaltıda yediği çileklerin tadına baktım ve kollarını boynuma doladığını hissettim.

Kollarını açıp onu yerden kaldırdım, bizi döndürüp kalçasını masasına koydum ve hemen elbisesini yukarı kaldırdım.

Aşağıya uzanıp parmaklarımı külotunun altına geçirdim ve onu pürüzsüz, bronz bacaklarından topuklarına çektim ve yere bıraktım. Kalbimin biraz daha güçlü attığını hissederek gözlerimi kapattım.

Onu becerecektim. Günün ilerleyen saatlerinde lanet külotunun cebimde olduğunu bilerek ders vermeye çalışmasını ve gelip zevk almak için yalvarmasını sağlayacaktım. Yarın bir tur için daha gelecektim ve belki Will'i de getirip onu kendi masasındaki sandalyede sürmesini izleyecektim.

Evet. Kalbim tekledi ve bir an nefes almayı bıraktım. Aletim sertleşti ve ayağa kalkarken bacağından uyluğunun iç kısmına kadar yaladım.

"Neden ben?" diye sordu, ellerine yaslanıp altdudağını ısırarak.

Onu aşağı iterek masaya geri döndürdüm. "Çünkü iğrenç" diye homurdandım.

Eteğini sonuna kadar kaldırırken kapıyı tekrar kontrol ettim ama kapıyı kapatıp kilitlediğimi hatırladım ve sonra aşağı eğerek onun lanet amını ağzımla kapattım, ardından gelen küçük iç çekiş ve çığlık gözlerimin memnuniyetle kapanmasına neden oldu. *Lanet bacaklarını aç ve istediğimi almama izin ver. Bunun için buradasın.*

Elimi kalçasının etrafına dolayıp onu emerken, öperken, çekerken, ısırırken ve içine girerken tutundum, klitorisinin tadına baktım ve sataştığım her santimle kıvranmasına ve inlemesine neden oldum. Bu halde gördüğüm ilk öğretmen değildi ama dokunduğum ilk kişiydi ve onu emerken ona bakıp bundan ne kadar hoşlandığını gördüm. Bu neredeyse çok kolaydı. Kolay olduğunda daha az heyecan vericiydi.

"Elbisenin üstünü aşağı indir" diye emrettim, dilimle klitorisine hafifçe vurdum.

Küçük inlemeler çıkararak önce bir tarafını, sonra diğer tarafını aşağı çekerek çıplak göğüslerini ortaya çıkardı. *Daha iyi.* Savunma-

sız görünüyordu. Yarı çıplak, öğrencilerinden birisi için bacaklarını açmıştı, gözlüklü...

"Bunda çok iyisin" dedi nefes nefese.

Onu hafifçe ısırıp nefesinin kesilmesini sağladım. *Konuşma.*

Ağzımda hareket etmeye başlayıp başımı ellerinin arasına aldı. Ellerini itip bir elimi karnına bastırdım ve kıçını masada tuttum. Tekrar tekrar yalayıp emdim, ağzımda olması hoşuma gitti çünkü kontrol bendeydi ve o benim insafımdaydı. Şu anda her şey *ona* olanlardan ve ona yaşatmak istediklerimden ibaretti.

"Tanrım, evet" diye inledi. "Bu çok iyi."

Onunki yerine başka bir ses duyunca bir anlığına kafamı kaldırdım.

Aferin oğluma. Bu konuda çok iyi olmaya başladın bebeğim.

Bayan Jennings'le oynamayı bıraktım, aniden ağzım kuruduğu için yutkunmam gerekiyordu.

Kendimi zorlayarak sesi kafamdan uzaklaştırdım ve dilimle klitorisiyle oynarken iki parmağımı içine kaydırdım.

"Tanrım, çok iyi gidiyorsun" dedi Bayan Jennings, çenesini kapatmayı reddederek. "Sakın durma. Devam et bebeğim."

Bebeğim mi? Sikerler!

Çenemi sıkıp dik durdum, hızla nefes alıp veriyordum ve kemer tokamı çözerken neredeyse koparacaktım. Masasında koli bandı olabilirdi. Çenesini kapatması gerekiyordu. Dikkatimin dağıldığı yere geri dönmeye çalışırken boynuma ve göğsüme sıcaklık hücum etti.

Ama o beni öpmeye ve kemeri çözme işini devralmaya çalışarak masadan kalktı. "Seni emmek istiyorum" diyerek soludu. "Seni tatmak istiyorum."

Bunu yaptığımda sertleşiyor. Bu hoşuna gittiği anlamına geliyor.

Bu sözlerin anısı midemde tekrar tekrar düğümledi ve ellerini uzaklaştırdım. "Hayır."

Bundan hoşlanmadım.

"Sana söyleneni yap" dedi oyun oynamaya çalışarak.

Ama kendimi kaybettim. Boynunu kavrayıp onu durdurdum ve yüzüne yaklaştım. "Bundan hoşlanmadım."

Evet, hoşuna gitti değil mi bebeğim? Sen çok iyi bir oğlansın.

Onu itip geri çekildim ve kemerimi yeniden bağladım. Nabzım kulaklarımda atarken duvarlar yaklaşıyor ve tenim karıncalanıyordu. Derin bir soluk alamadım. Nefes alamadım.

Siktir.

"Ne var?" Bayan Jennings'in kollarını kaldırıp kendini örterken şunu söylediğini duydum. "Bunu istiyorum Damon. Seni istediğimi biliyordun. Bu çok seksiydi. Hadi ama." Bana uzanıp ayağa kalktı ve kollarını vücuduma dolamaya çalıştı. "Beni bitir" diye fısıldadı. Yapışkan, dolangaç kolları tenimde ateş gibiydi.

Onu itip elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Aptal kaltak."

Ondan uzaklaşıp kapının kilidini açtım ve kapıyı açıp hâlâ çoğunlukla boş olan koridora hışımla çıktım. Midem dalga dalga bulandı.

Neden çenesini kapatmamıştı? Neden sadece lanet çenesini kapatamıyordu? Çoğu kişi kendisine söyleneni yapardı.

Merdivenlerden indim ve bir sonraki kata da çıktım, köşeyi döndüm ve kapıdan erkekler tuvaletine ilerledim.

Ona dokunmamalıydım. Lavaboya yürüyüp tükürdüm, yine onun tadını alınca tekrar tükürdüm. Suyu açtım, ellerimi doldurdum ve sakinleşmek için yüzüme çarptım. Yüzümü koluma silip bunu tekrar tekrar yaptım.

Aynada kendime bakıp elimi saçlarımın arasından geçirip tırnaklarımı kafa derimden boynuma indirdim. Boynumdan aşağı, daha derine bastırdım, daha ve daha.

Gel benimle uyu tatlım. Ve kalın yorganlı büyük yatağına tırmanışım ile beni çıplak vücuduna bastırma anısı.

Nefes alırken gözlerimin kapanmasına ve alnımın aynaya düşmesine izin verdim. "Onu becermeliydim" diye mırıldandım kendi kendime. "Ağzını bantlamalı, ters çevirmeli ve onu becermeliydim."

Gözkapaklarımın ardında manzara kararadı ve ben bir kara deliğin içine düştüm. İğnelerin boğazımın arkasına battığını hissettim.

Telefonumu çıkarıp bakmadan tuşlara bastım. Çalmaya başlayınca kulağıma götürdüm.

"Damon?" diye yanıt verdi Banks.

Durdum, soluklarım hızlıydı. "Banks..."

"Bana ihtiyacın var mı?"

Kimsenin içeri girmediğinden emin olmak için kapıyı kontrol ettim ve gözlerimi kırpıştırdım. "Vakit yok."

Bunu telefonla yapmak zorundaydık.

Ama itiraz etmeye başladı. "Damon..."

"Siktir, başka ne işe yarıyorsun?" Telefonu o kadar sıktım ki çatladığını duydum.

Sustu ve onun odamda temizlik yaptığını, kitap okuduğunu ya da yılanlarımla ilgilendiğini hayal ettim ve burada olmasını diledim çünkü bu çok daha hızlı olurdu.

Yap gitsin. Sadece yap.

Boğazını temizleyip iç çektiğini duydum. "Biliyor musun..." Bana en kızgın ses tonunu verdi. "Yapacak işlerim var. Beni bu yüzden mi aradın? Tanrım, tam bir bebeksin."

Yumruk atma isteğiyle parmaklarım seğirdi. *Güzel.* Devam et. Bir kabine girip kapıyı kilitledim. "Devam et" diyerek onu teşvik ettim. "Tekrar söyler misin?"

"Yoksa ne?" diye karşılık verdi. "Ne yaparsın? O kadar zayıfsın ki biri seni incittiği için beni aramak zorunda kalıyorsun... Birisi kalbini kırdı öyle mi? Michael, Kai ve Will seninle aynı havayı soluyarak İsa'ya bir iyilik yapıyorlar."

Çenem kilitlendi.

"Burada kalmamın tek nedeni para ama artık bunu umursamıyorum bile" diye devam etti, "çünkü senin aptal yüzüne her baktığımda kusmak istiyorum. Tanrım, bu saçmalıktan gerçekten bıktım."

Göğsüm sarsıldı ve yumruğumu tekrar tekrar salladım. Yalan söylüyor. Yapması gerekeni yapıyor. Onun beni incitmesine ihtiyacım var çünkü acı acıyı örter ve birini hissedersem diğerini hissetmem. Tekrar yükselmeye çalışan acıyı bastırmasına ihtiyacım var.

"Ne var?" dedi kabaca. "Ne söyleyeceksin? Hiçbir şey, bu kadar. Malibulu Barbieler gibi panik atağı geçirmeden benden bir saat bile uzak duramazsın. Babacığımın en çok beni sevmesine şaşmamalı. Ben onun her zaman istediği oğluyum."

Ve karnımda bir kesik hissettim. Bu acıtmıştı.

Çünkü haklı olabileceğini düşünüyordum. Babam onu çocuğu olarak bile kabul etmiyordu ama ona güveniyordu. Ona görev veriyordu.

Ona. On ikisindeyken kızını tam anlamıyla satın almasaydım tıpkı esrarkeş annesi gibi orospuluk yapan piç bir kanalizasyon sıçanı[1] olacaktı. Benim yüzümden bir malikânede yaşıyordu. Benim yüzümden günde üç öğün yemek yiyordu. Benim sayemde güvendeydi.

"Ne dedin?" Dişlerimi gıcırdattım.

Nefesinin titrediğini duyabiliyordum. Kararlılığını kaybediyordu. "Damon lütfen..."

"Tekrar söyle!"

Nefesi kesildi, gözyaşlarını bastırıp sözcükleri zorla söyledi. "Sen yokken her gün sana gülüyoruz." Sesi sertleşti. "Olgunlaşacağına güvenmiyor. Sana hiçbir sorumluluk veremiyor. Herkes sana gülüyor. Özellikle de şu anda beni senin yatağında beceren adam."

Başımı sallayıp kabin kapısının üst kısmını kavradım. Kimsenin ona dokunmaması gerekiyordu.

"Tanrım, ilki içime girmeden daha evden bile çıkmamıştın" dedi yarayı derinleştirerek. "Bütün sabah sikildim. Neden derse gidip bizi rahat bırakmıyorsun?"

Onu yatağımda babamın adamları tarafından sırayla sikildiğini zihnimde görünce çenemi sıktım. Ona gülümsüyorlardı. Onun tadını çıkarıyorlardı. Onu kullanıyorlardı. Ona çöpmüş gibi davranıyorlardı.

Ve kapıyı tekmeledim. Hırlayarak tekrar tekrar tekmeledim, kırılıp açılıncaya ve arkasındaki duvara çarpana kadar.

Kahretsin, evet. Ve böylece... her şey rahatladı. Uzuvlarım tükenmişti ve kız kardeşimi şu anda evdeki odamda, yakası boynuna kadar çekilmiş halde tamamen giyinik halde ağlarken ve kitaplar yere saçılmış olarak gördüm çünkü o tanıdığım en masum, saf ve çok tatlı bir kızdı.

Söylediği her şeyi ona ben söyletiyordum çünkü aynı anda yalnızca tek bir acıyı hissedebilirdik, belki de yeterince pislik biriktirebilirsem o kadar gömülürdüm ki düşünemez hale gelirdim.

---

1 Hamileyken uyuşturucu karşılığında seks yapan ve aynı zamanda HIV taşıyan bir kadın. (ç.n.)

Ve bazen de kendi kurbanlarımı yaratarak kafamın içindekileri alt edebiliyordum.

Bayan Jennings gibi. Banks gibi. Belki yalnız kalmaktan hoşlanmıyordum ve eğer herkes benim kadar kirli olsaydı yalnız kalmazdım.

Evde acıyı durdurmak için ondan yapmasını isteyeceğim başka şeyler vardı ama önümde olmadığında doğaçlama yapmak zorunda kalıyorduk.

Jennings'in odasında ortaya çıkan anılar artık o kadar uzaktaydı ki beni neyin tetiklediğini bile hatırlayamıyordum. Lavaboya yürüyüp musluğu açtım, elimde biraz su biriktirdikten sonra bir yudum aldım ve soğuk suyun kafamdaki sıcaklığı hafiflettiğini hissettim.

Son yirmi dakika hiç yaşanmamıştı.

"Damon?" diye Banks'in seslendiğini duydum. "Damon!"

Ayağa kalkıp telefonu kulağıma götürdüm.

"Daha iyi misin?" diye sordu.

"Evet." Aynada yüzümü ve saçımı kontrol ettiğimde öfkemin solmaya başladığını ve cildimin yeniden solduğunu gördüm. "Evet..."

"Lütfen bana bunu yaptırmayı bırak..."

Telefonu kulağımdan çekip kapattım ve onu duymazdan geldim. Sonuçta istediği önemsizdi. Yapmamız gerekeni yapardık.

Kıyafetlerimi düzeltirken telefonun tekrar elimde titrediğini hissettim ve kim olduğuna baktım.

Damon K. Torrance
Lütfen Dekan Kincaid'i bu sabah ilk zilden önce ofisinde ziyaret edin.
cc: Gabriel Torrance
Teşekkür ederim.

Kahretsin.

Telefonumun saatine baktığımda zile sekiz dakika kaldığını gördüm. Sigara içmek istiyordum.

Telefonu arka cebime koyup uzun bir nefes verdim ve boynumu iki yana sallayarak kıtlattım. Her çağrıldığımda babam da aynı

mesajı alıyordu ve sanki umursuyormuşçasına olup bitenlerden haberdar ediliyordu. Yeterince önemliyse kendisini arayacaklarını biliyordu. Bu okulda geçirdiğim süre boyunca bunu birçok kez yapmışlardı.

Eskiden dikkatini çekmek isterdim. Şimdiyse ona varlığımı hatırlatmalarından nefret ediyordum. Gelecek yaz üniversiteye gitmek için şehirden ayrılacağım için heyecanlı değildim ama o evden çıkmak için de sabırsızlanıyordum.

Bu sefer Kincaid'in beni darlamasına neden olacak ne yapmıştım?

Başka bir öğrencinin omzuna sürterek banyodan çıktım ve koridoru geçip okul ofisine girdim. Kapıyı ardına kadar açarak uzun, koyu renkli ahşap bankoya yürüdüm ve sekreter Bayan Devasquez'e dik dik baktım.

"Oturun" dedi hareketsiz kısa gri saçlarla ve arkamdaki sandalyeleri işaret etti. "Dekan hazır olduğunda sizi çağıracak."

Sadece arkamı döndüm ve dirseklerimi bankoya dayayıp bekledim.

Elim tezgâhın kenarından sarkarken parmaklarımla ritim tuttum ve ofiste kimsenin olmadığını fark ettim. Ancak sol tarafımdaki Kincaid'in ofisinden gelen birkaç sese kulaklarımı kabarttım. Yukarıya baktığımda buzlu camın arkasında sanki oturma pozisyonundan kalkıyormuş gibi vücutların yükseldiğini gördüm.

"Neden üniformanı giymiyorsun?" Arkamdan Devasquez'in meydan okuduğunu duydum.

"Saat 7.45 olmadı mı?"

Ona bakmak için dönmedim ve bir daha ağzını açmadı.

Bu odadan nefret ediyordum. Bu eski okuldaki sınıfların çoğu, zaman içinde yenilenmişti, gösterişli gri taşlı dış cephesi korunmuştu ve her şey her yıl hatırı sayılır bir kayıt ücreti ödeyen ebeveynlerin beklentilerini karşılayacak durumdaydı ama bu oda bana evimi hatırlatıyordu. Yıllarca içinde art arda atılmış mobilya cilası katmanlarından kaynaklanan zehirli bir kokuya sahip parlak koyu renkli ahşap, toz toplayan kirişli yüksek tavanlar ve ayaklarımın yere sağlam bastığını hiçbir zaman tam olarak hissettirmeyen taş zemin.

Kincaid'in kapısı açılınca sesler dışarı taştı.

Döndüğümde Margot Ashby ofisin çıkışına ilerledi ve hepsi ayrılırken şöyle dedi: "Teşekkürler Charles. Sizin ve öğretmenlerin Winter'ın ortama alışmasına yardım etmek için elinizden geleni en iyisini yapacağınızı biliyorum."

Winter... Gözlerim kısıldı.

Ve sonra ortaya çıktı. Annesinin kolunu kavramıştı ve yavaşça arkasından takip ediyordu.

Bir an nefes almayı bıraktım. *Yüce İsa.* Onun burada ne işi vardı?

Çeşmedeki küçük kız. Büyümüştü. Artık on dört ya da on beşinden fazla olamazdı ama o bebek tombulluğu, beyaz tütüsü ve bana bakan gözleri... gitmişti. Bir daha bana asla bakamayacaktı.

İlk önce benle aynı yaştaki ablası dışarı çıktı, Kincaid ve belediye başkanı olan babaları da arkadan geliyordu.

Hepsi ana ofise giderken Kincaid'in, "Bayan Fane gelene kadar onu burada misafir edeceğiz" dediğini duydum. "Winter'a ilk birkaç hafta boyunca yardımcı olacak tüm talimatlar onda var ve yaşıt oldukları için onları aynı sınıfa koymak kolaydı."

Aynı sınıfa.

Bayan Fane. Erika Fane? O ve Winter aynı sınıfta mı olacaklardı? Bu da Winter'ın birinci sınıf öğrencisi olduğu anlamına geliyordu.

Ve liseye gitmek için eve dönmüştü.

Gülümsememek için kendimi zor tuttum, bu yeni dikkat dağıtıcı şeyin potansiyelinden neredeyse memnundum.

Annesinin yanına geldi ve herkes durunca gereğinden fazla tutunmasına gerek kalmadığı için elini bıraktı ve ben gözlerimi ondan alamadım. Mavi gözleri hâlâ o kadar masum ve kaygısız görünüyordu. Muhtemelen ona bir buçuk metreden daha yakın olduğumu bilmiyordu. Beni ne kadar iyi hatırladığını merak ettim.

Ama çenesinde ilgimi çeken asi bir diklenme vardı.

İşte bu kadar kolay biçimde bir acı diğerinin yerini aldı. Birkaç dakika önce kafamda olan acıyı zar zor hatırlayabiliyordum ve Bayan Jennings bana uzak bir anı gibi geliyordu. Derin, sessiz bir nefes alıp ciğerlerimi hoş temiz havayla doldurdum.

"Kazağı giymek zorunda mı?" diye sordu Bayan Ashby. "Giymesini sağlamaya çalıştık ama..."

"Ah hayır, sorun değil" diye yanıtladı Kincaid. "Thunder Bay renklerini giydiği sürece her şey yolunda."

Winter standart mavi ve yeşil ekose etek giyiyordu ama çoğu kişi kazaklarının altına bluz veya gömlek giyerken lacivert kapüşonlusunun altından beyaz bir Polo'nun sarktığını gördüm.

İsyankâr.

"Kıyafet yönetmeliği çöp bidonlarından ayakkabı giyme konusunda ne diyor?" dedi ablası Arion, Winter'ın bağcıkları sürüklenmekten tamir edilemeyecek şekilde aşınmış Doc Martens botunu bağlamak için diz çökerken. "Tökezlememek için yardıma ihtiyacı olan birinin çift düğüm atmayı bildiğini düşünürsün."

"Hadi oradan." Winter ayağını çekip yanımdaki tezgâhı yokladı. Orada olduğunu nereden bildiğinden emin değildim ama buldu ve botunu bağlamak için diz çöktü ve uzun, katlı sarı saçları etrafına döküldü.

Odadaki herkes aniden sustu ve başımı kaldırdığımda anne ve babasının bana baktığını gördüm, aniden odada olduğumu fark etmişlerdi. Kızlarından üç santim uzaktaydım.

Winter ayağa kalkarken eli kot pantolonuma dokundu.

"Ah, affedersiniz" dedi sonunda birinin orada olduğunu fark ederek.

Annesi iç çekip bize atıldı. "Şey Charles, Winter'la birlikte kütüphanede bekleyeceğiz." Gelip Winter'ı yakalayıp benden uzaklaştırdı. "Erika'yı geldiğinde oraya gönderirsen..."

"Elbette."

Margot, Arion ve Winter koridora süzüldü ve kafam artık önümde duran tüm olasılıklarla dolmaya başladı. Benim hakkımda ne veya hiç düşündü mü emin değildim ama beni unutmayacağını biliyordum. Asla unutamayacaktı.

Kapı arkalarından kapandı ve belediye başkanımız Griffin Ashby'nin onları takip etmeye başladığını gördüm ama sonra bana ulaşınca durdu.

Profiline baktım, koyu gri takım elbisesi ve mavi kravatı jilet gibi ütülenmişti, ileriye odaklanarak benimle herhangi bir göz temasında bulunmayı reddetti.

"Bir gün parmaklıklar ardında olacaksın" dedi. "Umarım en kısa zamanda, daha fazla zarar veremeden. Bay Kincaid, küçük kızım bu okuldayken size yapılması ve yapılmaması gerekenler hakkında bilgi verecek." Ve sonunda başını çevirip küçümseyerek bana baktı, "Sözlerimi unutma. Eğer uslu durmazsan işini bitiririm ve bu nihai olur."

Arkasını dönüp ofisten çıktı ve dudaklarım bir gülümsemeyle seğirdi. Altı yıl önce küçük kızı ve ben birbirimizi değiştirmiştik ve ben onu eski haline döndüremesem de ona kesinlikle kendimle ilgili bazı yeni anılar verebilirdim.

Artık... Yapabilirim.

Karar verilmişti.

Bay Kincaid'in boğazını temizlediğini duydum, ofisinin kapısını benim için açık tutuyordu. "Bay Torrance gelin lütfen?"

Bölüm 4

Günümüz

"On hamle ve beni yeniyorsunuz" dedi Bay Garin. "Görüyor musunuz?"

Aramızdaki tahtaya bakarak şah mat için gereken hamleleri hesaplarken karşı hamlelerini tahmin etmeye çalıştım.

Evet, görüyorum. Ama bunun nesi eğlenceliydi ki?

E2'deki piyonuma uzandım.

"Yapma" diye azarladı.

Ve bana çocukluğumdan beri gördüğüm bakışın aymsını attı.

Ama direnemedim. Küçük gülümsememi tutamadım ve onu duymazdan gelerek piyonu E4'e taşıdım.

İç çekip başını iki yana salladı. Yıllar önce babamın yanında çalışırken okul sonrası yanında geçirdiğim o uzun öğleden sonralarında bana öğretemediği kontrol ve stratejiye canı sıkılmıştı.

Ya da bana öğretmekte başarısız olduğunu *sanıyordu*. İnsanlar benim tamamen dürtüsel davrandığımı sanıyordu halbuki bu kadar berbat olmak epey bir strateji gerektiriyordu.

Alt katta ev müziği gümbür gümbür çalıyordu, kulüp şimdiden üniversiteli kızlar, genç profesyoneller ve sırf lanet bir masaya otu-

rabilmek için üç yüz dolarlık votka ya da şampanya şişesi alabilecek yirmilerindeki gençlerle doluydu.

Lisede arkadaşlarımla kalabalığın ve gürültünün ortasında çok zaman geçirmiştim. Artık babamın eski korumalarından biri olan ve bu kulübün güvenliğini organize eden Kostya Garin'le sohbet edebilmek için üst katta özel bir odayı ayırtıyordum. Elli dokuz yaşında, gri keçi sakallıydı, babamın yanında çalışırken hep giydiği siyah takım elbisesi üstündeydi, hâlâ benden daha kaslıydı ve en azından biraz saygı duyduğum birkaç kişiden biriydi.

Onunla iş yapardım.

Söyleyeceği her söze güvenirdim.

Cenazesine katılırdım.

Bütün cenaze töreni boyunca oturacağım çok fazla insan yoktu.

Ancak arkadaş değildik ve hiçbir zaman kişisel bir konuyu konuşmamıştık. Bana bir şeyler öğretti ama asla babam olmaya çalışarak durumu karmaşık hale getirmedi. Buraya gelmemin faydalarından biriydi.

Diğeriyse...

Bir işaret almış gibi bir kız, "Gitmek istiyorum" dedi odanın diğer tarafından.

Bay Garin bir sonraki hamlesini düşünürken başımı ona çevirdim.

Duvardaki apliklerden gelen loş ışıkta parıldayan, pullu dar pembe bir elbise giymişti ve kıçı adını bilmediğim küçük bir pisliğin kucağındaydı. Erkek arkadaşı da karşılarındaki siyah deri koltuğun kenarında oturmuş, arkadaşının kadınını ellemesini izliyordu. Onları değerlendirip kendimi yerlerine koymaya çalıştım.

Başka bir adamın ona dokunması hoşuna mı gidiyordu? Sevgilisi kıskanmış mıydı? Yükselmiş miydi? Kızmış mıydı? En yakın arkadaşı kızın uzun süredir devam eden bir fantezisini mi gerçekleştiriyordu? Bundan keyif alıyor muydu? Sertleşmiş miydi?

Gözlerimi kırpıştırarak gelmesini bekledim. Kıskançlığının. Kızın küçük düşmesinin. Erkek arkadaşın arzusunun. İzlenmenin verdiği korku ve heyecanın.

Ama gelmedi. Henüz. Yıllar geçtikçe empati yapmak gittikçe zorlaşıyordu.

Siktir.

Ya okşanan yeni küçük karım olsaydı?

Ya da...

Adam kızın kalçasına hafif ve çekingen bir tavırla dokunurken ağzı omzunun üzerinde bir çizgide gezindi, muhtemelen ne kadar eğlendiğini anlamamaları için kendini tutmaya çalışıyordu.

"Artık gidebilir miyiz?" diye sordu bana, ancak altındaki adam henüz ayrılmak istediğine dair en ufak bir işaret bile vermiyordu.

Onu duymazdan gelip tahtaya döndüm ve Bay Garin'in karşı hamle olarak piyonunu E5'e götürdüğünü gördüm.

Kendi kendime gülümsedim.

"Yakından bak" diye devam etti. "Beni hâlâ yenebilirsin. On hamle."

On mu? Atımı alıp F3'e taşıdım, Bay Garin'in atını alıp sanki otomatik pilottaymış gibi C6'ya geri koyduğunu duydum.

"Damon..." diye azarladı, bana kızmaya başlayarak.

Bunu sesinde duydum ve o oyuna devam ederken nabzım biraz hızlandı, yıllardır aynı hareketleri yapıyorduk da benim saçma sapan hatalarım ve dürtüselliğim artık sabrını tüketmişti. Artık kafam oyunda olmadığı için işine geri dönmek, oyunu ve kaçınılmaz galibiyetini almak istiyordu.

Filim C4'e, onun piyonu D6'ya, diğer atım C3'e gitti ve filine uzandığında nefesimi tutarak onun filimi G4'e hareket ettirerek atımı vezirime sabitlemesini izledim.

Seni aptal. Bu gerçekten işe yaradı ve henüz ne yaptığını görmemişti. Atımı E5'e taşıdım, piyonunu kaptım ve vezirimi filine karşı tamamen savunmasız bıraktım. Açıklığı gördü, başını iki yana sallayarak ve vezirimi yakaladı, tahtadan çıkarıp filini vezirimin yerine getirdi.

Kalbim boğazımda attı. Beni yendiğini sanıyordu.

Ama artık hamle sırası bendeydi ve filimi G7'ye taşıdığımda şah çektim.

Durakladı, az önce ne olduğunu anlayarak tahtayı yeniden inceledi. Gözleri benimkilere kaydı.

Beklediğim gibi şahını E7'ye taşımayı denedi ama yenilgi çoktan gözlerindeydi.

Atımı D5'e kaydırdım. Şah mat dedim.

Bunun nasıl olduğundan emin değilmiş gibi kaşlarını çatara tahtaya baktı. "Yedi hamle..." diye mırıldandı.

Evet.

On değil.

Gözleri benimkilere fırladı. "Vezirini verdin. Sana bunu yap mayı öğretmedim."

Tam o sırada kapı çalınınca şoförüm kapıyı açmak için hareket geçti. Erika Fane içeri girdi ve sürücü kapıyı arkasından kapatır ken ben de ayağa kalkıp ceketimi düzelttim.

"Vezir tahtadaki en güçlü taştır" dedim Bay Garin'e, gözlerim Rika'nınkilere kilitleyerek. "Neden onu kullanmıyorsun?"

Lise arkadaşlarımdan birinin nişanlısı olan Rika biraz daha oda nın içine doğru ilerledi; kulüpte geçirilecek bir gece dışında her şeye hazır görünüyordu. Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. Ten rengi beyzbol şapkası alçakta gözlerinin üzerine gölge düşürüyor du, uzun sarı saçları ise sırtına dökülüyordu. Kot pantolon giymişti ve gri bir sweatshirt'ün kapüşonu ten rengi bir ceketin arkasından dışarı sarkıyordu, elleri ceplerindeydi. Ben yaklaşmaya başladığım da durdu, şüphesiz güvenli bir mesafeyi korumaya çalıştı.

Ben de kanepeye yöneldim ve kız arkadaşı ile en yakın arkadaşının yaptıklarını hâlâ izleyen ya da izlememeye çalışan erkek arkadaşın karşı tarafına oturdum.

Bay Garin'in "İyi geceler Damon" dediğini duydum.

Başımla onayladım ve tekrar yukarı baktığımda gitmişti. Rika geride kaldı ve ben göğüs cebimden cüzdanımdan bir deste banknot çıkarırken beni izledi.

"Durmak istiyorum" dedi genç kız, adamın ağzından uzaklaşarak.

"İstediğin zaman durabilirsin" dedim. "Kapı kilitli değil."

Ve yüz dolarlık banknotları yavaş yavaş aramızdaki buzlu cam masaya bırakmaya başladım. Yapmakta oldukları için ödediğim nakit paraya ek olarak.

"Ya da orada kalabilirsin" diye devam ettim, bir yüz tane daha koyarak. "Ve küçük erkek arkadaşın en yakın arkadaşının, elini el-

bisenin içine sokmasına izin vermeye devam eder." Son yüzlüğü koydum. "Sen de bu sırada gelecek ayın kirasını da kazanırsın."

"Senin sorunun ne?" diye sordu Rika.

Başımı kaldırıp ona baktığımda bakışlarını onlardan bana kaydırdığını gördüm.

"Bakabilirsin" dedim ona. "Michael'a söylemem. Sırlarımızı saklama konusunda iyiyim.

Bakışlarını başka tarafa kaçırınca ben de kıza döndüm. Kız erkenden gelerek sevgilisi ve arkadaşıyla gizlice kulübe girmeye çalışmıştı ve hiçbiri yirmi bir yaşında değildi. Kız seksiydi, oynaması eğlenceli görünüyordu ve biz de buradaydık.

Genç kadının kahverengi gözleri masadaki paraya kaydı ve bir an oyalandı. Ve tıpkı Bay Garin'de olduğu gibi, istediğimi yapıp yapmayacağını görmek için beklerken sıcaklık yavaş yavaş kollarımdan aşağıya, mideme, kasıklarıma ve uyluklarıma aktı.

Diri memeleri gerginliği arttıkça yükselip alçaldı. Şüphesiz bunu yapmak istiyordu ama bunun bu odadan ayrıldıklarında kendisi, sevgilisi ve onun arkadaşı için nasıl tohumlar ekeceğinden korkuyordu. *Sadece parayı mı istiyordu yoksa?* Yüzündeki kararsızlığı izlerken yutkundum. *Yoksa bu sapkınlıktan hoşlanıyor muydu? Tehlikeden.*

Yüzü rahatsızlıktan kızarmış sevgilisine bir bakış attı ama adamın ayağa kalkıp onu buradan götürmediği kesindi.

Hadi ama dostum. *Bir karar ver.* Kadınını al ya da arkana yaslanıp gösterinin tadını çıkar.

Ödlek.

Ama kız yavaş yavaş onun adına bu kararı verdi. Arkadaşının yanında rahatladı, adam ensesindeki kumral saçlarını yumruğuna alıp elini elbisesinin içine kaydırdı ve memesini tutarken ağzını boynuna gömdü. Gözleri kapandı, nefesi titriyordu ama katı kaldı.

Bir an için.

Ve bir an sonra, arkadaşın yerindeydim ve başka birinin benim almamı istemediğini alıyordum. Kanepedeki sevgili arkadaşının arzusunu gördü ve artık gerçeği biliyordu. Arkadaşının sakladığını. Artık değişmişlerdi ve göğsüm zevkle doldu.

Evet.

Sonunda bir duygu hissederek gözlerimi kapattım. Sadece bir sancıydı ama hiç yoktan iyiydi.

Rika'nın iç çekişini duydum. "Bir de neden herkesin senden nefret ettiğini merak ediyorsun."

Başımı sallayarak gözlerimi açtım. "Merak etmiyorum."

Ayağa kalktım ve cüzdanımı göğüs cebime geri koydum.

"Satrancı severim." Ona yaklaştığımda ellerinin hâlâ ceplerinde olduğunu fark ettim. "Önümde istediğimin olduğunu bilmeyi ve görmeyi. Kolay gelmeyeceğini bilmeyi. Sabır gerektirdiğini, belirli bir sıraya göre planlanmış, dikkatle oluşturulmuş bir dizi manevra gerektirdiğini bilmeyi." Durup ona baktım. "Uzun süre beklemem ve muhtemelen rotamı değiştirmem gerektiğini bilmek, istediğimi elde etmeyi çok daha keyifli hale getiriyor."

Onu rahatsız etmeyi seviyordum. Beyin sikmek gerçeğinden daha eğlenceli oluyordu bazen.

Ve bir an *ona* bakıyormuşum gibi hissettim.

Winter'a.

Saçları aynıydı fakat Winter'ınki bir ton daha açıktı ve gözleri aynı renkti fakat Rika'nınkiler biraz daha koyuydu. Winter'ın gözbebeklerinin dış kısmında onları... delici yapan koyu mavi bir halka vardı. Gözlerini kullanamadığına seviniyordum çünkü bana o gözlerle bakabilseydi...

Evet, Winter ve Rika birbirlerine çok benziyorlardı ve benzerlikleri sadece görünüşlerinde de değildi. İkisi de asiydi. İkisi de biraz tehlikeden hoşlanıyordu. Ve ikisi de mücadele ediyordu.

"Ve başarıya giden yolun kullanmayı seçtiğim oyun parçalarına göre değiştiğini bilmeyi" diye devam ettim. "Ayrıca insanlar en sevdiğim oyun parçalarıdır Rika."

Gözlerini kıstı ama tek söz söylemedi. Muhtemelen sıkılmış, sabırsız ya da etkilenmemiş görünmeye çalışıyordu ama ben içini biliyordum.

"Ona bak." Sandalyedeki kızı başımla işaret ettim. "O güzel vücut ilk başta tereddütlüydü ama şimdi karşılık veriyor. Ona dokunmak istiyor." Rika'ya bakıp oynaşan çifte döndüm. "Elbisesini nasıl sıktığını görüyorsun ya. Yükseldi ama sevgilisi izliyor ve hakkında

düşünceklerinden korkuyor. Arkadaşının elleri ile ağzından ne kadar hoşlandığını göstermek istemediği için erkeğini okumaya çalışıyor. Ondan, bundan keyif almanın sorun olmadığına dair bir işaret bekliyor."

"O zaman neden ayrılmak istediğini söyledi?" diye karşılık verdi Rika.

"Çünkü kızların söylemesi gereken bu, değil mi?" diye karşılık verdim. "Şahınızı veya vezirinizi erkenden oyuna sokmak risklidir."

Biz konuşurken çift oynamaya, ufak ısırıklar almaya, öpmeye ve dokunmaya devam etti.

"Size bunu öğretiyorlar değil mi?" diye devam ettim. "Banks'e de bunu öğretmedim mi?"

"Kadınların erkekler kadar istememesi gerekiyor değil mi? Ve kesinlikle tek gecelik ilişkilerden hoşlanmamaları gerekiyordu. Kız kardeşime onu güvende tutmak için böyle öğrettim" diyerek sıkıştırmaya devam ettim. "Peki o zaman neden kaldı?" diye sorguladım Rika'yı.

Çenesi kasıldı ve sanki oynamıyormuş gibi başka tarafa baktı ama sonra bakışlarının yavaşça üniversiteli çocuklara ve ardından masadaki paraya kaydığını gördüm.

"Çünkü bu senin hamlendi ve sen zorladın" diye yanıtladı.

"Evet çok iyi."

Kız bunu para için yapıyor olabilirdi. Ya da belki de kabul etmek için yeterince iyi bir bahaneye ihtiyacı vardı.

"Ancak o." Elbisesinin altındaki memesini yoğuran, altındaki en iyi arkadaşa baktım. "Bunu bedavaya yapardı. Ona onu öpmesini söyledim ama şu anda onu canlı canlı yiyor. Onu uzun zamandır arzuluyordu." Gözlerinin açıldığını gördüm, muhtemelen söylediklerimi duymuştu. "Muhtemelen onun hakkında fanteziler kuruyor, arkadaşı izlemediğinde ona bakıyordu. Şu anda iki elinin de memelerinde olmasını istediğine bahse varım."

Sonra ona baktım ve "Öyle değil mi?" diye sordum.

Başıyla onayladı, ağzı kızın ağzındaydı. Diğer elini saçından çekip kalçasına koydu ve izin verileceği zamana hazırlandı.

"Ve erkek arkadaşı" dedim Rika'ya. "Bu onu deli ediyor. Kızmak istiyor ama..."

"Parayı istiyor" diye tamamladı.

"Ya da belki bu onu tahrik ediyor ve o da bunu kabul etmek istemiyor."

Rika bana küçümseyici bir bakış attı. "Evet, elbette."

Hâlâ ne kadar da saftı. "Kadınının başka bir erkek tarafından sikilmesini izlemek için her erkek para istemez..."

"Neden bundan hoşlansın ki?"

"Bence biliyorsun" diye karşılık verdim ve ona eğlenerek baktım. Hunter-Bailey'deki buhar odasında Michael ve Kai ile yaşadığı küçük macera hakkında her şeyi biliyordum.

Her ne kadar Rika'nın o odada keyif almış olmasının beni heyecanlandıracağını sansam da aslında bu beni kızdırmıştı. Nedeninden emin değildim. Dahil olamadığım ve eğlencenin dışında kaldığım için mi?

Ya da belki de istemediği bir şeyin başına gelmesine izin vermediğini bilecek kadar onu tamsam da küçük bir parçam onun... Bilmiyorum...

Kullanıldığını hissediyordu.

Ama neden umursadığımı bilmiyordum. Michael ve Kai daha önce de bir kadını paylaşmışlardı. Sadece bunun Erika ile olduğunu düşünmek istemiyordum.

Ama bunun iyi bir anlamı vardı. Eski dostlarım hâlâ oynamayı seviyorlardı ve en iyi oyun parçaları onlardı.

"Görüyorsun ya Rika" dedim ona. "Dünyada kaderi oynanmak olan insanlar var. Geriye dönüp hayatı binlerce farklı şekilde yaşasalar bile kaderlerini değiştiremeyecek kurbanlar." Gözlerimle vücudunu tarayarak bir gösteri yaptım. "Bir de oyuncular var. Sen ve ben gibi." Üçlüyü işaret ettim. "Bundan sonra hangi taşı hareket ettireceksin?"

Bu sefer gözlerini bu meydan okumadan ayırmadı, yalnızca grubu incelemeden önce tereddüt etti. Bakışları sonunda erkek arkadaşa odaklandı. "Onun içgüdüsü daha iyi bir adam olmak."

Çok güzel.

"Rekabetçi hissediyor evet" diye yanıtladım etkilenerek. "Bu onu sinirlendiriyor ve sertleştiriyor. Onu becermek ve ona gerçek erkeğin kim olduğunu göstermek istiyor. Onu oyunda tutmak için kullanmamız gerekiyor. Ona önemli olduğunu hissettirmemiz."

Zekiydi. O da benimle aynı fikirdeydi.

"Erkek arkadaş?" Hâlâ Rika'ya bakarak kanepedeki adama seslendim. "Arkadaşına sevgiline ne yapmasını istediğini söyle."

Rika gözlerimi tuttu, ikimiz de haklı olup olmadığımızı görmek için meydan okumaya kilitlenmiştik. Oyunda kalacak mı yoksa çekilip kaçacak mı, onu görmeyi bekliyorduk.

Herif ses çıkarmadı, sandalyedeki ikilinin öpüşme sesleri ve alt katta uğuldayan müzik dışında sessizdi ve sonra... net, sakin ama kesin bir ses duyuldu.

"Elbisesinin askısını indir Jason" dedi arkadaşına.

Rika ve ben karşımızda oynayan sahneye kilitlendik. Birbirimizi izliyorduk ancak kıyafetlerin hışırtısını, sıcak nefesleri ve bir inilti duydum.

"Evet" dedi soluklar arasında sandalyedeki kız, artık sevgilisinden bunun tadını çıkarma izni almış olarak.

Göz ucumla tenini, elbisesinin üst kısmının aşağı çekildiğini ve hareketlerinin hızlandığını, daha heyecanlı ve hazır olduğunu görebiliyordum.

Rika'mn yüzünü okuyamadım ama bir kısmının bundan hoşlandığını adım gibi biliyordum. Kendinden nefret ediyor olabilirdi ama bu güç heyecanı iyi hissettirmişti değil mi? İnsanlarla oynamak gibisi yoktu.

Ve bunda iyiydi. Daha önce hiçkimse bana hoşgörü göstermemişti. Winter hariç. Hiçbir arkadaşımın sabrı ya da ilgisi yoktu.

Rika'yı severdim. Michael, Rika'nın potansiyeline sadece bir bakış atmıştı.

Ama Rika'mn gelmesinin nedeni bu değildi. Konuşmak istiyordu.

Derin bir nefes alıp, "Pekâlâ siz üçünüz" dedim. "Paranızı alın ve dışarı çıkın. İşlerim var."

"Ne?" Adamın nefesi kesilmiş gibi görünüyordu.

"Ciddi misin?" Kız aniden yarı çıplak vücudunu kapatmak için kollarını yukarı kaldırdı.

"Dışarı" dedim sertçe. "Hemen."

Sinirli sinirli iç çekerek ayağa kalktılar, sonunda hepsi bu işin bir parçasıydı, ıslak, sert ve sevişmeye hazırlardı.

"Gidip arabada bitirin" diye mırıldandım, dolaba gidip bir paket sigara çıkardım.

Paralarını alıp gittiler, ben de şoföre bizi rahat bırakması için elimle işaret verdim. Kapı kapanınca yeni bir paket açtım ve başımı Rika'ya çevirdim.

"Bir gün seninle satranç oynamak istiyorum" diye alay ettim.

"Oynamıyor muydun zaten?"

Dolaba dönerek kendi kendime gülümsedim. Ona rakip olmak gerçekten zorlayıcı olurdu ama benim tarafımda bulunmasını tercih ederdim.

Paketin arkasına vurarak sigaraları elimin üstüne çıkardım ve onu yeniden hissettim.

Baskıyı. Boşalma ihtiyacını.

Winter.

Artık yakınımdaydı. Nihayet.

Ama bunu bir an önce bitirme ihtiyacı ve onu uzun ve yavaş bir şekilde uzatma arzusu beni çekiyordu.

Eve dönmüştü. Şimdi. Muhtemelen kaçmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu ve istediği kadar deneyebilirdi, umrumda değildi. Onun kıçını avlamak hoşuma giderdi. Evlendiğim o aptal, salaktan çok güzel çocuklar çıkabilirdi ama o küçük kıza sahip olmanın yarısı kadar bile keyif vermezdi.

Evet, Ari'nin küçük kız kardeşi ona hiç benzemiyordu. Winter savaşırdı. Bana cehennemi yaşatacaktı. Sadece yıllar önce bana yaptıklarının intikamını almakla kalmayacak, aynı zamanda artık her şeye sahip olacaktım. Masanın başı, kendi evimin hâkimi ve en sevdiğim seks oyuncağım.

Masalardan birine yürürken şehrin ışıkları pencerelerden ışıl ışıldı. Kasabamdan bir saatten daha kısa bir mesafede olan ve Winter'ın uyuduğu metropol Meridian City, aşağıda göz alarak

parladı ancak bu gece onun bir parçası olma hırsım yoktu. Kulüpleri, müziği, gürültüyü, seksi bazen severdim ama beni ben yapan da buydu. Bir seferde yalnızca bir şeyi severdim.

Dudaklarımda bir gülümseme kıvrıldı ve paketi açıp ağzıma bir sigara tutuşturup yaktım.

"Benim için iyi bir şey bulsan iyi olur" dedim Rika'ya, derin bir nefes alıp işe koyulurken. "Küçük işbirliğimizin bazı şartları var güzelim."

"Sağlıklı ilişkiler karşılıklı olur" diye yanıtladı. "Geçen sefer sana getirdiğim yüklüydü Damon. Şimdi sıra sende."

Küçük bir kahkaha attım ve sigarayı başparmağımla parmağımın arasına sıkıştırıp bir nefes daha çektim. "Sana bilgi verdim."

"Bana kanıt vermedin" diye karşılık verdi.

Sigarayı yeniden içime çektim, ciğerlerimi tatlı acıyla doldurdum ve başımı geriye eğerek yukarıya bir hat üfledim. *Nasıl da kahrolasıca bir canavar bu.*

"Buraya gel" dedim dönüp ona bakmadan.

Kafamdaki tek kadın Winter değildi. İkimizin hâlâ görülecek açık bir hesabı vardı.

Bir an hiçbir şey duymadım ama sonra gözümün ucuyla onun gölgelerin arasından çıktığını gördüm.

Ama birden durdu.

"Biraz daha yaklaş" diye alay ettim.

Birkaç adım sonra sarı saçlarının vücuduna düştüğünü gördüm.

Ama yine de ona bakmadım.

"Daha yakın." Sırıttım.

Yavaşça yaklaştı ve bir kol mesafesinde durdu.

Paketten bir sigara daha alarak sonunda başımı çevirdim, gözleriyle buluştum ve sigarayı ona uzattım.

Gizli göreve falan çıkmış gibi görünüyordu, öyle giyinmişti ama sorun değildi. Toplantılarımızın gizli olması hoşuma gitti. Bu onun Michael'da olmayan bir parçasıydı.

Kaşlarımı kaldırdım ve sigarayı alması için ileri geri salladım. Sigarayı sevdiğini biliyordum.

Ama gözlerinde küçük bir gülümseme belirdi ve elini cebinden çıkardığında, avucunda zulamdan çaldığı açılmamış Davidoff paketi vardı.

"Tanrım" diye mırıldandım.

Sigarayı elimden yine de aldı ve koklamak için burnunun altına götürdü. "Teşekkürler."

Başımı iki yana salladım. Beni aramak için Delcour'daki daireme gizlice girmiş ve zulamı yağmalamıştı.

Sigarayı ağzıma tutuşturup dolabı kapattım ve uzaklaştım.

"Bunlar benim odalarım" diye uyardım onu. "Ben yokken dışarıda kal."

Onun eşyalarımı karıştırmasını istemiyordum.

"Bunlar senin odaların değil" diye itiraz etti. "Michael senin hâlâ orada kaldığını bilmiyor ve bunu istediğim zaman değiştirebilirim." Sigarayı göğüs cebine attı. "Benim sayemde hâlâ burnumuzun dibinde saklanabiliyorsun."

"Ve benim sayemde, Michael burnunuzun dibinde saklanmama *izin verdiğini* bilmiyor." Bir bakışla onu olduğu yere mıhladım. "Senin başın da en az benimki kadar belada olurdu, bu yüzden kes."

Bir kaşını kaldırdı ama konuyu daha fazla zorlamadı. İkimiz arasında, benden korkmak için daha çok nedeni olduğunu biliyordu.

Yine de... küçük sohbetlerimizden ne kadar hoşlansam da artık benden çekinmemesi sinirimi bozuyordu. Ona yapmaya çalıştığım ve hâlâ yapacağım onca şeyden sonra.

Başımı kaldırdığımda bana baktığını gördüm.

"Ne var?" Bir nefes daha alıp pencerelere yürüdüm.

"Aldığım bilgilerle ona şantaj yapacağını sanmıştım" diye açıkladı. "Ya da birkaç ortaklık bozacağını."

Winter'ın babasından bahsediyordu.

"Hayallerimin ötesine gittiğini itiraf etmem gerek."

"Etkilendin mi?" Sigaramın küllerini silkerken omzumun üzerinden ona baktım.

"Korktum" diye düzeltti.

Kıkırdadım. "Bununla yaşayabilirim."

"Ve suçlu hissettim." Kanepelerden birinin koluna oturdu. Göz ucuyla beni izlediğini gördüm. "Bunu bugün yaptığına inanamıyorum. Direkt şah damarını hedef aldın ve kendini adamak nedir biliyorsun değil mi? Onu neye bulaştırdım?"

"Kıyamam, endişelenme. Senin yardımın olsa da olmasa da Winter er ya da geç bana cevap verecekti." Dumanı üfleyip arkamı döndüm ve masanın üstündeki kül tablasına ilerledim.

"Ona zarar verme" dedi Rika.

Ama sigaranın izmaritini tabağa bastırırken bir kahkaha daha attım. "Dedi babasını, evini ve servetini almam için gereken tüm bilgileri bana veren kadın."

Winter'ın babası, Rika'nın ailesiyle aynı muhasebeciyle çalışmıştı. Bahsi geçen aynı nobran ve endişeli muhasebeci, Winter'ın babası Griffin Ashby'nin yıllar önce birkaç emlak anlaşmasında Rika'nın vefat eden babasını dolandırmış olabileceğini ima etmişti. Kanıtı nasıl elde etti kesin bilmiyordum ama Rika, Ashby'leri devirmek için bana gereken doğru delili elde edene kadar kapıma gelmedi.

Karşılığında ben de ihtiyacı olan bir şeyi almasına yardım edecektim. Henüz tam olarak ona vermek istediğimden emin olmadığım bir şeyi. Onun buraya gelmesi hoşuma gidiyordu ve durmasını istemiyordum.

"Ne demek istediğimi biliyorsun" diye devam etti. "Onu *incitme.*"

Winter'ın sahip olduğu her şeyi alıp onu sürekli kendime bağımlı hale getirmemden mi bahsediyordu?

Yoksa onu...

Evet, demek istediğin buydu değil mi? Onu incitme.

"Will'in hapishanede ne kadar kanadığını biliyor musun?" diye sordum ona. "Kai'ın korku ve gerginlik yüzünden sürekli arkasını izlemek zorunda kaldığını, yediği yemeği kusmamak için ne kadar çok mücadele verdiğini biliyor musun?"

Sert bakışları hâlâ üzerimdeydi.

"Michael ne kadar para ve rüşvet verirse versin Thunder Bay'in zengin ve şımarık oğullarının hapishanede eziyet görmek için daha

fazlasını veren insanlar olduğunu biliyor muydun?" Devam ettim. "İkisinin de aşırı korku ve acıyı dengeleyecek yemek ve uyku bulamadıkları için ne kadar hasta olduklarına dair bir fikrin var mı?"

Rahatsız olarak bir an için gözlerini indirdi ama sessiz kaldı.

"Evet, benim de yok" dedim ona. "Çünkü orada değildim."

Gözleri şaşkınlıkla yukarıya fırladı. Odanın çeperi boyunca yürürken devam ettim. "Ben nerede miydim? Altıncı hücre bloğunun üç kat aşağısında, bodrumda, nemli bir koridorun aşağısında, betonun bir buçuk metre altındaydım." Öfkem anında geri gelince ellerimi yumruk yaptım. "Üç yıl boyunca. Bunu bilmiyordun değil mi?"

Bu karanlık odada bile çok mavi olan gözleri benimkileri deldi.

"Banks bana iyilik yaptığını sanıyordu" dedim. "Ve Gabriel de onunla aynı fikirdeydi. Çok fazla düşmanı vardı ve o düşmanların içeride askerleri vardı. Kai ve Will'den daha fazla risk altındaydım, bu yüzden hücre hapsi verildi." Derin bir nefes aldım, tenimin altındaki kan ısınmaya başladı. "Yüz altmış hafta boyunca, haftada yedi gün, her gün, bütün gün, günde yirmi üç saat. Bu bin yüz yirmi gün eder. Yirmi altı bin sekiz yüz seksen saat Rika."

Parmaklarım derimin içine girme isteğiyle karıncalandı ama kendimi tuttum.

"Günde bir saat dışarı çıkmama izin veriliyordu ama o zaman bile yalnızdım." Odanın içinde dolaşıp konuşurken ona baktım. "Yalnız yedim, yalnız yürüdüm, her şeyi yalnız yaptım. Babam öldürülmemi istemediği için herkesten ayrı tutuldum."

Oturduğu kanepenin etrafında dönmeye başladım ve hiç düşünmeden elimi portatif barın üstüne kaydırıp köşeyi çekiştirdim ve şişelerin birbirine çarpmasını sağladım. Sıcaklık boynumdan yukarı tırmandı.

"İlk gün neler oluyor merak ediyorsun" diye açıkladım. "Kimse bir şey söylemiyor. Kimse sorularına cevap vermiyor. Küçük beton parçandan başka hiçbir şey göremiyorsun. Ve ilk haftadan sonra yapacak bir şey olmadığı için biraz kendi kendine konuşmaya başlıyorsun ve gerçekten sıkılmış hissediyorsun."

"Yalnız olmasın?" diye sorguladı.

"Sinirli" dedim sıktığım dişlerimin arasından onu düzelterek. "Kimse ziyarete gelmiyor. Banks nerede? Gelecekti hani. Neden beni ondan uzak tutuyorlar?" Sonra ona başımla işaret ettim. "Ama bunu kaldırabileceğini biliyorsun. Yaptıkları ne varsa kaldırabilirsin. Will iyi. Kai iyi. İyi olacaklar."

Odanın etrafında dönmeye devam ettim, elimi masaların ve duvarların yüzeyinde sürüklerken boynumdaki kaslar aniden gerilmişti, artık biraz daha hızlı gidiyordum ve ona bakarken parmaklarım sertçe bastırıyordu.

"Ama bir ay sonra kafanın ağırlaştığını fark etmeye başlıyorsun" dedim, bu anıyla nefesim kesilerek. "Gerçekten çok ağır Rika, kaldıramayacakmışsın gibi. Böylece kendini bundan kurtaracak şeyler yapmaya başlıyorsun, örneğin tekrar tekrar duvara vurmak gibi."

Yanından geçtiğim vazoyu alıp ahşap zemine fırlattım ama orada durmadım. Yine hücremdeydim, ona on metre karenin içinde dönüyordum ve deliriyordum.

"Ve tenin geriliyor ve duvarlar ciğerlerini sıktığı için nefes alamıyorsun ve zihnin kaymaya başlıyor çünkü dünya artık eskisinden çok farklı görünüyor." Derin bir nefes alıp gözlerimi bir süreliğine kapattım. "Sen sadece koşmak istiyorsun, var gücünle koşmak. Ve nefes almak. Kendi içinde kıvranıyorsun. Sadece odadan kurtulmak istemiyorsun. Teninden de kurtulmak istiyorsun."

İrkildim ve içime nefes çekemedim. Göğsümde bir şey vardı. Orada oturuyordu.

"Ve nihayet bir ziyaretçi geldiğinde –tecritte yumuşamayasın diye baban her ayın ilk günü seni dövmeleri için dört gardiyana para ödüyor– ziyarete gelenleri dört gözle beklemeye başlıyorsun." Dişlerimi gösterdim, yürürken hâlâ ona bakıyordum. "Çünkü vücuttaki acı kafadakini susturur. İyi geliyor, zihnin için bir kapatma düğmesi. Ve sonra insanlar senin hakkında yalan söyleyip onu buna zorladığını söylerken, orada olması gerekmediği halde, suçlandığını ve mahkûm edildiğini duyma zevki için o mahkeme salonunda oturan o küçük amcığı hatırlıyorsun." Boğazıma yumru oturdu ve neredeyse konuşamıyordum. "Onu soyunmaya ve

bacaklarını açmaya zorladığımı söyleyişini, sanki ona koridorun sonundaki ablasına veya istediğim başka bir kıza yaptıramayacağım şeyleri yaptırdığı gibi iğrenç ayrıntıları anlattığını hatırlarsın." Artık bağırıyordum. "Onunla geçirdiğinin sikişmekten nefret etmediğin tek zaman değilmiş gibi davrandığını."

Nefesim kesildi, çılgınlığım yerini öfkeye bıraktı ve zihnimde Winter'ı, sonra da sadece kırmızıyı gördüm. Durup Rika'ya baktım ama öfkem hâlâ sıcaktı.

"Belki benim tutuklanmamı engelleyemezdi ama onlara gerçeği söyleyebilirdi. Ayağa kalkıp bir şeyler söyleyebilirdi. Lanet ağzını açıp konuşabilirdi" diye genizden bağırdım, boğazım gergin ve yangılı bir halde. "Ama Winter sustu ve sen üç yıl boyunca tecritte kaldın. Arkadaşların kendi başlarının çaresine bakarken zihnin yavaş yavaş ekseninden çıktı ve saçlarını yolmaya başladın. Çünkü hayvanlar da uzun süre kafese konulduklarında delirir."

Kısa soluklar alarak sesimi kısmaya çalıştım. "Üç yıl" dedim öfkeyle. "Üç. Yıl. Rika."

Durakladım, sesimi dengeleyip nefesimi normale döndürdüm.

"Yani evet" dedim onunla alay ederek. "Onu inciteceğime bahse girebilirsin."

Bakışları titreyerek ve gözleri parlayarak orada oturdu ama omuzları hâlâ dikti. Aptal bir kadın olmadığını biliyordum. Bana bu belgeleri vererek Pandora'nın kutusunu açtığından şüphelenmişti ancak nihai olarak ona verebileceğimin, yaratacağım zarara değeceğine karar vermişti. Onun içinde de biraz "pek de onurlu olmayan" bir yan vardı.

İstediğini elde etmek için gerekeni yapmıştı ve benim itiraf etmem gerekiyordu. Buradaki yeni, beklenmedik küçük arkadaşımla gurur duyuyordum.

Ancak yine de... aptal bir kadın değildi. Winter'la aramıza açtığı Pandora'nın kutusunu biliyordu ve bunu planlamış olması da tamamen mümkündü. Ve ben yeni bulduğumuz arkadaşlığın tadını çıkarırken Erika Fane sessizce durup işimi yapmama izin vermezdi. Winter'ı korumaya çalışacaktı.

Ve ona izin verecektim. Ne kadar çok yoluma çıkarsa diğerleri de o kadar çok oyuna dahil olurdu.

Michael, Kai, Banks...

Will.

Yumruklarımı sıkarak bara yürüdüm, iki parmak votka doldurup tamamını mideye indirdim, hemen bir şat daha doldurdum.

Will.

Ve Winter.

Will ve Winter.

İkinci şatı diktim, boğazımdan aşağıya sıvı sıcaklık akarken gözlerimi kapattığımda Rika'nın boğazını temizlediğini duydum.

"Eee, benim için henüz bir şeyin var mı?" diye sordu, az önce söylediklerimi duymuşçasına. "Yoksa tamamen beceriksiz olduğunu kabul etmeye hazır mısın?"

Kristal bardağı sıktım, alkolün hafif yanığı hâlâ boğazımı acıtırken camı odanın öbür ucuna, ona fırlattım.

Lanet kadın.

Başının üstündeki duvarda paramparça olurken yüzünü yana çevirdi, ufak bir kahkaha atarken zar zor irkildi.

Artık benden pek korkmuyordu.

Öfke nöbetimi görmezden gelerek, "Banks'i ara veya mesaj at" diye talimat verdi. "Senin için endişeleniyor."

"Endişelenmiyor." Bir sigara daha yakıp bardağımı doldurdum. "Beni en iyi Banks tanır. Önce kendime dikkat ettiğimi bilir."

"Ya Will?"

Kanepeye yürürken ona bir bakış attım.

"Alkol sorunu var" dedi bana.

Ama sadece kendi kendime gülümsedim. "Erkekler için bu sorun değil."

Tanıdığım ya da birlikte büyüdüğüm her erkek içki içerdi. Likörünü içeride tutup işini gücünü yaparsın. Kadınlar hafif sıkletti, bu yüzden Banks'in içmesine asla izin vermemiştim.

"Ve uyuşturucu sorunu var" diye devam etti Rika.

Kanepeye yaslanıp bir kolumu başımın arkasına koydum ve ona baktım.

Ve bunu bana söylüyordu çünkü?..

Sigarayı diğer elimle dudaklarıma götürüp bir nefes çektim. Will'le lisenin başında tanışmıştım ve onu tanıdığımdan beri uyuş-

turucuyla oynuyordu. Ot, X, haplar, kokain... Okulumuzda fink atıyordu bunlar. Şehir merkezinde eroin salgını yaşamamamızın tek nedeni, paramızın olması ve kasabadaki güzelliklere erişimimiz olmasıydı.

Ve annemin ecza dolabı.

Bu neredeyse Michael'la anlaştığımız tek şeydi.

Uyuşturucu kullanmazdık. Uyuşturucu bizdik.

"Bununla ilgileneceğinize eminim" dedim ona.

"Daha az önce hapiste onun yanında olmadığın için mızırdandın ama şimdi yanında olabilirsin."

"Eve git" dedim.

Bu kadar akıllı birine göre aptallıkta da iyiydi. Will'in yardım isteyeceği ya da yardımına ihtiyaç duyduğu son kişi bendim.

Sanki benim bir şey söylememi bekliyormuş ya da hâlâ umudunu koruyormuş gibi bir an duraksadı ama sonunda arkasını dönerek kıçını kapıya götürdü.

Ama gözüne bir şey takılınca durdu, kanepenin üstündeki küçük siyah kutuyu kaldırıp içindekileri inceledi.

Kalbim elinde tuttuğu eşyayı tanıyarak gümbür gümbür attı. Dişlerimi o kadar sıktım ki çenem ağrıdı ve sonra ayağa kalkıp sigaramı kül tablasma attım ve ona koştum.

Kutuyu elinden alıp hızla kapatıp kanepeye fırlattım, içindekilerin şıngırdadığım duydum ve sonra yakasından tutup onu duvara ittirdim.

Mavi gözleri sert ve hazır bir halde bana bakıyordu ama nefes alış verişi bana karşı hâlâ taşıdığı azıcık korkuyu ele verdi.

"Beni bu açıda tut." Aşağıya baktım, onun tepesinde dikiliyordum. "İstediğim zaman seni ikiye bölebilir ve tamamen susturabilirim. Senin bana ihtiyacın var. Benim sana ihtiyacım yok. Biz arkadaş değiliz."

Benim mekânımdan uzak dur. Benim eşyalarımdan uzak dur. Artık sohbet etmek yok.

"Bunu bildiğine sevindim" diye yanıtladı şaşırtıcı derecede sakin bir sesle.

Onu saldıktan sonra dönerek kanepeye gittim, kutunun içinde-

kileri tekrar içeri tıktım ve mandalı kilitledim. Babamın evindeki bazı eşyaları temizlemiştim ve kutuyu bu gece Delcour'daki daireme götürmesi için şoföre getirmiştim.

"Ona benziyorum" dediğini duydum Rika'nın. "Değil mi? Bu yüzden benden hep nefret ettin."

Tereddüt ettim.

Ona. Winter'a.

Sarı saçlar, mavi gözler, akran, aynı vahşi saflık... Bir kasırganın ya da şiddetli bir fırtınanın masumluğu gibi.

"Hepinizden nefret ediyorum" diye mırıldandım. Bu kelimeleri söylerken gözümü bile kırpmadım.

Hepinizden nefret ediyorum. Kimden nefret ediyorum? Bir zamanlar parçası olduğum küçük gruptan mı? Kadınlardan mı? Genel olarak insanlardan mı? Kim bilirdi? Sormadı.

Ama bir yanım onun anlamasını istiyordu.

Yüce İsa.

İşimizin başına dönmemiz gerekiyordu.

Kapıya uzandı ama ben onu geri çağırdım.

"Erika?"

Göz ucuyla durduğunu gördüm, dolaba yürüyüp orada sakladığım iki tabancadan birini çıkardım. Şarjörü Glock'tan çıkardım ve merminin dolu olmadığından emin olmak için yatağını kontrol ettim, ardından silahı ve şarjörü alması için uzattım.

Kaşları havaya kalktı.

"İzi sürülemez" dedim.

Bir suçlu olduğum için ateşli silah sahibi olmama falan izin verilmiyordu ama ne fark eder.

Gözleri şaşkınlıkla ikisi arasında gezindi.

Sabırsızlanarak aramızdaki mesafeyi kapattım ve ikisini ellerine ittim.

"Kullanmayı öğren."

"Buna neden ihtiyacım var?" diye sordu, bırakıp kaçmamayı değerlendirircesine hâlâ tabancayı tutarken.

"Çünkü babam bizden daha akıllı. Eninde sonunda bizi yakalayacak. İhtiyacın olabilir."

"Yani baban peşime düşerse onu öldürmem için bana silah mı veriyorsun?" diye sordu alaycı bir ses tonuyla. "Yani beni öldürmesin diye?"

Bir iç çektim. "Kahretsin, aptallaşma" dedim. "Sanki senin peşine kendisi düşer de. Bu göndereceği adamlar için. Eğer biri onu öldürecekse o ben olacağım. Şimdi defol." Çenemi kapıya uzatıp paketten bir dal daha çıkardım. "İsteklerini elde edince seni arayacağım."

Çakmağı yakıp önümdeki masaya fırlattım. "Eğer kalmak istemiyorsan" dedim sesimi yumuşatarak ve gözlerimin bedeninde gezinmesine izin vererek. "Nişanlın şehirdışında ve bu benim düğün gecem. Birlikte... satranç oynayabiliriz."

Ve satranç derken kastettiğim...

Ama sadece başını iki yana salladı. "Bu sayede göründüğünün yarısı kadar bile tehlikeli olmadığını biliyorum" dedi. "Sadece tehdit ediyorsun."

Sigarayı kül tablasına hafifçe vurdum, duman havaya yükselirken ruh halim ciddileşti. "Bazen" diye fısıldadım. "Ve bazen söylediklerimde ciddiyim." Başımı kaldırıp ona baktım. "Benden asla kaçamazsın, bana güven. Hiçbiriniz kaçamazsınız."

Onu izledim, isyankâr görünmek için çok çabalıyordu ama farkındalığın, korkunun ve şüphenin en ufak kırıntıları hâlâ sızıyordu. Hiçbir yere gitmeyeceğimi biliyordu.

Tek kelime etmeden dönüp çıktı, kapıyı ardına kadar açık bırakarak müziğin içeri dolmasına izin verdi.

Siktir git. Bu iş senin düşündüğün gibi gitmeyecek.

Beni değiştirmeyeceksin. Ben seni değiştireceğim.

Telefonum çaldı ve Rika yeni gitmişti ve numaramı bilen yalnızca iki kişi daha vardı. Babam ve güvenliğim.

"Kahretsin" diye soludum telefonu kaldırarak.

"Evet?" diyerek cevapladım.

"Bugün çok iyi iş çıkardın" dedi babam. "Bir noktada seni boğmak zorunda kalacağımı kesinlikle düşündüm."

Bir nefes çektim ve dumanı üflerken sigarayı kül tablasına koydum. "Zor olacağından eminim."

"Evet, seni gerçekten öldürmek istemiyorum" diye ekledi. "Sonuçta sen benim tek oğlumsun."

"Hayır, artık on bir yaşında değilim." Spor çantamdan temiz bir tişört ve kapüşonlu üst çıkarıp kapıyı tekrar kapattım. "Artık beni boğmak daha zor."

Pislik.

Bir süre sessiz kaldı ve yüzündeki ifadeyi hayal ettim. Babam soğukkanlılığını kaybetmeme konusunda ustaydı. Nadiren kaybederdi.

Ama gözlerinde kendisini belli ederdi. Sinirlenme belirtisi. Çocukluğumdan duyduğu tiksinti.

Eğer onun kanı ve tek vârisi olmasaydım, beni uzun zaman önce öldüreceğinden hiç şüphem yoktu.

"Kasaba haberlerle çalkalanıyor" diye devam etti konuyu değiştirerek. "Bu ivmeden yararlanmak istiyorum. Crist'ler bir hafta sonra Michael ve Erika için bir nişan partisi düzenliyor. Sen Ari'yle giderek diğer ikisini de getireceksin. Onlar artık senin de ailen ve itibarlarının onarılması gerekiyor."

"Peki bunu benimle gelerek mi başaracaklar?" diye fikrimi belirttim yüksek sesle. Varlığımın birinin itibarına yardım edeceği ironisi gözümden kaçmamıştı.

"Gitmek gerek." Onun sözünü kestim. İstediğini yapacaktım, bu yüzden bu konuda benden itiraz duymayacaktı. Partiye herkes orada olacağı için gitmek istiyordum.

"Sadece bir uyarı..." dedi bana. "Luka ve Dower bu akşam yolda Winter'ı ve bir adamı durdurdular. Dolu bir çantası vardı."

Sözünü bitirmesini bekledim. "Ve?"

"Ve ait olduğu yere geri döndü."

Rahatladım, uzaklaşmadığını biliyordum ama yine de onaya ihtiyacım vardı. En azından deneyeceğini biliyordum. Umarım tekrar denerdi.

Bir adam...

Ethan Belmont. İçgüdüsel olarak elimi yumruk yaptım. Umarım onu becermiştir. Çok becermiştir ve hâlâ beceriyordur ki dolu dolu izleyebileyim. Bu bana ondan nefret etmem ve onu incitmem

için bir neden daha verirdi. Ablasıyla olan bu evliliğimde yaşayacağım tek eğlence buydu.

Ama babam sanki düşüncelerimi okumuş gibi araya girdi. "Bir şeyi tamamen açıklığa kavuşturalım" dedi. "Arion'in yıl bitmeden hamile kalmasını istiyorum. Kuralları biliyorsun. Oyun oynamadan önce ev işlerini bitirirsin."

Bir kaşımı kaldırdım. Hayatımda hiç ev işi yapmamıştım.

"Ayrıca Communica'da bazı sorumluluklar üstlenmen hakkında konuşmamız gerekiyor. Miras alacaklarını kazanmaya başlamanın zamanı geldi. Gelmen..."

Telefonu kulağımdan uzaklaştırıp kapattım ve koltuğa fırlattım. Communica onun şirketlerinden biriydi ve hayır. Kapattığım için kızacaktı. Daha sonra ya da yarın tekrar arayacak veya adamlarının beni yüz yüze konuşmak için yanına sürüklemesini ve konuşmayı bitirmesini isteyecekti ama bunların hiçbiri umrumda değildi.

İstediklerim söz konusu olduğunda her zaman dar görüşlüydüm ve her zaman tek bir şey isterdim. Başka türlü odaklanamazdım.

Yaptığım seçimler muhtemelen bana uzun bir hayat garanti etmeyecekti ama sanki bunu her zaman biliyordum ve kabullenmiştim. Genç yaşta ölecektim. Çalışmayı hiç düşünmemiştim ve her gün Gabriel Torrance'ın ofislerinden birine gitme fikri bende kusma isteği uyandırıyordu.

Belki tembeldim.

Bencil.

Keyfine düşkün.

Ya da belki kafam hiçbir sonucu olmayan uzun bir yaşam için yaratılmamıştı. Hedeflerime "güçlü ve hızlı" biçimde atılırdım ve hedef odaklı bir zihinden başkasına disiplinim yoktu.

Kıyafetlerimi değiştirerek üzerime kot pantolon, tişört ve siyah kapüşonlu geçirdim ve sonra gidip Rika'nın tuttuğu siyah ahşap kutuyu aldım. Kapağın altına sıkışan bir şeyin tamamen kapanmasını engellediğini fark ettim.

Açıp jiletimi tekrar içeri ittim ve tereddüt içinde geri kalan eşyaları inceledim. Çocukluğumda her daim yanımda olan ve güve-

nebileceğim birkaç parça vardı ve güvenebileceğim yegâne eşyalar onlardı.

Ataç, dikiş iğnesi, raptiye, çakı, makas, kaplan dişi, küçük hayvan boynuzu ve keskin burun kenarları için kuş kafatası. Çoğu sterilize edilmişti, uzun zamandır kullanılmamıştı ama bakışlarım çakmağa kaydı ve dalgın bir şekilde başparmağımı işaretparmağıma sürterek eski yanıkla kabarmış deriyi hissettim.

Raptiyeye baktım. Bu gece uyuyabilirdim. Gerçekten isteseydim.

Baştan çıkarma düşüncesine kapılarak parmaklarımı sessizce kutuya vurdum ama sonra kapının çalındığını duyunca gözlerimi kırpıştırarak derin bir nefes aldım.

Babamın bana verdiği güvenlik görevlisi Matthew Crane arkamdan, "Efendim" dedi. "İstediğiniz ekstra ekipman tesise geldi."

Dalgın bir şekilde başımla onaylayıp kutuyu kapattım ve mandalını kapattım. "Eve gidebilirsin" dedim ona. "Birkaç gün sana ihtiyacım olmayacak."

Kutuyu spor çantama geri koyup kanepeye yürüdüm ve giyinmeyi bitirdim, botlarımın bağcıklarını düğümledim, çantamı alıp takım elbisemi içine tıktım.

"Bu gece gidiyor musunuz?" diye sordu muhtemelen kıyafetimi fark ederek. "Fazla ışık olmayacak ve hava yağmurlu efendim."

Eşyalarımı toplamayı bitirince ona bir bakış attım.

Daha fazla konuyu üstelemeden kendi kendisine gitti. "Tebrikler" dedi. "Düğününüz için demek istiyorum. Aramanızı bekleyeceğiz."

Peşinden kapıya gittim, merdivenlerden inip kulüpten ayrılırken o ve diğer adam yanımdaydı.

Fırsatları varken dinlenmeliydiler. İşler kötüye gittiğinde uykusuz geceler geçireceklerdi.

Bu gece benim gibi.

Thunder Bay'e dönme zamanı gelmişti.

Beni hapse düşürenden fazlasını yapmıştım, hatta daha da beterini. Winter'ın durumun ne kadar kötüleşeceğine dair hiçbir fikri yoktu.

Bölüm 5

Yedi Yıl Önce

"Aslında evde eğitim alabilirsin değil mi?" diye sordu Erika –ya da Rika– okulun koridorunda yavaşça yürürlerken.

Dirseğinin hemen üstünden kolunu tuttum ve beni yönlendirdi.

"Ders kitapları sesli" diye devam etti. "Sonra öğretmen ders notlarını gönderir ve bilgisayar bunları senin için okur, yani..."

"Evet, ailem evde okumamı tercih eder" diyerek kabullendim. "Aslında Montreal'de kalmamı tercih ederlerdi. Ama insanların etrafında olmayı öğrenmem gerekiyor."

Beş yılı aşkın bir süredir Kanada'da körler için bir okul olan Penoir'a gidiyordum ve orada benim gibi hayatı olan insanlarla yaşamaktan keyif alsam ve yanlarında rahat hissetsem de eve dönmek istedim. Burada yeniden yaşamayı ve ortalama bir ortamda şu anki halimle başa çıkmayı öğrenmem gerekiyordu. Evimizin etrafındaki deniz kokusunu ve her zaman dans ettiğim evimin balo salonunu özledim.

Bu benim de iyiliğim içindi. Daha çok bale yapıp yeniden düzenli derslere başlamak, belki çevremdeki ailemin desteğiyle profesyonel bir kariyer hedeflemek istiyordum.

"Yalnız hissediyor olmalısın" dedi anlayışla Rika.

Hızla yanımdan geçen biri omzuma sürtününce kendimi toparlamak için bir an durdum. Okulun sevmediğim kısmı burasıydı. Kalabalık salonlar, bağırışlar, kahkahalar, gevezelikler ve tüm gözler. Rahatlamış göründüğümü umarak çenemi kaldırdım.

"Ece şey..." diye şaka yaptım. "Gerçekten insanların yanında olmak *istediğimi* söylemedim. Sadece olmayı öğrenmem gerekiyor."

Küçük bir kahkaha atıp sağa döndü. "Dönüyoruz" diye fısıldadı beni uyararak.

Onu takip ederken, "Aslında pek çok arkadaşım vardı" diye devam ettim. "Yalnız değildim. Rahattı. Fazla rahattı bence. Ablamın sinirini bozuyorum. Yıl sonunda mezun oluyor, bu yüzden buralarda olabilmek için son şansım diye düşündüm."

Tekrar kıkırdadı. "Ne kadar eğlenceli. Ben tek çocuğum."

Acaba tek çocuk olsaydım ailem başkalarının ilgilenmesi için uzaktaki bir okula tıkmak yerine beni burada tutar mıydı?

Yürüdükçe yüzüm ısınmaya başladı ve bunun sinirlerimden mi yoksa başka bir şeyden mi kaynaklandığından emin değildim.

"İnsanlar bana bakıyor mu?" diye sordum ona.

"*Bize* bakıyorlar."

"Neden?"

İç çektiğini duydum. "Sanırım... kafaları karıştı. Birbirimize benziyoruz."

"Öyle mi?" diye yanıtladım. "Seksi misin?"

O seksiyse ben de seksiydim.

Ama sadece güldü.

"Görünüşümü tahmin etmeye çalıştığımda" dedim ona, "sekiz yaşında aynada en son gördüğüm çocuğu görüyorum hâlâ."

"Yani sen... görsel düşünebiliyor musun?

Gözlerimi kırpıştırdım. Görsel düşünmek mi?

Yüzümdeki ifadeyi görmüş olmalı çünkü telaşla af diledi. "Özür dilerim. Çok özür dilerim. Bu aptalca bir soruydu değil mi?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır ben... Sanırım beni anlayan insanların yanında olmaya alışkınım. Sorulara alışmam gerekecek." Sonra şunu ekledim: "Ayrıca insanların soru sorabilecek kadar

rahat hissetmelerini sağlamaya. Sorun yok." Küçük bir kahkaha atıp dudaklarımı yaladım. "Ve sorunun yanıtı evet. Beynim hâlâ çalışıyor, sadece gözlerim değil. Senin ya da bu okulun içi gibi hiç görmediğim şeyleri hayal etmeye çalıştığımda işler daha da karmaşıklaşıyor. Bazen bunun haritasını kafamda çiziyorum ve bir izlenim yaratabiliyorum. Bazen de onu tanımlamama bir renk, bir duygu ya da bir ses yardımcı oluyor."

Daha sonra kafamdaki bazı resimleri gözden geçirip bazı şeyleri kafamda nasıl çizdiğimi düşündüm.

"Bazen" diye devam ettim, "bir anı oluyor. Mesela ağaçları düşündüğümde ya da evimin çevresindeki ormandayken her zaman gördüğüm son ağaçları hayal ediyorum. Nerede olursam olayım. Her ağaç fıskiyeli bahçe labirentindeki ağaçlara benziyor. Uzun çitler, koyu yeşil..." O günün anıları tekrar içime yayıldığı için sözümü tamamlayamadım. "Bir fıskiye..."

"Bahçe labirenti mi?" diye sordu. "Damon Torrance'ın evindeki değildir..."

Yüzüm düştü ve neredeyse tökezliyordum. *Damon.*

Adını onun tam da kim olduğunu bildiğimi, adını her gün duyduğumu ve onun burada, Thunder Bay'de yaşayan ve nefes alan herhangi bir çocuk olduğunu düşünür gibi gelişigüzel bir edayla söylemişti. Bunların hepsi onun için çok normaldi.

Elbette onun hâlâ burada yaşadığını biliyordum ama onun bunu bu kadar kayıtsızca onaylaması bana birdenbire gardımı indirdiğimi hatırlattı.

Aslında altı yıldır adını duymamıştım. Onu çeşmede oturur ve kanlar içinde bulduğum günden beri bu konu benim evimde hiç konuşulmamıştı. Herkes bunun bir kaza olduğunu söylemişti ama o gün beni korkutmuştu. Beni düşürmüştü.

Ama onun burada olacağını biliyordum. Sanırım kendime bunu düşünme izni vermemiştim. Ben birinci sınıftaydım, o da son sınıftaydı ve birkaç ay içinde üniversiteye gidecekti. Babam o gidene kadar burada ikinci sınıfa başlamak için beklememi istemişti ama ben hemen başlamak istemiştim. Tıpkı benim gibi sınıf arkadaşlarım da ortaokuldan geçeceklerdi ve bu yüzden eşit konumda ola-

caktık. Bu bakımdan en azından. Mezun olacağım sınıfla dört yılın hepsini geçirmek istiyordum

Ondan ve çevresinden uzak dururdum ki muhtemelen o da zaten benimle başını belaya sokmak istemiyordu. Nasıl unutabilir aklım almıyordu çünkü ben asla unutamazdım ama olabilirdi. Aradan geçen zaman göz önüne alındığında belki de ben onun için sadece silik bir hatıraydım.

Ben başka bir şey söylemeyince Rika, "Şey..." diye söze başladı. "Sonsuza kadar güzel anılarımla yaşamak güzel olabilir."

Başımla onayladım yanlış anlaşılmayı düzeltmeden. Keşke o ağaçlar dışında başka ağaçlar hatırlayabilseydim.

Okul dolabının önünde durduk ve kitap dolu çantasını oraya koyarken çıkan tıkırtıyı duydum, sonra benim çantamı da aldı. İçinde pek bir eşyam falan da yoktu ya. Telefonumda bir uygulama olmasına rağmen bir kulaklık, dersleri kaydetmem için okulun bana satın aldırdığı bir dijital ses kayıt cihazı, cüzdanım ve tabii ki cep telefonum.

Tüm ders kitaplarım ve okuma materyallerim Audible'a ve telefonuma indirilmişti. MacBook'umu Biyoloji dersinden önce kendi dolabımda bırakmıştım çünkü o derste bana gerekmeyeceği söylenmişti. Ödevimi yazabildiğim ve doğru yazdığımdan emin olmak için sesli okutabildiğim metin okuma özelliği hep işime yaramıştı ancak gruplar halinde çalışmak *ve* ders sırasında kulaklıklarımı takmak benim için aklıma gelmeyen bir engeldi. Buranın öğrenme eğrisi de dik olacaktı.

"Öğle yemeğinden sonra eşyalarını alırız" dedi Rika.

Dolabım koridorun diğer ucundaydı ve yemekhane de hemen buradaydı. Çantamı kendi dolabına koyması ve bu öğleden sonra da birlikte olacağımızı teyit etmesi beni bir nevi rahatlattı. Sanki bir yerim vardı.

Öğle yemeği. Bir nefes verdim. En çok korktuğum kısımdı bu. Her ne kadar tüm sabah "en rahatsız edici" anlarla dolu bir yarış gibi geçmiş olsa da.

Cebirdeki fısıltılar.

Fransızcadaki tuhaf sessizlik.

Sınıf başkanı kendini tanıtıp kör değil de sağırmışım gibi *acayip yüksek bir sesle* elinden gelen her türlü yardımı yapmayı teklif ettiğinde fen laboratuvarında yükselen kahkahalar.

Basketbol dersini bana uygun hale getirmeyi unutan beden eğitimi öğretmeniyle gergin sözlü atışma. En sonunda beni otuz dakika boyunca tek başıma koşu bandına koymuştu.

Sanırım bunları beklemeliydim. Görme engelli tek öğrenciydim ve belediye başkanının kızıydım. İnsanlar meraklıydı, diğerleri ise benimle nasıl etkileşim kuracaklarını bilmiyordu veya geriliyordu. Öğrenme eğrisi hepimiz için geçerliydi demekti bu.

"Vuuu-huuuu!" Koridordan sesler yükselince döndüm, bir kapının duvara çarparak birkaç kez açılıp kapandığını duydum.

Öğrenciler her iki yanımda itişip kakışıyor, Rika ile aramdan sıkışarak geçiyor ve gidecekleri yere ulaşmaya çalışırken bizi daha da uzaklaştırıyorlardı.

Sonunda Rika elimi tutarak beni uzaklaştırdı. Bütün sabah elimi tutmamıştı ve annem bundan pek hoşlanmadığımı ona bildirmişti. Onlara tutunmayı tercih ederim, tutulmayı değil.

Üstelik bana kendimi çocuk gibi hissettiriyordu.

"Ah, ah, ah!" diye uludu birisi ve neler olduğunu merak ederek başımı hızla gürültüye çevirdim. Bu okulda ortam çok daha gürültülüydü.

Elimi ince elinin içinde tutan Rika'nın gömleğinin manşetine başparmağımla dokundum ve kalabalığın içinde yavaş adımlarıma devam ettim.

Polo gibi kısa kollu bir tişört giymiyor muydu? Üstünde de bir yelek yok muydu? Bütün sabah kolunu tutarken ikisini de hissetmiştim.

Gözlerimi kıstım.

Ve tam o sırada adımı duydum.

"Winter!" dedi Rika'nın sesi.

Üstelik elimi tutan kişiden de gelmiyordu.

Durdum.

"Winter!" diye tekrar bağırdı. "Elini kaldır! Seni göremiyorum!"

Elimi beni tutan kişiden kurtardım ve tam Rita'nın bulabilmesi için kaldırmak üzereydim ki o kişi beni yakaladı, bir kapının gı-

cırdayarak açıldığını duydum ve tamamen farklı bir odanın içine ittirildim. Botlarımın altında karo zemin, nemli hava ve ter, spor malzemeleri ve parfüm karışımı gibi tuhaf bir koku vardı.

Veya... vücut spreyi.

Ellerimi önüme kaldırdım, zorlukla nefes alırken etrafımdaki gürültünün de değiştiğini fark ettim. Koridordan gelen uzak bağırışlar ve gevezelikler kaybolmuştu, açılıp kapanan kapılar ve... kadın sesleri yoktu.

Genç bir erkek kıkırdayarak, "Sanırım yanlış yerdesin tatlım" dedi.

Başka bir çocuk yanımdan geçerken, "Vay be" dedi neşeyle ve odada bazı ıslıkların çaldığını duydum.

Ah, kahretsin.

Midem bulandı.

Beni dışarıda kim yakalamıştı? Rika nereye gittiğimi görmüş müydü? *Aman Tanrım.* Hızla arkama dönerek kapıyı yokladım ve birkaç adım ötede buldum. Ama ittirdiğimde yerinden kıpırdamadı. Diğer taraftan kahkahalar yükseldi ve kapıyı yumruklarken gözlerim doldu. Tam bir santim kadar açıldı diye düşünürken, dışarıdan daha fazla kıkırtı geldi ve sonra vücutlarıyla yine kapıya bastırarak beni içeride tuttular.

Kahretsin. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu. Soyunma odasında değildim. Gözlerimi kapatıp dua ettim. *Lütfen bana soyunma odasında olmadığımı söyle.*

"Duşa ihtiyacın var mı?" dedi arkamdan bir erkek sesi.

"Bence onun buz gibi bir duşa ihtiyacı var kanka!" diye seslendi uzaktan başka biri.

Kahkahalar odada yankılandı, daha fazla insan dikkatini bana çevirdikçe gürültü seviyesi kulaklarımı tırmaladı. Arkama ellerimi biraz önümde tutarak döndüm ve gözyaşlarını göz kırpıştırarak bastırıp omuzlarımı dikleştirdim.

Ben ne kadar az tepki verirsem onlar da o kadar az tepki verirlerdi. Burada bir antrenör ya da öğretmen falan olmalıydı.

Ne kadar aptalım. Benim durumumda olan biriyle alay edilmesi şakalar yapılması ve hatta zorbalığa maruz kalma ihtimalinin ol-

duğunu biliyordum ama kibirli bir şekilde konumumun beni koruduğunu sandım. En azından babamın konumunun.

Ama beni buraya iten kişi benim aklıma gelmeyen bir şeyi düşünmüştü. Eğer kimin yaptığını göremezsem cezalandıracak kimse olmazdı.

"Kahretsin" dedi birisi ve ben de başımı sese çevirdim.

"Bu?.." dedi başka bir ses ve kesildi. Daha gençti, benim yaşımdaydı belki.

"Evet, belediye başkanının kızı" diye ekledi hırıltılı bir ses. "Kör olan."

"Ah kahretsin. Geleceğini duymuştum."

"Sevimliymiş."

Yüzümü sıcaklık kapladı ama paniğin artmasını önlemek için çenemi kilitli tuttum. Tekrar dönüp kapıyı denedim.

Vücudumla ittirdim, biraz açılsa da yine aynı ağırlıkla kapandı. Karşı taraftan biraz daha kıkırtı geldi.

Başımı iki yana salladım. Onları öldürecektim. Her kimseler onları öldürecektim. Çığlık atmak, lanet kapıyı açıp beni dışarı çıkarmalarını talep etmek istedim ama bu, arkamdaki çocukları daha çok eğlendirmekten başka işe yaramazdı.

"Sorun değil bebeğim. Kalabilirsin" dedi aynı seslerden biri bana. "Bir yerimizi gördüğün falan yok zaten değil mi?"

"Duş tamamen senindir bebeğim." Vücuduma bir havlu çarpınca refleks olarak yakaladım. "Tabii eğer hepsini kendine istemiyorsan."

Yanaklarıma sıcaklık yükselince boğazımı ıslatmak için birkaç kez yutkundum. "Kimse var mı?" diye seslendim, odada bir kızın olduğunu haber verebileceğim bir öğretmene ulaşmayı umut ederek. "Kimse var mı?"

"Merhaba!" Bir ses beni taklit ederek seslendi.

Sonra bir tane daha. "Merhaba!"

"Merhaba!"

"Merhaba!"

Odadaki erkek sesleri gülüşüp şakalaştı ve sinirlenerek dişlerimi gıcırdattım. Neden şaşırdığımı bilmiyordum. Bu kasabadaki erkekler...

"Neler oluyor?" diye sordu birisi.

"Winter Ashby içeri girdi kanka."

Kapıya gerileyip ellerimi hazırladım, duşlardan ya da spor salonundan daha fazla erkek geliyor gibiydi, emin değildim.

Ama sert kapıdan önce başka bir şeye çarptım. Arkamda bir vücut hissedince durdum.

"Merhaba" dedi. "Ben Simon."

İrkildim ama aniden solumda ve kulağımda bir vücut belirdi. "Ben Brace."

Sonra önümde bir tane daha. "Ben Miles" dedi ve derin bir nefes alıp ellerimi uzattım.

Yapabildiğim herhangi bir yöne kaymaya çalıştım ama her yerdeydiler.

"Beyler, kızı rahat bırakın. Onu buradan çıkarın!" diye bağırdı uzaktan birisi.

"Aaa, hadi ama Will..."

Soluma adım attım ama orada birinin çıplak teni vardı. Sağ tarafa hızla kaçtım ama havlulu birine çarptım. Hırladım ve ellerimi ileri uzatıp Miles olduğunu söyleyen çocuğun vücudunu ittim.

"Pisliksiniz" dedim. "Beni buradan çıkarın!"

Aniden önümden bir el geçti ve Miles homurdandı, ardından arkamdaki çocuk beni vücuduyla biraz daha öne itti. Nefesim kesildi ve kendimi desteklemek için kollarımı uzattım ama aniden gittiler. Üçü de.

Birisi elimi tuttu ve refleks olarak onu hışımla geri çektim ama sonra, "İyi misin?" diye sordu.

Sesi yumuşak ve nazikti ve beni anında rahatlattı. En azından olduğumdan biraz daha rahatlattı. Durdum ve parmaklarının benimkini uçlarından tutmasına izin verdim.

Küçük bir jestti ama beni korkutmadı. Sadece biraz daha güven vericiydi.

"Ben Will" dedi. "Seni buradan çıkaracak birini bulacağım, tamam mı?"

Duş jelinin ve temiz çamaşırların kokusunu içime çekip başımla onayladım, onun varlığı biraz sakinleşmeme yardımcı oldu.

Ama sonra ellerimiz ayrıldı.

Bir anlığına şaşkına döndüm. *Neler...*

"Ne var?" diye sordu Will birisine.

"Üstünden ellerini çek ve gidip giyin" dedi yeni ses. "Ben hallederim."

Ben hallederim mi? Bu kimdi?

"Ellerim *üstünde* değildi" dedi Will ama yine de sesi gittikçe uzaklaştı.

Bekle...

Geri çekilip kapıya kendimi bastırdım ama hiç ara vermedi.

"Yaralandın mı?" diye bana sordu karanlık ses.

Başımı iki yana salladım. Ses tonu diğerleri gibi alaycı değildi ama bunda beni duraksatan bir ton vardı.

"Derse gidecek misin?" diye zorladı sesi yaklaşırken. Artık geri çekilemediğim için tüm ağırlığımı kapıya vermeye devam ettim.

Ağzımı açtım. "Öğle–Öğle yemeği yiyeceğim."

Yaklaşınca vücudu benimkine dokundu, ben de derin bir nefes alıp ellerimi kaldırdım.

"Kapıyı senin için açayım" dedi alçak bir sesle.

"Ben..." Onu benden uzak tutmak için ellerimi göğsüne koydum, jilet gibi ütülenmiş gömleğini, sert yakasını ve tenini hissettim. Parmak uçlarımın gömleğinin iliklenmediği çıplak göğüs kısmmda bir süre daha kalmasına izin verdim.

Kahretsin. Ellerimi aşağı çekmek için harekete geçtim ama tam o sırada başparmağım gömleğinin deliğinden çıkmış bir nesneye –küçük bir top ya da... boncuğa– dokundu.

Déjà vu hissine kapıldım.

Parmağımla dokununca bir tane daha hissettim, sonra bir tane daha. İki hat halinde teninden ısınmış zincirin üzerindeki boncukları karnında buluşuyordu.

Ahşap. Parlak kaplamanın altındaki olukları hissedebiliyordum.

Midem bulandı. *Hayır, hayır, hayır...*

Kendimi durduramadım. Boncukları takip ettim, parmak uçlarımın altında karnının kasıldığını ve nefesinin hızlandığını hissettim.

Bulmayacağımı umduğum haça ulaştığımda onu parmaklarımın arasında sıkıştırdım, haça iliştirilmiş parmakların dikkatlice

hazırlanmış hattını anında tanıdığımda tenimin altındaki sinirlerim karıncalandı.

Aman Tanrım. Tespihin boncukları parmaklarımı yakmış gibi bıraktım.

Ama elimi yakalayıp boncuklara ve tenine bastırdı.

"Aa, bu kadar iyi gidiyorken neden durdun ki?" diyerek alay etti.

"Damon" diye mırıldandım elimi çekmeye çalışarak.

"Hımm" diye onayladı. "Seni özledim evlat."

Çenemi sıkıp elimi kurtardım.

Yüce İsa. Zihnimde hâlâ onu son gördüğüm haldeydi. Benden çok da büyük olmayan, sırık gibi bir vücuda ve titrek bir sese sahip bir çocuk.

Ama her şey değişmişti. Elimdeki eli hatırladığımdan daha büyüktü, sesi daha kalındı, boyu daha uzundu ve artık bir sesi vardı. Artık on bir yaşında değildi.

Neden jetonum yeni düşmüştü?

Ve beni unuttuğuna dair tüm umutlar da artık yok olmuştu. Tam da kim olduğumu biliyordu.

Ama daha başka bir söz söylemesine fırsat kalmadan arkamdaki kapı açıldı, geriye sendeleyince beni yakalayıp tekrar öne ve vücuduna çekti. Birisi elimi tutup beni ondan çekmeden önce onu itmeye zamanım olmadı. Tökezledim.

"Winter" diye çıkıştı ablam. "Ne yapıyorsun?"

Ama cevabımı beklemedi. Beni soyunma odasından koridora çıkardı ve sırtımdan bir ter damlası süzülürken kapı arkamızdan çarparak kapandı. Başım dönüyordu ve onu hâlâ yanımda hissedebiliyordum.

Kalbim acıyla çarparken ablama yetişmek için koştum.

Ama bedenim de sıcaklıkla sızladı. Kaşlarımı çattım, parmak uçlarımı başparmaklarıma sürttüğümde hâlâ aralarındaki boncukları hissediyordum.

Muhtemelen beni soyunma odasına tıkan Ari'ydi. Ya da arkadaşlarına yaptırmıştı. Nerede olduğumu başka nasıl bilebilirdi ki?

Muhtemelen hemen çıkamadığım ve içeri girip beni almak zorunda kaldığı için sinirlenmişti. Damon ile araları iyi miydi?

Aynı sınıftaydılar ama aynı çevrede olup olmadıklarına dair hiçbir fikrim yoktu. Ailem ablama Damon'dan uzak durmasını öğütlerdi ama canı istemiyorsa dinlemezdi. Artık Damon'ın nasıl biri olduğu ya da ablamın bu okuldaki hayatı hakkında bir bilgim yoktu. Birincisini yıllar boyunca araştırmak istediğimi itiraf edemedim, diğeri ise gerçekten umurumda değildi. Ablam ve ben yaklaşık on yıldır büyüme sancılarıyla mücadele ediyorduk ve bunun neden olduğundan emin değildim. Onda çözemediğim bir katman varmış gibi görünüyordu ve pek de ortak noktamız yoktu. Özellikle de şimdilerde. Benim yokluğumda tek çocuk olarak yaşamaya alışmıştı ve bundan hoşlandığı belliydi.

"Tanrım, ona bakıyor" dedi Rika'nın arkadaşı Claudia karşımdan, yemekhanede otururken.

Kulaklarımı kabartıp yarım kulak müziği yarım kulak konuşmayı dinledim. Kaba olmak istemiyordum ve ilk günümde arkadaş edinme konusunda endişelenmeliydim ama soyunma odasındaki fiyaskodan sonra birkaç dakikalığına yeniden enerji toplamam gerekiyordu.

"Kim?" diye sordu Rika.

Ama kimse ona cevap vermedi; en azından sözlü olarak. İnsanların engelliliğimin ne kadar farkında olduklarını işte böyle zamanlarda fark ediyordum. Baş sallamalar veya göremediğim vücut hareketleriyle cevap verdiklerinde.

Engelliliğimin.

Bu sözcükten nefret ediyordum.

Ama durum buydu ve insanlar kötü niyetsiz biçimde bunu kendi çıkarları doğrultusunda kullanıyordu. Gözleriyle, elleriyle, jestleriyle iletişim kurabiliyorlardı... Bunların hepsi beni konunun dışında tutmak içindi.

Kim kime bakıyordu? Birisi bana mı bakıyordu?

Rika'nın arkadaşlarından olan Noah, "Dikkati yedi saniyeden

uzun süredir onun üzerinde" yorumunu yaptı ve "yedi saniyeden uzun süre iyi değil."

Kimin?

Ama Claudia fısıldayarak küfretti. "Ah, kahretsin."

Rika soluma kaydı ve sonra birden birinin sağıma oturduğunu fark ettim, dizleri sanki bankta bana bakarak oturmuş gibi beni engelliyordu.

"Ne dinliyorsun?" diye sordu derin bir ses.

Sesin kime ait olduğunu anlamak için biraz zaman bulduktan hemen sonra kulaklığım çıkarıldı.

Damon. Onun hakkında konuşuyorlardı. Yemekhanede bana bakıyordu. Üzerinden tütün ve karanfil kokusu yayılıyordu, ben de ondan kurtulmanın yollarını aradım.

Cüretkârdı. Hatırladığımdan çok daha cüretkârdı ve buna alışkın değildim.

Bir dakika kadar sessiz kaldı ve muhtemelen şarkı listeme göz atıyordu. Beni bu ruh halinden çıkaracak eğlenceli, neşeli ve şevkli bir şeye ihtiyacım olduğunda dinlediğim eski şarkılara. Bu sabah beni soktuğu ruh halinden çıkaracak.

Kulaklık tekrar kucağıma düştü ve sesi alçak ama emindi. "Bizim aramız böyle olmayacak."

Nasıl olmayacak?

Nasıl olmayacak?

Daha sonra hangi şarkının çaldığını fark ettim. The Crystals'in *Then He Kissed Me* parçası.

O ve ben şarkıdaki o çift gibi mi olmayacaktık?

Çenemi sıktım. Evet, yani. *"Biz" diye bir şey yok.*

"Onu rahat bırak Damon."

"İşine bak Fane" diye karşılık verdi.

Sesindeki ani keskinliği fark edince bir an nefesim kesildi. Tanrım, eskisinden farklı biriydi o.

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Seninle konuşmak istemiyorum. Ve benimle konuşmaman gerekiyor."

Bir süre hiçbir şey söylemedi ve hareket etmedi. Bana mı bakıyordu?

Onu umursamadan önüme döndüm.

Birkaç saniye sonra boğazını temizledi. Masamızda başka bir erkek olmasına rağmen herkese, "Winter'ın ilk öpücüğüydüm hanımlar" dedi. "On bir yaşındaydım. Sekiz yaşındaydı."

Yaklaştığını hissettim ve sesi bir ton kalınlaştı. "O zamandan beri kaç erkeğin seni öptüğünü merak ediyorum. Ama sanırım pek de umrumda değil çünkü ilktim ve önemli olan da bu."

Eteğimi yumruklarımın arasına aldım. Keşke gitse... "İyi öpüştüğün gafletine bir an bile düşme" diye yanıtladım.

"Sen de birisi on adım yürümek için elini tutmadığında bir toz zerresine takılıp düşeceksin diye sana yumuşak davranacağım gafletine."

Uzaklardan bir yerden bir homurtu duydum, dudaklarım gerildi. "Senden korkmuyorum."

"Daha erken."

Başımı iki yana salladım. "Ne istiyorsun?"

"Kaldığımız yerden devam etmeyi."

Nerede kalmıştık ki? Çocukken beni neredeyse öldürüyordu. Ötesi yoktu.

"Doğrusunu söylemek gerekirse bilmiyorum" dedi. "Dikkat sürem kısa ve şu anda ilgimi çekiyorsun. Sorularım var. Mesela bir şey görebiliyor musun?"

Gözlerimi kıstım.

"Herhangi şey?" diyerek açıklama istedi. "Şekiller, aydınlık, karanlık, bulanıklıklar?.. Peki bir duyunu kaybettiğinde diğerlerinin arttığı doğru mu? Koku alma, duyma duyun..." duraksadı, sesi neredeyse bir fısıltıya dönüştü. "Dokunma duyun?"

Ensemdeki küçük tüyler diken diken oldu ve kanım derimin altında ısındı. Herkes bizi izliyordu. İzlediklerini biliyordum.

Onu duymazdan gel.

"Ve gözlerini kullanamadığın için" diye devam etti "hâlâ onları kapatabilme refleksin var mı? Mesela acı çektiğin zaman... ya da heyecanlandığın?"

Masanın aşağısında bir yerden küçük bir kahkaha daha geldi. Kalbimin ne kadar sert çarptığını görmelerinden endişelenerek biraz arkamı döndüm.

Sözleri imalarla doluydu. Bir an için onun daha büyük olduğunu neredeyse unutuyordum, ben sekiz ve o on bir yaşındayken olanla aradaki fark artık lisede olduğumuz için çok daha büyük görünüyordu. Ben çok gençtim ve o uygunsuz davranıyordu. Rika'yla konuşma tarzına bakarak herkese karşı böyle olduğu izlenimini almıştım.

"Nasıl göründüğümü hatırlıyor musun?" diye sordu. "Artık daha büyüğüm."

Gözlerimin onunla buluşmayacağını bildiğim için ona döndüm. "Her şeyi hatırlıyorum. Artık o kadar kolay incinmiyorum."

"Ah, buna güveniyorum."

Sesindeki imalı ton kollarımdaki tüyleri ürpertti ve tenimin her santiminin elektriklendiğini hissettim. Gözlerinin yüzümde, beni izlediğini hissettim ve içimde korku ve öfke karışımı bir duygu ama aynı zamanda beklenti vardı.

Heyecan.

Yıllar önce beni incitmiş olsa da ve artık o zamanlar tanıdığımdan on kat daha pislik olduğuna hiç şüphe yoktu ama küçük bir parçam onun etrafımda tedirgin davranmamasından hoşlandı. Beni pamuklara sarmıyordu. Beni görmezden gelmiyordu.

Benden korkmuyor, yanımda gergin veya bana kırılgan biriymişim gibi davranmıyordu. Belki benim daha kolay bir hedef olduğumu düşünüyordu ya da bazıları kadar kolay kokmuyordu. Her ne ise, bir yanım bundan hoşlandı.

Bir yanım da benim de bu kadar kolay korkmadığımı öğrendiğinde nasıl tepki vereceğini merak etti. Kimsenin *onunla* uğraşmaktan hoşlanmadığı tavırlarından belliydi. Her şeyin gönlünce olmasına alışmıştı.

"Ne yapıyorsun?" diyerek konuştu birisi ve gözlerimi kırpıştırdım.

Başımı uzağa çevirerek o yana döndüm ve Ari'nin arkama geldiğini fark ettim. Ben kiminle konuştuğunu anlayamadan Damon yavaşça yanımdaki bankta oturduğu yerden kalktı.

"Küçük kız kardeşine merhaba diyorum sadece" dedi, sesinde bir sırıtışla.

Damon'ın gittiğini hissettim ve Rika tuttuğu nefesi uzun uzun vererek yanıma geçti.

"Yanına gelmemesi gerekiyor" dedi Arion ve benimle konuştuğunu tahmin ettim.

"Bunu ona söyle" diye mırıldandım, sandviçimi masanın üstünde bıraktığım yerde bulmaya çalışırken. "Onu buraya zorla getirmedim."

"Yönetime, anneme ya da babama söyleme. Basketbol takımının ona ihtiyacı var ve sen acizsin diye başının belaya girmesine izin veremem."

Sandviçin kesilmiş yarısını aldım ama ısırmadım.

"Sen yokken o vardı" diye belirtti Arion. "Onu okuldan attırırsan herkes bizden nefret eder."

Evet, şüphesiz. Bu sabah okul başlamadan önce Damon'ın Winter'dan uzak dur emri aldığını biliyordum ama bu emre itaatsizlik edeceği ihtimalini hiç düşünmemiştim. Aptal mıydı?

Ya da belki de dokunulmaz olduğunu sanıyordu. Yemekhanedeki gözlerin en azından yarısının kendi üzerinde olacağını ve yaptıklarına tanık olacağını bilerek buraya gelip oturmuştu. Bilerek gelmişti. Belki kendine aşırı güveniyordu, kasıtlı olarak pervasızdı ya da... kontrol edilemezdi.

Kontrol edilemez. Hatırladığım çocuk buydu.

Ama ablam haklıydı. Damon benden daha uzun süredir buradaydı ve o ne yaparsa yapsın başı belaya girerse beni suçlarlardı. Şimdilik, beni rahat bırakmazsa onunla kendim başa çıkardım. Ve bunu sessizce yapacaktım.

Yine de ablamın ilk içgüdüsünün basketbolcuyu korumak olması beni sinirlendirdi.

Çenemi biraz kaldırdım. "İlgine teşekkür ederim" dedim ona. "Duygulandım."

"Eee beni bir rahat..."

"Artık gidebilirsin."

"Sen neden..."

"Yüce İsa, hâlâ burada mısın?" dedim sözünü keserek. "Peki, o zaman şunu aç da bir faydan dokunsun."

Bıraktığım, masanın kenarında duran portakal suyu şişesine uzandım ve omzumun üzerinden ona verdim.

Kapağın düzgün sıkılmadığı yerden meyve suyu sıçradı ve iç çektiğini duydum.

"Of Winter!" diye bağırdı.

İrkildim. "Ah, zaten açık mıydı? Özür dilerim. O kadar körüm ki."

Masanın etrafında kahkahalar yükseldi ve o da bir kez hırlayıp küfürler mırıldandı ve ayaklarıyla yeri döve döve uzaklaştı. Ya da ben ayaklarıyla yeri dövdüğünü hayal ettim. Gerçekten yapıp yapmadığından emin değildim.

"Vay be, helal kız" dedi Noah koluma hafifçe vurarak. "Kahramanımsın."

Kendimden biraz memnun olarak yarım ağız gülümsedim. Ayrıca Arion ve benim savaşta olmamız da biraz sinirimi bozmuştu ama Damon gibi ben de bunun normalliğini takdir ediyordum. Arion duygularımı korumak için üstünlük taslamıyordu. Sadece bana aptalmışım gibi davranıyordu. Sanki altı yıl önce yeniden yaşamayı öğrenmek beni çetin ceviz biri kılmamış, bana elde edemeyeceğimi ve yapamayacağımı söyledikleri her şey için katılaşmış bir yürekle savaşmaya, değişime ve yeni zorluklara hızlıca uyum sağlayan biri haline getirmemişti.

Belki de Damon'ın bana camdan yapılmamışım gibi davranmasının nedeni buydu. Belki biliyordu.

Çeşmedeki, kanlar içindeki yüzünden aşağı sessiz bir gözyaşı akan oğlanı düşündüm çünkü başına konuşmak istemediği bir şey –ya da pek çok şey– gelmişti ve artık asla ağlamayan ve sadece diğer insanların kanını akıtan bir adam olmuştu.

Ondan nefret ediyordum ve onu asla affetmeyecektim ama belki de ortak bir noktamız vardı. İkimiz de hayatta kalabilmek için değişmek zorunda kalmıştık.

Bölüm 6

Günümüz

"Kollarını kaldır!" diye seslendi Tara.

Kollarımı kaldırıp zeminin karşısına sıçradım, başımı geriye ve yüzümü gökyüzüne kaldırırken sırtımdaki ve omuzlarımdaki kaslar gerildi.

"Enerji budur!" diye bağırdı. "Bir daha göster bana! Güzel!"

Tekrar zemine indiğimde nefes verdim, sağ ayağım, kenardan iki metre uzakta olduğumu belirten "sahne" çevresine yapıştırılmış zımpara kâğıdının sınırına indi. Bunun devamında duracak gidecek yerimin olmadığı konusunda beni uyaran on beş santim genişliğinde bir sınır daha vardı.

Sırtımdan aşağı ter akarken etrafımda döndüm ve adım atarak tekrar sağa yöneldim, süzüldüm ve sonra sırtımı bükerek tek ayak parmak üzerinde durdum ve bir anlık poz için gerilirken tekrar iniş taptım ve dansa devam ettim.

Müzik odayı doldurdu. Kendi koreografim Nostalghia'nın *Plastik Kalp* gösterisi yakın bir zaman zarfında kimse için sahnelenmeyecekti.

Kimse beni işe almıyordu. Pozitif kalmaya çalıştım, özellikle de buradan gitmeye her zamankinden daha çok ihtiyacım olduğu

için; ama üniversiteden ayrıldığım için kendimi aptal gibi hissetmemek giderek zorlaşıyordu.

Tara büyürken öğretmenlerimden biriydi ve ben evde prova yapmaya devam etmiştim ama babam yıl sonuna kadar haftada beş saat oda kirası ödediği için zaman zaman stüdyoya giderdim. Bana bıraktığı hiçbir şeyi kullanmak istemesem de bunu evden çıkmak için bir bahane olarak gördüm. Damon önceki düğün günlerinden beri uğramamıştı ama gelmesi an meselesiydi.

Ve burayı seviyordum. Aklımda sadece dans etmek vardı.

Burası ilk dans anılarımı yarattığım yerdi ve bence bazı insanlardan daha şanslıydım. Bir zamanlar görebiliyordum ve görme yeteneğimi kaybetmeden önce dört yıl bale eğitimi almıştım. Pliye ve arabesklerin nasıl bir his bıraktığını ve göründüğünü biliyordum. Hareketleri, adımları, biraz da tekniği biliyordum. İleride kariyer seçeneklerimin iyi olmadığını bilsem de Montreal'e gittiğimde özel bir öğretmenle çalışmaya devam etmiştim. Gerçeği her zaman biliyordum.

Diğer dansçılarla ve özellikle de partnerimle koreografilerde zor anlar yaşardım. İmkânsız değildi ama öğrenmek daha çok vakit alıyordu ve pek çok kişi bu mücadeleden kaçıyordu.

Elbette görme engelli ilk balerin değildim ama sekiz yüz kilometre yarıçapındaki tek kişiydim. Umuda tutundum. Birisinin bu fenomeni dünyanın diğer yerlerinde başlatması gerekiyordu. Neden burada da olmasındı ki? Tek büyük sorun, işi üstlenecek bir şirket ve koç bulmaktı.

Şarkı bittiğinde müzikle yavaşlayarak kollarımı indirdim ve bileklerimi önümde çarpı yapıp parmaklarımı zarifçe gösterdim. En azından zarif göründüklerini umdum.

"İşte" dedi Tara. "Öyle kal."

Yanıma gelerek soğuk parmaklarını bileğimin kıvrımında gezdirdi.

"Düzleştir" diye talimat verdi. "Böyle."

Ve ellerimi alıp bitiş pozuma getirdiği ellerinin üstüne koydu. Ellerimi hafifçe onunkilerde gezdirdim, taklit edebilmek için parmak eklemlerindeki bükümleri, ellerinin tersindeki tendonları ve bileğinden koluna uzanan düz çizgiyi hissettim.

"Teşekkür ederim" dedim ona nefes nefese.

Ellerimi belime koyduğumda hafif, bol tişörtüm bir omzumdan düşerek tenimi eski, cereyanlı binanın hoş serin havasına açtı.

"Bir tane daha?" diye sordu.

"Saat kaç?"

Bir an durakladı. "Neredeyse beş."

Başımla onayladım. Yarım saatim vardı, o yüzden para bitmeden değerlendirmek iyi bir fikirdi.

Müziği yeniden başlatmaya giden adımlarını duydum ve zemine yapıştırılmış zımpara kâğıdından adımlarımı sayarak merkeze ulaşıp başlangıç işaretimi buldum.

"Kalmana gerek yok" dedim ona. "Şoförüm var. İyi olacağım."

Torrance'lar kendi şahsi şoförlerimiz olacağı konusunda ısrarcıydı. Büyürken ara sıra belirli durumlarda şoför tutsak da hiçbir zaman maaşlı çalıştırmamıştık. Ablam bu yeni avantajı sevmişti. Yeni ismiyle gelen yeni avantaj.

Ama bu hareketin ardındaki gizli amaçları biliyordum. Bir şoför hareketlerimizi para aldığı kişiye bildiriyordu, bu yüzden Gabriel ve Damon her hareketimizi biliyordu.

Sürücü benim tasmamdı.

Müzik başlarken, "Biliyor musun" diye söze girdi, "derslerin... parasını ödemeyi teklif ettiler."

Durdum. "Ne demek istiyorsun? Kim?"

"Gabriel Torrance'ın asistanı aradı ve derslerinizin faturasının kendisine kesileceğini söyledi" dedi bana. "Eğer tekrar programa dahil olmak istersen."

Babam gittiğinden beri bana rehberlik etmiş ve ara sıra geri bildirimde bulunmuştu ve artık ona param yetmiyordu. Ders vermeden ya da bittikten sonra kısa kısa parçalar vardı. Ya da bu gece dışarı çıkmadan önce olduğu gibi.

Ancak Gabriel'in teklif haberi âdeta yüzüme tokat gibi çarptı. Yoksulluğumun ve alışkın olduklarımın elimden alındığına dair başka bir hatırlatıcıydı.

Onlar yüzünden.

Onun yüzünden. Bu Damon'm fikriydi.

Onun dışında dansıma devam etmem kimsenin umurunda olmazdı. Severdi. Aslında dansı sevdiğini bilen tek kişi muhtemelen bendim. Beni izlerdi. Daha önce onun için çok kez dans etmiştim.

Sikerler.

Pozuma geri döndüm, çenemi kaldırıp boynumu uzattım. "Müziği yeniden başlatabilir misin?" diye sordum konuşmamızı sonlandırarak.

Bir süre sonra müzik durarak yeniden başladı, ben de şarkının diğer her sesi bastırmasına izin vererek yeniden başladım. Dünya etrafımda döndü ve göremesem de her şeyi hissettim.

Alanı. Geçen yılki Noel ağacından kalma çam iğnelerinin kokusunu. Etrafımda olduğunu bildiğim soğuk tuğlaları. Balerin barresinin ahşabındaki tebeşir, tavanın yok olarak tepemde kilometrelerce yükselen gökyüzü olduğu hissi. Sonsuzluğa ulaşabiliyor ve hissedebiliyordum.

Uçuyordum.

Şarkıcının sesi midemi delip geçti ve klasik hareketlerimden kopup yavaşlarken elimin vücuduma düşmesine izin verdim, cildimin her santiminin canlandığını hissettim. Balerin ayakkabısının içindeki ayaklarım ağrıyordu ama bedenim canlıydı.

Gözlerimi kapattım, saçlarım etrafıma dökülüyor ve yüzümü gıdıklıyordu. Döndüğümde midem altüst oldu ve dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme seğirdi. Tanrım, buna bayılıyordum. Burada özgürdüm.

Benim için dans edip etmeyeceğini görmek istedim.

Sesini zihnimde duyunca adımlarımı yavaşlattım.

Ama sonra tekrar hızımı artırdım ve kollarımı hareket ettirirken arka arkaya birkaç kaçış yaparak kapalı bir pozisyona kaydım.

Benden nefret edeceksin.

Seni seveceğim.

Durmalıyız. Beni durdur.

Yapamam. Yapmayacağım.

Ve bacaklarımın arasındaki basınç midemi altüst etti. Ağzımı açıp onu tutuklandığı sabahki gibi aynı sessiz çığlıkla doldurdum, ben durmadan dönerken gözlerim yaşlarla yandı ve dünyayı zih-

nimdeki görüntüsünü kaybedecek kadar hızlı döndürmeyi umdum.

Ama sonra dengemi kaybettim, bir mobilya parçasına vurunca bacağım tahtaya çarptı ve kaval kemiğimden yukarı keskin bir acı yükseldi.

"Kahretsin!" diye bağırdım.

"Winter!" diye seslendi Tara.

Gözlerimi hızla açtım ve hırlayarak tökezledim ve elim kendimi dengelemek için piyanonun üstüne indi.

Tabure. Lanet piyano taburesi. Yerdeki işaretleri kaçırmış mıydım?

Aniden bir erkek sesi, "Hey, geliyorum" diye bağırdı. "Geliyorum!"

Ethan mı? Buraya ne zaman gelmişti?

Müzik kesildi ve ben eğilip bacağımı sıkarken şiddetli ağrı giderek daha da güçlendi. İrkildim ve uzun bir nefes verirken ayak sesleri ahşap zeminde hızla yaklaştı.

Bacağın kanıyor dedi Ethan beni koltukaltımdan destekleyerek, Tara ise elimi tuttu. "Buraya gel."

"Sorun yok" diye mırıldandım, kendime kızarak başımı sallarken. "Bunu yıllardır yapmamıştım. Ne oluyor yahu?"

Dikkatim dağınıktı. Bu yüzden olmuştu.

"Onu oturt" dedi Tara, Ethan'a. "İlkyardım çantasını bulacağım."

Topallasam da kendimi doğrulttum. "Banyoda. İyi olacağım."

"Ama bacağın kanıyor."

"Ama yara bandının nasıl kullanıldığını da biliyorum." Acıya rağmen güldüm. "Eve git. Ethan bana yardım eder. Birkaç gün sonra görüşürüz."

İyi olup olmadığımdan emin olsa mı diye düşünürken hafif bir iç çekiş duydum. Ne var ki bu durumun benim için yeni olmadığını biliyordu. Yara bantlarıyla fazlasıyla haşır neşir olmuştum.

"Bu geceki yardımın için teşekkürler" dedim ona, Ethan'ın elini bırakıp kolunu tutarken. "Sonra görüşürüz."

Bir süre sonra ayaklarının ve ceketi ile çantasını alırken eşya-

larının çıkardığı seslerini duydum. "Pekâlâ, o zaman iyi geceler. Sana sonra mesaj atarım tamam mı?"

Başımla onayladım ve Ethan'ı Tara'nın sesini takip ederek kapıdan banyoya götürdüm. Kolunu bana dolamaya çalıştı ama onu durdurdum.

Kapıları iterek içeri girdik; Tara çıkışa giden sola saparken biz de sağa, merdivenlere yöneldik.

"Ne kadar süredir buradasın?" diye sordum ona aşağı kata inerken.

"Az önce geldim" dedi. "Geç kalan bir çalışma grubum vardı ama bunun seni görmek için tek şansım olabileceğini biliyordum."

Evet. Geçen gece yolda yaşanan sorun nedeniyle eve kabul edilip edilmeyeceğini kim bilirdi? Üstelik kabul edilse bile, Damon eve geldiğinde neler yaşanırdı?

Eve. Merdivenlerden iki kat inerken tırabzanlardan destek aldım ama diğer elimle hâlâ Ethan'ı tutuyordum. Artık Damon –ya da ailesi– evimin sahibiydi ve düğünden bu yana bütün geceler başka yerde uyumasına rağmen yine de istediği zaman gelip gidebilirdi. Kapıyı çalmadan. İzinsiz. Davetsiz.

Evdeki her anahtarı kontrol ediyordu. Bunun farkına varmak midemi bulandırdı.

"İyi misin?" diye sordu Ethan. "Şey... sadece bacağından bahsetmiyorum."

"Evet, iyiyim."

Onun neden endişelendiğini biliyordum ve endişesine minnettardım ama o yardım edemezdi. Ve endişelenecek bir konu olsa da ona söyleyeceğimden emin değildim.

"Endişelenme" diyerek teskin ettim.

Ben bir ihtimal Damon'la başa çıkamayabilirdim ama Ethan kesinlikle çıkamazdı.

Beni kadınlar tuvaletine götürdü, içeri girmeden önce boş olduğundan emin olmak için kapıyı çalıp seslendi ve içeri girdim, ardından onu bırakıp orada olduğunu bildiğim soldaki duvara uzandım. Köşeyi döndüğümde lavabo tezgâhını buldum ve üstüne zıplayarak oturduktan sonra hemen kâğıt havlu tutacağına uzandım.

Ethan da yardım etmeye çalışarak uzandı.

"Ben yaparım" dedim ona. "İlkyardım çantasını alabilir misin? Duvardaki kutunun içinde olmalı."

O gelip kapağı kaldırırken ben de birkaç kâğıt havluyu ıslattım ve tenimin acıyan yerini hafif darbelerle sildim. Kanadığını söylemişlerdi ama ne kadar olduğunu bilmiyordum.

Soğuk su yaramı acıtınca inledim. En çok can yakanlar her zaman küçük yaralar olmuştur. Tırnaklarımı daire haline getirip acıyı azaltmak için yarayı çevreleyen deriye hafifçe batırdım. Altı yaşımdayken babamın bana öğrettiği bir numaraydı bu. Keskin ağrı biraz hafifledi ve ben de bir süre öyle kaldım, ufak rahatlamanın tadını çıkardım.

"Hey, burada hiçbir şey yok" diye seslendi Ethan. "Yukarı gidip damşmadaki kızda var mı diye soracağım."

Görüp görmediğinden emin olamayarak başımla onayladım. O giderken banyo kapısı gıcırdayarak açılıp kapandı, ben de kâğıt havluları çıkardım, katladım ve tekrar bacağıma koydum, aynaya yaslanıp gözlerimi kapattım.

Ne yapacaktım ben? Yirmi bir yaşındaydım, iş bulma umudum yoktu ve korkuyordum. O hayattayken asla özgür olamayacaktım ve onun benden alabileceği hâlâ çok şey vardı. Akıl sağlığım üzerinde zaten yoğun biçimde çalışıyordu.

Hapisten çıktıktan bir yıl sonra irtibat kurmuştu ve planını uygulamak için de iki yıl beklemişti. Onun hayatına devam ettiğini düşünerek güven duygusuna bırakmıştım kendimi. Hata yapmıştım.

Bacağımdaki ağrı azaldıkça gözkapaklarım ağırlaştı ve başım dönmeye başladı. Esnedim, uykunun beni ele geçirmesine izin verdim. En azından yorgunken endişelenemiyordum.

Tam aynaya yaslanmış halde uykuya dalmak üzereyken banyo kapısının yağlanmamış menteşelerinin gıcırtısını duydum. *Hızlı döndü.*

"Aldın mı?" diye sordum, gözlerimi kapalı tutarak ve bir kez daha esneyerek.

Ama bana cevap vermedi ve gözlerimi kırpıştırarak açtım. Birisi kapıyı açmıştı değil mi?

"Ethan?" diye seslemdim doğrularak.

Tiyatro kapanmak üzereydi ve binada artık önbüro görevlisi dışında kimsenin olduğunu sanmıyordum.

Ve sonra... o oradaydı.

Elini bacaklarıma bıraktığım ellerimin üstüne koydu, soğuk parmakları iç çekerek gülmeme neden oldu. "Hey, beni korkuttun" dedim. "Yara bantlarını aldın mı?"

Parmak uçları yüzüme gelip gözümdeki bir tutam saçı çekti ve tenimdeki buz sarkıtları yüzünden geri çekildim. Ne yapıyordu? Elini yüzümden çekip tutarak onu teskin ettim.

"Ben iyiyim."

Ancak vücudu yaklaşarak beni dizlerimi ayırmaya zorladı ve kıyafetleri uyluklarımın iç kısmına sürtündü. Ellerini üstümden çekince dondum kaldım, o öne eğilirken nefesinin sıcaklığını tam karşımda, yüzümde hissettim.

Ne halt ediyordu böyle?

"Ethan..." diye itiraz ettim ama ne diyeceğimden emin değildim. Birkaç kez yakınlaşmıştı ve aramızda daha fazlası olmasına hayır demeyeceğini bilsem de aramızda fazlası hiç olmamıştı. Tekrar mı deniyordu yoksa?

"Şişş..." dedi.

Ve nefes almayı bıraktım. Ağzının sıcaklığı benimkinden birkaç santimetre uzaktaydı ve aniden kalbim küt küt atmaya başladı. Hiç böyle bir his bırakmamıştı. Asla cüretkâr davranmamıştı ve ben eski anılar yükseldiği için hemen rahatsız oldum.

Lütfen beni öpmeye çalışma, diye yalvardım.

Başımın üstündeki borulardan su akıyordu ve uzaktan ocağın donuk uğultusunu duyabiliyordum ama onun dışında burası sessizdi ve yalnızdık.

Ona hafifçe gülümsemeye çalışarak, "Yara bandına ihtiyacım var" dedim. "Hadi..."

"Çok güzel" diye fısıldadı ağzıma. Nefesindeki dumanın tadını aldım.

Duman...

"Tamam, onları aldım!" Ethan aniden köşeden bağırarak beni

bu sessizlikten şaşkınlıkla kurtardı ve tuvaletin kapısı hızla tekrar açıldı.

İç çekip geri kaçtım. *Kahretsin!*

Az önce burada olan adamı aramak için ellerimi uzattım ama sadece boş bir alan buldum.

Gözyaşları gözlerimin arkasını yakarken nabzım boynumda zonkladı ve nefes nefese ciğerlerime hava çektim.

Orospu çocuğu. Lanet herif. Neredeydi? Ellerimle arandım. Nereye gitmişti?

"Hey, hey, hey, sorun nedir?" diye sordu Ethan yanıma gelerek.

Ama ben onun sweatshirt'ünü yakaladım ve hızla nefes alıp verirken yumruğumda sıktım.

Ethan onu görmediyse çoktan banyonun diğer tarafındaki çıkıştan gitmiş olmalıydı.

Sakinleşmeye çalışarak başımı iki yana salladım.

Rahatlamıştım. Bir aptal gibi beş dakika boyunca rahatlamıştım ama o asla rahatlamıyordu. Her zaman hazır olacaktı.

"Beni buradan çıkar" dedim Ethan'a. "Hemen."

"Ya yara bandı?"

"Hemen!" diye bağırdım.

Ve artık duymasına gerek yoktu. Beni tezgâhtan indirip elimi tuttu ve mümkün olduğu kadar çabuk tiyatrodan ayrıldık.

Ethan'ın beni eve götürmesine izin verdim şoförümün yakın takipte kaldığından emindim. Ulaşımım olmasına rağmen Damon'la ilgili hiçbir şeyi kaldıramıyordum. Ethan'ın arabasına bindim, şoförüm itiraz ettiğinde "cehenneme kadar yolun var" dedim ve oradan ayrıldık.

Ethan beni bırakıp biraz tereddütle de olsa gittiğinde eve girdim, yemek odasından annemin sesini duydum ve Mikhail beni karşılamak için koşturdu.

Onu sevip öpmek için eğildim. "Bir dakika içinde seni doyuracağım oğlum."

Yemek odasına yürürken onların ayak seslerini hissettim ve yemek masasından sayfaların çevrildiğini duydum.

Son birkaç gündür ailemle pek konuşmamıştım. Kızgın kızgın odamda kalıp tırnaklarımı yemiş ve bir çıkış yolu bulmaya çalışmıştım.

"Mutfağa duvar kâğıdı yapabiliriz" dedi ablam. "Sadece bir duvara mesela. Tekrar moda oldu."

Dekorasyon mu? Dekorasyon mu yapıyorlardı? *Yüce İsa.*

"Birkaç gece önce gitmeye çalıştım" dedim nihayet onlara, elimi kapı çerçevesine sürtüp orada kalarak. "Montreal'e."

Sessizlik aniden odayı doldurdu ve ikisinin de kızgın olup olmadıklarım anlamaya çalıştıklarını tahmin ettim. Annem bunu sağlamak için hiçbir hareket yapmasa da benim güvende olmamı istiyordu ve ablamın beni aradan çıkarmaya bayılacağından epey emindim. Ancak ikisi de bunun Damon'ın hoşuna gitmeyeceğini ve eğer kaçarsam ve beni yeterince hızlı bulamazsa bunun sonuçları olabileceğini biliyorlardı.

"Polis" diye devam ettim, "şüphesiz Gabriel Torrance'ın rüşvet bordrosunda olan bir polis beni yakaladı ve geri çevirdi."

"Ethan sana yardım ediyor muydu?" diye sordu annem cevabı zaten bildiğini belirten bir ses tonuyla.

Başımla onayladım. "Ve eğer onun güvende kalmasını istiyorsam bana bir daha yardım etmese iyi olur. Zaten uyarının özü de buydu."

Yavaş ama derin bir nefes alış ve sessiz bir nefes verme sesi duydum ve annemin sakin kalmaya çalıştığını biliyordum ama ben öyle davranmaktan bıkmıştım. Damon zeki, şeytani ve sabırlıydı. Olmadığım her şeydi bunlar. En azından şimdilik. Çok fena kızgındım.

Sonunda kimsenin aslında benim tarafımda olmadığını idrak etmiştim.

"Senden nefret ediyorum" dedim anneme çenem titreyerek öfkemi salarak. "Onun hayatımızda olmasındansa bataklıkta yaşamayı tercih ederim!"

Ablamın sohbet ettiğini duyduğum yeri işaret ettim. "Onun

bunu neden yaptığını biliyorum ama senin beni koruman gerekiyordu" dedim anneme. "Bana tecavüz etti!"

"Sana tecavüz etmedi" diye tersledi ablam ve sandalyesinden kalktı. "Videoyu hepimiz gördük. Videoyu tüm dünya gördü! Onu istedin. Sen ona âşıktın."

Başımı iki yana salladım. "*Ona* değil."

Ona hiç âşık olmadım. *Damon*'a olmadım.

O lanet video.

Gözyaşlarım aktı ve onları durduramadım. Ağlamamak için dudaklarımı dişlerimin arasına aldım. Videomuz sızdırılmıştı, on dokuz yaşındayken ben reşit olmadığım için yasal tecavüz nedeniyle hapse atılmıştı ama bu kasabadaki neredeyse herkes onun tarafını tutmuştu. Biraz daha zengindi, çok daha popülerdi ve iki arkadaşı da sızdırılan başka videolardaki suçlardan dolayı onunla hapse atılmıştı.

Ama en çok cezayı o almıştı.

Seks suçundan hüküm giyen tek kişi oydu ve herkesin gözünde bu ciddi bir adaletsizlikti; çünkü, basketbol yıldızı altın oğlan, yalnızca yasal rıza yaşının birkaç ay gerisinde olan istekli bir kızla sevişmişti. Ne önemli.

Yani bazı eyaletlerde on altı yaş yeterince büyük değil miydi zaten?

Teknik detay.

Yanlış bir şey yaptı mı ki? O yaşta hangimiz sevişmiyorduk ki?

Hayatını mahvetmeyin. Onu incittiği söylenemez.

Hey, yeterince sevmiş gibi görünüyordu.

Tepki mide bulandırıcıydı ve başka kızlar da onun onlardan yararlandığını iddia etse de sonunda hepsi pes etmişti ve bu, adalet sistemimizin konu "gerçek" yırtıcılar orada olduğunda ne kadar çarpık olduğunun bir örneğiydi. Genç bir adamın hayatını mahvetmiştim. Bir önemi yoktu.

O videoda gördükleri tek şey benim kendi rızamla onu öpmemdi.

Ona dokunmamdı.

Onu tutmamdı.

Onların gözünde bunu istiyordum ve o "erkek"ti. Ancak o videoda gerçekte ne olduğunu bilmiyorlardı. Benden istediğini almak için bana ne yaptığını bilmiyorlardı.

Ayak sesleri yaklaştı ve annemin Chanel No. 5 kokusunu duydum.

"Winter" dedi sakin bir sesle. "İstediği herhangi bir şeyi elde etmek için gerçekten bu aileden biriyle evlenmesi gerektiğini mi sanıyorsun? Ethan'ı seni Thunder Bay'de ve kontrolü altında tutmakla kolayca tehdit edebilirdi. Veya bizi, büyükanne ve büyükbabanızı veya diğer arkadaşlarınızı tehdit edebilirdi. Ne olursa olsun bu onların istediği gibi sonuçlanacaktı çünkü onların parası var, bizim ise artık hiçbir şeyimiz yok. Hiçbir şey."

"Babam yüzünden" diyerek onun için bitirdim.

Evet biliyordum. Tamamen hatalı değildi.

Ve o anda babamdan da nefret ettim. Bizi bu duruma düşüren suçları değildi çünkü Damon kapı kapalı olsa bile sonunda başka birini bulurdu. Ondan sadece gittiği için nefret ediyordum. Gabriel ve Damon Torrance artık bize istedikleri her şeyi yapabilirlerdi. Ve onların ünleri göz önüne alındığında, durumun ne kadar kötüye gidebileceğini veya midemin bulanacağını düşünmemeye çalıştım.

"En azından şimdi" diye devam etti annem. "Kullanabileceğimiz bir kozumuz var. Tünelin sonunda bir ışık."

Boşanma anlaşması mı? Gerçekten o kadar aptal mıydı? Damon, Ari'yi hamile bıraktığında bundan sonra hiçbir çıkış yolu olmayacaktı!

"Peki bu arada bizim için ne yapmayı planlıyordun?" diye meydan okudum. "Bu yılın geçmesini beklerken?"

Annem her gün, her hafta bunun geçmesini beklemeye çalışırken ben ne yapacaktım?

"Hayatta kalacağız" diye yanıtladı sonunda.

Hayatta kalacağız.

Boyun eğeceğiz demek istedin yani?

Birkaç saniye sonra odadan çıkıp üst kata gittim, gecenin geri kalanında Mikhail'le birlikte kendimi yatak odama kapattım. Onu beslesem de ben akşam yemeği yemedim, zaten aç değildim ve sadece kısa süreliğine duş almak için oradan ayrıldım.

Annemin adına karar alamazdım ama o da benim adıma seçim yapamazdı ve hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapmam imkânsızdı. Sınırlarım vardı ve onunla o yere geri dönmeyecektim.

Olur da iş o noktaya gelse bile.

Ama o aşamadan önce buradan çıkmanın bir yolunu bulacağımı umdum.

Saatler sonra gözlerimi yatak odamda kırpıştırarak açtım, gözkapaklarım hâlâ çok ağırdı ama hava her zamankinden daha soğuktu.

Saat altı olmuş muydu? Alarmım çalmamıştı.

Uzanıp başucumdaki düğmeye bastım, makinedeki erkek sesi yüksek ve net bir şekilde, "Sabah iki on üç" dedi.

"İki on üç mü?" diye soludum son derece ayık olarak.

Tekrar uykuya dalmayı umarak gözlerimi tekrar kapattım ama beynim zaten çalışıyor ve değerlendirme yapıyordu. Dışarıda gece sessizdi. Yağmur ya da rüzgâr yoktu ama muhtemelen önümüzdeki ay kar yağacaktı. Bunun için kendime bir anlığına özlem duymama izin verdim ama tüm sorunlarımızın ağırlığı yeniden üstüme çöktü ve zamanın hızlanmasını değil, yavaşlamasını istedim.

Ancak yine de kışı severdim. Üstelik adı değildi nedeni. Sadece bir kutlama dönemiydi ve mutluluklar beni mutlu ediyordu. Odamı her zaman süslerdim çünkü ışıkları ve çelenkleri hâlâ hissedebiliyordum, kar kürelerinden gelen müziği duyabiliyordum ve çam kokusunu alabiliyordum. Ama bu yıl süslemek istediğimden emin değildim. Gururum sağlam biçimde yerleştiği için durumun keyfini en iyi biçimde çıkarmak istemiyordum. Zaten Noel geldiğinde hâlâ buralarda olmayacağımı umuyordum.

Yan tarafıma dönerek başımın altındaki yastığı ayarladım ve bacaklarımı çarşafların altına uzattım, boşluğun pürüzsüz ve soğuk olduğunu hissettim.

Ilık değildi.

Bir saniye. Nerede...

"Mikhail?" Gözlerimi açtım ve başımı kaldırıp seslendim.

Köpek ayaklarımın dibinde uyurdu ama yatakta değildi. Bana

yanıt vermek için kalkarken tasmasının çıkardığı şıngırtıyı dinledim ama hiçbir ses yoktu.

"Gel oğlum." Birkaç kez dilimi şaklatıp ona seslendim.

Dışarı çıkmış olamazdı. Kapıyı kilitlemiştim.

Sonra tereyağlı ve tatlı bir şeyin kokusunu aldım ve üstümdeki örtüyü atarak doğruldum. Kalbim hızlandı. *Yapmamıştır,* diyerek inledim kendi kendime.

Masama ilerledim, parmaklarım çay kokan seramik bir çaydanlığa ve içinde dışı pullu bir kruvasan bulunan küçük bir tabağa dokundu. Annem bana yemek bırakmak için içeri girmişti.

Tanrım.

İlerlediğimde sayesinde kapının açık olduğunu gördüm. Aslında kilitlemenin muhtemelen faydası yoktu. Eğer Damon tüm odaların ana anahtarını kaybederse onları tekmeleyerek indirebilirdi ama yine de... kilitlemeden *duramazdım,* o yüzden...

Kafamı koridora uzattım. "Mikhail?" diye fısıldadım.

Çıt çıkmadı.

Kaşlarımı çattım. Cevap vermemek gibi bir huyu yoktu ve biri ona kapıyı açmadan dışarı çıkmazdı.

"Mikhail?" dedim biraz daha yüksek sesle, bağırırcasına fısıldayarak.

Odadan çıkıp usulca koridora süzüldüm, döşeme tahtaları ağırlığımın altında biraz gıcırdadı.

Sol elimi tırabzanın üzerine koyup onu takip ettim. Tek ses, eski evin içinde gezinen hava akımının yukarıdaki avizenin kristallerini tıngırdatmasıydı. Halı ayaklarımın altında yumuşakça uzanıyordu ve önümdeki merdivenlerin tepesindeki ayaklı duvar saatinin düzenli tik tak gürültüsü evin gece yarısı ne kadar da ürkücü biçimde sessiz olduğunu vurguluyordu.

En azından bir şey onu tedirgin etse, havladığını, hırladığını duyardım ya da yatakta ani hareketini hissederdim değil mi? Her zaman tetikteydi. Şu anda burada annem, ablam ve benden başka kimse yoktu.

Merdivenlerden inerken her adımda tırabzanı iki elimle tuttum ve sonra bırakıp dikkatlice ön kapıya yürüdüm. Tüm kilitleri kontrol ettim ve yerine oturduklarından emin oldum.

Sonra sağ tarafımda küçük bir inilti duydum.

"Mikhail?" Başımı oturma odasına çevirdim.

Yürüyerek küçük adımlar attım ve halıya ulaştım, onun bana koştuğunu, ıslak burnunun dizime çarptığını hissettim.

"Hey, nereye gittin?" diye şakalaştım, onu sevmek için aşağıya uzanırken. "Ne..."

Bir sigara kokusu üzerime çarptı ve yüzüm düşerek uzaklaştım.

Midem altüst olurken doğruldum, göğsüm istikrarlı ama hızlı bir şekilde yükselip alçalıyordu.

Köpeğimi almıştı.

"Ona bir daha dokunma" diye tersledim.

"Bana kendisi geldi."

Damon'ın sesi odanın derinliklerinden bir yerden geliyordu ve onun muhtemelen pencerenin yanındaki yüksek arkalıklı minderli sandalyede olduğunu tahmin ettim. Onu karanlıkta otururken hayal ettim, yegâne ışık sigarasının ucundaki küçük korlardı.

Mikhail'in tasmasını tutmak için uzandım.

"Köpeğine bir Rus ismi vermişsin" diye yorum yaptı.

"Ona bir dansçının adını verdim."

Mikhail Baryshnikov. Saygı duyulan bale dansçılarının çoğunun Rus olduğu gerçeğini değiştiremezdim. Damon'ın mirasına saygı göndermesi yapmakla hiçbir ilgisi yoktu.

Tam arkamı dönüp köpeğimi alacaktım ki sigara dumanının sonuncusu da havaya dağılırken sandalyesinden kalktığını hissettim. Köpeğimi yakınımda tutarak duvara yaslanan masaya bir adım attım ve bir deste notun arasında durduğunu bildiğim kalemi gizlice aldım. Onu elimde tutup uyluğumun arkasına sakladım.

Beni korkuttuğu bir dönem vardı ve o zamanlar bu hoşuma gidiyordu. Artık pek hoşlanmıyordum.

"Burada olmak istemiyorum" dedim ona. "Bir çıkış yolu bulacağım. Bunu biliyorsun."

Bir anlığına tereddüt ettim. Beş yıl önce hapse girdiğinden beri ilk kez isteksiz de olsa Damon'la sohbete benzer bir konuşma yaptığımızı fark ettim. Yaşadığımız diğer etkileşimler ya kısa saldırılar

ya da birbirimizin yanından geçerken savurduğumuz sert tehditlerdi.

"Söyleyecek bir sözün yok mu?" diye sorguladım.

"Hayır, sadece cevap verme ihtiyacı hissetmiyorum." Sesi yaklaştı ve bir şeyden bir yudum aldı, bardağındaki buz tıngırdarken bardağını masaya koydu. "İstediğini söyleyebilir ve beyan edebilirsin Winter ama sonuçta sana söyleneni yapacaksın. Sen, annen ve ablan" diye belirtti. "Artık bu evi sen yönetmiyorsun."

"Ben bir yetişkinim. İstediğim yere gider, istediğim zaman ayrılırım."

"O halde neden hâlâ buradasın?"

Dudağım hırlama isteğiyle seğirdi ama bunu hemen sakladım. Demek istediği açıktı. Evet, geçen gece ayrılabilirdim. Tabii arkadaşımın yapmadığı bir şey yüzünden tutuklanmasını görmeye razıysam. O ve babası bana saldırdığında geri çekilmiştim, yani gerçekten gidip istediğimi *yapamazdım*. Sonuçlarına katlanmadan yapamazdım.

"Öfkeni seviyorum" dedi. "Hâlâ orada olduğuna memnunum."

Evet öyle. Artık sahip olduğum tek şey öfkemdi sanki ve gülmeyi, gülümsemeyi ve eskiden olduğum kişinin özgürlüğünü özlüyordum. Damon'dan öncesini ve kaçınılmaz geri dönüş tehdidinin her zaman olmadığı zamanları. Tekrar kendime ait şeylerim olacak mıydı? Artık âşık bile olabilir miydim ki? Ondan sonra?

"Ethan Belmont ortalama bir kahve dükkânı zincirinin CEO'su ve bir ikinci sınıf öğretmeninin vasat üçüncü oğlu" dedi Damon. "Bütün gününü ebeveynlerinin evine kendini kilitleyip video oyunları oynayarak geçiriyor..."

"Onları tasarlıyor demek..."

"Ve polen yüzünden bir inhalatör emiyor ya da açmasına fıstık ezmesi dokunursa diye bir EpiPen taşıyor" diye devam etti. "Karısını ve çocuğunu kurtarmak şöyle dursun, kendi vücut ağırlığını yanan bir arabadan çıkaramaz bile."

Peki sen kurtarabilir miydin? Hadi ama...

Damon Torrance kendisinden başka kimseyi kurtarmazdı. Ethan ile birbirimizi gördüğümüz falan yoktu ama Damon yerine onu seçerdim.

"Düzgün bir erkeğe ihtiyacın var" diye alay etti Damon, sesi yavaş yavaş yaklaşırken. "Dik yürüyen, işini düzenli ve disiplinli biçimde yürüten birisine. Thunder Bay'de takım oyuncusu olan birine. Sana sözünü dinletebilecek birine. Ve" tam önümde durduğunda ses tonu daha derinleşti "tüm çocukları kendisine benzemediğinde çok fazla soru sormayacak birisine."

Nefesimi verip nasıl titrediğini görmeyeceğini umdum.

Niyetinin artık farkında olarak dudaklarımı birbirine bastırdım. On dokuzuncu yüzyılda olduğu gibi bir noktada beni evlendirmek niyetindeydi.

Ama yine de eğlenmeye niyetliydi.

"O zaman gidelim hadi" diye meydan okudum ona. "Neyi bekliyorsun?"

Vücuduma eğilip arkama uzandı ve kalemi elimden aldı. "Bu dövüşe daha büyük köpekler getirmen için" dedi sıktığı çenesinden. "Daha iyisini yapabilirsin."

Yüzüm kızardı ve bacaklarım güçsüzleşti. Kalemi elimden alıp geri çekildi. Bir an sonra, ben vücudumdaki her kasımı sıkmaya çalışırken onun bir sigara daha yaktığını duydum.

"Yapacağım" dedim ona. "Ve ne yaparsan yap, sana asla itaat etmeyeceğim."

"Lütfen etme" diye karşılık verdi ve çakmağı masanın üstüne bırakıp dumanı üfledi. "Bunun için Arion var."

Ayak sesleri tekrar yaklaştı ve kendimi hazırladım.

"Faydalı olacak" dedi. "Sabahları uyandığımda sert oluyorum ve sıkı ve sıcak bir şeyin içine girmem gerekiyor."

Çenem biraz daha kasıldı. Onun ve yatağımın görüntüsü ve çok uzun zaman önce bir sabah...

Gözlerimdeki sızlamayı bastırmaya çalıştım. Tanrım, ondan nefret ediyordum.

"Ama geceleri" dedi sesini alçaltıp yeniden tam önümde durarak, "bilirsin, her zamanki gibi çok fazla enerjim olduğunda, ağzımın terden ıslanmış bir karnın üstünde olduğunu hatırlıyorum ve parmaklarımın pürüzsüz küçük bir amı..."

Kalbim göğsümde küt küt atıyordu, onun nasıl hissettiğini hatırlamak beni duraklattı.

"Belki de koridorun üç kapı aşağısındaki küçük kız kardeşinin odasına giden yolu tekrar bulurum" diye devam etti. "Külotunu bacaklarından aşağı kaydır ve yemeye başla..."

Başımı sallayarak zihnimde yarışan anılarla savaştım. "Benden başka bir şey almana izin vermeyeceğim" dedim ona. "Bana tecavüz ettin. Ve bu sadece yasaya göre bir tecavüz değildi. Bu bir *tecavüzdü.*"

"Buna neden inanmak isteyebileceğini anlıyorum. Belki hoşuna gittiği için utanıyor veya suçlu hissediyorsundur." Durdu ve sonra devam etti. "Ama dikkatli ol Winter. Sana hâlâ pek çok şey yaşatabilirim."

"Ah, çok korktum" diye yanıtladım.

Alacağı başka bir şey yoktu.

Bir an sessiz ve hareketsiz bir halde orada durdu ama sonra sert sesi sessizliği deldi.

"Mikhail?" diye seslendi.

Ve yerimde zıpladım.

"Ke nighg-ya" dedi.

Ne?

Emir üzerine köpeğim elimden fırlayıp hızla uzaklaştı.

"Ne yapıyorsun?" diyerek ileriye fırladım. "Köpeğimi bana ver." Sonra "Mikhail!" diye seslendim.

Ama şu an ikisini de yanımda hissetmiyordum. Nereye gitmişlerdi? Ne demişti? Bu Rusça mıydı? Mikhail Rusça herhangi bir komut bilmiyordu.

Birkaç metre öteden köpeğin tasmasının ve etiketlerinin şıngırdadığını duyunca boğazıma bir yumru oturdu.

Damon'ın ona "Akıllı oğlan" diye seslendiğini duydum. "Akıllı oğlan. Efendisinin kim olduğunu biliyor."

Mikhail ona mı gitmişti?

"Mikhail" dedim. "Mikhail, buraya gel."

"Şimdi soru şu..." diye devam etti Damon ve onun tekrar yaklaştığını duydum. "Onu tutacak mıyım yoksa babama mı vereceğim? Yıllardır bir köpek beslemedim. Bu konuda yeteneğim olduğundan emin değilim."

Öfkem alevlendi. "Köpeğimi bana ver."

"Onu geri mi istiyorsun?" diye sordu yaklaşarak. "O halde bana yalvar."

"Siktir git!"

Ensemi kavrayıp saçlarımı avuçladı. "Köpek köpektir ve kancık da kancık" dedi dişlerinin arasından. "Hiçbirinizin dünyaya pek bir faydası yok, o yüzden ikisi de umrumda değil."

Ellerimi göğsüne koyup geri çekilmeye çalıştım.

Mikhail.

Hayır.

"Yalvar bana" diye alay etti Damon. "Yalvar. Sadece fısılda. Sadece lütfen de."

Köpeğimi benden alamazdı. Ona ne yapacaktı?

Mikhail'i düşündükçe yüzüm büzülmeye başladı ve onun nerede olduğunu ya da iyi olup olmadığını bilmiyordum. Eğer acıkırsa... Damon onu alıp götürür müydü?

Hâlâ saçlarımı kavrarken kafamda parmaklarını gezdirdi. "Fısılda" dedi düzensiz nefesiyle. "Beni yatağında bulup tutukladıkları sabah senin adını fısıldadığım gibi fısılda Winter. Tek duymak istediğim bu. Küçük bir fısıltı."

Beni tuttuğu el titriyordu ve midem o kadar düğümlendi ki canım yandı. *Lütfen dur. Bunu yapma.*

"Onu öldürmek muhtemelen onu babama vermekten daha merhametli olur" diye ekledi Damon. "Köpeklerle arası pek iyi değil..."

"Lütfen" dedim patlarcasına bir gözyaşı süzülürken. "Lütfen köpeğimi bana geri ver."

"Diz çök" diye emretti.

Gözlerimi kapattım.

Lanet herif. Ne yapacağını tam olarak biliyordu. Her zaman.

Onu parçalamak istedim.

Ondan nefret ediyorum.

Ama yavaş yavaş alçaldım.

Dizlerimin üstüne çöktüm, dişlerimi sıktım ama eli saçlarımda olduğu için hâlâ titriyordum.

"Lütfen" diye fısıldadım, kendimden tiksinerek gözlerimi kapatırken. "Lütfen."

"Tekrar."

"Lütfen" diye yalvardım.

Bir şey söylemesini –köpeğimi geri alabileceğimi söylemesini– bekledim ama o orada durup beni saçlarımdan tuttu.

Orada öylece durdu.

Görmek istediği bu muydu? Beni aşağılanırken görmek? Korkmuş?

Korkmama bayılırdı. Bu onu heyecanlandırırdı.

Bir zamanlar bundan hoşlandığımı sanmıştım.

Saniyeler geçti, kalbim göğsümde küt küt atarken beni orada tuttu ve bir an için sanki yeniden gençliğimize dönmüş gibiydik.

Benimle oynadığı oyunları sevdiğim zamanlara. Oyuncak olduğumun farkına varmadan öncesine.

Dehşet ve korku. Ama kollarında hissettiğim keyif ve güvenlik.

Hiç kimseden onun kadar nefret etmemiştim ama onunla hissettiklerimi başkalarıyla hissettiklerimden daha çok seviyordum. Çok aptaldım.

Parmakları hareket etmeye başladı ve nazikçe beni severken solukları yavaşlayıp gerginleşti. "Winter..."

Klitorisim bir kez zonkladı ve boyun eğdim, utanç yanaklarımı ısıtırken sessizce ağladım.

Bana ne bok yapmıştı böyle?

Beni yukarı kaldırıp saçlarımı omzumun arkasına itti ve sesi aniden normale döndü.

"Aferin kızıma" dedi bana. "Elbette köpeğini alabilirsin. Benim bir canavar olduğumu mu sanıyorsun?"

Ellerinden hızla uzaklaştım. "Pek önemli değil. Zaten hayatımı mahvettin. Uzun zaman önce."

"Sen sekiz yaşındayken ağaç evinde" diye benim için düşüncemi tamamladı. "O partiyi hatırlıyorum. Yine de komik. Tek hatırladığın bu değil mi?"

"Neden bahsediyorsun?"

"Fıskiye" diye açıkladı. "O gün ağaç eve gitmeden önce fıskiyede neler olduğunu hatırlıyor musun?"

Fıskiye mi? Kafa karışıklığıma rağmen zihnimi araştırdım, göze

çarpan sıradışı bir şey bulamadım. Sekiz yaşındaydım ve aradan geçen onca zaman yüzünden her ayrıntıyı hatırlayamazdım. Sadece yaralanmıştı ve ben de yardım etmeye çalışmıştım. Önemli olan fıskiyeden sonraki olaylardı.

"Hiçbir şey olmadı" dedim ona.

O gün olanları alıp bana karşı kullanmasına izin verecek değildim. Ona iyi davranmıştım. Yaptığım ya da söylediklerim sonrasında yaşananları hak etmemişti. Ne de yıllar yıllar sonra lisede yaptığım ya da söylediklerimi.

Yine de bir yanım hâlâ onun neyi kastettiğini merak ediyordu ve ayrıntıya ineceğini düşünsem de inmedi. Beni karanlıkta bıraktı.

İç çekti. Daha fazla açıklama getirmeden, "Kontrolümü kaybettim Winter" dedi. "Başka seçenek yok. Kendimizi ve karakterimizi değiştiremeyiz. Doğamız böyle. Oyun taşları gibi ben de üzerime düşeni yapacağım çünkü direnemiyorum. Olmadığım biri gibi davranamam."

Kaşlarımı çattım. Sesi kararlı geliyordu. Sanki bu benim için sondu.

"Umarım hayal kırıklığına uğratmazsın" diye bitirdi.

Ee, bu muydu yani? Sebep olduğu acıyı ve suçların sonuçları olduğunu anlamamaya kararlı olduğu için, çarpık zihninin içinde kaynayan çirkin arzulara göre mi davranıyordu? Hak ettiğini almıştı.

Bir kez kazanmıştım. Tekrar kazanacaktım.

"Sadece yeni taktikler seç" dedim ona. "Bana tuvalette bir sapık gibi pusu kurman hiç hoş değil."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Bridge Bay Tiyatrosu" diye hatırlattım. "Bugün tuvalette yalnızdım. Gelip benimle uğraştın. Hapishanede oyunlarını üst seviyeye nasıl çıkaracağını öğreneceğini sanırdım."

Bir kez güldü, sigarasından bir nefes çekip verdi.

"Rüyalarında nasıl bir fantezi kurduğun hakkında hiçbir fikrim yok ama bütün gün New York'taydım" dedi. "Bir saat önce döndüm."

"Evet, elbette öyleydin."

"Neden yalan söyleyeyim?"

Haklı olabileceğini fark ederek durakladım. Bunu inkâr etmek için bir nedeni yoktu. Benim ve ailemin peşine düştüğü bir sır değildi. Muhtemelen orada olduğuna dair hiçbir kanıt yoktu ve öyle olsa bile başka bir yerde olduğunu söyleyen bir mazeret uydurulabilirdi.

Yalnızken, bu odada biz bizeyken, kimse duymayacağı için istediğini yapmaktan ve söylemekten zevk alırdı.

Bana doğru bir adım attı ve üstüne sinmiş tütünün yanı sıra elbiselerinin, pahalı kumaşlarının ve ayakkabılarının derisinin kokusunu aldım.

"Ben bundan daha iyiyim" diye neredeyse fısıldadı yukarıdan ve az önce içtiği içkinin nefesinde bıraktığı buzlu soğuğu hissettim. "Seni birisinin girip bizi bölebileceği kamuya açık bir alanda neden köşeye sıkıştırayım ki? Mahremiyete ihtiyacım olurdu."

Parmakları saçlarımı yanağımdan kulağıma sıyırınca geri kaçtım.

"Büyük bir ev mesela?" dedi bana. "Dışarıda kilometrelerce boş ormanın olduğu ve komşunun olmadığı. Trafiğin. Hiçbir şeyin." Sesindeki hasta gülümsemeyi duydum ve imasını hiç kaçırmadım.

Zaten her şeyi planlamıştı.

"Herkes gitti, onu yalnız bıraktı" diye devam etti. "Yardım edecek kimse yok. Onu duyacak kimse yok. Beni durduracak kimse yok. Bütün bir gece. Sadece ikimiz." Artık fısıldıyordu, nefesi dudaklarımdaydı. "Evde birlikteyiz. Kaçacak o kadar çok yer var ki, saklanacak o kadar çok yer var ki."

Parmaklarımı yumruk haline getirdim ve bunu daha önce bilmiyor olsam da artık biliyordum. Değişmişti.

Daha da kötü olmuştu.

Ve zihninde suç yüzünden hapis yapmıştı ve suçu da işleyebilirdi.

Yanımdan geçerken korku midemi bulandırdı.

"İyi geceler Winter" dedi.

Ve sesindeki heyecanın manasını yanlış yorumlamadım.

Bölüm 7

Yedi Yıl Önce

Bay Kincaid'e göre, yıllar önce yaşananlar göz önüne alındığında Winter Ashby'nin ebeveynleri, Thunder Bay Lisesi'nde okuduğu süre boyunca kızlarıyla –ikisiyle de– etkileşime geçmememi talep etmenin gerekli olduğunu düşünmüştü. Ve bu talebe uymamam, onları bana uzaklaştırma emri çıkarmaya zorlayacaktı.

Eğer sicilimde böyle bir şey olmasını istemiyorsam o zaman buna uymalıydım.

İnsanlar uyacağımı düşünürdü. Başkası olsa uyardı.

Ama bunu duymak zihnimde tekerlerin dönmesine neden oldu ve tehlikenin ve neden olabileceğim sorunların çekici olasılığına daldım.

Konuşmayı hatırlayınca neredeyse gülecektim. *Bir uzaklaştırma emri mi?* Bir yakamdan düş be. Ödlek. O zamanlar çocuktuk. Griffin Ashby sadece karısının bir zamanlar babamı becermesine kızmıştı ve güçsüz, çelimsiz küçük ellerini Gabriel Torrance gibi bir adama geçiremediği için ara sıra bana saldırarak sikini büyütüyordu.

Evet, biz çocukken bir kaza olmuştu ve Ashby, tüm bunların nasıl gerçekleştiğine dair hafızasını çarpıtmak için yıllar boyun-

ca kızını açıkça zehirlemişti ama ben onu incitmek istememiştim. Kahrolasıca bir şanssızlıktı ve çocuklar kaza geçirirdi.

Arabamdan inip kapıyı çarptım, anahtarlığın düğmesine basıp alarmı çalıştırdım.

"Neden seni almamı istemedin?" diye bağırdı bana Michael, G-Serisi'nden çıkarken.

"Çünkü sen gittiğinde ben gidemeyebilirim" dedim ona.

"Ya da işi herkesten önce biter" diye ekledi Will kıkırdayarak Michael'ın yanında Kai'ı da diğer tarafta tutarken.

Üçü birlikte gelmişti ve ben de genellikle onlarla gelirdim ama bazen ayrı gelirdik. Eğer gecenin bir noktasında ayrılacaksak.

Aslında bir planım yoktu ama kim bilirdi?

Bu hafta başında Winter'la yemekhanede yaptığımız konuşmadan ve soyunma odasındaki karşılaşmamızda benden açık korkusundan sonra ilgimi çekmişti. Çeşmedeki o güne dair ne hatırlıyordu? Olay yaşandığında o da benim kadar ufaktı ve dolayısıyla hafızası o kadar keskin olmayabilirdi.

Soyunma odasına girdiğinde ya da içeri itildiğinde yüzündeki korkmuş ama inatçı, meydan okuyan ifadeyi görmek bana Banks'i hatırlatmıştı. Kabuğunun çatlamasına yaklaşık iki saniye var gibi görünüyordu, yanaklarının her yeri utançtan kızarmıştı ve gözleri biraz parlıyordu. Ama çenesi sertçe kasılmıştı ve yumrukları sıkılıydı. İçten içe çıldırıyordu ama aynı zamanda kesinlikle sinirlenmişti.

Biraz tatlıydı.

Ve çaresizlik kırıntısı hoşuma gitti. İçimde tarif edemediğim bir his uyandırdı.

Bilmiyorum. Belki güçlü hissettirmişti.

Aynısını Banks ve basketbol takımı için de hissediyordum çünkü onlar için sadece benim yapabileceğim şeyler vardı.

İsterlerse kibir desinler. Tek bildiğim, erkeklerin onu fark ettiğinde ona yönelttiği alaylardan hoşlanmadığımdı.

Hayır, bunu sil.

Herhangi birinin onunla alay etmesi hoşuma gitmiyordu.

Ayrıca Will olsa bile başka bir adamın onu kurtarmasından gerçekten hoşlanmadım.

Ve babasını sikeyim. Benim için bir uzaklaştırma emri çıkarmayacaktı. Eski mezunlar oyun kazanmayı seviyorlardı değil mi? Michael, Kai, Will ve ben... Üstümüze düşeni yapmaya devam ettiğimiz sürece çok uzun tasmalarımız vardı. Bunun için cesareti yoktu.

Dört atın su püskürttüğü ve tombul çocuk meleklerin bir üst katta poz verdiği aptal mermer fıskiyenin yanından geçerken, arka bahçeden gelen Five Finger Death Punch'm *Bad Company* şarkısı eşliğinde dairesel araba yolunda döndük. Bu fıskiye Amerikalıların Avrupalı görünmek istediklerinde evlerine koydukları türden çirkin bir süstü ve biraz karavan parklarında bulunan kuş banyolarına benziyordu, sadece daha büyüktü.

Griffin Ashby pozcuydu. Ve o benden hoşlansa bile ben yine de ona katlanamazdım. Şans eseri hafta sonu karısıyla birlikte Meridian City'deydi ve en büyük kızları Arion bu akşam havuz partisi vermeye karar vermişti. Winter'ın ailesiyle birlikte gitmediğini umdum. Onunla tekrar konuşmak istiyordum. Kafasının içine girip mahvetmenin tam olarak ne kadar süreceğini görmeyi.

"Hey!" Yürürken Will'in havladığını duydum. "Hey, hey, hey, buraya gel!"

Etrafıma baktığımda bir çocuğu gömleğinden yakaladığını ve garaj yolundan çıkıp gitmeye çalışırken onu durdurduğunu gördüm.

Onu anında tanıdım. Küçük kuzeni Misha'ydı. Bir eyalet senatörünün torunuydu ama daha çok Sid ve Nancy'nin deha çocuklarına benziyordu.

"Burada ne bok arıyorsun?" diye sordu ona Will. "On iki yaşında falansın."

"Eee?"

Akıllı çocuk.

Will bir an duraksadı ve sonra alçak sesle güldü. "Evet, haklısın. Boş ver. Ayarında iç." Ve çocuğu evin arkasındaki partiye itti.

Ancak Misha onun elinden kurtulunca hızla geri, yola yürüdü. "Eve gidiyorum" diye homurdandı. "Burası çok sıkıcı."

"Buradan yürüyemezsin seni küçük bok!" diye itiraz etti Will. "Kilometreler var."

"O halde partiden ayrılıp beni bırak."

"Deli misin?"

Arkamı dönüp tekrar arka bahçeye ilerlemeye başladığımda kahkaha boğazımda kayboldu.

"Lanet olası çocuk" dedi Will bize yetişmek için koşarken. "Nasıl benim akrabam aklım almıyor."

Evin içinde dolaştık –metin mesajıyla gönderilen davette kimsenin eve girmeye izninin olmadığı, doğrudan arka bahçeye gelmeleri söyleniyordu– ve geniş çimler görüş alanımıza girdiğinde durduk.

İnsanlar dans edip içki oyunları oynuyordu, müzik çalar ve futbol topu havada uçarken her köşede kargaşa vardı.

Birkaç kişi havuzda oynarken ya da konuşurken masalara konulan yemeklerin kokusunu aldım. Neredeyse tüm sandalyeler doluydu ve bazı öğrenciler havuz evinin yanındaki şezlonglara yerleşmişti, yapının arkasındaki duşlardan buharlar çıkıyordu. Su yüzeyinin hemen üzerinde hafif bir sis tabakası da vardı ve havuzun jakuziye benzemesine neden oluyordu.

"Telefonlarınızı verin" diye seslendi birisi.

Başımı kaldırıp baktığımda, ismini bilmediğim bir futbolcunun bir kart masasında oturduğunu, zaten Post-It'lerde olan isimlerimize baktığını ve partiye dair hiçbir kanıt internete sızdırılmasın diye eşyalarımıza el koymaya hazır olduğunu gördüm.

"Sikerler" diye mırıldandım ve partiye dönüp baktığımda Kai'ın yanımda homurdandığını duydum.

İhtiyacımız olan tek şey, telefonlarımızın başkasının elindeyken çalınmasıydı. Fotoğraflar, mesajlar, videolar, fişler... Kimse için telefonumu verecek halim yoktu. Benim yanımda daha güvenliydi ve eğer bir kurala uymadığımız için bizi oyundan atmak istiyorlarsa keyifleri bilirdi. İnsanlar bizim katılmadığımız partilerde kalmazdı.

Biz partiye girerken birinci sınıf öğrencisi ne tek söz söyledi ne de hareket etti. Bu gece altmışlı yıllar temalı olsa da bazı kızlar bikini üstleriyle etrafta koşuyordu. Havuzun ısıtmalı olduğunu biliyordum ama havuzun dışı soğuk olmalıydı.

İçlerinden biri arkadaşlarıyla koşuşturup dururken başını kaldırıp bana baktı; dudaklarının kenarında, eğer bu gece ilgilenirsem muhtemelen diğerleri kadar çok uğraştırmayacağını söyleyen anlamlı küçük bir gülümseme vardı.

Ama uğraşmayı seviyorum.

Gözlerimi arka bahçede gezdirdim; köşelerden masalara, oradan insan kümelerine ilerledim.

Ama kimi aradığımı biliyordum. Aramamam gerektiğini bilsem de. Bu benim için bile çizgiyi aşmak sayılabilirdi.

Sekiz ve on bir yaşlarındayken birbirimizi tanımak istemek karmaşık gelmemişti ama artık öyleydi. İnsanlar bunu yanlış okurlardı.

Michael içini çekerek başını çevirdi ve boynunu uzattı. "Hadi bir içki içelim."

Başımızla onaylayıp partiye girdik, bira aldık ve orada burada durup insanlarla konuştuk.

Sonunda bir masa bulduk ve ayakkabılarımı çıkarıp kapüşonlumu çıkarıp bir sandalyeye fırlattım, ardından bira şişemi alıp geri kalanını mideye indirdim.

Masada bizim basketbol yıldız takımının oyuncularından birini görünce boş şişeyi ona ittim, o da konuşmayı yarıda kesip şişeyi aldı ve bana bir şişe daha getirmek için ayağa kalkmadan önce sadece bir an durakladı.

Giderken ona, "Hepimize" diye mırıldandım. Will benden daha hızlı içiyordu, yani zaten boşalmamışsa bile yakında boşalırdı.

Kai masaya oturdu, içti ve birinin söylediği bir şeye güldü; bu sırada Michael, Diana Forester'la konuşmak için uzaklaştı.

"Vuuu-huuuu!" Will partinin ortasında müziği bastıracak kadar yüksek sesle uludu.

Herkes ürkerek tam zamanında döndü ve onun ayakkabıları ile gömleğini çıkararak koştuğunu ve havuzun derin tarafına sıçradığını, havada geri takla atıp suya düştüğünü gördü.

İnsanlar onun arkasından gülerek tezahürat edip bağırdı; ben de kenara yürüdüm ve içeri girip belime kadar gelen suya girdim. Dizlerimin biraz üstüne kadar uzanan uzun, siyah bir mayo şort

giymiştim ve yanımda yedek kıyafet getirmemiştim. Banks bu gece benimle gelmek için yalvarmıştı ve ben de onun yüzündeki o acınası ifadeden kurtulmak için evden dışarı kaçmak zorunda kalmıştım. Biraz sinirlendiğim için dikkatim dağılmıştı ve bu sırada sigaralarımı da unutmuştum.

Will suyun içinden fırlayarak çıktı, gülerek diğerlerine birkaç kez su sıçrattıktan sonra bana doğru yüzdü. Dirseklerimi arkamdaki duvara dayayıp havuzun kenarına yaslandım.

Ayağa kalkıp saçını başının üstüne tarayarak, "Arion Ashby senin kıçını çok istiyor dostum" dedi. Çenesiyle arkamı işaret etti, keyfi yerindeydi.

Omzumun üzerinden baktığımda Winter'ın ablasının arkadaşlarıyla birlikte durup bize baktığını gördüm. Bakışlarım vücudunda, beyaz askısız bikinili ve uzun, ince uzuvlarda, uzun ve kabarık atkuyruğunda gezindi. Her iki ayak bileğinde de halhal vardı ve göğsünün üzerinde farklı uzunluklarda çok sıralı altın bir kolye duruyordu.

Sadece takılarla daha seksi olurdu.

Will'e döndüm. "Onunla ilgili planlarım var. Endişelenme."

Gözleri parladı. "Hayal gücünü seviyorum. Gelebilir miyim?"

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı, söz oyununu kaçırmadım. "Senin için de planlarım var."

Sonra gözlerimi boynundaki iki sivilceye çevirdim, içlerinden biri çok kötü görünüyordu. Onların da nereden geldiklerini tam olarak biliyordum. Bunları veren kızda muhtemelen iki katı vardı.

"Bazı kızların bir siki elektrikli süpürge gibi emmenin boyunda harcanmayacak bir beceri olduğunu öğrenmesi gerekiyor" dedim ona, içime sinir yerleşirken parmaklarımla suyu sıçratarak. "Belki ben sana bunu yapan kişiyi yeniden eğitirken sen de izlemelisin."

"Aa, kıskandın mı?" diye dalga geçti.

Ama sonra aramızda bir bakışma geçti ve ben gülmüyordum. Kendini beğenmiş gülümsemesi azalmaya başladı ve doğruldu.

Will benim en yakın arkadaşımdı ve benim olan benimdi. Bunu biliyordu.

Tuhaf bir sessizlik geçti ama sonra arkamda bir şey fark etti ve çenesiyle işaret etti. "Aa-aa."

Arion'in suyun içinde bize yürüdüğünü gördüm. Saçlarını salmıştı ve ellerini arkasında birleştirmişti. Bütün hafta boyunca bu gece çok daha farklı bir havada olmak için hazırlık yapmıştım ve kalmak istediğimden emin değildim.

Ama planlarım suya düştü, yapacak daha iyi bir işim yoktu ve eğer o oynamak isterse belki kafamı toparlayabilirdim. Her ne kadar gözlerinde onu biraz kötü gösteren bir ışıltı olsa ve çenesi daha kare, vücudu daha zayıf görünse ve ona hoşlanmadığım bir sertlik havası verse de yeterince güzeldi. Tatlı biri değildi.

Neyse ne. Zaten onu becerecek kişi ben değildim.

Bize ulaştığında yumruklarını arkasından çıkardı, çekingen bir tavırla bize baktı ve sol elini açarak turkuvaz renkli üçgen bir hapı gösterip onu Will'e uzattı.

X.

"Evet, evet." Will hapı alıp birasıyla yuttu.

Daha sonra bana baktı, sağ elini açtı ama eli boştu.

Gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırdım ama o sadece sırıtıp ağzını açtı ve hapımın zaten dilinin üstünde olduğunu gösterdi.

Ayağa kalkıp dudaklarıma yaklaştı ama ben başımı çevirdim.

"Deli gibi eğlenmek için yardıma ihtiyacım yok" dedim ona.

Üstelik burası ortaokul değildi.

Bu meydan okumayla kaşları kalktı ve biramı elimden alıp bir yudum içti ve hapı kendisi yuttu.

Dudaklarını yalayarak vücudunu benimkine yapıştırdı ve ben onun orada kalmasına izin verdim. Bir an için.

"Hadi yukarı çıkalım" diye fısıldadı bana. "Senin delirdiğini görmek isterim."

Uzanıp çenesini başparmağım ve parmaklarım arasında tuttum.

İster misin?

Artık bende yanlış bir şeylerin olması beni endişelendirmiyordu. Yıllar içinde diğer insanlardan farklı zevkler geliştirmem ya da beni memnun etmenin diğer erkeklerden daha zor olması.

Artık beni endişelendiren tek şey bu zevkleri doyurmanın gi-

derek zorlaşmasıydı. Sanki yaramaz zevklere karşı bir bağışıklık geliştiriyordum ve sürekli dozu artırmam gerekiyordu.

Çenesini bir kez okşadım, keskin çıkıntıyı parmağımla takip ettim. "Çitlerin içine gitmeni istiyorum" dedim ona kısık sesle. "Oradaki."

Gözlerimle ona evin etrafındaki çit çizgisini işaret ettim; ötesinde orman, kayalıklar ve okyanus uzanıyordu. Orada kimse olmazdı.

Gözleri ağzıma düştü ve bu fikir hoşuna gitmiş gibi görünüyordu. "Peki çitlerin arkasında bana ne yapacaksın?" diye sordu.

"Seni izleyeceğim."

Will yanımda sessizce güldü ve zihnimin derinliklerine bir parça vicdan azabı gelip bakışlarımı titretirken, parmaklarımı çenesine biraz daha sıkı bastırdım, ihtiyaç duyduğum sıcaklığın birdenbire içime dolduğunu hissettim.

"Birinin sana dokunmasını izleyeceğim" dedim ona. "Birinin sana sahip olmasını izlemek istiyorum."

Durdu, farkına varınca yüzü biraz düştü. Bakışları değişti, emin değilmiş gibi görünüyordu ve muhtemelen bu bir şaka mı yoksa şimdi geri adım atsa mı, merak ediyordu. Elbette söylentileri duymuştu.

Muhtemelen çok seksi olduğunu ve benim onu kendim becermeyi nasıl istemeyeceğimi düşünüyordu değil mi?

Mavi gözleri Will'e döndü. "O mu?"

Bir kere başımı iki yana salladım.

Daha sonra gözleri tereddütle gezinip arkamdaki birinde durdu. "Kai?"

Bir kez daha başımı iki yana salladım.

Will de başını salladı, birasını bitirirken keyfi yerinde görünüyordu. "Yüce İsa."

"Marko Bryson" dedim arkasındaki verandadaki adama bakarak.

Gömleksiz bir grup insanla ve elinde yarısı dolu bir Fireball şişesiyle dikiliyordu. Arion onun arkasına baktı, onu kendi gözleriyle görüp bana döndü.

"Bir kız arkadaşı var" dedi fısıldayarak.

"Bunu seksi yapan da bu."

Kısa ömrüm boyunca pek çok insanın sevişmesini izlemiştim. Babamın evinde takılan onca adam ve yanlarında tuttukları orospular. Bu kasabadaki anne ve babaların gizli hayatları. Yozlaşmış küçük okulumuzun yeraltı dünyasını erkekler kadar kızlar da yönetiyordu.

Biraz pislik görmüş geçirmiştim.

Ama şimdi... Daha güçlü, daha sert, daha fazla. Her zaman daha fazla.

"Ama ben seni istiyorum" diye itiraz etti.

"Ve ben de senin benim sevdiğimi sevmeni istiyorum."

Başını kaldırıp bana baktı, kafasında çarklar dönüyordu ama ağzını kapatıp daha fazla tartışmadı.

Ayrılabilirdi. Olmaz diyebilirdi. Kalbimi kırmazdı ve bunu biliyordu. Ayrıca olmaz derse her şeyin sonu olacağını da biliyordu. Aksi takdirde onu istemezdim ve eğer benimle ilgili her şeyi kabul etmeseydi kesinlikle onu birinci kız arkadaşım yapmazdım. Ben değişmeyecektim.

"Biri öğrenecek" dedi en sonunda.

Dudaklarımın ufak bir gülümsemeyle yukarı kıvrılmasına engel olamadım. Bu son itirazdı. Bundan kaçmanın bir yolunu bulmak için son denemesi. Ya da kabul etmek için.

"Sana hayır demeyecek" dedim ona.

Her daim belli belirsiz olurdu ama gördüm: Son itiraz, oynadığım herkeste olduğu gibi onun gözlerinde öldü.

Kabul etmek için ağzını açmaya çalıştı ama sonra gözleri tepeme dikildi. "Ne?" diye havladı ve arkamda birinin durduğunu fark ettim.

"Arion, bodrumdaki kar köyünü bulmama yardım edebilir misin?"

Kar köyü mü? *O ses.*

Gözlerimi kapattım, boynumdaki küçük tüyler diken diken oldu.

Winter. Demek evdeydi.

"Ne? Şimdi mi?" diye sızlandı Arion. "Döndüğünde annem sana yardım etsin."

Kalkıp havuzdan çık ve ona istediğini al.

"Onu neden istediğini bilmiyorum" dedi Arion ve biramı tekrar aldı. "Henüz Cadılar Bayramı bile değil ve zaten hiçbir şeyi göremiyorsun. Amacı ne?"

Orospu.

Ancak Arion Ashby'ye olan kızgınlığım artarken bile Winter'ın tam arkamda olduğu bilgisiyle sırtım ısındı.

Denesem bile şu anda başka bir şey düşünemezdim.

Sırf bu duyguyu hissedebilmek için ablasına ne yapacaktım?

Ayrıca buraya nasıl çıkmış ve ablasını nasıl bulmuştu ki? Arkamı dönmek istedim ama öylece durup dinledim.

"Müziği var" dedi Winter, savunmacı bir sesle. "Ben seviyorum, sana ne?"

Ama Arion cevap vermedi ve bir süre sonra bakışları tekrar bana döndü. Winter çekip gitmiş olmalıydı.

Artık onun evde olduğunu bildiğimden, Arion'a karşı toplayabildiğim tüm ılımlı ilgi neredeyse tamamen ortadan kaybolmuştu.

Müziği var. Ben seviyorum.

Artık dünyayı deneyimlemek için yalnızca dört duyuya sahip olmasından sorumlu hissedip hissetmediğimi bilmiyordum ama onun sağlığı için herkesten daha kötü olacağımı bildiğim halde birini diğerlerinden korumayı istemek tuhaf bir duyguydu.

Arion'i dürttüm ve arkamı dönüp havuzdan dışarı çıktım. Masaya yürüyüp yeni bir havlu aldım ve etrafıma bakınca Winter'ı havuz evinin yakınında buldum. Eli kendi yaşlarında başka bir kızın koluna dolanmıştı. Buraya gelip ablasını bu şekilde bulmuş olmalıydı.

Kızlar onun etrafında toplanmıştı ve bunalmış ama mutlu görünüyordu. Ağzı çok değişiyordu, bütün o kargaşadan, müzikten, arka bahçesindeki insanlardan biraz gergin olduğunu belli ediyordu... Dudaklarını dişlerinin arasına alıp bir yana büzdü, çeşit çeşit tereddütlü ama tatlı gülümsemeler... Buna hiç alışkın değildi.

Kanada'daki görme engelliler okulunda ne tür partiler veriyordu? Neden onu ta Kanada'ya göndermişti ki? Sanki herkesin mükemmel olmayan kızlarını unutup gitmesi gerekiyormuş gibi

yabancı bir ülkenin perdesi arkasına gömülmesi gerekiyordu. Onunki gibi zengin bir aile, eğer normal okulun ona ağır geleceği düşünülürse evde eğitim aldırabilirdi. O da olmazsa şehirde okullar vardı.

Havluyu boynuma asıp masaya oturdum ve alışkanlıktan dolayı hemen şortumu sigara için yokladım.

"Siktir" diye mırıldandım.

Bir sigara bulmam gerekiyordu.

Kai'ın birine, "Kız kardeşine bir sweatshirt al" dediğini duydum. "Herkes içini görebiliyor."

Başımı salladım, gülmek üzereydim.

Arion bir havlu almak için masaya uzanırken, "O zaman memelerine bakma" diye yanıtladı. "Daha çocuk o."

Kız kardeşine.

Arion'in kız kardeşi. Dönüp baktığımda Winter'ın birinin söylediği bir şeyi başıyla onayladığını ve gözleri önündeki kişinin gövdesine odaklanmadan baktığını gördüm.

Yalın ayaktı, bir kot pantolon ve beyaz, askılı bir atlet giyiyordu, biraz esnemişti ve sanki umursamıyormuş gibi yıpranmıştı. Yüzü makyajsızdı, dudakları doğal koyu pembeydi ve omuzlarında aşağıya düşen sarı atkuyruğunda çok az bukle vardı. Mükemmeldi.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi ama kendimi durdurup derin bir nefes aldım.

İşte o zaman kumaşta memelerinin hatlarını fark ettim. Yarım dairelerin belli belirsiz kıvrımları ve soğuk havada daha da belirginleşen noktalar. Bakışlarımı sağa sola çevirdim, bir grup adamın ona baktığını, kendi aralarında konuştuğunu ve söylenenlere hep birlikte gülüştüğünü fark ettim.

Aptal pislikler.

Kai sandalyesinden sweatshirt'ünü alıp Arion'e fırlattı. "Şimdi yap" diye emretti.

Yüzündeki ses tonu ve bakışa bakılırsa onun itaatsizlik etmesine izin vermeyecekti.

"Peki" diye tükürüp ayağa kalktı.

Ama sweatshirt'ü elinden koparıp masaya geri fırlattım.

Kai gözlerini bana dikti.

"O iyi" dedim Kai'a, bir durum özetinden ziyade emir olarak.

Sweatshirt'ü alıp yüzünde küçümsemeyle sandalyesinden kalktı. "Bu dünyadaki her kadın senin kişisel eğlencen için olmayacak" diye itiraz etti, bana tepeden bakarak. "Bir gün onlardan biri senin çocuğun olacak ve yanlış ilgiyi üzerine çektiğinde çok endişeleneceksin."

"Sen kızına başkalarının dünyasında saklanmayı öğret" diye karşılık verdim "ve ben de benimkine, herkesin onun dünyasında var olduğunu öğreteceğim. Git kendini becer ve çocuğu rahat bırak."

Bu sözlerin nereden geldiğinden emin değildim çünkü Banks odamızdan o şekilde çıksa kendimi kaybederdim. Ama Winter'la birlikte...

Yaptığı hiçbir şey yanlış olmazdı. Bakmak onların hatasıydı.

Doğruldu, hızla nefes alıp verse de gözünü kırpmadı.

Ve sweatshirt'ü tekrar alıp arkasını döndü ve Winter'a yöneldi.

Piç kurusu.

Kai ve ben arkadaş değildik. Biz kardeştik. Biyoloji hariç. Birbirimizi sevsek de sevmesek de biz bir aileydik ve birbirimizin arkasını kollardık.

Ama bu birbirimizden hoşlandığımız anlamına da gelmiyordu.

Aramızda asil olan oydu. Küçük grubumuzdaki mantık sesiydi ve bazen onun mutlu evini kıskanırken, iki seçeneği olduğunda beni seçmeyeceğini biliyordum.

Arion'in hâlâ yanımda olduğunu fark ederek ona baktım. "Neyi bekliyorsun?"

Marko Bryson'dan bahsettiğimi bildiği için dudakları bir çizgi haline geldi ve sonunda ya onun üzerinde çalışmaya başlamak ya da bana defolup arkadaşlarımın yanına dönmemi söylemek için oradan uzaklaştı. Her ikisi de umrumda değildi. Sadece gitmesini istiyordum.

Gözlerimi tekrar Kai'a çevirdim, Winter'a yaklaşmasını ve etrafındaki kızların onu içeri almak için ayrılmasını izledim.

Kai eğilip bir şeyler söylediğinde onu dinleyen Winter'ın gü-

lümsemesi soldu. Biraz geri çekildi, omurgası dikleşti ve başı utançla öne eğildi.

Parmaklarım yumruk haline geldi.

Sonra elini tuttu ve sweatshirt'ü ona tuttu ki o da alıp giyebilsin.

Ama beni çok şaşırtan bir şekilde Winter başını salladı ve bir tebessümle elini salladı. Sweatshirt yerine havuz evinin tuğla sütununa dokunmak için uzandı ve yolunu bulmak için onu yokladı ve ayrıldı.

Kai onu izledi, bana baktı ve ben de ona sadece başımı salladım. Üstünü kapatmayacaktı ama şimdi partiden güzelce aşağılanmış bir halde ayrılıyordu. *Harika iş çıkardın göt.*

Sweatshirt'ü tekrar masaya fırlattı ve ben de gözlerimi ona çevirerek, eliyle kavradığı çiti takip etmesini izledim. Yeni bir yerin haritasını zihninde çıkarması ne kadar sürüyordu? Epey kendi kendine yeter görünüyordu. Şimdiden okulda bile. Elbette en çok evini tanıyordu. Eğer köşedeki çitleri takip ederse onu eve kadar götürürdü.

Ayağa kalktım, Kai'ın sweatshirt'ünü aldım ve yavaş olmaya dikkat ederek partiden ayrıldım ve küçük yokuştan aşağı, gürültüden ve gözlerden uzaklaştım.

Winter hat boyunca yürüdü, eve dönerken yanlarından geçtiği yeşil yaprakları hışırdattı ve ben de sweatshirt'ü geçirip kokumu sakladım ve çitlerin diğer tarafındaki bir açıklıktan daldım.

Yavaşça yürüdüm, atletinin beyazını yaprakların arasında, benden bir adım bile uzakta olmadığını görünce kalbim aniden küt küt atmaya başladı. Elimi uzatıp diğer taraftaki yaprakları sıyıran elini takip ettim.

Kulaklarımda kanın pompalandığını duyunca bir an gözlerimi kapattım, Winter ile yürürken elimle yolu takip ettim. Başım biraz dönmeye başladı ve sanki dünya ayaklarımın altında dönüyordu.

Gözlerimi açtım, o bilmese de hâlâ onunla birlikte yürüyordum.

Gözlerimi kapattığımda dengemi kaybetmem sinir bozucuydu ama sandığımdan çok daha korkutucu olduğundan emindim. O olmanın nasıl bir his olduğunu asla bilemeyecektim çünkü gözlerimi her zaman açabiliyordum.

"Nerede?" diye soludu birisi. "Bunu izlemek istemişti değil mi?"

"Bilmiyorum..." Arion'in sesi sanki öpülüyormuş gibi boğuklaştı ve gözlerimi kaldırınca onu ve Marko'yu önümüzde, iki ağacın arasında gördüm.

Arion'e hafifçe eğilerek memelerini sıktı. Çitlerin diğer tarafında Winter durmuştu, vücudu hareketsizdi ve şüphesiz benim duyduklarımı duyuyordu.

Marko'nun "Üstünü çıkar" emrini duydum ama ona bakmıyordum. Geride durup yaprakların arasından Winter'ın yüzünü bulup okunamayan ifadeyi izledim.

Merak ve korkunun bir karışımıydı ama hangisini daha çok hissettiğinden emin değildim. Ne kadar kalacaktı?

"Bu gece Abby'yi getirmediğime çok sevindim" dedi Marko. "Yeni bir şeyle rahatlamam gerekiyordu."

Arion sızlandı ve inlemeler etrafımızdaki havayı doldurdu ve Winter'ın ağzının sanki tepelere koşacakmış ya da kahkaha atacakmış gibi hafifçe aralandığını gördüm.

"Acele etmeliyiz. Yakalanmak istemiyorum."

"Yala beni" dedi Marko ona. "Beni taş gibi yap Ari."

Winter'ın gözleri büyüdü, muhtemelen onun ablası olduğunu fark etti ve sonra bir fermuar sesi duydum...

"Ah, evet" diye inledi Marko. "Siktir. Yut şunu yavrum. Güzel ve derin."

Winter'ın çenesi kasıldı ve birkaç adım atıp eve koşmaya başladı.

Gülümsedim. *Cık, cık, cık...*

Çitlerin arasındaki bir açıklıktan içeri süzüldüm, kapüşonumu çektim ve partinin gürültüsünden ve kalabalığından uzaktaki karanlık ve boş eve ilerlerken yavaşça onu takip ettim.

Kolayca korkuyordu.

Çok güzel.

Bölüm 8

Yedi Yıl Önce

Ürperdim, ağzımdaki kötü tadı yuttum. *Ne halt ediyordu böyle?*

Çitten tuğlalara koşup sağa döndüm, ellerimi uyluklarımdaki çalılara sürttüm, sonra sola dönüp arka kapıya koştum. Kolu çevirip içeri ittim ve arkamdan çarparak kilitledim.

Safra boğazıma yükseldi. Ablam bunu neden yapsındı ki? Üstelik de bir partide ve ormanda? *Yüce İsa.*

Bir sevgilisi olduğunu bilmiyordum. Eve döndüğümden beri ondan bahsetmemişti. Neden bahsediyorlardı böyle?

Elimi ağzıma götürdüm, duyduklarımdan hâlâ korkmuş haldeydim.

Bu çok oluyor muydu? Başkaları bütün gece bizim bahçemizde eğlenir miydi? Öğürdüm, biraz iğrendim.

Belki son beş yıldır burada olsaydım, ortalama bir ortamda bu kadar şoke olmazdım ama kahretsin. Filmler, YouTube ve Montreal'deki yurtta arkadaşlarımla ara sıra gece geç saatlerde yaptığımız sohbetler dışında buna yakın bir şeye hiç tanık olmamıştım. Kulağa hiç... romantik falan gelmiyordu.

Umarım en azından güvenli davranacak kadar aklını kullanmıştır.

Mutfağı geçerek koridordan aşağı yürüdüm, tırabzanın etrafından dolaşıp merdivenlerden yukarı çıktım. Dışarıda müzik hâlâ güm güm vursa da artık uzak ve donuk bir uğultuydu. Aslında partide kalmak istesem de Arion ile erkek arkadaşının çalılarda oynaşmasını duymadan öncesinde bile ayrılmaya karar vermiştim.

Birkaç dakika önce yanıma gelen adamı hatırlayınca utanç yanaklarıma yükseldi. *Tişörtünün içi görünüyor,* diye fısıldamıştı kulağıma.

Bu konuda kaba davranmamıştı ama yine de utanç vericiydi.

Kollarımı göğsümün üzerinde birleştirme dürtüsüne direnip kayıtsız kalmaya ve önemli bir şey değilmiş gibi davranmaya çalıştım. Zaman zaman sutyenlerimin üstünden bile meme uçlarımı hissederdim. Her zaman kontrol edemezdim.

Yine de bana sweatshirt'ünü teklif etmesi güzeldi. Çok tatlı aslında.

Arion'in erkek arkadaşıyla içeri girmesi ihtimaline karşı odama giden yolu buldum ve kapıyı biraz kapattım. Partiyi dışarıda tutmak için alt kattaki kapıları kilitlemiştim ama Arion içeri girmek istediğinde anahtarın saklandığı yeri biliyordu.

Kolsuz tişörtümü çıkarıp spor sutyeni giydim ve işim bittiğinde tişörtümü tekrar giydim. Memelerim bazı dansçılar kadar küçük olmadığı için neredeyse her zaman sutyen takıyordum ama yaptığım diyet ve antrenmanlar sayesinde o kadar da büyük değildim.

Ve bir kere giymediğimde de birisi söz etmişti. *Mükemmel.*

Çalışma masasındaki bale ayakkabılarımı aldım ama sonra durup geri koydum, vazgeçerek terliklerimi yokladım. Kapıyı açıp odadan çıktım ve telefonumu arka cebimden çıkardım. Yürürken destek almak için tırabzanlara zar zor yaslanarak ekranımın üst kısmına dokundum, dış ses saati okudu.

"On otuz" dedi bilgisayardaki erkek sesi.

Arion daha saatlerce havuz başında kalırdı. Çok zamanım vardı.

Merdivenlere yürüdüm ama arkamdaki döşeme tahtaları aniden gıcırdadı ve durup başımı çevirdim.

"Arion?" diye sordum.

İçeri girdiğini duymamıştım.

"Arion, burada mısın?" diye tekrar bağırdım bu sefer daha yüksek sesle.

Doğru mu duymuştum?

Ama artık sessizdi. Hiçbir yanıt gelmedi. Artık gıcırtı yok. Ancak kalbim daha hızlı atmaya başladı. Bir an kulak kabarttım ve zihnim bunun ne olabileceğine dair olası her senaryoyu gözden geçirdi.

Evcil hayvanımız yoktu.

Anne babam gitmişti.

Evde tek kişi bendim.

Rüzgâr belki?

Telefonumu sıkıca kavradım, başparmağım gergin bir halde ekranın köşesini ovuşturdu. Yanlışlıkla oradaki uygulamaya tıkladığımda dış ses "Telefon" dedi. Ürkerek ayağımı kaldırdım.

Ancak bunu yaparken zemin yeniden gıcırdadı ve ayağımı tekrar aynı noktaya koymadan önce bir an tereddüt ettim.

Altımdaki zemin bir kez daha gıcırdadı. Tam adım attığım noktada.

O zaman ben miydim? Başımı arkama çevirdim ve herhangi bir ses olup olmadığını anlamak için kulak kabarttım. Sesin arkamdaki döşeme tahtalarından geldiğine yemin edebilirdim.

Tekrar ayağımı yere bastım, merdivenlerden aşağı inip mini balo salonuna girerken antika evimizdeki eski parke zeminler ağırlığımın altında gıcırdadı.

Sorun yoktu. İçeri az önce girmiştim ve tüm kapılar kapalıydı.

Adımlarımı sayarak büyük odaya yürüdüm ve bunu çocukluğumdaki anılarımda canlandırdım. Sol tarafımda evin ön tarafına bakan büyük pencerelerden oluşan bir duvar vardı ve burası uzun, kobalt mavisi perdelerle süslenmişti, hatırlıyordum. Koyu renkli ahşap zemin, yukarıdaki devasa avizeden gelen elektrikli mumların parıltısıyla her zaman titriyordu ve her Noel'de şömine rafını süslediğim uzak duvara oyulmuş beyaz şömine hâlâ aklımdaydı.

Ya da annem onu dekore etmeme izin verirdi ve ben bakmadığım zamanlarda gelip her şeyi istediği gibi "düzeltirdi".

Bale terliklerimi giydim, ayaklarım bu gece bale ayakkabılarına katlanamayacak kadar ağrıyordu ve duvarın yanına kurduğum küçük stereo sistemin kumandasını elime aldım.

İkinci parçaya tıklayıp Apocalyptica'nın *Nothing Else Matters* şarkısını buldum ve uzaktan kumandayı ve telefonumu masanın üstüne atmadan önce dışarıdaki müziği bastıracak şekilde ses seviyesini artırdım.

Hâlâ orada olan, yıllar boyu yaptığım tatil ve ev ziyaretlerinde antrenman yaptığım yıpranmış ve donuk zımpara kâğıdı çıkartmalarıyla belirlenmiş kare dans pistinde dolaştım. Annemle babam büyük akşam yemekleri verdiğinde dans pistinin çevresine masalar ve sandalyeler getirilip yerleştirilirdi ama o anda oda neredeyse tamamen boştu. Çarpacak hiçbir mobilya olmadığı için prova alanımı muhtemelen daha büyük hale getirebilirdim.

Müzik başladı ve ben adımlarımı sayarak ve başımı çellonun tıngırtısıyla sallayarak çevrede yürüdüm. Ritim *bir, iki, üç, dört ve beş* şeklindeydi ve diğer enstrümanlar devreye girdiğinde ben de adımlarımı ona göre ayarladım ve ayak parmaklarımın üzerinde yükselip bir daire şeklinde sallandım.

Kollarım açıldı, bileklerim büküldü ve parmaklarım uzandı, başımı eğerek hareket ettim, müziğin içime girmesine ve kontrolü ele almasına izin vererek devam ettim.

Evet.

Tanıdık his midemde kıpırdanınca dans pistinde döndüm, adım attım, sallandım ve çöktüm, müzik akışının enerjisini tenimin altında hissettim.

Ve gülümsedim.

Yaptığım şey klasik değildi ve muhtemelen asla sergileyemeyecektim ama keyif yapıyordum ve ailem evde değildi. Babam yüksek sesli müzikten nefret ederdi, o yüzden fırsatım varken burada kendi partimi verebilirdim.

Zeminde hareket ettim, sırtım terden soğumuştu ve dönerken atkuyruğum yüzüme vuruyordu. Ellerimin yüzümden ve boynumdan aşağı kaymasına izin verdim, müziğin çıkışı damarlarımı doldurdu ve bende çılgına dönme isteği uyandırdı. Başımı geriye

eğip hareket ettim, hareket ettim ve hareket ettim: Kollarımı sallayıp yukarı kaldırırken altdudağımı ısırdım, ardından elimi seksi bir şekilde başımın üzerinde gezdirdim ve saçımı yana ittim.

Gözlerimi çok sert sıktığımdan kaşlarım ağrıyordu ve...

Hâlâ onları kapatabilme refleksin var mı? Mesela acı çektiğin zaman... ya da heyecanlandığın?

Adımlarım bocaladı, Damon'ın geçen gün yemekhanede söylediği sözler aklıma geldi. *Orospu çocuğu.*

Devam ederek onu kafamdan attım. Vücudumu ritme uydurdum ve şarkı bittiğinde hareketlerimi yavaşlattım, hızla nefes alıp verirken sırtımdan aşağı bir ter damlası süzüldü.

Pislik.

Tekrar ayaklarımın üzerine inip ellerimi kalçalarıma koyarken nefes üstüne nefes aldım.

Neden birdenbire zihnimde belirmişti?

Aslında bu hafta, ilk günkü ilk karşılaşmalarımızdan sonra ondan kaçmayı başarmıştım. Ancak bu, onun varlığından haberdar olmadığım anlamına gelmiyordu. Yürüdüğüm her koridorda. Benimle aynı saatte yemek yediğini bildiğim yemekhanede. En yakın arkadaşı olduğunu öğrendiğim Will Grayson III'ün kamyonunun yüksek egzoz sesini duyabildiğim otoparkta.

Okulda onun yakınlığının çok farkındaydım. Ve okulda olmadığımız zamanlarda bile aklım gereğinden fazla ona kayıyordu. Rika ve arkadaşları, Damon Torrance'ın çocukluğumuzdan beri nasıl esrarengiz hale geldiği konusunda bana kesinlikle bilgi vermişlerdi. Gerçekten kötü bir üne sahipti ve popülerdi. Ve insanların kıskanmasına bakılırsa çok da kötü değildi. İnsanların ondan kaçınmasına ama bunu yaparken yakalanmak istememesine neden oluyordu.

Ama yine de söylentilere göre kızlar ona âşıktı. Onun bir meydan okuma olduğunu ve onu evcilleştirebileceklerini sanıyorlardı. Bu yüzden uyarılmıştım: *Kendini onun yoluna çıkaracak kadar aptal olma. Vicdansızdır.*

Eh, kimsenin bu konuda endişelenmesine gerek yoktu. Zaten iyileştirilemeyecek bir hasar vermişti. Onu çocukken tanıdığım birkaç saat, verebileceği hasara değmezdi. Uzak kalacaktım.

Uzaktan kumandayı kullanarak zımpara hattın üstünde dolaştım, on beş rakamını bulana kadar saydım ve sonra kollarımı başımın üstüne kaldırıp sırtımdaki ağrıyan kasları gerdim.

Ancak bir süre sonra stereodan müzik sesi gelmedi.

Uzaktan kumandayı elime alıp tekrar *Oynat*'a tıkladım ve sonra tekrar tıkladım.

Bekledim ve hiçbir şey olmadı.

"Hadi" diye mırıldanıp duvara yöneldim.

Kapı çerçevesine çarparak sol taraftaki duvarı takip ettim ve sistemin takılı olduğu yere indim. Ancak elim prizin üzerine gittiğinde kablonun orada olmadığını gördüm. İki elimi prizin üstünde gezdirdim. *Ne?*

Ellerimi yere indirince prizin yerde durduğunu fark ettim. Bu nasıl oldu?

Tekrar fişe taktım ve kulaklarım herhangi bir ses ararken şaşkın bir halde ayağa kalktım. Birisi benimle dalga mı geçiyordu?

Arkamı dönüp duvara yaslandım. "Burada birisi var mı? Merhaba?"

Ters bir şey vardı.

Ellerimi uzatıp kapıyı yokladım ve odadan çıkıp bir şişe su almak için mutfağa yöneldim. Belki de Bay Ferguson'ı buraya çağırmalıydım. Geceleri kasabada devriye gezen güvenlik görevlilerinden biriydi.

Ama ailem Ari'nin parti verdiğini bilmiyordu ve güvenliği çağırırsam bunu kesinlikle duyarlardı.

Mutfağa girip buzdolabından bir şişe su çıkardım, şişenin kapağını açıp bir yudum aldım. Ablamdan gelip evi taramasını isteyebilirdim. Bu onu kızdırırdı ama annemle babama partiyi ispiyonlamakla tehdit edersem gelirdi. Arka kapıya ilerleyip kola uzandım ama yakaladığım anda kapı hareket etti ve zaten açık olduğunu fark ettim.

Kalbim tekledi ve anında geri çekildim. *Ah, kahretsin.*

Kilitlemiştim.

"Arion?" diye bağırdım, aniden tetikte duruma geçerek. "Burada mısın?"

Dış taraftaki kolu aradım ve dışarıdaki gevşek bir tuğlanın altı-

na sakladığımız anahtarın hâlâ yerinde olduğunu gördüm. Ablam olmalıydı. O anahtarın nerede olduğunu yalnızca ailemiz biliyordu.

"Arion!" diye hırladım sabrımı kaybederek. "Kes şunu ve bana cevap ver!"

Bu haftaki muhtemelen arkasındaki aklın o olduğu soyunma odası vakasından sonra bana şaka yapmaktan vazgeçmemişti.

Ceplerimi yokladım ve telefonumu balo salonunda unuttuğumu fark ettim.

Ve sonra duydum. Birkaç metre ötedeydi ama duymuştum.

Zeminde bir gıcırtı daha.

Felç oldum, ne yapacağımı bilmeden başım dönerken olduğum yerde donup kaldım. Yutkunmaya çalıştım ama boğazım düğümlenmişti.

Ağzım sözcükleri oluşturmaya çalıştı ama hiçbir şey çıkmadı.

Zemin bir daha hareket etmedi ve dinlerken nefes bile alamadım.

Birisi oradaydı.

Onu hissediyordum. Varlığı ağırdı ve oradaydı.

Ama tarif edebileceğim bir ses değildi. Kalp atışları mı? Yavaş, neredeyse sessiz nefes alışları mı? Vücudunda yer değiştiren bir eklem mi?

Arion geldi. Arion geldi. Arion...

Safra boğazımı yaktı.

Sonunda sözcükleri zorla çıkardım. "Kimsiniz?.. Orada kim var?" diye kekeledim. "Ee... şey..." Yutkunmaya çalıştım. Ağzım aşırı kuruydu. "Parti... parti havuzla sınırlı. Evde olmaman gerekiyor."

Kapıdan dışarı fırlamalıydım ama biri gerçekten içeri girdiyse hiçbir yere kaçamazdım. Bahçedeki, artık asla düşmeden yürüyemediğim kestirmeyi koşmadan kaçamazdım.

Sola bir adım atıp mutfağa döndüm. Çatal bıçak takımına ilerledim.

İhtimalleri benim tarafıma çevireceği yoktu ama...

Onun ya da birinin beni izlediğini hissederek bir adım daha attım. Sadece birkaç adım ötede.

Oradaydı. Ben geriye giderken adımlarımla aynı hizada mı hareket ediyordu? Dinlemeye çalıştım ama kulaklarımdaki nabız atışlarım çok yüksekti.

Bir adım daha attım.

"Bu hiç komik değil." Sesim titriyordu. "Kendini tatmin mi ediyorsun? Derdin ne? Evimden defol."

Bir adım daha.

Kimdi? Başım döndü, kafamdaki düşünceler ve kalp atışlarım hızlandı.

Bir elimle yanımdaki çekmeceyi ararken kulağıma arkadan bir soluk vurdu ve diğer elim kendimi koruma dürtüsüyle kalktı.

"Böö" diyerek nefes verdi.

İç çekip bağırdım ve kendimi adadan ittirip koşarak mutfaktan kaçtım. Arka kapıya koştum ama tam ona ulaştığımda aniden itilerek kapatıldı ve yere düştüm, anında diğer yöne, girişe ve önkapıya atıldım.

Telefonum. Lanet telefonum. Onun için duracak zamanım yoktu.

Cidden, eğer bu bir şakaysa ablamı öldürecektim.

Önkapıya giden yol açıktı, bu yüzden koştum. Ellerimi kapıya çarpınca kulpu tuttum, açtım ve dışarıya tek bir adım attım.

Ama tam o sırada bir kol belime dolandı, beni adımımın ortasında yakaladı ve tekrar içeri çekerek kapıyı kapattı.

Arkamdaki uzun beden iki kolunu etrafıma dolayarak kollarımı yanlarıma sabitlediğinde ve mücadelemi kontrol altına almak için beni kapıya bastırdığında çığlık attım.

"Damon?" dedim boğulurcasına. "Damon, sen misin?"

İyi bir şaka yapabilecek birkaç kişi olduğundan emin olsam da –özellikle Arion'in emriyle– aklıma gelen ilk kişi oydu. Uzaklaştırma emri düşünüldüğünde bu gece burada olacağı aklıma bile gelmemişti ama partiye gelmiş olması tamamen mümkündü değil mi?

"Bu hiç komik değil!" diye bağırdım.

Kapıyı tekmeleyip iterek ona çarpmaya çalıştım ama o beni havaya kaldırdı ve uzaklaştırdı. Beni serbest bıraktı ve ellerim duvara dokunmak için havaya kalktı.

Köşe. Bizi balo salonunun yanındaki köşeye getirmişti.

Artık özgürdüm ve kaçmak için onun etrafından döndüm. Ama o oradaydı, yine önüme çıkıyordu.

Diğer tarafa atılıp çıkmaya çalışırken göğsüm iki kat hızlı inip kalkıyordu.

Ama yine oradaydı.

Başımı sallayarak geri çekildim. "Sen kimsin? Bu nedir?"

Neden konuşmuyordu?

Burnumdan titrek bir nefes aldım ama geçen gün Damon'ın üzerinde kokladığım dumanın kokusunu ondan alamadım. Diğerlerinin söylediklerine göre Damon sürekli sigara içiyordu. O değil miydi?

"Ne var?" diye bağırdım. "Ne istiyorsun?"

Ama o sadece orada dikildi.

Öfkem artmca dişlerimi gösterdim. Daha sonra göğsünü ittim.

Çok az hareket etti.

Hırladım ve var gücümle saldırmaya başladım. Ellerimi yüzüne vurdum, yumruklarımı göğsüne indirdim ama ne bana karşılık verdi ne de beni durdurmaya çalıştı. Dışarı çıkmak için tekrar sola atıldım ama o önüme kaydı ve sağa döndüğümde de durum aynıydı. Gitmeme izin vermiyordu. Duvara dönmüştü.

Çenem titredi. "Se... Sen kimsin?"

Ancak tek kelime etmedi. Tek duyduğum, ciğerlerine giren ve çıkan dolu nefeslerdi, ses sağır ediciydi çünkü tam karşımdaydı. Bir hayvan gibi iletişim kuramıyordu ama yemek yiyip nefes alabildiği açıktı.

Tanrım, sen kimsin?

Tüm vücudumu ona itip ağzımı açtım ve olabildiğince yüksek sesle çığlık attım. "İmdat! Bana yardım edin!" diye bağırdım bir yandan homurdanarak onu itmeye çalışırken.

Ama sonra fısıltısı kulağıma çarptı. "Seni duyamıyorlar."

Ve sesinin yumuşaklığı daha da korkutucuydu çünkü sözler midemi bulandıran tüyler ürpertici bir sakinlik ve kararlılıkla bir hüküm misali söylenmişti.

Seni duyamıyorlar.

Biriken gözyaşlarına engel olamadım. *Yüce İsa.*

"Ne istiyorsun?" diye bağırdım.

Nefeslerimi yavaşlatamadım, daha fazla havayı içeri çektim ve odada duyabildiğim tek şey ses buydu. O kadar sakindi ki. Bu eğlenceli miydi?

"Ne istiyorsun?!" diye bağırdım.

Gözlerimin kapanmasına, gözyaşlarının akmasına izin verirken Arion'in eve dönmesinin saatler sürebileceğini ve partideki kimsenin buraya gelmesine gerek olmadığını fark ettim. Havuz evinin banyosu vardı ve içinde ihtiyaç duyacakları tüm atıştırmalık ve içeceklerle dolu küçük bir mutfak bulunuyordu.

Boğazıma bir golf topu yükseldi ve kusacakmış gibi hissettim. Başımı salladım, savaşma dürtüm öldü. "Ne istiyorsun?"

Elinin saçlarıma dokunduğunu hissettim, sonra kurdele çekildi ve tüm saçlarım atkuyruğumdan döküldü.

"Aman Tanrım." Ona vurup ellerini üzerimden çekmeye çalıştım. "Sadece dur. Lütfen dur."

Kısmen ondan uzaklaşmak için kısmen de hasta hissettiğim için çömeldim. Mide bulantımı durdurmak için elimi ağzımın üstüne kapattım.

"Bu bir şaka" dedim kendi kendime, aklımı kaybedecektim. "Bunu şaka olsun diye yapıyorsun. Sadece bir şaka bu." Titremeye başladım. "Bu bir şaka."

Önümde çömeldiğini, nefesinin tekrar yaklaştığını hissettim. "O halde neden gülmüyorsun?" diye fısıldadı.

Sinirlenerek hırladım.

Neden fısıldıyordu? Bu onu tanıdığım anlamına mı geliyordu? Sesini tanıyacağımdan mı korkuyordu?

Kendimi sakinleşmeye zorladım ve sonunda uzun, derin bir nefes alabildim.

"Bana... zarar verecek misin?" diye sordum.

"Bilmiyorum."

Bilmiyor mu?

"İstiyor musun?" diye ısrar ettim.

"Biraz."

Maskeli sesi ağaçların arasından esen bir esinti gibiydi.

"Neden?"

"Çünkü hastayım" diye yanıtladı.

Ne? Hiç kimse kendisinin bu kadar farkında değildi. Özellikle psikopatlar.

Kollarımın üst kısmını tuttu ve beni yukarı çekerken kasıldım, ikimiz de yeniden ayakta dikiliyorduk.

Yaklaşınca tişörtü kollarıma değdi. "Çünkü artık suçluluk duygusunu, üzüntüyü, öfkeyi veya utancı, korkuyu hissettiğim kadar güçlü hissedemiyorum ve kendimi korkuttuğum anlardan güçlüsü yok." Yüzümden bir gözyaşı damlasını sildi ve ben de geri çekildim. "Ne yapacağımı hiçbir zaman tam olarak bilmiyorum" diye tamamladı.

Söylediği her şey bir tehdit gibi geliyordu, hatta daha da kötüsü. Sanki kendisi üzerinde hiç kontrolü yoktu ve o da bu konuda en az benim kadar kurbandı.

Siktir git.

Vücudunu tekrar ittim ve tekme atıp yardım için bağırırken tırnaklarım boynuna takıldı.

Ama o bileklerimden tutup beni döndürdü ve kollarını çelik bir bant gibi etrafıma sardı. Nefesi kulağıma düştüğünde kollarım sıkıştırılmıştı.

"Gücünü sakla" dedi bana.

Ama dermanım kesildi. Dizlerimin bağı çözüldü ve o da benimle düştü, ikimiz de yere dizlerimizin üstüne çömeldik, onun tutuşu benim öne düşmemi engelliyordu.

Ellerimi duvara koydum, başımı eğerek kafamı toparlamaya çalıştım.

Ama işte o zaman kot pantolonuma sızan soğuğu fark ettim. Ve hafif klor kokusunu. Altındaki havuzdan dolayı ıslaktı.

"Havuz kokusunu üstünden alıyorum" dedim ona, sesim biraz güçlenerek. "Partideydin. Bir sürü insan vardı. Sayısız tanık. Seni bulacaklar."

Bir süre beni sessizce tuttu ve sonra alçak sesle ama net bir şekilde konuştu. "Benim tarzım eğlencenin bir bedeli var" diye fısıldadı. "Fırsatım varken eğlensem iyi olur."

"Neden ben?"

Yani, gerçekten. Onun kimseye saldırmasını istemiyordum ama nedeni kör olmam mıydı? Kolay bir hedef olduğumu mu düşünmüştü?

"Bilmiyorum" dedi ve sonunda derin sesinden bir parça duydum ancak hâlâ tanınamayacak kadar kısıktı.

"Ben dans ederken balo salonunda mıydın?"

"Evet."

"Bunca zamandır beni mi izliyordun?"

"Evet."

"Neden?" diye sordum.

Aman Tanrım. Daha önce de üst kattaki döşeme tahtalarının ilk gıcırtısını duyduğumda... Nedeni oydu. Başından beri buradaydı. Beni izlediği düşüncesi. Odada bir köşede gizlenip beni izlemesi... benimle oynaması.

Neden sadece takılıp izlemişti ki?

"Çünkü çok güzeldi" dedi sonunda.

Güzel mi?

"Bana 'neden ben' diye sordun?" dedi beni kendine çekip sırtımı göğsüne bastırırken. "Bu yüzden. Sen safsın."

Saf mı? Ne?.. Beni şimdi mi saf dışı bırakmak istiyordu yoksa?..

"Annenle baban kötü" diye açıkladı. "Ablanın ilgi çekecek bir derinliği yok ve ben evimden nefret ediyorum. Orası çok karanlık." Durakladı, sonra devam etti. "Ama sen dans ederken her şey ortadan kayboldu. Dünyayı daha güzel hale getirdi. Bunu sevdim."

"Ee, şimdi ne olacak?" diye sordum. "Senin emrinle dans etmem için beni bodrumuna kilitlemek mi istiyorsun? Bu mudur?"

Ama ürkütücü, monoton ve sakin tepki vermek yerine göğsü sessiz bir kahkahayla sarsıldı. "Orada seninle saklanabilir miyim?" diye sordu.

Ses tonuna hazırlıksız yakalanarak kaşlarımı çattım. Neredeyse samimiydi.

Şaşkınlığımı bir kenara itip hızlı düşündüm. Başımı iki kez ona savurduğumda nihayet yüzüne çarptığını hissettim ve tutuşu gevşediğinde bir an bile kaybetmedim. Sadece bir saniye sürdü ama ayağımı duvara bastım iterek dengesini kaybetmesine ve geriye

düşmesine neden oldum. Beni de düşürmüştü ama bu, üstümdeki tutuşunu gevşetmeye yetti ve ben de yerde emekleyerek uzaklaştım.

Annem ve babamın yatak odalarında ve banyolarında sabit hat vardı. Kendimi içeri kilitleyebilirdim ve hâlâ bir çeşit silah almak için bolca zamanım olabilirdi. Lanet olsun, gerekirse bir parça için aynayı kırabilirim.

Merdivenlerden çıkıp koridordan geçerek annemlerin odasına ilerledim. Bacaklarım lastik gibiydi, ciğerlerim nefes almaktan acı çekiyordu ve saçlarım yüzüme ve vücuduma yapışıyor, hafif bir ter tabakası cildimi serinletiyordu.

Çift kanatlı kapıyı açıp komodinin yanına koştum, yanından geçerken bacağımı karyolanın çerçevesine çarptım.

"Kahretsin" diye homurdandım, kaval kemiğime yayılan acıyla. Telefonu arayıp buldum ve ahizeyi elime aldım.

Ama tam o sırada arkamdaydı. Kolunu karnıma dolayıp beni kaldırdı ve telefonu elimden çektiğinde boğazıma bir hıçkırık oturdu.

Zorlukla nefes aldım, o beni uzaklaştırırken başım omzuna düştü. Uzuvlarımın dermanı yoktu ve korku beni tüketmişti. Her şey sanki bin kiloydu.

Durup dolabın yanındaki duvara yaslandı. Ben de kalan gücümü kullanarak sağa sola dönerek etrafıma dolanmış kollarından kendimi kurtarmaya çalıştım ve arkamdaki kafasına saldırdım ancak yanlış yöne baktığım için pek bir yerine vuramadım.

Ama sonra ellerimden birini tutup parmaklarımı sımsıkı kavradı ve ben onu çekiştirmeye devam ederken bile onu sabit tuttu.

Benim direnmeme rağmen elimi omzumun üzerinden çekti ve parmaklarımı boynuna bastırdı, oradaki damarının nabzı parmak uçlarımda çılgınca atıyordu.

Başını enseme yaslayıp derin bir nefes aldı. "Böyle atmasını sağlamak için kendime ne yapmam gerektiğini biliyor musun?" diye fısıldadı.

Sesi tükenmiş geldi.

Nabzı şiddetle atıyordu ve parmaklarımın altında boynundaki teri hissettim. Ama ne olmuş yani? *Benim de nabzım hızla atıyor seni*

ucube. Az önce merdivenleri koşarak tırmandık. Neden bahsediyordu?

"Endişelenme" dedi sonunda elimi bırakarak. "Seni incitmeyeceğim. Bu akşam değil."

Elimi aşağıya indirip köprücükkemiğini sıyırdım ama orada tespih yoktu. Ve Damon'ın kokusu gelmiyordu.

Etrafımdaki tutuşu bir anlığına sıkılaştı ancak söylediği hiçbir şeye güvenmiyordum. Sonra beni bıraktı ve ayaklarım halıya dokundu.

Ama tutuşunu gevşetmedi.

"Gitmek istiyorum" dedim ona.

Eğer beni incitmeyecekse beni bırakırdı. Evin içine veya dışına kamera kurulmamıştı ve burada kimse yoktu. Eğer şimdi giderse kimse onun kim olduğunu bilemezdi. Onu kesinlikle tanıyamazdım.

Ama sonra onun kibirli yanıtı geldi. "O halde git."

"Bana izin vermiyorsun" diye homurdandım, kollarını itmeye çalışarak.

"İnsanlar pek çok şeyi yapmana izin vermeyecek Winter."

Yani beni bırakmaya onu *mecbur bırakmamı* mı istiyordu? Nasıl bir oyun oynuyordu?

Onu eğlendirmekten bıkıp usanmıştım.

"Lütfen" dedim.

"Bana arkanı dönüp gitme!" diye aniden birisi koridorda bağırdı.

Başımı kaldırdım, evde birinin daha olduğunu fark etmiştim.

Ne?

Annem. Eve dönmüştü.

"Siktir" diye fısıldadı çocuk.

Bağırmak için ağzımı açtım ama eliyle ağzımı kapattı, beni tekrar kaldırdı ve arkamızdaki kapıların açıldığını duyunca bizi gömme dolapta sakladığını fark ettim.

Tekmeleyip çığlık attım ama kapılar tekrar kapandı ve eli bağırışlarımı susturdu.

Diğer taraftaki yatak odası kapılarının kapandığını ve yanımdaki anahtarın tıkladığını duydum. Bizi duvarın arkasına saklarken dolabın ışığını kapatmış olmalıydı.

"Hayır, hayır, hayır" diye babamın itiraz ettiğini duydum. "Bu gece bizi eve sürüklediğin için sadece kızların senin sarhoş-annedırdırlarına tanık olmaması için kapalı kapılar arkasında kaldığımızdan emin oluyorum."

Beni tutan yüzümü kendisine çevirdi, kolu vücudumun etrafında dolandı ve beni kendisine sıkıca bastırırken diğer eli ağzımın üzerindeydi.

"Anne!" diye seslendim ama eli sözlerimi o kadar sert bir şekilde bastırıyordu ki sesim zar zor dışarı taşıyordu. Burnumdan sert bir nefes aldım.

"Ah, evet, kesinlikle" diye bağırdığını duydum annemin. "Haydi onları bir sonraki şirket etkinliğine götürelim de tüm arkadaşlarımız dışarıdayken son yirmilerindeki sürtüğün erkekler tuvaletinde seni emsin!"

Kulaklarım dikildi ve bir an için onunla dövüşmeyi bıraktım.

"Bu da hamile mi?" diye devam etti. "Yeni bir kürtaj için para ödemek ve bu konuda çenesini kapalı tutmak, çocuklara aşılamaya çalıştığımız Katolik değerlerinin gerçekten yerleşmesini sağlar. Sen tam bir pisliksin."

"Bir daha söyle" diye meydan okudu babam.

Hamile mi? Kürtaj mı? Ne?

Başımı iki yana sallayıp temizledim ve tekrar seslendim. "Anne! Baba!"

Beni o kadar sıkı tutuyordu ki dişlerim ağzımın içine batıyordu.

"Bir hiç uğruna çalışıyorsun ama durmadan harcıyorsun, harcıyorsun, harcıyorsun, seni tembel kaltak" diye devam etti babam; "bu yüzden genç bir götün arada bir sikimin üzerinde yukarı aşağı zıplamasını istiyorsam tek diyeceğim hak ettiğimdir!"

İrkildim gencecik bir götün mü? Aman Tanrım. Ne yapıyorlardı?

"Ve sen gülümseyip kredi kartımı çıkarabilir, alışverişe gidebilir ve bu konuda çeneni kapatabilirsin" dedi.

Bir tokat sesi havayı yırttı ve irkildim.

"Senden nefret ediyorum" dedi annem. "Senden nefret ediyorum!"

Yatağın yayları gıcırdadı ve bir boğuşma sesi geldi.

"Her zaman böyle değildik!" diye bağırdı annem. "Beni isterdin. Beni severdin."

"Evet öyle yaptım. Gencecik bir göt parçasıyken."

Onlar kavga ederken kumaş yırtıldı ve annem hırladı. Dondum kaldım, artık kavga etmiyordum ve gözyaşları o kadar yoğun bir şekilde dolmuştu ki beni dökülmekle tehdit ediyorlardı.

"Ama param sayesinde" dedi babam, "hâlâ memelerin var."

Annem bağırdı ve bir tokat sesi daha duydum, ardından homurdanmalar ve inlemeler geldi ve başımı sallayarak ağlamaya başladım. Ama ne yapacağımı düşünemeden eller ağzımdan ve belimden ayrıldı ve beni kendine çekti ve yukarıya çıkıp kulaklarımı kapattı.

"Şşşt" diye beni teskin etti ağzı şakaklarımda.

Sessizce ağladım, sesleri artık donuklaşmıştı ama hâlâ yer yer duyabiliyordum.

"Ah Tanrım" diye inledi babam. "Evet."

Küçüldüm.

"Çekil üzerimden" diye ısrar etti annem. "Hayır!"

"Hadi ama." Babamın sesi yorgun geliyordu. "Hâlâ aletimin her yerinde. Amın onunki gibi kokacak. Bal gibi tatlı."

Kaçan hıçkırıkları susturmak için elimi kaldırdım ve işte o zaman beni göğsüne çekti. Elini hâlâ bir kulağımm üstünde tutarken diğerini kalbine bastırdı.

Elimden nefes aldım ve buradan çıkmak istesem ve onları duyduğumu bilmeleri umrumda olmasa da sonuçlarından korkuyordum. Babam aslında beni Montreal'den eve getirmek istememişti ve beni geri göndermek için iyi bir bahaneye ihtiyacı yoktu.

Bu yüzden olduğum yerde, onun kalp atışları kulağımda güm güm atar halde kaldım ve birkaç saniye sonra her şey duruldu. Gözyaşlarım kesildi, nefes alışverişim yavaşlayarak daha düzenli hale geldi ve artık ebeveynlerimi duyamıyordum.

Yalnızca güçlü ve hızlıca, bir metronom gibi sabit, mükemmel bir tempoyla değişmeden atan kalbi vardı.

Bir noktada elimi ağzımdan çektim, kollarım gevşekçe yanlarıma sarktı ama o beni asla bırakmadı. Ve göğsündeki gümbürtü,

gözlerim artık açık kalamayacak kadar ağırlaşana kadar beni sakinleştirdi.

Yorgunluk beni ele geçirdi ve farkına varmadan onun içinde kayboldum.

Onun sıcaklığında. Onun kollarında. Kalp atışlarının gürlemesinde.

Ertesi sabah gözlerimi yavaşça kırpıştırarak uyandım ve vücudumun bir ton ağırlığında olduğunu hissettim.

Neler?..

Ama sonra gözlerim fal taşı gibi açıldı ve dün geceyi hatırlayarak yatakta doğruldum.

"Kimse var mı?" diye seslendim. "Orada kimse var mı?"

Cevap yoktu ve uzanıp çalar saatime bastım.

"Sabah dokuz buçuk" dedi saat.

Sabah olmuştu. Sabahın geç saatleriydi. Hiç bu kadar geçe kalmazdım.

Ellerimi vücuduma yapıştırıp kıyafetlerimin envanterini çıkardım. Hâlâ kot pantolonumu ve atletimi giyiyordum, sutyenim ve bale terliklerim hâlâ üzerimdeydi.

Ne olur ne olmaz diye elimi kot pantolonumun fermuarına götürdüm.

Ama kot pantolonumun düğmeleri ve fermuarı kapalıydı ve vücudum yorgun olmasına rağmen kendimi iyi hissediyordum. Bana dokunmamıştı. En azından o şekilde.

Örtüyü atıp bacaklarımı yana sarkıttım ve uykulu gözlerimi ovuşturdum. Yatağa nasıl girmiştim? En az utanç verici seçeneğin hangisi olduğundan emin değildim. Beni ölesiye korkuttuktan sonra uykuya dalmam ve sonra beni yatağa yatırması mı yoksa ailemin beni dolapta baygın halde bulup tüm bu süre boyunca orada olduğumu keşfetmesi mi? Ve beni yatağa yatırmaları mı? Neredeyse yanıt almamak için odadan hiç çıkmak istemedim.

Ama müzikle yüzleşmem gerekiyordu.

Ayağa kalkıp yatağımın yanında kapıya yürüdüm ama kazara önüme çıkan bir şeye tekme atınca durdum.

Ellerimi uzatınca bir karton kutu buldum.

Hayır, aslında... Üst üste istiflenmiş iki karton kutu vardı.

Üsttekini açtım ve tereddütle içine uzandım; ahşabı, seramiği, camı ve kili hissettim. Minyatür ağaçlar, parıltılı çatılar, ev modelleri, bina modelleri ve bir saat kulesi vardı.

Sonra elim bir modele çarptı ve *Carol of the Bells* çalmaya başladı ve bunun küçük ağaçlar ve buz patencileriyle süslenmiş buz pateni pisti olduğunu anladım.

Neredeyse gülümsedim. Bu Noel köyüydü. Parçalarıyla dolu iki kutu.

Nasıl?..

Koridorda ayak sesleri gümbürdedi ve annemin Arion'e dün gecekinden tamamen farklı bir sesle bağırdığını duydum. Kutuların arasından geçerek kapıyı açtım ve kafamı dışarı uzattım.

"Ari sen misin?"

"Duş alacağım" dedi yanımdan geçerken.

"Kar köyünü benim için sen mi getirdin?" diye sordum. Eğer öyleyse ona teşekkür etmek istiyordum.

Ama o sadece bana bağırdı. "Anneme sor dedim. Nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Pekâlâ. O zaman o değildi. Başımı kaşıyarak odama geri döndüm.

Burada ne oluyordu böyle?

Annem odama girerken, "Merhaba tatlım" diye selamladı. "İyi bir gece geçirdin mi?"

Tanrım, hayır. Aklıma ikisi arasındaki konuşmalar geldi; sanki birbirlerini öldürüyorlardı. Tanrım, babamın söyledikleri...

Çocukluğumda da kavga ettiklerini hatırladım ama görünüşe göre ortalıktan uzun zaman kaybolmuştum.

"Sen... sen iyi misin?" diye sordum çekinerek annem odamda dolaşırken, muhtemelen hâlâ yardıma ihtiyacım olduğunu düşündüğü için yatağımı yapıyordu. "Dün geceyi kastediyorum. Sanki sizin..."

"Ah, Ari köyü senin için mi aldı?" diyerek sözümü kesti. "Ne kadar da hoş. Gördün mü bak seni seviyor."

Çenemi çimdikleyerek benimle şakalaştı ve ben de hiç havamda olmadığım halde biraz irkildim.

"Giyin" dedi bana. "Bir saat sonra brunch'ımız var."

Odadan içeri girer girmez çıktı ve dün gece yaşananların ne kadarını duyduğumu bilmek istemediğini anladım.

Ama en azından dolapta olduğumu biliyor gibi görünmüyordu. Bunun için tanrıya şükürler olsun.

Ve Ari tamamen normal davranıyordu. Ari için yani.

Odamdaki Noel köyünden ikisi de sorumlu değildi.

"Neler oluyor ya?" diye düşündüm yüksek sesle ve kaşlarımı çattım. "Dün akşam neler oldu ya?"

Bu sadece ince ince planlanmış bir şaka mıydı? Neden beni bu şekilde tehdit edip korkutmuş ve ardından da... annemle babam kavga etmeye başladığında beni korumuştu ki? Beni korumuş, yatağıma yatırmıştı ve bir şekilde ablamın benim için almadığı Noel köyünü istediğimi biliyordu.

Olanları aileme anlatmam gerektiğini biliyordum ama...

Bilmiyorum. Bu sadece bir şaka olabilirdi değil mi?

Onlara söylersem, babamın istediği gibi "daha güvenli ve kendi ortamımda" olacağım Montreal'e geri gönderilmeme neden olabilirdi. Esasen onun dikkatini herhangi bir olaya çekmek istemiyordum çünkü cezalandırılacak kişi ben olurdum.

Hayır. Çocuk bana zarar vermemişti. En azından henüz.

Aslında sonunda bir melek gibi davranmıştı. Gerçekten siyah yarasa kanatları olan bir melek.

Bir psikopat.

Bölüm 9

Günümüz

"Demek Japonya'da Kadın, Cinsiyetler ve Cinsellik bu" dedim Banks'in dersliğine girerken. "Bölüm Bir."

Son kısmı alaycı bir tavırla ekledim, bu sınıfın neden olması gerektiğinden emin değildim, hatta birden fazla bölüme ihtiyaç duyulduğundan bile emin değildim.

Kız kardeşim başını çevirip omzunun üzerinden gözlerini bana kilitledi. Yavaşça kalemini düşürüp koltuğunda döndü, beni görünce dudaklarında temkinli ama hafif bir gülümseme vardı. "Onu seviyorum ama burada olması beni endişelendirmeli mi?" diyen türde.

"Ders listen, çocukken yemeyi reddettiğim her yemeğin bulunduğu bir tabak gibi" dedim ona.

"Ders listemi seviyorum."

Sonra kocaman bir gülümsemeye yüzüne yerleşti ve kalbim tekledi. Lisede arkadaşlarımın benimle yapamayacak kadar havalı olduğu tüm çocukça saçmalıkları yaptığımızda bana verdiği gülümsemenin aynısıydı.

Para ödemeden filmlere gizlice girmek.

Labirentte yağmurda ebelemece oynamak.

Okul geceyarılarında sadece evden çıkma arzuyla hız sınırının çok üzerinde araba sürmek.

Biz büyüdükçe daha az gülümser olmuştu ama artık çok kolay gülümsüyordu. Yaşadığı değişim barizdi. Farklı biriydi.

Merdivenleri teker teker yavaşça indim, oditoryum dersi bittikten birkaç dakika sonra boşalmıştı. Ancak her dersten sonra kalıp profesör için yapılan habersiz sınavları değerlendirirdi.

Artık tam bir küçük öğrenciydi.

"Çok fazla siyaset, tarih ve sosyoloji var" diye belirttim ders listesi hakkında. "Neden bu dersleri seçtin?"

Omuz silkip gözlerini indirdi, koltuğundaki kâğıtlara bakarken düşünceli görünüyordu. Lisede ödevlerimin çoğunu o yapmıştı ve aldığı puan her zaman geçer notun çok üstündeydi, bu yüzden onun zeki ve çabuk öğrenen biri olduğunu biliyordum. Yine de üniversiteye gittiğini duymak beni duraklattı. Bundan hoşlandığı hiç aklıma gelmemişti.

"Büyürken dünya küçüktü" diye yanıtladı en sonunda tekrar bana başını kaldırıp bakarak. "Artık öğrendiğim her şey onu daha da büyütüyor. Her şeyi bilmek istiyorum. Benden önce yürüyen herkesi. Yapılan her savaşı. Aynı havayı soluyan her kültürü. Açıklayamıyorum ama ben sadece..."

"Az önce açıkladın zaten." Birkaç adım yukarıda durdum, istemediğim halde öfkelenmiştim. Beni kastettiğini biliyordum. On iki yaşına kadar benim evimde yaşamaya gelmemiş olsa da büyürken dünyasının bu kadar küçük olmasının nedenlerinden biri de bendim. Onun mutlu olmasını istiyordum ama bu sahiplenme duygusunu aşamamıştım. Mutluluğunun sebebi ben olmadığımda onun mutlu olmasına hâlâ sevinmekte zorlanıyordum.

Ve bu –odanın etrafına bakındım– onu benden alan sebeplerden biriydi. Onun dünyası büyüdükçe benden uzaklaşıyordu ve kaçındığım tüm duygular arasından en çok kaybetmekten nefret ederdim.

"Okumana sevindim" dedim ona. "Seni hiç böyle hayal etmemiştim. Ama sana yakışıyor."

Nasıl güzeldi.

Nasıl da zeki. Koyu kahverengi saçları gevşek bukleler halinde sırtından aşağı dökülüyordu, kot pantolonu ve kısa kollu siyah bluzu benim kıyafetlerimden çok daha iyi uyuyordu, ruj ve rimel sürmüştü ve ışık sol elindeki elmaslarla kaplı küçük yakutu parlatıyordu. Hızlı evliliklerinin ardından Kai ona uygun bir yüzük almış olmalıydı.

Kahrolası Kai. Ona hak ettiği gibi davrandığı açıktı.

Ama artık onun muydu? Tamamen?

İç çekerek etrafa baktım. "Üniversiteden nefret ederdim."

"Ailenden uzakta olmaktan nefret ediyordun" diye düzeltti. "Ve Gabriel ile kendimi kastetmiyorum."

Çenemi sıktım. *Evet.*

Üniversitede geçirdiğim yıl ve iki ay berbattı ve şimdi bile geriye dönüp baktığımda sanki Michael, Will ve Kai olmadan var olduğum için zaman askıya alınmış gibi görüyordum.

Ve onun.

"Yalnız kalmaktan nefret eden tanıdığım tek yalnız sendin" diye yorum yaptı kitaplarını ve kâğıtlarını toplarken.

"Ee, ne yapacaksın peki?" diye sordum konuyu değiştirerek. "Eğitimden bahsediyorum?"

"Zaten yapıyor." Merdivenlerin tepesinden bir ses geldi ve omzumun üzerinden baktığımda kahverengi saçlı sıska bir kadının indiğini gördüm.

Alex.

"O, Rika ve ben genç kadınlara yönelik bir müfredat tasarlıyoruz" dedi ve tam yanımda durdu. "Meşru müdafaa, hayatta kalma, durumsal farkındalık, karar verme... Sensou'dan başlayarak önümüzdeki yaz bunu sunacağımızı umuyoruz."

Sensou. Kai, Rika, Will ve Michael'ın ortak sahibi olduğu dojo. Benimle değil.

Meşru müdafaa, hayatta kalma, durumsal farkındalık... İnsanların bu konularda derslere ihtiyacı yoktu. Birini havuza iterseniz yüzmeyi yeterince çabuk öğrenirdi.

Banks ayağa kalkıp çantasını getirdi; kitaplar ve kim bilir başka

nelerle dopdoluydu. Başını kaldırıp bana bakıp şöyle açıkladı: "İnsanları güçlendirmek istiyorum. Şimdilik tek bildiğim bu."

"Öğle yemeğine hazır mısın?" diye sordu Alex arkamdan ama benimle konuşmadığını biliyordum. Hepsi buradaki Trinity College'da okula gittikleri için muhtemelen Rika'yla da tanışıyorlardı.

Kız kardeşim yanımdan geçerken neredeyse özür dilermiş gibi başını hafifçe eğdi. Çok ufaktı ve bunu uzun zamandır görmemiştim ama o bunu eskiden sürekli yapardı değil mi? Beni ve öfkemi idare etmek ya da beni dengede tutmak için her zaman küçük bakışlar ya da jestlerde bulunurdu.

Derin bir nefes aldım.

Ona ihtiyacım vardı. Bir dayanağa ihtiyacım vardı.

"Banks" dedim ve yavaşça arkama döndüm.

Durup orada kaldı, öylece dikildi ama arkasını dönmedi. Benimle uğraşmak istemiyordu ve buna mecbur da kalmayacaktı. Ben onun abisiydim. Onunla benim ilgilenmem gerekiyordu, tersi değil.

"Sana yetişirim" dedi en sonunda Alex'e.

Alex bana bir bakış attı ve ben de kaşlarımı kaldırarak Banks'in üzülmemden hoşlanmadığını hatırlattım.

Dudakları gergin bir çizgi oluşturdu ve Banks'e başıyla selam vererek konferans salonundan çıktı.

Banks arkasına dönse de hâlâ bana bakmıyordu.

Birbirimizden sadece birkaç metre uzaktaydık ama birdenbire âdeta aramızda kilometreler açılmıştı.

Neredeyse arkadaşımı öldürüyordum.

Kai'ın işini mahvetmiştim.

Banks'i tehdit edip korumaya almış ve neredeyse kafese hapsetmiştim.

Bazılarına üzülüyordum, bazılarına üzülmüyordum.

Yutkundum. "Sana... Sana davranış tarzım..." diye söze başladım "Ben..."

"Beni sen büyüttün" dedi gözlerini kaldırarak. "Annemle kalsaydım bana ne olurdu kim bilir?"

Devam etmesini bekledim, sadece beni daha iyi hissettirmeye

mi çalışıyor, yoksa gerçekten benimle geçen hayatının her şeye değer olduğunu mu düşünüyor emin değildim.

"Ben olduğum kişiyi seviyorum" dedi bana. "Senden hiçbir şey için nefret etmiyorum."

Yavaş, düzenli nefeslerime ve üstündeki sarsılmaz bakışlarıma rağmen kemiklerime biraz rahatlama girmeye başladı.

Oditoryumdan çıkışını izledim, içeri girdiğimde olduğundan biraz daha az emin görünüyordu.

Bana güveniyordu ve beni seçmeyebilirdi.

Ama o hâlâ benimleydi. Birazcık bile olsa.

Bu da bir şeydi.

Altıyı biraz geçe Ashby evine –teknik olarak artık benim evimdi– döndüm ve açlıktan ölmek üzereydim. Bütün gün neredeyse hiç yemek yememiştim ve içeri girmek ve Arion'le mümkün olduğunca az uğraşmak için geç saatlere kadar beklemeyi tercih etsem de *onu* görmek istiyordum. Winter'ı bu akşam yemek masamda istiyordum.

"Merhabalar efendim" dedi Crane kapıyı bana açıp.

Eve girerken şoförün arkamdan hareket ettiğini duydum. Dışarıdaki rüzgâr eski ahşap parkelerin ve pencere pervazlarında bulduğu çatlakların arasından ıslık çalarak eserken hemen merdivenlerden yukarı koştum.

Ama ne müzik ne de ayak sesi vardı ve üst kat karanlıktı.

Durdum ve elimi ceketimin cebine soktum.

"Evde kimse var mı?" Omzumun üzerinden Crane'e baktım.

Boğazını temizledi. "Bayan Ashby ve Bayan Torrance şehirden dönüyorlar –alışveriş" diye açıkladı. "Akşam yemeği vaktinde burada olacaklar."

Bayan Torrance. Tanrım. İğrenç.

Burun kemerimi sıkıp nefes verdim ve bekledim.

"Ve..." diye devam etti. "*Bayan* Ashby arka bahçede."

Sadece bir an için nefes almayı bıraktım. *Arka bahçede.* Onun

bu kadar yakın olduğunu bilmenin beni duraklatmasından nefret ediyordum.

Çenemi kilitleyip merdivenlerden yukarı çıkmaya devam ettim.

"Yalnız değil efendim" diye seslendi arkamdan. "Bay Grayson burada."

Durdum. *Will mi?*

"Onu kabul etmemem gerekiyorsa lütfen bana bildirin" diye telaşla ekledi. "Demiştiniz ki sadece..."

"Sorun değil" dedim dişlerimin arasından.

Merdivenleri çıkmaya devam edip yatak odama girdim, kapıyı o kadar sert açtım ki tokmak duvara çarptı. Pencerelere hışımla giderek tülü çektim ve arka bahçeye baktım. İkinci kattan teras, havuz, havuz evi ve ilerideki ormanlık alan görülüyordu. Bakışlarımı havuzdaki çifte kilitledim.

"Bu saçmalık da neydi?" diye alçak sesle hırladım.

Will onu boyunduruk altına almıştı, saçları yüzüne dökülmüştü ve yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Arkasından ona ulaşmaya çalışıp çırpındı ve ben onun benim malıma dokunmasına mı yoksa ona gerçekten zarar vermesine mi, yoksa sadece onunla oynadığına mı daha çok kızdığıma karar vermeye çalışırken gitmesine izin vererek onu ileri itti ve ona su sıçratınca ikisi de güldü ve sorum yanıtlandı.

Onlara kaşlarımı çatarak pencerenin pervazını tuttum. Bel hizasında duruyorlardı, Will'in göğsü çıplaktı, dövmeleri göz kamaştırıyordu ve Winter da askılı bikini üstü giymişti. Sonraki birkaç dakika boyunca Will farklı kavramalar ve bu kavramalardan nasıl kurtulacağı üzerinde çalıştı. Dudakları hareket ediyor, onu yakalarken, çekerken ya da havuzun kenarına iterken ne yapması gerektiğini anlatıyordu.

Az kalsın homurdanacaktım. *Kahrolası Rika.*

Bu onun fikriydi. Will'i beni savuşturmak için Winter'a bazı savunma hareketleri öğretmesi için buraya gönderdiğine bahse girerdim. *Güzel hamle bebek ama bu satranç, dama değil. Unuttun mu?*

Winter ellerini uzatıp Will'in göğsüne koyunca büyük ve derin bir nefes aldım, gözlerim ateş saçarak onlara baktı.

Winter ona dokunmuyor.

Ve Will de ona dokunmuyor.

Perdeyi açarak arkamı döndüm ve yatak odasından çıkıp merdivenlerden indim.

Will'in burada olması hoşuma gitti. Onu burada istiyordum. Onu yanımda istiyordum.

Ama onun cankurtaran halatı Will değildi. Nokta.

Tırabzanın etrafından dolaşıp evin arka tarafına ilerledim ve arka kapıdan girdim. Terasın kenarına yürürken durdum ve onlar konuşup oynarken izledim.

Onu neden havuza götürdüğü şimdi anlaşılmıştı. Görüşü olmadığı için dengesini korumasına yardım ediyor ve eğitim sırasında olası düşmeleri yumuşatıyordu. *Bunun için teşekkür ederim Will.* Onun mükemmel durumda olmasını istiyordum.

Yağmur damlaları omuzlarıma düştü ve Winter yüzünü gökyüzüne çevirip avuçlarını yukarı uzatırken kirpiklerini kırpıştırdı. Damlalar suya çarparak durgun yüzeyi bulanıklaştırdı ve havuz evinin yakınındaki ateş çukuru, kararan gökyüzünün altında davetkâr bir ışıltıyla çatırdadı.

Will ıslak saçlarını eliyle taradı ve nihayet başını kaldırıp beni fark etti. Orada kıpırdamadan dikilirken hareketsiz ve sarsılmazdı, kahrolası ardıç rengi gözleri her zaman tornavida gibi kafamda lanet bir delik açıyordu; bir an için lisede yan yanaydık ve Winter aramızda durmuyordu.

O anda Will'i, Winter'ı ve Banks'i yakalayıp hepsini bir adaya koymak istedim çünkü asla bana ait olmayacaklardı.

Gökyüzünde şimşek çaktı, gök gürledi ve Will ile Winter biraz konuşup havuzdan çıktı. Will takip ederek havlusunu bulmasına yardım etti.

Kurulandıktan sonra havluyu vücudunun etrafına sardı ancak elini tutmaya çalıştığında onu elini sallayarak durdurdu. Ona birkaç kelime daha söyleyince Winter başıyla onayladı ve sonra arkasını döndü.

Sağ elini uzatıp eve, bana ilerledi ve benim de gözlerim Will'inkilerle buluştu.

Ağzının köşesi meydan okurcasına kıvrıldı ve Winter bana doğru gelirken başımı iki yana salladım. Yanımdan geçerken durdu, başını bana çevirdi ve ben de ona baktım; burada olduğumu, sadece birkaç santim uzakta olduğumu bildiğini biliyordum.

Gözlerim yüzüne, boynuna ve omuzlarına kaydı ve henüz kendime izin verebileceğim tek şekilde ona dokundum.

Aptal kız. O sana yalnızca tek bir saldırganı savuşturmayı öğretti. Ya daha fazlası olursa?

Başını eğdi, dudakları gerilmiş biçimde eve yürüdü.

Yakında.

Will kurulandı ve ateş çukuruna yürüyüp ısınmak için ellerini uzattı. Tuğla basamaklardan inip ona doğru ilerledim.

"Mektubunu aldım" dedi ateşe bakarak.

Bir süre önce ona gönderdiğim notu hatırlayarak gülümsedim. Beni bulması için ona meydan okumuştum. Michael ile Kai'ın üçüncü tekerleği değil, gerçekte kim olduğuyla yüzleşmesi için. Siktir et onları.

"Beni durdurabileceğini mi sanıyorsun?" Ateşin üzerinden ona baktım. Bu yüzden mi buradaydı? Rika'nın emirlerini yerine getirip Winter'ı bana karşı silahlandırmaya mı çalışıyorsun?

Ancak hâlâ bana bakmamasına rağmen gözleri muziplikle dans etti. "Sana attığım dayağın bu işin sonu olduğunu sanmamıştın değil mi?"

Gülümsemem dondu. Geçen yıl hak ettiğimi bildiğim için bana atmasına izin verdiğim dayağı hatırladım. Öylece diz çöküp bana tekrar tekrar vurmasına izin vermiştim çünkü dışımın içimden daha çok acımasını ve uzun süren anlar boyunca beni öldürmesini istemiştim. *Öldür beni çünkü bunu geri alamam ve hayatıma devam edemem.*

Onu neredeyse öldürüyordum. Benden beni öldürecek kadar nefret etmesini istemiştim, böylece belki de öfkesi dindikten sonra beni yeniden severdi. Yaşasam da ölsem de, o gece Michael'ın erkek kardeşinin o yatta yaptığına seyirci kaldığım için beni affetmesi gerekiyordu.

Ne var ki iki yıl önce hapisten salındıktan sonra yaşanan tüm bu saçmalıkların tek suçlusu da ben değildim. Kendi payıma düşen cezayı çekmiştim ve tekrar karşılık vermeden duracak değildim.

En azından küçük de olsa bir yanı beni affetmeye istekli olmasaydı şu anda burada durmazdı. Burada olmak istiyordu. İntikam dürtüsünün gitmesine izin vermemişti, bu da beni bırakmadığı anlamına geliyordu. Tam olarak değil.

"Beni özledin" dedim kısık bir sesle.

Alevlerin arkasına geçerek yavaşça ateşin etrafında döndü ve ben de aynısını yaparak onu takip ettim.

"Değil mi?" diye alay ettim.

Islak kot pantolonu bacaklarına yapışmıştı ve onu son gördüğümden beri göğsüne ve kollarına biraz daha mürekkep eklendiğini fark ettim.

Ama bazı şeyler değişmemişti. Hâlâ saçmalıkları kafasına takıyor ve sarhoş olup sürekli kafayı buluyordu. Bana ihtiyacı vardı.

Tekrar gözleriyle buluştuğumda küçük bir gülümseme dudaklarından kaçtı. "Bir zamanlar sen benim uyuşturucumdun" dedi ve gözleri yeniden alevlerin arkasında kayboldu.

Tekrar adım attım, ateşin etrafında dolaşıp gözlerimi tekrar ona kilitledim. "Ve duyduğuma göre hâlâ uyuşturucuları seviyorsun."

Bu bilgiyi nereden aldığımı gayet iyi bildiği için başını iki yana salladı. "Kahrolası Rika."

"Kahrolası Rika." Başımla onayladım.

Tekrar hareket etti, ortadan kayboldu ve öne ilerleyerek onu aradım. Gözden kaybolduğunda gözleri bendeydi, tekrar ortaya çıktığında ise gözleri hâlâ üzerimdeydi. Dudakları seğiriyordu ve bakışları öfke, hiddet ve heyecanla doluydu; gözlerinin siyahları küçük ve ayıktı çünkü bana sahipken bu saçmalıklara ihtiyacı yoktu.

"Winter senden hoşlanıyor" dedim yavaş bir adım daha atarak. "Sana güveniyor gibi görünüyor. Neden?"

"Kadınların... dilinden anlarım" diye alay etti

"Hatırlıyorum." Dudaklarımı yaladım. "İzlemesi eğlenceliydi."

Solukları yavaşlayınca geçmiş günlerde yaşadığımız tüm saçmalıkları hatırladığını anladım. Eğlenmiştik.

Kızlar olmadığında bile.

"Beni onunla görmek istiyorsun öyle mi?" diye sordu. "Bu mu?"

Kısık sesle gülüp başımı hafifçe yana eğdim. "Tam olarak değil."

Onu hazırlıksız yakalayıp ateşin etrafından atladım ve avuçlarımı göğsüne vurarak onu havuz evinin duvarına ittim. Çıplak sırtıyla tuğlaya vurunca homurdandı.

Yağmur tepedeki tenteyi dövmeye başladı, onu yere indirmeye hazır bir şekilde ona koştum ama o eğilip karnıma çarptı ve ikimizi de beton zemine düşürdü.

O karnımı yumruklarken dişlerimi gösterdim, öfkelenerek yumruğumu başının yan tarafma indirdim. Saldırısına karşı tüm kaslarımı sıktım ancak gerçekten kızgın mıydım yoksa onu herhangi bir şeye dahil etmek için çaresiz miydim bilmiyordum; çünkü bunu fena özlemiştim ama her iki türlü de eğleniyordum.

Onu sırtüstü fırlatınca yuvarlanmaya devam etti ve kaçmaya çalıştı ama onu yakaladım. Sırtına inerek onu yere bastırdım ve yerinde kalması için kolumu ensesine koydum.

"Ah, bunu hatırlıyorum" diye alay ettim kulağına, göğsümün her santimini sırtına bastırdım ve ikimiz de kıçına dayadığım kasıklarımın farkındaydık. "Gerçekten özlediğin bu değil mi?"

Kafasını geriye atıp bana saldırmaya çalıştı. "Sikik konuyu açma" diye hırladı. "Sarhoştum."

"Üçünde de mi?" diye alay ettim gülümseyerek. "Michael ve Kai ne kadar yaklaştığımızı bilmiyorlar değil mi?"

Ona ihtiyaç duyduğunu verebilecek tek kişinin ben olduğum anların anısını canlandırmaya hazır olarak ağzımı kulağına yaklaştırdım. Onun yanında kimse yokken ve paranın satın alabileceği her şeye sahipken, aslında tek istediğimiz bedeli olmayanlardı.

Gençken, çoktan tükenmişken ve içimiz çürürken, orada burada birkaç gece boyunca bu hissi bilen birine dokunmak istiyorduk. Anlayan birine.

Hatırlamasını sağlayabilirdim. İleriye itebilir, düşünmeyebilir, düşünmemesini sağlayabilir ve sadece gidip alabilir, hissedebilir ve...

Uzanıp boğazının ön kısmını tuttum ve yüzümü lanet boynuna

gömdüm ama o debelendi, başını bir kez daha geriye atarak elimden kurtuldu ve altdudağıma vurdu.

Ağzımın köşesi dişlerimin arasına gömülürken gözlerimi sımsıkı kapattım ve hırladım, dikkatim onun beni üstünden atmasına yetecek kadar dağılmıştı.

Tenimin altında kanım kaynayarak akıyordu ve ben gülerken, kesiği yalarken, ağzımdaki kanın tadını alırken kalbim hızlandı.

Seni küçük pislik. Will iyiydi... ta ki o olmayana kadar. Winter ona çok fazla güvenmemeliydi.

Ayağa kalkınca ben de ayağa kalktım.

"Biliyor musun?" diye başladı, yüzünde küçümseyici bir gülümsemeyle. "Büyürken Winter beni hiç tahrik etmedi. Çok solgundu. Fazla saftı."

Eğildi, sigara paketimi yerden alıp bir tane çıkardı. Fırlattığı paketi yakalayıp ateşe eğildim ve sigaranın ucunu yakarken ona baktım.

"Güzeldi ama etimi sıcak severim." Bir duman üfledi, bakışları alevlere kilitlendi ve bir an düşüncelere daldı. "Çikolata rengi saçlı ve zeytin tenli, seksi. Dolgun dudaklar ve baştan çıkarıcı kütüphaneci gözlüklerinin ardından benimle alay eden koyu gözler."

Zihnindeki görüntülerde kaybolup gitti, kimi düşündüğünü tam olarak biliyordum. Ama bir süre sonra başını sallayarak geri döndü. "Winter'a neden çekildiğini gerçekten hiç anlamadım. Michael ve Kai onun senin için sadece tek gecelik bir ilişki olduğunu düşünüyorlardı ama ben daha iyi biliyordum." Gözleri benimkilerle buluştu. "Okulda, öğle yemeğinde ve koridorlardan geçerken ona nasıl baktığını görmediler. Ve Michael ve Kai" diyerek sözlerini yeniden vurguladı, "Winter'ın arkasından saygısız bir hareket yapan çocuğa yaptığını gördükten sonra, bir daha hiç kimsenin ona bulaşmadığını görmedi."

Tekrar ateşin etrafında döndü ve ben de aynısını yaptım, gözlerimi bir an olsun ondan ayırmadım.

"Ama yaklaşık bir yıl önce" dedi, "kızını kontrol ettim. Tiyatroda bir dansçı arkadaşıyla provasını izledim. Bir adamla."

Dişlerim yavaşça birbirine kenetlendi.

"Gerçi pek fazla prova yapmıyorlardı" diye alay etti ve gözlerinin arkasında oynayan görüntüleri görebiliyordum. "Winter'ı bir duvara sıkıştırmıştı, uzun saçları sağa sola saçılmıştı ve teni danstan ve ateşten dolayı terli ve kızarıktı... Elleri onun her yerindeydi ve dili küçük boğazının yarısına kadar inmişti."

Dudaklarıma kadar yükselen hırıltıyı bastırdım ama zihnimi dolduran görüntülere engel olamadım. Onu hemen hemen aynı durumda bıraktığın bir dönemden kalan... Çıplak memeleri, boynuma dolanmış kollarıyla bana sarılışı, o kadar sıkı bir şekilde birbirimize sarılmıştık, ikimizi ayırt etmek imkânsızdı...

Sürtük. Doğruyu söylediğini umdum.

"Onu soymaya çalıştığında durdurdu" dedi bana Will. "Fakat bir şeyi kesin olarak fark ettim. O kız bir kadın gibi kullanılmaya hazır." Gözlerinden ateşli bir bakış geçti. "Ve seninle olmaktan hoşlanmamış olabilir ama benimle olmaktan hoşlanabilir."

Yumruklarımı sıktım.

"Evet" dedi beni sinirlendirmeye çalışarak. "Şimdi beni nasıl da fena tahrik ediyor. Havuzda gerçekten çok iyi hissetti ve onun zambak beyazı kıçının aletime bastırdığını, saçlarının sırtına döküldüğünü görebiliyorum..."

Ateş çukuruna tekme attım ve ateş havuza yuvarlanıp söndü; ona doğru hamle yaptım ama o kaçmak için hiçbir harekette bulunmadı. Bir elimi boynunun ön kısmına, diğer elimi sırtına koyup onu döndürdüm ve havuz evinin duvarına fırlattım.

Dişlerimin arasından, "Seni bir defasında neredeyse öldürüyordum" diye hırlayıp yüzüne yaklaştım. "Bunu tekrar yapabilirim."

"O halde yap" diye karşılık verdi. "Yap bitir, çünkü kaybedecek hiçbir şeyim yok Damon. Hiçbir şeyim."

Son nefesini verdi, çaresizlik birdenbire dalga dalga yayıldı ve bu tanıdıktı çünkü ben de öyle hissediyordum. Ona baktım, gözleri benimkileri arıyordu.

"Bu yolda ilerlemeyi bırakamıyorum" diye fısıldarken gözleri yaşlıydı. "Ailemin benimle işi bitti. Michael'ın Rika'sı var. Kai'ın Banks'i. Sen bir yalandın." Durup bakışlarını kaçırdı. "*O* bir yalandı."

O.

Sıradaki oydu. Winter'la işim bittikten sonra bunu onun için yapacaktım.

Sesi yenilgiyle dolu olmasına rağmen, "Senden korkmuyorum" dedi. "Artık hiçbir şeyden korkmuyorum. Eğer beni öldürmezsen, mecbur kalana kadar seni zorlamaya devam edeceğim. Ve elimden gelen her biçimde seni sikeceğim" diye bağırıp dişlerini gösterdi. "Onun seveceği şekillerde."

Onu tekrar duvara çarptım ama yine benimle dövüşmedi.

"İzlemek mi istiyorsun?" diyerek beni kışkırttı. "Hadi. Senin odada olduğunu bile bilmeyecek. Benimle olmaktan hoşlanıp hoşlanmadığını görebilirsin. Bana sana verdiğinden daha iyi tepki verecek mi görürsün."

Kes şunu.

"Onu ne kadar terletip inlettiğimi ve aletime ne kadar çabuk gelmesini sağladığımı görürsün" dedi dudak bükerek.

Ona ters ters bakarken parmaklarım boynuna battı. Winter istemezdi. Ve isterse de Tanrı ona yardım etsin.

"Öyleyse yap o zaman" diye teşvik etti ve sonunda avuçlarını göğsüme bastırıp beni geri itti. "Onu becermeden önce beni öldür çünkü durmayacağım."

Beni tekrar itti ve ben de geriye tökezledim, yumruklarımı sıkmıştım.

Hayır. Dur, sadece dur.

"Çünkü kendimi yok etme tutkum olduğunu ve sonumuzun kötü olacağını her zaman biliyordun." Sesi çatladı. "Bu başka şekilde bitmeyecek."

Haklı mıydı? Dostluğumuzun geleceğe dayanacağını mı düşünmüştüm?

Benimle ol. Sadece benimle ol. Bana karşı değil.

Ama yine bana saldırdı. "Onu senden alacağım."

"Yapma" dedim boğulurcasına.

Duvarlar üzerime geliyordu. Nefes alamıyordum.

Ama beni tekrar ittiğinde irkildim, artık göğsüm ağrıyordu. "Ve o da beni senden alacak ve sonra yapayalnız kalacaksın. Her zaman olman gerektiği gibi."

Midem çalkalandı, öfkeden kudurdum ve sonra bana vurunca ateş yanağıma yayıldı ve başımı yana doğru fırlattı.

"Benimle uğraşacaksın!" diye bağırdı, ardından bana tekrar vurarak tökezlememe neden oldu. "Beni öldür. Lanet işi bitir ve beni öldür çünkü ben mahvoldum ve senden nefret ediyorum ve eğer beni indirmezsen ben seni indireceğim çünkü her şey bitti!"

Beni tekrar tekrar ittirince kontrolümü kaybetmenin eşiğine geldim. Onu durdurmak için ellerimi uzattım "Yapma. Dur."

Yüzünden bir gözyaşı damlası aktı ama o hırlayarak onu sildi. "Yap şunu" dedi hiddetle. "Boynumu kır, boğazımı parçala ya da beni boğ, seni hasta pislik! Sadece yap!"

Çeneme yumruk atınca başıma ağrı saplandı ve yumruklarımı o kadar sıktım ki tırnaklarım avuçlarıma battı.

"Will..." diye fısıldadım nefesimi toplayamadığım için. "Yapma."

"Hiçbir zaman durmayacağım." Başını iki sallayıp tekrar ilerledi. "Asla."

Beni itti. "Beni öldür."

Dur.

Elleri yine bana çarptı. "Onu senden alacağım, o yüzden öldür beni."

Ona sahip olamazsın. Seni...

"Öldür beni, böylece yolundan çekilirim!" diye bağırdı. "Geçen sefer bunu doğru düzgün yapsaydın lanet okyanusun dibindeydim. O yüzden işi bitir, sonra onu alabilirsin!"

Denizin derin, siyah yüzeyinin altına batan görüntüsü zihnimde canlandı; gözlerimi sımsıkı kapatıp görüntüyü kafamdan atmaya çalıştım.

Sonsuza dek gitmiş olurdu.

"Öldür beni kahrolasıca" dedi, sesi dengeli ve sakindi.

"Hayır."

"Beni öldür. Mecbur kalacaksın."

Başımı iki yana salladım.

Yakamdan tutup, "Yap şunu!" diye bağırdı.

Boynunu ellerimin arasına alıp onu havuz evinin duvarına çarptım. "Yapamam!"

Zorlukla nefes alarak inledi ve ben de boğazıma saplanan iğneleri yutamadığım için alnımı onunkine dayadım.

"Kahretsin, yapamam" diye fısıldadım. "Lütfen dur. Lütfen."

"Yapamam" dedi ve yanaklarından aşağıya gözyaşları aktı. "Yapamam."

Ellerimi yüzüne götürüp sadece onu tuttum; ondan hiçbir şey saklamak zorunda kalmadığım için çok şey söylemeye hazırdım. Bana baktığında asla zayıflık görmemişti. Ona bir şeyler anlatmak istiyordum.

Ona asla zarar vermeyeceğimi söylemek istedim. Trevor'ın ne yaptığını bilmiyordum ve bu şekilde sonuçlanmaması gerekiyordu çünkü üç arkadaşım arasında her zaman ilk kurtaracağım kişi Will'di. Gururumun ve öfkemin geri çekilmeme izin vermeyeceğini; eğer okyanusun dibine, ulaşamayacağım bir yere çekilseydi onu takip ederdim.

Onu takip eder ve orada, neredeyse onun yakınında çürürdüm çünkü bundan sonra elde edebileceklerimin –mirasım ya da Winter'dan alacağım intikamımın– o olmadan bir değeri yoktu.

Nefesi ağzıma düşerken ensesindeki ıslak saçları parmaklarımın altında ısındı. *Bana ihtiyacı vardı.* Parmaklarımı kafasına batırdım. *Bana ihtiyacı olduğunu anlaması gerekiyordu.* Kimse onu benim gibi aklı başında tutmayacaktı.

Hiç kimse.

Öne atılarak altdudağını dişlerimin arasına aldım ve ikimizi de havuz evinin kapısından içeri ittim.

Geriye sendeleyince hırladı; benimle dövüşmeye hazırlandı ama ben aceleyle içeri girdim, ağzımı ağzına gömüp onu kanepeye ittim. Bir elimle boğazını kavrayıp diğer elimle kendimi dik tutarak dudaklarını kapattım.

"Sikerim" diye genizden bağırdı ağzını çekip.

Gülümsedim ve dilimle dudağını ısırdım. "Yalnızca sen istersen."

Boynunu serbest bırakarak kot pantolonunu açtım ve elimi tutup beni durdurmaya çalışsa da içeri kaydırdım ve kahrolası aletini kavradım, zaten biraz sertleşmişti.

"Ne giyiyor?" dedim ve düşünmesine fırsat vermeden onu okşamaya başladım. "Senin için ne giyiyor?"

Nefes almayı bırakıp gözlerini kapattı ve başını geriye atarak inledi. "Damon dur."

Dizimi bacaklarının arasına itip ayırırken ağzımı onunkinin üzerinde gezdirdim ve onu biraz daha hızlı okşadım. "Ne giyiyor?"

Dolgunlaşıp sertleşti ve dilimi altdudağında gezdirdim. "Seni ağzında istiyor." Ondaki tutuşumu sıkılaştırdım. "Bunu ağzında istiyor."

"Evet."

Ve onu elde etmiştim.

"Ne bok giyiyor?" Onu tekrar tekrar okşadım, cildi pürüzsüz ve sıcaktı.

"Uyurken..." Durakladı, ona yaptıklarım karşısında nefesi kesildi.

"Evet?"

Vücudu sarsıldı. "O... şu tatlı, küçük külotlardan giyerek uyuyor" dedi, gözleri hâlâ kapalıydı ve takıntı nesnesini hayal ediyordu. "Ön tarafta onu kaplayan minicik bir kumaş üçgeni var."

"Kırmızı mı?" Tekrar dudağını ısırdım.

Ama başını iki yana salladı. "Mavi. Ve bir tişört. Yüzüstü uyuyor ve uykusunda kalçaları hareket ediyor. Tanrım kıçı..."

"Mmmm..." Ondan küçük bir sperm damladığını hissettim. "Kendisini yatağa sürtüyor değil mi? Güzel ve sıcak olmalı."

"Kahretsin, çok seksi." Ensemi tuttu, ağızlarımız birbirinden birkaç santim uzaktaydı. "Daha sert."

"Peki ıslak mı?" diyerek onu tahrik ettim, istediği gibi daha hızlı ve daha sert bir şekilde okşarken. "Islak mı?"

Başıyla onayladı, nefesi giderek hızlanıyordu.

"Peki dar mı?"

"Evet."

"Yala onu Will" dedim ona, o kaltağın asla yapmadığı şeyi yaparak. "Seni karanlıkta seviyor. Basketbol takımı yıldızı Will Grayson III'ün evine gelmesine, geceleri odasına çıkmasına ve istediği zaman içine boşalmasına izin veriyor."

Karın kasları kasılırken kafasındaki görüntülere daldı, dişlerini gösterip parmaklarını enseme batırdı ve sonra... gevşedi, önce elime ardından uzun aletinden aşağı döküldü.

İnledi, boynunda ve göğsünde ter parlıyordu ve gözlerini kapalı tuttu çünkü gözlerini açtığında büyünün bozulacağını biliyordu. Üstündeki o değildi. Bendim.

Bir süre sonra nefesi sakinleşti ve gözlerini yavaşça açtı. Omuzları gevşemişti ve dövüşmeyi bırakmıştı.

Onun üzerinden inip ayağa kalktım ve dolaptan bir havuz havlusu çıkardım. Elimi silip ona fırlattım.

"Tek yapabileceğin bu değil mi?" dedi temizlenip fermuarını çekerken. "Ya insanları sikiyorsun ya da akıllarını. Bağ kurabilmenin tek yolu bu."

Havluyu yere attı, öncekinden daha sakindi ama... hâlâ yanımda değildi.

"Şimdi geriye dönüp baktığımda" diye düşündü ciddi bir tavırla, "Senden aldığım herhangi bir şey gerçek mi merak ediyorum."

Haklı olup olmadığını bilmiyordum ve umrumda da değildi. Ben hamle yaptım, o hamle yaptı ve her zamanki gibi zafer gözümün önünde tekrar hareket ettim. Yapmam gerekeni yaptım.

Sorun şuydu ki Will'i yok etmek istemiyordum ve oynadığımız bu oyunu kazanırsam onu da yok eder miydim? Söylediği doğru muydu? Başka şekilde bitirmemiz imkânsız mıydı?

"Winter'a zarar verirsen karşında beni bulursun" dedi.

Yağmuru yakalarımdan silkip elbiselerimi düzelttim. Ama cevap vermedim. Uyarısını dikkate almayacağımı biliyordu. Yine de uyarmasına izin verdim.

"Ve Michael'ı" diye ekledi. "Ve Kai'ı."

"Ya Rika ve Banks'i?" diye ekledim.

"Ve Alex'i." Küçük, şeytani bir sırıtışla meydan okumama karşılık verdi. "Bizim ordumuz daha büyük. Senin kimsen yok."

"Sadece kendime ihtiyacım var. Hiçbirinizin yapmayacağını yapmaya istekli tek kişi." Durakladım ve ekledim: "Miden bunu kaldırmaz Will. Benim olanı korumak için ne gerekiyorsa yapacağımdan şüpheniz olmasın. O küçük kız bana ait."

Tereddüt etti, beni baştan aşağı süzüp kararlılıkla gözlerime baktı. "Sana ait olmak istemiyor Damon."

Elimi gri fayanslı duvara dayayıp sıcak, yağmur sağanağının boynumdan ve sırtımdan aşağı akmasına izin verdim.

Sana ait olmak istemiyor.

Sana ait olmak istemiyor.

Ah, biliyordum. Ve onun istemediği pek çok şeyi vermekten büyük keyif alacaktım.

Ama yine de bırakamadığım için vücudumdaki her kas gerilip düğümlendi.

Sana ait olmak istemiyor.

Kelimeler kulaklarımda yankılanınca gözlerimi kapattım.

"Sen bana aitsin" diyor annem. "Sen bana aitsin, ben de sana aitim."

Yanıma uzanıyor, kolunu başımın altına kaydırıp beni kendine yakın tutuyor ve bana bakıyor. "Biz her zaman birbirimizin olacağız Damon. Annen ne olursa olsun senin olacak. Hayatının geri kalanı boyunca. Ben seninim bebeğim."

Başımla onaylıyorum ama dalgın bir şekilde yumruklarımı sıkınca yatağının çarşafları ellerimin arasında toplanıyor. Annemle çok uyuyorum. Beni yakın tutmayı seviyor ama kimseye söylemiyorum. Başkalarının –benim yaşımdaki diğer çocukların– evlerine gittim ve onların evlerinde işleri böyle yapmadığını biliyorum.

Annemin ipek geceliği göğsümü okşuyor, siyah saçları da kolumu gıdıklıyor. Küçük bir gülümsemeyle bana bakıyor.

"Ben babana ait değilim" diyor. "Sana ait olduğum şekilde değil. Beni ilk gördüğünde henüz on üç yaşındaydım. Bunu sana hiç söyledi mi? Senden sadece birkaç yaş büyüktüm."

Aşağı eğilip boynumu gıdıklıyor, ben de başımı çevirip elini itmeden önce küçük bir kahkaha atıyorum.

"Bale grubumun gösterisini izlemeye geldi" diye devam ediyor. "Çok sık geliyordu ve seyircilerin arasından beni izlediğini görüyordum. Diğer kızlar çiçek ve hediyeler aldığım için çok kıskanıyordu ve daha önce hiç hediyeler almamıştım. Bana küçük prensesim derdi, ben de onun beni eve götürüp küçük kızı yapacağını ve benimle ilgileneceğini hayal ederdim, böylece artık o soğuk tiyatroda azıcık yiyecekle yaşamak zorunda kalmayacaktım.

Bir anlığına bakışlarım kaçırıyor, gülümsemesi düşüyor. Annemin babamla evlendiğinde genç olduğunu biliyorum. Onun on bir yaşında bir oğlu olduğunu öğrendiklerinde insanların fısıldaştığını duyuyorum.

"Sonra bir gece" diye devam ediyor "büyük, siyah bir araba beni almaya geldi. En güzel kostümümü giymem söylendi, saçımı ve makyajımı yaptılar ve ben de tiyatrodan çıktım. Beni Moskova dışındaki evine götürdüler ve kendisi için dans etmemi istedi." Yüzü yeniden aydınlanıyor ve sanki bir sırmış gibi yaklaşıp fısıldıyor. "Ve dans ettim. Salonun mermer zemininde, avizelerin altında döndüğümde, sıçradığımda ve dans ettiğimde sanki bir rüyada gibi hissettim kendimi. Pasta yememe ve şampanya içmeme izin verdi."

Bir parmağı gövdemin ortasından aşağıya iniyor ve sonra tüm parmakları karnıma yayılarak vücudumdaki küçük tüyleri diken diken ediyor. Bu iyi hissettiriyor.

"Ve uykuya daldığımda" diyor elinin beni okşamasını izlerken, "yatağa nasıl geldiğimi hatırlayamadım. Onun yatağına." Anıların içinde kaybolmuş bir halde gözlerini kaçırıyor. "Ne zaman uyandığımdan emin değilim. Belki sadece bir anlığına uyumuştum ama gözlerimi açtığımda kostümümü aşağı çekiyordu... küçük bedenimi açığa çıkarıyordu... ve taytım ile terliklerimi parçalıyordu."

Onu dinlerken donup kalıyorum ama şaşkın da değilim. Bunu daha önce duymadığım geliyor aklıma.

Ama babam çok kötü şeyler yapıyor.

"Ağlamaya başladım" diyor bana, "her yerimi öptüğünde ve vücudumu sertçe ısırdığında, külotumu indirip kendini içime soktuğunda korkup çığlık attım, ben..." diyor güçlükle nefes alıp hâlâ zihnindeki kafasındaki görüntülere hapis biçimde. "Hoşlandım Damon. Bunu sevdim."

Neden bahsettiğini biliyorum. Ona ne yaptığını. Daha önce gördüğüm bir şey bu.

Ama on üç yaşındaydı. Kasabadaki bale stüdyosunda on üç yaşında kızlar vardı. Onlardan birinin...

"Onun tarafından tüketilmek hoşuma gitti" diye devam ediyor. "Artık büyük bir kızdım ve tiyatronun odalarına gizlice baktığımda diğer dansçılardan bazılarını götürdüğünü gördüğüm adamlardan çok daha sertti. Erkeklerin yaptığı budur. Tüketirler. Onlar güçlü ve tüketirler Damon."

Başını eğip bana bakıyor ve işte o anda düşüncelerden kopuyorum ve parmak uçlarının pijama pantolonumun önüne ilerlediğini fark ediyorum.

"Ve artık pratik yapmaya başlamanın zamanı geldi" diyor.

Pantolonumun içine uzanıp beni eline alıp ovuşturuyor.

Başımı sallıyorum ve kıvranarak ondan birkaç adım uzaklaşmaya çalışıyorum.

"Şişşt, her şey yolunca" diye mırıldanıyor, ağzımın kenarını öpüyor ve elini daha hızlı üzerimde hareket ettiriyor. "Bunu hissediyor musun bebeğim? Sertleşiyor. Bu hoşuna gittiği anlamına geliyor. Annenin yaptığını seviyorsun."

Hayır, sevmiyorum. Bunu yapmaması gerekiyor. Bunu...

Yine de kan pompalanıp dik durunca gözlerimi kapatıyorum.

Hayır, hayır, hayır, hayır.... Bunu istemiyorum. Gitmek istiyorum. Gitmek istiyorum.

"Tadını çıkar bebeğim. Sadece tadını çıkar." Okşarken ağzımın ve yüzümün her yerine küçük öpücükler bırakıyor. "Sen güçlü bir adamsın ve güçlü erkekler, kendilerini iyi hissetmeleri için istedikleri kadar kadına sahip olur."

İstemiyorum... İstemiyorum...

Gözlerimi sımsıkı kapatıyorum ve inliyorum. Hayır, hayır, hayır...

Sabunu tabaktan alıp köpürttüm, aletimi sabunlayıp temizlemeden önce göğsümü ve midemi tekrar yıkadım. Daha temizdim.

Kahretsin, annem ilk kez o zaman bana böyle dokunmuştu. Yıllar sürecek dokunuşlarının ilkiydi.

Yükselen kusmuktan dolayı boğazım şişti ve yutkunmaya çalışırken omuzlarım çöktü, kendimi olabildiğince küçülttüm. Bu eski bir duyguydu ama çok iyi biliyordum. Fıskiyenin ardında saklanmamı sağlıyordu. Labirentte. Duşlarda ve dolaplarda çünkü kimse beni görmezse bu utancı da görmezdi.

O gitti, dedim kendi kendime. Bir daha asla benden bir şey almayacak. Kimse alamayacak.

Ama geçmiş yıllara dönüp baktığımda, her şeyin o geceden çok önce başladığını artık biliyordum. Kendi başıma alabilecek yaşa vardıktan çok sonra beni duşa alırdı. Beni yıkardı, kurulardı ve giyinip soyunurken odada kalırdı.

Aylar boyunca elleri ve ağzıyla elinden gelen her şeyi yaptıktan sonra nihayet bir gece odama geldi ve...

İlk kez on iki yaşında seviştim derdim böbürlenerek, diğer erkeklerin yalan söylediğimi düşünmesinden ya da babamın evde tuttuğu fahişeler yüzünden çok şanslı olduğumu düşünmesinden keyif alırdım. Ama ben her zaman doğruyu söyledim.

Babam olup biteni biliyordu muhtemelen. Ama onun kafasında bu beni bir erkek yapmıştı.

Ayrıca çocuklara tecavüz edilmesine de karşı değildi. Annemin tanıştıklarında ne kadar genç olduğunu düşünürsek...

Durulayıp suyu kapattım, bir havlu alıp kurulandım. Sonra belime sarıp duştan çıktım, aynaya yürüyüp buğuyu sildim.

Onunkinden biraz daha koyu olan koyu gözlerime ve aynı siyah saçlarıma baktım. Hafif sakalım vardı, tıraş makinemi alıp temiz olduğundan emin olmak için musluğun altında çalıştırdım.

Winter hakkımda düşünürken ne hissediyordu? Öfke bu kadar mı yoğundu?

Ondan kendisi için dans etmesini istemişti.

Benim Winter'dan bana dans etmesini istediğim gibi, o da ondan dans etmesini istemişti.

Ben Winter'ı izlerken o da annemi izlemişti.

Bu muydu yani? Babamın anneme yaptığını lisede Winter'a mı yapmıştım? Onu tımar mı etmiştim yani?

Başımı kaldırıp aynada kendi siyah gözlerime baktım.

Yalnız değildik. Bu, herkesin bildiği ve herkesin unuttuğu hayat sırrıydı. Benzersiz olduğumuzu sanırdık. İlk olduğumuzu sanırdık.

Benim yaşadıklarımı kimse yaşamadı.

Bunu başka kimse hissetmiyor.

Kimse ben olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyor.

İlk defa biri benim katlandığım çileye katlanıyor değil mi?

Özel olduğumuzu sandığımız için kendimize söylediğimiz yalanlardı bunlar. Yaşadıklarımızın benzersiz olduğunu bilmek çektiğimiz acıyı hafifletecekti. Bu asla unutmadığım ve olaylara bütün olarak bakmak için kullandığım bir sırdı, böylece kafamdaki saçmalıkları aşabiliyordum ama şimdi...

Şimdi unutabilmeyi diliyordum. Yalnız kalmak istiyordum.

Babama benzediğimi ya da onun bana benzediğini ya da hakip ettiğimi ve tarihin tekerrür ettiğini bilmek babam değildim, Winter da annem değildi ve bizim bulunduğumuz noktada kimse bulunmamıştı.

Bu özel.

Bu farklı.

Bu eşsiz ve tamamen bana ait.

Winter ve ben... biz evrende yalnızız. Kimse biz değil.

Ve on üç yaşındaki annemin aksine Winter başına gelecek her şeyi hak ediyordu.

Tıraş olduktan sonra lavabonun önünde işim bitti, şüphelerimin beni şu ankinden daha iyi hissettirmeyeceğini biliyordum.

Bu yüzden hedeften sapmayacaktım. Annem bir konuda haklıydı. Zor olan her şeyi severdim.

Yatak odasına girer girmez yatakta başka bir kızla oturan Arion'u gördüm ama yavaşlamadan kâsenin olduğu masaya yürüyüp saatimi aldım.

"Bana bir şey mi getirdin Arion?" Saati ikisine de bakmadan bileğime taktım.

Burada olmaması gerekiyordu ve bunu biliyordu. Ana yatak odası iki odaya bölünmüştü ve ortada bir gömme dolapla birleştirilmişti. Onun kendi alanı vardı, benim de benim. Belki onu bu gecelerden birine davet ederdim ama bu benim kararımdı.

"Bir hediye" diye yanıtladı. "Sadece küçük bir tane."

Tekrar yatağa bir göz attım, onun genç siyah kadının arkasında oturduğunu, kolunu kızın omzuna attığını ve ikisinin de sanki beslenmem için gelmişler gibi bana baktığını gördüm. Arion'in ne giydiğini göremiyordum ama kolundan aşağı ipek bir kayış düştü, diğer eli de kızın çıplak karnını okşadı.

"Kaç yaşında?" Sigara paketini alıp sallayarak bir tane çıkardım.

"Kaç yaşında istersen" diye cevap verdiğini duydum kızın, Arion için.

Sigarayı yaktım ve burun kemiğimi sıkarken dumanı üfledim. *Tanrım, sikeyim.* Will zaten sertleşmiş ve sikişmeye hazır halde o yatağa koşardı.

Beslenmek hoşuma gitmiyordu. Avlanmaya ihtiyacım vardı.

"Sırılsıklam" dedi şehvetle Arion. "Genç, dar ve seksi. Çok seksi."

Penisim biraz zonkladı, kafamın içinde onun hissi belirmeye başladı.

"Gerçekten dar" diye tahrik etti kız. "Üveybabam beni becerirken elinden daha dar olduğumu söylerdi."

Kısık sesle gülerken ağzımdan dumanlar çıktı. Tanrım balım, bu saçmalıkla yanlış ata oynuyorsun. Arion'in beni sertleştirmek için sana verdiği küçük yasak hikâyenin fazlasıyla masum olduğu açık. Benim yaramazlık versiyonum çoğu insanın sınırlarının ötesinde.

"Onu hemen sik" dedi Arion. "Bacaklarını ne kadar açıyor bak."

Oynadıkları oyuna rağmen bakmadan edemedim. Genç kadın yatağın kenarında oturuyordu; bacakları ardına kadar açıktı ve memeleri küçük *crop* tişörtünün altından çıkmıştı.

İçgüdüsel olarak bu işi gerçekleştirmek için neye ihtiyacım olduğunu düşününce aklıma senaryolar geldi.

Bir üçlü. Kız kıza. Bağlardım. Ağızlarını tıkardım.

Evet. Ağızlarını tıkardım.

Görüntüler zihnimde canlanırken gözlerimi onlardan ayırmadan bir nefes daha çektim.

"Onu hemen sik" dedi Arion tekrar. "Onu istediğin kadar sik ve bana izlet. Gelme zamanı geldiğinde içime boşal."

Hedef buydu işte. Benden gerçekte istediği.

Kitap Kurdu

Bölüm 10

Günümüz

"Bu gece beni nereye götürüyorsun?" diye sordum ve hazırlanmayı bitirebilmek için Isabella ile Jade'i odama götürdüm.

"Sürpriz."

"Ben körüm" diye karşılık verdim, dolabıma yönelip siyah gömlekleri bulmak için parmak uçlarımı işaretlerdeki Braille alfabesinde gezdirdim. "Yerdeki kırık camlar benim için sürpriz olabilir. Spesifik değilse gelmeyeceğim."

"Bu Cadılar Bayramı havasında" diye ipucu verdi Jade.

Ama Isa onu susturmak için acele etti. "Şiişt..."

Harika. Neredeyse Cadılar Bayramı zamanıydı ve daha da kötüsü Şeytan Gecesi'ydi ama evim şimdiden bir Korku Şenliği'ne dönmüştü. Havamda değildim.

Ve ayrılmama izin verileceğinden emin değildim.

"Kızlar gecesine ihtiyacın var" diye araya girdi tekrar Jade. "Özellikle de koridorun sonunda o ucube uyurken. Hadi biraz eğlenelim."

Zorla küçük bir kahkaha attım, hemen aklıma Damon geldi ama onun ablamı kastettiğini biliyordum. Isabella ve Jade dahil

birlikte büyüdüğüm stüdyodaki tüm dansçılar yıllar içinde derslerin bitmesini bekleyen ya da resitaller ve performanslarda oturan Ari'nin pek çok numarasına şahit olmuşlardı.

Siyah kıyafetlerimi karıştırdım ama bacaklarından fermuarlı siyah deri pantolonu bulamadım. Neredeydi? Geçen kıştan beri onu giymemiştim.

Bir telefon çaldı ve birisi yatağıma doğru hareket etti. "Bunu açmam lazım" dedi Jade. "Banyodayım."

Beyaza, maviye ve her kıyafet bölümüne dalarak pantolonumu aramaya devam ettim.

"Eee, nasılsın?" diye sordu Isabella.

Arkamı dönecektim ama yüzümün beni ele vermesinden korktum. "Bilmiyorum."

Damon buradaydı. Will'le antrenman yaparken dışarıda sigarasının kokusunu almıştım ve kimsenin gittiğini duymamıştım, yani muhtemelen hâlâ evdeydi.

Will'i burada görünce ona zor anlar yaşatmış mıydı?

Will'i düşünerek hafifçe gülümsedim. Geldiğine inanamıyordum. Lisede hakkında neler neler duyduğumu hatırladım ve eskiden Damon'ın en iyi arkadaşı olduğunu biliyordum.

Eskiden.

Ama birdenbire kapıdaydı ve burada neler olduğunu anlaması için fazla bir şey söylememe gerek yoktu. Will'in ziyaretinin ardında Damon'ın eski takımı olduğu izlenimine kapıldım; daha farkına varamadan beni havuza götürmüş hareket çalıştırıyordu. Bir faydası olacak değildi ama yine de denerdim. Ayrıca beni güldürüyordu.

Bu fırsatı pek çok soru sormak için kullanmalıydım. Damon'a üstünlük sağlamak ve faydalı bilgiler öğrenmek için her şey mübahtı. Özellikle de Erika Fane'in Damon'ın eski arkadaşlarından biri olan Michael Crist ile nişanlı olduğunu öğrendiğimde.

"Gelip benimle kalabileceğini biliyorsun değil mi?" dedi Isa.

Başımı çevirerek ona yarım bir gülümseme verdim. Gidip onunla kalamazdım ama teklifi rahatlatıcıydı. Damon'ın ne yapabileceğine dair hiçbir fikri yoktu. Her ne kadar teklifini kabul etmeyi istesem de etmedim.

Deri pantolonumu hiçbir yerde bulamayınca derin bir iç çektim. *Lanet olsun Arion.*

"Bir dakika benimle gel" dedim Isa'ya.

Elimi Mikhail'in başının üzerinde gezdirerek odadan çıktım; Jade'in banyoda olduğunu ve yanmdan geçerken telefonda konuştuğunu duydum. Duvarı takip ederek uzun koridor boyunca babamın yatak odasının kapısını geçip anneminkine ilerledim. Yani eskiden anneminki olan.

Arion'in yeni yatak odasına girdim; odasına daldığımda hiçbir çığlık duymadığım için odada olmadığı açıktı. Sağa sapıp annemle babamin paylaştığı giyinme odasına girdim.

"Siyah, deri bir dar pantolon ara" dedim Isa'ya ve dünyada giymeyi en sevdiğim kıyafetin tanıdık hissini almak için askılarındaki kumaşlara dokunarak odada dolaşmaya başladım.

"Işık nerede?" diye sordu Isabella.

Ama ben cevap veremeden diğer odadan sesler gelmeye başladı.

"Bana bir şey mi getirdin Arion?" dedi Damon ve sustum.

"Şişşt" diye fısıldadım Isa'ya.

"Bir hediye" dediğini duydum ablamın. "Küçük bir tane."

Dolabın diğer tarafındaki, babamın eski odasına açılan kapıya el yordamıyla ilerledim. Biraz aralık kalan kapının arkasında durdum, Isabella arkama saklanırken neredeyse beni devirecekti.

"Kaç yaşında?" diye sordu.

"Kaç yaşında istersen."

Bu ablamın sesi değildi.

"Aman Tanrım, bu Damon mı?" diye sordu Isa kısık bir sesle. "Aynı odada uyumuyorlar mı?"

Elimi susması için salladım. Burada yakalanmayı istemiyordum.

"Sırılsıklam" dedi şehvetle ve iğrenç biçimde Arion. "Genç, dar ve seksi."

"Gerçekten dar" diye ekledi kız. "Üveybabam beni becerirken elinden daha dar olduğumu söylerdi."

İrkildim. Aman Tanrım.

Isa etrafımdan dönerek kapının aralık olduğu yere ilerledi ve sanırım içeri baktı.

"Seni görmelerine izin verme" diye fısıldadım neredeyse duyulmaz biçimde.

"Onu hemen sik" dedi ablam. "Bacaklarını ne kadar açıyor bak."

Nefesimi tutup cevabını korkuyla bekledim ama nedenini bilmiyordum. Ablam oraya başka bir kadın getirmişti. Ablam Damon'ın onlarla yatması için uğraşıyordu. Bunu yapacak mıydı?

"Dövmesi var mı?" diye sordu Isabella bana. "Bunu bilmiyordum. Kolunun altında. Ama tam çıkaramadım."

Bir dövme mi? Bilmiyorum. Umrumda değil...

Arion, "Onu şimdi sik" diye ısrar etti. "Onu istediğin kadar sik ve bana izlet. Gelme zamanı geldiğinde içime boşal."

Anında bir adım geri çekildim. "Daha fazlasını duymak istemiyorum."

İğrençti. Ben... bu saçmalığı duymak istemiyordum. Onların iğrenç davranışlarını. Bu, sadece, zaten bildiklerimi doğrulamıştı. Sapkın ve kötü biriydi ve insanları kendi zevki için kullanıyordu, tıpkı ablamı ve o kızı kullandığı gibi. Yıllar önce beni hiç umursamamıştı.

Gitmeye yeltendim ama Isa beni durdurdu. "Bekle" dedi. "Arion bunu neden yapıyor? Eş değiştirenleri duymuştum ama bu..."

Arion konuşmamızı bölerek, "Seni istiyoruz" dedi.

"İstediğinizi biliyorum" diye yanıtladı Damon. "Ama benim ne istediğime dair hiçbir fikrin yok. Ya da neyin hoşuma gittiğine."

"İzlemeyi sevdiğini biliyorum." Ablamın sesi kışkırtıcıydı. "Bizi izlemek ister misin?"

Hareketsiz kalarak cevabını duymaya çalıştım.

Isabella bana, "Onunla henüz yatmamış" diye fısıldadı.

"Kim?"

"Ablan" diye açıkladı. "*Onu* baştan çıkarmaya çalışıyor. Onu yatağına almaya çalışıyor."

"Bariz."

Isabella bana, "Onu istemiyor" dedi. "Ablan bana ondan bahsetmişti. Onlar da aynı okula gitmişler. Damon'ın gerçekten kötü bir şöhreti vardı. Ve demek istediğim, kötü. İnsanlar ondan gerçekten korkuyordu."

"Umrumda değil" diye karşılık verdim sesimi alçak tutarak. "Damon'ın seks hayatı hakkında bir şey duymak istemiyorum."

Sanki hiçbir şey söylememişim gibi, "Kızlar ondan nefret ederdi" diye devam etti. "Erkeklerse ondan tutkuyla nefret ederdi."

"Bu onların Damon'ı kovalamalarını engellemedi, onları becerip sonra da terk etmesi büyük bir sürpriz olacakmış gibi" diye belirttim.

Demek istediğim, dürüst olmak gerekirse neden ondan diğer atlılardan daha fazla nefret edildiğinden emin değildim. Onlar da aynı şeyi yapıyorlardı. Hepsi önlerine gelenle yatıyordu.

"Ama onun yaptığı bu değildi" diye açıkladı Isabella. "Kimse sana onun nasıl olduğunu söylemedi mi? Yani diğer kızlarla. Senle değil."

Onun bildiğini –herkesin Damon ile benim videomu ve onun bana nasıl davrandığını görüp bildiği– hatırlatması beni bir anlığına ayılttı ve diğer odada neler olduğunu unutturdu.

"Sanırım o videodan sonra okulu bırakmak zorunda kalmanın nedenlerinden biri de bu" diye belirtti. "Senden nefret ediyorlardı."

"Kim?"

"Yatmadığı bütün kızlar" diye yanıtladı. "Söylentilere göre Damon'ın iştahını tatmin etmek her zaman eğlenceli olmuyordu."

Yatmadığı bütün kızlar. Yani önüne gelenle yatmıyor muydu? Elbette.

Sonra ablamın biraz önce söylediğini ve ergenlik çağında onunla nasıl tanıştığımı hatırladım ve durdum.

"İzlemeyi seviyor" dedim sonunda anlayarak.

"Hayır" diye düzeltti Isa. "Akıl sikmeyi ve sonra izlemeyi seviyor."

Doğru gibi geldi.

"Seks onu tahrik etmiyor" diye devam etti arkadaşım. "Onun sevdiği sapkınlık. Hikâyeler çok, bu yüzden hangisinin doğru olduğunu bilmiyorum ama Abigail Clijsters'ın kız kardeşini ablasının sevgilisini becermeye ikna ettiğine dair söylentiler vardı. Bir gece genç bir öğretmenin evindeki bir grup erkek öğrenciyle ilgili başka bir hikâye. Will Grayson ve bir otel hizmetçisi. Birkaç futbolcunun sarhoş olup ormanda arabada seviştikleri..."

Sözünü kesti ve söylediklerinden herhangi birinin doğru olup olmadığından emin değildim ama... küçük bir parçam buna inanmak istiyordu. Belki de onun yalanına kandığım için değil de Damon'ın rezil olduğunu bilmek beni daha az kurban yapardı.

"Kızları randevuya çıkarırdı" diye devam etti, "ilgilendiğini düşünmelerine izin verirdi ve öyleydi ama onun zevkini kazanmak daha zor olurdu diyelim. Onlara yapmalarını istediği her şeyi yaptırdıktan sonra, bazen onlardan vazgeçiyor, bazen de vazgeçmiyordu."

"Ve vazgeçmediğinde kendilerini daha da kötü hissettiler" diye ekledim.

"Kullanılmış" diye onayladı. "Onun için kendilerini küçük düşürmüş ama karşılığında hiçbir şey alamamışlardı. İkna ederdi ama asla zorlamazdı. Ancak seni kendisine sakladı. Nedenini merak ediyorum."

Ben onun sorusunu düşünürken yan odadaki sesler zar zor duyuluyordu. O videoyu izleyip arandığımı söylemeyen nadir birkaç kişiden biriydi. Damon'ın bir suç işlediğini biliyordu. Diğer kızlar Damon tutuklandıktan sonra bana kızmıştı çünkü onların gözünde istediklerini elde etmiştim.

Alıp tepe tepe kullansınlar. Ben...

"Ne?" dedi ablam birden, üzgün bir sesle.

Yumuşak, seksi sesi değişmişti. Ne oldu?

"Defol" dedi Damon.

"Senin problemin ne?" Talebini duydum ama onları dışarı atıyorsa burada yakalanmak için kalmayacaktım.

Isa'yı itip geri çekildim ve gitmemiz gerektiğini işaret ettim.

"Dışarı" diye bağırdı Damon biz dolaptan çıkarken ve koridora koşarken dolabın kapısının açıldığını ve ablamın uçarak geldiğini duydum.

Yatak odama daldığımızda Isa, "Sana söylemiştim" dedi heyecanla kulağıma.

Gerçekten tuhaf bir iştahı vardı.

Neyse ne. Ablamın gerçekleştirmeye çalıştığı şeyin sefil bir şekilde başarısız olmasına sevinmiştim. Şu anki durumumuz için

Damon kadar ablamı da suçluyordum ve onun yeni kocasından memnun olmadığını umuyordum.

Kocasından.

İçindekileri unutmak için kafamı salladım ve vücuduma bir şeyin çarptığını hissettim. Uzanıp onu yakaladım.

"Pantolonunu aldım" dedi Isabella. "Giyin de gidelim."

Nereye?

Gerçi bu evin dışında olduğu sürece artık umurumda değildi.

Damon'ı düşünmediğim sürece onun ve Jade'in bu gece için ne planladıklarına pek de kafa yormayacaktım.

Veya ablamı.

"Sana okumamı ister misin?" diye sordu Jade.

"Sadece başka kelimelerle ifade et."

Elime bir kalem tutuşturup beni uyduruk ahşap tezgâha götürdü ve ucunu imzalamam gereken çizginin üzerine koydu.

"Perili evin 4D deneyimi olduğundan ve oyuncuların sizinle etkileşime geçip size dokunacağmdan söz eden bir sorumluluk reddi beyanı" diye açıkladı. Herhangi bir sağlık probleminden sorumlu veya yükümlü değiller. Herhangi bir şeyin ağır geldiğini düşünür ya da bitmesini isterseniz 'çeyrek' diye bağırmanız yeterli. Duracaklar ve ayrılmak isterseniz size yardım edecekler."

Kalemi kâğıda bastırıp adımı yazarken elim titremeye başladı. Kendi kendime güldüm. Artık korkmaya alışmış olmam gerekirdi ama çılgın doktorlar, baltalı katiller ve motorlu testereler onları göremediğinizde daha da tuhaf geliyordu.

Çeyrek. "Af" veya "güvenli sığınak" gibi mi? En azından güvenli kelimeleri vardı.

Girişe ilerlerken Isa bana, "Yakın dur" dedi. "Kemer tokamı veya kolumu tut ve gitmek istersen bana haber ver tamam mı?"

"Ah, benden önce kaçacaksın" diye şaka yaptım.

"Muhtemelen haklısın" diyen Jade kıkırdadı.

Isabella'nın cık cık sesini duydum ama ona daha fazla sataşma-

dım. Güneş birkaç saat önce batmıştı ve düşen yaprakların arasından depoya ve perili evi oluşturan çeşitli büyüklükteki kulübelere yürürken yanımda bir palto getirmiş olmayı diledim.

Serin hava bol siyah kazağımın içine işliyordu, açıkta kalan omzumda bir buz küpü varmış gibi hissediyordum ama deri pantolonun içinde bacaklarım güzel ve sıcaktı. Tanrıya şükür, bu gece çok fazla tökezleyeceğimden ve koşuşturacağımdan emin olduğum için Vans'ımı giymiştim.

Aniden yanı başımda karanlık, derin bir ses, "Coldfield'a hoş geldin" dedi ve ben biraz sıçradım.

Kahretsin. Ben de kıkırdayıp bir adım uzaklaştım, arkadaşlarımın da kahkahalarını duydum.

"Güzel kan" diye yorum yaptı Jade ve onun sıradaki herkesi selamlamak için gönderilen aktörlerden biri olduğunu tahmin ettim. *Kan mı?* Yüzünde ve kıyafetlerindeki sahte kanı hayal ettim. Belki de elinde gerçekten kör bir bıçaklı bir demir testeresi vardı, tabii ki onu güvende tutması gerekiyordu.

Bir şey koluma dokundu ve sonra sesini yine hemen yanımda duydum. Ben uzaklaşırken o yaklaşmış mıydı?

"Siz kızlar feragatnameyi imzaladımz mı?" diye sordu.

"Evet" diye yanıtladı Isa, ardından hafif bir kıkırdama geldi.

"Güvenli kelimeyi biliyor musun?" diye devam etti sorgulamaya.

"Evet" dedi tekrar.

"Güzel." Nefesini üzerimde hissedebiliyordum ve neredeyse nefes almayı unuttum. "Kullanmayın. Eğlencemi kesmeyi sevmiyorum."

Gerçekten güvende olduklarını bilmenin rahatlığıyla yeniden güldüler ama benim yapabileceğim tek şey orada durmaktı çünkü *deja vu* olanca ağırlığıyla omuzlarıma çökmüştü. Korku unsuru, alay etmeler, tehditkâr vaatler... Evden, içindeki herkesten uzaklaşmak ve bu gece kafamı boşaltmak istemiştim ama nafile. Bu adam Damon'dı. Veya .5 versiyonu.

Ve sonra hissettim.

Konuşurken nefesi yanağımdaydı. "İçeride görüşürüz" diye fısıldadı.

Vücudum buz kesildi ve göğsüm büzüldü. Tanrım, tıpkı oydu. Tonu. Alayı.

"Senden hoşlanıyor" diye dalga geçti Jade. "İçeride arkanı kolla Winter."

Güçlükle nefes alabiliyordum.

Benim tarzım eğlencenin bir bedeli var. Fırsatım varken eğlensem iyi olur.

Kanım sıcak bir şekilde pompalandı ve birdenbire artık üşümüyordum.

Bu adamın o olmadığını biliyordum. Onun gibi konuşmuyordu, onun gibi kokmuyordu ya da onun gibi hissetmiyordu ama sıra ilerleyip Isa hareket edince ve beni yanına alınca tüm düşünce ve mantığımı kaybettim. Belki de buraya gelip Damon'ın yarattığı dehşeti hatırlamaktan korkmalıydım ama yine de gittim, kendimi sınama isteğine direnemedim. Tekrar içeride olan her neyse onu hissetme isteğine. Sırf farklı davranıp davranmayacağımı görmek için bile olsa.

Eşiği aştığımızda hava ağır ve küflü bir hal aldı ve sahte sis varmış gibi hava akımı bana çarptı. Arkadaşlarım hemen gülmeye ve hayret dolu sesler çıkarmaya başladı ama ben onların gördüklerini göremediğim için, kafamdaki atmosferin canlandırabilmek adına diğer elementlere güvenmek zorunda kaldım.

Mağaraları andıran, kayaların üzerindeki suyun kokusunu; uzaktaki boğuk çığlıkların, ulumaların, haykırışların yankılarını aldım. Bazıları ses efektleriydi ancak olmayanlar da vardı.

Ve çok uzaklarda bir yerde, bir atlıkarıncanın neşeli, çocuksu melodisi rüzgârlı geceyi deldi.

Başımın üstüne bir şey dokununca eğildim, gülerken kalbim göğsümde atıyordu. Kirişlerde insanlar vardı.

Coldfield birkaç yıl önce ortaya çıkan bir Cadılar Bayramı eğlencesiydi ve kimse sahibi kim bilmiyordu ama herkes onu seviyordu. Bir gecede –her 30 Eylül'de– kasabanın eteklerindeki bir dizi baraka, kuytu köşe ve ek binaya bağlı eski depo dönüştürülerek kullanıma sunulmuştu. Bazı insanlar burada Şeytan Gecesi'nde verdikleri partileri özlese de çoğu yeni perili tema parkını sevmişti, özellikle de kıyıdan birkaç kilometre ötedeki eski eğlence parkı olan Koy artık kapalı ve terk edilmiş olduğu için.

"Ölüler için dua eeeeet ki ölüler de senin için dua eeeeetsin" dedi tüyler ürpertici bir ses ve plastik bir poşet rüzgârla vücuduma çarptı. "Senin için dua edecekler ve seni avlayacaklar."

Bunu bir cadı kahkahası takip etti ve büyük poşeti kendimden uzaklaştırdım ama elimi plastiğe daldırdığımda sert bir şeye çarptı ve sonra... bunu bir erkek homurtusu takip etti. Her yerimiz plastikle kaplıydı ve poşet kaplı kollar ve bacaklar bize saldırıyordu.

"Ah! Ah!" diye bağırdı kızlar ve ben Isa'nın kolunu daha sıkı kavrarken kızlar çığlık atarak hızla uzaklaştı.

Midem altüst oldu ve küçük bir kahkaha attım.

Tentenin arkasındaki iri adamdan uzaklaşmak için uzaktaki duvara ilerledim ve duvardan dışarı çıkan bir el hissettim. Geriye sıçradım ama beni yakaladı ve hepimiz gülüşürken koridorun her iki yanından bir düzine veya daha fazla el bize uzanmaktaydı.

Bir odadan diğerine gittik, bir kısmı, örneğin şeytani ameliyat odası çok fazla ses, çığlık ya da gerçekte neler olduğunu anlatacak herhangi bir şey olmadığı için beni es geçti ama önümüzdeki zemine vuran ve bizi odalar arasında kovalayan ezici güç ve balyozunu sevdim. Kalbim çok hızlı atıyordu ama kovalanmak heyecan vericiydi çünkü güvende olduğumu biliyordum. Portrelerden insanlar çıktığında diğer ikisi kadar korkmadım çünkü açıkçası gözleriyle bizi takip ettiklerini göremiyordum.

Döner merdiven neredeyse altıma kaçırmamı sağlayacaktı ama tek sıra halindeydik ve Jason Vorhees tarafından küçük ve dik yokuştan yukarı kovalanmıştık. Böyle bir durumda en arkada yer almak istemezdiniz ve tabii ki ben de hep bunu yapardım çünkü liderlik etmek yerine takip etmem gerekiyordu.

Yine de eğlenceliydi. Ve evimdeki kargaşaya endişelenemeyecek kadar dikkatim dağılmıştı.

"Ah, kahretsin!" diye bağırdı Isabella.

"Ne var?" diye sordu Jade.

"Orada! Işık tekrar yandığında bak."

Isa'yı iki elimle kavradım, arkasına sokulup gelecek olanı bekledim.

"Ah, kahretsin!" diye haykırdı Jade.

Ne? Ne oluyordu böyle?

Güldüler. "Işık her yanıp söndüğünde daha da yaklaşıyor!" Jade ciyakladı.

Ve sonra duydum.

Lanet elektrikli testere.

İnledim, dizlerim titriyordu. Derisurat'tan nefret ederdim.

Kahkahalar ve çığlıklar arasında birkaç motorlu testere hızla gelip zararsız, zincirsiz testereleriyle bacaklarımızı deşerken hepimiz tökezledik. Hepimiz saldırganlarımızdan uzaklaşmaya çalışırken ben de Isabella'yı tutmaya çalışarak zıplayıp duruyordum. Elimi yakalamaya çabaladı ama birden arkamdaki duvar aralandı. Kolundaki tutuşumu kaybederek sırtüstü sert çimentonun üzerine serbest düştüm. Sonra bir kapının kapandığını duydum ve tüm çığlıklar ve motorlu testere sesleri soldu.

Bir anda sessizlik sardı her yanımı.

Soğuk zeminden kalkarak ellerimi uzattım ve düştüğüm yöne yürüdüm. Neden bahsediyorlardı böyle?

En azından o yön olduğunu düşündüm. Odaya düştüğümde dönmüş olabilirdim.

"Isabella!" diye seslendim ellerim ahşap bir duvarla karşılaşınca. Bir kapı kolu ya da menteşe bulmak, nerede olduğumu ya da nasıl çıkacağımı bana söyleyecek herhangi bir ipucu için etrafımı yokladım.

"Jade!" diye bağırdım.

Ama her şey uzaktan geliyordu. Çığlıklar ve haykırışlar. Müzik duvarların ötesinde ve diğer koridorlardaydı.

"Kimse var mı?" dedim. "Nasıl... nasıl çıkacağım?"

Sadece birkaç metre öteye düşmüştüm. Hangi cehennemdeydim? Arkadaşlarım bu duvarlardan birinin diğer tarafındaydı.

"Merhaba!" diye bağırdım. "İmdat!"

Burada yalnız mıydım? Bir çıkış yolu arayarak duvarların aşağısına ilerledim. *Tanrım, umarım öyledir.* Arkadaşlarımı istiyordum ama başkasını istemiyordum. Bir dakika önce çok eğleniyordum ama şimdi... Bu, bazı şeyleri değiştirmişti. Nasıl kurtulacaktım? Yoksa çıkış yolunu kendim mi bulmalıydım?

Arkamdaki sessizliği bir çınlama deldi ve donup kaldım.

"Kimse var mı?"

Yalnız mıydım? Bu bir zincire benziyordu.

Kapıyı arayarak duvardan aşağıya ilerledim –tabii tuzak mı gerçek mi belli değildi– ve omuzlarımdan yukarıya bir ürperti yükseldi. Çıplak tenimi kapatmak için kazağımı kaldırdım ama yine düştü.

Derin bir nefes alıp bağırdım: "Isa! Jade!"

Ama sonra arkamda bir zincir diğeriyle sanki rüzgâr varmış gibi şıngırdadı ama ben esinti hissetmiyordum.

Hışımla arkama dönüp ellerimi havaya kaldırdım.

"Kimse var mı?" diyerek yanıt istedim. "Orada kim var?"

Bana zarar verecek misin?

Bilmiyorum.

İstiyor musun?

Biraz.

Bacaklarımın arası gümüşi bir sızıyla zonkluyordu ve kendimi kontrol altına almak için uyluklarımı sıktım. *Siktir.*

Güvenli kelime. Güvenli kelime neydi?

Çeyrek. Bunu hatırladığım için rahatlayarak nefes verdim. *Tanrı'ya şükürler olsun.*

Odaya girerek birkaç adım attım. Belki bir koridor vardı ve perili evin başka bir kısmına bağlanıyordu. Dışarıda bir sürü insan vardı. Buradaki yegâne müşteriler Isabella, Jade ve ben değildik.

Ama sonra soğuk metale değdim ve zincirin başka bir zincire çarptığında çıkardığı sesi duyunca refleks olarak geri çekildim. Tereddütle ellerimi tekrar önümde oynatınca birkaç zincirin sallanmasını sağladım. Tavandan mı sarkıyorlardı?

Küçük bir kahkaha attım. Belki de sadece bir esintiydi.

Ama sonra zincirlerin yeniden şıngırdadığını duydum ve gülümsemem düştü. Çok fazlaydılar ve esintinin sebep olabileceği bir çınlama değildi. Bu... amaç odaklıydı.

Ağzımı açtım ama sesim zar zor çıktı. "Kimse var mı?"

Böö, diyen Damon'ı zihnimde duydum. Orada birinin olduğunu biliyordum.

Ve artık yalnız olmadığımı biliyordum. Burada birisi vardı.

Safra boğazımı yaktı; kaygı beni ele geçirmişti.

Bu gerçek değil. Bu sadece bir oyun.

Ancak son kez böylesi olduğunda aynısını söylemiş ve yanılmıştım.

Önümdeki havayı eşeleyerek zincirlere dokundum ama odayı duyabilmek ve gürültü etmemeleri için onları susturdum.

Tam bir sessizlik hakimdi.

Nabzım kulaklarımda gürledi ve nefesim yüzüme asılı kalan bir tutam saçı üflerken ter boynumu üşüttü; bir santim kıpırdamaya bile korktum.

Nefes aldığını duyabiliyordum.

Burada olduğunu biliyordum.

Gözlerimi kapattım, ağzımı açtım ama güvenli kelimeyi söylemek yerine derin bir nefes aldım, gözlerini üzerimde hissettim. Tenimin her santimi hassaslaştı ve kıyafetlerimin aniden tenime dokunduğunu fark ettim. Dantelli sutyenim ve kazağım göğüslerimin uçlarını tahriş ediyordu ve uyluklarım deri pantolona yapışıyordu; karnım titriyor ve bacaklarımın arasma sıcaklık yerleşerek zonklamama neden oluyordu.

Kalbim boğazımda atıyordu, nasıl da korkmuştum ama ben... kazağımı aşağı çekip ondan kurtulmak istedim. Hava sıcaktı ve sanki vücudumdaki her tüy titriyordu. Neler oluyordu böyle?

Aniden bir grup zincir sallanıp vurulunca yüksek, derin bir homurtu duyuldu ve biri ilerlemeye başladı. Bağırmak için ağzımı açtım ama boynumu yumruğuyla sıktı ve beni duvara itti, karnıma birkaç kez bir şey sapladı. Ama acımadı. Muhtemelen geri çekilen sahte bıçaklardan biriydi ama o anın korkusu yine de beni ele geçirdi ve yere fırlatılıp yumuşak bir şeyin üzerine düşerken çığlık attım.

Üzerime çıkıp tek eliyle kollarımı başımın üstüne koymadan önce ne olduğunu tahmin edecek zamanım olmadı. Nefesim kesildi ve tekrar bağırmak için ağzımı açtım ama sonra bıçağını boynuma kaldırdı, nefesini üzerime verirken etime baskı uyguladı ve meme uçlarımın üstümdeki ağırlığı ve kazağımın kaşıntılı kuma-

şın altında yanan derisinin farkına vararak durdum. Alev alev yanıyordu.

"Acıktım" diye fısıldadı bana.

Üzerinde odun ateşi kokusu aldım ve nefesinden tarçın kokusu geliyordu. Sigara kokusu da aldım ama Damon'mki gibi değildi.

Müzik bir yerde gümbürdeyerek temeli sarsıyordu ve göremediğime sevindiğim başka bir tüyler ürpertici sahne malzemesi olan bir yatağın üstünde yattığımı tahmin ettim.

"Bana dilini ver" diye homurdandı yavaşça. "Onu yemek istiyorum."

Yavaşça başımı salladım. Onu teşvik mi ediyordum?

Neden çığlık atmıyordum?

Sahte bıçak boynumdan ayrılıp böğrüme saplandı ve çarpar çarpmaz içine çekildi. Bir nefes aldım, oradaki kan anında zonklayarak attı ama güvendeydim. Güvende olduğumu biliyordum.

Ve kafamın derinliklerinde, utancın yandığını hissettiğim ama kimsenin beni göremediği veya okuyamadığı bir yerde bunu özlemiştim. Aklımın hızla çalışmasını, kalbimin göğsümden fırlamak için atmasını ve birisinin bana cam bir topmuşum gibi davranmamasını özlemiştim. Onunla aramızda bir santimlik boşlukta, tenimdeki kirden ve sözlerinin dehşetinden keyif alıyordum.

Neden güvenli kelimeyi kullanmıyordum?

Aktörün ağırlığı, kendisini biraz kaldırınca hafifledi. "İyi misin?"

Sesi artık yumuşaktı. Normal.

"Evet" diye yanıtladım.

"Güvenli kelimeyi biliyorsun değil mi?"

Başımla onayladım. "Evet."

"Kullanmak istemiyor musun?"

Yutkundum ve bacağımı altından çektim ama sonra onun bacaklarımın arasında olduğunu fark ettim. Yerleşti ve vücudunu tekrar yavaşça üzerime indirdi.

"Son şansın" diye fısıldayarak hırladı yine.

Aramızda sıcaklık birikirken derin bir nefes aldım ve başımı geriye eğerek bileğini tuttum ve bıçağı tekrar boynuma koydum.

"Orada tut" dedim ona.

Tanrım, umurumda değildi. İllüzyon hoşuma gitmişti. Bu his, bir daha asla gelmeyeceğim için beni göremeyecek olan bu adamla burada ve karanlıkta olma hissi hoşuma gitmişti ve umrumda değildi. Çünkü buna ihtiyacım vardı. Bunu bana *o* yapmıştı. Bundan nefret ediyordum, ondan da nefret ediyordum ama görmek istiyordum. Görmem gerekiyordu. Bundan hoşlanıyor muyum bilmem gerekiyordu; aksi halde, onun ve bana yaptıklarının bir anlam ifade etmediğini ve bunu istemediğimi kendime kanıtlamam gerekiyordu.

"Ya da belki başka bir şeye açım Küçük Kız" diye tehdit etti.

Bıçağı boğazıma dayayıp bacaklarımın arasına soktu ve vücutlarımız uyum içinde hareket ederken ikimiz de iç çektik. Gözlerim yuvalarında geri kaydı, aleti klitorisimin üzerinden kayarken kot pantolonunun içinde çoktan sertleşmişti. Külotumdaki ıslak sıcaklığı hissedebiliyordum ve gözlerimi kapatarak karanlığa daldım.

Defalarca gidip geldi, dişlerinin arasından nefes aldı ve dar kalçaları tekrar tekrar gidip geldikçe daha da sertleşti. Bıçağın ucunu çenemin altına sapladı ve orgazm zirveye ulaşarak içimde büyümeye başladı.

"Kahretsin" dedi karakterini bozarak. "Tanrım, bu gerçekten harika."

Ve onu kaybettim. Orgazm kayıp gitti, bir süre kaldıktan sonra kopup kayboldu.

Gözlerimden yaşlar aktı ve duygusallaştım.

Yüce İsa.

Onu iterek durdurdum ve altından sürünerek çıktım.

Ne bok yiyordum ben?

Çığlıklar ve kahkahalarla müzik odaya doluyordu ve başkalarının da gizli kapıdan düştüğünü biliyordum. Seslerini takip ederek yanlarından hızla geçip kapıdan çıktım.

"Bekle, geri gel!" diye arkamdan bağırdı adam. "Kötü bir niyetim yoktu. İyi misin?"

Hayır, iyi değildim. Lanet aklımı kaçırmıştım.

"Winter!" Jade'in seslediğini duydum. "Aman Tanrım. Tanrı'ya şükürler olsun. Her yerde seni arıyorduk. Ödümüzü patlattın. İyi misin?"

"Hadi buradan çıkalım."

Orgazmın tadı hâlâ devam ediyordu, beni sıcak tutuyor ve zihnimi bulandırıyordu. Hâlâ rahatlamaya ihtiyacım vardı.

Beni tekrar girişe götürdüler ve dışarı çıkıp hoş serinliğe adım atıp ciğerlerime hava çektim.

"Vay be" diye kıkırdadı Isa. "Tekrar gelmemiz lazım. Eğlenceliydi."

Düşünmek istemediğim için dudağımı ısırdım. Her ne kadar bayılacaklarını bilsem de onlara ne olduğunu anlatmayacaktım.

Hoşuma gitmesinden nefret etmemiştim. Bana onu hatırlatmasından nefret etmiştim ve bu yüzden hoşuma gitmişti. Yine de gelmeyi istiyordum. Paletimi değiştirmişti.

Damon'ı anlamak istemiyordum ama bazen onun beni izlediği ama bana hiç dokunmadığı, kafamı karıştırdığı ve merakımı uyandırdığı zamanları düşünmekten kendimi alamıyordum. Ve aslında çok fazla değişmediğini düşünmekten.

On üç yıl önce bir fıskiyenin ardında annesinden saklanıyordu ve bu gece odasında yaşananlardan ve Isa'nın bana anlattıklarından sonra hâlâ saklanıyordu. Geriye çekilip izlerken her şeyi diğer insanlar aracılığıyla hissetmeye çalışıyordu.

Ama kırmızı çizgiler asla değişmedi. Ona asla vermediğim şeyi yine de aldı.

Hepsi benleyken farklı olduğunu sanıyordu ama benim onun için farklı bir sapkın zevk olduğumun farkında değillerdi. Onu rahatlatacak bir şey. Herkese yaptığı gibi benim de zihnimi sikti. Ayrıca ikna etmek de zorlamanın bir yoludur.

Tamamen suçluydu.

Ancak kimse gerçek trajediyi bilmiyordu. Neden benimle farklı olması değildi mesele, daha çok... benim onun yüzünden farklı olmamdı.

Bölüm 11

Yedi Yıl Önce

"Üüf, bundan nefret ediyorum!" diye fısıldayarak yakındım, kulaklıklarımı çıkarıp yatağıma fırlattım ve sesli metni durdurdum.

Kimse cebir kullanmıyordu.

Hiç kimse.

Özel ders falan almam gerekecekti. Notlarımı yüksek tutmam gerekiyordu, yoksa babam beni Thunder Bay'den alıp Montreal'e geri gönderirdi.

Neden bu konuda bu kadar zorlanıyordum? Diğer derslerimin hiçbirinde sorun yoktu. Yani matematik her zaman zor olmuştu ama öğretmen... Hızlı konuşuyordu ve akıllı tahta projektörüne ve benim hiçbir işime yaramayan diğer küçük aletlere çok güveniyordu.

Ve bir çocuk uğruna diğer yirmisinin işine yaratan tarzı değiştirmek istemediği çok açıktı. Annemin onunla konuşup bir farkındalık kazanmasına yardımcı olabilirdi ama babamın öğrenmesini istemiyordum. Benim bir rahatsızlık vermemden en az benim kadar nefret ediyordu.

Dizüstü bilgisayarımı, hesap makinemi ve Braille klavyemi bir kenara ittim ve kulaklığımı da yanıma alarak tekrar yatağa gömül-

düm. Onları telefonuma taktım, müzik uygulamamı buldum ve müzik listelerimden birine tıkladım. *Is Your Love Strong Enough?* çalmaya başlayınca gözlerimi kapadım, aklım hemen dinlediğim her şarkıda dans ettiğim hayali koreografiye gitti. Dans etmeyi o kadar çok seviyordum ki annem uyumuyorsa alt katta biraz müzik açıp hemen işe koyulurdum.

Dans ederken kulaklarımda tek duyduğum şey müzikti; orası sonsuza kadar yaşamak istediğim yerdi.

Yatakta uzanıp başımla müzikle uyumlu olarak sekiz rakamı çizdim ve hiç düşünmeden ellerim ve kollarım da biraz hareket etmeye başladı.

Peki ya şu anda beni izliyorsa? Şu anda odamda, birkaç adım ötemde olabilirdi.

Ama hayır. Bir hafta geçmişti ve ondan hiçbir haber alamamıştım. Muhtemelen ablamın partisindeydi ve muhtemelen sadece bir şakaydı. Tek seferlik, düzenli olarak yaptığı bir tür şakaydı. Birine onun hakkında soru sormak, onlara ne olduğunu anlatmak istiyordum ama bu konuşmayı nasıl başlatacağıma dair bir fikrim yoktu ve üzerindeki havuzun kokusu dışında elimde pek bir kanıt bulunmuyordu. Fısıldamıştı ve kişisel bir şey söylememişti. Yaşadığı yer, ailesi, arkadaşları, yaşı... Ama uzun boyluydu ve fısıltısı derindi. Kesinlikle benden birkaç yaş büyüktü.

Annemle babama da söylememiştim ve bunu söylememenin ne kadar sorumsuzca bir davranış olduğunun farkındaydım ama... ailemin tehlikede olduğumu düşünmesinin ne gibi sonuçlar doğuracağını biliyordum.

Ve o bana zarar vermemişti, bu yüzden...

Bu vermeyeceği anlamına gelmiyordu ama bilmiyordum. Eğer söylersem geri dönemezdi.

Ve onu istemediğimden emin değildim.

Aptal kız. Adam yarım saat boyunca ödümü patlatmıştı ama ben saklanmak ve kaçmak yerine bir bardak soğuk su içiyordum.

Hep aptal olmuştum. Hâlâ dansçı olacağımı düşünüyordum, babamın yarattığı acıyı bilmezden geldim çünkü bu ev benim dayanağımdı ve davetsiz misafirimi beni heyecanlandırdığı için kü-

çük bir sır olarak sakladım. Çünkü asla bir sırrım olmamıştı ve bu bana kendimi... Bilmem. Sanırım bana kendimi genç kızmışım gibi hissettirdi.

Şarkı bitince bir sonrakinin sakin uğultusu duyuldu ama aradaki sessizlik anında yatağımın altındaki ufacık titreşimi fark ettim. Garaj kapısı açıldığında veya bahçıvanlar çalışmak ve ağaçları budamak için ekipmanlarını getirdiğinde hissettiğime benziyordu.

Kulaklıklarımı çıkardım ve dirseklerimin üstünde doğruldum, kulaklarımı hissettiğim sese alıştırmaya çalıştım.

Arion, Cadılar Bayramı'ndan önceki gece, bizim küçük kasabamız dışında dünyanın çoğunun unuttuğu tuhaf bir gençlik haylazlığı geleneği olan Şeytan Gecesi için saatler önce ayrılmıştı ve babam eve hiç gelmemişti, muhtemelen geceyi yine şehirde geçiriyordu.

Annemin, babamın metresi hakkında söylediği sözleri hatırladım ama bu düşünceyi bir kenara itip ayağa kalktım. Benden başka evdeki tek kişi annemdi ve bir saat önce bir Ambien alıp yatağa gitmişti.

Kapıma yürüyüp birazcık araladım ve dinledim. Belki annem kalkmıştı ya da Arion arkadaşlarını eve getirmişti.

Ama şimdi hissettiğim titreşimin yavaş ama sürekli ve melodik bir mırıltı olduğunu fark ettim. Yukarı ve aşağı, uzun ve yavaş.

Müzik. Birisi müzik çalıyordu.

Koridorda usulca ilerledim, sese yaklaştıkça ayağımın altındaki nabız atışı güçleniyordu. Kalbim daha da hızlı atmaya başladı ve merdivenlerden indiğimde sonunda şarkının en kısıkta olduğunu fark ettim. Balo salonundaki çalma listemden bir Bush şarkısı çalıyordu.

İçimi kaplayan korku ve heyecanı bastırmaya çalışarak altdudağımı dişlerimin arasına aldım. Annemi çağırmalıydım. Onu uyandırmalıydım.

Ama kafamdaki o sesi duymazdan geldim ve balo salonunun kapılarından içeri girdim. Şarkı, duvarın yanındaki sistemimde kısık sesle çalıyordu ve bunun korktuğumuzda hissettiğimiz canavarlar mı yoksa inanmadığım bir altıncı his mi olduğunu bilmiyordum ama birisini odada hissedebiliyordum.

Dans pistine yürüdüm ve ortadaki işaretin üzerinde durup yavaş bir daire çizerek döndüm.

"Orada mısın?" diye sordum.

Müzik aniden kesildi ve kalbim hızla atarken nefesim kesildi.

"Evet" dedi uzaklardan bir fısıltı.

Dudaklarımı yaladım, her uzvum titriyordu ama sesi içime aktı... Kanım vücudumda elektrik gibi dolaştı.

Boğazımı ıslatmak için birkaç kez yutkunmak zorunda kaldım. "Benim için kar köyünü sen mi buldun?"

Cevap vermedi. Onun bulduğunu biliyordum ama bunu doğrulamasını duymak en azından partide ve ablamın yanında olduğunu ve ondan bunu istediğimi duyduğunu anlamamı sağlardı. O zaman kim olduğunu tespit etmek mümkün olabilirdi.

"Neden geri döndün?" diye sordum sesimi kısık tutarak.

"Belki hiç ayrılmadım."

Fısıldaması akıldan çıkmıyordu ama içinde yumuşak ve şakacı bir ton da vardı.

Ve sürekli fısıldaması onun sesini duymuş olabileceğim anlamına geliyordu ve tanınmaktan korkuyordu. Ya da belki sadece beni korkutmak istiyordu.

"Sen kimsin?"

"Bir hayalet."

Başımı iki yana salladım, dudaklarım bir tebessümle kıpırdadı. "Hayaletlere inanmıyorum."

"Neden çığlık atmıyorsun?" diye sordu konuyu değiştirerek. "Ya da yardım çağırmıyorsun?"

Suspus oldum, sorusuna cevap verebilmeyi diledim. Kendi iyiliğim için. Tehlikede olabilirdim. En düşük ihtimalle evimde davetsiz gelmiş yabancı bir adam vardı ve daha önce de buraya gelip beni tehdit etmişti.

Kaçl Bağır.

Onun yerine, "Bilmiyorum" diye cevap verdim.

Hâlâ çığlık atabilirdim. Henüz hazır değildim.

"Neden geri döndün?" diye sordum.

"Tekrar dans edip etmeyeceğini görmek istedim."

"Yalnız olacağımı nereden biliyordun?"

"Yalnız olman umrumda değil" dedi. "Bana kaldığın sürece."

Kalbim tekledi, daha hızlı ve sığ nefes aldım.

Onun gibi olmak istedim. *Cüretkar.*

"Ayakkabıların bende" diye fısıldadı.

Ayakkabılarım mı?

Ah, bale ayakkabılarım. Bu sabah okuldan önce prova yaparken onları müzik setinin yanında bırakmıştım.

Onun için dans etmek...

Edebilirdim. Son ses açmadığım sürece müzik annemi uyandırmazdı.

Peki dans ettikten sonra ne olacaktı?

Onun burada olmasmdan hoşlanmamın nesi yanlıştı?

Dans etmemden hoşlanmıştı. Dans edip edemeyeceğimi görmeye gelmişti.

Dünyayı daha güzel hale getirdi.

Kendini göstermeye çalışan gülümsememi hızla gizledim.

Elimi uzattım. "Ayakkabılarım mı?"

Elimde olduğundan emin olmak için iki elini de kullanarak onları elime tutuşturdu.

Yere çöküp ayakkabılarımı giydim ve muhtemelen bana yer açmak için uzaklaşırken kurdeleleri bağladım.

Sıkıca bağlandıktan sonra ayağa kalktım ve dans pistinin ortasına yürüdüm, X'imi bularak ikinci pozisyona geçtim. Dengemi bulmak için dizlerimi hızlıca bükerek ayak parmaklarımın üstünde yükseldim ve tekrar yere indim.

Daha çok ısınmam gerekirdi ama birden gerilmiştim. Belki beni en son dans ederken gördüğünde izlediğini bilmediğim için ya da boğazımı kesip kesmeyeceğinden hâlâ emin olamadığım içindi.

"Yedinci parça" diye seslendim biraz titreyen bir sesle. "Bulabilir misin lütfen?"

İstediğimi yaparken odanın diğer ucuna ilerlediğini duydum ve keşke güzel giyinmiş olsaydım diye düşündüm. Durumu değerlendirdiğimde bu konuda endişelendiğime inanamadım ama üzerimde sadece uyku şortum, kolsuz bir tişört vardı ve kahrolası sutyenimi giymiyordum.

Ellie Goulding'in etkileyici mırıltısı ve temposu nihayet başladı, ilk başta alçak ve kısıktı ama güçlenirken dans pistinde yavaş yavaş yürüdüm, sıradan bir daire çizerken bir şeyler hissettim. Bu parçada koreografiyle yalnızca bir kez dans etmiştim ve hatırlayamıyordum, bu yüzden şarkıya kendimi bırakacaktım.

Müzik bedenimin içine işledi, aklıma girip yer ettikten sonra sesi yerini şarkı sözlerine bıraktı, davullar çalarken yankılandı ve tempoyla katman kazandı.

Nabzım daha da hızlı atmaya başladı ve gözlerimi kapattım, bandı kafamda belirleyerek üzerinden geçtim ve hareket etmeye başladım. Ritmi yakalayıp başımı çevirdim, ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim ve müziği hissederek bir daire çizdim.

Onu ve tekniğimden yakınan tüm öğretmenlerimi unuttum ve vücudumun havayı kestiği, ellerimin saçlarımda ve boynumda olduğu hissini arzuladığım kendi dünyama kaydım.

Bir tavır pozu alırken sırtım kavislendi ve dönüp klasik bir poz verirken kalbim göğsümden fırlarcasına attı. Gülümsedim ve salıvermek istediğim kahkahayı bastırmak için altdudağımı ısırdım. Döndüm, eğildim, daldım ve yapmak istediğim her şeyi kıvrakça yaptım ve sadece müziğin bana söylemesine izin verdim.

Bittiğinde hava aniden soğudu ve yalnız olmadığımı hatırlayarak derin bir nefes aldım.

"Hâlâ... hâlâ orada mısın?" diye sordum, ağzım kurumuştu.

Bir süre hiçbir şey söylemedi ama söylediğinde sesi sakindi. "Hareket etme şeklin... farklı."

"Neyden farklı?" Durdum, hızlı nefes alıp veriyordum.

Ancak cevap vermedi. Yıllar boyunca öğretmenlerimin bazen çok fazla doğaçlama yaptığım için benden bıkıp usandıklarını fark etmiştim. Aldığım klasik eğitimi takdir ediyordum ama daha önce ölümüne yapılan dansların aynısını yapmak istemiyordum. Bir nevi akışa bırakıyordum kendimi çünkü bu beni mutlu ediyordu. Beğenmemiş miydi?

Tekrar sandalyeye giderek bale ayakkabılarımı çıkararak oturdum. "Hâlâ bana zarar verebileceğini mi düşünüyorsun?" diyerek konuyu açtım.

"Acelem yok."

Az kalsın gülecektim. Bu sorulması anlamsız bir soruydu çünkü onun bana gerçeği söylemesini beklemiyordum ama bir şekilde cevabı hoşuma gitti. İçinde mizah vardı.

"Neden polisi aramıyorsun?" diye fısıldarken sesi yaklaştı. Bana geliyordu.

Eğildim, ilk ayakkabımı çıkarıp ayağımdaki ağrıyı esneterek geçirdim. "Dansı beğendin mi?" diye sordum bunun yerine.

"Yardım çağırırsan seni durdurmayacağım" diye açıkladı. "Bu aksam değil. Hadi yap."

"Koreografisi yoktu. Sadece doğaçlama yaptım."

"Seni öldürebilirim" diye belirtti. "Sen ne olduğunu anlayamadan her şey biter."

"Dansı sevmeni istiyorum" diye devam ettim, tek taraflı konuşmasını duymazdan gelerek, çünkü bu, henüz cevabını bulamadığım şeylere cevap vermem gerektiği anlamına gelirdi. "Annemle babam kör bir balerin fikrinin saçma olduğunu düşünüyordu ama benim şimdiye kadar yapmak istediğim tek şey bu. Yapılabilir."

Sanki beni duymamış gibi, "Bu gece ölebilirsin" diye devam etti.

Diğer ayakkabının bağcıklarını çözdüm ve onu da kaydırarak yere ittim. "Herhangi bir gün on kez ölebilirim. Sekiz yaşımdayken görme yeteneğimi kaybettiğimde ölebilirdim."

Kendimi tehlikede hissetmeye alışmıştım. Bildiğim kadarıyla attığım her adım beni bir binanın kenarından aşağıya gönderebilirdi. Belki de bu yüzden ondan çok korkmuyordum.

"O gün ne oldu?" diye sordu.

Görme duyumu kaybettiğimde mi?

"Düştüm" diye yanıtladım. "Bir ağaç evden. Aşağı düşerken kafamı iki kez vurdum. Optik sinir hasarı. Onarılamaz."

"İtildin mi?"

Sağ yumruğumu kapattım, çocuğun elinin yavaş yavaş oradan kaymasının verdiği o korkunç duyguyu hâlâ hatırlıyordum ve benimle çok aşağıdaki zemin arasında duran tek şeyin bu olduğunu biliyordum.

İtilmemiştim. Tam olarak değil.

"Orada olmamam gerekirdi." Sesim mırıltıya dönmüştü. "Keşke onunla hiç tanışmasaydım. Keşke onunla oraya hiç gitmeseydim. Ben..." Eğer bir gün bunu değiştirebilseydim, o fıskiyeye hiç adım atmasaydım hayatım ne kadar farklı olurdu? "Bir şeyleri görmeyi özledim. Sinema ve deniz." Devam etmeden önce durakladım. "Yüzün."

Beden dilini veya ifadelerini ölçememek beni dezavantajlı duruma düşürüyordu.

Bir sandalye yerden çekilerek önüme getirildi ve sonra üstüne oturduğunu duydum. Elimi tuttu ama ben geri çekildim, sandalyemde kazık gibi doğrulmuş, aniden alarma geçmiştim.

Tekrar elimi tuttu ve parmaklarımı biraz daha sıktı. "Ayağa kalk."

Ne yaptığım tahmin ettim ve zaten bu kadar ileri gittiğim için... Tereddütle sandalyemden kalktım, tüm kaslarım hâlâ gergindi ve gerekirse kaçmaya hazırdım.

Eli benimkinden biraz daha büyüktü, parmakları uzun ve biçimliydi fakat bir o kadar da soğuktu. Çok soğuk. İki elimi alıp beni kendisine çekti. Yüzüne.

"Ne görüyorsun?" diye sordu, ellerimi yüzüne koyup beni serbest bırakırken.

Parmaklarım yüzünün her iki yanına yayıldı ve zangır zangır titrediğimi hissedeceği için parmaklarımı hareket ettirmeye korkarak bir an dondum kaldım. Tenimin ona dokunan her santimi yüzeyin altında karıncalandı; çok kötü gıdıkladığı için neredeyse geri çekilecektim.

"Uzun boylusun" dedim boğazımı temizleyerek. "Ayakta durduğunda demek istiyorum. Değil mi?"

Geçen sefer benimkine dayanmış vücudunu hatırladım ve şimdi otururken bile başının tepesi memelerimin hemen üstüne ulaşıyordu.

Ellerimi yüzünde gezdirerek pürüzsüz tenini inceledim ve parmak uçlarımla alnını, şakaklarını, elmacık kemiklerini ve kaşlarını nazikçe tanıdım.

"Genç" diye devam ettim kafamda bir resim çizerek. "Oval bir yüz ama sert bir çene. Keskin burun." Kemiğin kıkırdakla buluş-

tuğu yeri hafifçe çimdikleyerek parmaklarımı burnundan aşağı indirdim. "Nasıl kırdın?"

Çıplak gözle muhtemelen yakalanamayacak hafif bir kıvrımdı bu ama o santimetrede hafifçe büküldüğünü hissedebiliyordum.

"Düştüm" diye cevap verdi.

Satır arasını okuyarak başımı hafifçe yana eğdim. İnsanların söylemediklerini anlamak konusunda epey başarılı olmuştum.

"Evet, annem de çok düşüyor" dedim.

Açıkça yumruk yemişti ve ayrıntı vermek istemiyordu. Bu onun ya hâlâ bu konuda kızgın olduğu ya da... çekinip utandığı anlamına geliyordu.

Devam ederek parmaklarımı düz kaşlarının, kulaklarının ve teninin soğuk, pürüzsüz çıkıntısında, alnında ve biraz da gözlerinin içine düşen kalın saçlarında gezdirdim. Benim gibi sarışın insanların saçları genellikle daha ince olduğundan muhtemelen koyu renk saçlıydı.

Ellerimi çenesine götürdüm, parmaklarım ağzının etrafında dans ederken kalbim küt küt atıyordu ama sonra parmaklarımı kaldırıp dudak çizgilerini takip ettim.

Sıcak nefesi parmaklarıma düşerek tüm vücudumu ısıttı. O da yüzümü inceliyor muydu? Gözlerimi? Ne düşünüyordu?

"Keşke seni gerçekten görebilseydim" dedim ona. "Bana baktığında nasıl göründüğünü bilmek istiyorum."

Sessiz kaldı ve utanç tenimi yaktı. Silkinip devam ettim.

"Piercing yok" diye ekledim. "En azından kafanda."

Üstdudağı yukarı kalktı ve ben biraz gülümsedim. "Ve sırıtıyor" diye alay ettim.

Elbette onun kötü bir çocuk olduğunu bilmek için muzip gülümsemesini hissetmeme gerek yoktu ama onun bir mizah anlayışı olduğunu bilmek beni rahatlattı.

"Boynun..." Parmak uçlarımı pürüzsüz teninde ve boğazında gezdirdim.

"Nesi var?"

Eğildim, yanağımı oradaki tene bastırarak kendimi şaşırttım. Kılını bile kıpırdatmadı.

"Sıcak" diye belirttim. "Pürüzsüz."

Ve ev soğuktu.

Üstünden çok saat geçmiş olamayacak kadar tatlı sabun ve şampuan kokusunu içime çektim.

"Daha yeni duş almışsın" diye tahmin ettim.

Yukarı uzanıp bir adım daha yaklaştım, kafasını tam önümde tutup parmaklarımı tekrar saçlarının arasına kaydırdım.

"Uzun, esmer, genç" dedim şimdiye kadar öğrendiklerimi sayarak. "Kişisel hijyeni iyi, kavga etmeyi seviyor, uzun kirpikleri var, hoş bir çocuk sanki..."

Alayla homurdayınca ben de gülümsedim ama sonra parmaklarım kafa derisinde bir şeye dokundu ama ne olduğunu anlayamadan bir tane daha hissettim. Yükselen deri parçalarını görünce yüzüm düştü. Kafa derisinin geri kalanını incelerken birkaç tane daha buldum. Hepsi yaklaşık 6-7 santim uzunluğundaydı.

Yara izleri.

"Düştüm" dedi tekrar, soruyu sormamı beklemeden.

Bir an dişlerimi sıktım. "Çok fazla düşmüşsün" dedim. "Bunlardan başka bir yerde var mı?"

"Vücudumun geri kalanını kontrol etmek ister misin?" diye sordu, kendini beğenmiş bir ses tonuyla.

Gözlerimi devirmemeye çalışarak elimi indirdim. *Teklif için teşekkürler.*

"Kaç yaşındasın?" diye sordum.

Ama, "Senden daha büyüğüm" diye yanıtladığında gardı çekili kaldı.

Burada ne yapıyordu? Gerçekten? O sadece Şeytan Gecesi için başka bir şaka yapan bir şakacı mıydı, yoksa bir hafta önce içeri girdiğinde beni dans ederken görüp aniden âşık olmadan önce gerçekten daha kötü niyeti var mıydı? Tekrar dans etmeyi reddedersem ne olurdu? Gerçekten ne istiyordu?

"Asla yapamayacağın ama gerçekten yapmak istediğin tek şey nedir?" diye sordu.

Neredeyse gülecektim. Tek şey mi?

"Dalga mı geçiyorsun?" dedim kendimi tutamadan. "Dopdolu bir listem var."

"Bana bir tane söyle."

Bir an bunu düşündüm, bir daha asla göremeyeceğim şeyleri nasıl özlediğimi düşündüm. Filmler, oyunlar, dağlar, ağaçlar, şelaleler, elbiseler, ayakkabılar, ailemin ve arkadaşlarımın yüzleri... Kendi başıma evden yalnız çıkmanın ya da yürüyüşe gitmek ya da ormanda dolaşmak gibi basit şeyler yapmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyordum. Kimsenin haberi olmadan veya bana yardım etmek için eşlikçi olmadan asla tek başıma kaçamayacak, uzaklara koşamayacak veya spontane bir kaçamağın özgürlüğünü deneyimleyemeyecektim.

"Araba sürmek" diye cevap verdim sonunda. "Babamın Vermont'taki kayak merkezimizdeki ahırda eski bir orijinal yarış arabası vardı ve ben de onun içinde oturur ve yarışıyormuşum gibi vites değiştirirdim. Araba kullanabilmeyi çok isterim."

Bir an sessiz kaldı ve sonunda ayağa kalktı; onu tam karşımda hissettim.

"Gerçekten ister miydin?" diye sordu.

Sesinde kalbimin teklemesine neden olan muzip bir gülümseme vardı.

"O zaman hadi buradan çıkalım." Ve elimden tutup beni kendine çekti.

"Ne?" Tökezledim, şaşkındım ama ne döndüğüne dair hiçbir fikrim olmamasına rağmen beni tutmasına izin verdim. "Peki nereye gideceğiz? Ben ayrılamam!"

Yukarıda olan annemi hatırladım ve hemen çenemi kapadım.

"İstersem seni götürebilirim" dedi ve beni girişe, ön kapıya çekti. "Ya da şimdi çığlık atarsın ve eğlence biter."

"Eğlendiğimi kim söyledi?"

"Eğlenmek üzeresin." Durdu ama parmaklarımı tutmaya devam etti. "Ya da istersen seni yatağına yatırıp başka biriyle eğlenmeye gidebilirim."

Gözlerimi devirdim. *Lütfen.* Kıskanmam falan mı gerekiyordu şimdi?

"Ama birlikte oynamak istediğim kişi sensin" diye fısıldadı eğilerek.

Evet, bundan eminim. Onu suçlu seçme sıralamasında ayırt edemeyecek kör kızlara meraklı bir psikopat. Aklımı mı kaçırmıştım?

"İnsanlar, müzik, ateşler ve bira" diye alay etti. "Hadi gidelim Winter. Dünya bekliyor."

Kendi kendime başımı salladım. Aklımı *kaçırmıştım.*

"Beni eve getirecek misin?" diye sordum.

"Elbette."

"Canlı ve... dokunulmamış halde?"

Ve güldü ve onun sesini ilk kez duymuştum. Derin, pürüzsüz ve benden dolayı keyifli. "Bu gece. Elbette."

Yüzüm düştü ve sadece bir an tereddüt ettikten sonra elinden kurtulup dolaba ilerledim, orada olması gereken kapüşonlularımdan birini aradım.

Bir tane bulup çıkardım ve giyip bir çift spor ayakkabı da çıkardım. Telefonumu istedim. Onu almış olmalıydım.

Merdivenlere döndüm ama sonra durdum; ailemin bir uygulama aracılığıyla beni takip ettiği GPS'i hatırladım.

Annem uyanırsa ya da babam eve gelirse beni adını bile bilmediğim bir çocukla, yapmamam gereken bir şeyi yaparken bulmalarını ve bunu beni yine uzaklara göndermek için bir bahane olarak kullanmalarını ister miydim?

Ama yine de beni bulmalarına ihtiyacım olsaydı telefonu aldığım için çok sevinirdim değil mi?

Kararlar, kararlar.

Salla gitsin.

Bir nefes alıp arkamı döndüm ve eline uzandım.

Tutup kapıyı açtı.

"Neden baston kullanmıyorsun?" diye sordu, beni garaj yoluna götürürken. "Ya da rehber köpek falan?"

İnan bana, bunu çok isterdim. Bu bana biraz daha özgürlük tanırdı.

"Bir yere gitmem gerekirse biri bana yardım ediyor" dedim. "Annemle babam dikkatleri üzerime çekmemden hoşlanmıyor."

İnsanların bana bakacağını düşünüyorlardı. Kasabadaki tek

görme engelli kişi ben değildim ama tamamen kör olan tek kişinin ben olduğuma çok emindim ve onların korkularını sormadan bile biliyordum. Ve haklıydılar. İnsanları rahatsız ediyordu. Birisinin benim yanımda nasıl davranacağını bilmediği için benden uzaklaşmak istediğini anlayacak kadar tuhaf konuşma yapmıştım.

Yanıldıkları kısım, dünyanın benim için hâlâ aynı olduğunu ve benim de daha önce yaptığım gibi bu dünyada nasıl hareket edeceğimi öğrenmem gerektiğini düşünmeleriydi. Yapamazdım. İnsanlar rahatsız olurdu ama alışırlardı. Değişirlerdi. Annemle babamın kimsenin rahatsız edilmemesi gerektiğini düşünmesi ve başkalarına yük olmamanın *benim* sorumluluğum olması fikri bir kırgınlık kaynağıydı.

Bu benim de dünyamdı.

"Dikkat çekmemen imkânsız" dedi en sonunda. "Ve bunun senin kör olmanla hiçbir ilgisi yok."

Bunu nazik ve düşünceli bir şekilde söylemesi yanaklarımın [redacted] oldu ve dans etmem mi yoksa güzel olmam mıydım ama kendi kendime gülümsedim, aniden her yanım ısınmıştı.

Ancak ondan açıklama yapmasını isteyecek vaktim olmadı çünkü bir sonraki adımda onun önümde olduğunu, geriye uzandığını, kalçalarımı yakaladığını ve beni sırtına kaldırdığını fark ettim. Derin bir nefes aldım, ayaklarım yerden kalktı ve düşmemek için kollarımı hızla boynuna doladım.

"Daha hızlı yürüyebilirim" dedim ona. "Yürüyebilirim. Öyle demek..."

"Kapa çeneni ve bana sımsıkı sarıl."

Taaamamdır. Kollarımı boynuna kilitledim.

"Daha sıkı" dedi sertçe. "Geçen gece dolapta olduğu gibi."

Gülümsedim ama o bunu göremedi. Kollarımı boynuna doladım ve başımı yanağım önde onunkine yaklaştırdım. O gece annemle babamın kavgasını düşünmemeye çalışmıştım ama onu düşünmeden edemiyordum. Kollarının, sıcaklığının ve kulağımdaki nabzının nasıl her şeyi yok ettiğini. Bazen en iyiyi hissetmek için en kötüsünü yaşamanız gerekirdi. Güzel bir hatıraydı.

Beni garaj yolundan aşağı taşıdı ve ayakkabıları çakıllara vurduğunda duvarlarımın dışında olduğumuzu anladım.

Durup beni yere bıraktı, bacağım metal bir gövdeye sürtüyordu. Ellerimi çıkarıp çeliği, camı ve kapı kolunu yokladım.

Gülümsedim.

Elbette evimin önüne park etmemişti. Açık kapıların dışına park etmişti.

Pürüzsüz ama cam gibi parlak olmayan yüzeyi hissederek arabanın uzunluğu boyunca ilerledim. Mat bir boyaydı; uzun, temiz çizgileri vardı ve ızgarası dardı, sofistike ve şıktı. Kesinlikle yabancı markaydı.

"Arabam beğendim" dedim ona ve sonra ona sataştım: "Adı ne?"

Bir kahkaha attı ve sonra onu arkamdan kulağıma fısıldadı. "Evcil hayvanlarımın hepsinin nabzı var."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve cildimin her santimi canlandı. Bunu nasıl yapıyordu?

Elimi tutarak beni sürücü tarafına götürdü, kapıyı açıp arabaya bindi; koltuğun kaydığını duydum ama ileri mi yoksa geri mi hareket ettirdiğinden emin olamadım. Başka bir şey daha değişti. Direksiyon muydu?

Kalbim daha da hızlı atmaya başladı ve endişe bir adım geri çekilmeme neden oldu. *Hiç sanmıyorum...*

"Buraya gel" dedi.

Oh hayır. Belki bu harika bir fikir değil.

Parmakları benimkini kavrayıp çekiştirdi. "Hemen şu arabaya bin."

Tereddüt ettikçe midem bulandı.

Hemen şimdi eve dönebilirdim. Dünya etrafımda dönmeye devam ederken müziğim, sesli kitaplarım ve sessiz evim ile yatağa girebilir ve bir dahaki sefere bana çılgın, aptalca ve korkutucu bir şey yapma şansı verildiğinde arkamı dönüp kaçmak daha da kolay olurdu. Her yeni gün bir önceki kadar öngörülebilir olurdu.

Bu aptalcaydı. Ve yasadışı.

Ama eğlenceliydi. Bitmesini istemiyordum.

Gözlerimi kapatıp yenilmiş bir tavırla omuzlarımın biraz düşmesine izin verdim.

Peki. Bir bacağımı arabaya kaydırdım, beni kucağına yönlendirirken başımı eğdim ve bacaklarımı uzun bacaklarının arasına yerleştirdim. Direksiyona bastırmamak için biraz geriye yaslandığım için sırtım onun göğsüne dayalıydı.

Ellerimi direksiyona yerleştirerek parmaklarımı etrafına doladım. "Bu bir saate benziyor" diye açıkladı. "Şu anda ellerin saat 10 ve 2'de."

Yumrukları benimkileri sıktı ve konumumu vurguladı.

Başımla onayladım, karnım hâlâ deli gibi takla atıyordu.

"Pedallarla ve vites değiştirmeyle ben ilgileneceğim" dedi bana. "Sen sadece direksiyonu döndür."

"Nasıl döndüreceğim?" diye ağzımdan kaçırdım, şimdiden gözlerimden çaresizlik yaşları akmaya başlamıştı. "Öleceğiz."

Alayla güldü. "Bu boş bir yol" dedi bana. "Ve bu saatte kesinlikle ıssız olacak. Rahatla."

Hâlâ şüpheliydim ve başımı iki yana salladım.

"Hey." Çenemi dürterek yüzümü kendisine çevirdi. "Tek yapman gereken bana güvenmen çocuk. Anlaşıldı mı?"

Durdum, gözlerini üzerimde ve vücudunu arkamda hissettim.

Ama korku eriyip gitti. Sorumlu oydu ve her şeyi yapabilirdi. Ona güvenmiştim.

Başımla onayladım ve derin bir nefes alıp başımı tekrar öne çevirdim.

Bacakları altıma kaydı, eli benimkinin altına uzandı ve motoru çalıştırırken birden araba mırıldanarak canlandı.

Sağ eliyle aracı vitese taktı, yumruklarım direksiyonu kavrarken nefesi boynumdaydı.

"Sokağa çıkacaksın, hemen sola döneceksin" diye açıkladı. "Dört lastiğin de düzgün biçimde kaldırımda olduğunu hissettiğinde düz git."

Yutkunup tekrar başımla onayladım. "Başlangıçta çok fazla gaza basma, tamam mı?"

Ancak tek duyduğum başka bir kahkahaydı. Tamam, belki ona güvenmiyordum.

"Biraz gaza basıyorum" diye uyardı beni ve motor çalıştı.

Gergin bir şekilde direksiyonu sağa sola çevirdim ama o henüz

ayağını frenden, debriyajdan ya da başka bir şeyden çekmediği için hareket etmiyorduk ve kendimi aptal gibi hissederek yeniden rahatladım.

Ancak bana gülmüyordu.

Biraz daha gaz verince lastiklerin alttaki çakılları çıtırdattığını hissettim. Direksiyonu o kadar sıkı kavradım ki ellerimin sıyrılması gerekirdi. Sol ön lastik bir tümsekten geçti ve sağ tekerleğin kaldırımda diğeriyle aynı hizaya geldiğini hissedene kadar direksiyonu o yöne çevirdim.

Gülümsedim, içimden kahkaha ile iç çekiş arası bir ses fışkırdı ve arka lastiklerin yola çıktığını anlar anlamaz, şeridimde kaldığımdan emin olmak için direksiyonu tekrar sağa çevirdim.

Ama sonra araba hızla yoldan çıkarak kaldırımın bittiği tümseğin üzerinden zıpladı ve az önce uzaklaştığım aynı kayaların ve çimlerin üzerine indi.

"Ah, kahretsin!" Direksiyonu sola çevirerek bizi yola geri götürdüm. Ama diğer şeride geçip tekrar sağa ilerledim, her iki lastiğin de sağ tarafa dönmesinden ve yine lanet yolun kenarından düşmekten korkuyordum.

Bunu yapamam.

Başımı salladım, kendimi toparlamaya çalışırken zorlukla nefes aldım. "Özür dilerim. Özür dilerim..."

"Şişşt" diye sakinleştirdi, sol eli kalçamın üzerindeydi. "Dünya kadar vaktimiz var."

Çenem utançtan titriyordu ve hayal kırıklığına uğramıştım. Bunu kendimi yalnızca aptal durumuna düşüre[redacted] istemiyordum. Başarısız olacaktım! Neden ben[redacted] uğraştırmaya çalışıyordu?

Gözyaşları birikti, araba yavaşladı ve başımı tekrar toplamak için gözlerimi kapattım, nefes alıp verdim.

Sorun değil. Dünya kadar vaktimiz var.

Dünya kadar vaktimiz var.

Uzun, yavaş bir nefes verdim.

Sorun değil.

Sorun değil.

Beni acele ettirmiyordu. Benimle alay etmiyordu. Beni telaşlandırmıyordu.

Bazı şeyleri biraz daha yavaş öğrensem sorun olmazdı. Her şey yolundaydı.

Burnumu çektim ve yüzümü göremese de muhtemelen ağladığımı biliyordu ama parmaklarımı uzatıp direksiyonu tekrar tuttum.

"Tamam" dedim.

Biraz gaz verdi ve ben de dönüşü bu kez küçülterek yola çıktım; tıpkı dans ederken yaptığım gibi şeridimin kenarlarını bulmak için arabayı bir yandan diğer yana döndürdüm. Çevreyi algılayıp işaretimi bulmak için süreyi saydım.

Sol lastikler her birkaç adımda bir küçük tümseklerden geçiyordu ve bunların sürücülerin geceleri şeritlerini görebilmesini sağlayan yolun ortasındaki reflektörler olduğunu fark ettim

Benim işaretim buydu. Şeritten ayrıldığımı böyle anlayacaktım.

Omuzlarım biraz rahatladı ve daha dik oturdum. *Pekâlâ.*

Direksiyonu kendi şeridimde tuttum, sağ tarafın çimlere düşmeden hemen önce olduğu gibi biraz eğileceğini ve soldaki reflektörlerin beni karşı şeride sapmaktan alıkoyduğunu hissettim. Tekerleğim her zaman düz değildi ama yeterince yavaş gidiyorduk ki yol, işaretlerimin arasında kalabilmek için hafifçe kıvrıldığı için bunun bilincindeydim.

"Yaptın" diye fısıldadı.

Gülümsedim, gözlerim hâlâ ıslaktı ama kendimi birkaç dakika öncesine göre çok daha iyi hissediyordum. Üstelik bana da öğretmemişti. Bana reflektörlerden, tekerleğin nasıl hareket ettirileceğinden falan bahsetmemişti. Sadece kendi başıma öğrenmemi beklemişti. Güzel bir değişiklikti ve üzerimizdeki baskıyı hafifletmişti. Acele etmemek güzeldi.

"Daha hızlı gideceğiz" dedi bana.

Daha hızlı mı? Ve az önce tadını çıkardığım rahatlama ve güven uçup gitti.

"Tekerleği hangi yöne hareket ettireceğini sana söyleyeceğim tamam mı?"

"Tamam" diye yanıtladım. Mantıklıydı. Daha hızlı gidecektik bu yüzden kendimi düzeltmem için daha az zamanım olacaktı.

Bacakları altımda hareket etti, vites değiştirdi ve araba hızlanarak vücudumun üstünde sarsılmasına neden oldu. İçgüdüsel olarak direksiyonu daha sıkı tuttum ve konsantre olmaya çalışırken bir an bile gözümü kırpmadım.

Motor kükredi ve iki zihnin uyum içinde tepki veremeyeceği kadar hızlıca her şeyin önüme çıkabileceği gecede ilerlerken kalçalarımın altında araba titreşti: Bir hayvan, başka bir araba, bir insan... *Yüce İsa.* Çok hızlı. Çok hızlı. Araba ayaklarımın altından gürleyerek kalbimin göğsümde atmasına neden oldu.

"Direksiyon 12'ye" dedi. "'Git' dediğimde, yavaşça ve yumuşak bir şekilde sola, saat 10'a dön."

Ne yutkunabildim ne de konuşabildim. Bu yüzden korkuyla ayak parmaklarımı kıvırarak sadece başımı aşağı yukarı salladım. *Kalıretsin.*

"İlerle" dedi.

Onun talimatıyla direksiyonu yavaşça birkaç santim çevirdim, lastiklerin reflektörlerden geçtiğini hissettim ancak kendimi düzeltmek için diğer yöne sapmak yerine onları sol lastiklerimin en ucunda buldum ve onların üzerinde kaldım. Yolun ortasında böyle ilerlemem muhtemelen karşıdan gelen sürücüyü korkuturdu ama böylelikle yolun virajlarını tek başıma alabiliyordum.

"Tamam, sağa kıvrılacak..."

"Şişşt" diye çıkışarak onu susturdum.

Dinlemem gerekiyordu.

Ve sonra, onun uyardığı gibi reflektörler sağa döndü ve benim de onu takip edecek şekilde tekerleği düzeltmem gerekti ancak şaşırtıcı bir şekilde umduğum gibi yoldan çıkmadım.

"İsa aşkına" diye güldü etkilenmiş gibi görünerek. "Tamam, biraz kestireceğim. İyi eğlenceler."

"Sakın ha!" diye azarladım.

Sonunda bir kavşağa, bir sokak lambasına ya da bir yaya yoluna ulaştık. Ayrıca gaza da o basıyordu.

"Daha hızlı gidebilir miyiz?" diye sordum.

O kadar çok gerilmiş ve konsantre olmuştum ki artık heyecanlanmak istiyordum.

Vites değiştirip hızlandı. Eğer doğru saydıysam dördüncü ya da beşinci vitesteydik.

"Önümüzdeki birkaç dakika yol çok düz" dedi bana. "Biraz müzik ister misin?"

Bunu düşündüm, reflektörlerin üzerinden geçtiğimizi hissedebildiğimi fark ettim ve onları duymama gerek yoktu.

"Olur."

Müzik setini açtığında *Go to Hell* çalıyordu ve ben de rahatladım, kalbim hızla çarpsa da bizi yolda tutmak için altımızdaki her küçük tümseği inceliyordum

Uzaklardan bir motor gürlemeye başladı ve altımdaki zemin biraz daha sert sallanmaya başladı. Bu da neydi böyle?

Onu kontrol etmek için başımı çevirdim ama birdenbire rüzgâr yanımızdan esti ve korna çalan bir kamyon yanımızdan hızla geçti.

Arabanın hava akımından sarsıldığını, ellerimin direksiyonda titrediğini hissederek nefesim kesildi, sağ lastiklerin altındaki reflektörleri yeniden hissettim. "Vay canına!"

Güldüm ve arkamdaki kahkahasıyla vücudunun sarsıldığını hissettim.

"Neden bana söylemedin?" diye bağırdım gülümseyerek. "Ölebilirdik!"

"Eğlenceli, değil mi?"

Pislik herif.

Ama evet, eğlenceliydi.

"Daha fazlası için hazır mısın?" diye sataştı.

"Evet." Altdudağımı ısırdım, midemde hâlâ kelebekler uçuşuyordu ama duramıyordum.

"Bir dakika sonra direksiyonu saat dokuza çevireceksin" diye açıkladı. "Yavaşlamayacağım."

"Ne var?"

"Üç... iki..."

"Dur, bana 'bir dakikam' olduğunu söylemiştin!" diye bağırdım.

"Bir!" diye kulağıma bağırdı. "Çevir!"

"Siktir..." diye bağırdım, direksiyonu saat 9 yönünde sola kırdım ve iç çektim. "Lanet herif!"

Araba kayarak kaldırımda sekti ve çakıllı bir yola girdi. Vücutlarımız yan yana savruldu ve kafatasım neredeyse tavana çarpacakken elinin başımın üstünü kapattığını hissettim.

"Aman Tanrım, aman Tanrım..."

Vitesi düşürdü. "Düzelt" dedi bana.

Ben de öyle yaptım, tekrar vites değiştirip hızlanırken bir kurşundan daha hızlı nefes alıp verdim ve ikimiz de gecenin karanlığına, ışıksız çakıl yolda, bu arabayı vuracağımız ağaca hızla ilerledik.

Ama kahretsin. Her yanım alev alevdi. Yanıyordum. Kanım hızla aktı ve kollarım beni uçuracak kadar güçlüydü.

Müziği açtım, kapıdaki pencere düğmelerini bulup camı aşağı indirdim; müzik çalarken çok ihtiyacım olan serin hava saçlarımı uçurdu.

Başımı ona çevirdim, nefesi ağzımın kenarındaydı. "Daha hızlı gidebilir miyiz?"

Hiçbir şey söylemedi. Debriyaja basmak, vites değiştirmek ve gaza basmak dışında hareket etmedi.

Yolda hızla ilerlerken aşırı eğleniyordum. Ama kontrolü kaybeden ben değildim. Nabzım ve nefesim sakinleşmişti. Öte yandan onun...

Nefesi yanağıma çarptığında göğsünün yükselip sırtıma düştüğünü hissettim, sığ ve kesikti nefesi.

Hafif bir gülümsemeyle dudaklarımı kıvırdım. *Sıra bende.*

"Ne zaman söyle" dedim.

"Neyi?"

"Yine dönmek istiyorum."

Başının iki yana sallandığını hissettim. "Şimdi bunun için çok hızlı gidiyoruz seni Küçük Şeytan."

Direksiyonu kavradım ve ayağını gazdan çekemesin diye ayağımı kaldırıp onunkinin üstüne koydum ve pedala bastırdım. "Lütfen?"

Sesi titriyordu. "Winter..."

Direksiyonu bir o yana bir bu yana çevirerek oy
sağ mı? Sen seç yoksa ben seçeceğim."

Dişlerinin arasından sert bir nefes alıp iki el
kavradı. "Hayır."

"Yapacağım."

"Hayır" diye bağırdı yüksek bir fısıltıyla. "Sen
yapacaksın."

Ayağına basıp arabayı biraz daha hızlandırdım.

"Sol mu sağ mı?" diye sordum, burnum onunkin
"Söyle bana."

Nefes nefese kalmıştı ve parmakları sweatshirt'i
tenime batıyordu.

"Üç" diye tehdit ederek geri saydım. "İki..."

"Tamam, tamam, tamam" dedi. "Bekle. Sadece l

Alnımı onunkine yasladım. "Bir."

"Tamam, saat 3! Şimdi!" diye tısladı.

Öne bakıp direksiyonu sağa çevirdim, araba yen
çukurların ve engebeli toprağın üzerinden atlarke
pıya çarptık.

"Hayır 4!" diye bağırdı, üçün yeterli olmadığı
"Saat 4 yönü! Kahretsin!"

Biraz daha çevirdim ama bunun boş bir çaba old
duk. Araba kayarak savrulurken direksiyonu kayb
dum refleks olarak kendini korumak için kıvrıldı. K
dolanarak başımı kapattı ve araba bir tarafa devril
tım. Araba bir anlığına dengede kalıp takla atma e
tekrar dört tekerleğin üzerine düştü.

Araba ve motor durdu ve ben de onun kucağın
dım, vücudumun zihinsel bir envanterini çıkardım.

Kaldırdığımda dizimin direksiyona çarpması v
pısına çarpmaktan dolayı omzumda oluşan ağrı d
Başımı kaldırıp ellerimi yüzüne götürdüm.

"Seni öldürdüm mü?" diye sordum.

Ama bir süre ne güldü ne de bir şey söyledi. Sade

"Kalbim..." dedi. "Kahretsin."

Geçen hafta evimde söylediklerini hatırladım. Böyle atması için ne yapmam gerektiğini biliyor musun?

"Seni korkuttum."

"Alışık olduğum bir duygu değil" dedi dalgın biçimde.

Sonra parmakları boynumda atan nabzı buldu ve bastırdı. Ben de aynısını yaparak üç parmağımı boynuna, boğazının yanına koydum ve nabzını buldum. Bir süre orada oturduk. İkimizin de bir eli kendi diğeri karşımızdakinin boynundaydı.

Benimki gibi hızlı atıyordu ve bunu ona yapmam hoşuma gitti.

"Araban ne renk?" diye sordum, ellerimi onun ve kendi boynumdan çekerek.

"Siyah."

Elbette.

"Kafamdaki renkleri hatırladığımda" dedim "bazen bir duyguya kapılıyorum. Şu anda hissettiğim pembe. Midem takla atıyor ve gülüyor. Sevinç dolu. Pervasız..." Ondan ayrılıp yolcu koltuğuna oturdum. "Ama siyahı hayal ettiğimde ne hissettiğimi bilmiyorum. Aslında hiçbir şey yok sanırım."

"Bu bir meydan okuma gibi."

Kendi kendime gülümsedim. "Beni korkuttun, ben de seni korkuttum, şimdi sıra yine sende."

Arabayı çalıştırıp vitese taktı. "Kapüşonunu çek ve emniyet kemerini tak."

"Neden?"

"Çünkü öyle dedim" diye mırıldandı emreder gibi görünmeye çalışarak; ama sesinden şaka yaptığı anlaşılıyordu.

Emniyet kemerimi taktım, oturttum ve sweatshirt'ümün kapüşonunu çektim, saçlarım yanlardan döküldü.

Konuşmadan sürdük ki bu benim için iyiydi çünkü sesi son ses açtı. Arabada yüksek sesli müziğin keyfini çıkarabildiğim tek zaman ablamlaydı ama o beni neredeyse hiçbir yere götürmek zorunda kalmıyordu, bu yüzden benzer anlar nadirdi.

Yüzümü pencereye çevirdim ve dalgın biçimde son bir saatte olup bitenleri düşündüm. Ona dans etmem, ona dokunmam, bana sabırlı davranışı ama aynı zamanda neyi kaldırabileceğimi görebilmek için beni zorlaması.

Ve bunun benim iyiliğim için mi yoksa kendi zevki için mi olduğundan tam olarak emin değildim.

Vücudu yanımda hareket edip vites değiştiriyor ve pedalları metale bastırıyordu ama arada bir gözlerini üzerimde hissediyordum. Kalp atışlarım hızlanmaya başladı ve onu gözlerimle göremediğime sevindim. Onu asla göremeyeceğime sevindim.

O, kafamdaki resim olacaktı. Siyah saçlı, gözlerinde ateş olan, meçhul bir çocuk, tam da istediğim gibi.

Sonsuza dek.

Kasabaya sürdük. Hızını düşürmeye başladı ve sanırım bir trafik ışığında durduk. Birkaç dönüşten sonra arabayı durdurup motoru kapattı.

"Hemen döneceğim" dedi ve anahtarlarını aldı. "Kapüşonunu kafanda tut."

Cevap vermedim ve o da duyduğumun onaylanmasını beklemedi. Arabanın kapısını açarak dışarı çıktıktan sonra çarparak kapattı ve her şey susmadan hemen önce kilidin sesini duydum. Tabii ki yine de kapımı açabilirdim. Dışarı çıkabilirdim. Aslında başka birinin içeri girmesini engelliyordu.

Biraz uzakta trafiğin olduğunu hissettim ve solumdaki binadan gelen yeraltı müziğinin uğultusunu duyabiliyordum ama bunun dışında kasaba sessizdi. Saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Neden kendimi gizleme ihtiyacı duymuştum? Belki de beni dilimleyip doğramayı planlıyordu ve olaydan sonra tanıkların nerede olduğumu takip etmesini istemiyordu?

Az kalsın gülecektim. Bu noktada kötü bir niyeti olmadığından epey emindim.

Ama sonra aklıma bir şey geldi. Ya arkadaşlarının beni görmesini istemiyorsa? Peki ya bir kız arkadaşı varsa?

Hayır. Bunu yapma. Bana kendisi gelmişti. Beni bulmuştu. Beni dışarı çıkarmıştı. Geceyi bitirmek için bahane aramayacaktım.

Çok geçmeden kapı açıldı ama bu sefer benim kapımdı.

"Hadi gidelim" dedi elimi tutarak.

"Nereye?" Dışarı çıkıp onu takip ettim.

"Siyahı görmeye."

Siyahı görmek mi? Hayal gücüne bayıldım.

Kafam karışmış ama ilgimi çekmiş bir halde onu caddede takip ederken sessiz kaldım, neon tabelanın cızırtılı sesini ve pizza kokusunu duyduğumda neredeyse açlıktan inlememe sebep olacaktı. *Sticks.* Kasaba meydanındaki parkın karşısındaki yerel bir mekânın hemen önündeydik. Müzik grupları ve bilardo masaları olduğu için reşit olmayanların da kabul edildiği bir bardı, yani burada her yaştan insan bulunabilirdi. Biraz önce gidip geldiği yer burası mıydı?

Bana bir şey uzatınca aldım, ellerimde çevirdim ve sonunda bunun bir kask olduğunu fark ettim.

Bir kask mı?

Bir şeyin hareket ettiğini, bir anahtarın takıldığını duydum ve bir an tereddüt ettim çünkü uyku şortum vardı üstümde ve düşersek bacaklarımı, danstaki geleceğimi güvendiğim en değerli varlığımı koruyan hiçbir giysim olmayacaktı.

Kendi kendime inledim. Benim sürmemi beklemediği sürece sanırım...

Yarım kaskın kayışını çenemin altına sabitledim ve arkasına tırmanmama yardım ederken kolunu tuttum. Hava biraz soğuktu ve rüzgâr çok sertti. Elimle başının arkasına dokundum, kask takmadığını hissettim.

"Bu kimin motosikleti?" diye sordum.

"Bir arkadaşımın."

Ellerimi beline koydum ama vücudu önce hızla yukarıya sonra aşağı inerek motoru çalıştırdı ve onun bana ne yapacağımı söylemesine ihtiyacım yoktu. Kollarımı ona doladım ve başımı arkasına yasladım ama çok gergindim. Daha önce hiç motosiklete binmemiştim.

"Sakın bırakma" diye emretti bana.

Hadi ya.

Ayaklarımı ayak dayama yerlerine koydum ve vitesi yükseltip hızlanırken onu sımsıkı tuttum.

Korkuyla mızıklandım ama duyduğunu sanmıyordum.

Bu, arabadan daha hızlıydı. Ya da belki de rüzgârı hissedebildiğim için öyle geliyordu.

Meydanın etrafından sola saptı ve motosiklet o kadar eğildi ki devrileceğimizi düşündüm.

"Biraz yavaşlayabilir misin?" diye bağırdım. "Lütfen?"

Ama köşeyi döndüğümüzde gaza basıp son hıza ulaşma çabasıyla fırladı ve ben de bağırdım, kollarımı vücudunun etrafına kilitleyip onu bacaklarımın arasına sıkıştırdım.

"Ben hiç..." iyice güldüm, "güvende hissetmiyorum. Yavaşla!"

Ama yavaşlamadı. Sağa döndü, sonra sola, sonra tekrar sağa. Biz bir yandan diğer yana eğilirken vücutlarımız çok ağır geliyordu.

Bir düşüş oldu, midem altüst olmuştu; dik bir tepeye çıktık ve iç çekip ona daha sıkı sarıldım.

Tepenin zirvesine hızla ilerleyip yoldan ayrıldık ve tümseğin üzerinden uçup tekrar zemine indik. Kalbim boğazımda atıyor, sanki kontrol edemediğim, düşünmeye zamanım olmayan bir yolculuktaymışım gibi hissediyordum; yapabilsem bile olan biteni durduramıyordum. Vücudum ısı ve enerjiyle hızla atıyordu, boğazıma dehşet dolu bir yumru oturmuştu ve gülmek mi, kusmak mı, yoksa çığlık atmak mı istediğimi ayırt edemedim.

Bir virajı hızla alırken eğildik ve neredeyse bacağımın birkaç santim altındaki zemini hissettim. Kendimi durduramadım. "Düşeceğim!" diye bağırdım. "Dur lütfen!"

Ve durdu. Yavaşladı ve durdu ve sanki sihirli bir değnek misali her şey yeniden sessizliğe büründü.

Onu bırakmadım.

"Bu siyah" dedi. "Korku, düşme, rahatlama. Heyecan, risk, tehlike."

Orada oturup ona sarıldım ve bundan hoşlandım mı anlamaya çalıştım. Tıpkı geçen hafta eve girdiğinde yaptığı gibi beni yine korkutmuştu. Bundan nefret ediyordum ama... artık bundan gerçekten nefret etmiyordum. Muhtemelen artık ondan o kadar da korkmadığım içindi. Kontrollü bir ortamda olan bir korkuydu. Motosiklet değildi.

Ya da belki tekrar denemeye ihtiyacım vardı.

"Gitmene izin vermeyeceğim..." Durdu ve sesini yumuşattı. "Gitmene izin vermeyeceğim" dedi. "Tutun."

Titrek bir nefes alarak kendimi bir sonraki adıma hazırladım. Motosiklet tekrar harekete geçtiğinde başımı kaldırdım ve ondan saklanmamaya çalıştım.

Gitmeme izin vermeyecekti. Gitmeme izin vermeyecekti.

Rüzgâr yüzümü acıttı, sulanmasın diye gözlerimi kapattım. Bir süre sonra bedenimin onunkine göre şekillendiğini ve o dönüp eğilirken, hızlanıp kırılırken onunla birlikte hareket ettiğimi fark ettim; sanki tek bir sürücü olmuştuk.

Eğildiğinde ve düşeceğimizi sandığımda gözlerimi sımsıkı kapattım ve nefes almayı bıraktım, motosikleti ve beni idare etmesine ve bizi tek parça halinde taşımasına izin verdim.

Tekrar olduğunda kaslarımı biraz daha gevşettim, ona güvendim ve yapmasına izin verdim. Rüzgârı ve vücudumun onunla hareket ettiğini hissederek başımı geriye eğdim, artık onu bu kadar çok sıkmama gerek yoktu.

Artık bütün gece gitmek istiyordum çünkü uzun zamandır ilk kez bazı şeyleri yeniden görüyordum. Ve görme yeteneğimi kaybetmiş olmam, kaybolmaktan korkmam gerektiği anlamına gelmiyordu.

Belki de tam olarak hasretini çektiğim buydu.

Motorun gürültüsü karnımı titretti ve bunun gibi binlerce gece daha geçirmeyi umarak gülümsedim.

Yavaşladı ve ayaklarını yere bastı. "Korku, düşme, rahatlama" dedi tekrar. "Heyecan, risk, tehlike."

"Ve her an ölüm" diye tamamladım hâlâ gökyüzüne gülümserken.

"Özgürlük" diye ekledi.

Başımı tekrar sırtına koydum, o da ayağı yere indirip anahtarı çıkardı.

"Durduk" dedi bana, gitmesine izin vermediğim için biraz eğlenerek.

"Üşüdüm." Yaklaştım.

Nefesinin altından kıkırdadı ve Sticks pizzasının kokusu yeniden burnuma geldi. "Bana kırmızıyı gösterebilir misin?" diye sordum.

Gecenin bitmesini istemiyordum.

Bir an duraksadı ve sonra omzunun üzerinden fısıldadı. "Bir gün."

"Hâlâ bana zarar verecek misin?" diye şaka yaptım.

Ama tekrar durakladı, fısıltısı zar zor duyuluyordu. "Bir gün" dedi.

Bölüm 12

Günümüz

Michael ve Rika'nın nişan partisini St. Killian's'da yapmadıklarına memnundum. Hiç şüphe yok ki lisenin en sevdiğimiz uğrak yerlerinden biri olan kâbusa adım atmayı reddediyordum.

St. Killian's, çocukken hepimizin keşfettiği, ebeveynlerden uzakta geçirdiğimiz ve kendi başımıza bıraktığımız değerli saatlerin olduğu eski, terk edilmiş bir katedraldi ve gençliğimizde altındaki yeraltı mezarları bizim takıntımızdı. Hâlâ toprağın ve taşın kokusunu alabiliyordum ve duvarlardan damlayan suyun sesini duyabiliyordum. Çökmüş ve hoşgörülüydü ve benim alanımdı.

Büyürken orada koşar, saklanır, birbirimizi korkutur, içer ve her türlü yaramaz eğlenceyi yapardık. Bu bizim zavallı küçük imparatorluğumuzdu ve özgürlüktü.

Elbette onu satın alıp yeni, güzel evlerine dönüştürmek, muhtemelen vahşi ve ilkel olan her şeyi alıp götürerek onu güzelleştirmek zorundaydılar.

Tanrım, lütfen biri beni götümden siksin. Thunder Bay Lisesi'ndeki çocuklar Şeytan Gecesi'nde şimdi nereye gidiyordu? Biz gittikten sonra geleneği sürdüren olmuş muydu? Yaptığımız her

şey artık anlamsız ve ölü müydü, bizi tanıyanlardan daha uzun süre yaşayamayacak belirsiz anılar arasında kayıp mı olmuştu?

Başımı yana eğerek boynumu kütlettim ve bardağımdaki Stoli'den bir yudum aldım. Bu partide üç dakika kalacağımı söylemiştim. Sekiz olmuştu.

İki yıl önce nişanlanmışlardı ve şimdi mi bunu kutluyorlardı? Belki Rika okulu önce bitirmek istemişti ya da Michael'ın programı çok yoğundu. Neyse ne.

En şık kıyafetlerini giymiş bir sürü insan sanat müzesinin etrafında geziniyordu ve Michael ile küçük canavarına mutlu bir yaşam dilemek için buradaydılar. Ama aslında bu sadece bir önlemdi. Michael ve Rika Amerikalı kraliyet ailesiydi ve eninde sonunda büyük bir gücü miras alacaklardı. Bir gün onların masasında yer alabilmek ümidiyle saygı sunmadan olmazdı.

Bardaklar tıngırdadı, sohbetler birbirine karışarak bir kuş sürüsünü andırdı ve benden başka herkes gülümsüyordu. Hepsi benden kaçınıyordu. Her ne kadar iki arkadaşım da benimle hapse girmiş olsa da buradaki tek gerçek suçlu bendim. Tecavüzcü bendim. Cinsel sapkın. Hasta olan. Kızlarınızı, eşlerinizi, kız kardeşlerinizi ve annelerinizi kapıların arkasına kilitleyin. Lanet olsun, büyükannenizi de.

Bana attıkları kaçamak bakışları yakaladım, karşılık verdiğimde korkup telaşla ve aceleyle başlarını çevirdiler. Kendi kendime gülüp bardağımı kafama diktim. *Yüce İsa.*

Güvenlik şefim Crane yanıma yaklaştı ve ben de boş bardağı bir tepsiye koyup yenisini aldım.

"Geçen gece nereye kayboldu?" diye sordum ona.

"Coldfield" dedi alçak, sadece benim duyabileceğim bir sesle. "Yeni perili ev. Arkadaşlarıyla. Yanlarında erkek yoktu."

Odayı yavaşça taradım, Winter'ı aradım ama bulamadım. "Hoşuna gitti mi?"

Neden umursadığımı bilmiyordum. Belki zamanı geldiğinde oyunumu geliştirmem gerekiyordu anlamam için.

"Öyle gibiydi" dedi. "Birkaç dakika boyunca izini kaybettim. Arkadaşları da."

Arion ve annesini bir grup yaşlı kadınla konuşurken gördüm. Bu kasabadaki diğer ana babalar gibi gaddar birer pisliklerdi.

"Biriyle mi buluştu?" diye sordum. Kördü. Kazara kaybolmamaya dikkat ederdi. O zaman kasıtlı mıydı?

"Sanmıyorum" diye yanıtladı. "Yeniden ortaya çıktığında sarsılmış görünüyordu. Kızarmış. Sanırım sadece kayboldu.".

İçimden güldüm. Her zaman kolayca korkardı.

"Peki ya avukat?" Ona verdiğim görev listesinin geri kalanını sordum.

"Evet randevu ayarlandı."

Gözlerimi tanımadığım bir adamla pistte dans eden Rika'ya kilitledim. Adamın eli kalçasının çok aşağısında duruyordu ve parmakları kalçasının üstünü okşuyordu. Gözlerimi kısıp bir yudum daha aldım. "Ya konsey?"

Crane kıkırdadı. "Evet, bitti" dedi. "Eğer babanız şehrin ne kadarını şehir için saçtığınızı öğrenirse..."

"Ah, öğrenecek" dedim dalgın bir tavırla. "Elbette iş işten geçtiğinde. Ama önce tüm iti köpeği hizaya sokmam gerekiyor."

Sonra eski dostum ve artık düşmanım Michael Crist'in bana geldiğini gördüm. Ah harika.

"İti an" diye mırıldandı Crane muhtemelen onu kendisi de görerek.

O uzaklaşırken sözlerine gülümsedim ve Michael yaklaşırken omuzlarımı dikleştirdim.

"Seni kovmayacağımı mı sanıyorsun?" dedi tiksinerek. "Kadınların seni korumuyor."

"Belki de davet eden benim kadınlarım değildir."

Ashby'ler davet edildiği için burada olduğumu sanıyordu ama imâm açıktı. Hem nişanlısı hem de Kai'ın karısı daha az kin besliyorlardı. Burada olmamdan nefret etmiyor olabilirlerdi.

"Konu açılmışken..." Dans pistindeki Erika'yı işaret ettim. "Birinin kadınına koyduğu pençeleri fark ettin mi?"

"O seni ilgilendirmez."

"Bu konuda bir şeyler yap, yoksa bunu kendi davam haline getiririm."

Neden umrumdaydı ki? Bilmiyordum. Rika'ya ve onun... ait olduğunu pek anlamadığım adamlar üzerindeki etkisine kızarak çok zaman harcamıştım. Belki de ondan hoşlanıyordum.

"Michael? Her şey yolunda mı?" Kai yanımıza geldi ve gözlerimi o kadar geriye devirdim ki neredeyse beynimi görecektim.

Ayrılmaz ikili.

Tekrar Rika'ya baktım ve sadece bakışından ve gülümsemesinden adamın flört ettiğini fark ettim. Ve Michael'ın arkası dönüktü olduğu için bihaberdi.

"Biliyor musun" dedim Michael'a fazla yaklaşarak, "sürüdeki alfa yaşlandığında veya hastalandığında, zayıfladığında diğer köpekler bunu hisseder." Ona gözlerimi kısıp baktım. "Ve geri adım atmayı bırakırlar."

O da yaklaşınca burun buruna durduk, kendi nişan partisinde bunu ne kadar ileri götürmek istediğini değerlendirdi ama benim umurumda değildi. Benim ailemin de parası ve bağlantıları vardı ve aralarına girmek için rekabet etmekten bıkmıştım. Daha güçlüydüm. Will ve Kai, saldırı ve darp suçlamalarını kabul ederek anlaşma yaparken ben asla pes etmemiştim. Daha uzun süre hapiste ve yeterince yalnız kalmıştım. Burası benim de lanet kasabamdı ve bir kısmını kendime ait kılmak için her şeyi yıkıp yeniden inşa etmem gerekse bunu yapardım.

Kai her zaman yaptığı gibi devreye girerek durumu sakinleştirmeye çalıştı.

"Damon, eğer eğlenmiyorsan gidebilirsin" dedi.

Yaylı çalgılar dörtlüsü, şampanya ve tepsiler dolusu bok rengi kanepelerle dolu garsonları incelerken, "O nasıl söz" diye alay ettim. "Partinizi beğendim. Çok... zevkli." Gülerek içkimden bir yudum aldım. "Hayal gücün olduğu zamanları hatırlıyorum."

"Ve ben de senin dua ettiğin zamanı" diye karşılık verdi Michael ve yavaşça içeri girdi. "Benim kendi banka hesabım var Damon; kendi param, kredi kartlarım ve eğitimim. Babamınkiler dışında bağlantılarım da var; arkadaşlarım, saygınlığım, duruşum, lanet bir kredi notum var ve dünyada iş yapmak istediğim her restoran, banka ya da golf kulübünün kapısı bana açık." Sırıttı. "Son zamanlarda Hunter-Bailey'ye girmeye çalıştın mı?"

Pislik. İki yıl önce beni erkekler kulübünden menettirmişti.

"Güzel nişanlımı istediğim zaman sikebilirim" diye devam etti "ve şu anda yalnızca boynundaki o çeyrek milyon dolarlık kolyeyle gerçekten muhteşem görünüyor. Babamdan para istemeden aldığım bir kolye."

"Peki eğlenceye ne dersin?" diye karşılık verdim. "Ben olmadan hiç eğlenebiliyor musun?"

Verilmesi gereken parti bu değildi. Kız kardeşim de hak ettiği partide değildi. Tanrım, çok zavallıydılar. Eskiden bu kibar, tatsız ve gösterişli uyku şölenlerine gülerdik, sonra kızları yakalayıp bütün gece yeraltı dünyamızda bir yolculuğa çıkarırdık. Ne saçmalık ama.

Kai bana baktı, koyu gözleri benimkilerden sadece bir ton daha açıktı. "Banks seni seviyor" dedi. "Ashby'lerin davetini asla geri çekmeyeceğiz. Burada olmanın tek nedeni onlar. Dojomu yaktın, bizi öldürmeye çalıştın ve Rika konusunda sana güvenilmez. Arkadaş değiliz, bu yüzden karşılaştığımızda kadınların iyiliği için konuyu kısa ve medeni tutacağız ama ben her şey yolundaymış gibi davranmaya hazır değilim."

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Arion önümüzde belirip.

Homurdandım, korkudan zangır zangır titreyeceğimi düşündüğü o küçük konuşma şimdi mahvolmuştu.

Bütün grup geldi; Will ve Alex, Margot, Arion ve Winter ile o küçük bok parçası Ethan Belmont. Crane'in görev listesinde bir sonraki kişi oydu.

Ama gösterişi doğru yapmak için herkesi davet etmeleri gerekiyordu tahminen. Rika artık ortalıkta dolaşıyordu ve kız kardeşim de firardaydı. Bu olaylar onu da benim kadar rahatsız etmeli diye düşündüm.

"Harika" diye yanıtladı Michael ve ardından Margot'ya eğilip onu yanağından öptü. "Geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Bizi davet ettiğiniz için teşekkür ederiz" dedi ve ardından şaka yaptı. "Annen seni zorlamış olsa bile."

"Lütfen." Güldü. "Rika ve ben artık ipleri elimize aldık. Uyumsuzlar birbirine destek olur."

Ona gülümsedi. Michael'ın annesiyle Winter'ın annesinin arkadaş olduklarını biliyordum, her ikisi de muhtemelen aile dramlarında ortak bir paydada buluşuyordu.

Ona kolunu uzatıp dans pistine götürdü, Kai gözden kayboldu ve Arion yanıma gelip içkimden bir yudum aldı. Ona bir bakış attım; üstüne tam oturan altın rengi elbisesi, uzun altın rengi saçları ve görünürdeki teninin her santiminin parlak ve yumuşak oluşu sayesinde aslında ne kadar güzel olduğunu gördüm.

Ama soğuktu, yüzeyseldi ve sıkıcıydı. Bir gün birisi onun kafasının içine girip ona ulaşabilirdi ama o ben değildim. Zaten başka birisinin kafasının içindeydim ve bir daha asla girmezdim.

"Dans etmek ister misin?" dediğini duydum Ethan'ın.

Bakınca kolunu Winter'a dolamış olan Belmont'u gördüm ve kıyafetlerini değiştirdiğini fark edince gözlerimin vücudunda gezinmesine izin verdim. İlk elbisesini çıkararak yerine sımsıkı bir mayo ve üstüne de ince, siyah renkli bir kumaş giymişti. Tülü andıran kumaş omuzlarının üzerinden kayışlar halinde bükülerek göğsünü sarıyordu. Transparan kumaş kalçasından, bacaklarından inerek siyah bale papuçlarıyla bağladığı bileklerine dökülüyordu. Külotlu çorap giymemişti. Ortadan yırtmaçlı, özgürce hareket etmesine izin veren elbisenin içinden, çıplak bacakları taş gibi görünüyordu.

"Tam da dansa kalkacaktım" diye yanıtladı. "Rika ve Michael sordu."

Sana mı sordu? Dans etmeni?

"Tatlı" diye yanıtladı.

Ama tek kaşımı kaldırdım. "Bunu neden yapsınlar ki?"

Bu Rika'nın Winter'a göz kulak olma yöntemi miydi? Kendini tekrar hayatına mı dahil ediyordu?

Winter'ın çenesi kasıldı. "Çünkü ben iyiyim" dedi.

"Ya, bu eğlenceli olacak" diye mırıldandı Arion sırıtarak.

Aynı fikirde değildim. Winter dans ederdi. Ancak benim için. Arkamdan iş çevirip onunla bunu ayarlamalarından hoşlanmadım.

"Ah, Winter, bu arada bu Alex" dedi Will ve sonra bana baktı. "Yeni en yakın arkadaşım."

Dudaklarım bir gülümsemeyle seğirdi. *Touché.*

Alex iki eliyle uzanıp Winter'ınkini alıp salladı. "Merhaba, tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de."

Will, Winter'a, "Alex şehirde Rika ile okula gidiyor" diye açıkladı.

Başıyla onayladı ve ben de kendi kendime kıkırdadım. Evet Will, onunla böyle tanıştık. Elbette.

İçeceğimi ağzıma götürdüm. "Alex bu gece kiralık mı?" diye sorup vücudunu süzdüm, karamel rengi elbisesi koyu kahverengi saçlarını mükemmel vurguluyordu.

Will bakışlarını bana çevirdi. "Siktir git."

"Cidden" diye tavrımı koruyup karıma döndüm. "Ondan hoşlandın mı?"

Sonuçta birkaç gün önce yatağımıza –benim yatağıma– başka bir kadını getirmeye hazırdı değil mi? Ve bu Alex'in işiydi. Bir eskort olduğu için iş fırsatını takdir etmeliydi.

Arion susup gözlerini yere indirmişti ve rahatsız görünüyordu. "Damon burası yeri değil."

"Ondan hoşlandın mı?" Gözlerinin içine bakarak parmağımı kolyesinin altına soktum ve ağzını yavaşça benimkine çektim. "Onu sevdim. Büyük memeler ve gözler. Seni siktiğinde o iri gözleri üzerimde görmeyi çok isterim."

"Tanrım" diye mırıldandığını duydum birisinin.

Başka bir kişi öfkeyle iç çekti.

Ancak Winter sessiz kaldı. Ama onu hissedebiliyordum. Tek hissettiğim oydu. Bundan nefret etmesini istiyordum. Gözlerini asla kimsenin üzerine dikemeyeceği ve tek bir bakışla tahrik edemeyeceği için asla Alex ya da Arion kadar eğlenceli ya da seksi olamayacağı için incinmesini.

Zavallı, mahrum ve yoksun. Benden asla gerçek bir kadından olduğu gibi keyif alamayacak. Böyle mi düşündün Winter?

Arion, yatak odamızın mahremiyetinde yapmak istediği şeyin herkesin önünde ve başkalarının önünde sergilenmesini istemediği için gözlerini aşağıda tuttu.

Dudakları büzüldü ama sonunda cevap verdi. "Sorumlu sensin."

Bu kadar esnek olmasından nefret ederek gülümsedim ama Winter'ın bunu duyduğuna sevindim. Ona ihtiyacım yoktu. Herkesten istediğimi alabilirdim. Bırak gece yatakta bunu düşünsün.

Her ne kadar bunu alelade birinden istemesem de.

Elimi indirip Alex'e baktım. "Sadece izlesem bile hâlâ tam fiyat mı?" diye şakalaştım. "Peki eğer kampanya kartı işaretlersek sekizinci ziyaretimde bana oral yapar mısın?"

Arion hırlayıp arkasını dönüp uzaklaşırken Ethan, Winter'ın elini yakalayıp gitti.

"Lanet pislik" dedi Will, Alex'e dönerek. "Hadi gidelim."

Güldüm, küçük eskortunun onu takip ettiğini düşünerek onun uzaklaşmasını izledim. Bunun yerine Alex başını salladı ve yanıma gelip durdu.

Kollarım göğsünde birleştirip partiyi benimle gözlemlemeye başladı. "Herkesin seni öldürmek istemesini bu kadar çabuk sağlayabilmek bir sanat."

Omuz silktim, sesindeki gülümsemeyi duydum. "Kendimi durduramıyorum."

Bir yudum daha alırken bir anlığına ben de biraz kendimi öldürmek istedim. Ağzımdan çıkan saçmalıklar... Hepsi Winter'ın hatırı içindi çünkü yaptıklarımda tek motivasyonum oydu ve onun bu güce sahip olmasından biraz utanıyordum.

Ancak kendimi Alex'e açıklamak zorunda değildim. Ne yaptığımı biliyordu. Ona saygı duyuyordum çünkü mantıksız biri değildi ve istediğini elde etmek için yapması gerekeni yapmak üzere hiçbir mazeret göstermiyordu. Dünya onay istemeyen insanlara saygı duyardı.

"İş nasıl gidiyor?" diye sordum onu süzerek.

Kaşları havaya kalktı, tatmin olmamış görünerek. "Bana ödediğin paraya neredeyse değmiyor. Yaşlı herif çok sıkıcı Damon" dedi bana. "Ve kibirli."

"Biliyorum."

Michael'ın babası ihtiyacım olan bilgiye sahipti ve bu bilgiyi almak için Alex'i babasıyla yatağa yatırmamı umursayacağını sanmıyordum. İyi bir amaç içindi.

"Yaklaşıyor musun?"

Korsesinden bir flash bellek çıkardı ve bana tuttu. "Bunu alabildim. Ama dahası da var" diye belirtti. "Bana birkaç gün ver."

İçinde pek çok güzel bilginin olmasını umarak aldım. Hepimizin iyiliği için. Bilgisayar bilimi yan dalı bu işte kesinlikle bir avantaj olmuştu.

"İki yaparsan" dedim ona "ikramiye alırsın."

Flash belleği kaldırıp baktım ve her şeyin bir araya gelmesinden memnun oldum. Bütün iti köpeği. "Hav, hav" diye mırıldandım, birden kendimi harika hissederek.

Birisi bana çarpıp omzuma vurdu ve flash bellek yere düştü.

Gri bir elbise giymiş sarışın bir kadın "Ah, kusura bakmayın" dedi.

Aşağı eğilerek flash belleği yerden aldı ve sonra ayağa kalkıp onu bana geri vermek için elini kaldırdı.

Ama donup kaldı, gözlerimle buluştu. Yüzü düştü ve nefes almak dışında hareket etmedi.

Christiane Fane. Rika'nın annesi.

Yetişkin bir kızı olmasına ve yıllarını hap ve alkolle geçirmesine rağmen hâlâ inanılmaz derecede güzeldi. Saçları gevşek topuz yapılmıştı, bukleler yüzünü çevreliyordu ve cildi mum ışığında parlıyordu. Kulaklarından mücevherler sarkıyordu ve gözlerinde egzotik görünmelerini sağlayan birkaç çeşit mavi ton vardı.

Kocası öldükten sonra babamın neden onun peşine düşmediğini merak ettim. O sırada annem çekip gitmişti ve Christiane kasabanın en zengin kadınıydı. Muhteşemdi, hâlâ daha fazla çocuk sahibi olacak kadar gençti ve biraz da aptaldı. Birinin hayatı boyunca nasıl bu kadar zayıf kaldığını asla anlayamadım ama işte buradaydı.

Neden gözlerini dikmiş bana bakıyordu?

"Çok mu beğendin?" dedim kurnazca, flash belleği elinden kaparak.

Tanrım, git buradan.

Gözlerini kırpıştırıp kendini toparladı ve sonra başını eğip uzaklaştı. Sarhoş falan mıydı? Michael'ın ona bu saçmalığı bıraktırdığını sanıyordum.

Neyse ne.

"Peki bana tam olarak ne yaptığını söyleyecek misin?" diye sordu Alex o gittikten sonra.

Belleği cebime koyup derin bir nefes verdim. "Ailemi geri alacağım. Ben..."

Ancak bitirme şansım olmadı. Yaylı çalgılar dörtlüsü çalmayı bıraktı ve herkes dans pistinden çıktı, bir konuşmanın başlayacağından emindim.

Ama duyduğum Winter'ın sesiydi.

"Michael ve Erika için özel bir hediyem var" dedi ve ben de onun dans pistinin ortasında durduğunu görmek için sağa birkaç adım ilerledim. "Eğlenceli bulacaklarını umduğum bir şey. Ama..." gülümsedi, başının üstüne toplanmış saçlarıyla çok güzel görünüyordu. "Umarım sevimli çift aldırış etmez, bunu enişteme ithaf ediyorum."

Ne?

Daha sonra başını odanın içinde gezdirdi. "Damon?" diye seslendi ve herkesin kafasını bana çevirmesine neden oldu.

"Çok çalıştım" dedi bana. "Umarım beğenirsin. Noel'i ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

Noel mi? Aklıma lisedeyken bodrumdan çıkmak istediği köy geldi ve Cadılar Bayramı'ndan sonraki gün tatil için süslediğini hatırladım. Üstelik yakındı.

Garson geçerken bardağımı tepsiye bırakıp bir adım yaklaşırken gözlerim ondan ayrılmadı.

Benim için dans etmezdi. En azından kendi rızasıyla.

Önceden sahneye yerleştirilmiş işaretini bularak klasik bir poz aldı; bir ayağı dışarı dönüktü ve diğeri arkasında uzanıyordu, kolları aşağıda bir daire oluşturmuştu.

Asla böyle başlamazdı. Her zaman hareket ederek, doğal ve sofistike bir halde girerdi. Böyle dans ederdi. Medeniyetsizce. Sevdiğim yönü buydu.

Müzik başladı, yavaş, cazip bir gitar sesi, ritimlerin hepsi dengeli ve ayrıydı. Her telle hareket etti. Kontrollü, rutin ve basmakalıp, her akor için yeni bir poz verdi. Kol dışarı, ayak parmağı dışarı.

Kollar yukarıdaydı, ayakları bir temel pozisyondan diğerine hareket ediyordu. Akış yoktu. Isınma gibiydi.

Ama sonra şarkı sözleri başladı, ses sisteminden derin ve kaba bir ses çıkınca ayak parmaklarının üzerinde yükseldi, bir ayağını diğerinin önüne atınca vücudu aniden canlandı ve bir hareketten diğerine ahenkle ilerledi.

İşte o zaman şarkıyı idrak ettim. *Siz Kötü Birisiniz Bay Grinch.*

Ama bu bir coverdı –biraz blues ve rock varyasyonu– seksi, yavaş ve alaycı.

Çenemi sıktım.

Omuzları yuvarlanıp kalçaları müzikle sallandı, gözleri kapandı ve boynu baştan çıkarıcı bir şekilde büküldü.

Davullar şarkıyı güçlendirerek çalmaya başladı ve her vuruşta vücudunu sarstı. Sonra başını geriye attı, kollarını etrafında hareket ettirip döndü ve saçını tutan tokayı çekerek başını yuvarladı ve müzik coşup şarkıcının sesi ham yorumunu haykırırken hepsi etrafına saçıldı.

"Vuuu-huuuu!" İnsanlar kontrolü kaybetmeye başlayınca odanın içinde bağırışlar yükseldi ve ben de yumruklarımı sıkarak onu izledim.

Bu lanet bir bale değildi. Elbiselerini de çıkarıyor bile olabilirdi.

"Ah, evet" diye tezahürat yaptı.

"Kahretsin, bu çok seksi" diye araya girdi bir başkası.

Orospu çocuğu.

Olduğu yerde dönerek adım attı, sevişir gibi hareket ederek ellerini vücudunun her yerinde gezdirdi, biçimli uyluklarının kasları şeffaf eteğinden kasıklarına kadar görülebiliyordu. Mayo hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyordu. Saçları uçuşup yüzüne düşüyordu ve dudakları aralandığı, için bu onu terli ve nefessiz gösteriyordu. Aletim hızla dolan kanla ısındı; şu anda arabada ona hak ettiği şaplakları vermekten başka bir şey istemiyordum.

Tanrım.

"Vu-huuuu!"

Michael'ın basketbolcu arkadaşları çılgına döndü. Ayrıca şarkı seçimi hiç gözümden kaçmamıştı.

Siz Kötü Birisiniz Bay Grinch.

Gerçekten bir Noel şarkısıydı. Beni betimleyen iğrenç sözleriyle bana ithaf edilmişti.

Zeki.

Gözlerimi yan yana duran Michael ve Kai'a çevirdim; ikisi de gülüyor konuşuyor, bundan çok keyif alıyorlardı. Michael başını kaldırıp sanki bir şey kazanmış gibi sırıtarak bana baktı ve Kai da onun bakışlarını takip ederek yeniden güldü. Winter herkesin önünde beni küçük düşürmüştü ve herkes buna bayılıyordu.

Şarkının her santimini çalışarak ve kalabalığı besleyerek dans etmeye devam etti ve ben de burada soğukkanlılığımı kaybetmemek için kontrolümün her zerresini kullanarak ceketimin düğmelerini ilikledim.

Birisi belirdi ve Michael yaklaşırken bakışlarımı dans pistinden ayırdım.

"Biliyor musun?" dedi gülüp iki kolumu da okşayarak. "Bu gece kendimi cömert hissediyorum. Dediklerimi unut. İstediğin kadar kalabilirsin. Ye, iç..." Arkasına, dans pistine bir bakış attı ve sonra bana döndü. "Çünkü evde ellerin yeterince dolu gibi görünüyor. Of."

Kendimi zorlayarak gitmesine izin verdim ama burnumdan çıkan hava neredeyse buhardı.

Şarkı sona erince kalabalık tezahürat yaptı ve ben Winter'ın dans pistinde gülümsemesini ve beni harcayarak tüm o sevgiyi emmesini izlerken Crane'in tekrar yanıma yaklaştığını gördüm.

"Disipline ihtiyacı var" dedim.

"Eğlendin mi?" diye sordum önkapının kapandığını duyunca.

Farlar perdeleri aydınlattı ve ben sandalyemi geriye itip yemek masasından kalktım; Winter'ın köpeği kalkmama izin vermek için başını kucağımdan kaldırdı.

Eve geleceğini biliyordum. İyi kız.

Sabah saat birde üstelik.

Dışarıdaki farlar söndü ve karanlık girişe ilerlediğimde Winter'ın hâlâ partideki kostümü giydiğini gördüm. Elimi karnının üzerine bastırıp yürüyerek onu sırtını kapıya yaslamaya zorladım.

Derin bir nefes çekip ellerini göğsüme koydu.

"Dört saat" diye azarladım. "Dört saat içinde başına gelebilecek onca belayı düşündüğümde..."

Danstan sonra ortadan kayboldu ve Crane'in, Ethan Belmont'la birlikte vakti varken kaçtığını anlaması yalnızca birkaç dakika sürdü. Evine birini gönderdim ama kimse yoktu.

Umarım onu bırakan da oydu.

"Ben bir yetişkinim" diye karşılık verdi. "Hiçbir gücün yok."

Ancak itiraz ve mücadele sesleri yüksek ve net bir şekilde gelince insanların eve girdiği netleşti.

"Ellerini üzerimden çek!" diye bağırdı Ethan, Crane onu yemek odasının yan kapısından odaya sürüklerken.

Yine de gözlerimi Winter'dan ayırmadım, dudaklarımda bir sırıtış vardı.

Mükemmel zamanlama.

Sesini duyduğunda yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Ne... ne yapıyorsun? Onu rahat bırakın."

Elimi çenesine götürüp tuttum. "Sanırım sana dokundu" dedim. "Sokağa çıkma yasağından sonra seni dışarıda tuttu."

İki eliyle elimi tutarken zorlukla nefes alıyordu.

"Seni yatağa atmak için can atıyordu. En azından yatak odasının duvarındaki çıplak fotoğraflarına bakılırsa."

"Ne?" dedi. "Kes şunu Damon."

Belmont, sağımdaki Crane'in tutuşuna karşı mücadele etti.

"Senin fotoğrafını çekiyordu" dedim ona, daha önce Belmont'un evine gittiğinde Crane'in bulduklarını söyleyerek. "Umarım gerçekten bilmiyordun."

"Öyle değillerdi!" diye bağırdı Ethan. "Ben sadece... Winter kötü fotoğraflar değiller. Söz veririm."

Bakışlarımı Winter'da tuttum. "Benim için kötüler" diye çıkıştım. "Mayolu, şortlu, eğilmiş halde... Görünüşüne bakılırsa hepsi bilgisi dışında çekilmiş yanılıyor muyum?"

"Onun bilgisi olmadan yaşanabilecekler konusunda beni suçlama!" diye karşılık verdi. "Sen sadece faydalanmadığında umursuyorsun!"

Dişlerimi gıcırdattım. Tam olarak yalan söylemiyordu. Ancak yine de...

"Winter?" diye yakardı bir şey söylemeyince. "Winter ben sadece... Düşündüğün kadar kötü değil tamam mı?"

Winter titredi, hâlâ elini kurtarmaya çalışıyordu ama var gücüyle çabalamıyordu. Kime güveneceğini bilmiyordu ve ne yapacağını ya da kime başvuracağını bulmakta zorlanıyordu. Az önce onun sayılı arkadaşlarından birini almıştım.

"Onlar samimiydi" diye açıkladı. "Çok güzeldin, ben..." Ethan durdu ve sonra bana bağırdı "Sen evime mi girdin?"

"Ona dokundun mu?" diyerek yanıt istedim.

Cevap vermeyince eğilip Winter'ın dudaklarına fısıldadım. "Sana dokunduysa anlarım" dedim. "Tenin kırmızı ve kızarmış olur. Dudakların şiş. Leş kokusu her tarafını sarar."

Tenimde nefes nefeseydi ve bir anlığına eskiden birlikte geçirdiğimiz zamanlar aklıma geldi. Sesimi gizlemek için fısıldarken ama o benim ve ben de onundum ve o kucağımda arabamı sürüyordu. Bunu hiç düşünmüş müydü?

Çenemi Crane'e salladım, o da Belmont'u döndürüp tam karnına bir yumruk indirdi. Haysiyetsiz it çuval gibi yere düşüp dizlerinin üzerine çöktü, öksürdü ve hızla nefes alıp verdi.

"Yine" dedim.

Ama Winter sesini yükseltti. "Hayır!" diye hemen yanıt verdi. "Bana dokunmadı!"

Hırıltılı soluyarak ve hâlâ öksürerek, "Ona dokunmadım" dedi. "Ona asla zarar vermem."

Winter'ı serbest bıraktım ama bedenimi onun üzerinde tuttuğum için hareket etmedi.

"Çıkar onu buradan" dedim.

Crane, şerefsizi yerden aldı ve bir süre sonra tekrar yan kapıdan geçtiler. Farlar pencereden içeri girdi, bağırışlar duyuldu, sonunda kapılar çarpıldı ve iki motor hareket etti. Muhtemelen Winter'ı burada benimle bırakma konusunda endişeliydi ama Crane, SUV ile arabasım biraz itmek zorunda kalsa bile eve vardığından emin olurdu.

"Bu akşamki küçük performansının çok tatlı olduğunu düşündün değil mi?" diye alay ettim. "Şimdi, yaramazlık yapman hoşuma gidiyor ama bunu biz bizeyken yap ki ikimiz de cezandan biraz keyif alabilelim. Beni bekletirsen senin için daha az eğlenceli olur."

"Senden nefret ediyorum."

Onu tekrar kapıya bastırdım ve vücudum onunkiyle birleşince derin bir nefes aldı. Ben eğildiğimde bana bakmadı, dudak parlatıcısının kalıntıları hâlâ dudaklarındaydı. Geri kalanı nereye gitmişti? Ethan bu gece tadına bakmış mıydı?

Ya da belki hoşlandığımı bildiği için sürmüştü.

Küçük yüzü başka tarafa döndü, nasıl da asi. Ama hareket de etmiyordu.

"Benden nefret ettiğinden emin misin?" diye sordum alçak sesle.

Elimi bacaklarının arasına kaydırdım, parmaklarımı tek parça kumaşının üzerinde gezdirdim ve orada olacağını bildiğim şeyi hissettim. Sızıyordu. Islaktı.

Parmaklarımı yukarı kaldırdım. "Sana dokunmadıysa o zaman bu benim için mi?"

Göğsüme vurdu ve ben de tökezleyerek onu serbest bıraktım.

"Sen bir canavarsın. Ondan daha iyi değilsin" diye hırsla konuştu. "Benimle oynadın. Tıpkı onun gibi göremememden yararlanıp tam istediğini elde ettin. Beni taciz ettin."

"Evet." Başımla onayladım ve tekrar yüzüne yaklaştım. "Evet, öyle yaptım. Seni alabildiğim her yolla aldım. Ben..."

Durdum, kontrolü kaybettiğimi fark ettim. Çok fazla şey söyleyemezdim.

"Güçlü olmak istedin" dedi. "Kazanmak istedin. Ailemden intikam alıp acı çektirmek istedin ve yaptın. Beni küçük düşürdün. Beni küçük düşürmek *istedin*. Sen istediğini almak istedin ve beni umursamadın!"

Kendimi asla açıklayamayacağımı bilerek ona baktım.

Her şeyi bildiğini sanıyordu. Siyah beyaz olduğunu sanıyordu.

Ona zarar vermek istediğimi sanıyordu. İnsanların o videoyu görmesini istediğimi sanıyordu. Onu kandırmak istediğimi sanıyordu.

Tek amacım onun yanında olmaktı ve eğer bunu elde etmek için yalan söylemek zorunda kalırsam...

Her şeyin sorumluluğunu almıyordum. Hoşuna gitmişti.

Yıllar önceki sözlerini bana tekrarlayarak, "Sanırım seni seviyorum" dedim. "Sakın durma. Lütfen durma. İlkim olmanı istiyorum. Sorun değil. Bana dokun." Ona bir adım atarak alanını işgal ettim ve tüm utancını ona geri fırlattım. "Beni burada öpen ilk kişi sen olacaksın." Kulağına hafifçe vurdum. "Ve burada." Boynuna dokundum. "Ve burada." Başparmağımla meme ucunu okşadım. "Vücudunu vücudumda hissetmek istiyorum. İyi miyim? Doğru yapıyor muyum? İyi hissettiriyor. Sakın durma. Aman Tanrım. Aman Tanrım. Gitme. Lütfen, bunu istiyorum. Beni korumak zorunda değilsin. Sen de istiyorsun. Ben iyiyim. Bunu istiyorum. Seni hissetmeyi öyle fena istiyorum ki."

Elimi ensesindeki saçlara geçirip yumruk yaparak onu sabit tuttum. "Ve sonra sen o güzel bacaklarını benim için açtın."

"Başka biri olduğunu sanıyordum!"

"Öyleydim" diye meydan okudum. "Hoşlandığın biriydim."

Başını iki yana salladı, gözleri yaşlarla dolarken benden çok kendisini inkâr ediyordu. "Sen bir yalandın" dedi. "Ve şu anda yaptığın sadece acması. Etrafa saçtığın paranın tek kuruşunu bile kazanmadın ve o adamlar seni Damon Torrance olduğun için korumuyorlar. Gabriel'in oğlu olduğun için koruyorlar. Sen bir hiçsin!"

Onu sarstım. *Orospu.*

"İnsanların değiştiğinin kanıtıydım ben" dedim ona.

"Kanıtı olduğun tek şey bütün erkeklerin büyüdüklerinde erkek olmadığı."

Onu bırakıp elimi arkasındaki duvara vurdum. Beni itip etrafımdan dolandı, tırabzanları bulmak için ellerini uzattı ve merdivenlerden yukarı koştu.

Bir an tereddüt ettikten sonra peşinden merdivenlerden yukarı koştum.

Onu yakalayıp döndürdüm, kollarımda tuttum ve kendime bastırdım. Sesimi alçak ve alaycı tutarak, "Arion benim erkek olduğumu düşünüyor" dedim. "Bana bir erkekmişim gibi dokunacak.

Beni yatağımda sürüp suyumu yutacak. Çünkü senin olduğunu düşündüğü şeyi istiyor."

Çenesi kasıldı ve nefes almak dışında hareket etmedi.

Bana dokunmasını mı istiyorsun? Umurunda mı?

"Ve beni daha iyi becerebileceğini ve seni hafızamdan silebileceğini düşünüyor" dedim.

"Umrumda değil."

İfadesi düzdü ve sesi mekanikti.

Başımla onaylayıp boğazıma saplanan iğneleri görmezden geldim. "Güzel" dedim nefesini ağzımda hissederek. "Çünkü bu akşam bizi duyduğunda bunun benim de umursamadığım için olduğunu bilmeni istiyorum. Onun sana dair benden sileceği hiçbir şey yok." Tekrar ensesindeki saçları kavrayıp alnını benimkine bastırdım. "Ve bu gece yatağında, hava geç ve karanlık olduğunda ve karımın koridordaki inlemeleri hariç evde çıt çıkmadığında ve benden nefret ettiğini düşündüğün için kızgın ve kırgın olduğunda ve yine de kimse bilmeyeceği için kendini anımla tatmin etmek üzere elini örtünün altına kaydırdığında, sadece şunu bilmeni istiyorum..." Sesimi bir fısıltıya düşürdüm: "Kırmızı tam da böyle hissettiriyor. Seni bir hayvana döndürecek kadar kuvvetli öfke, hiddet, sıcaklık Winter. İlkel."

Gözlerinin kenarından bir damla yaş aktı ve kahrolası kalbinin göğsünde çarptığını hissettim.

Onu serbest bırakıp ittim ve yatak odama geriledim. "Onu becereceğim ve senin de gelmeni sağlayacağım."

Bölüm 13

Yedi Yıl Önce

"Geldiklerini her zaman anlıyorum" dedim çatalımın ucuna bir nugget saplarken. "Hepiniz suspus oluyorsunuz."

Noah, Rika ve diğer kızlar atlıları incelerken öğle yemeği masasında birkaç kahkaha yükseldi Burada geçirdiğim kısa süre içinde atlıları da öğrenmiştim. Birinin veya hepsinin bir odaya girdiğini fark etmek kolaydı. Konuşmalar değişiyor, bir-iki fısıltı duyuluyordu. Thunder Bay lisesinin entrikalarına kapılmayı çok istesem de söylenenlere göre ne kadar seksi olduklarını görememek muhtemelen en iyisiydi. Biz birinci sınıf öğrencisiydik, onlar ise son sınıftaydı ve tamamen bizim ligimizin dışındaydı.

Benim zaten tutkunu olduğum birisi vardı. Dün geceki araba ve motosiklet maceralarımızı her düşündüğümde içim karıncalanıyordu. İlk öpücüğüm için fazlasıyla hazırdım ve bana olan ilgisinin ne olduğunu tam bilmesem de benim ateşe olan derin, ergenlik arzumu okumadığı açıktı. Belki bana hiç o gözle bakmıyordu.

Motosiklet yolculuğunun ardından arabasına binmiştik ve beni eve götürdüğünde yatağıma gitmiştim. Ailemde benim ayrıldığımı bilen hiç kimse yoktu. Daha çok konuşacağımızı ya da dönüp

dönmeyeceği ve ne zaman döneceği hakkında bir fikir edineceğimi sanmıştım ama o hiçbir şey söylemediği için ben de söylememiştim. Bu onunla son konuşmam olamazdı değil mi? Yani böyle veda olmazdı.

Dün gece onu rüyamda gördüm ve uyandığımda kafamda onun beni yıllar sonra bulması ve bana tutkulu şeyler yapmasıyla ilgili küçük, ateşli bir fantezi uydurdum. Yine de onunla tekrar birlikte olmak için bu kadar uzun süre beklemek istemediğimi hatırladığımda canım yandı. Tabii hiç görüşeceksek.

Muhtemelen onu bir daha asla hissetmemenin tek olumlu yanı, ilk aşkınızın bir öğrenme deneyimi olmasıydı. En azından annem böyle diyor. Evleneceğin kişi onlar değil, dedi bana. Seni kıranlar ki kendini daha iyi bir şekilde yeniden inşa edebilesin. Daha güçlü.

Ama umurumda değildi. Geri gelmesini istiyordum. Canımı yakmasını istiyordum. Geri dönmesi şartıyla.

"Nasıllar?" diye sordum sessizliği bozup konuyu değiştirmeye çalışarak. "Atlılar mı? Damon dışında yani?"

Dönüştüğü gence dair zaten bir fikrim vardı. Onun hayaletim olduğundan şüphelendiğime inanamıyordum. Benimki dünya dışıydı. Ve çok şükür sigara içmiyordu.

Rika'nın arkadaşı Claudia, "Şey, Kai en iyileri" dedi.

"Ama doğru yerlerde fena" diye dalga geçti başka birisi.

"O ve Damon birbirlerine çok benziyor" diye devam etti Claudia. "Hem siyah saçları hem de gözleri ama Kai'ın daha çok... bakımlı olduğu söylenebilir sanırım. Damon her zaman bütün gece kurt olduktan sonra yeniden insan formuna dönmüş gibi görünüyor." Güldü. "Saçları ve kıyafetleri asla düzgün değil..."

"Ya Will?" diye sordum, dikkati Damon'dan uzaklaştırmaya çalışarak.

"Will de iyi biri" diye araya girdi Rika "ama Kai kadar samimi değil sanırım. Yakışıklı ve daha komik. Kızlara Damon ya da Michael'dan daha iyi davranıyor ama... bilmiyorum." Düşünceli bir halde uzaklara daldı. "Asla ciddi değil. Kai'ın aksine ciddi bir kız arkadaşı olduğunu sanmıyorum yanılıyor muyum?"

"Belki de kalbi zaten sahip olamayacağı birine aittir" dedi Claudia.

"Kıyamam."

"Evet, Damon gibi" diyerek kıkırdadı Noah. "Çok yakınlar. *Gerçekten* yakınlarmış diye duydum. Will'i tasmada tutuyor. Mecazi anlamda konuşuyorum."

"Peki ya Michael?" diye ısrar ettim.

"Michael."

"Michael."

"Michael."

Masanın etrafında herkes seslerini yükseltti ve solumda Rika'nın iç çektiğini duydum.

"Onun hakkında her şeyi Rika biliyor" diye dalga geçti Noah.

"Kapayın çenenizi çocuklar" diye azarladı Rika utanmış bir sesle.

Bir süre sonra konuşarak soruma cevap verdi. "O bir nevi lider" diye açıkladı. "Muhtemelen sonunda profesyonel bir basketbol oyuncusu olacak. Açık kahverengi saçlı, bronz tenli, ela gözlü. Will'in tam tersi. Çok ciddi."

"Ela gözler. Yatak odası gözleri" diye alay etti Claudia. "Rika yatağında uyudu. Bunu sana söyledi mi?"

Yatağında mı uyumuştu? On sekiz yaşında olmalıydı. Ya da en azından o civarda.

"On üç yaşındaydım" diye açıkladı "ve beni oraya o koydu. Orada uyuduğu falan da yoktu. Bunu size söyledim millet."

Sonra benimle konuştu. "Onun etrafında büyüdüm. Ailelerimiz yakın, bu yüzden sık sık onun evinde oluyorum."

"Bu 'onu seviyor, bebeklerini doğuracak ve lanet pençelerini kendine sakla' demenin yolu" diye açıkladı Noah.

Uyarıyı dikkate alarak bir kez başımla onayladım. "Anlaşıldı."

Birdenbire hoparlörlerden müzik fışkırdı ve etrafımızda bir kargaşa başladı. İnsanlar güldü ve tezahürat ederken ben de ne olduğunu anlamaya çalışarak kulaklarımı kabarttım.

Gerçekten bir Bobby Brown şarkısı mı çalıyordu?

"Aman Tanrım" diyerek güldü birisi.

"Ne var?" diye sordum. "Neler oluyor?"

"Will Grayson dans ediyor" diye yanıtladı Rika, sanki onun adına utanırcasına. "Aman Tanrım, masanın üstünde."

Bölgemizdeki herkes kahkahalara boğuldu ve yaptığı her şey eğlenceli olmalıydı.

My Prerogative gümbürdedi ve ben gülümsememe engel olamadan kafamı biraz seslere eğdim. Eğlenceli bir müzik seçimiydi. Muhtemelen Will'den hoşlanırdım.

"Tam bir âşık, savaşçı değil" dedi birisi.

"Çok seksi" diye ekledi Claudia.

"Eğer aralarından birine âşık olacaksan Will ya da Kai'ı seç anladın mı?" dedi Noah masanın üzerinden ve bana hitap ettiğini düşündüm. "İşleri bittikten sonra en azından sana on saniye sarılırlar."

Gergin bir kahkaha attım ve yemeğimle oynadım. Pekâlâ, belki de hiçbirini beğenmeyecektim.

"Millet sessiz olun" dedi Rika ve sonra bana, "Sana sadece şaka yapıyorlar" diye açıkladı.

Anladım. Ve endişelenmene gerek yok. Şımarık üst sınıflardan uzak duracaktım. Yine de birisi benden hoşlanırsa hayaletimin ne yapacağını merak ettim. Umurunda olur muydu? Bilebilir miydi? Şu anda odada mıydı? Kahretsin, Noah olabilirdi.

Ama bu düşünceden kurtuldum. Müzik Takdiri'ne giderken Noah'nın kolunu tuttum. *Onun* vücudu gibi değildi. O kadar uzun, o kadar güçlü değildi. Ona dokunduğumda içim heyecanla takla atmıyordu.

Ancak müzik çalınca ve herkes Will Grayson'ın gösterisinin dikkat dağıtıcılığında kaybolduğunda her şey solmaya başladı: Kahkahalar, müzik ve gürültü arka plana düşüp uzak bir yerden yankılandı.

Onu tekrar hissetmek istedim.

Onu yeniden hissettim. Sanki onun kucağındaydım, arabayı sürüyordum. Ya da motosikletin üzerinde, gece havasında sıcak ama üşümüş halde onun arkasına sokulmuştum. Ya da sımsıkı biçimde kollarının arasına alınmış halde bir dolapta saklanıyorduk, dünya içinde bir dünya.

Keşke yakında olsaydı. Keşke beni izliyor olsa. Hep beni izlese. Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım, başımı onun olduğunu

hayal ettiğim yöne çevirdim ve gözlerinin üzerimde olmasından keyif aldım.

"İyi misin?" diye sordu Rika.

Müzik kesildi ve bir öğretmenin birisini –muhtemelen Will'i– azarladığını duydum ve başımla onayladım. "Evet." Plastik çatalımı bırakıp parmaklarımı peçeteye sildim. "İşin bittiğinde beni kütüphaneye yönlendirebilir misin? Derse kadar takılıp bazı notları dinleyeceğim. Kütüphanecinin asistanından bir sonraki derse gitmeme yardım etmesini isterim."

"Olur" dedi. "İşim şimdi bitti. Hadi gidelim."

Çantalarımızı alıp öğle yemeğimizi attık ve kapılara ilerledik. Ama giderken kendi kendime onun hâlâ kafamda olduğu ve yemekhaneden çıkarken gözlerinin beni izlediği, takip ettiği ve beni hiç bırakmadığı hissiyle gülümsedim.

"Buraya ne dersin?" diye bana sordu Rika. "Boş ve sessiz."

Başımla onayladım, kütüphanenin üçüncü katına çıkıp yakındaki sandalyeleri yokladım. Bunun yerine rahat bir kanepe buldum, çantamı bıraktım, oturup telefonumu ve kulaklığımı çıkardım.

"Ofise koşup Matematik Kulübü için birkaç el ilanı bastırmam gerekiyor" diye açıkladı. "İşim biter bitmez uğrayıp seni İngilizce dersi için alabilirim."

"Ah, hayır, sorun değil" dedim ona, kulaklığımı takıp kanepenin köşesine oturup rahatlarken. "Birini bulurum. Ya da... belki çılgınlık yapıp dersi kendim bulurum."

"Bunu yapma" diye azarladı.

Gülümsedim, yarı şaka yarı ciddi değildi. İngilizce bir üst kattaki merdivenden çıktıktan sonra koridordaki ilk kapıydı ve merdiven de kütüphanenin hemen dışında, soldaydı. Bunu başarabileceğimden emindim. Dün gece gerçek bir araba kullandıktan sonra denemek istedim. Günlük eğlencemin boyutu bu kadardı.

Ama yine de benim soyunma odasına itilmemden dolayı kendini suçlu hissettiğini bildiğim için onu rahatlattım. "Şaka yapı-

yorum" dedim ona. "İyi olacağım. Birisi bana yardım eder. Söz veririm."

"Tamam" diyerek razı oldu. "Sınıfta görüşürüz."

Hafifçe el salladım ve kulaklığımı takıp Kızılderili kabileleri ve erken kolonileşmeyle ilgili sesli kitap bölümünü açtım. Sesi çok yüksek açmamaya dikkat ettim ki öğle yemeğinin bittiğini bildiren ve derse gitmek için beş dakikam olduğunu hatırlatan ilk zili duyabileyim.

Başımı geriye yaslayıp gözlerimi kapattım ve bir kadın sesinin nasıl Doğu Amerika ve Kanada'daki kabilelerin Avrupalı yerleşimcilerle ticaret yaptığını anlatmasını dinledim. Derslerimin sesli kitapları arasında en çok bunu beğenmiştim. Tatlı ve yumuşak sesinde sanki bir masal anlatıyormuş gibi çok fazla tonlama vardı.

Her zaman zor olan ve pek umursamadığım Cebir dışında, işe yarayacak bir kariyerim olmayacağını bildiğim için tüm derslerim şaşırtıcı derecede iyi gidiyordu. Öğretmenlerim yardımcı oluyordu ve onlarla sohbet etmek ve neye ihtiyacım olduğu konusunda açık olmak giderek daha az tuhaf gelmeye başlamıştı. Sonuçta okullar öğrenme güçlüğü, yoksulluk, hastalık ve ciddi davranış sorunlarına göre müfredat düzenliyordu. Karşılaştırıldığında ben bu kadar büyük bir yük olamazdım değil mi?

Annemle babam –ve Arion– bana gerçekten bir yük gibi davranmışlardı. Beni gülümseten ve bana güven veren psikopat sapkın hastaydı. Gel de anla.

Hayat tuhaftı.

Onunla tekrar karşılaştığımda ona soru sormam gerekiyordu. Tabii onunla tekrar karşılaşırsam. Sırf ben istediğim için cevap vermezdi. Ağzından cımbızla almak zorunda kalacaktım. Lanet ismini öğrenmek için tüm *Fındıkkıran* süitini dans etmem gerekebilirdi.

Homurdandım ama biri beni izleyip ne yaptığımı merak eder diye gülümsememi hemen bıraktım.

Ve sonra fark ettim. Havayı delip geçen, yüksek ve sessizliği keskin bir çınlamayla yaran bir ses beni ürküttü.

"Neler oluyor ya?" dedim kendi kendime.

Sonunda ne olması gerektiğini fark ederek kulaklıklarımı çıkardım.

Bu?..

Bir yangın alarmı tahtaya sürtülen tebeşir çarpı on sesiyle kulaklarımı tırmaladı ve oturduğum yerde doğrulup bunun gerçek mi yoksa tatbikat mı olduğunu sesleri dinleyerek çıkarmaya çalıştım.

"Kaçmayın!" diye seslendi tahminen kütüphaneci. "Size öğretildiği gibi yürüyün ve binadan çıkın." Ve ardından bir bağırış. "Koşmak yok!"

"Bekleyin" dedim ve telefonumu elime alıp sırt çantamı topladım. "Bekleyin!"

Merdivenlere nasıl gideceğimi biliyordum ama çıkıştan emin değildim. Çıkış bir kat aşağıdaydı, sonra koridorun sonunda, dolapların sonunda sağda olmalıydı? Sanırım?

Ağır kütüphane kapılarının tekrar tekrar açılıp kapandığını duydum ve "Bekleyin!" diye bağırdım.

Sırt çantamı kendime çekerek tırabzanı tuttum ve mümkün olduğu kadar hızlı bir şekilde merdivenlerden indim ama telefonumdan sarkan kulaklık kablosu ayağıma takıldı ve elimden fırlayıp ilk sahanlığın sonuna düştü. Bir yerde dönerek durdu ve ben de dizlerimin üstüne çöküp seramik döşemeyi yoklayarak onu aramaya çalışırken çantamı düşürdüm.

Gerçek bir yangın yoktu değil mi? Bu sadece bir tatbikattı.

Ellerimle her yeri yoklayarak kabloyu buldum ve kendime çektim ama telefon artık bağlı değildi. Çaresizlik içinde avucumu bacağıma vurdum. "Kahretsin."

Salla gitsin. Yenisi alınabilirdi ve eğer biri onu bulursa bir kilit kodu olduğu için içindekileri göremezlerdi.

Eşyalarımı yerde bıraktım ve merdivenlerden indim, alarm hâlâ yüksek sesle çalıyordu.

Ama başka bir şey duymadım. Ne bir ses, ne bir hareket ne de kapatılan kapılar vardı... Herkes gitmiş miydi?

Kalbim gümbür gümbür atmaya başladı. *Ne yapsam? Kahretsin!*

Okulun yarısı yemekhanedeydi. Oradaki çıkıştan kolayca çı-

karlardı. Okulun geri kalanı, sınıflardaki veya konferans salonundakiler henüz ayrılmamışlardı. Değil mi?

"Kimse var mı?" diye seslendim.

Ellerimi önümde salladım, kapıların olduğu yöne gitmeye çalıştım ama sert bir şeye çarptım ve kaval kemiğimdeki acıyla tısladım. Dışarı çıkmak için acele ederken insanların masanın dışında bıraktığı tahta bir sandalyeyi kavradım.

Ellerim nihayet duvarı buldu ve okulun geri kalanına açılan kapıları bulana kadar onları takip ettim. Birini açarak içeri girdim.

"Merhaba!" diye tekrar bağırdım. "Biri bana yardım edebilir mi? Çıkış yolunu bilmiyorum!"

Koridorda alarm tekrar tekrar çaldı ve burnumdan nefes alınca duman kokusu aldım.

Hayır. Durdum. Duman değil.

Bir sigaraydı.

Birisi okulda sigara mı içiyordu?

Ama sonra bana en son kokladığım zamanı hatırlatan hafif kokuyu içime çektim ve yüzüm düştü.

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve bu hiç de iyi değildi.

Merdiveni bulup bir kat aşağı indim ve ana katın girişine ilerledim.

"Hey!" diye tekrar seslendim. "Biri var mı?"

Salonun sağ tarafına ilerledim, birinden diğerine ilerlerken dolap kapılarının çerçevelerine çarptım.

Gerçek bir yangınsa bile itfaiyeciler yakında burada olacaktı. Tamamen yalnız kalmazdım.

"Kimse var mı?" diyerek yanıt istedim. "Merhaba!" Kimse yok mu? Yardıma ihtiyacım var!"

Dolapları takip ederek koridorun sağ tarafına ilerledim. Sona geldiğimde köşeyi döndüm ve başka bir dolap sırası bulana kadar duvarı yokladım.

Tamam, tamam, tamam... Dolapları takip ederek düz ilerlemeye devam edersem bu beni okulun ön kapısına götürürdü.

"Kimse var mı?" diye tekrar seslendim.

Ellerim titriyordu.

Rika'ya benim için geri gelmesini söylemeliydim. Neden bu kadar inatçıydım? Öğretmenler tarafından binadan çıkmaya zorlansa bile onlara benim kütüphanede onu beklediğimi söylemesi yeterdi ve onlar da beni alması için birini gönderirdi.

"Kimse var mı?"

Sonra birdenbire ilerideki dolaplara bir vuruş sesi duyuldu.

Bir anlığına durup dinledim.

"Hey" dedim oradaki kişiye. "Bana yardım edebilir misin? Herkes dışarıda mı? Dışarı çıkmama yardım eder misin?"

Ama cevap yoktu.

Ses tekrar geldi. *Güm, güm, güm...* sesi dolaplardan tekrar geldi ve şaşkınlıkla gözlerimi kıstım.

"Bana yardım edebilir misin?" diye bağırdım dolapları daha hızlı takip ederek. "Lütfen, sadece beni..."

Ellerim gömlek giymiş geniş göğüslü, uzun boylu bir vücuda dokundu ve hemen geri çekildim.

Bir erkekti ama boynunda bir kravatın takılı olduğunu hissettim. Bir öğrenci miydi?

"Yangın mı var?" diye sordum ona. "Neler oluyor?"

Ama kimdiyse tek kelime söylemedi. *Binada sadece biz miydik?*

Konuşmak için ağzımı açtım ama eli uzanarak saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

Bu kadar kısa sürede iki tuhaf adamın kurbanı olmam imkânsızdı.

Başımı yana eğdim. "Sen misin?" diyerek yanıt istedim.

Beni korkutmayı seven hayaletim miydi?

Sabrımı kaybettim. "Tanrı şahidim olsun seni..."

Kollarını benimkilerin altına sokup etrafıma doladı ve beni ayağa kaldırdı.

"Beni ne?" diye sordu.

Ve nefes almayı bıraktım. Bu duymaya alıştığım fısıltı değil, bir daha asla yalnız kalmak istemediğim derin, yüklü ve tehditkâr bir sesti.

Asla.

Damon'ın kollarının etrafımı sardığını hissederek yutkundum. "Sen o değilsin."

"Kim değilim?"

"Bı–Bırak gideyim" diye kekeledim ama çığlık atacak zamanım olmadı.

Bizi döndürerek beni uzağa götürmeye başladı ve ben de kaçmak için vücudunu ittim.

Bir kapı açılıp sonra kapandı ve ben zorla odaya geri itildim, postalım tekerleklerdeki bir şeye çarptı. Sanırım bir kovaydı. Bir dolabın içinde olmalıydık.

Aklım hızla çalıştı. Kovanın bir paspası olurdu. Bu bir silahtı.

"Bunu sen mi yaptın?" diye sordum, sonunda farkına vararak. Alarm. Okulda ikimiz yalnız. Rika'nın beni kütüphanede yalnız bıraktığını görmüş müydü?

"Ne istiyorsun?" diye bağırdım ve ardından var gücümle çığlık attım: "Yardım edin!" Bir nefes daha çektim. "İmdat!"

Eli boğazımı kavrayıp beni duvara yapıştırdı. Bileğini tutup çekmeye çalıştım.

"Ne istiyorsun?" Öfkem damarlarımda dolaşırken konuşmaya çalıştım.

Bana cevap verirken bedeni yaklaştı. "Korktun mu?"

Ayaklarımın üstünde kıpırdanarak boynumdaki eliyle mücadele ettim. "Hayır" dedim dişlerimin arasından.

"Yalancı."

"Siktir git!" diye karşılık verdim. "Bırak çıkayım!"

Bacağına tekme attım ama kıpırdamadı. Ona daha sert bir tekme daha attım ve eğilip bedenimi elinden kurtarınca sonunda kontrolünü kaybettiğini hissettim. Kaçtım ama boyun bağımı yakalayıp beni kendisine çekti.

Vücudum onunkisine çarptı. "Bırak çıkayım!" diye tekrar bağırdım. "Ablam senin için hazır. Hep hazır oldu. Neden buraya onu getirmiyorsun?"

Beni tekrar kaldırdı, bu sefer kollarını çelik bir bant gibi etrafıma doladı ve kollarım onun sıkı kavrayışı altında vücuduma sabitlendi.

"Sen varken neden ona tenezzül edeyim ki?" diye alay etti. "Senden hoşlanıyorum."

Ona başımı salladım. Korkunç biriydi. İğrenç ve hastaydı ve onun dikkatini çekmekten nefret ediyordum. Keşke beni hiç görmeseydi. Olay bu muydu? Beni tekrar incitecek miydi? Geçen seferki gibi olmayacaktı. Artık erkeklerin kadınlara nasıl zarar verdiğini anlayacak yaştaydım.

"Biliyor musun, pek çok kız şu anda senin yerinde olmayı çok ister" dedi bana.

"Evet ama bir seferinde onları neredeyse öldürmemişsindir."

"Özür dilememi ister misin?"

Tereddüt ettim çünkü ses tonu aslında eğer istersem özür dileyeceği izlenimini veriyordu. "Hayır" diye cevapladım sonunda.

"Neden?"

"Çünkü seni zaten affetmeyeceğim" dedim.

Zamanını boşa harcama.

Beni tuttu, göğsü benimkiyle birlikte hareket ediyordu ve gözlerini yüzümde hissettim. Birkaç saniye konuşmadı.

Bunu söylediğinde sesi neredeyse üzgündü. "Winter..."

Ama ne söyleyecekse bitirmedi ve benim de umurumda değildi. Bana yaptığı herhangi bir şeyin acısını atlatmak için bir altı yıl daha harcamayacaktım. Bir çizik daha atarsa, bana bir daha asla dokunmayacağından emin olmak için onu öldürürdüm.

"Sana zarar vereceğimden mi korkuyorsun?" diye sordu, ses tonu yine tehditkârdı.

Sakince cevap verdim. "Hayır."

"Neden?"

"Çünkü siyah."

"Siyah mı?" diyerek yanıt arandı.

Yaklaşarak yüzüne girdim. "Çünkü şu anda baştan ayağa siyahım ve burada... sanırım eğleniyorum" dedim, dün geceyi ve riske girmenin, dövüşmenin ve dengini bulmanın verdiği özgürlüğünü hatırlayarak. O hayatı istiyordum. "Birinin incitebileceği tek parçam kalbim ve bu gezegende kalbime senden daha uzak kimse yok" diye çıkıştım genizden bir sesle.

Beni kollarının arasına aldı ve dişlerinin arasından nefes aldığını duydum.

"Böyle küçük bir kıza göre boyundan büyük sözler ediyorsun" dedi.

"Aynı korkmuş küçük çocuktan aynı teraneler" diye karşılık verdim. "Hâlâ anneciğinden saklanmak için fıskiyelere mi giriyorsun?"

"Anneciğimden mi?" diye tekrarladı. "Dün gece o kaltağı öldürdüm."

Bu kadar tuhaf bir şey söylemesine şaşırıp bocaladım. Tabii ki sadece saçma sapan konuşuyordu. Annesi Madam Delova'nın birkaç yıl önce Thunder Bay'den ayrıldığını ve bir daha geri dönmediğini duymuştum.

Derdi neydi böyle? Babamın kendisine uzaklaştırma emri çıkarmasını mı istiyordu? Damon Torrance'tan nefret ediyordum ama bunu ben bile istemezdim. Okulda onunla sorun yaşadığımı öğrenmek ailemi endişelendirirdi ve eğer okulun yıldız oyuncularından birinin başı belaya girerse Thunder Bay'de yaşayamazdım artık. Herkes bunu benim hatam olarak görürdü.

"Bırak beni" dedim ona. "Bırak beni yoksa ısırırım."

"Tam olarak aklımda olan şey."

Ne? Neden onu ısırmamı istesindi ki?

"Beni bırak" dedim.

Geri adım atmadı.

"Bırak. Beni. Gideyim."

Çıt çıkmadı.

Öne atılıp dişlerimi çenesine geçirdim, kıkırdadığını duydum ve onu susturmak için daha sert ısırdım.

Göt.

Konumum göz önüne alındığında fazla bir şey yapamadım, yoksa kulağına gidip koparırdım ama kemiğine bastırdım, dişlerimi deriye sapladım.

Daha sert. Baskıyı artırdım. *Daha sert.*

Orada öylece durup kaldı ve nefesi hırıltılı halde çıktığında pes edip beni bırakacağını biliyordum. Canı acıyordu kesin.

Ama beni serbest bırakmak yerine, "Daha sert, saha sert" diye kekeledi.

Öfke yüzümü buruşturdu ve var gücümle ısırdım, dişlerim ağrıdı ve onun nefes alıp verdiğini duydum, sonra kolları düşünce özgür kaldım. Yere düştüm ve onu iterek burnuna vurdum.

Homurdanıp tökezlediğini kova ve süpürge seslerinden anladım.

"Bir dahaki sefere silahlı olacağım. Ve seni öldüreceğim" dedim ona.

Yürümeye başladım ve arkamdan onun sesini duydum. "Zorunda kalabilirsin."

Bir anlığına durdum, mağlup olduğumu hissettim. Neden? Neden zorunda kalacaktım ki? Durmayacak mıydı? Ne istiyordu?

"Beni affeder miydin..." diye sordu, "eğer o gün seninle ağaç evin yanından geçseydim?"

Orada durdum, gözyaşları gözlerimin arkasını yakıyordu.

Nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Beynimi taradım. Bu soru neden beni öyle etkilemişti? Neredeyse savunmasız gelmişti. Burada okula başladığımdan beri ilk kez bir pislik gibi davranmıyordu.

O da incinseydi onu affeder miydim? O gün ölebilirdim. Şu an olduğumdan çok daha kötü bir şekilde yaralanabilirdim. Boynum kırılabilirdi. Hayatımın geri kalanını komada geçirebilirdim.

O da benimle gelip yaralanabilir ve ölebilirdi. Eğer öyle olsaydı şimdi onun hakkındaki düşüncelerim ne olurdu? Daha mı affedici olurdum?

Belki.

Bunu şöyle bir düşündüm.

Evet. "Çocuk çocuktur" ve "kötü şeyler olur" derdim. Çocuklar kendilerini kontrol edebilecek kadar olgun değillerdi. Anlamaya çalışırdım.

Ama onca yıl önce bana yaptıklarından nefret etmiyor olsam bile, şimdiki halinden dolayı ondan hâlâ nefret ediyordum. Oğlanlar büyürdü. O büyümemişti.

"Senin olduğunu bilmeliydim" diye homurdandı birisi ve sonunda dolabın kapısının açıldığını fark ettim.

Derin bir nefes alıp doğruldum, insanlar içeri daldı ve biri elimi tutup beni dışarı çıkardı.

Beş dakika sonra dekanın ofisindeydik, bir tokat sesi havayı delip geçti.

"O birinci sınıf öğrencisi!" diye bağırdı Dekan Kincaid, Damon'a. "Hiç utanman yok mu?"

Damon ve ben Kincaid'in masasının birkaç metre önündeydik ve ellerimi arkamda bağlayıp orada durdum.

Damon yanımda öksürdü ve burnunu çekti. "Bence o beni, benim onu incittiğimden daha fazla incitti" dedi zorla nefes alıp verirken. "Şişlenmiş bir domuz gibi kanıyorum. Tam benim tipimsin galiba kızım."

Güldü ve dişlerimi gıcırdattım. Çenesini *bu kadar* sert ısırdığımı fark etmemiştim. Ya da belki de burnuna vurmamdan dolayıydı.

İkisi de güzeldi.

"Okuldan kovuldun" dedi hırsla Kincaid, net bir sesle. "Babanın beni neyle tehdit ettiği umrumda değil. Senin yüzünden sonunda kahrolası ulusal haberlere çıkacağız!"

"Beni kovuyor musunuz?" diye meydan okudu Damon. "Eski mezunlar buna bayılacak. Üstelik zamanlaması da mükemmel. Sözleşmeniz yenilenmeyi bekliyor. Basketbol maçlarını kazanmaktan hoşlanmadığınızı duyana kadar bekleyin."

Önümüzde masaüstüne bir şey çarpınca irkilerek zıpladım.

Bıkkınlıkla gözlerimi kapattım. *Aman Tanrım.* Uğraşması zor biriydi. Üstelik kazanacaktı da. Kincaid onu okuldan atmayacaktı. Varlıklı, bağlantıları olan eski mezunlar eğitimden çok atletizmle ilgileniyordu.

Damon gerçekten büyüyüp tüm dünyanın onun için sonsuza kadar boyun eğmeyeceğini anlayana kadar bekleyin.

Ancak bu benim için sadece bir zaman meselesiydi. İndirilmesi imkânsız olacağı sınıra ulaşmadan önce bir hamle yapılması gerekiyordu. Onu okuldan attırıp okuldaki tüm öfke ve tavırla uğraşmak ya da kendimi Montreal'e geri göndermek. Gitmek istemiyordum. Bu onu bir daha asla görmemenin kesin yoluydu. Hayaletimi. Artık her kimse.

Ama eğer Damon beni köşeye sıkıştırsaydı ve ben de karşılık vermek zorunda kalsaydım buradaki hayat çekilmez olurdu. Kimse benim tarafımda durmazdı.

Ağzımdaki acı tadı yutkundum. "Zahmet etmeyin Bay Kincaid" diye mırıldandım. "Okuldan ayrılıyorum."

"Bok ayrılıyorsun" diye bağırdı Damon. Ve sonra Bay Kincaid'e, "Bu yalnızca bir anlaşmazlıktı. Onu yalnız bırakacağım. Söz veriyorum" dedi.

"Senin sözün..." diye alay etti.

"Ben yalan söylemem" dedi Damon, sesi öfkeyle sertleşerek. "İyi olacak. Yemin ederim. Bu okulda olduğum ve senin gözetimin altında olduğum sürece yılın kalanında ona bakmayacağım bile. Söz veririm." Ses tonunu eşitledi. "Basketbol takımı devam edecek, o da okulda kalacak ve biz de bu hiç olmamış gibi davranacağız. Babasının bilmesine gerek yok." Ve sonra bana döndü: "Değil mi?"

Çenemi sıkarak orada durdum ve ona bir gram bile dikkatimi vermedim. Doğruyu mu söylüyordu? Yolumdan çekilebilecek miydi?

Çünkü kalmayı çok fazla istiyordum.

"Onu rahat bırakacağım" diye tekrarladı Damon tekrar dekan sessiz kalınca.

Arkamızdan bir kadın, "Efendim" diye seslendi.

"Kıpırdamayın" dedi Kincaid bize ve onun yanımızdan geçip ana ofisin taşlarma çıktığını duydum. Kapı açıktı ve dışarıdan sesler duyabiliyordum.

Sonra onu yanımda hissettiğimde sıcak nefesi kulağımın hemen üzerindeydi.

"Özgürlüğünün sonuna kadar tadını çıkar Winter Ashby çünkü işimiz daha bitmedi" diye uyardı Damon kulağımın dibinden geçen alçak bir sesle, benimle alay ederek. "Büyü, bir şeyler öğren ve lisede eğlen ama 'siyahlar içinde' olmayı seven küçük kızı değiştirme çünkü ben de seni orada seviyorum. Sen daha fazlasını yaşamak için yeterince büyüdüğünde benim olanı almak için geri döneceğim."

Yüzümü başka tarafa çevirdim, hızla nefes alıp veriyordum.

"Ve uslu ol" dedi bana. "Birinin sana dokunduğunu duyarsam onun lanet kafatasını kırarım."

Ağzım kurudu, dışarıdaki sesler yaklaşırken midem bulandı ve sonra Kincaid odaya geri döndüğünde aramıza mesafe koyunca sıcaklığı gitti.

Lanet olsun ona.

Toplantı sona erdi, Kincaid Damon'a sert sözler etti ancak şartlarını kabul edip onu sorumlu tutacağını söyledi. Dekan ne ona güveniyor ne de hoşlanıyordu ama Thunder Bay toplumunun siyaseti, işini ve konumunu kaybetmekten korkan bir adamın kalbini kazanabilirdi. O her şeyden önce bu kasabadaki her ebeveynin bir çalışanı, sonra da bir öğretmendi.

Ofisten biri beni alarak sonraki dersime yönlendirdi, yanlış alarmdan sonra herkes içeri girmişti. Damon sola giderken ben sağa dönerek ana ofisten çıktım, ne kadar zamanım kaldığını ve tekrar buluştuğumuzda davranışını ne kadar ileri götüreceğini merak ettim.

Çünkü daha bitmemişti.

Sadece bekliyordu.

Bölüm 14

Günümüz

Gözlerimi kırpıştırarak uyandım ve yan tarafımdan sırtıma yuvarlanırken hemen irkildim. *Kahretsin.* Ağrı boynumun sol tarafına yayıldı ve onu bükerek esnetmeye çalıştım. Bütün gece hareket etmemiş olmalıydım. Bütün vücudum kaskatı kesilmişti. Hiç bu kadar derin uyumamıştım.

Doğrulup bacaklarımı yatağın kenarından kaydırdım, boynumu ve ayak bileklerimi döndürdükten sonra ayak parmaklarımı bir noktaya kadar uzattım.

"Of" diye inledim.

Yorgunluktan bitmiştim. Gözlerimi ovuşturunca biraz şiştiğini ve ağrıdığım hissettim.

Sonra her şeyi hatırladım. Dün gece Michael ve Erika'nın nişan partisindeki dans. Damon ve ben. Damon'ın ablamla geçireceği zevkli saatler için benimle alay etmesi.

Ağlamam. Çok fazla.

Yatağıma gelerek kapımı kilitlemiş ve yastığıma gömülüp ağlamıştım. Çünkü kendimi durduramamıştım ve duyulmak istemiyordum.

Ondan nefret ediyordum. Onun iğrenç sözlerinden, sigarasından, küstahlığından ve hiçbir şeyden sorumlu olmadığını düşünen deliliğinden nefret ediyordum. Beni yakalamasından, tehdit etmesinden ve gitmeme izin vermemesinden nefret ediyordum. Hakkı yoktu.

Ve onu özlemiş olmaktan nefret ediyordum. Bundan o kadar nefret ediyordum ki.

Birlikte olduğum kişinin o olduğunu bilmediğim halde onun sevdiğim kısımları hakkında şu an bile hissettiklerimden. Etrafımdaki kollarının hâlâ nasıl da korumacı olduğunu ve fısıltılarının, boynumda bıraktığı hissi sevdiğim zamanları bana hatırlatmasından.

Başımı iki yana salladım. Bir oyundu. Her şey bir oyundu. Beni kullanmıştı.

Ayağa kalkıp gözlerimi kapattım, vücudumu uyandırmak için kollarımı başımın üzerine uzattım.

Bir serpinti pencereme vurdu ve zihnimi temizlemeye çalışırken yağmurun evin içine sızan kokusunu içime çektim. Önce kahve.

Başımın üstünden bir gıcırtı duyuldu ve başımı geriye eğerek kulaklarımı sese kabarttım. Çatı katında kim vardı? Oraya hizmetçiler dışında kimse gitmiyordu ve artık onlardan hiçbiri yoktu. Tam zamanlı olanlar yani.

Koltuğa ilerleyerek üzerinde duran kazağı aldım ve üzerime geçirdim, kollarımı soğuk yüzünden ovuşturdum. Saçımı atkuyruğu yapıp kapı kolunun altında bulunan sandalyemi çıkardım ve yatak odamın kapısını açtım. Eğer isteseydi hiçbir şey Damon'ın bu odaya girmesini engelleyemezdi ama en azından birden fazla tekme gerekirdi ve gece uyurken bana bir tür uyarı verirdi.

Koridora adımımı attım, esnerken ayaklarımın altındaki serin tahta gıcırdadı.

Çok sessizdi.

Orada durdum, dışarıdaki yağmurun evin etrafında beyaz bir gürültü kalkanı oluşturduğunu ve evin derinliklerinde bir yerde, çatlak bir pencere veya duvardan esen bir esintiyi duydum. Uzak-

larda bir bülbül şarkı söylüyordu, her küçük ses, bastıran başka bir ses olmadığı için daha güçlü geliyordu. Ses yoktu.

Televizyon yoktu. Saç kurutma makinesi yoktu. Duş çalışmıyordu.

Ayak sesi, tabak sesi yoktu ve kapı açılıp kapanmıyordu.

"Hey Google" diyerek odama seslendim. "Saat kaç?"

"Saat sabah yediyi üç geçiyor."

Ailecek erken kalkardık. Annem ve Arion sabahları spor yaparken, ben de bol bol dans çalışırdım.

Ama dün gece bir partiye gitmiştik. Belki de uyuyorlardı?

Belki uyumuyorlardı. Ters bir şey vardı.

Dün gece Damon'la olan kavgama neden müdahale etmemişlerdi? Duymuş olmalıydılar.

"Anne?" diye seslendim tırabzanların üzerinden. Uyandığımda normalde ayakta ve evin içinde dolaşır olurdu. "Anne, uyandın mı?"

Çıt çıkmadı.

Tırabzanları takip ederek koridordan aşağıya yürüdüm ve önce annemin odasına girip kapıyı açtım. "Anne?" dedim hafifçe, onu uykusundan uyandırmaktan korkarak.

Yanıt yoktu.

Yavaş adımlarla odaya girdim ve yatağına giden yolu bularak ellerimi pürüzsüz, soğuk yorganın üstünde gezdirdim. Yatak hâlâ yapılıydı. Yoksa kalktıktan sonra mı yapmıştı?

Makyaj masasının durduğu yere yürüyüp lambayı buldum ve ampule dokundum, hafifçe vurdum ve soğuk olduğunu fark ettiğimde onu tuttum.

Bu lamba sadece geceleri ya da annem evde olmadığında kapanırdı.

Nabzım hızlandı.

Onun odasından çıkıp Arion'in ana süitine yürüdüm, içeri girerken de onun adını seslendim. "Arion?" dedim. "Burada mısın?"

Kontrol edince yatağının, lambalarının ve odasının anneminkiyle aynı şekilde el değmemiş durumda olduğunu gördüm. Damon'la paylaştığı dolaba yürüdüm ama içeri girmedim.

"Ari?" diye seslendim. Onun odasında olabilirdi.

Onun odasında.

Dişlerim ağrıyınca çenemi rahatlattım ve odadan çıkıp kendi evime döndüm.

Telefonumu komodinin üzerinden alıp uygulamaları aradım, Uber'i buldum ve gezinmeme yardımcı olması için VoiceOver'ı kullanarak bir araba çağırdım. Sürücüye engelli olduğumu bildirmek için promosyon koduna "yardım" yazmayı unuttum. Acelem vardı ve bu kasabada beni tanımayan kimse olmadığı için sorun olmazdı.

Üzerime bir kot pantolon, tişört ve ceket giydim ve beyzbol şapkasını taktım. Ayakkabılarımı ve çoraplarımı giydikten sonra zulamdan aldığım bir miktar parayı cüzdanıma koydum ve telefonumla cebime sıkıştırdım.

Aşağıya inip köpeğimi aradım. "Mikhail!"

Telefonumu çıkarıp sürücünün yerini kontrol ettim.

VoiceOver "Dört dakika" diye okudu.

"Mikhail!" Tekrar bağırdım ve tasmasını giriş masasındaki çekmeceden çıkardım.

Tepemde bir şey yine gıcırdadı ve nefesim kesilerek başımı salladım.

Bir yanlışlık vardı. Bu benim ailem olamazdı. İsimlerini seslendim. Cevap vermediler. Neredeydiler?

Damon, ne yaptın?

Buzdolabının kapanmasına benzer bir ses duydum ve belki de...

"Anne!" diye bağırdım.

Bu da neydi böyle? Köpeğim neredeydi?

Mutfağa koştum ve buzdolabına bakarak durdum. "Merhaba? Orada kim var?"

Yanıt gelmedi.

Kahretsin. Bir hamle yaparak arka kapıyı açtım. "Mikhail!"

Yağmur terasa ve tentelere vuruyordu ve ben onu duyamıyordum. Yağmur yağıyorsa içeri girerdi, yağmasa da bu kapının önüne sinmiş olurdu. Benim için koştuğunu ya da sudan kurtulmak için ağladığını söyleyen bir tasma sesi yoktu. Nereye gitmişti?

Yukarıdan iki ayak sesi gelince nefes almayı bıraktım.

Lanet olsun. Yedi yıl önce benimle ilk kez uğraştığı gecenin korkusu geri geldi ancak bu sefer dansımın beni bundan kurtarabileceğinden şüpheliydim.

Elimi cebime soktum, evin anahtarlarını zaten orada buldum ve ikisini silah olarak parmaklarımın arasına yerleştirdim. Kapıyı kapatınca telefonumun çaldığını duydum, muhtemelen aracımın burada olduğuna dair bildirim gelmişti. Bir elimde tasmayı, diğer elimde anahtarları tutarak bir adım geri gittim.

Birisi adım attığında sağ tarafımdaki zemin gıcırdadı ve ben nefes almaya çalıştım ama başaramadım. Sonra evin bir yerinden bir şey tıklandı, bir kapı yavaşça kapandı.

Ağırlık merdivenlerden birine çöktü ve perdedeki halkaların birinin çubuk boyunca kaydığını duydum. Yakından geliyordu.

Tavan arasında daha çok hareket oldu ve kafamda çoktan kaçmıştım.

Git. Tüm gücümü bacaklarımda toplayıp silahlarımı kavradım ve arkamı dönüp mutfaktan dışarı fırladıktan sonra ön kapıya giden yolu dümdüz koştum.

Kapı kolunu tuttum, hızla açıp dışarı, yağmura ve serin sabah havasma kendimi attım. Bir arabaya çarpıp kapı koluyla uğraştım ve sonunda kapıyı açtım.

"Jesse?" dedim uygulamadan aldığım sürücünün ismini söyleyerek.

"Evet, iyi misin?"

Telaşla içeri girerken kapıyı açık bıraktığım için evimin içinden gelen şeytani kıkırtıyı güç bela algıladım.

Göt.

Kalbim lanet olası göğsümden fırlamaya çalışıyordu.

Ve hâlâ ailemin nerede olduğuna dair bir cevap vermiyordu. Ya da köpeğimin.

"Kapıları kilitle" dedim ona.

Kilitledikten sonra çeşmenin etrafından dolaşarak uygulamaya daha önce girdiğim adres olan St. Killian's'a ilerledi.

Başımı geriye yatırdım, hâlâ elimde tasmayı tutuyordum. *Mikhail.* Tanrım, ona zarar vermezdi değil mi? Köpek giderek bana

daha az geliyordu. Damon'a mı ısınıyordu yoksa korkudan mı saklanıyordu bilmiyordum.

Yağmur ön cama vurdu ve sürücü muhtemelen benim keyifsiz olduğumu fark ederek sürüş sırasında sessiz kaldı.

Kısa bir yolculuktu. Arabayla St. Killian's evimden çok uzakta değildi. Will'den Michael ve Rika'nın Meridian City'de bir daireleri olduğunu öğrenmiştim ama yakın zamanda yenilenen evlerinde Thunder Bay'de neredeyse aynı oranda zaman geçiriyorlardı. Denize bakan eski, terk edilmiş bir katedraldi.

Sürücü çok geçmeden otoyoldan çıktı ve yıllar önce buraya geldiğim zamandan hatırladığım çakıl taşlarını hissetmeyi bekledim ama arabanın altında hiçbir çatırtı yoktu. Zemin asfaltla kaplanmıştı ve kilisenin etrafındaki araziye de bakım yapmışlardı muhtemelen. Garaj yolunu kaplayan İtalyan selvileri belki. Evin önünde bir çeşme ya da heykel ya da belki bir çiçek sergisi.

Durup arabayı park konumuna aldı ve dışarı çıkmaya hazır biçimde kapı kolunu açtı. Yolculuğun ücreti zaten kayıtlı kartımdan çekilmişti.

"Bana ön kapıya kadar eşlik eder misiniz?" diye sordum.

"Evet, elbette."

Kendi tarafından dışarı çıkarken ben de arabadan indim ve o yaklaşırken onunla buluştum. Onu tanımıyordum ama büyük bir kasaba değildi. Muhtemelen kör olduğumu biliyordu.

Kolunu tuttum ve beni garaj yolundan geçirip eve götürdü.

"Merdivenler var" diye uyardı.

"Tamamdır" diye yanıtladım ve ilk basamağı buldum. "Peki kapı tam üstte mi?"

"Evet."

"Tamamdır, buradan sonrası bende" dedim.

"Emin misiniz?"

"Evet, teşekkür ederim."

Rika bugün takılmak için buraya gelmemi söylemişti, bu yüzden evde olacağını biliyordum. Ancak saat erkendi.

Şoför beni bırakıp arabasına yürüdü, beni beklemesini isterdim ama taksi gibi çalışmıyorlardı. Daha sonra başka bir araba çağırmam gerekecekti.

Merdivenlerin tepesine ulaştım ve bir kapı zili aradım ama bulamadım. Ancak tokmağı bulup iki kere vurdum ve bekledim.

Lütfen evde ol. Lütfen uyanık ol.

Damon'ın arkadaşları –öğrendiğime göre eski arkadaşları– bütün gün tehdit etse de asla incitemeyeceği yegâne kişilerdi. En az onun kadar, belki daha fazla güçlülerdi. Damon durdurulabilirdi.

Kapı tokmağına bu sefer üç kez vurdum ve bekledim, gök gürültüsü tepemde gümbürdeyince yağmur biraz daha şiddetlendi.

"Kimse var mı?" dedim nafile olduğunu bile bile. Eğer kapıya çarpan devasa demir parçasını duymadılarsa...

Katedralin kullandığını bildiğim orta çağ tarzına uygun, ağır metal bir halka olan kapı kolunu tuttum ve çevirdim, kapı sihirli bir şekilde açıldı.

Bu en azından ayakta oldukları anlamına geliyordu.

"Merhaba, evde kimse var mı?" diye seslendim. "Ben Winter Ashby."

İçeri girip kapıyı kapattım, o muhteşem kokuyu içime çektim. Kahve, vanilya ve taş karışımı. Üstümdeki havayı hissedebiliyordum ve tavanın çok yüksek olduğunu biliyordum. Bol miktarda temiz ve ferah hava kokuyordu. Ancak burayı ısıtmak tam bir kâbus olurdu.

"Kimse var mı?" dedim.

Yine cevap gelmedi. Telefonumu çıkardım.

"Erika Fane'i ara" dedim.

Telefonum öttükten bir süre sonra hattımın aramaya başladığını duydum ve ardından evin bir yerinde onun telefonunun çaldığını duydum. Tepemden LAUREL'ın *Fire Breather* olan zil sesi çaldı ve gülümseyerek sesi takip ettim. Onun evine girmek istemiyordum ama kaybedecek zamanım da yoktu.

"Kimse var mı?" dedim şakıyarak yine.

Burada olmaları gerekiyordu. Ayağım bir basamağa inince sese yaklaştım ve tırmandım, telefonunu birkaç merdiven yukarıda buldum. Tam çalmayı bırakıp sesli mesaja düştüğünde telefonu aldım. Aramamı sonlandırdım.

Bir adım daha attım ama bu sefer bir şeye sürttü ve eğilip uzun ve dolu bir kumaş yığınını aldım. Bir elbise.

"Kolye kalsın" dediğini duydum Michael'ın. "Sadece kolye."

Ne?

Bir adım daha attım ama bir inleme duyunca durdum.

"Sen şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadınsın" dedi zor nefes alırken. "Her zaman çok tatlı küçük bir şeydin."

"Michael" diye iç çekti Rika.

Ah, kahretsin. Elbiseyi bıraktım ve nefesimi duyacaklarından korkarak elimi ağzıma götürdüm. Eve yeni gelmiş olmalıydılar. Dün gece partiden sonra ne yaptıklarını merak ettim.

Yavaş ve dikkatli adımlarla merdivenlerden aşağı indim.

"Ama sen benden bir şeyler saklıyorsun" dedi ona.

Ve durdum.

"Sırlarının olması hoşuma gidiyor" diye devam etti sıcak ve tehditkâr bir sesle. "Bu beni her açıdan deli ediyor. Belki benim de sırlarım vardır."

"Senden şüphelenmemi mi istiyorsun?" diye meydan okudu Rika.

Ama sonra nefes nefese bir inilti çıkardı ve ben bir adım daha aşağı indim, tahta merdiven ağırlığımın altında gıcırdıyordu.

Siktir! Durdum, yüzüm dehşetle buruştu. Bunu duymamışlardı değil mi? *Lütfen, lütfen, lütfen...* Orijinal katedralde ahşap merdivenler var mıydı? Bunlar taş değil miydi? Taş ses çıkarmazdı.

"Şüphelenmiyor musun?" diye sordu. "Şehir dışında çok zaman geçiriyorum Rika. İstediğim kişiden istediğimi alabilirim."

Rika sızlandı. "Evet yapabilirsin ama yapmıyorsun."

"Nereden biliyorsun?"

Yatak gıcırdadı, inlemeler ve nefes almalar izledi ve ben kör yerine sağır olmayı dileyerek başımı iki yana salladım.

Kavga ediyorlardı.

Sevişirken.

Bu garipti.

"Çünkü sen aptal değilsin" diye ona cevabı yapıştırdı. "Kimse vücudunda benim gibi hissetmeyecek."

Yatak başlığı giderek daha hızlı duvara çarpmaya başladı ve kafam onların nefesleri ve inlemeleriyle doldu, solukları hızlandı.

"Rika" diye nefes verdi.

"Bunu kaybetme riskini asla göze alamazsın" diye alay etti.

"Hayır" diye kabul etti. "Bundan başka hiçbir şey istemiyorum. Siktir bebeğim."

Yapmakta oldukları işe kendilerini kaptırdıklarında Rika yüksek sesle, "Seni seviyorum Michael" diye fısıldadı. "Seni her zaman sevdim."

Ve orada durdum, artık ne ürküyor ne de mahremiyetlerine tecavüzümden korkuyordum, onların hissettiği her şeyi hissedip daha fazlasını istiyordum.

Sürtünen tenler. Onunla yanan ve canlanan vücudum. Nefesi. Dili. Ağzı ve elleri. Karnımı ve kalçalarımı ısıran dişleri.

Başka hiçbir şey istememe hissi ve ona sahip olmamaktansa bir daha asla yemek yememeyi tercih ederdim.

Seni... kirletmek istemiyorum.

"Benden ne sakladığını öğreneceğim" diye hırladı Michael yatak sallanırken.

"Deneyebilirsin."

"Hemen çekip seni böyle bırakmalıyım."

"Hayır, lütfen" diye sızlandı.

"Ya da belki de cevabı senden alırken çok fazla eğlenirim. Dön."

Ağırlıklar değişti, belki de vücudu ters döndü ve girdikleri pozisyonu biliyordum. Bunu henüz yapmamıştım ama yapmak istiyordum. Bir gün.

Beni kirletmeyeceksin. Sen yok. Ben yok. Bu biziz. Biz.

Gözlerim yandı, çenem titredi. Ancak bunları herhangi biriyle yapmak istemiyordum.

Bir vücut sırtıma baskı yaptı ve gözlerimi kırpıştırarak boğazımdaki gözyaşlarını yuttum.

"Bir sonraki randevumuz için benim sana gelmem gerekiyordu" diye alay etti Will başını omzuma yaslayarak.

Üst katta Rika ve Michael daha yüksek sesle ve daha sert bir şekilde hareket etmeye başladı.

"Endişelenme" dedi ve sesindeki sırıtışı duydum. "Onlara kulak misafiri olduğunu söylemeyeceğim."

Arkamı döndüm ama gitmeme izin vermedi. Nefesinden içki kokusu aldım. Henüz o da mı yatmamıştı?

"Yüzündeki ifade" dedi bana, sesini kısık ve mahrem tutarak. "Birinin sana bunu yapmasını mı diliyorsun yoksa birisinin sana bunu yaptığını mı *hatırlıyorsun*?"

İkincisi. Demek ki Michael ve Rika sevişiyordu.

Onu itip merdivenlerden indim ve büyük odanın içinden geçerek tekrar ön kapıyı buldum.

"Eve götürmemi ister misin?" diye sordu.

"Sarhoşsun." Kapıyı çekip açtım. "Birini çağıracağım."

O noktada Michael ve Rika'nın beni duyup duymamasını umursamadan kapıyı çarptım ve yağmur şapkamı ve omuzlarımı döverken merdivenlerden aşağı yürüdüm.

Arkamdaki kapı tekrar açıldı ve ben ne olduğunu anlamadan döndürülerek güçlü kolların arasına alındım ve bir ağız benimkisinin üstüne kapandı ve dili içeri girdi.

Homurdanarak onu uzaklaştırmayı denerken viskinin hafif kalıntılarını tattım, dili benimkine sürtünerek oynadı. Ayak parmaklarımın ucunda kalmaya zorlandım ve Will ensemden tutarak tadıma vardı. Nefesi ve sıcaklığı şurup gibi vücudumdan ayak parmaklarıma kadar yayıldı. Her santimim aniden açlıktan ölüyordu.

Ağzımdan çekildi ama beni kollarının arasında tuttu. "Fena halde sikilmen gerekiyor" dedi bana. "Damon'ın yapmasını istemiyorsan ben yaparım." Sonra eğilip ağzıma fısıldadı. "Bu teklifi ayık bir şekilde de yapardım."

Gitmeme izin verdi ve sığ nefesler alırken serin yağmur sıcak cildimde güzeldi.

"Yakında görüşürüz Winter" diye alay etti ve eve geri döndü.

Bir süre daha orada durdum ve başka bir araba çağırmadan önce titrememin sakinleşmesini bekledim.

Haklı olabilirdi. Yirmi bir yaşındaydım, sağlıklı ve aktif bir cinsel hayata sahip olacak kadar büyüktüm ama bu tekrar gerçekleştiğinde bunun Erika ve Michael arasındaki gibi olmasını istiyordum. Oyun oynamayı seviyor gibiydiler ama aralarında tutku ve aşk vardı.

İyi hissettiren şey aşktı. Maalesef geçmiş tecrübelerimde bu tek taraflıydı. Biraz rahatlamak için Will'in teklifini kabul etme fikrine kapılabilirdim ama o bundan daha fazlası olmazdı. Onu arkadaş olarak istiyordum.

Asıl soru şuydu: Damon'ın mı benim mi tarafımdaydı?

Tasmayı cebimden çıkardım ve ucundaki ağır metal klipsin yanımda sallanmasına izin verdim.

Köpeğim hangi cehennemdeydi?

"Ne duyduğunuzdan emin değilim Bayan Ashby" dedi bana Crane, evin arkasmdan girişe yürürken. "Ama bu sabah evde sizden başka kimse yoktu. Damon siz daha uyanmadan şehre yola çıktı, ben bazı işlerle ilgileniyordum ve burada başka kimse yoktu."

Evimin açık kapısının hemen önünde durdum, yağmur arkamdaki garaj yoluna büyük damlalar halinde düşüyordu.

"Peki ya ailem?"

"Dün gece partiden sonra gittiler." Masalardan birinin çekmecesini açıp anahtarları çıkardığını duydum. "Onları havaalanına kendim götürdüm."

"Gittiler mi?" dedim bağırırcasına. "Ne demek istiyorsun?"

Annem ve Ari gitmiş miydi? Bensiz?

"Evet, balayı için Maldivler" diye bilgi verdi bana hatırlatırcasına. "Damon, Bayan Ashby ve Bayan Torrance'ı onsuz önden gönderdi. Birkaç gün içinde onlara katılacak."

"Bekle, yani dün gece eve geldiğimde onlar çoktan gitmişler miydi?"

Başımın döndüğünü hissettim, kafam sanki vücudumdan uzaklaşan bir balondu. Damon'la yüzleşmemiz zihnimde ağır

çekimde oynadı, söylediğimiz her şeyi ve yaptığı tehditleri yeniden değerlendirdi ve tüm bunlar olurken ailem evde bile değildi. Ari'yle yapacaklarına dair alayları boştu ve ben bu çatının altında, evde onunla yalnız başıma, ailemin yakında olduğu güvencesi olmadan yatağa gitmiştim.

Crane sonunda, "Evet hanımefendi" diye yanıtladı.

Beyzbol şapkamı çıkardım ve saçlarımın tepesini yumruklayıp gözlerimi kapattım. *Siktir.*

Bu sabah olanları hayal etmemiştim. Evde benimle biri daha vardı. Daha doğrusu birkaç kişi. Bütün bu sesler ve hareketler evin farklı yerlerinde aynı anda mı oluyordu? Sadece korkumdan her küçük gıcırtıya karşı aşırı tetikte değildim. Ne duyduğumu biliyordum, kahretsin.

Peki o gece biri tiyatro tuvaletinde benimle dalga mı geçmişti? Damon kendisi olmadığını iddia etmişti. Bunların hepsi onun işi olmalıydı.

"Evi baştan aşağı aradım" dedi. "Burada hiçbir şey yok."

"Sanki sana güvenirim de" diye çıkıştım.

O canavar için çalışıyordu. Damon'ın önünde el pençe divan durup çıkarlarını korumak için para alıyordu, benim değil.

Ve Damon'ın beni korkutmaya bayılmak gibi uzun bir geçmişi vardı.

Ancak Crane itiraz etmedi. Sadece boyun eğdi. "İzninizle hanımefendi."

Anahtarları şıngırdayarak yanımdan geçince gideceğini sandım ve sesimi sert tutarak seslendim. "Köpeğim kayıp" dedim ona. "Lütfen ayrılmadan önce mülkün etrafına bir göz atar mısın?"

"Evet Bayan Ashby."

"Ya arkadaşım?" diye sordum. "Dün gece eve güvenli bir şekilde varabildi mi?"

"Evet hanımefendi."

Öğrendiklerimden sonra Ethan'la konuşamazdım ama onun bir hendekte yatmasını da istemiyordum.

"Ve ona –ya da başkasına– daha fazla zarar vermeyecek ya da dahil etmeyeceksin" diye belirttim sormak yerine.

"Bay Torrance bu soruyu yanıtlayacak kişinin siz olduğunuzu söyler hanımefendi."

Ah, eminim söylerdi.

Eğer kaçarsam, şikâyet edersem, onu utandırırsam ya da herhangi bir şekilde yaramazlık yaparsam o da yakınlarıma zarar vererek beni incitirdi. Bu kadar iyi bir stratejist olması neredeyse etkileyiciydi. İnsanlar çok fazla şeye dayanabilirdi ve onunla savaşmak için kendimi riske atmakta hiçbir beis görmeyeceğimi biliyordu ama başkalarını riske atmak daha ağır bir yüktü.

Crane kapıyı arkasından kapatarak gitti ve ben de kapıyı kilitleyip tüm girişleri, pencereleri kontrol etmek ve kullanmayacağım odaların kapılarını kapatmak için alt katın geri kalanını dolaştım. Daha sonra bir veya daha fazlasını açık bulmak bana evde birinin olduğuna dair bir ipucu verirdi.

Ceketimi çıkarıp telefonumu çıkardım ve annemi aramak için açtım.

Ya da annemi aramaya çalıştım.

Telefon açılmadı.

Sonra dün gece şarj etmek için fişe takmayı unuttuğumu hatırladım. Ağlama isteğimi bastırarak derin bir nefes verdim.

Giriş masasmdaki çekmeceyi hızla açtım, şarj cihazını çıkarıp telefonu prize taktım ama onu açıkta bırakmamanın daha iyi olacağına karar verdim. Bu yüzden kabloyu çekmecenin arkasından geçirdim ve şarj olurken telefonu çekmeceye sakladım. Gerçekten isteseydi benden alırdı ama öncesinde birkaç arama yapabilecek kadar şarj edebilmeyi umdum.

Annem beni nasıl böyle bırakabilirdi? Ben dün eve dönmeden birkaç saat önce eşyalarını toplatmış, kıyafetlerini değiştirmiş ve evden çıkartmıştı ve ne o ne de Crane bir mesaj göndermiş, henüz hiçbir arama almamıştım –bildiğim kadarıyla ama şarj olur olmaz telefonumu kontrol edecektim– ve başka kimse benimle iletişime geçerek annemin endişelendiğini veya bana ulaşmaya çalıştığını söylememişti.

Beni öylece terk etmezdi. Arion ederdi ama annem değil. Onu evden çıkarmak için onu nasıl tehdit etmiş ya da bir yalan söyle-

mişti? Kendisi mi halletmişti yoksa babasının kiraladığı adamlardan bir kısmını mı kullanmıştı?

Peki gerçekten Maldivler'de miydiler? Ta lanet Asya'da? Ari hep gitmek istemişti. Damon kurtulmak için her şeyi kabul ederdi.

Ama onlara katılmayacaktı.

Hiçbir yere gitmiyordu. Bunu ben bile biliyordum.

Mutfağa yürüyüp dolaptan bir bardak aldım ve şişelenmiş suyla doldurdum, suyun tepeye yaklaştığını hissetmek için parmağımın ucunu bardağın kenarına batırdım. Uzun bir yudum içtikten sonra gözlerimi kapattım ve evi dinledim. Rüzgârı, yağmuru ve buzdolabının uğultusunu emen zeminleri, suyu ısıtan ısıtıcıyı ve sessizliği.

Çok fazla sessizdi.

Kanım tenimin altında aktı ve kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Hâlâ hissediyordum. Bu sabah da aynısını hissetmiştim.

Gıcırtı yoktu. Ayak sesi yoktu. Müzik yoktu.

Mikhail yoktu.

Ama hâlâ oradaydı. Havadaki ağırlık.

Ve biliyordum.

Sadece biliyordum.

Mikhail için bir kâse mama koydum ve dışarıda bir yerde olması ihtimaline karşı suyunu tazeledim. Olmadığını biliyordum. Şimdiye kadar geri dönerdi. Ama bu durumda...

Sonra suyumu alıp üst kata, banyoya yöneldim, sanki bütün gece uyumamışım gibi gözkapaklarım kapanmaya çalışıyordu.

Suyu bırakınca granit tezgâhta tıngırdadı ve küvete yürüdüm, suyu açarken kenarına oturdum. Suyu dayanabildiğim kadar sıcak hale getirerek orada oturdum, elimi suyun altında tutunca buhar yüzüme geliyordu.

Gözlerimi kapatıp her şey çok sessizken, nabzımın içimde gümbürdediğini hissettim.

Seni hissediyorum.

Seni her yerde hissediyorum.

Elbisesindeki karanfilleri, tenindeki çeşmeyi.

Dilindeki sözleri, dudaklarındaki nefesi.

Boynumda duran elini, sessizliğindeki keskinliği.

Koridorun sonunda. Çalışma odasında oturuşunu. Dışarıda yağmurda.

Açık banyo kapısında.

Veya odanın tam köşesinde.

Tam burada. Beni izleyişini.

Her zaman geliyordu.

Ya da...

"Belki hiç ayrılmadım." Sözleri aklıma geldi.

Hapishanedeyken buradaydı. Başka erkekleri arzulamak istediğimde de buradaydı. Dans ettiğimde, ağladığımda, yalnız kaldığımda ve insanlarla dolu bir odada sessiz kalıp onu düşündüğümde de buradaydı.

Gerçek şu ki Michael ve Rika'nın sahip olduğu şeye ben de sahiptim. En azından sahip olduğumu sanmıştım. Hayatımın en mutlu günleriydi. Yalan olmasına rağmen en iyi hissettiğim zamanlardı.

Damon.

Kapıyı kapatmak faydasızdı. Mücadelem yeterli değildi.

Kontrol altına alınamazdı. Bırakmak zorundaydım.

Ayağa kalkıp ayakkabılarımı çıkardım ve tişörtümü başımın üzerinden geçirip yere bıraktım. Açlıktan ölmeme, kuru olmasına veya zar zor nefes almama rağmen dudaklarımı yalamadım.

Sakin ve yavaş, sanki beynim kafamın üzerinde süzülüyormuş ve kendimi yukarıdan izliyormuşum gibi, sutyenimi çıkarıp kot pantolonumun düğmelerini açtım, ikisinin de düşmesine izin verdim ve parmaklarımı külotumun lastiklerine taktım, durdum.

Gıcırtı yoktu. Ayak sesi yoktu. Açılan veya kapatılan kapı yoktu.

Ama onu hissediyordum.

Serin ekim havası tenimi okşuyor, meme uçlarımı belirginleştirip sertleştiriyordu ve külotumu bacaklarımdan aşağıya itmeden önce sadece bir an daha tereddüt ettim.

Suya adım atıp kendimi alçalttım, altımda bir santim su vardı ve anında mutlak sıcaklıkla birlikte tenime ürperti yayıldı. Neredeyse inleyecektim.

Tekrar gözlerimi kapatıp dizlerimi göğsüme çekip sarıldım, su aktı, etrafımda buharlar yükseldi ve ayak parmaklarım suyun içinde kıvrıldı.

Sıcaklık vücuduma yayıldı, kaslarımı ve sinirlerimi rahatlattı ve uzuvlarımın bir dayanak noktası gibi hissetmesine neden oldu. Hareket etmek istemiyordum ve şu anda bunu umursamaya da niyetim yoktu.

İncit beni. Yine de kazanamayacaksın.

Gıcırtı yoktu. Ayak sesi yoktu. Kapı sesi yoktu.

Çıt çıkmadı.

Beni izlerken ne görüyordu?

Düşmanını mı? Yoksa istediği bir şeyi mi?

Ben eziyet edilecek biri mi yoksa oynanacak bir şey miydim? Farkı biliyor muydu?

Sevmemi mi istiyordu?

Ne görüyordu?

Onu hissettiğimde kollarımdaki tüylerin diken diken olduğunu ve cildimin bir zırh gibi sertleştiğini hissederek uzaklaştım ve içimde öfke ve şiddet girdap gibi döndü çünkü onu parçalamak, onu incitmek ve ona öyle olmadığımı, henüz korkmadığımı kanıtlamak istedim.

Çıldırmak üzereydim ama çocuk değildim.

Şu an bana baktığında ne görüyordu?

Yaşlı gözlerimi, titreyen ellerimi ve büzüşmüş tenimi mi?

Yoksa yalnız olduğumu mu görüyordu? Bunca zamandır çıplak, ıslak ve yalnız olduğumu mu?

Bunca zamandır.

Süngeri alıp ıslattım, bükülmüş dizlerimin üzerine sıktım ve tekrar tekrar bacaklarımdan aşağı düşmesine izin verdim. Sonra aynı şeyi boynuma da yaptım, saçlarımı yana kaydırıp sıcak suyun sırtımdan aşağı akmasına izin verdim.

Süngeri gerdanıma getirerek başımı geriye eğdim, omurgamı dikleştirerek oturdum, suyu sıkarken bacaklarımı kıvırıp bağdaş kurdum ve su memelerimden ve karnımdan aşağıya akarak beni okşadı, sıcaklık öyle güzel hissettiriyordu ki nefes nefese süngeri boynuma sürterek bunu tekrar tekrar yaptım.

Ve bu gece yatağında, hava geç ve karanlık olduğunda ve evde çıt çıkmadığında... benden nefret ettiğini düşündüğün için kızgın ve kırgın olduğunda ve yine de kimse bilmeyeceği için kendini anımla tatmin etmek üzere elini örtünün altına kaydırdığında...

Küveti yeni tıkamadığım için altımda hâlâ sadece birkaç santim su varken arkama yaslandım ve süngeri yavaşça gövdemden, memelerimin arasından ve karnımdan aşağı kaydırarak neredeyse külot çizgisine ulaştım.

Kapalı gözkapaklarımdan yaşlar akmaya başladı ama üzgün değildim. Sadece lanet bir tornavida gibi beynimi ve midemi delen ve bacaklarımın arasında biriken şeylerden kurtulmamı sağlayacak bir şey, herhangi bir şeyin olması arzusuyla tenimin her santimi tutkuyla karıncalandı.

Seni bir hayvana döndürecek kadar kuvvetli öfke, hiddet, sıcaklık Winter. İlkel bu.

İlkel.

Anlamı yoktu ama güçlüydü. İhtiyaçtı.

Göğsüm gittikçe daha sert bir şekilde yükselip alçalıyordu, uyluğumun iç kısmına sürtünen süngeri kavrayıp onun zihnimde beni izlediğini gördüm. Bana asla yapmayacağı şeyleri ve kendi başıma yapabileceklerimi ona izlettirdiğimi.

Bir memeyi yakalayıp yuvarlak, mükemmel şeklini hissettim ve sıktım, sonra elimi çekip onun zıplamasını sağladım.

Süngeri bırakarak kendimi, bacaklarımın arasını avuçladım ve başımı yuvarlayarak bir parmağımı içime kaydırıp inledim.

Bana baktığında ne görüyordu? İstiyor muydu? Ablam şehir dışındayken beni sikmeyi, ağzını üzerimde ve ellerini çarşaflarımın içinde terli, istekli tenimde mi istiyordu?

Yoksa küçük dansçısının kendisi için gösteri yapmasını mı istiyordu? Onun gelmesini sağlamamı ama beni asla kirletmemesini.

Hızlı soluklar alarak bedenimi yukarı kaydırıp bacaklarımı küvetin ucundan sarkıttım ve başlığı ayarlayarak yoğun su akışının yavaşça damlamasını ve daha ılık olmasını sağladım.

Yukarıdaki musluktan akan ince su klitorisime çarpınca bir inilti çıkardım, vücudum anında zevkten sarsılmaya başladı.

Ancak burada herhangi bir kontrole sahip değildim. Sevişmek istiyordum. Küvetin her iki yanından tutarak kendimi yukarıya çektim, akışa yaklaşırken bacaklarım hâlâ kenardan sarkıyordu ve kendimi tam altına konumlandırdım.

Su çarparak küçük klitorisimi dövdü ve ağzımı açtım, kalçalarımı ona yuvarlarken inledim. Memelerimi dışarı çıkarıp onu daha sert ve daha hızlı sürterken, küçük akıntı hafifçe vurup alay ediyor, hava tenimi gıdıklıyordu.

Meme uçlarım gerginleşti ve bir ağız istedim. Öpülmek ve emilmek istiyordum ve tam da Will'in ihtiyacım olduğunu söylediği şeye ihtiyacım vardı.

Bacaklarımı daha geniş açtım, bacaklarımdaki ve kolumdaki kasları gererken kendimi açtım, suyla mastürbasyon yaptım.

Beni izledi. Hoşuna gitti mi?

Vücudum doldurulmak için yalvarırken içimdeki baskının arttığını hissederek sızlandım ve inledim. Kalçamı daha hızlı hareket ettirerek musluk başlığını sanki onun kafasıymış gibi yakaladım, daha sert sürtünüp daha derin, daha yüksek sesle nefes alıp veriyordum.

"Sen patron değilsin" diye soludum onunla alay ederek. "Benim patronum değilsin. Küçük kız kardeş canının istediğini yapar. *Kimi* isterse. Sen benim babam değilsin."

Orgazm doruğa ulaştı, daha çok titreyip sarsıldım, sonra başımı geriye attım, gözeneklerimden sıcaklık çıkıyor ve zevk kıvılcımlar gibi tüm vücudumu sarıyordu.

"Ah, kahretsin" diye bağırdım. "Siktir."

Vücuduma yayılırken her kas gerildi ve pozisyonumun gerilimiyle yansam da o kadar güçlü gelmiştim ki ağlamak istedim.

Kendimi tekrar küvete indirmeden önce neredeyse bir dakika kadar öyle kaldım, sakinleşmeye çalıştım.

Ondan nefret ediyordum. O, başıma gelen tüm kötü şeylerdi.

Ama o, dans dışında kendimi canlı hissettiğim tek zamandı.

Onunla olmak dans etmek gibiydi. Ölümle dans etmek gibi.

Birkaç dakika daha geçtikten sonra oda yeniden sessizliğe büründü ve dizlerimi yeniden göğsüme çektim.

"Orada olduğunu biliyorum" dedim artık odada nerede dikiliyorsa. Hep durduğunu bildiğim yerdeydi çünkü ev ağırdı, çok sessizdi ve elbiselerindeki karanfil kokusunu, tenindeki çeşmeyi ve nefesindeki sıcaklığı alabiliyordum.

"Ve artık biliyorsun..." dedim "geldiğimde hep gözlerimi kaparım."

Lisedeyken gözlerimi zevkten kapatıp kapatmadığımı sormuştu ve şimdi cevabını öğrenmişti.

Hareket etmedi, ben de. Artık umrumda değildi. Ne yapacağını merak etmekten yorulmuştum. Şimdi o benim ne yapabileceğimi merak ediyordu.

Bu onun için bir oyundu ve sorun yoktu.

Artık oynayan tek kişi kendisi değildi.

Duzenleme
Ny.Ozlem

Bölüm 15

Günümüz

Küvetin üzerine eğildim, ellerimle kenarlarından kavradım ve onun mastürbasyon yapmasını izlerken ağzından bir metreden daha az uzakta durdum.

Yüce İsa. Nasıl güzeldi.

Ve benimdi. Hoşuna gitse de gitmese de tamamen benimdi. Bunu benim için yapacaktı. Bundan sonra sadece benim için.

Bir tutam saç yüzüne düştü, her nefes alışında dudaklarının arasından girip tekrar çıkıyordu.

Benim. İşte Arion'e bu yüzden tahammül ediyordum. Çünkü onun küçük kız kardeşi benim en sevdiğim küçük sürtüğümdü. *Tanrım, şuna bak.*

Vücudu dalgalanıyor ve kalçaları sallanıyordu, göğüsleri sıçrıyordu, bacakları genişçe açılmış halde küvetin kenarından sarkıyordu... Su damlaması onun küçük klitorisine sataşıyordu ve ben de su olmak ve onun tattığını tatmak, ona yaptığını yapmak isteyerek dilimi dişlerimin arka tarafında gezdirdim.

Ayakta olmadığı zamanlarda bile dans ediyordu.

Zevki sürerek sallandı ve başını geriye atıp inledi, ben de gözlerimi vücuduna indirdim, dokunduğum her şeyi hatırladım ve

geçen onca yılda yeni olanları özümsedim. Aynı gergin karın ve biçimli uyluklar. Aynı sıkı, yuvarlak kalça ve memeler, dümdüz dışarı çıkan ve emilmek için yaratılmış meme uçları.

Ama saçları artık daha uzundu, midesinde ve bacaklarında birkaç kas daha fazlaydı ve amı... İçine girdiğim en dar şey. Artık bir kadındı. Bu sefer ona karşı nazik olmak zorunda kalmayacaktım.

Gözlerimi tekrar yüzüne kaldırıp başımı eğdim ve kaşlarının zevk ve acıyla çatılmasını izledim ve üstdudağının üzerindeki terin tadım alabilmek için onu öpmek istedim.

Beni düşünüyor muydu? Bunu çok yapıyor muydu? Bu kadar fena bir şekilde ihtiyacı mı vardı? Bacaklarının arasında bir adamın olması kadar iyi bir his miydi?

Onu şimdiki gibi görmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Kendini tekrar küvete indirdi, dizlerini yeniden göğsüne çekti ve nefesini sakinleştirdi.

Hayır, tekrar yap. Çok serttim ve şimdi onun içine girsem ne kadar ıslak olurdu? Tanrım, bana ne yapıyordu? *Tekrar yap.*

"Orada olduğunu biliyorum" dedi.

Ve gözlerimi gözlerine kaldırdım, onun sakin ve kararlı bir şekilde boşluğa baktığını gördüm.

"Ve artık biliyorsun..." diye devam etti. "Geldiğimde daima gözlerimi kaparım."

Orada kaldım, az önce bedenimdeki ateş artık buza döndü. Burada olduğumu biliyordu. Başından beri biliyordu. Kapıyı açık bırakması tuhaf gelmişti. Evde yalnız olduğunu düşündüğünü varsaymıştım. Ortalıkta olanları izlediğim için beni suçlayamazdı.

Ama bunu o planlamıştı.

Elimi kaldırıp yüzüne götürdüm, pençelerim bükülmüştü ve sevimli küçük boynunu yakalamak için can atıyordum ama... geri çekildim. Amacı beni kışkırtmaktı ve yatağıma bu şekilde düşmeyecekti küçük Winter.

Güçlü olduğunu düşünüyordu. Benimle oynayabileceğini sanıyordu.

Deneyebilirdi. Seni bir kez elde ettim. Sana tekrar sahip olacağım.

Sessizce ayağa kalktım ve nihayet küvetten çıkıp kendini bir havluya sararak banyodan çıkarken orada durdum. Sessizce onu

takip ettim, banyo kapısının hemen önünde durup koridorda ilerlemesini izledim, arkasında birinin olup olmadığını duymak için başını çevirmedi ve arkasında bir şey olduğundan korkmadan yatak odasına girip kapıyı arkasından kapattı.

Evin sessizliği ve önümüzdeki uzun gecelerin beklentisiyle derin bir nefes aldım. Ari ve annesi gitmişti.

Babası gitmişti.

Bütün hazırlıklar tamamdı.

Odama girdiğimde kapıyı kapattım ve Mikhail'in yatakta uyuduğu yerden başının fırladığını gördüm. Ayağa fırladı, kuyruğunu salladı ve dili ağzından dışarı çıktı.

Bir ödül maması için cebimi karıştırırken tuhafça gülümsememe engel olamadım. Elimdekini tek lokmada yuttu, ben de diğer elimle sarı kafasını okşadım. Bazı hayvanların kendilerini besleyen eli ısırmamayı bilmeleri, diğerlerinin ise doğalarının böyle olduğunu inkâr edememesi şaşırtıcıydı.

"Uyuyamıyorum oğlum" dedim ona, artık iki elimi de başında gezdirerek. "Bir hayvan için o kadar da karmaşık sayılmaz değil mi? Neden ihtiyaçlarım basit olamıyor?"

Ya da fiziksel?

Sevişmek istiyordum. Yavaş olmasını, korkusunu ve arzusunu hissetmeyi ve ağzının ona verdiğimi geri vermesini istedim.

Ama onun aklına ihtiyacım vardı.

"Hepsi kafamın içinde" diye mırıldandım.

Kontrol. Anılar. Vücudumuzun bize ihanet ettiği bilgisi ve ödülün zihin olduğu. Aslında ne istediğimizi bedenimiz değil zihnimiz biliyordu.

"Uyan!" diye fısıldıyorum Banks'i sarsarak. "Uyan!"

Uykulu uykulu başını kaldırıyor. "Ne? Hı?"

Örtüyü yırtıp bileğinden tutup onu yatağımdan dışarı çekiyorum. Beş yaşındaki bir çocuğu sürüklemek gibi. Kız kardeşim on dört yaşında ama benle kıyaslandığında hâlâ çok uzun ve ince. Üstelik ben ondan sadece bir yaş büyüğüm. Boxer'ım tişörtüm üstünde emanet gibi duruyor.

Ayak sesleri yatak odamın dışındaki merdivenlerden geliyor. Kapıyı kilitlemeyi unutmuşum.

Banks'i dolaba itiyorum ve o da ne yapılacağını bilerek yerine oturuyor. Metal müzik çalan kulaklığını ona takıyorum. "Ben seni alana kadar dışarı çıkma" diyorum ona.

Yatak odamın kapısı gıcırdayarak açılırken kapıyı kapatıyorum.

Annem çıplak ayakla, koyu mor bir iç çamaşırı ve sabahlık giymiş olarak odama giriyor, beni uyanık görünce yüzünde şaşkın bir ifade beliriyor.

Odanın karşı tarafına geçip bana ilerlemeden önce gülümsüyor ve yatak odamın kapısını kilitliyor.

"Hâlâ ayakta mısın?" diye soruyor, sesindeki müzikal tonla beni ürküterek.

Kulağa gerçeküstü geliyor çünkü bu odada olanlarda bunun yeri yok. Hiçbir şey mutlu ya da masum değil.

Yaklaşıyor, ellerini yüzüme koyuyor ve sıcaklığını ya da benzeri bir şeyi hissetmek için tenimi okşuyor ama dokunuşu mahrem bir eda alıyor. Tembelce parmak uçlarını çekişi. Elini usulca boynuma bırakışı. Memelerinin geceliğinden geçip çıplak göğsüme değdirecek kadar yakın durması.

"Uyuyamadın mı?" diye soruyor. Sonra şakacı bir tavırla bana gülümsüyor. "Birinin uyku ilacına ihtiyacı var."

Uyku ilacım. Çünkü büyüyen erkek çocukların siklerinin anneleri tarafından boşaltılması şifalıdır.

Yüzümü ve omuzlarımı okşuyor, hâlâ on bir yaşındaymışım ve her zaman onun oğlu olacakmışım gibi bana bakıyor.

"Oğlumun ihtiyacı olan her şeyle ilgilenebilirim." Gülümseyerek yaklaşıyor ve kollarını boynuma doluyor. "Ne kadar güzel bir oğlan. Bir gün güçlü bir adam olacaksın."

Vücudunu benimkine bastırdığında gözlerimi kapatıyorum, her zaman gittiğim yere gitmeye çalışıyorum. Onun başka biri olduğunu hayal edebileceğim yere. Okuldan bir kız. Sınıfımdan bir hatun.

Annem hâlâ gencecik, beni doğurduğunda henüz on altı yaşındaymış, bu yüzden teni gençlikten ve yıllarca dans etmekten dolayı hâlâ gergin, siyah saçları uzun ve yumuşak, güzel kokuyor...

Başkalarıyla sevişmişliğim var. Kasabadaki kızlarla. Babamın beslediği kadınlarla. Bunu yapabilirim.

Ve eğer bunun durmasını istersem kime söyleyebilirim ki? Babam umursamaz. Kimse umursamaz ve bunu söylemek onu kızdırıp insanların bana gülmesine neden olur. Zayıf ve onun için utanç kaynağı olurum.

Söyleyemem.

Bu büyük bir olay değil. Annem alışılmadık değil. Erkekler Banks'e annemin bana baktığı gibi bakıyor. Bu yüzden kız kardeşimi saklıyorum. Bu yüzden onu kovalamayacaklar.

O kadar çok saçmalık görüyorum ki yanlış mı bilmiyorum ama hiçbir zaman bitmiyor ve geç saatlerde olan her şeye alışkınım. Belki her yerde oluyor ve kimse bundan bahsetmiyor.

Ama elini kot pantolonumun üstünden aletime bastırıyor ve ben bunu artık kaldıramıyorum.

"Hayır dur" diye hırlıyorum geri sendeleyerek. "İstemiyorum."

Kahretsin, ben istemiyorum. Kimseye söylemeyeceğim ama artık yapmak istemediğim hiçbir şeyi yapmıyorum.

Ama o "Damon" diye itiraz ediyor.

Bana yaklaşıyor ama durup yere bakıyor. Ayağını kaldırıp ahşabı, leke izlerini inceliyor. "Bu... kan mı?" diye soruyor bana, aşağı uzanıp kot pantolonumun bilek kısmını kaldırıyor ve paçasına kadar kanın bulaştığını görüyor. "Aman Tanrım, ne yaptın?"

Görünüşe göre yeterince değil. O içeri girdiğinde kesikleri tamamen unutmuşum çünkü kesik deri, yanında getirdiği pisliği maskelemeye yetecek kadar büyük acı değil.

Elimi tutarak beni yatak odamın yanındaki banyoya sürüklüyor ve beni tezgâha iterek ayağımı kaldırıyor.

"Bunlar kesik mi?" diye haykırıyor.

Sanki şoke olmuş. Yıllardır ne yaptığımı biliyor. Ayaklarımın altında sakladığım kesikleri. Kollarımın ve saçlarımın altındaki yara izlerini. Kesikler, delikler ve yanıklar iyileşene kadar boxer'ımın altında kalıyor ve sonra hepsini tekrar yapıyorum. Acıyı dindirmek için yaptıklarımı saklarken yaratıcılığımı kullanıyorum.

Bir bezi ıslatıp beni daha da geriye itiyor, ben de tezgâha oturup ayağımı kaldırıyorum.

Ama geri çekiliyorum. "Bunu yapabilirim!"

Bana tokat atıyor ve başım yana savruluyor, elinin acısı yüzümde ateş ve buz gibi yanıyor. Buna minnet duyarak gözlerimi kapatıyorum. Her tarafımdan buz gibi bir ter boşanıyor.

Sanki beş yaşındaymışım gibi, "İşte, orada, şimdi" diye rahatlatıyor.

"Konuşmana gerek yok. Ne söylediğimizi hatırlıyor musun? Konuşmana gerek yok. Neye ihtiyacın olduğunu her zaman biliyorum."

Kanı siliyor, yaptığım beş kesiğe yara bandı yapıştırıyor ve diğer ayağımı kontrol edip yaralamadığımı görünce rahat bir nefes alıyor.

"Dikkatli olmalısın" diyor bana. "Basketbol takımının sana ihtiyacı var. Ayaklarını bu şekilde yaralayamazsın."

Bu yüzden yapmıştım. Oyunuma hiç zarar vermiyordu. Aksine daha sert ve daha hızlı oynuyordum çünkü o sahada koşmanın acısı beni yoruyordu ve eve geldiğimde düşünemiyor ya da savaşamıyordum.

"Daha iyi mi?" diye soruyor.

Ama cevabımı beklemiyor. Yaklaşıp kollarını tekrar bana doluyor, yanağımı öpüyor ve daha çok çenemin ve ağzımın üstünde geziniyor.

"Ne kadar iyi bir oğlan" diye fısıldıyor. "Ne kadar çok enerjisi var. Çok fiziksel." Elleri vücudumda gezinirken öpücükleri daha ıslak oluyor ve uzuyor. "Çok fazla dayanıklılık ve kas var. Çok fazla güç." Sonra eli bacaklarımın arasına uzanıp aletime masaj yapıyor. "Ne kadar iyi, büyüyen bir oğlan."

Saçlarını ensesinden tutup parmaklarımı kafa derisine gömdüğümde inliyor ve ben cam duş kapısındaki yansımama bakıyorum.

Orospu.

Sürtük.

Ödlek.

Seks oyuncağı.

"Rachel Kensington'ın annesi beni aradı" diyor nefes nefese boynumu yalayıp öperek. "Dün gece seni ve kızını kanepede yarı çıplak bulduğunu söyledi."

Belini diğer elimle tutup ipeğin altındaki tenini yoğuruyorum, kendime bakarken hiç gözümü kırpmıyorum ve tüm duyguların içimi parçalamasına izin veriyorum.

Öfke.

Utanç.

Korku

Şiddet.

Acı.

Üzüntü.

Çaresizlik.

Birini diğerinden ayırt edemeyene kadar birbirine karışarak içime doluyorlar ve artık yansımadaki ben bile değilim. Beynimdeki her şey gidiyor, zihnim kapanıyor ve ellerimin titremesi duruyor. Ben sadece bir bedenim.

Bu benim.

Ben benim.

"Ciddi bir şey olmadığına sevinmişti" diye devam ediyor annem.

Rachel da kim?

"Ah, tatlım" diyor bebekle konuşur gibi. "Anlıyorum. Erkekler değişmez ve seni tahrik etti değil mi? Onu almana da izin vermezdi."

Parmaklarımı kafatasına batırıp kalçasını daha da sıkıyorum.

"Şişşt" diyor elimden kurtulmaya çalışırken. "Küçük kızlar erkeklerin neye ihtiyacı olduğunu anlamaz. Sorun değil. Ben buradayım." Dudakları çenemin üstünde bir çizgi çiziyor ve saçlarını elimden kurtarmaya çalışırken mırıldanıyor.

"Oymuşum gibi davranabilirsin" diyor bana, aletim kanla sertleşip ısınırken. "Bana ona ne yapacağını göster. Bana o aptal küçük kızı nasıl becermek istediğini göster."

Hayır, hayır, hayır...

"Göster bana" diye ısrar ediyor. "Sik beni."

Hayır...

"Senin olanı al" diyor şehvetle. "O kıza hak ettiğini ver."

Derin bir nefes alınca gözlerim yaşlarla doluyor ve tezgâhtan atlayıp dönüyorum, onu ensesinden yakalayıp tezgâha eğiyorum.

Bacaklarını iki yana açıp geceliğini benim için yukarı çekiyor, altdudağını ısırıyor. "İşte benim oğlum."

Kafasını aynanın önüne tutuyorum ve o bana meydan okurken ona bakıyorum.

"Yap gitsin bebeğim" diye fısıldıyor. "Hepsini içime boşalt. Hadi, hadi, hadi..."

Ona dik dik bakıp saçını ve boynunu daha sıkı tutuyorum, onu tezgâha bastırıp başını yukarı kaldırıyorum...

İç çekiyor, almaya hazır.

Kafasını elimden geldiğince sert bir şekilde aynaya sokup camı kırıyorum ve çığlık atıyor.

"Damon!" diye bağırıyor ama duramıyorum.

İçime büyük bir mutluluk dalgası yayılıyor ve yanaklarımın neden ıslak olduğunu bilmiyorum ama kaslarım harekete geçiyor ve onun ölmesini istiyorum.

Hırlıyorum, kafasını tekrar tekrar vuruyorum, aynayı kan kaplıyor, sonra onu yukarı çekiyorum, vücudu cansız ve yüzünden oluk oluk kan akıyor ve ona vurarak onu yere fırlatıyorum.

Öksürüyor, tükürüyor ve yüzümden gözyaşları akıyor ama o anda biliyorum.

Bir daha asla olmayacak.

Bu bir daha asla yaşanmak zorunda değil. Gerekirse onu öldürürüm.

Gözümün ucuna bir şey takılınca omzumun üzerinden bakıyorum ve Banks'in elinde kulaklıklarımla orada durduğunu görüyorum.

Yerde kanlı ve güçsüz biçimde yatan annemden bana bakıyor, gözleri korku dolu.

Hemen yanına koşarak elini tutuyorum ve odadan koşarak çıkıyorum. Onu merdivenlerden aşağıya, evin içinden geçirip arka kapıdan arka bahçeye çekerken soru sormuyor.

Ay, çalı labirentinin üzerine bir parıltı saçıyor ve biz de yolumuzu avucumuzun içi gibi bildiğimiz için fıskiyeyi hemen bularak dalıyoruz.

Daha önce bin kez yaptığım gibi içeri tırmanıp suyun arkasına yerleşiyoruz, kız kardeşim dışında sadece bir kızla yapmıştım bunu. Banks bana ne olduğunu ne yapacağımı sormuyor. Burada konuşmaması gerektiğini biliyor.

Üstümüzdeki kâse oluğunun altına uzanıp orada sakladığım pembe kristalli gümüş tokayı çıkarıp yumruğumu etrafına sarıyorum ve Winter Ashby'nin o çeşmede çok uzun zaman önce söylediği sözleri hatırlıyorum.

Vücudun tek seferde yalnızca bir acıyı hissedebilir.

Haklıydı. Bunun doğru olduğunu öğrendim.

Ancak acıyı daha fazla acıyla maskelemek için kendime zarar vermem gerekmiyor artık, bu gece başka bir yol öğrendim.

Başkalarına zarar vermek de aynı derecede etkili.

Annem o dayaktan sonra çekip gitmişti. Bir saat sonra Banks ve ben odama döndüğümüzde gittiğini anladım ve kapıyı kilitleme-

den yatakta uyuduk çünkü biliyorduk. Dünyanın bize zarar vermesini engelleyemedik. Sadece tepki verebildik.

Sabah annem gitmişti ve nereye olduğunu hiç sormadım. Zaman geçtikçe babam onu tekrar eve getirmek için hiçbir çaba göstermedi. Birkaç yıl sonrasına kadar onu görmedim.

Ve o gece bununla kesin bir şekilde başa çıktım.

Tıpkı benim Winter'la ve onun neredeyse beni mahvedeceği boş umutla başa çıkacağım gibi.

"Onun bunu istemesini istiyorum" dedim Mikhail'e, kahverengi gözleri beklentiyle bana bakarken. "Beni istemesini, bana kalbini vermesini ve benim yumuşak, tatlı, gülümseyen Küçük Şeytanım olmasını, bana sarılmasını ve kendini durduramamasını istiyorum." Kalbim hızlandı. "Ve sonra bunun için kendinden nefret etmesini istiyorum. Kendisine düşman kesilip sevmesinden nefret etmesini, zayıf ve acması olduğunu bilmesini ve alelade bir sürtükten farklı olmadığını. Özel olmadığını."

Onu herkes gibi gördüğümde onu yok etmiş ve ona olan takıntımı öldürmüş olacaktım. Tıpkı Natalya'nınkini yaptığım gibi onun da üzerimdeki gücünü öldürecektim.

"Ve sanırım benimle bu oyunu oynamak istiyor" diye şaka yaptım hayvana.

Kapı tıklatıldı.

"Gel" diye seslendim.

Kapı açılıp kapandı ve ardından arkamda Crane'in sesini duydum.

"Köpeği soruyor efendim."

"Ona gerçeği söyle" dedim köpeğin tüylerini okşarken, "Artık bir köpeği yok."

"Bu sabah da evde seslerin olduğunu söylüyor" diye belirtti. "Siz gittikten sonra çıkan insan sesleri. Korkup kaçtı ve St. Killian's'a gitti."

"Bunu nasıl yaptı?"

"Uber" diye yanıtladı.

Kaşlarımı çattım. *Yüce İsa.* Bunu hiç düşünmemiştim. Kadın kesinlikle kendi kendine yetiyordu.

Ama söylediği ilk kısmı hatırladım. Sesler mi?

"Sence aşırı tepki mi veriyor?" diye sordum ona.

"Bilmiyorum. Çok emin görünüyordu" diye açıkladı. "Kameralar ve alarm sistemi kurabilirim."

"Hayır" dedim ona. "Daha fazla adam al. Her biri dört tane olacak iki vardiya."

"Evet efendim. Güvende olacak."

"Ben hariç herkesten" diye açıkladım.

"Tamamdır, efendim."

Muhtemelen aşırı tetikteydi. Benim yüzümden.

Ama aynı zamanda günler önce Bridge Bay Tiyatrosu'na gelen bir ziyaretçiden de bahsetmişti. Birisi banyoya gelip onu korkutmuştu. Ben olduğumu sanmıştı.

Değildim.

Bu evin güvenliği daha iyi olmalıydı ama kameralardan veya videolardan hazzetmiyordum. Kanıt bırakmamayı zor yoldan öğrenmiştim.

Varlıklı mahallemiz ve düşük suç oranı göz önüne alındığında, Winter'ın babası en azından evi bir alarm sistemiyle donatmayı asla uygun görmemişti. Belki sonunda bir tane eklerdim. Şu anda hızlı gelip gitmeyi seviyordum.

"Efendim?" diye sordu Crane.

"Ne oldu?"

"Aşağıda telefonu çalıyor" dedi yanıma yaklaşarak. "Ona vermemi ister misiniz yoksa?.."

Telefonu bana uzattığı yere baktım, telefonunu bana verme konusundaki çekingen girişimine rağmen bu konuda masum kalması komiğime gitti.

Telefonu aldım.

Gittikten sonra açtım, bir desen şifreyle kilitlendiğini gördüm. Açamadım ama kilit ekranında görünen birkaç bildirim vardı.

Çoğunlukla Rika'dan.

Kasaba gazetesinde Winter'ın dün geceki performansıyla ilgili bir makale.

Sosyal medyada bahsetmeler ve bazı videolar. Video kasabamız dışında yayılarak çok sayıda paylaşım ve yorum almıştı.

Telefonu sıktım. Buradan çıkacağını sanmıyordu değil mi?

Sonra Rika'dan gelen bir metni genişlettim. Winter'ın dans videosuna yapılan bir Twitter yorumunun ekran görüntüsüydü:

Bu kız her yerde olmalı! Neden turneye çıkmıyor?

Rika görselin altına mesaj atmıştı:

Aynen öyle! Sponsorlara mı ihtiyacın var? Birkaç tane tanıyorum. Hadi konuşalım.

Dişlerimi gıcırdatarak köpeğe bağırdım. "Kom-yen ya!"

Ben odadan çıkarken hızla yanıma geldi ve telefonu alt kata taşıyıp giriş masasının üstüne bıraktım. Önkapıyı açıp evden dışarı çıktım.

Kahrolası Rika.

Garaj yolunda durup diğer arabayı yıkayan Crane'e, "Kal" dedim. "Hiçbir yere gitmiyor."

Başıyla onayladı ve arabama atlayınca köpek yolcu koltuğuna oturdu. Gaza bastım, beş saniyeden kısa bir sürede yüksek vitese geçtim.

Lanet olsun sana.

Winter'ın hayatında tehdit ettiğim kişileri koruyabilecek tek kişi eski arkadaşlarımdı ve bu yüzden Rika'nın safımda olmasına ihtiyacım vardı. Görünüşe bakılırsa, pazarlığın bana düşen kısmını yerine getirmemi beklemekten yorulmuştu ve kendi payına düşeni geri almaya çalışıyordu.

Bana Winter'ı vermişti. Şimdi onu elimden almaya çalışıyordu.

Büyük salona adımımı attım ve odanın etrafında pek çok aktivite yaşanırken gölgelerin arasında saklandım. Burayı özlemiştim. Hunter-Bailey dinlenmek için güzel bir kulüptü çünkü erkeklere yönelikti ve kadınların girişine izin verilmiyordu.

Biri hariç.

Biraz araştırdıktan sonra Rika'nın Hunter-Bailey'de haftada iki kez eskrim maç gecesi düzenlediğini ve bunlardan birinin bu gece olduğunu öğrendim. Kılıç ve çeşitli hançerleri toplamak her zaman hobisi olmuştu ve başka hiçbir kadının tesise girmesine izin verilmese de Rika bu konuda çenesini kapalı tuttuğu sürece istediği gibi gelip gidebilirdi. Meridian City Storm'un yıldız oyuncusu olan bir nişanlıya ve şehrin büyük bir kısmına sahip müstakbel bir kayınpedere sahip olmanın avantajları...

Boksörler sol taraftaki ringde mücadeleye başlarken bazıları antrenman yaptı, diğerleri ise sandalyelere oturup bir şeyler içerek sohbet etti. Birbirine çarpan metal sesini takip ederek sağdaki diğer odaya ilerledim ve içeri girdim, daha fazla sandalyenin dolu olduğunu, tıka basa bir barı ve odanın ortasında beyaz koruyucu kıyafetler ile kask giymiş üyelerin düello yaptığını gördüm.

Hemen Rika'yı ayırt ettim. Dar pantolon yüzünden vücudu kendisini hemen belli ediyordu.

Rakibine hamle yaptı, ucunu tam kalbine vurdu ve onun homurdandığını ve geri çekildiğini duydum, sonra kendisini tekrar kaldırdı.

Şimdi oraya gidip onu sürükleyerek çekmek istiyordum ama burada olmamam gerekiyordu, Michael iki yıl önce üyeliğimi iptal ettirmişti. İçeri sızmayı bile güç bela başarmıştım.

Öne adım atıp geri çekilmesini, bileklerini döndürmesini ve kolunu sallamasını izledim. Koreografi gibiydi. Metodik. Stratejisi satranca benziyordu ama aynı zamanda dans gibiydi de. Zarif ve heykelsi.

Orada ne kadar süre duvara yaslanıp onu izlediğimden emin değildim ama bitirdiğinde kazanıp kazanmadığını bile bilmiyordum. Maskesini takmadan kılıcını kaldırdı ve odanın diğer tarafına yürüyüp merdivenlerden çıktı.

Takip ettim.

Burada kadınlar için soyunma odaları yoktu –ya da en son buraya geldiğimde yoktu– bu yüzden onun özel bir odada üstünü değiştirdiğini tahmin ettim.

İki kat merdiven çıktım ve üçüncü kata geldiğimde koridorda sessizce ilerledim. Kapılar her iki tarafa da sıralanmıştı ve nereye gittiğinden emin değildim.

Ofisler, bir kütüphane, birkaç yatak odası vardı; sağda bir bilardo salonunun yanından geçtim, kapısı açıktı ve Rika sırtı bana dönük olarak bilardo masasına yaslanmıştı. Durunca duvara asılan silah koleksiyonuna baktığını gördüm.

"Michael bu gece gelmemi istemedi" dedi.

Kendi kendime gülümsedim. Artık ona gizlice yaklaşamıyordum.

"Rutinimi bildiğini biliyor" diye devam etti. "Ama son zamanlarda, hayatımdaki pek çok şeyden ne kadar mutlu olsam da artık ne yaptığımdan emin olduğumu hissettiğim tek zaman bu maçlar. Vuruşumun kesin olduğu tek zaman. Bunu kaçıramazdım."

Ayağa kalkıp arkasını döndü, kaskı hariç eskrim kıyafetlerini hâlâ giyiyordu. Saçları atkuyruğu şeklinde toplanmıştı ve pembe topu ileri geri yuvarlayarak dalgın bir şekilde bilardo masasına bakıyordu.

"Biliyorsun, o gece kulüpteki toplantımızdan sonra" dedi bana, "satranç üzerine okumaya başladım. Yani nasıl oynanacağını biliyordum. Babam bundan emin oldu. Ama oyunda pek becerikli değildim."

Masaya yaklaşıp dinledim.

"Her parçanın gücünün şaha yakınlığına bağlı olarak arttığını sanıyordum ama bu doğru değil." Başını kaldırıp bana baktı. "Vezirden sonra en güçlü taş..."

"Kale" dedim.

Başıyla onayladı. "Evet."

"Yani sonunda başlamaya hazır mısın?" diye sordum kendime bir bardak burbon doldururken.

Ama o sadece dönüp silah duvarına baktı. "Oyun zaten başladı."

İçkimi masaya taşırken nabzım boynumda daha da hızlı atıyordu. Bu saçmalık için yaşıyordum.

Ancak oyunlarımı, entrikalarımı ve çılgınlıklarımı sevsem de bunu tek başıma yapmaktan hoşlanmıyordum. Safımda birini istiyordum. *Onu* yanımda istiyordum.

"Bunların hepsi benim" dedi silah duvarını işaret ederek, gözlerimle buluşmak için başını çevirdi. "Hepsini toparlamam yalnızca birkaç ayımı aldı. Bazılarını satın aldım, bazılarını takas ettim, bazılarını da özel koleksiyonlardan ödünç aldım."

Arkasını dönüp tekrar inceledi ve içkimden bir yudum alırken başımın arkasına baktım.

"Menkin Müzesi'nin küratörü bunu önümüzdeki yaz silah sergisinde görmekten mutluluk duyar" diye açıkladı. "Ve uygun gördüğüm bir anda, kocasından gelecek bir iyilik karşılığında bunu ona vermeye hazırım."

Bir iyilik mi? Kocası kimdi?

Durakladı ve ardmdan konuyu netleştirdi: "Kocası, Martin Scott yakında *emniyet müdürü* olacak."

Uzun ve sert bir şekilde gözlerimi kırpıştırdım, öfke mideme ilerliyordu.

Martin Scott.

Emory Scott gibi.

Kai ve Will'in küçük kız kardeşini dövmesinin intikamı olarak saldırdıkları, istismarcı? polis abisi olan kız.

Artık küçük olmayan ve Will'in hâlâ takıntılı olduğu küçük kız kardeş.

Emory Scott bizden nefret ediyordu ve artık her zamankinden daha güçlüydü.

Rika fırlayıp duvardan bir kılıç aldı ve hızla dönüp kılıcı yanında tutarak bana baktı. "Peki tahmin et her cuma gecesi nerede bilardo oynuyor?" diyerek tahrik etti.

Kahretsin. Elim camı daha da sıkı kavradı.

"Görüyorsun ya, her zaman merak ettiğim şuydu" dedi masanın etrafında dönerek ve ben de elimde bardakla aynısını yaptım. "Kai ve Will, Martin Scott'a saldırmaktan hüküm giydi ama..." Bana baktı. "Orada sadece onlar yoktu. Birisi filme çekiyordu."

Seni küçük pislik.

"Ve bu... yardım ve yataklık sayılır değil mi?" diye sordu.

Cam yumruğumda paramparça oldu ve sıvı dökülüp kırıklarla yere düşerken bir kesiğin acısını hissettim.

Bana sadece mavi gözlerinde bir parıltıyla sırıttı. "Vezir kaleyi alır."

Seni kahrolası kaltak.

"Kahrolası küçük canavar" diye mırıldandım burnumdan lavlar üfleyerek.

Gülümsememek için çabalayarak, "Kai ve Will seni korudu" dedi. "Yasal tecavüze bir de bu suç eklenirse? Hâlâ hapiste olurdun. Eğer Martin Scott bunu öğrenirse..."

"Hiçbir kanıt yok."

"Kai ve Will var" diye karşılık verdi. "Ve şu anda sana kızgınlar."

Lanet olsun sana. Martin Scott fazlasıyla hak ettiği dayağı filme çekenin ben olduğumu biliyordu ama Will ve Kai'ın benim rolüm konusunda artık sessiz kalması için bir neden olmadığından, sahip olduğum tek silah Rika'ydı. İpleri o elinde tutuyordu.

Masanın etrafında dönüp kılıcı kaldırdı ve bana doğrulttu. "Onu zorlamayacaksın" diye şartlarını buyurdu. "Onu tehdit etmeyecek, ona işkence etmeyecek veya zorla yatağına yatırmayacaksın. Ona dokunmayacaksın."

Ellerimi çıkarıp bilardo masasına koydum ve gözlerinin içine bakmak için eğildim. "Ya ona dokunmamı *isterse*?"

"Büyük hayaller kurmak güzeldir Damon."

Neredeyse homurdanacaktım ama gülümsememi tutamadım. "Tanrım, sen benim kadın versiyonumsun" dedim. "Beni tahrik ediyor."

"Mantıklı. En çok kendini seviyorsun."

Tekrar doğrulup ellerimi silktim. Mükemmel biriydi ve eğer bana karşı çalışmıyor olsaydı, onun muhteşem olduğunu düşünürdüm.

Akıllıydı. Çetinceviz. Zeki.

Ve ihtiyacı olduğunda soğuktu.

Soğuk.

Aklıma bir anı gelince topu masanın üstünde yuvarlarken, "Kraliçe"[2] diye mırıldandım. "Kar Kraliçesi."

Gözlerini kıstı, muhtemelen kafası karışmıştı.

2 İngilizcede satranç taşı olan Vezir "Queen" demektir ve "Queen"in direkt çevirisi kraliçedir. Burada kraliçeden kar kraliçesine bağlıyor. (ç. n.)

"Yıllar önce" diye açıkladım, "baban genç gelinini Güney Afrika'dan buraya getirdiğinde bana babamın ona deli divane âşık olduğu söylenmişti. Ona *Fındıkkıran* balesindeki güzel kar kraliçesini hatırlatmış." Çenemi aşağıya eğerek ona bilmiş bir bakış attım. "Ve ona böyle seslenirdi. Onun *küçük* kar kraliçesi."

Hırlayıp atıldı, kılıcını masaya vurduğunda ben de geriye fırladım. Beni kovalamak için etrafından dolaşmak yerine masanın üstüne zıpladı ve doğrudan bana ilerledi.

Babamın annesiyle yattığını ima etmemden hoşlanmamış mıydı?

Bacaklarıma savurdu ama ben ayağımı kılıca vurarak elinden düşürdüm ve onu yere fırlatıp omuzlarını tahtaya bastırdım.

Yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti.

"Vezir en değerli oyuncudur" dedim ona, "ama kazanmak için ayakta kalan son taş olması gerekmez. Onun işi..." Kaşımı kaldırarak duraksadım "şahı korumaktır."

Bir yerden bir bıçak çıkardı ve yan tarafını boynuma bastırdı.

Yüce İsa. Yatakta çok eğlenceli olmalı.

Sırıttım. "Bana zarar vermeyeceksin."

"Nedenmiş?"

"Çünkü arkadaşız."

"Sen bu kelimenin anlamını bilmiyorsun!" diye bağırdı. "Beni umursamıyorsun!"

"Senin için öldürürdüm" diye karşılık verdim yüzüne yaklaşarak.

Yüzündeki şaşkın ifadeden duygulanması mı gülmesi mi gerektiğini bilemediği belliydi ve o anda zihnimde olup bitenleri tam olarak taklit ediyordu.

Evet.

Ağzımdan kaçmıştı ama doğru olduğunu düşünüyordum. Bir zamanlar Michael, Kai ve Will için de adam öldürürdüm. Hâlâ öldürebilirdim.

Ama Erika ve Banks için kesinlikle öldürürdüm. Benden pek hoşlanmayabilirlerdi ama beni anlıyorlardı.

Bıçağını boynumdan ittim ve ona baktım.

"Artık etkin durumdayım ama yanlış taraftasın" dedim ona.

Sonra göğüs cebime uzanıp Alex'in aldığı bilgilerin bulunduğu flash belleği çıkardım. Winter'ın babasına karşılık Rika'ya vereceğim bilgi.

Bana baktı, gözlerinde bir farkındalık oluştu ve onu elimden alırken tüm öfkesi yüzünü terk etti.

Üstünden kalkıp yanına oturdum. "Daha fazlası da geliyor. Bana birkaç gün ver."

"Kötü mü?" diye sordu ve bana bakmak için başını çevirdi.

"Geçen yıl sana söylediğimin aynısı" dedim. "Sana yalan söylemediğimi söyledim. Evans Crist –ve babam– seninkini öldürtmüş."

Yıllar içinde evimde kazara kulak misafiri olduğum konuşmalardan edindiğim bir bilgiydi. Alex'in, Michael'ın babası Evans Crist üzerinde çalışmasını ve gerektiğinde babama karşı kullanmak için sakladığını bildiğim güvenlik kamerası görüntülerini ve banka hesap özetlerini toplamasını sağlamıştım.

"Baban bu işin içinde miydi?" diye sordu Rika. "Neden seninki?"

Güzel bir soruydu ve henüz nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Evans'ın neden Schraeder Fane'den kurtulmak istediği açıktı. Arkadaşlardı ve Evans'ın, kötü bir durum olduğunda arkadaşının mirası üzerinde vekalet hakkı vardı. Ve Evans şansını kaçırmamıştı. Büyüdüğünde Rika'yı oğlu Trevor'la evlendirmek istiyordu, böylece Fane serveti onların olacaktı. Ancak Schraeder'in kızı çok genç yaşta evlendirmek gibi bir planı olmadığını biliyordu ve Rika'nın annesinin çok daha uysal olduğunun farkındaydı.

Ancak babamın neden yardım ettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bundan hiçbir şey elde etmiyordu. Belki sadece bir iyilik arıyordu?

"Bunu henüz bilmiyorum" dedim ona.

Doğrulup oturdu ve boynundaki yara izine dokunurken belleğe bakmasını izledim. On üç yaşındayken babasını frenleri kesildiği için öldüren araba kazasında aldığı yara iziydi. Gabriel ve Evans onun o gün arabada olmasını planlamamıştı ama çok şükür hayatta kalmıştı.

Çünkü ona ihtiyacım vardı ve yapacak işlerimiz vardı.

Bölüm 16

Beş Yıl Önce

"Her şey hazır mı?" diye sordu Sara Dahlberg bilet gişesine girerken.

Bütün bozuklukları elimde toplayıp tepsiye geri koydum ve toplamı bir not defterine kaydettim, toplamı yazmam gereken yeri bulmak için kalem işaretlerimin girintilerini parmaklarımla buldum. "Evet."

"Kâğıt paraları sayarım." Tepsiyi yanına çekip bankadaki paranın kalanını sayarken paranın karıştırıldığını duydum.

"Teşekkürler."

Bilgisayarımı kapatıp dışarıdaki tenteyi kapattım, yukarıdaki aydınlatmanın kesilmeyen vızıltısı nihayet sustu. Burada yalnızca sekiz haftadır çalışıyordum ama o ses şimdiden beni öldürüyordu. İçeride kabul bölümünde çalışmayı tercih ederdim ama tiyatro müdürü diğer çalışanların gidip geldiği karmaşık bir ortamda tezgâh arkasını nasıl idare edeceğim konusunda endişeliydi. Fikirlerim vardı ama kadının işe yarayan bir sistemi vardı, yani...

Aslında ondan daha fazlasını beklemiyordum. Pek çok şey yapmam gerektiğini düşünmüyordu. Tiyatroda film gösterilmesinin

yanı sıra oyunlar, senfoniler ve baleler de düzenleniyordu ve bu işi bana üçüncü yılımda, sadece birkaç hafta önce ekiple dans etme ısrarım konusunda beni susturmak için vermişti.

Geçen okul yılı bittiğinde kendimi oyalamak ve biraz bağımsızlığın tadını çıkarmak için iş aramaya başlamıştım ama şansım kötü gitmişti. Bu yüzden ya böyle olacaktı ya da evde kalıp Arion'in sürekli kendine verdiği önemin tadını çıkarıp anne babamın kavga etmesini dinleyecektim.

"Tamam" dedi Sara. "Al bakalım."

Kollarımı uzattım, o da sayımın olduğu tepsiyi bir kâğıt parçasının üstüne koydu ve ben küçük odadan çıkarken kapıyı benim için açık tuttu. Tepsiyi kolumun altına sıkıştırıp kalçama yaslandım ve boştaki elimi müdürün ofisine giden yolda yürümek için uzattım. Son iki aydır bu yolda ilerlemeye, adımlarımı saymaya ve yolumu hissetmeye alışmıştım.

İki ay.

Gerçek bir işte çalışmaya başlayalı iki ay olmuştu.

Noel'e iki ay kalmıştı ve Arion'le anlaşabildiğimiz tek zamandı.

On yedi yaşına girmeme iki ay artı bir ay kalmıştı.

Mezun olmama iki yıldan az bir süre kalmıştı ve onunla konuşmamın üzerinden de iki yıl geçmişti.

Koca iki yıl.

Araba ve motosiklet yolculuğunun olduğu gece beni son kez ziyaret etmişti. Neden geri dönmemişti?

Zaman içinde aklımdan çeşit çeşit senaryo ve korkular geçti.

Belki tutuklandı.

Belki taşındı.

Belki de öldü...

Bunların hepsi ıstırap verici olasılıklardı ama en olasısıyla yüzleşmek kadar acı verici değildi.

İlgisini kaybetmişti.

Ben oturup onu özlerken o eğlenip hayatına devam etmişti, mutluydu ve başka biriyle gülüyordu.

Bu yüzden iş bulmanın iyi bir fikir olduğunu düşündüm. Zihnini düzgün çalıştıramıyorsan en azından meşgul tut.

Yine de onun sürekli farkındaydım. Hayatımı beni izliyormuş gibi yaşıyordum. Saçımı kıvırıp Ari'den makyaj tavsiyesi istiyordum –bayıla bayıla yardım ediyor ve sahiden nazik davranıyordu– ve dans ediyordum. Herkes yattıktan sonra, onun orada ve dışarı çıkmanın güvenli olduğunu bileceğini umarak gece geç saatlerde dans ediyordum.

İki yıl önce iki tuhaf ama büyüleyici ziyarette bulunmuştu ve ben hâlâ sanki o beni izliyormuş gibi dolaşıyordum.

Çünkü yemin ederim bazen öyle olduğunu düşünüyordum. Şeytan Gecesi'nden ve ortadan kaybolduktan sonra, partide ya da basketbol maçında ya da yaz yağmuru sırasında terasta tentenin altında oturup sesli kitabımı dinlerken... hissediyordum. Gözlerindeki ateşi.

Hâlâ izliyor olabileceğini tahmin ediyordum ama neden iletişimi kesmişti ki?

Muhtemelen zihnim bana oyun oynuyordu ama bu onu unutmamı zorlaştırıyordu. Kesinlikle bir izlenim bırakmayı başarmıştı değil mi?

Ve onunla son konuştuğumdan beri kimseye ondan bahsetmemiştim. Okulda dans kulübüne katılmış, yeni arkadaşlar edinmiştim ve artık orada kendimi çok daha rahat hissetsem de burası benim için dramasız tek yerdi. Karanlık bir yabancıyla olan gizemli ara gösterimin nasıl birdenbire, saçlarımı iki örgü yapmak ve ayaklarımı hatıra olarak saklamak isteyen psikopat bir seri katil için dans etmeye zorlanmamın öyküsüne dönüşeceğini hayal edebiliyordum. *Sağ ol, almayayım.* Kimsenin bunu mahvetmesine izin vermeyecektim.

Başkalarına söylediğim takdirde ailemin öğrenme riskiyle karşı karşıya kalacağımdan bahsetmiyordum bile ve bu kötü olurdu.

Tepsiyi merdivenden yukarı taşıyarak müdürün ofisine girdim ve masasının üstüne koydum.

"Teşekkür ederim Winter" dedi. "Nasılsın? İşi iyi idare ediyor gibisin."

Evet. "Dokuz yaşında bir çocuk bile bu işi yapabilir."

"Winter..." diye azarladı.

Aslında şaka yapmıyordum. Gerçek buydu. Tipik bir genç işiydi. Paraya ihtiyacım olmasa da kendi paramı kazanmak ve az stresli bir uğraşımın olması güzeldi. Hem dikkatimi okuldan dağıtmıyordu hem de yapabileceğimi düşündüğü bir işti. Bunu benim için *kendisi* seçmişti.

Ve daha fazlasını yapmak istiyordum.

Orada öylece durdum ve yüzümdeki ifadeyi görmüş olmalı çünkü parayı saymayı bıraktı.

İçini çekerek, "Neredeyse bir kolunu kırıyordun" diye hatırlattı bana.

Bir yıl önce egzersiz yaparken düştüm. Dansçılar sürekli düşüp kemiklerini kırıyorlardı.

"Diğerleriyle dans edemezsin" diye devam etti. "Bizim çalışabileceğimizden daha yavaş öğreniyorsun. Yanlış bir düşüş seni öldürebilir. Demek istediğim... bizden ne istediğini biliyor musun tatlım?"

Çenem kilitlendi çünkü o bu konuşmadan bıkmıştı ve benim yeni bir savunmam yoktu. Küçükken o alt kattaki sahnede birçok kez dans etmiştim. Hiçbir kaza olmadan evde dans ediyordum. Evet, sahnemi öğrenmem daha uzun sürüyordu ve herkesin işini biraz daha zorlaştırıyordum ve bu berbattı ama imkânsız değildi. Kendi ve diğer dansçıların koreografi haritasını çıkararak bunu kafamda binlerce kez gözden geçirmiştim. Sadece bir fırsat istiyordum.

Tekerleklerini gıcırdatarak sandalyesinden kalktı ve parmaklarıyla çenemi tuttu.

"Zorluklar bizi, olmamız gereken kişi olabilmemiz için bulur" dedi bana. "Tanrı seni heyecan verici yeni bir yola soktu. Onun kararına güven ve yolun nereye varacağını gör."

Neden bahsediyordu böyle?

"Birinci sınıf bilet aldım" dedim ona. "Otobüse binmeyeceğim."

Ve arkamı dönüp merdivenden inmeye başladım.

İnsanlar gülünç. İstediklerimizden daha azını kabul etmek zorundaymışız gibi vazgeçmeyi ve sıraya girmeyi haklı çıkarmak için kendimize neler söylüyorduk. Hayallerin için savaşmanın kötü bir şey olması gibi.

Turneye çıkacaktım ve insanlar beni izlemek için para ödeyecekti.

Bilet gişesine ilerleyip okul çantamı ve telefonumu aldım, ışığı kapattım ve lobiye dönüp ön kapıdan dışarı çıktım. Buraya gelip gelmediğini kontrol etmek için şoförümü aradım ama yanıt gelmeyince sesli mesaj bıraktım. Arion bu dönem üniversiteyi yurtdışında okuduğu ve ailemin uyması gereken programları olduğu için annem beni işe alıp bırakması için kasabadan bir araba servisi ayarlamıştı. Muhtemelen benim kazandığımdan daha pahalıya mal oluyordu ama şehrimizde toplu taşıma sistemi olmadığı için başka çarem yoktu. Masraflar için onlara maaş çeklerimi vermeye çalışmıştım ama annem kabul etmemişti.

Kasabanın kaldırımında dikilip arabaların geçtiğini ve meydanın karşısındaki Sticks'ten gelen müziği duydum ama güvende kalmak için arabam gelene kadar tiyatro kapılarının yakınında durdum. Kabul personeli hâlâ orada temizlik yaptığı için ihtiyacım olursa yardım alabilirdim.

Sokağın karşısındaki biri, "Merhaba Winter" dedi. "Eve götürmemi ister misin?"

Sara. Bu gece benimle birlikte kabinde çalışmıştı ve işe başladığımda beni eğitmişti. O da ayrılıyor olmalıydı.

"Ah, hayır, iyiyim" dedim ona. "Şoförüm birazdan burada olur."

Birisi kıkırdayarak, "Şoförüm..." diye tekrarladı.

Sesi tanıyamadım. Az önce kibirli mi davranmıştım?

Sara, "Seni orada öylece bırakamam" diye sataştı. "Hadi. Arabanı iptal et. Seni götürürüz."

Götürürüz mü?

Bir an düşündüm, aslında hayır demek için iyi bir nedenim yoktu. Şoför umursamazdı. Yine de parasını alacaktı *ve* bu gece erkenden yatacaktı.

"Tamam" dedim. "Teşekkürler."

Arabanın kapıları çarpıldı, motor çalıştırıldı, lastikler patinaj yaptı, araba caddede benim tarafıma geldi.

Sara dışarı çıkıp elimi tutarak beni arabaya götürdü. Elimi yavaşça çekip koluna koydum.

"Astrid Colby'yi tanıyor musun?" diye sordu, arka kapıyı benim için açık tutarak. "Ya erkek arkadaşı Miles Anderson'ı? İkisi de son sınıf. Bu onun arabası." Ve sonra devam etti: "Millet, bu Winter Ashby."

Durdum. "Ah, sizi rahatsız etmek istemem." Arabayı onun sürdüğünü sanıyordum. "Arabam geliyor. Sorun yok."

Astrid ve Miles'la tanışmamıştım ama adlarını duymuştum. Kesinlikle baş belası oldukları izlenimini edinmiştim.

"Rahatla" diyerek beni dürttü Sara. "Seni kısa sürede eve götüreceğiz."

Peki. O burada olduğu sürece sorun olmazdı sanırım.

Çantamı çıkarıp arabaya bindim, sigara dumanı kokusu aldım ve soğuk deri koltuklar kalçalarıma değdiğinde derin bir nefes aldım. Tiyatro üniformamı giyiyordum hâlâ –pilili etek, gömlek ve papyon– ve yerleşir yerleşmez şoföre bir mesaj gönderdim.

Sara içeri girip kapıyı kapattıktan sonra hızla uzaklaştık. Arabanın döndüğünü hissettim, bu yüzden meydanı döndüğümüzü varsaydım ve ardından muhtemelen mahalleden geçerek otoyola ilerliyorduk.

Motorun derin uğultusuna, oturduğum deri koltuğa ve az önce kapının sert kapanma sesine bakılırsa eski bir arabaydı. Klasik, güçlü Amerikan arabasıydı belki? Hain falan olmak istemesem de ve ferahlığını sevsem de başka bir arabanın sesini ve hissini tercih ederdim. Onun arabasını. Şu ana kadar kullandığım ve muhtemelen kullanacağım tek arabayı. Çevik, hızlı, çabuk yanıt veren.... Yağ gibi kayan...

Ve altımda da hayaletim... Bunun benim o arabaya olan bağlılığımla da bir ilgisi olabilirdi.

BMW olduğunu düşünmüştüm. Ablam mezuniyet hediyesi olarak bir tane almıştı ve ben de onun arabasındakiyle aynı dairesel amblemi direksiyonun ortasında hissettiğimde neredeyse transa girmiştim.

Arabayı kullanan adam, "Farlarım kapat pislik" dedi.

"Tam da götümüzde" diye yorum yaptı Astrid.

Sara alay ederek, "Evet, takip ediliyorsun Miles" diye ekledi. "Neredeyse Şeytan Gecesi. Şakalar başlasın."

Alay ettiğini duydum ve bir duman kokusu daha üzerime çarptı.

Doğru ya. Şeytan Gecesi yarındı.

"Bir şeyler yapmaya hazır mısınız?" diye sordu Sara onlara. "Etrafta atlılar olmadan çok sıkıcı."

"Siktir et onları" dedi Miles. "Kendi belamızı yaratabiliriz."

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirip pencereye döndüm ve saçlarımı bir tarafa topladım. Atlılar sunağında ibadet etmeyen tek kişinin Miles olduğunu duymuştum. Neden acaba?

Ancak gittiklerinden beri okuldaki enerji yerlerdeydi. Basketbol takımı acı çekiyordu ve artık heyecan kalmamıştı. Herkes askıya alınmış bir animasyona yakalanmıştı.

Miles arabayı sağa kaydırıp frene bastı ve arabayı aniden durdurdu. Öne hamle yapmamak için elimi koltuğun arkasına uzattım.

"Çık dışarı kaltak" dedi Astrid.

Ne?

Sara'nın tarafındaki kapı açıldı ve o da yanımda kıpırdandı. "Getirdiğiniz için teşekkürler çocuklar" dedi cıvıldayarak.

Donup kaldım, bütün kaslarım gerildi. Ne?

"Winter'ın nerede yaşadığını biliyorsun değil mi?" diye onlara sordu Sara.

Bekle, önce onu mu bırakıyorlardı? İnlememi tuttum. *Kahretsin.* Çok sağ ol ya. Neden beni tanımadığım insanlarla bırakıyordu ki?

Astrid ona, "Endişelenme" dedi. "Onu evine götüreceğiz."

"Sorun değil" dedim telaşla, çantamı ve telefonumu alıp. "Çıkıp şoförümü çağıracağım."

Astrid, "Orospuluk yapma kaltak" diye karşılık verdi alaycı bir ses tonuyla.

"İyi geceler Winter" dedi Sara ve ardından kapıyı çarparak kapattı.

Nefesimi verdim. Sorun yok. Her şey yolunda gidecek.

Miles vitesi takıp yola koyuldu ve ben de koltuğumun arkasına yaslanıp telefonumu tuttum.

Kaba davranmayı öğrenmem gerekiyordu. Beni bırakma tekliflerine "hayır" demem gerekirdi.

Birkaç dakika sessizce ilerledik ve onun gittiği düz çizgiden otoyoldan evime gittiğimizi anladım.

"O araba hâlâ arkamızda mı?" diye sorduğunu duydum Astrid'in.

"Evet" dedi keskin bir ses tonuyla.

Kalbim hızlandı. Birisi onları mı takip ediyordu? Eğer bir şey olacaksa olmadan buradan çıkmak istiyordum.

Astrid tekrar, "Eee" dedi "tam olarak ne görüyorsun?"

Bir sessizlik oldu ve ben doğrularak dikkatimi topladım. "Benimle mi konuşuyorsun?"

"Evet." Güldü.

Başımı iki yana salladım. "Hiçbir şey görmüyorum."

"Evet biliyorum ama siyah mı beyaz mı yoksa ne?" diye bastırdı. "Gözlerimi kapattığımda bazen bir kaleydoskop görüyorum, bazen de sadece karanlık."

"Hiçbir şey" dedim tekrar. "Görmüyorum. Duyu mevcut değil."

"Psikedelik" diyerek çocukça onayladı.

Kıkırdadım. Kafalarının basması zordu. İnsanlar göremediklerinde bunun nedeni gözlerinin kapalı olmasıydı. Benim için de böyle olduğunu sanıyorlardı. Benim gözlerim onlara göre sadece kapalıydı.

Oysa gerçekte hiç gözlerim yoktu. Ama bedenim hâlâ aynı istemsiz eylemleri gerçekleştiriyordu: göz kırpmak, ağlamak...

Miles arabayı sürerken, "Üstündeki çok tatlı bir üniforma" dedi.

Astrid yanıt vermedi, bu yüzden benimle konuştuğunu tahmin ettim.

"Teşekkür ederim" diye mırıldandım.

Sesi manalıydı ve içgüdüsel olarak eteğimi ulaşabildiği kadar aşağı çektim, birdenbire çok kısa olduğunu hissettim.

"Nerede yaşadığımı biliyorsun değil mi?"

Hiçbir şey söylemedi ve sadece sessizce güldü.

Telefonumu elime alıp güç tuşuna bastım.

Soğuk metal elime dokununca irkildim.

Astrid bana bir şey uzatarak, "Biraz dene" dedi.

Alıp avuç içi büyüklüğündeki nesneyi elimde çevirdiğimde içindeki sıvının çalkalanmasını duydum.

"Hayır, teşekkürler." Ona geri verdim.

On iki yaşımdayken annemin ettiği sözler hâlâ kulağımdaydı. Beni erken yaşta eğitmişti. *Kendi yapmadığın veya açmadığın alkollü bir içkiyi asla içme.*

Ari'ye de aynı şeyi söylemişti ama benim mağdur edilme riskimin daha yüksek olduğunu biliyordu. Birisi içkime benim haberim olmadan gözümün önünde ilaç atabilirdi.

Ama Astrid, "Mızıkçı" diye sızlanarak şişeyi geri aldı.

"Yine de teşekkür ederim" demek üzereydim ama döndük ve lastiklerin altında çakıllar çıtırdadı. Hemen dikkat kesilerek gözlerimi kıstım. Evime giden yolda çakıl yol yoktu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

Ama ikisi de cevap vermedi.

İçim şüpheyle buruldu. Burada soyunma odasına atılamazdım ama bana şaka yapmanın birçok yolunu bulabilirlerdi.

"O araba hâlâ takip ediyor mu?" diye sordu Astrid.

"Onlar da bizim gibi döndü. Arkamızda biraz mesafe var" diye yanıtladı.

"Güzel."

"Neler oluyor?" diyerek yanıt istedim.

Astrid, "Sana bir şey göstermek istiyoruz" diye yanıtladı.

"Sadece eve gitmek istiyorum."

Araba çukurlara girince sıçrayıp başımı tavana çarptım.

"Of" diye tısladım.

Lanet olsun, bu hiç de komik değildi. Saat 10'u çoktan geçiyordu ve ben bu insanları tanımıyordum. Neden beni istedikleri yere sürükleyebileceklerini sanıyorlardı?

"Eve gitmek istiyorum" dedim tekrar.

"Sakinleş" diye azarladı beni Miles. "Sana bir şey için ihtiyacımız var."

"Ne var?"

"Buraya gelip ortaya otur" diye talimat verdi.

"Neden?"

"Hadi!" Astrid kolumu çekti. "Bacaklarımı tutmana ihtiyacım var."

"Bacaklarını mı tutayım?"

Aniden arabanın içine hava hücum etti, saçlarımı uçurdu ve arabanın dışından bir çığlık duyuldu. Soluklarım hızlandı. Başını pencereden dışarı mı çıkarmıştı?

"Lütfen hadi?" diye yalvardı tekrar kolumu çekiştirerek. "Birkaç dakika sonra seni eve götüreceğiz."

Dudaklarımı büktüm. *Peki.*

Ceketimi çıkarıp telefonumu ve çantamı arkada bıraktım ve ayağımı ön koltuğun üstüne koyarak ayağa kalktım. Rüzgâr eteğimin altından esti ve saçlarımı yüzüme savurduğu için hızla hareket ederek Miles ile Astrid'in arasına oturdum; ensemdeki tüyler korku ve biraz da heyecandan diken diken olmuştu. *Déjà vu* bana çarptı ve bir anlığına sanki o buradaymış, beni başka bir maceraya götürüyormuş gibi hissettim.

"Tamam, hemen geliyorum" dedi Astrid. "Bacaklarımdan tut ve tutun."

"Bekle..."

Ama çoktan çıkmaya başlamıştı. Araba engebeli arazide fırlayıp zıplayarak arka yoldan aşağı ilerledi ve o açık pencereden kapının üstüne otururken ben uzanıp kollarımı onun kot pantolonlu bacaklarına doladım.

Serin, gece havasını uğultu doldurdu ve arabanın kenarından sarkan ağırlığı beni çekti. Onu yeterince iyi tutabildiğimden emin olamadığım için ellerimi kıpırdattım.

Düşmek üzereydi. Tutmaya devam edemezdim. Ne halt ediyordu böyle?

Her ne ise bayılmış gibiydi. Güldü ve çığlık attı ve Miles daha da hızlandı.

Direksiyonu hızla çevirince Astrid'in vücudunun da onunla birlikte sarsıldığını hissettim. Ellerimi o kadar sıktım ki kaslarım ağrıdı.

"Kahretsin bebeğim" dedi Miles onunla konuştuğunu umarak.

Yaklaşık bir dakika daha sürdü ve sonra Astrid pencereden tekrar gidip kıkırdayarak ve heyecanla dolu bir şekilde pencereyi kapattı.

"Bu çok seksiydi bebeğim" dedi ona.

Araba yavaşladı ve ben de ensemdeki teri silip ortaya kaydım.

"Sen de yapmalısın" dedi koluma vurarak.

"Ben böyle iyiyim." Biraz güldüm.

Hiç denemeyeceğimden değildi ama güvendiğim insanlarla birlikte olmak isterdim. Bu ikisini yeterince tanımıyordum.

Araba yavaşladıkça motor sessizleşmeye başladı ve ellerimi bacaklarıma sürterek terli avuçlarımı kuruladım.

Lütfen artık buradan çıkabilir miyiz?

Ancak Miles daha uzağa gitmek ya da arabayı evime çevirmek yerine yana yöneldi, arabayı çimenlerin arasına aldı ve yavaşlayarak durdu.

Neden durmuştuk?

Arabayı rölantide bırakıp *Park*'a çekti ve kısık sesle çalan müzik eşliğinde herkes bir süre orada oturdu. Boğazımdaki kuruluğa rağmen yutkundum.

Miles neden durduğunu açıklamıyordu ve Astrid de sormuyordu. Sanki önceden bir planları vardı ve ne olacağını biliyorlardı.

Astrid sağ tarafıma döndü, alçak bir sesle konuştu. "Gerçekten çok güzelsin" dedi.

Sesinde... samimi bir şeyler vardı. Ağzım aşırı kuruydu.

"Teşekkür ederim" diye yanıtladım ama bu bir fısıltı olarak çıkmıştı.

Miles'ın da gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

"Seni okulda görüyoruz" dedi. "Bazen yaşamaktan korkuyor gibi görünüyorsun. Ait değilmişsin gibi."

Eteğimin uçlarını yumruğumda sıktım. "Bu karmaşık" dedim ona.

Sadece eve gitmek istiyordum.

"Eğlenmeyi seviyoruz" diye araya girdi Miles. "Yaşamaktan korkmuyoruz."

Sonra Astrid'in fısıltısı kulağıma çarptı: "Ve seni de aramıza almak istiyoruz."

Nefesim kesildi ve geri çekildim.

Ancak durmadı. "Sana çok eğlenceli şeyler göstereceğiz" diye sataştı. Sonra diliyle kulağımı hafifçe yaladı ve parmaklarını uyluğumun iç kısmında gezdirdi.

Aman Tanrım.

Eline vurup, "Uzak dur benden!" diye çıkıştım sıktığım dişlerimin arasından.

"Bizi seveceksin" dedi sert bir sesle bana Miles, ensemden tutup beni kendisiyle yüzleşmeye zorlarken. "Bizi bir kez denedikten sonra."

"Hayır!" Ve onun da yüzüne sağlam bir tane indirdim.

Göt.

Öfkeyle beni sarstı. "Seni küçük sürtük..."

Ancak bir şey dikkatini çekince durdu.

"Bunu duydun mu?" diye sordu.

"Ne var?" diye sordu Astrid.

Bir şeyin dikkatini dağıttığına şükrederek ondan uzaklaşmaya çalıştım. Bu arabadan inip kaçabileceğim kişinin bir polis ya da insan ya da herhangi biri olmasını umdum.

Ve sonra ben de duydum. Ulumalar.

Hayvan bağırtıları ve havlamalar. Uğultular ve çığlıklar.

"Bu da ne?" diye kendi kendine mırıldandı Miles.

Bölgemizde kurtlar var mıydı? Sanmıyordum ama şansımı bu ikisindense vahşi hayvanlarla denemeyi tercih ederim.

Sesler kesilince Miles ile Astrid hızlı soluklar alarak tamamen hareketsiz kaldı ve birkaç saniye daha dinledi.

Üzerimizdeki ağaçların dalları rüzgârda inledi ve arabanın etrafında yaprakların uçuştuğunu duyduğumu düşündüm ama müzik hâlâ açık olduğundan emin değildim.

"Orada bir şey var" diye mırıldandı Astrid.

Biraz önce takip edildiklerini sanmalarını hatırladım.

Miles'ın yanımda hareket ettiğini hissettim. "Ben..."

Ama ön cama ağır bir şey çarpınca sözünü kesti, Astrid yanımda nefes nefese kalmıştı.

"Neler?.." diye havladı.

Aynı kuvvet aniden Astrid'in yan tarafına da çarptı, ardından arka cama ve Miles'ın yan tarafına da.

"Bu... boya mı?" diye sordu Astrid. "Birisi camlara boya atıyor."

"Orospu çocuğu!" diye böğürdü Miles.

Beni serbest bırakarak kapıyı açtı ama dışarıdan bir çarpma sesi geldi ve acıyla inleyerek üzerime düştü.

Birisi üstüne kapıyı kapatmaya mı çalışmıştı?

Ne olduğunu bilmiyordum ama altımdaki arabanın sallandığını ve sanki birisi orada bir şeyler yapıyormuş gibi arka taraftan titreşimler geldiğini hissettim.

"Pencereler siyah boyayla kaplı!" diye bağırdı Astrid. "Dışarıda birisi var. Sadece sür!"

Zihnim hızla çalışarak dışarı çıkıp çıkmamam gerektiğini ya da tehlikenin orada daha büyük olup olmadığını değerlendirdi. Ama ben bir karar vermeye fırsat bulamadan Miles arabayı vitese takıp ayağını gaza bastı.

Ama hareket etmedik. Biraz daha gaz verip motoru çalıştırdı ama sadece tekerlekler döndü, dönerken altımızda gıcırdadı ama bizi hiçbir yere götürmedi.

"Gaz kokusu alıyor musun?" diye sordu Astrid.

Nefes aldım, boğazımın arka kısmında bir yanma hissettim.

"Ah, kahretsin" dedi Miles aniden.

Ne? Lanet olsun, neler oluyordu?

"Bak" dedi Astrid'e.

"Bunu yapmış olamazlar" diye yanıtladı nefes nefese.

Ne görüyorlardı?

Ve sonra bildiğim şey, kapıların açıldığı ve beni ön koltukta yalnız bırakarak arabadan dışarı fırladıklarıydı.

Neden bahsediyorlardı böyle?

Neden kaçtıklarını bilmiyordum ama onları korkutan bir şey görmüşlerdi. O zaman araba güvenli değil miydi? Ne yapacağımı, kaçmam gerekirse kimden korkmam gerektiğini bilmiyordum ama gitmişlerdi ve yarım saniye kadar düşündükten sonra sürücü tarafındaki kapıya atıldım ve onu yaklaştırıp kilide oturttum ve aynısını Astrid'in kapısına da yaptım. Ormanın dışında olmayabilirdim ama en azından onlardan güvendeydim.

Anahtar hâlâ kontaktaydı ve muhtemelen kötü bir fikirdi ama mecbur kalsaydım buradan giderdim. Sadece çakıllı yolu takip edecektim.

Tabii arabayı hareket ettirebilirsem. Çünkü Miles bazı nedenlerden dolayı bunu başaramamıştı.

Bir süre orada oturdum, artık dışarıdan hiçbir ses gelmiyordu. Yalnızca motorun gürültüsü ve radyodaki White Stripes remiksi vardı.

Telefonum. Annemi arayıp beni bulması için telefonumu takip etmesini sağlayabilirdim. Nerede olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ama tam o sırada nefesini duydum.

Hemen arkamda, arka koltukta.

Vücudum korkudan kasılıp kavururken kılımı bile kıpırdatmadım ve hayal gücüm çılgına dönmüş halde arkamda kimin ya da neyin olduğunu anlamaya çalıştım.

Hafif ama sürekliydi ve bir çığlık boğazımı doldururken ağrı çenemi ve boynumu delip geçiyordu.

Gözyaşları aktı ve bu kadar aptal olduğuma inanamıyordum.

Arka kapıları kilitlemeyi unutmuştum.

Ağzımı açtım, bağırıp kapıya atılmak için hazırlandım ama sonra kulağımda sesini duydum.

"Hey Küçük Şeytan" diye fısıldadı.

İç çektim, takma isim ve kısık ses tonu tek bir güçlü, ezici darbeyle idrak ettiğinde nefesim kesildi ve neredeyse mutluluktan ağlayacaktım.

Şaka mı bu?

Aniden öne uzanıp beni kollarının arasına aldı ve arka koltuğa çekti. Ellerimi arkama uzatıp yüzüne –keskin burnuna ve köşeli çenesine– dokundum ve kafa derisindeki yara izlerini hissedip burnumu boynuna gömdüm. Yeni duş almıştı. Her zaman olduğu gibi.

"Aman Tanrım." Alnımı yanağına bastırıp onu kendime yakın tuttum. "Nerelerdeydin?"

Cevap vermedi, sadece beni kucağında ve kollarının arasında tuttu.

Gözlerimi kapatıp nefes verdim, iki yıllık bir nefes veriyormuşum gibi hissettim. Buradaydı. Hayattaydı ve beni unutmamıştı.

Ama...

Ayağa kalkıp arka koltuğa oturdum ve kapüşonlusunun yakasını tuttum.

"Beni çok korkuttun" dedim ona.

"Evet, bunu yaparım."

Evet, bu kasabada pek çok insan bunu yapmaktan hoşlanıyordu.

Kızmak istedim ama ağzımdan bir kahkaha kaçtı ve kızamadım. O buradaydı ve Miles ile Astrid'den kurtulmuştu.

Ona tutunarak alnımı onunkine bastırdım ve hissinin tadını çıkardım.

Kollarımın üst kısmını ellerinin arasına alıp beni tuttu. "Onlarla ne yapıyordun?" diye sordu sertçe.

Olduğum yerde kaldım, dudaklarımız bir santim uzaktaydı. "Onları takip eden sen miydin?"

Başıyla onayladı. "Seni tekrar görmek için geliyordum ve geldiğimde seni başka bir adamla arabaya binerken gördüm."

"Evet, bu epey uzak bir yorumlama" dedim laf cambazlığı yaparak. "Arabada iki kız daha vardı. Güvende olduğumu sanıyordum."

Yakasını serbest bırakarak ellerimi boynunun etrafında kaydırdım, aynı sıcak, pürüzsüz teni hissettim. Ben orada kalıp onu tutup nefes alırken o hareketsiz, neredeyse kaskatı kaldı.

Elleri yavaşça kollarımdan ayrıldı, dokunuşu belime kayarak parmaklarını hafifçe içeri soktu. Bacaklarımın arasına sıcaklık yerleşti ve nefesimi kontrol altında tutmak için dudağımı ısırdım.

"Seni pişman edeceğim bir şey yaptın mı?" diye fısıldadı.

Beni pişman edeceği mi?

"Kıskandın mı?" diye şakalaştım.

Ama Miles ve Astrid artık çok uzaktaydı. Endişe sebebi değillerdi. Yarın anneme olanları anlatacaktım ama şu anda bu arabada istediğim her şeye sahiptim.

Boynuna dokundum, parmaklarımı köprücükkemiğine götürüp ağzının üzerinde tuttum ve aramızdaki küçücük nefes alanıyla oynadım.

"Winter" dedi neredeyse hırlarcasına.

Yüzünün etrafında hareket edip onu burnum, alnım ve ellerimle okşadım, dilim dudaklarımın dışına çıkarak tadına bakmak için can atıyordu.

"İki yıldır yoktun" dedim. "Bu uzun bir süre."

"Sana dokundular mı?"

"Dokunmuşsalar ne olur?" diye alay ettim. "Artık büyüğüm."

"Değilsin" dedi, sanki bir uyarı veriyormuş gibi konuşuyordu ama kendisi de daha sık nefes alıyordu.

Göğsümü onunkine bastırıp onu bacaklarımın arasına sıkıştırdım. "Bazı şeyler için yeterince büyüğüm."

Belimi daha sıkı kavradı ve bedenimi kendisine bastırdı. "Ben söylediğimde olacaksın."

Gülümsedim, başımı geriye eğince dudaklarının boğazımda bir çizgi çizdiğini hissettim. Ağzı başka bir şey söylüyor, dudakları başka bir şey yapıyordu.

Vücudum onunla alay ederek hareket etmeye başladı. Ona sataşıyordu. Ona sürtüyordu.

Adını fısıldamak istedim ama yapamazdım.

Ellerini tuttum ve onları bedenimden uzaklaştırıp kalçalarımdan yukarı, eteğimin hemen altına kaydırdım. Onun yanında utangaç değildim. Beni istediğini biliyordum ama bana bir abiyi hatırlatan –otoriter ve aşırı korumacı– şeyler yapmaya devam etti. Durması gerekiyordu. Ben çocuk değildim. Hazırdım.

"Eee ne diyorsun?" diye sordum, onu bana dokunmaya davet ederek.

Parmaklarını tenimde kıvırdı.

"Dur" diye emretti bana.

"On altı yaşındayım ve hiç öpülmedim." Ellerimi göğsüne koydum, göğüslerimin vücuduna dokunduğunu hissettim. "Senin için bekledim."

"Winter..."

"Seni bekledim" diye tekrarladım nefes nefese ve dudaklarını benimkilerle okşadım. "Ama sonsuza kadar beklemeyeceğim."

Dudaklarımı onunkilerle buluşturdum ve dilimi dışarı çıkardım, kalçalarımla üstünde dans ederken dudağını hafifçe salla-

dım. Aletinin belirgin sert çıkıntısı kot pantolonunun üzerinden benim külotuma bastırınca inledim.

Beni kollarımın altından tutup yüzüne kaldırdı. "Bu bir tehdit olmasa iyi olur" diye azarladı.

Sonra bir eliyle yüzümü tutup dudaklarımı yakaladı, altçenemi sanki açlıktan ölüyormuş gibi çiğnercesine ısırdı.

O inledi, ben sızlandım ve ikimiz de teslim olduk, birbirimizi kollarımıza aldık, ağızlarımız birbirinde eridi.

Hızlı ve beceriksizdim, ağzımdaki öpücüklerine ve diline yetişemedim ama her saniyeyi sevdim.

Ufak dokunuşlarla ısırdı ve bir kuvvetle aldı, ensemdeki saçları tutarak başımı geriye çekti ve boynumu yedi. Boğazımdan çeneme, çenemden tekrar ağzıma doğru hareket etti ve ben de onun omuzlarını tutup kıyafetler üzerinden sürtünürken sweatshirt'ünü çekiştirdim. Tanrım, kendimi durduramıyordum. Çok iyi geliyordu. Sanki daha çok kaşımam gereken bir kaşıntı gibiydi.

Nefes alamadığım için papyonumu çekiştirdim.

Gevşeterek üst düğmemin düğmelerini açtım, sonunda kendimi daha özgür hissettim ve boynumu emdiği yerde ona sarıldım.

Kalçalarım ileri geri hareket ederek ona bastırdı.

"Winter..." diye inledi geri çekilerek. "Ben seni..."

Hızlandığımda o da kıçımı kavrayıp hareket etmeme yardım etti.

"Beni ne?" dedim nefes nefese.

"Seni kirletmek istemiyorum."

Yavaşladım, dudaklarımla ağzına dokunarak onu yavaşça öptüm.

Neden böyle düşünüyordu ki?

"Kirletmeyeceksin." Başımı iki yana sallayıp yüzüne dokundum. "Sonuna kadar gitmeyeceğiz. Sadece oynayacağız."

Bir kahkaha attı.

Onu öptüm ve parmaklarını tekrar bastırdı ve vücudumun patlamasına ve cildimin her santiminin canlanmasına neden oldu. Tanrım, bunu yapmasına bayılıyordum.

"Hey dostum, ne yapıyoruz?" diye bağırdı birisi dışarıdan. "Beklememizi mi istiyorsun yoksa?"

Şaşırdım, arkadaşları olduğunu fark etmem bir saniye sürdü. Parmaklarımı saçlarından geçirip tekrar ağzına uzandım.

Gitme.

"Kanka!" diye bağırdı adam tekrar. "Hemen burada yaşıtın kızlar var! Neler oluyor?"

Göğsünden kesik nefesli bir kahkaha gürledi. "Onun yasal yaşa girmesini bekleyebileceğimi sanmıyorum dostum" diye fısıldadı arkadaşına ama sesi sadece benim duyabileceğim kadar yüksekti.

Oyuncu bir tavırla ağzına ufak ısırıklar bıraktım. "Otuz üç eyalette resmi rıza yaşı on altı" diye alay ettim. "Sadece bizimkinde değil. Teknik detay."

"Araştırdın öyle mi?"

Sırıtmaya başladım ama dışarıdaki adam sabırsızlandı. "Kanka hadi!"

Ama kollarımdaki çocuk, arkadaşını susturmak için yumruğunu pencereye vurunca camın çatladığını ve parçalandığını duydum.

"Ah, Tanrım" diye sızlandı adam ve diğerlerinden daha fazla kahkaha duydum. "Onlara biraz mesafe verelim beyler."

Sesleri uzaklaştı ve o yavaşlayıp bana dokundu, boynumu yedi yuttu ve bedenimi tanımaya başladı. Elleri eteğimin yukarısına doğru kaydı, çizgiyle şakalaştı ama asla sınırı aşmadı ve ben de ellerimi sweatshirt'ünün ve tişörtünün altına kaydırarak onun sıcak tenini, gergin vücudunu ve dar belini hissettim.

Kollarının altındaki kabarık deri parçalarına dokununca durdum, bana iki yıl önce saçının altında hissettiklerimi anımsattığını fark ettim. Başparmağımla üzerlerini birkaç kez ovuşturdum.

"Biraz önce neden üzgündün?" diye sordu. "İşten çıktığında?"

Doğru ya. Tiyatrodan çıktığımı görmüştü. Üzgün mü görünüyordum?

Sanırım kapıyı çok sert kapatmıştım.

"Biri sana bir şey mi yaptı?" Üst düğmemi ilikleyip papyonumu yeniden bağlarken bana bakmak için geri çekildi.

Normalde insanların bana çocukmuşum gibi davranmalarından ve benim için bir şeyler yapmaları gerektiğini varsaymalarından nefret ederdim ama bunu daha çok kendi iyiliği için sorduğu izlenimini edindim. Beni tekrar "düzgün" konuma koymak için.

"Her açıdan kötü bir geceydi" dedim ona.

"Ne oldu?"

"Önemli bir şey değil."

Bitirdi ve ellerini belime koyarak bekledi.

Sessizce güldüm ve teslim oldum. "Sanırım bu gece işimden istifa ettim" dedim ona. "Bridge Bay Tiyatrosu'ndaki bilet gişesinde çalışıyordum. Artık tesiste dans etmememi istediler ve ben..." Durdum, zavallı görünmemek için açıklama yapmanın bir yolunu aradım, "oranın bir parçası kalabilmek için elimden geleni yaptım, belki fikirlerini değiştirebilirim diye. Ama gram yanaşmıyor."

Patronumun sözlerini tekrarlayarak derin bir nefes alıp verdim. *"Güvenli değil ve kendime zarar verebilirim"* dedim ona, yeniden sinirlenince gözlerim doldu. "Patronum 'Tanrı'nm benim için bir yolu olduğunu ve benim de hayatın beni götürdüğü yere gitmem gerektiğini' falan söyledi."

"Ne saçmalamış böyle?"

"Değil mi?" dedim, ağlamaklı olduğum için kalınlaşan bir sesle. "Ben sadece... her yeri yakmak istedim."

Alayla gülerken sallandı ve bir an sonra ben de gülmeye başladım. Beni öptü ve gecenin nasıl başlarsa başlasın sonunun çok güzel olduğunu hatırlattı. Onunla kalmak istiyordum ama arkadaşları vardı ve zaten planları olup olmadığından emin değildim.

"Demek..." dedim konuyu değiştirerek. "Arkadaşların var."

Onun günlük yaşamı olan sıradan bir adam olduğunu fark etmek biraz tuhaftı. Onun yalnızca güneş battığında doğan bir vampir olduğunu sanıyordum.

"Onlarla tanışabilir miyim?" diye sordum.

"Hayır."

"Neden?"

Ağzını kulağımın altına kaydırarak "Çünkü onlar benim, senin değil" diye uyardı. "Ve sen benimsin, onların değil."

"Tabii bu ayrıca kimliğini daraltıyor" diye yanıtladım. "Tek çocuk, paylaşmayı hiç öğrenmemişsin."

Eninde sonunda çözecektim. Ya da bana söylemesini sağlamanın bir yolunu bulacaktım. Sonuçta ben de onu başkalarından saklıyordum.

Ama onun için bir sır olmadığım aklıma geldi. Ama o benim için bir sırdı.

Neden?

Onu başkalarından sakladığım için kendimi suçlu hissetmiyordum ama o kendini benden saklıyordu. Bunun bir nedeni vardı.

Yaşlı mıydı? Sevgilisi mi vardı? Psikotik miydi?

Ya da belki... benden utanıyor muydu?

Ama aniden konuşarak beni düşüncelerimden ayırdı. "Patronun nerede yaşıyor?" diye sordu.

Patronum mu?

Gözlerimi kıstım. "Neden?"

Bölüm 17

Beş Yıl Önce

Anderson'ın arabasını olduğu yerde bırakıp benimkine bindik, adamlar çoktan yola çıkmıştı, ben de onu şehre ve patronunun evine götürdüm.

"Ne yapacaksın?" diye sordu bana.

Tiyatro müdürünün evinin karşısındaki caddede kaldırım kenarına arabayı park ettim; etrafını saran geniş bir sundurması ve birkaç çatısı olan zanaatkâr tarzı bir evdi. Avlu yeşil ve tertemizdi ve ön kapının dışında tek bir ışık parlıyordu.

Henüz emin değildim. Ama her zaman bir şeyler bulurdum.

Emory Scott bu mahallede yaşıyordu. Güzel ve temizdi ama şehrin sahil bölgesindeki malikânelerin hiçbiri yoktu. Aslında burayı tercih ederdim. Evler birbirine yakındı, komşular... Büyümek için güzel bir yerdi.

Arabayı *boşa* alıp el frenini çektim. "Benden ne yapmamı istiyorsun?"

Ona baktım, ellerini kucağında kavuşturmuştu ve biraz gergin görünüyordu. Gülümsedim. Ağzı büküldü ve yüzünün her yerinde endişe görebiliyordum. Başının belaya girmesinden çok korkuyordu.

Ancak üzülmüştüm. Kimse ona ne yapıp ne yapamayacağını söyleyemezdi.

Belki ben hariç.

"Bilmiyorum" diye mırıldandı kararsız görünerek. "Hadi gidelim."

"Dans etmek istiyor musun?" diye sorguladım. "Sana istediğin her şeyi vereceğim."

"Bunu nasıl yapacaksın?"

"İstediğim her şeyi *alırım*" dedim çok açık bir şekilde.

Muhtemelen şaka yaptığımı düşünerek kısık sesle güldü ve bir anlığına gücüm kesildi, gözlerindeki ışık uzun zamandır gördüğüm en güzel görüntüydü.

Ama başını iki yana salladı. "Hayır."

Yüce İsa. Böyle mi istiyordu? Çok çekingen olduğu için onu inciten ya da arkasından kızdıran şeylerle ben mi ilgilenecektim? Çünkü olacak olan buydu. Yaşananlara göz yummazdım ben.

"Kimse seni reddedemez" dedim.

"Ama bu şekilde değil" dedi bana. "Bunu dürüst biçimde kazanamazsam hissettirdiğini sevmeyeceğim."

Evet, anlıyordum. Muhtemelen ben de basketbol hakkında aynı şeyleri düşünürdüm.

Ama...

"En azından seni ağlattığı gibi ağlamayı hak ediyor" diye belirttim. "En azından bir yüzü düşsün."

Winter'a dans etmeyi bırakmasını söylemek, birisinin şevkini kırmak kibirli, küstah ve kendini beğenmiş bir davranıştı. Onu susturmak istiyordum.

"Muhtemelen onu kovdurabilirim" dedim.

Ama Winter sadece güldü.

Kaşlarımı çattım. "En azından bahçesini sular altında bırakıp lastik yakabilir miyim?"

"Yıkıcı bir şey olmaz" diye emretti bana. Kötü bir şey. Komik olmalı. Ve sanki... temizlemesi kolay. Bilirsin. Zarif bir şey."

"Ortaokullulara özgü bir şey" diyerek onla alay ettim.

Gözlerini devirdi ve kendi kendine gülümseyerek tekrar koltuğuna oturdu.

Koltuk başlığına dayanıp rahatlayarak bagajımdaki malzemeleri düşündüm. Arkadaşlarım ve ben yarın gece Şeytan Gecesi'ni düzenlemek için üniversiteden şehre çağrılmıştık ve bugün döner dönmez malzeme alışverişine çıkmıştık. Bagajımda içki şişeleri vardı ama Winter yangın çıkarmak istemiyordu. Alçı, yapıştırıcı, fenerler vardı ve halat, sis bombaları ve balyoz gibi başka saçmalıklar da vardı. Bunların çoğunu muhtemelen yarın kullanmayacaktık ancak Thunder Bay'in yaramazlık gecesine birkaç yıl katılmadığımız için bu işe o kadar kapılmıştık ki heyecandan kendimizi kaybetmiştik.

Zarar vermeyen bir şey.

Zararsız hiçbir şey yapmıyorduk ki.

Ve sonra hatırladım. Ayrıca bagajımda birkaç havalı korna ve koli bandı vardı.

Yüce İsa. Pekâlâ, karar verilmişti. Ne yapmamız gerektiğini biliyordum.

Tanrı aşkına, bu kadar dibe battığıma inanamadım.

"Kemerini bağla" dedim ona başımı sallayarak. "Ne yapacağımızı biliyorum."

Ben patikada hafif bir koşuyla ilerleyip köşeyi dönerken ve asansörü geçerken sweatshirt'ümün arkasını tutarak beni takip etti. Büyürken ya ailemin sponsor olduğu performansları izlemek ya da kasaba halkı aralarında gerçek bir Bolşoy balerini olduğu için çok minnettar hissetmesi gerekiyormuş gibi gösteri yapmaya tenezzül ettiğinde annemi ziyaret etmek için onlarca kez Bridge Bay Tiyatrosu'na gelmek zorunda kalmıştım Aslında bu onun için sadece bir ego patlamasıydı çünkü on beş yaşından beri büyük çapta bir gösteri yapmamıştı. Babam onunla evlenip onu Amerika'ya getirmişti ve tüm olay buydu.

Yıllardır buraya gelmemiş olmama rağmen avucumun içi gibi biliyordum. Şans eseri bodrum penceresi hâlâ kilitlenmiyordu.

"Bunu daha önce yaptın mı?" diye sordu bana Winter.

Kapıyı açık tutup onu kadınlar tuvaletine çektim, ışıkları açtım ve el fenerimi kapattım.

"Kız kardeşim ve ben bunu evimizde ve bir kez de pizzacıda yaptık" dedim ona.

On dört kişi falandık ama çok komikti.

Ah be, zaman ve beni gülümseten şeyler ne kadar değişmişti.

"İşte, tezgâha atla" dedim ona.

Öyle yaptı ve ben de spor çantamı lavaboya atıp havalı kornaları, tahta çubukları ve koli bandını çıkardım.

Tuvaletlerden birine daldığımda, çubuğu klozet kapağının altından kornanın üzerindeki düğmeye kadar ölçtüm ve nasıl oturuyor baktım.

Mükemmel.

Güzel.

Lavaboya geri dönüp şişeyi eline verdim, yerinde tutmak için yumruğunu teneke kutunun ve çubuğun etrafında sıktım.

"Şunu orada tut" diye talimat verdim. "Sıkı tut."

Başıyla onayladı ve ben de kutuyu yapmaya, çubuğu düğmenin üzerindeki yerinde tutmak için bant sarmaya koyuldum. Birisi üzerine ağırlık koyduğunda, örneğin klozet kapağına oturunca, tüm bu kahrolası yerin temellerini sarsacak kadar yüksek, kulakları sağır eden bir çığlıkla patlayacaktı.

Ve içerideki herkes kahvelerinde boğulacaktı.

Konuşmamıza devam ederek, "Demek bir kız kardeşin var" diye sordu.

"Evet. Tek çocuk *değilim*" diyerek onu ve paylaşmak hakkındaki görgüsüzlük varsayımını düzelttim.

"Kaç yaşında?"

"Benden bir yaş küçük."

Bant şişenin etrafına sararken çığlık attı, sonra şişeyi yere koydum, başka bir kutu ve sopayı alıp aynı şeyi yapmak için eline verdim.

"Sen kaç yaşındasın?" diye sordu bilgi almaya çalışarak.

"Senden daha büyük."

Güldü. "Altmış yaşında değilsin değil mi?"

Altmış mı? Bana dokunduğunda altmış yaşında gibi hissediyordum?

Yaptığım işi bırakıp yüzüne çöktüm. "Oy verecek kadar büyük ama içki alacak kadar büyük değilim" dedim ona. "Ama yine de içki alabilirim. Eğer istersen."

Sadece sırıtıp konuyu bıraktı.

Henüz anlamamış olması şaşırtıcıydı ama onunla tanıştığımda tespihimi çıkarmaya dikkat ediyor ve gelmeden önce daima duş alıyordum. Kendimi ele vermemek için sigara içmemenin zor olacağını sanmıştım ama onun yanındayken sadece onun yanında kalmak istiyordum. Nikotin bağımlılığı kendimi tamamen hazır hissedene kadar onu bırakmaya değmezdi.

Ayrıca maskemi de hiç takmamıştım çünkü o zaman benim bir atlı olduğumu anlardı.

Ama ona on dokuz yaşında olduğumu söyleseydim, hangi sınıftan mezun olduğumu anlardı ve tıpkı Damon'ın hademe dolabında ve yemekhanede yaptığı gibi onu pusuya düşürüp korkuttuğum için sonunda kim olduğum gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalırdı. Ancak şimdilik... onun benden hoşlanmasını seviyordum.

Onu yatağa atmaya çalışmıyordum. Ne kadar güçlü olduğumu kamtlamaya çalışmıyordum. Aptal, kahrolası hayatımdan dolayı kızgın değildim, bunalımda değildim ya da tükenmemiştim. Olmak istediğim tek yer bendim.

Her şey onun için yeniydi. O bir kaçıştı. Onun sözlerinde, vücudunun tepkisinde ve yüzünde ilk kez bir şey hissedebiliyordum ve bir şeyleri yeniden hissedebiliyordum.

Uzak durmak zordu ama durmam gerektiğini biliyordum. Ne kadar yakınlaşırsak o kadar çabuk onu incitecektim ya da gerçeği öğrenecekti ve o zaman her şey bitecekti.

Ancak bu gece, onu Anderson'ın arabasına binerken gördüğümde, onun bazı şeyleri yapabilecek yaşta olduğunu ve bunun sadece bir an meselesi olduğunu fark ettim. Kendimi tekrar gösterebilecek kadar beklemek istemiştim. Büyüyene kadar beklemeyi. Ama onu o pisliğin arabasından çıkarmam gerekiyordu.

Onunla yatağa girip girmeyeceğimi bilmiyor, ama onun girmeyeceğini kesinlikle biliyordum.

Yedi kutu yaparak işimi bitirdim ve bir tanesini bir tuvalet odasına götürüp koltuğun altına tahta çubuk koyarak yere sabitledim, kapağı sadece bir tık havaya kaldırmıştı. Her şeyi bantla sabitledim ve dışarı çıkıp onu tezgâhtan indirdim.

Onu kollarıma alarak bacaklarını etrafıma doladım ve onu orada tutup ona baktım.

"İyi bir kız oldun mu?" diye sordum ona.

Dudaklarının kenarları muziplikle yukarı kıvrıldı ve ben dudaklarına baktım, yumuşak tenine ve daha önce aldığım tadına daldım. Karpuz gibi tadı vardı. Dudak parlatıcısı olmalıydı. Elmacık kemikleri iki yıl öncesine göre daha belirgindi ve sürmeye başladığı maskara nedeniyle mavi gözleri daha deliciydi.

Kollarını boynuma doladı ve "Evet" diye fısıldadı.

"İyi olmaya devam edecek misin?"

Göğsü benimkine değerek inip kalkıyordu, dudaklarımız birbirinden birkaç santim uzaktaydı.

Ancak bir şey söylemedi.

"Bana cevap ver." Onu sarstım. "Bana uslu olacağını söyle."

Yutkundu ama yine de cevap vermedi. "Uslu olmazsam bana ne yapacaksın?" diye fısıldadı bunun yerine.

Ah, Yüce İsa. Sesi neredeyse umutlu geliyordu ve onun koyu pembe ağzına, aralık dudaklarına bakarken aletim şişti ve onları kendi dudaklarıma alıp nefesindeki o lanet çılgın sözcükleri tatmak istedim.

Ona ne yapmayacaktım ki...

"Ne yapacağım?" diye tekrar ettim, onu tuvalet kabinine taşırken ağzını benimkiyle okşarken. "Seni yere atacağım..." Bizi indirip öne eğildiğimde nefes nefese bana tutundu. "Ve sana..." Aşağı, aşağı. "Büyük bir..." Aşağı. "Kalın..." Aşağı... "Bir şaplak atacağım."

Sonra onun kıçını klozet kapağının üstüne bıraktım, havalı kornanın çığlığı tiyatroyu delip geçerek kulaklarımı yardı.

Çığlık attı ve tuvaletten ayağa fırladı, bana tutunup kahkahalara boğuldu.

"Ah, Aman Tanrım!" Yüzü ışıl ışıl parladı ve çok memnun göründü.

Gözlerimi devirip utanç kaynağımı öğrenmemeleri için bunu sokaktan kimsenin duymadığını umdum.

Tekrar koltuğa oturunca korna tiz bir çığlık attı ve o da irkilerek yeniden kahkahalara boğuldu.

Başımı sallayıp onu yerinden indirdim. "Çok neşelisin."

"Alıştıklarına kıyasla uysal mı?" diye dalga geçti.

"Evet."

Tanrım, eğer benim oğlanlar bunu öğrenirse... Bu gece bana bir evi tuvalet kâğıdına sardırmadan önce onu eve bırakmam gerekiyordu.

Belki bir gün onu gerçek bir maceraya çıkarırdım.

Hızla çalışarak, dansçılar, çalışanlar ve patronunun ofisindekiler de dahil olmak üzere tüm kornaları bantladım ki yarın geldiğinde hepsi küçük bir korku yaşasınlar.

Tüm eşyalarımızı topladım, Winter'ı aldım, ışıkları kapattım ve el fenerimi açarak binadan çıktım.

Dışarıda her şeyi bagaja koyup kapıyı açmak için harekete geçtim.

"Bekle" diye seslendi Winter.

Başımı kaldırdığımda sanki bir şey duymuş gibi kafasını çevirdiğini gördüm.

"Fıskiye" dedi arabanın benim tarafına gelerek. "Meydanda. Beni oraya götürebilir misin?"

Kulak kabartınca ben de biraz duydum. Bunu unutmuştum. Çocukken oynamak istemiştim ama elbette izin verilmemişti.

Etrafa bakınca kasabanın o kadar da kalabalık olmadığını ve trafiğin neredeyse durduğunu fark ettim. Artık saat gece yarısını geçmiş olmalıydı ve herkes enerjisini yarın geceye sakladığından ortalık epey sessizdi. Yine de adamların nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve Sticks'ten bazı sesler geliyordu. Kimsenin beni görmesini, adımı söylemesini ya da *onu* benimle görmesini istemiyordum.

Siktir.

Kapüşonumu kaldırıp elini tuttum ve tepeye, üzerinde köprünün bulunduğu küçük göletin, bahçedeki büyük bir fıskiyenin ve sağda cadı şapkalı çardağın bulunduğu yere ilerledim. Kalabalık kasaba merkezinden uzakta güzel, yüksek, küçük bir vahaydı.

Akan suyun sesi artınca elimi bırakıp fıskiyeye yaklaştı. Avuçlarını uzattı, spreyi hissetti ve gülümsedi, ben de hemen onu alıp yanına tırmanmak istedim.

Ceketinin cebinden bir şey çıkardı, sırtını dönerek gözlerini kapattı ve sonra parayı omzunun üzerinden suya attı.

"Bir tane ister misin?" diye sordu bana, cebinden bir bozuk para daha çıkararak.

Küçük papyonunu, altın şeritlerle dolu neredeyse beyaz saçlarını, ayrık ve bir tarafa doğru dökülen saçlarını ve sakız rengindeki dudaklarını inceleyerek ona yürüdüm. Gözlerimi alamadığım için parayı alıp omzunun üzerinden suya fırlattım, bakışlarımı yüzünden hiç ayırmadım.

Kendini sabit tutmak için omzumu kullanarak ayakkabılarından kaydı ve çeşmenin kenarına zıpladı, sonra beni bırakarak bale hareketleri yapıp kendini dengeleyerek biraz eğlendi.

Telefonu çaldı ve çıkarıp cevap vermeden telefonu kapattı.

"Ailen mi arıyor?" diye sordum.

"Evet."

Onları tanımlayacak özel bir zil sesi atamış olmalıydı.

Fıskiyedeki hareketlerini, dönüşlerini, eğilmelerini ve dalmalarını izledim, ayak parmaklarında durup bacak kaslarını esnetti.

Büyüyünce ne olacaktı? Ona kim sahip olacaktı? Nereye taşınacaktı? Bütün bunlar nasıl değişecekti?

Ve o anda bildiğim tek şey, onu bu şekilde tutmaktan başka bir şey için savaşmayacağımdı. Masum, mutlu ve saf.

Fıskiyelerde dans eden.

Sallanınca aniden bana uzandı ve ben de ona ilerleyerek düşmeden önce onu yakaladım.

Gülerek ellerini omuzlarıma koydu.

"Çok mu çalışıyorsun?" diye sordum kaldırdığım ayağına bakarak. Ayak tırnakları batarak derisini morartmış ve kızartmıştı.

"Her zaman" diye yanıtladı.

Bunlar bir dansçının ayaklarıydı.

"Acıyor mu?"

Omuz silkti. "Alışığım."

Sonra kollarını etrafıma doladı ve kucağıma atlayarak beni onu yakalamak için belini kavramaya zorladı. Bana gülümsedi ve ben de onu öyle tuttum, orada kaldığımız sürece onu yere bırakmayı reddettim.

Ama sonra kavrayışını daha da sıkılaştırarak kendisini yaklaştırdı ve bana sarıldı.

Göğsüm şişti, arzuyla sızladım ve her şey bir anda üzerime çöktü. Kokusu, sıcaklığı, saçları ve vücudu... Ciğerlerim çöktü ve nedenini bilmiyordum ama çok iyi hissettirdi. Kollarımı çelik bir bant gibi ona doladım, uzun zamandır ilk kez bir şeyi –ya da birini– tutmanın verdiği rahatlamayı hissettim.

Bu en son ne zaman olmuştu? Banks'in beni ikna ettiği zamanlar dışında asla sarılmazdım ve onlar da daha çok bir şeye tutunmak gibiydi...

Bu gerçek şefkate benziyordu. Birinin beni gerçekten sevmesine.

Zayıf biri değildim. Bu saçmalığa ihtiyacım yoktu.

Ama Tanrım, nasıl da güzel bir hissi vardı.

"Dans edelim mi?" dedi kulağıma.

"Hayır."

"Şu anda ediyorsun" diye belirtti.

Yavaş bir daire çizerek döndüğümüzü fark edince durdum.

"Sanırım bu dansı baleden daha çok seviyorum" dedi.

Ve dudaklarımın kenarları bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. Keşke Kincaid şimdi beni görebilseydi...

Ama sonra insanların gölün diğer tarafına yaklaştığını, yokuşu çıkıp bize baktığmı gördüm.

"Buradan çıkmalıyız" dedim ona.

Onu benimle kimse görmemeliydi.

Arabaya geri dönüp hızla yola çıktık ve henüz aramamış olsa bile babasının yakında karakolu arayacağını bilerek onu eve götürdüm. Muhtemelen iki saat önce evde olması gerekiyordu.

"Muhtemelen epey kızmışlardır" dedi ben evin dışındaki çitlerde motoru yavaşlattığımda.

Işıkları kapattım ve açık kapılardan geçerek garaj yolundan aşağıya ağır ağır ilerledim ve iğrenç fıskiyenin etrafından dönerek ön kapısına ilerledim.

Debriyaja ve frene basıp arabayı tekrar ilk vitese alıp orada oturdum. Onu arabayla dışarı çıkardığım gece kapıya çıkmak için yardıma ihtiyaç duymamıştı, bu yüzden başının çaresine bakabileceğini varsaydım.

Ama orada öylece oturdu, yüzü biraz aşağı dönüktü.

"Seni bir daha ne zaman göreceğim?" diye sordu çekingen bir sesle.

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Yarın gece meşguldüm ve birkaç gün sonra okula dönecektim.

Onu tekrar görecektim.

Ya da...

Belki. Bilmiyordum.

Tanrım, neden soruyordu? Bir ilişkimiz falan mı vardı? Bu bir randevu muydu?

Bunun olacağını biliyordum. Beklentileri olacaktı.

Evet, onu tekrar görmek istiyordum. Benimdi o. Gözlerden uzak, gizli küçük dünyamızda benimdi o.

Dans etmesini izlemek, heyecanını ve korkusunu hissetmek ve ne kadar savunmasız ve tatlı olduğunu yaşamak için onu binlerce kez daha çalmak istiyordum ama...

Onu mutlu, saf ve masum tutmak da istiyordum. Onu mahvetmek istemiyordum.

Birlikte ne kadar çok vakit geçirirsek ve o büyüdükçe bu durum daha da başka bir şeye dönüşecekti. En nihayetinde sevişirdik ve yerine getiremeyeceğim taleplerde bulunurdu.

Kim olduğumu öğrendiğinde de kaçacaktı.

"Kör olduğum için mi?" diye sordu çatlayan bir sesle. "Bu yüzden mi kendini benden saklıyorsun?"

Çenesindeki küçük titremeyi, gözlerindeki yaşların parıltısını görünce içerledim. Kendini tutmak için çabalamasını izledim. Çok tatlı. Çok üzgün.

"Haklıydı değil mi?" dedi ses tonunda tuhaf bir kararlılıkla. "Hâlâ bir şeyi isteyebilirim ama ona sahip olmamı istemeyen insanlar üzerinde hiçbir kontrolüm yok."

Ona istediği her şeye sahip olamayacağını anlatmaya çalışan patronundan bahsediyordu. Beni istiyordu ve istediklerimiz için

mücadele edebilsek de insanlar her zaman kazanılamazdı. Ya da öyle sanıyordu. Ondan utandığımı sanıyordu. Onu dışarı çıkarmak ya da gün ışığında onunla birlikte olmak istemediğimi.

Eteğini düzeltirken yüzü düştü ve ağlamamak için dudaklarını dişlerinin arasına alsa da gözyaşları döküldü.

Bir gün sana zarar vereceğimi söylemiştim.

Çantasından evinin anahtarlarını çıkardı ve halkadaki anahtarlardan birini çıkarıp bardak tutucuya attı.

"Sadece kalsın" dedi. "Bir gün geri dönebileceğini düşünmek hoşuma gidiyor."

Sonra arabadan indi ve aydınlık evin yolunu bulup kapıyı arkasından kapattı.

Gözlerimi indirdim, direksiyonu tuttum ve sanki kahrolası bir uyuşturucuymuş gibi anahtara baktım. Onu istiyordum. Kullanacağımı biliyordum.

Şu an onu kullanmak istiyordum.

Lanet olsun sana.

Hızımı düşük tutmaya ve farlarımı kapalı tutmaya dikkat ederek yola çıktım ve otoyola döndüğümde müziğin sesini açtım, arabayı üçüncü vitese, ardından beşinci vitese geçirdim.

Ama sonra gözlerimi kırpıştırdım, başımı sallayıp hemen yolun kenarına kaydım ve ani fren yaparak durdum.

Lanet olsun sana. Kahretsin!

Sikeyim böyle işi!

Bana ne yapıyordu böyle?

Kafam neredeydi?

Geçtiğimiz iki yılı onu uzaktan izleyerek, benim uyuşturucum olacağını bilerek ve ona tekrar dokunduğumda takıntımın galip geleceğini bilerek geçirmiştim.

Onunla birlikte olmak istiyordum. Ona dokunmak istiyordum. Onunla oyun oynamaya devam etmek istiyordum.

Ama ben onu sonsuza dek on dört yaşında tutmak da istiyordum. Genç, güzel, masum ve hayatımda kirli olmayan tek yer olarak.

Ancak artık on dört yaşında değildi.

Erkeklerin isteyeceği birine dönüşüyordu.

İstediğim birine.

Konsolumda oturan, hoparlörlerimden çıkan müzikten daha yüksek sesle bana bağıran, altın rengi ve keskin anahtara baktım ve ben... ben sadece...

Henüz gitmek istemiyordum.

Karanlık ve sessiz bir yere saklanmak, fısıltılarını dudaklarımda hissetmek, saçlarındaki nane kokusunu koklamak istiyordum.

Sikerler.

Arabayı döndürüp, lastikleri kaldırımda ağlatarak garaj yolunun girişine sürdüm ve dışarı park ettim.

Evinin anahtarını alıp konsoldan telefonumu çıkardım ve gecenin kalanı boyunca ulaşılmaz olacağımı arkadaşlarıma mesaj atmak için açtım ama telefonun kapalı olduğunu fark ettim. Grup telefonumuzu, Şeytan Gecesi için yaptığımız şakaları kaydetmek için kullandığımız telefonu şarj cihazından çıkardım ve arkadaşlarıma bu gece beni beklememelerini söyleyen bir mesaj attım ve cebime tıktım. Şarj etmek için kendi telefonumu taktım. Arabamı kilitledim, mülkün içine koştum girdim ve arka bahçeye saparken görüş alanından uzak durdum, alt kattaki ışıkların kapalı olduğunu ancak üst kattaki birkaç ışığın açık kaldığını fark ettim.

Arka bahçeye yürürken bana verdiği anahtarı çıkardım ve en son buraya geldiğimde alarm sistemlerinin olmadığını hatırlayarak durdum. Bunun değişmediğini umdum.

Anahtarı içeri kaydırıp kilidi çevirdim, kolu çevirip kapıyı açtım; karanlık mutfağa adım attığımda tam bir sessizlikle karşılaştım.

Ama uzun sürmedi.

"Winter, sabah saat beşte havaalanına gidiyorum!" diye bağırdı yukarıdan birisi. "Arayamaz mıydın?"

Etrafıma bakındım, mutfağı ve çevresini taradım, orasının boş olduğunu gördüm. Kapıyı usulca kapatarak koridordan aşağıya ve girişe mümkün olduğunca yumuşak bir şekilde yürüdüm, saklanmak için merdivenlere yakın durdum.

"Özür dilerim" dediğini duydum Winter'ın.

Geç kaldığı ve aramadığı için üzgündüler.

"Ağlıyor muydun?" diye sordu annesi bıkkın bir sesle.

Ancak babası koridorun aşağısından bağırmadan önce cevap verme şansı bulamadı: "Karakolu aramadığım için şanslısın! Eğer basit bir adabımuaşereti bile beceremiyorsan o zaman işi ya da herhangi bir işi bırakıyorsun demektir." Sonra ekledi: "Zaten tamamen anlamsız."

Orospu çocuğu. Biraz özgürlük için çırpınmasına şaşmamalı. Onun herhangi bir şeyle baş edemeyecek kadar aptal olduğunu sanıyorlardı.

"Bunu ben hallederim. Yatağa git" dedi karısı ona.

"Beni susturma. O senin olduğu kadar benim de kızım."

O ikinizin de değil. Onunla hiçbir bağları yoktu.

"İşte bu yüzden Montreal senin için en iyisi" diye devam etti babası. "Oradaki okul sana güvende ve rahat olabileceğin bir topluluk sağlayabilir ve istersen bir üniversite ve yarı zamanlı iş bulmana yardımcı olabilir."

Winter hiçbir şey söylemedi ve onu yatağında oturmuş dırdır etmelerine izin verirken hayal ettim. Ya tartışmanın anlamsız olduğunu ya da belki de haklı olduklarını düşünüyordu.

İkisi de değildi.

Çok sıkıcıydılar. Winter harikaydı.

"Pekâlâ" diye araya girdi annesi, "sen iyi olduğun sürece. Gelecek hafta eve döndüğümde bu konuyu konuşuruz. Bu gece en az birkaç saat uykuya ihtiyacım var. Yatağa gitmem lazım."

Yukarıda ayak sesleri gümbürder, ışıklar ve kapılar kapanırken orada birkaç dakika bekledim ve bir dakika daha sonra tırabzanın etrafından dolaştım. Hâlâ ayakta olan var mı diye kulak kabartarak yavaşça merdivenlerden çıktım.

Winter sahanlığı geçip banyoya yöneldi ve müziğini açıp duş almaya başladığında merdivenlerden yukarı fırladım, peşinden içeri dalıp kapıyı kapattım ve hızla iç çekerek dönünce onu yakaladım.

Onu öperek bağırmasını susturdum ve ben olduğumu anlayınca itirazı kesildi.

Onu yukarı kaldırıp bacaklarını etrafıma doladım ve dolgun dudaklarını yedim, altdudağını dişlerimin arasına alınca hâlâ yanaklarını ıslatan gözyaşlarını tattım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, muhtemelen yakalanacağımdan endişelenerek.

Başımı iki yana salladım, anne babası hâlâ uyanık olabilir diye sesimi kısık tuttum. "Bilmiyorum bebeğim" dedim ona. "Sadece beni bırakma, tamam mı?"

Duygusallaştı ve gözlerinden daha fazla yaş dökülürken beni öpüp sımsıkı tuttu.

Işıklar kapalıydı ama Ay ışığı vardı ve elimi eteğinin altına kaydırıp onu istediğimi belli ettim. Benim saçmalıklarımın beni göremesiyle hiçbir ilgisi yoktu. Sığ değildim ve bu onun bileceğinden çok daha karmaşıktı. Asla öğrenmeyeceğini umdum.

Bir geceyi hak ediyorduk. Birkaç dakika ya da birkaç saat, sadece biraz daha vakit.

Bunun kötü olduğunu biliyordum. Aşağılık biri olduğumu biliyordum.

Benden nefret ediyordu. Ailesi benden nefret ediyordu.

Zarar vermek *istemediğim* birkaç kişiden biriydi.

Ben on dokuz yaşındaydım, o ise çok gençti.

Ama ağzı. Lanet ağzı, dudaklarımın kenarlarına küçük öpücükler bırakan ve benimle cilveleşen dili, teninin tadı...

Onu yiyip yutmak istiyordum.

Something I Can Never Have çalıyordu, duş akıyordu ve âdeta çocukluğumuzdaki gibi yeniden fıskiyenin ardındaydık. Kısa bir süre için her şey saf ve tatlıydı, olması gereken de buydu. Bu her zaman bizimle olacaktı.

Onu hissetmek istiyordum. Tenini tenimde. Onun her santimini istiyordum.

Onu lavaboya taşıyarak yere indirdim ve o da sweatshirt'ümü ve tişörtümü yukarı çekerek çıkarmama yardım etti. Kıyafetlerimi yere bırakıp yüzünü avuçladım, onu tekrar tekrar öptüm, dilim onunkiyle buluştu ve ısımız ile nefesimiz birbirine karıştı.

Geri çekildim ve papyonu çıkarıp gömleğinin düğmelerini açarken gözlerine baktım. Ellerini göğsümden karnıma doğru gezdirdi, girintileri ve çukurları parmaklarıyla yokladı ve parmaklarının verdiği zevkle inledim.

Beni görebilmesinin tek yolu buydu ve bu durum kanımı dayanılmaz biçimde kaynatsa da sabırlı olmaya ve keşfetmesine izin vermeye çalıştım.

Parmakları köprücükkemiğimi omuzlarımı, kollarımı, göğsümdeki ve karnımdaki çizgileri ve kasları takip etti, sonra parmaklarını kot pantolonumun beline kaydırarak kasıklarımı ısıyla doldurdu.

"Winter..." diye fısıldadım zar zor.

Keşke adımı bilseydi. Söylediğini duymak istedim.

Neden herkesten farklıydı?

Gömleğini çıkardı ama sutyeninin tokasını açmak için uzandığında onu durdurdum, bunun yerine askıları omuzlarından çekip köprücükkemiğinden boynuna kadar uzanan hattı öptüm.

Kolumu ona dolayarak vücudunu kendime yaklaştırdım, kasıklarım bacaklarının arasına sürtünüyor, alnını öperken acılı biçimde ağrıyordu.

"İlkim olmanı istiyorum" diye fısıldadı.

Gözlerimi kapattım.

"Sen olmanı istiyorum" diye devam etti "yine gidecek olsan bile ilkimin sen olmanı istiyorum."

Parmaklarımı genç kalçalarına batırdım, onu şu anda bu lavaboda becermek ve mecalim kalmayana kadar onu öpmek istiyordum.

Onun ilki olmak istedim.

"Ben..." Kahretsin, gitmem gerekiyordu. "Ben..."

"Seni. Seni istiyorum." Boynumu öpücüklere boğdu. "Seninleyken dünyanın görünme biçimini seviyorum. Sen olmanı istiyorum."

Boynumu emip yavaşça dişledi ve vücudum elektrik akımıyla patladı, aletim kot pantolonumdan çıkmak için yalvarıyordu. Elimi saçlarının arasına kaydırıp ağzını vücuduma bastırdım. "Siktir."

"Telefonun yanında mı?" diye sordu tenime doğru.

"Evet, neden?"

"Bunu yaparken bir fotoğrafımı çek" diye fısıldadı. "Eğer ortadan kaybolursan beni hatırlamanı istiyorum."

Bebeğim, ben asla ortadan kaybolmadım. Her zaman buradaydım. Geçen yaz sen kumsalda uzanırken ben de oradaydım. Annenle kahve içmek için dükkâna gittiğinde ben de oradaydım.

Her zaman ne kadar yakın olduğumu asla bilmiyordu.

Grup telefonunun bende olduğunu hatırlayarak telefonumu çı[redacted] kardım ve açtım. Önemli değildi. Daha sonra ak[redacted]

"Bir video olur mu?" diye nefes verdim. "Her[redacted] istiyorum."

Hareketleri, çıkardığı sesler... Ona artık sahip olamadığım zamanlar da bunu hatırlamak istiyordum.

Kaydı başlatarak bize odaklandım ve gözlerimi kapattım, beni öpen güzel yüzünü, seslerini ve görüntülerini sonsuza kadar saklayacaktım.

"Devam et" diye yalvardım.

Boynumu yalayıp ufak ufak ısırdı, ben de başımı geriye vererek arkasını tuttum. Ağzımı alıp dilini içeri soktu ve kahrolasıca elim ayağım kesildi. Telefon elimden kayarak düştü ve onu kollarıma alıp sımsıkı sardım.

"Lanet olsun Winter" dedim alçak sesle. "Beni öldürüyorsun."

Ağzını göğsümde gezdirip tekrar yukarı çıkardı ve kaslarım o kadar güçlü bir arzuyla doldu ki daha fazla bekleyemedim. Ellerini arkasına sabitledim ve kontrolü ele geçirdim, onu kendi merhametimle öpüp ısırdım.

Nefesi kesildi. "Seni se..." Ama sözleri idrak edince kendini durdurdu.

Arzuma öfke ve mutluluk karışmış bir halde dudaklarının üzerinde durdum.

Beni seviyor muydu? *Beni seviyor musun?* Üç kez buluşmuştuk ve daha adımı bile bilmiyordu.

Ama çabuk toparlandı. "Senden nefret ediyorum" dedi bunun yerine. "Senden o kadar nefret ediyorum ki."

Tutkunun arttığını, dudaklarıma küçük bir gülümsemenin dokunduğunu hissederek ellerini tuttum. "Evet, ben de senden nefret ediyorum" dedim, onu kollarıma alıp duşa taşıdım. "Sadece seksi bir kız istiyorum."

"Öyle mi?" diyerek beni kışkırttı.

Gözlerimi yüzünden ayırmadan onu ayağa kaldırdım ve sutyenini karnına indirip eteğini bacaklarından aşağıya çektim ve vücudundan çıkardım.

Beyaz külotuyla orada durup kollarını kaldırdı ve hemen göğsünü kapattı.

Elbiselerimin geri kalanını da çıkardım ve ellerimi iç çamaşırının arkasına kaydırıp kıçını kavradım ve onu kendime çektim.

"Kollarını çek" diye mırıldandım dudaklarına.

Tereddüt etti, göğüslerimiz sığ nefeslerle tamamen senkronize bir şekilde yükselip alçalıyordu.

"Görmek istiyorum" dedim ona.

Yavaşça kollarım indirdi ve meme uçlarının ve etinin göğsüme sürtündüğünü hissettim ama gözlerimi onun güzel yüzünden alamadım.

İlk seferi olmak istemiyordum. Her seferi olmak istiyordum.

Ama onu sevmek de istemiyordum. Böyle hissetmesini istemedim. Böyle hissedemezdim.

Yalan söylediğimi öğrendiğinde benden nefret edecekti.

İlişkimizin geleceği yoktu.

Sadece seksti.

Külotunu bacaklarından aşağı indirip karnını öptüm, ağzımın altında titrediğini hissettim ve buzlu kapıyı kapatarak onu duşa soktum, sonra onu siyah mermer duvara yasladım.

Buhar havayı bir bulut gibi doldurdu, eğilip ağzına daldığımda sıcak sağanak vücudumun her yerine ürperti gönderdi.

Onu ilk korkuttuğum zamanki sözlerimi tekrarlayarak, "Annenle baban kötü" dedim. "Ablan ilginç olacak bir derinliğe sahip değil. Sana zarar vereceğimi söylemiştim. Değil mi?"

Başıyla onayladı. "Söz verdin."

Aletim seğirdi ve hemen onun bacaklarının arasını zorladı.

"Verdim" dedim. "Sana bir gün seni inciteceğimi söylemiştim."

Sızlandı ve aletimi içinde istediği için güzel vücuduyla benimkisini okşadı.

Çenesini kavrayıp dudaklarına öpücükler kondurdum. "Babasının küçük kızını becereceğim" diye sataştım kendimi toparlamaya çalışırken.

"Evet" dedi nefes nefese.

"Beni istiyor musun?" diye sordum, onu kaldırıp bacaklarını kendim için açarak. "Çünkü seni sikmek istiyorum küçük tatlım."

Biraz sürtünerek beni sürmeye çalıştı.

"Çok güzel" diye tahrik ettim. "Babasının Küçük Kızı değil mi?"

Başıyla onaylayıp kafasını arkaya eğdi.

"Akıllı kız." Aşağıya eğilip memesini emdim. "Akıllı kızlar erkekler için yapması gerekenleri yaparlar. Sana ne yaptığımı görünce çılgına dönecek. Küçük bebeğine ne yaptığımı."

Ellerini saçlarıma götürdü ama ben onu uzaklaştırdım. "Ellerini üzerimden çek" dedim dişlerimin arasından, her şeyin sadece eylemden ibaret olduğu, düşüncelere yer kalmadığı derinliklere gömüldüm. "Dokunulmak istersem sana neresi olduğunu söylerim. Anladın mı?"

Gözlerini açtı, biraz kafası karışmış görünüyordu ama umrumda değildi. Ona âşık değildim. Bu aşk değildi.

"Babasının Küçük Kızı" dedim tekrar, göğsümü saran bir ağrıyla. "Babasının, anne ve babası uyurken tanımadığı erkekleri siken küçük sürtüğü değil mi?"

Yüzü acıyla buruştu ve dondu kaldı, vücudu kaskatı kesildi.

"Sikişmek mi istiyorsun?" Memesini ısırıp sertçe emdim ve mide bulantısının bedenime yayıldığını hissetmemeye çalıştım. "Bacaklarını aç ve bana o amcıktan bir parça ver."

Derin bir nefes alıp gözleri yaşlarla dolarken ani bir hıçkırıkla savaştı. "Lü-lütfen" diye kekeledi üzgünce. "Lütfen artık böyle konuşma."

Ve durdum, alnım onun göğsündeydi, onun incinmiş sesi boğazımı safrayla doldurdu.

Bunu yapamazdım.

Daha iyisini hak ediyordu.

Sadece bu seferlik olsa bile bunu doğru yapabilirdim.

Daha fazlası anlamına gelebilirdi. Sadece onunla.

"Nazik olabilir misin?" diye sordu boğazında gözyaşlarıyla.

Ona bakmadan başımı iki yana salladım. "Ben nazik davran-

mam" dedim. "Ama Tanrım, bebeğim, şu anda beni paramparça ediyorsun."

Parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi.

"Bunu ne kadar az özel hale getirirsem o kadar az incinirsin" diye teklif ettim.

Neden bahsettiğimi bilmediğini biliyordum. Ama sadece şunu söyledi: "Beni inciteceğine söz vermiştin. Şimdi durma."

"Seni..." Birden nefesimi toparlayamaz hale geldim. "Korkuyorum... Seni..."

Arabada daha önce söylediklerimi hatırlayıp ne söylemeye çalıştığımı anladı. "Ben kirli değilim" dedi hışımla. "Beni kirletmiyorsun. Sen yok. Ben yok. Bu biziz. Sadece biz."

Onu mermer sıraya taşıyıp yatırmak için duymam gereken tek şey buydu. Üzerine gelip onu sertçe öptüm ve o da bacaklarını ayırıp dizlerini yukarı ve dışarı doğru bükerek yerleşmeme izin verdi.

İnledim, nabzım atarken ve onun sıkı vücudunun içinde olma ihtiyacıyla ağrırken sıcaklığı kasıklarıma yayıldı.

Üstünde durup yüzüne baktım ve elimi vücudunda gezdirdim. İnce boynu ve pürüzsüz göğsünde. Yuvarlak, dik memelerinde ve gergin karnında. Kalçalarında ve kıçında.

Pozisyona girdim ve vücudunun hızlı nefeslerle inip kalktığını gördüm ve içine ittirince bağırdı, vücudu kaskatı kesildi.

Aşağıya inerek elimi ağzına kapattım ve kalanını da içine gömüp iyice derinlere girdim.

Hızla nefes alıp verirken mırıltıları elimi titretti ve acının geçmesini beklerken hareket etmedim.

Olup bittiğini idrak edince içimden bir zevk ve öfke karışımı geçti. Artık onu mahvetmiştim ama her şey o kadar iyi hissettiriyordu ki geri dönme şansım olsaydı bunu tekrar yapacağımı biliyordum.

Vücudu sıcak biçimde beni sımsıkı sardı ve aletim pompalama ihtiyacıyla zonkladı.

Elimi çektim. "Hâlâ acıyor mu?"

Durdu ama sonra rahatlamaya başladı, kalçaları tekrar açıldı ve tırnakları omuzlarımdan çekildi. "Hayır." Yutkundu. "Artık değil."

Elimi kalçasının altına kaydırıp onu tuttum ve bakışlarımı yüzünden ayırmadan içinden çıkıp tekrar soktum.

Çok tatlı bir ses çıkardı, bana alışırken yüzü acı ve zevkle buruştuktan sonra benimle buluşmak için sırtını büküp kalçalarını kıvırmaya başladığında, artık kendimi tutmam gerekmediğini biliyordum.

Pompalamaya başlayınca göğüslerinin hareketle sallandığını gördüm ve başını geriye atınca boğazı çıplak ve ağzıma layık hale geldi.

İnlemeleri daha da arttı ve ben de ağzımı onunkinin üzerine bastırıp dilimle hafifçe vurdum ve dudaklarını ısırdım. "Şişşt" diye şakalaştım. "Başımı belaya sokacaksın."

Gülümseyerek dudağını ısırdı. "Çok iyi hissettiriyor."

Evet, ama bu uzun sürmeyecekti. Tutmak için tüm irademi kullanıyordum. Aletim ateş etmeye hazırdı ve daha da hızlanmak istiyordum.

"Kendine dokun" dedim ona.

Gelmeden önce onu rahatlatmama yardım etmesi gerekiyordu.

Ben ona daha hızlı ve daha derin bir şekilde girerken, kendisine söyleneni yaptı ve aşağı uzanıp kendini okşadı.

Yukarıya bükülerek beni öptü, dizlerini daha da yukarı kaldırdı, ona daha da gömülmek için neye ihtiyacım olduğunu biliyordu. O kadar ıslaktı ki... Eli aramızda dolaşırken ben de memelerinden, boynundan ve çenesinden damlayan suyu emdim.

Giderek daha da hızlandı, inlemeye başladı ve kendine dokunmayı bıraktı, onu orgazma götürmeme izin verirken pençelerini tekrar omzuma geçirdi.

O gelirken elimi ağzına götürdüm, kasları aletimin etrafında kasılarak beni bir mengene gibi sıktı ve ağzından çok tatlı küçük inlemeler çıktı.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordum dudaklarına öpücükler bırakarak.

Başıyla onayladı ve ben de daha çok pompaladım, artık dizginleri serbest bırakarak ve geri durmadan içinde ilerledim.

Aletim şişti ve o kadar büyük bir ihtiyaçla harekete ediyordum ki daha fazla dayanamadım.

"Gelmeden çekileceğim, tamam mı?" dedim ona.

Bir anlığına sessiz kaldı. "Dışarı mı çıkaracaksın yani?"

"Evet, bebeğim."

Ne demek istediğimi anlaması bir an aldı ama sonra başıyla onayladı. Sonuçta herhangi bir koruma kullanmıyorduk. Hap kullandığını sanmıyordum.

Daha fazla dayanamayarak birkaç kez daha gidip geldim ve dışarı çektikten sonra karnına dökülene kadar kendimi okşadım. Orgazm vücudumu sarsarken düşüncelerim benden uzaklaştı ve gözlerimi kapatıp onun hissinin ve bana yaptıklarının tadını çıkardım.

Dalga tüm vücuduma yayıldı ve ben orada kaldım, onunla kıyaslandığında sahiden hiçbir şeydi.

Winter harikaydı.

Neden bu kadar farklıydı?

Gözlerimi açtığımda, parmağını uzatıp midesinde bıraktığım şeyi hissetmeye çalışırken ağzında küçük bir gülümsemenin belirdiğini gördüm.

Ama onu durdurup elini çektim. "Hayır, dokunma" dedim. "Ben... Sadece bekle." Üstünden kalktım. "Kıpırdama."

Duştan çıkıp bir bez buldum ve tekrar içeri girip onu duşun altında ıslattım. Suyu sıkarak karnındaki pisliği temizledim ve başımı salladım.

Sikeyim böyle işi! Üstüne mi boşaldım sahiden?

Yüce İsa.

Tekrar temizledikten sonra bezi ılık suyla ıslatıp duruladım ve katlayıp bacaklarının arasındaki tenine bastırdım.

Nasıl hissettiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama ona epey sert davranmıştım ve bu onun ilk seferiydi.

"Bu iyi geldi" dedi.

"Orada tut."

Dediğimi yaparak uzandı, ben de başlığın altında kendimi durulayıp saçlarımı ıslattım.

Ona bakmamaya çalıştım ama kendimi durduramadım. Islaktı, çıplaktı, güzeldi ve sahip olduğum tek saf şeydi.

Ve her şey gibi onu da mahvetmiştim.

"Neden gülümsüyorsun?" diye sordum dudaklarındaki kıvrımı fark ederek.

"Gülümsememeli miyim?"

Evet, tamam.

"Bana fıskiyenin altında oturduğum başka bir zamanı hatırlattı" dedi. "Su etrafımıza akarak bizi koruyordu. Bizi saklıyordu. Dünya içinde dünya gibiydi. En kötü anılarımdan biridir ama aynı zamanda en iyi anılarımdan da biridir."

Islak saçlarımı tekrar tekrar düzelttim, dün gibi hatırlıyordum o günü... Keşke fıskiyede birlikte olduğu çocuğun az önce onu siken çocuk olduğunu bilseydi.

Ondan hâlâ nefret ediyor muydu?

"Biz derken?" diye sorguladım.

Benim hakkımda konuştuğunu duymak istiyordum. Aklında hâlâ ne olduğunu görmek. Keşke zaman her şeyi iyileştirseydi.

Ama o daha fazla detaya girmeden sadece sessiz kaldı.

"Peki bu kırmızı mıydı?" diye sordu konuyu değiştirerek.

Kırmızı mı?

Ah, doğru. Motosiklet sürdüğümüz gece. Kırmızının nasıl bir his olduğunu bilmek istiyordu.

Kaşlarımı çattım. "Belki turuncu gibi."

"Turuncu mu?" Dehşete düşmüş göründü. "En azından mor olabilir mi?"

Kısık sesle güldüm, ona yürüdüm ve üzerindeki bezini aldım. "O halde mor."

Temizleyebilmemiz için ayağa kalkmasına yardım ettim ve o suyun altına girerek saçlarını ıslattı.

"Ne zaman kırmızıyı görebilirim?" diye sordu.

Elimi duvara dayayıp diğer elimle yüzünü tuttum, ona bakarken eninde sonunda ayyuka çıkacak tüm gerçekleri gördüm.

Kiminle seviştiğini öğrendiğinde bol bol kırmızı göreceksin.

Bölüm 18

Günümüz

"Mikhail?" diye seslendim koridorda yürürken.

Tırnaklarının parke zemine vurduğunu duyarak uyandım.

Evde müzik çalıyordu ve alt kattaki bazı insanların serbestçe hareket ettiğini ve arabaların eve yaklaştığını duydum. Ne oluyordu böyle?

Banyodan sonra kapımı kilitledim, üstüme bir şeyler giyip saçımı kuruttum ve kaçış çantamı yeniden düzenleyip paramı tekrar saydım ve ne olur ne olmaz diye kafamda nereye gidebileceğime dair bir liste yaptım. Kaçmayacağımı biliyordum çünkü bu başkalarını riske atardı ama kendimi meşgul edecek bir şeye ihtiyacım vardı.

Ve sonra aptal gibi uyuyakalmıştım. Bu sabahki endişe, korku ve küvet yatağımda top gibi kıvrılıp uyku diyarlarına gitmeme neden olmuştu.

Başka bir plana ihtiyacım vardı. Bunlardan birinin Damon'ın eski arkadaşlarıyla ilgili olmalıydı. Onu durdurabilirlerdi.

Onu benim için durdururlardı.

"Mikhail?" dedim daha yüksek sesle.

Telefonum hâlâ aşağıdaydı –gece saatin neredeyse sekiz olduğunu göz önüne alırsak tamamen şarj olduğunu umdum– ama bir uğultu duyunca babamın odasına yöneldim.

Ebeveyn banyosundaki musluğun sesini duydum ama Damon'ın orada olup olmadığı umrumda değildi.

"Mikhail."

Köpeğimin ıslak burnu bacağıma çarptı ve mutlu bir şekilde nefes alarak parmaklarımı yaladı.

Gülümseyerek diz çöktüm ve rahatladım. "Hey." Onu okşayıp kucakladım, son birkaç günün kasvetli hali birdenbire yok oldu.

Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler...

Damon'ın onu dışarı çıkarıp vurmayacağından epey emindim ama gözlerimden yaşlar boşaldı, tamamen göçüp gitmediği için çok mutluydum.

"Neden buradaydın?" diye şakacı bir ses tonuyla azarladım ve tasmasını elime alıp ayağa kalktım. "Ondan uzak dur oğlum."

"Ke nighg-ya" diye emir geldi banyodan yine Rusça.

Mikhail elimden kurtuldu ve patilerinin tırnaklarını banyo fayanslarına vurarak koştu.

"Mikhail?" dedim sertçe.

"Köpek bir hataydı" dedi Damon. "Seni benden korumaz. Onunla nasıl başa çıkacağımı biliyorum. İnsanların ve hayvanların bana itaat etmesini nasıl sağlayacağımı biliyorum."

"Onu bana ver."

"Tabii ki" dedi neşeyle. "Al onu. Eğer alabilirsen."

"Mikhail" diye emrettim bacağıma vurarak. "Mikhail, buraya gel!"

Ama köpeğim hareket etmedi, tasmasından tek bir çıngırdama ya da tırnak sesi gelmedi.

Çenem titriyordu ama ağlamayı reddettim.

Ama dönüp uzaklaşma fırsatı bulamadan Damon bileğimi yakaladı ve beni banyoya çekti. Direnip geri çekilmeye çalıştım ve beni lavaboya bastırıp uzun bir metal parçasını ellerime iterken onun üstünde sadece bir havlu olduğunu fark ettim.

"Bu nedir?" diye sordum yumruğunu benimkine sarıp tutmam için zorladığında.

Tıraş kreminin kokusu alanı doldurdu ve duşunun buharı gözeneklerime işledi.

"Onu nasıl kontrol ettiğimi bilmek ister misin?" diye sordu Damon.

Umrumda değildi...

"Yemek" diye açıkladı. "İnsanlar da dahil olmak üzere çoğu hayvan, bir sonuç ve ödül sistemi tarafından kontrol edilebilir."

Bir şey yere vurunca Mikhail'in hareket ettiğini duydum ve Damon'ın ona attığı şeyi yerken ağzını şapırdattı.

"Yemek istiyoruz, dolayısıyla beslenmek için ne yapmamız gerekiyorsa onu yapıyoruz" dedi. "Ve tüm hayvanların ortak noktası bu. Kendi besinlerini sentezleyemedikleri için, onu sağlayan kişiye kolaylıkla bağımlı hale gelirler. Hayvanlar bu şekilde evcilleştirilir. İnsanlar bu şekilde ruh tüketen işlerde ve ilişkilerde köleleştirilir." Eğildi, nefesi yüzüme vurdu. "Hepimizin yemek yemesi lazım Winter."

Başımı hışımla geri çekerek ondan tekrar uzaklaşmaya çalıştım.

"Ve insanlar karmaşıktır" diye devam etti. "Karnımızın doymasından daha fazlasına ihtiyacımız var."

Elimi ve içindeki her şeyi yüzüne kaldırdı ve ben dişlerimi gıcırdatıp geri çekilmeye çalışmama rağmen onu derisine bastırdı ve boynundan çenesine kaydırdı. Elimi zorladı ve elim sakalma sürtündüğünde direnmeyi bıraktım. Sonra elimi arkamdaki lavaboya indirip duruladı.

Bir jilet. Ustura. Diğer elimi kaldırıp elimdeki nesneyi dikkatle yokladım. Soğuk ve metal bıçak pürüzsüz ve keskindi, sapında ise kavramayı kolaylaştıran filigran gravürler vardı. Antika mıydı? Bunları artık kimse kullanmıyordu.

Beni kaldırıp tezgâha oturttu, eli iki yanımdaydı.

"Devam et" dedi kısık bir sesle.

Devam et mi? Bugün ölmek mi istiyordu? Yoksa bunu onun üzerinde kullanmayacağımı mı sanıyordu?

"Neden?" diye sordum ona. "Bana söyleneni ne kadar iyi yapabileceğimi kanıtlayabilmen için mi? Köpek gibi?" Boştaki elimi göğsüne koyarak fazla yaklaşmasını engellemeye çalıştım. "Beni beslemene ihtiyacım yok."

"Belki de senin beni beslemene ihtiyacım vardır."

Bu da ne demek?

"Yap hadi" diye ısrar etti.

Bıçağı kavradım, sapının avucumun içine bu kadar kolay sığması hoşuma gitti ve onun tam önümde olması, elime bir silah tutuşturması hoşuma gitti. Bunların hepsi artık sona erebilirdi.

Bana güveniyor muydu? Yoksa beni zamanında durdurabileceğini mi sanıyordu?

Kesinlikle beni test ediyordu. Ondan ne kadar nefret ettiğimi ya da nefret etmediğimi anlamaya çalışıyordu.

Ve bunu öğrenmek için kendini tehlikeye atmaya hazırdı.

Birdenbire, yıllar önce onun arabasını kullandığım gecedeki gibi hissettim.

Sanki tehlikeliydim.

"Seni keseceğim" diye uyardım onu.

"Evet."

"Ya boğazını kesersem?"

Hafifçe güldü. "Benim tarzım eğlencenin bir bedeli var, unuttun mu?"

Bu sözleri hatırlayınca bir an nefes almayı bıraktım. O olduğunu hatırladım. Hayaletim olduğunu. Öptüğüm ve seviştiğim.

İlk başta bu sözler beni korkutmuştu çünkü bu onun hiçbir sınırı olmadığı anlamına geliyordu. Sonra beni heyecanlandırdı çünkü sevdiğimi sandığım çocukla maceralara atılmak istiyordum.

Boştaki elimi kaldırıp yüzünü tuttum, geriye itip sabit tuttum. Sonra parmaklarımı boynuna kaydırdım, cildinin pürüzsüz, tıraşlı ve tıraş kreminin hâlâ olduğunu yerleri hissederek ayırt etmeye çalıştım.

"Bana gel, yaklaş" dedim ona.

Yaklaşarak beni bacaklarımı açmaya zorladı ve parmakları uyku şortumun içindeki çıplak uyluklarımın dış kısmına dokundu. Tenime yayılan titremeyi fark etmemiş gibi davrandım.

Bıçağı yavaşça yukarı kaldırdığımda göğsünün yükselmeye başladığını ve sığ nefeslerle inip kalkmaya başladığını hissettim. Az kalsın gülümseyecektim çünkü biraz da olsa gergindi.

Başparmağımla pozisyon alıp bıçağı derisine bastırdım, basıncı olması gerekenden biraz daha fazla yaptım ve iç çektiğini hissettim.

Korkma sırası onaydı.

Boynuna dayadığım bıçakla ne yapacağımı beklerken aramızdaki havanın yoğunlaştığını hissederek bir süre öyle kalmasına izin verdim. Gözlerini aşağıya indirmiş beni mi izliyordu? Neyi bekliyordu? Buna hazır mıydı?

Bir süre daha orada tuttum ve sonra... bıçağı boynunda kaydırıp tıraş etmeye başladım.

Bir süre nefesini tuttu ve bıçak boynundan ayrılınca yavaşça nefes verdi.

Parmaklarımı yeni tıraş ettiğim şeridin üzerinde gezdirdiğimde pürüzsüz bir ten hissettim. Başka biri olduğunu sanırken dudaklarımın okşadığı ten...

Bıçağı duruladıktan sonra yüzünü tekrar alıp eski yerine ittim çünkü yine eğmişti; muhtemelen beni izlemek için.

Bıçağı yavaşça boğazında çekerken sessizce orada durdu, odayı kaplayan pürüzlü ses ve uzaktaki her şey silinip gitti. Her an onu kesebileceğim farkındalığı elimi titretti.

Derin.

Hak etmişti. Bana yaptıklarından sonra...

Arzuladığım ve ihtiyaç duyduğum her şey olup beni kendisine âşık etmişti. Ancak sonradan bir yalana âşık olduğumu öğrenmiştim. Bana kötü davranan ve burnumun dibine saklanıp onunla sevişmemi sağlamanın ne kadar kolay olduğunu öğrenen bir oğlan olduğunu. Arkadaşlarıyla konuşup buna gülmüş müydü? Eğlenmiş miydi?

Bir şerit daha tıraş ederken gözlerim yaşardı, elim tıraş bıçağını sıkmaktan ağrıdı.

Nasıl böyle yalan söyleyebilmişti? Tavırlarına rağmen... Sözleri, öpüşleri, duş, bana sarılışı ve bazen çok üzgün davranması, benimleyken vücudunda oluşan çaresizlik, tutku ve birbirimizi hissetme ihtiyacında kayboluşumuz... Nasıl bu kadar iyi yalan söyleyebilmişti? Genç kızlar katı kalpli değildi. Ne kadar kolay âşık olacağımı biliyor olmalıydı. Beni umutlandırıp bu şekilde benimle oy-

namanın komik olacağını mı düşünmüştü? Küçük kör kızın, onu sevdiğini sanmasının acınası haline gülmüş müydü?

İç çekince durdum; onu kestiğimi fark ettiğimde gözyaşlarım akmak üzereydi.

Ancak bir süre hiçbir şey söylemedi ve hareket etmedi. Orada oturup elim çenesinin altında havada bekledim. Aslında bunu yapmayı planlamamıştım. Kötü müydü?

Yutkunduğunu duydum ve sonra "Devam et" dedi. Ama bu bir fısıltı gibi çıkmıştı.

Gözyaşlarımı sildim ve tutuşumu gevşeterek rahatlamaya çalıştım.

"Aşağıdaki gürültü de ne?" diye sordum ona.

"Ekstra güvenlik."

"Beni kilit altında tutmak için mi?"

"Seni güvende tutmak için" diye düzeltti şakacı bir ses tonuyla.

Yüzümde alayın bariz olduğundan emindim. Ama sonra bu sabah St. Killian's'a koştuğumda onun Crane'in evde kimsenin olmadığını ve tiyatro tuvaletinde olduğunu nasıl inkâr ettiğini hatırladım. Diğerlerinin yalan söylemek için hiçbir nedeni yoktu. Düşündüğümden daha fazla mı tehlikedeydim? Peşimde başka biri mi vardı? Babamın edindiği düşmanlar falan?

"Ailem gerçekten Maldivler'de mi?" diye sordum, vereceği yanıttan neredeyse korkarak sustum.

"Evet" dedi.

Acı boğazımın arkasına saplandı.

Her ne kadar balayında kendisi yerine annem olması alışılmamış gelse de nedenini biliyordum. Maldivler'le hiç ilgilenmiyordu. Onu ilgilendiren her şey buradaydı.

"Annem neden beni sana bıraktı ki?"

"Çünkü o bir kaltak."

Elim biraz titriyordu, bir yanım kızgındı, bir yanım ise ağlamak istiyordu. Beni terk etmişti. Sahiden beni terk etmişti. Mücadele etmiş miydi? Ağlamış mıydı? En azından kapıdan zorla çıkarılmak zorunda kalmış mıydı? Ona bir şey teklif etmiş miydi? Yakında dönecek miydi?

Neden kendisini gitmeye ikna etmesine izin vermişti?

Çünkü o bir kaltak.

Çenem bir an titredi, sesindeki gerçek öfkeyi neredeyse takdir etmiştim. Bunu o yapmıştı. Onları göndermişti.

Ancak istediğini elde etmek için yapması gerektiğini düşündüğünü yapmış olsa da anneme teslim olduğu için hâlâ saygısı yoktu. Nasıl bir ebeveyn...

"Burada olmadığında nereye gidiyorsun?" diye sordum konuyu değiştirerek. "Gerçekten şehre mi gidiyorsun? Yoksa New York'a mı? Nereye?"

Yoksa yakında mıydı? Her zaman yakın.

Sık sık yok oluyordu ve geceleri burada pek kalmadığı dikkatimden kaçmamıştı. Hangi cehennemde uyuyordu?

Belki başka bir kadın vardı. Ablam dışında başka bir kadın yani.

Tekrar tısladı ve onu tekrar kestiğimi anladım.

Kahretsin.

Ama hâlâ ne hareket ediyor ne de konuşuyordu. Sadece rahatlamış gibi nefes alıp yavaşça veriyordu.

"Devam et" diye fısıldadı, bu sefer sesi kesik kesik ve hırıltılıydı.

Buram buram sıcaklık yayıyordu ve göğsünü elimin altında hissedebiliyordum. Yavaş, düzenli solukları neredeyse sakin ve tükenmişti, sanki bundan hoşlanıyordu.

Kesilmek hoşuna mı gidiyordu?

Yoksa korkudan mı hoşlanıyordu?

Bir kez daha arabasını sürdüğü gece aklıma geldi. Hatalarıma kızmaması ve işleri kendi hızımda yapmamı beklemesi hoşuma gitmişti. Aynı şimdiki gibi. Onu kestiğim için kızmadı.

Ama belki bunda onun için de bir kazanç vardı. Ölümle oynamaktan keyif alıyordu. Korku bizi canlı hissettirirdi.

Boynunu bitirip bıçağı duruladım. "Biraz öne eğil" dedim ona. "Yüzüne ulaşamıyorum."

Olabildiğince yaklaştı, bacaklarımın arasına bastırdı ve vücutlarımız göğüs göğse olacak şekilde başını bana eğdi. Sadece birkaç santim uzaktayken sıcaklığı yüzüme yayıldı ve kendimi utangaç hissettim. "Bana gözlerini dikip bakma."

Onun o küçük, boktan gülümsemesini hissettim.

Pozisyonumu alarak bıçağı yüzünün yan tarafından yukarı kaydırdım, babam gibi ve Damon farklı şekilde yapmamı söylemediği için yaparak kıl uzama yönünde hareket ettim. Bir yanağını tıraş edip diğerine geçtim, gözden kaçan noktaları bulmak için parmaklarımı teninde gezdirdim.

Sıcak nefesi alnıma çarptı, vücudunun sıcaklığı her yerdeydi ve bana baktığını biliyordum ama aniden ona durmasını söylemek istemedim çünkü bir anlığına kollarının ve ellerinin ne kadar iyi olduğunu hatırladım. Yalan olsa bile, hasret kaldığım yakınlığın tadını çıkarmama izin verdim. Sadece bir an için.

Bıçağı teninde gezdirdim, sakal hissettiğim her yeri tıraş ettim. Yanakları, çenesi, üstdudağı ve altdudağı, kaçırdığım bir şeyi bulmak için parmaklarımı çene çizgisinin her santiminde gezdirdim ve elimi onun üzerinde tuttuktan saniyeler sonra tekrar eski haline, yedi yıl önce balo salonunda ona ellerimle bakmama izin verdiği zamana döndüm.

Hiçbir şey değişmemişti.

Bıçağı yere koydum ve iki elimi de yüzünü avuçlarıma almak için kaldırdım. "Sadece kontrol etmem lazım" dedim ama sesim o kadar yumuşak çıkmıştı ki beni duyduğundan emin değildim.

Ona dokundum. Parmak uçlarımı elmacık kemiklerinin üzerinde, çenesinde, boynunda ve yanak çukurlarında gezdirdim. Sokulup dokunuşuma başını kaldırıp çevirerek karşılık verdi, ben çalışmamı kontrol ederken bana tam erişim sağladı ve sonra onca zaman önce ettiği birkaç söz aklıma geldi.

Vücudumun geri kalanını kontrol etmek ister misin?

Dalgınlıkla parmaklarım boynuna düştü ve parmaklarımı biraz içeri soktum çünkü daha çok dokunmak istiyordum ve bu yüzden kendimden nefret ettim.

Nefesi hızlanmaya başladı ve ellerini kalçalarımla buluştukları uyluk oyuklarına bastırıp yoğurdu.

Eğildi, göğsünü bana bastırınca burnu benimkine değdi ve sertçe fısıldadı: "Winter..."

Omuzlarını kavradım, sert aletinin çıkıntısının bacak arama bastırdığını ve kasıklarımın ısındığını hissettim. Kalbim küt küt atıyordu. Kaçmak istedim.

Kıyafetlerimi yırtmasını istedim.

Senden nefret ediyorum.

Senden nefret ediyorum.

Senden nefret ediyorum.

Üzerime gelerek beni aynaya itti ve ben de kendimi ona bastırdım, klitorisim havlusunun üzerindeki kaslarının gerginliğiyle zonkluyordu.

Ve biliyordum... çok iyi hissettirmesine ve çok yalnız kalmama rağmen, o videodaki aşağılanmadan sonra kimseye ve kendime güvenememiştim ve bu bittiğinde kendimden nefret edecektim. Tekrar benden bir parçaya sahip olmasına izin verdiğim için kendimden nefret edecektim.

Yüzümü çevirip özgür kalmak için vücudunu ittirdim. "Üstümden çekil."

Ama bir an zor nefes alarak orada kaldı.

"Neden?" diye sordu sonunda. "Benden hoşlanıyor gibisin."

"Üstümden çekil!" diye çıkıştım. "Bunu benden almayacaksın."

Tüm gücümü vererek göğsünü ittim ama o sadece kahkaha attı.

"*Onu* zaten aldım" dedi keskin ve tehditkâr bir sesle. "Şimdi senin akıl sağlığını istiyorum. Sadece biraz daha zorlamam..."

Altından hızla çıkıp ayağa kalktım ve göğsüne vurdum.

Tekrar gülerek geriye sendeledi. "Her şeyin..."

"Selam Winter!" Alt kattan gelen bir bağırış neredeyse evi sarstı. "Geldik!"

Ne?

"Kim bu?" diye öğrenmek istedi Damon. "Will'e benziyor."

Ama bana cevap verme şansı tanımadı. Yanımdan hızla geçip gitti ve bir nefes verdim. Dün gece Will'le yaptığım konuşmayı hatırlayınca içim rahatladı.

Coldfield.

Partide Will ve arkadaşı Alex ile konuşuyordum, onlara yeni perili ev parkının ne kadar eğlenceli olduğunu ve sezon kapanmadan önce tekrar gitmek istediğimi anlatmıştım.

Geçen sefer aniden ayrılmıştım ve her şeyi görmemiştim.

Henüz onlar da gitmemişlerdi, bu yüzden bu gece gidelim demiştik.

Tamamen unutmuştum.

Geçtiğimiz yirmi dört saatten sonra bu gece perili ev havasında değildim ama her yer buradan daha iyiydi.

Banyodan ve ana yatak odasından çıkıp sahanlığı geçip korkuluklara yürüdüm ve kendimi aşağıdaki fuayede neredelerse onlara gösterdim.

"Siz ikiniz neden buradasınız?" diye sordu onlara Damon ve ben de onun yanında durduğumu fark ederek irkildim.

Harika. Ben pijamalarımlaydım, o da havluylaydı ve ikimiz de yatak odasmdan yeni çıkmıştık. Mükemmel.

"Seni ilgilendirmez" dedi Will ona. Ve sonra bana seslendi: "Winter, Alex'e odanı göster. Hazırlanmana yardım edecek."

Daha sonra merdivenlerden yaklaşan ayak seslerini duydum.

Hazırlanmama mı? Kendi başıma giyinebilme yeteneğim vardı.

"Senin masken neden yanında?" diye Damon'ın sorduğunu duydum, sanırım Will'e.

"Senin masken" demesi Damon'da da bir maske olduğunu belli ediyordu. Tüm atlıların maskesi olduğunu duymuştum.

"Puşt herif senle kimse konuşmuyor" diye bağırdı.

Alayla güldüm ve yanımda Damon'ın öfkeden kudurduğunu hissettim.

Will eğlenceliydi. Sanırım ondan hoşlanıyordum.

Ancak Damon beni sorgulama şansı bulamadan serin, ince bir el kolumu tuttu ve ben de Alex'i koridordan yatak odama götürdüm, bir an öncesine kıyasla dışarıda geçireceğim gece için biraz daha heyecanlıydım.

Eğlenceli bir kıyafet, bir içki, biraz korku ve heyecan istiyordum.

Ta ki hiçbiri Damon Torrance'dan gelmediği sürece.

Coldfield etkinlik takvimindeki sıradan bir gece değildi. 18+ & Tüm Gece etkinliği vardı ve bu da reşit olmayanlara izin verilmediği, sert içki ve kokteyllerin servis edildiği ve kıyafetlerin hayal gücüne fazla bir şey bırakması gerekmediği anlamına geliyordu. Kostümler teşvik ediliyordu.

Tam Erişim bileklikleriniz göstererek girişten geçtik ve biraz utanarak eteğimi olabildiğince çekiştirdim. *Gerçekten eğlenceli bir kıyafet.* Alex ilginçti ve bir de üstümdeki neredeyse her şeyi benim gardırobumdan seçmişti.

Yatak odama girip kaybolduktan sonra, saçım ve makyajımı hızlıca yaparak yüzümü bir çeşit palyaçoya çevirdi. Ya da söylediği gibi seksi bir palyaçoya. Alnıma birkaç tasarım, göz altlarıma damlalar çizdi ve burnumun ucuna kırmızı boya ve dudaklarımın etrafına siyah hatlı beyaz ruj sürerek bitirdi.

Ben uyurken annemden Ari'yle kendisinin iyi olduğunu ve benim de iyi olacağımı bildiren bir sesli mesaj aldım.

Çağrı yoktu. Daha fazla bilgi yoktu.

Onlar iyiydi ve ben de iyi olacaktım.

Gizemli ve zalimdi ve bunu anlamıyordum.

İkisini de aramayı denedim ama cevap vermediler ve cevap vermelerini beklediğimden emin değildim. Zaten ne diyeceklerdi ki?

Damon anneme ne söylemişti?

Belki tatlı dil kullanıp güvence vermişti? Belki finansal düzenleme reddedilemeyecek kadar iyiydi. Belki de savaşmaktan yorulmuştu.

Sadece biraz daha zorlamam...

Alay zihnimde bir kez daha yankılandı ve planladığı şey, sandığım gibi zorlama değildi. Kafamın içine girmeye çalışıyordu.

Alex saçlarımı kabartıp dağıttı. Tüm bu bakım ve dokunuşlar beni rahatlatmak üzereydi ki dolabıma gidip birkaç parça çıkardı ve iznimle bana bir kostüm yapmak için kesip yırtmaya başladı.

Altına tül katlanmış kabarık, siyah mini eteğimi, yanında getirdiği askılı, deri sutyeni giydim ve boynuma da küçükken giydiğim kostümlerden kalma bir tutuyu taktım. Bileklerimi gardırobumdakilerle süsledi ve karnıma, bacaklarıma ve kollarıma biraz vücut parıltısı sürdü.

Bana topuklu ayakkabı giydirmeye çalıştı ama kısa sürede bunun bir hata olacağını anladı –ki ona öyle olacağını söylemiştim– ve onun yerine siyah Converse'lerimi giydim.

Ama odadan çıkmadan önce son bir şeyi hatırladı.

Vampir dişleri.

Keskin, pürüzsüz ve akrilik, ekstra setini çıkarıp alçıyla karıştırdı, iki dişin içindeki oyukları doldurdu ve bana bunları köpekdişlerimde mi yoksa kesici dişlerimde mi istediğimi sordu.

Blade mi *True Blood* mı?

Blade.

Köpekdişleri o zaman. Onları gerçek dişlerimin üzerine tutturdu ve ben de onları birkaç dakika tutup alçının kurumasını bekledim ve bu hisse alıştım. Uçları altdudağımın iç kısmına sürtüyordu ama bunun dışında oldukça işlevsellerdi.

Hazırdım.

Nasıl göründüğümden emin değildim ama aşağı indiğimde Will bir ıslık çaldı ve Damon hiçbir sorun yaşamadan gitmeme izin verdi. Aslında tüm bunları alışılmadık derecede iyi karşılamıştı. Arkadaşlarıyla yarı çıplak çıkmamı.

Bu beni bir nevi şüpheye düşürdü.

Anlayamayacağım kadar abartılı bir ses tonuyla *İyi eğlenceler,* demişti.

Neyse ne. Onunla gecenin ilerleyen saatlerinde ilgileneceğimden emindim.

"İçkiler!" diye seslendi Alex ve akşamın ilk durağını belirledi.

Park tıka basa doluydu. Etrafımda çığlıklar ve bağırışlar atılırken diğerleri koşuyor ya da kovalıyordu. Biri bana çarptı ve uzak bir yerden Concrete Blonde'un *Bloodletting* şarkısı gelirken çevremizdeki hoparlörlerden gıcırdayan kapıların ürkütücü, tekinsiz sesleri ve şeytani kahkahalar yayılıyordu. Derin bir nefes aldım ve toprak kokusu gırtlağıma kadar indi ve meşalelerden çıkan gazyağı doğrudan kafama vurdu.

Geçen sefer deneme şansı bulamadığım içki ve yemek tezgâhlarına yürürken Will'in kolunu tuttum.

"Ne alacaksın?" dedi durduğumuzda. "Görünüşe göre karışık içkiler, şatlar, fıçı ve şişe bira, şarap var..."

Arka cebine uzanınca ben de hareket edebilmesi için kolunu bıraktım.

"Eee, bira" diye cevapladım. "Herhangi bir lager iş görür. Şişe. Açılmamış lütfen."

"Akıllı kız."

Evet. Aslında pek de havamda değildim ama kurcalanmayacağından emin olduğum tek şey buydu. Böyle bir ortamda, bunca insan ve deliliğin ortasında...

"Ah, dur, param var." Paramı ve telefonumu sakladığım palyaço yakasının altından sutyenimin askılarına parmaklarımı soktum.

Ama Will sadece gülerek geçiştirdi. "Evet, benim de var. Merak etme."

Elimi geri çektim. "Teşekkürler."

Sahiden, geçmişte nasıl Damon'ın en yakın arkadaşı olmuştu ki? Çok farklıydı. İstismar falan hoşuna mı gidiyordu?

Onun Damon'm karanlık tarafına sahip olduğunu hayal edemiyordum.

İçeceklerimizi aldıktan sonra alüminyum kutunun kapağını açtım, köpükleşen su elimi ıslattı ve bir yudum içtim, ardından birkaç tane daha içtim. Tadı bile ruh halimi yerine getirmeye başladı ve rahatlamaya başladım.

Uğultu ve çığlık efektleri havayı doldurdu ve ilk deneyimimiz olan *Terör Tüneli*' ne yürürken Alex bana kolunu uzattı.

Sırada beklerken bir şarkı ve bar şakırtısı duydum ve bu kulağa bizi bir patika boyunca taşıyan arabaların olduğu bir yolculuk gibi geldi. Adrenalin şimdiden kalbimi ısıttığı için Alex'in kolunu biraz daha sıkı kavradım.

Demek ki bu kilitli kaldığımız, kaçamadığımız bir şeydi.

Sıra hareket edince bir arabaya bindik ve önce giden Alex'i takip ettim. Will yanıma sıkıştı ve kemer çubuğunun üzerimize kapanması için ellerimi kaldırdım ama yanlışlıkla maskesine çarptım ve ürktüm.

"Kahretsin, özür dilerim" diyerek güldüm.

Sert plastiğe tatlı tatlı hafifçe vurdum ve kafatası paintball maskesinin oyuklarını ve üzerindeki yarayı andıran izleri hissettim.

"Maskeyi neden taktım sanıyorsun?" diye şaka yaptı.

Ah, kapa çeneni.

Araba birden fırlayınca kafam arkaya düştü ve sonra sağa saparak virajı öyle sertçe aldık ki ikimiz de Will'in üzerine düştük.

Alex ciyakladı ve pistteki tekerleklerin gıcırtılarının sadece bir ses efekti mi gerçek mi olduğunu bilmiyordum ama pejmürde ve ucuz bir hisli –biraz yozlaştırıcıydı– ve bundan hoşlanarak uyluklarımı birbirine sürttüm. Çift kapıdan içeri girince havadaki yoğun sisi hissettim, metal blokların ve zincirlerin şangırdadığını duydum.

Alex ve Will'in birkaç kez zıpladığını hissettim, ardından Alex'in tiksinti dolu seslerini duydum. Yani tünellerde hissedilenden çok görülecek şeyler vardı ama bunu bekliyordum. Buraya gelirken arabada onlara bana anlatmamalarını söylemiştim. Hepimiz elimizden gelenin tadını çıkarırdık.

Kulağıma bir hava esintisi çarptı, bir havlama geldi ve ben de irkilip güldüm.

"Arabanın arkasında hoparlörler ve sensörler var" dedi fark ederek Will.

Diğer sesler de dışarı sürüklendi –elektrikli testereler, fokurdayan iksirler, çığlıklar ve havayı kesen yarasa kanatları– ve Alex korkudan bana sokulunca beni Will'e itti. Benim alanıma daha da girerken bir sızlanma duydum ve onun tarafındaki bir aktörün onunla alay ettiğini tahmin ettim. Korkmasına güldüm, o kadar kolay etkilenmediğim için kendimi biraz üstün hissettim.

Daha fazla tünelden geçtik, her ikisi de karanlığı ve benim göremediğim kanlı kostümler veya maskeler içindeki tüyler ürpertici karakterleri gördü ama ben rahatladığım anda araba durdu.

"Bu da ne?" diye sordu Alex.

"Hiçbir şey göremiyorum" diye yanıtladı Will.

Pekâlâ. Sanırım bekleyecektim.

Orada oturduk. Etrafımızda başka sesleri duyamadığım için muhtemelen arabaların arasında hatırı sayılır bir boşluk vardı.

"Will, bu nedir?" dedi aniden Alex. "Tam orada!"

Ve sonra birdenbire hırlama duydum. Ağzı köpüren vahşi bir kurdu andırıyordu. Bu bir ses efekti miydi?

"Ah! diye bağırdı Alex ve ben gerildim.

Ağırlık arabamıza çarpıp önünü sarstı, alçak hırıltının giderek yaklaşmasını dinledim.

Daha da yaklaşmasını.

Bir hayvanın derin homurtusuyla ayak parmaklarım kıvrıldı ve vücudum içgüdüsel olarak bir top halini almaya çalıştı ama bar kucağımda olduğu için bunu yapamadım.

Hırıltı gittikçe yaklaştı ve nefesi yüzüme çarptı; birinin arabamızın önünde durup yüzüme eğildiğini biliyordum.

Nefes kesiciydi, korkutucuydu ve acımasızdı ve benimle alay ederken kalbim küt küt atıyordu.

Alex ve Will ya sızlandılar ya da güldüler ve eğer onu görebilseydim korkudan çıldırabilirdim ama böyle bile... yeterince korkutucuydu. Bacaklarımın arasında bir karıncalanma oluştu ve onları sıkıp sertçe nefes alıp verdim.

Arabalar tekrar hareket etmeye başladı ve aşağı atlamadan önce bir an daha oyalandığını hissettim.

"Ah, seni beğendi" diye dalga geçti Will.

Nabzım hâlâ hızla atıyordu ve her yer sıcaktı. Ellerimi kalçalarımdan aşağı ovuşturdum ve dişlerimden birini dilimle dürtüp bundan tahrik olduğum için ne tür bir sorunum olduğunu merak ettim.

Korkuyu mu seviyordum?

Yoksa güvende olduğumu bildiğim için mi hoşuma gidiyordu?

Yolculuk sona erdi ve içkilerimizi yanımıza alarak arabadan indik. Biramın kapağını açtım, serinlemek ve boğazımı temizlemek için bir yudum aldım, birdenbire ağzım yüzüm kurumuştu.

Çöpe attıktan sonra labirente ilerledik ve Alex liderlik etmek istemediği için bu sefer Will'in kolunu tuttum ve ben de arkadan gitmeyi reddettim.

Aktörler duvarların arasından uzanıp bizi yakalarken, diğerleri geçitlerde durup güzel atlama korkutmaları için hareket etmeden sessizce saklanıyorlardı. Eller kollarımı yakaladı ve gülerek Will'in diğer tarafına koştum ama o taraftan da saldırıya uğradım.

Elbette ikisini korkuyla sıçratan kaçırdığım şeyler vardı ama duvarların dar alanını ve alçak tavanını hissedebiliyor, soğuk havanın ve toprağın kokusunu alabiliyordum. Sanki yeraltındaydık ama olmadığımızı biliyordum.

Bir köşeyi döndüğümüzde Will durdu ve hızla bana çekilerek ayak parmağıma bastı.

"Ay!" diye çıkıştım.

Ama onu neyin korkuttuğunu bulma şansım olmadı. Alex arkamdan çığlık attı ve Will elimi tutup sorunun ne olduğunu anlamak için ikimizi de döndürdü.

"Hey!" diye bağırdı. "O benim! Onu geri ver!"

Ne? Kolunu tutup ona biraz daha yaklaştım. Ne oluyordu?

Alex'in çığlıkları koridoru doldurmaya devam ediyordu ama koridorun aşağısından yankılanarak azalmaya başladılar. Ağzım açık kaldı.

Onu götürmüşler miydi? Nereye gitti?

Aman Tanrım.

"Kahretsin, gidelim" dedi Will ve ardından bir kahkaha attı.

Beni sırtına çekince kollarımı boynuna doladım, o da beni dizlerimin altından tuttu ve geldiğimiz yoldan geri giderek Alex'in peşinden koştuk.

Aktörlerin bize dokunmalarına izin veriliyordu, onu yakalayıp götürmüş olmalılardı.

Will tünelden aşağı atladı ve biri hırlayıp tırmalayarak sırtımı biraz biraz ısırdı. Omuzlarımı kaldırıp Will'e sıkıca sarılırken avaz avaz bağırdım. "Acele et" dedim nefes nefese. "Beni de alacaklar!"

Sırtında biri varken inanılmaz derecede iyi koşuyordu ve gümbür gümbür atan kalbim heyecandan göğsümden fırlayacaktı. Alex'in çığlıklarını takip ederek köşeleri döndü ve ona tutunmaya çalışırken kollarımdaki ve bacaklarımdaki kaslar yandı.

Alex'in çığlıkları daha yakından geldi ve sonra onu duydum.

Kahkaha atıyordu. "Will?" bağırdı. "Aman Tanrım. Sanki bir tüymüşüm gibi beni omzuna attı. Beni yiyecek sandım."

Durduk ve Will beni aşağıya indirdi. Eğilirken kolunu bırakmadım, muhtemelen aktörün bıraktığı yerden Alex'in kalkmasına yardım ediyordu ancak homurtular ve yüksek sesli motor sesleri havayı doldurmadan ve on kadar elektrikli testereli katilleri andıran bir şey tarafından kuşatılmadan önce kendimizi toplamaya zar zor zamanımız oldu. Bıçaksız elektrikli testereleriyle bacaklarımıza sürterek üzerimize geldiler ve hepimiz tökezleyerek koşuştuk ve kaçabildiğimiz her yöne saptık.

"Winter, neredesin?" diye bağırdı Will, tahminimden daha uzaktan.

Ama sonra birdenbire oradaydı, elimi tuttu ve beni uzaklaştırdı.

Rahat bir nefes aldım. Hızlı yürüdü, hava üfleyiciler bacaklarıma ateş ederken beni sürükledi ve katillerin giydiği saman çuvalı tunikleri geçerken kollarıma sürtünerek bana yakalanmaya ne kadar yaklaştığımı ilan edince güldüm. Vücudumda bir ürperti yayıldı ve nabzım çılgınca atmaya başladı, tehlike çılgınlığını ve bunun kafamda yarattığı sarhoşluğu kontrol altına alamamıştım. Bu hisle kafayı bulmuştum.

Sağa döndük, sonra tekrar sağa döndük ve gürültü azalıp artık üzerimize kimse gelmeyince yürüyüşünü yavaşlattı ve beni labirentteki duvarların ve geçitlerin etrafından dolaştırdı.

Nefes nefese kaldım, hâlâ elini tutuyordum ama serbest olan elimi maskesine götürüp hissettim. "Bu sensin, değil mi?"

Sadece emin olmak istemiştim.

Hâlâ biraz gülüyordum ama oyuklu sert plastik kafatasını hissettiğimde rahatladım.

"Bu çok eğlenceli" dedim ona.

Rüzgârın uğultusunun, kalp atışının ve hoparlörlerden çıkan saatlerin sesi dışında, koridoru bir sessizlik dolduruyordu artık, yürürken eli benimkini sıktı. Umurumda değildi. Bunu göremediğim için yapmıyordu. Muhtemelen bunu Alex gibi çalınmayayım diye yapıyordu.

Alex.

Ayak seslerini dinleyerek başımı sağa sola çevirdim.

"Alex nerede?" diye sordum.

O da bizimleydi değil mi? Beni sadece hızlı bir kaçış yapmak için yakalamıştı.

Ama tam o sırada ıslak bir şeye basınca ayağımdan zemine bir şey sıçradı.

"Iyk, iğrenç." Yerdeki havuz her ne ise ondan uzaklaşmak için ona adım attım. Votka gibi kokuyordu. Birisi içkisini dökmüş olmalıydı.

Kolunu belime dolayarak beni kaldırdı ve o beni taşırken ben de kollarımı boynuna doladım.

"Teşekkür ederim" dedim ona.

Ama beni aşağıya bırakmadı.

Yavaşça yürürken bacaklarım sallanıyordu, maskesinin içinde nefes alışları bir makine gibi dengeliydi.

Farkındalık tüylerimi diken diken etti ve birden başım döndü. Sesim zar zor bir fısıltıdan yüksek çıkıyordu. "Artık yürüyebilirim."

Yine de beni bırakmadı. Bunun yerine beni kaldırdı, bacaklarım beline dolandı ve kollarımdaki adamın Will olmadığını fark etmek beni o kadar tatlı bir panikle kapladı ki karnımın aşağılarına kadar indi, vücudumun her santimini ısıttı.

Beni taşıdı, adımları mükemmel biçimde tempolu ve ağırdı, âdeta benim için geliyor ve tam olarak nerede saklandığımı biliyormuş gibi koridorda yankılanıyordu.

Bu Will değildi.

Parmaklarımı saçlarının arkasına kaydırıp yıllar önce karşılaştığım aynı küçük yara izlerini hissetmeden önce bile biliyordum.

Ancak o anda, benim başka biri olduğum, onun da başka biri olduğu bu karanlık ortamda geri çekilmedim.

Neden geri çekilmiyordum?

Tanrım, iyi hissettiriyordu.

Kollarımda. Neredeyse unutmuştum.

Sadece birkaç dakikalığına evdeki hayaletimdi.

Benimle alay ediyordu.

Benimle oynuyordu.

Hissetmek istediklerimi hissetmemi sağlıyordu.

Bunu çok özlemiştim.

Ayak bileklerimi arkasında kilitledim ve başımı onun önüne tuttum; dışarıdan sessiz ve sakin görünüyordum ama içimde bildiğim tüm duygular öfkeyle yükseliyordu. Nereye yürüdüğünü görebildiğinden emin değildim ama ikimiz de otomatik pilottaydık.

"Beni nereye götürüyorsunuz?" diye sordum ona usulca.

Ama o sadece sustu.

Kalbi göğsümde atıyordu ve ben de nefeslerimi onunkiyle eşleştirdim. Sisli hava tenimi ıslattı, dışarıdaki perili karnavalın sesleri bizsiz devam ederken korku ve hayal beni ele geçirdi. Bacakları-

mın arasında sıcaklık birikti ve bir aktörün üzerimize atlayıp beni korkutmaya çalıştığını zar zor fark ettim.

Parmaklarını sırtıma geçirip çığlık attılar ama ben ona tutunmaya devam ettim, böyle kalmak istiyordum çünkü bu beni daha çok korkutuyordu ve korku hoşuma gidiyordu.

Bana ne yapacaktı?

Uzun bir koridor boyunca ilerledik, başka bir aktör bizi yakaladı ama ben onu daha da sıkı tuttum, alnımı maskesinin alnına yaslarken dişlerim altdudağıma battı ve bacaklarımın arası zonkladı.

"Bir şey söyleyecek misin?" diye fısıldadım.

Beni nereye götürüyordu? Arkadaşlarım neredeydi?

Ama aslında umurumda değildi. Sadece umursamam gerektiğini hissettim.

Burada düşmanım değildi. Gizli utancımdı.

Dışarıdaki hoparlörlerden Marilyn Manson'ın *Cry Little Sister* şarkısı çalıyordu ve beni tekrar kaldırıp midesini bacaklarımın arasına bastırdı. Elleri kalçamı kavradığında inledim.

Aman Tanrım.

Dudaklarım maskesinin ağzının üzerinde gezindi ve ihtiyaçtan canım yandığı için parmaklarımı ensesine batırdım ve kısık sesle inledim.

Sonra tek bildiğim art arda iki kapıdan geçtiğimiz ve beni ıslak saman ve pazen kokan sessiz bir odaya taşımasına izin verdiğimdi. Beni kendisinden çekip bir saman yığınının üzerine atınca derin bir nefes aldım, boğazıma bir çığlık yükseldi ve içgüdüm devreye girerek ondan uzaklaşmak için geriye kaçtım.

Biraz önceki yavaşlığı, nezaketi artık kaybolmuştu.

Dışarıdaki gürültüyü ve müziği duyduğum için geriye emekledim ama bileğimden yakalayıp beni kendine çekti. Beni ters çevirdiğinde midem takla attı, beni dizlerimin üzerine çekince ciğerlerimdeki hava boşaldı.

Göğsüm sığ nefeslerle şişiyordu ve mücadele içgüdüm devreye girince ayaklanıp fırladım.

Ama beni arkadan yakalayıp kolunu belime doladı ve beni kaldırdı. Aramıza uzanıp Alex'in giydiğim köle sutyeninin kemerini çözünce başım omzuna düştü.

Sert elleri, duvarın diğer tarafındaki particiler, sessizliği, kostümüm, maskesi... her şey beni tahrik ediyordu ve bu küçük odada sadece ikimizin var olduğu küçük dünyamızı ele geçirdik ve kimsenin bilmeyeceği bir yerde, birkaç dakikalığına da olsa derinlere düşmeye cesaret ettik.

Sutyen düşünce hava meme uçlarıma dokundu ve bir an sonra yeniden ayağa kalktım, elleri göğüslerimi tırmalıyordu.

Nefesim kesildi, oradan dokunulmanın verdiği zevkle gözlerim kapandı ama sonra bir şeyin yere çarptığını duydum ve dişleri boynuma battı.

İnledim, kalçalarımın dansını kontrol edemiyordum çünkü onun içimde olmasına o kadar çok ihtiyacım vardı ki neredeyse bacaklarımın dermanı kesilecekti. Ağzının sıcaklığı sıcak şurup gibi tenime akıyordu ve acı, tenimin her santiminin dikkat kesilmesine yetiyordu. Dokunduğu her yer hassastı, vücudumun üzerinde yanan bir meşale gibiydi. Düşünemedim. Başka bir şey istemedim.

Arkama uzanıp artık maskesinden kurtulmuş olan yüzüne dokundum ve o da boynumdan ayrılarak saçımı tutup başımı geriye çekti. Dudaklarımı çiğneyip göğüslerimi yoğururken ve diliyle vampir dişlerimden birine hafifçe vururken tamamen hareketsizdim.

Benim gibi tamamen kaybolmuş bir haldeydi ve nefesleri neredeyse hırlamaya benziyordu.

Beni kaldırıp döndürdü ve ikimizi de yere indirdi. Ellerimin ve dizlerimin üstüne düştüm ve kalkmaya çalıştım ama o beni geri itti.

Kemerinin ve ardından fermuarının açıldığını duydum, kollarım altımda titriyordu ve nefes alamıyordum. Hiç bu şekilde sevişmemiştim.

Dizlerimi daha da genişletti, kalçalarımı kavradı ve beni kendine çekti, aletinin sertliği bana baskı yapıyordu.

Ağzımdan bir inleme kaçtı ve ne kadar ıslandığımı şimdiden hissedebiliyordum.

Külotumu tutup yırttı, kumaş esneyip vücudumdan ayrıldı. Kendini tutup bana doğrulttu ve ben bir şey söyleyemeden içime kayıp kendini derinlere gömdü, içimi öyle güzel doldurmuştu ki dizlerim titredi.

"Ah" diye inleyip alışmak için bir anlığına kaskatı kesildim.

İçimin derinliklerinde vurduğu nokta bedenimin geri kalanına bir zevk dalgası gönderdi, her şey karıncalanıp uğuldadı ve o da bu hisse teslim olurken arkamda verip aldığı hızlı nefesleri duydum.

Ancak çok beklemedi. Kalçalarımı uyluklarımla buluştuğu yerden sıkıp sert ve hızlı bir tempoyla pompalamaya başladı ve ben de dizlerimin üstünde durmak için ellerimle samanla kaplı zemini beceriksizce yokladım.

O bana kısa, hızlı saldırılar yaparak beni büyüklüğü ve sıcaklığıyla doldururken ve sonra tekrar bunu yapmak için geri çekilirken yapabileceğim tek şey düşmemeye çalışmaktı.

Tanrım, nasıl da iyi bir his veriyordu. Vücudum sarsıldı ve beni gittikçe daha sert becerirken nefes nefese kalıp genizden inledi, ben de kurumuş dudaklarımı yalayınca hâlâ yüzümdeki palyaço makyajının tadını aldım.

Bir süre sonra kapüşonlusu kayboldu ve onu hissetmek için arkamı dönmek istedim. Göğsünü kendiminkinde hissetmek; ama derine vurdukça orgazmım o kadar güçlendi ve bir dakikadan kısa bir süre sonra midem sarsılmaya, derinlerimde havai fişekler kıvılcımlar saçmaya başladı ve nefesimi tutup orgazmın tüm vücudumda patlamasına izin verdim. Meme uçlarımın derisi gerilip sertleşti ve bağırdım ama bir fısıltı gibi tuttum çünkü nerede olduğumuzu veya buranın ne kadar tenha olduğunu bilmiyordum.

Sersemlemiş bir halde saçımı yakaladığını ve başımı yukarı kaldırdığını, sırtımı daha fazla bükmeye ve kıçımı kendisi için daha fazla dışarı çıkmaya zorladı. Şiddetle gidip gelerek beni sert ve hızlı bir şekilde pompaladı, sonunda o da homurdanmaya başladı, boşalmaya yaklaşırken daha da gerginleşti.

Birkaç kez daha gidip geldi, sonra son bir hamle yaparak o kadar gürültülü ve bitkin bir şekilde geldi ki üzerime düşeceğinden neredeyse emindim.

Ama düşmedi.

Bir dakika daha içime gömülü halde kaldı, yumruğunu saçlarımda sıkıp gevşeterek vücudunu sakinleştirdi. Saçımı çektiği yerden saç derim yandı ama umrumda bile değildi, o kadar yorgundum ki.

Ve o anda, her şey sakinleştiğinde ve arzularım ve hissettiğim diğer tüm ezici duygular ortadan kaybolduğunda, tek bir şey düşünmekten kendimi alamadım.

Olmasına izin vermiştim. Yine.

Neden kendimden bu kadar nefret ediyordum da dünyadaki onca erkek varken anın ateşinde istediğim tek kişi o oluyordu?

Ondan çekildiğimde az önce bulunduğu yeri artık istenmeyen serin hava dolduruyordu, uzaklaşıp eteğimin iç kısmındaki tülün bir parçasını çıkarıp elimden geldiğince temizlenmeye çalıştım.

Gözyaşları boğazımın arkasını yaktı, sperminin sıcaklığının benden sızdığını hissettim. Bir banyoya ihtiyacım vardı.

Hareket ettiğini, kot pantolonunu ve kemerini yeniden bağladığını, ardından çakmağını çakarak sigara yaktığını duydum.

"İçime boşaldın" dedim ona.

Bir süre hiçbir şey söylemeden dumanı üfledi.

"Eee?" diyerek sonunda cevapladı Damon, güçlü ve emin bir sesle.

"Ve bütün kasaba senin yattığın yatakları biliyor" diye tükürdüm.

"Seninki gibi mi yani?"

Evet, yıllar önce.

Bir iç çekti ve göğsüme fırlattığı sutyen çarptı. Düşmeden hemen önce yakaladım. "Babam torunlarını istiyor Winter."

Midem bulandı, öfke ve utanç yüzümü yaktı. Ah Tanrım, eğer hamile kalırsam...

Hızla zihnimden takvimimi hesapladım ve geçen hafta aybaşı olduğumu hatırladım. Sorun çıkmayacaktı.

Her ne kadar ona kızmayı istesem de onu durdurabilirdim. Sadece bunu düşünmemiştim.

Ayağa kalktım ve sutyenimi tekrar giydim ama ilikleyemedim. "Asla çocuklarını doğurmayacağım" dedim ona.

Damon'dı bu. Eniştem. Ve onun emri altında bir aile kurmaktansa ölmeyi tercih ederim. Berbat bir baba olurdu.

Ama onun yaklaştığını ve tam önümde durduğunu hissettim, derin sesi kısık ama istikrarlıydı. "Bir sürü çocuğumu doğuracaksın" diyerek beni bilgilendirdi.

Sonra yanımdan geçip odadan çıktı ve sözleri havada kalırken orada kılımı bile kıpırdatamadan dikildim.

Ondan nefret ediyordum. Onunla birlikte dönüştüğüm kişiden nefret ediyordum.

Bunu nasıl yapabilmiştim? Neden yapmıştım? Beni zorlamamıştı. Kaçabilirdim. Aklıma hayır demek bile gelmemişti. Hayır demek istememiştim. Birer hayvana dönmüştük Tanrı aşkına!

Kırmızı.

Seni bir hayvana döndürecek kadar kuvvetli öfke, hiddet, sıcaklık Winter. İlkel.

Yani kırmızı buydu. Bunu yapmak isterdim. Alevleri seviyordum. Ben de dalmıştım.

Ama şimdi yanıkların acısını hissediyordum.

Ondan nefret ediyordum.

"Hey" dediğini duydum Alex'in kapıyı kapatırken. "Şimdi Damon'ı gördük. Burada olduğunu söyledi." Sonra koluma dokundu ve içeceğindeki buzun şıngırdadığını duydum. "Bebeğim, seni kaybettiğimiz için çok üzgünüm. İyi misin? Kahretsin."

Tepkisine bakılırsa halim pek iç açıcı değildi. Muhtemelen makyajım her yere bulaşmıştı.

"Sorun değil" diye mırıldandım. Şu an bunu açıklayamazdım.

"İyi misin?" diye sordu tekrar, muhtemelen incinip incinmediğimi öğrenmek için.

Hemen arkamı döndüm. "Lütfen tekrar bağlar mısın?"

Sutyenimin çıkarıldığını açıkça görerek içini çekti. "Sana zarar verdi mi?"

Tokanın kemerini tekrar sıkarken beni çekiştirdi ve artık gözyaşı dökecek enerjim kalmamıştı.

"Benim kadar değil" dedim ona.

Bölüm 19

Günümüz

Çakmağı sigaramın ucuna götürüp yaktım ve dumanını içime çektim. Tadı ve acısı dilime çarptı, ciğerlerimi doldurdu ve ben de onu geri üfledim, hemen rahatlamaya başlamıştım.

Ben büfelerden birinin yanında durup Winter ve Alex'in hâlâ birlikte olduklarından emin olmak için tuvaletin kapısını gözlerken insanlar etrafta dolaşıyordu.

Winter'ın şu anda mutlu olup olması umurumda değildi ama burası tekinsizdi. Benim için mükemmeldi aslında ama üzerinde kör olduğuna dair bir işaret yoktu ve eğer bu oyunculardan biri onu benim yaptığım gibi alıp götürürse başı derde girebilirdi.

Will ona göz kulak olma konusunda çok kötü bir iş yapıyordu. Onu yakalamak çok kolay olmuştu.

Bir nefes daha çektim ve sıradaki birkaç kızın beni izlediğini fark ettim. Birinin gözlerini yakaladım, gülümseyip bana hafifçe el salladı.

Sigaranın külünü savurarak dumanı üfledim ama ağzımı kurutan şey küldü. Bu kasabadaki herkes geçmişimi biliyordu ve kadınlar ya gerçekten mesafeli olabiliyorlardı –ki bu işime geliyordu– ya

da tehlikeli bir hayvanmışım ve bu onları tamamen tahrik ediyormuş gibi ilgilerini çekiyordu. Bazıları Winter'dan faydalandığımı düşünüp başkalarını izlemeye olan tuhaf cinsel iştahım hakkında duydukları dedikoduları yargılasa da o videoyu gören kimse onu zorladığımı düşünmüyordu.

Ya bir teknik detayın kurbanıydım ya da tek gecelik bir ilişkiden uzak olduğunu bilmedikleri bir kıza bulaşan bir sapkındım.

Benim için Winter'ın yaşı bir sorun teşkil etmiyordu. Farkı gözüm görmemişti bile.

Suç, ona kim olduğumu söylememedi.

Suç onun sevgime karşılık vermemesiydi.

Kalbi o kadar sığdı ki gerçek olduğumu anlayamamış ve bilememişti. Onunla geçirdiğim her an gerçektim. Sadık olurdum ve onu korurken ölürdüm.

Ancak öğrenir öğrenmez beni kesip atmıştı. Aramızdaki bitmişti. Anında benden nefret etmişti, vefasız gönlü beni terk edip her şeyi tamamen unutmuştu.

Benden nefret etmeyi asla bırakmadığından emin olmaktan büyük zevk alacaktım.

Ve yirmi bir yaş, şüphesiz ona yaptığım şeyi yapabileceği kadar büyüktü. Eve taşındığımdan ve o da o gece küçük kısa şortu ve atletiyle aşağıya köpeğini aramak için geldiğinden beri onu bu şekilde becermek istiyordum. Daha iyisini hak etmiyordu.

Yumruğumu sıkıp sigarayı ezdim ve avucumun içini yakarak sönünce gözlerimi kapattım.

Bundan sonra ne yapmam gerektiğini düşünürken dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. Belki Will ya da Alex ya da her ikisi de bir sonraki turda bana katılmak isterdi.

Sonuçta Winter onları seviyora benziyordu.

Gözlerimi açtığımda onun ve Alex'in tuvaletten çıktıklarını gördüm, Winter'ın kıyafetleri ve saçları düzelmişti ama yüzü gergindi ve tamamen benim sorumlu olduğum bir öfke içeriyordu. Alex gülümseyip el salladı, Rika'nın yaklaştığını ve heyecanla Alex'e sarıldığını gördüm.

Ne?

Sonra göz ucuyla birinin yaklaştığını fark ettim ve başımı çevirdiğimde Michael, Kai ve Will'in bana doğru geldiğini gördüm.

"Ah, harika" diye homurdandım ve sigarayı çöpe attım.

Michael karşıma dikildi, hepsi rahat bir kot pantolon ve tişört giymişti. "Seninle özel olarak konuşmak istiyorum" dedi.

Sırtımı dikleştirerek gözleriyle buluştum. "Özel mi?" diye şakalaştım. "Özel buhar odası gibi mi? Ben varım."

Kollarını göğsünde kavuşturdu, ela gözleri beni delip geçiyordu. "Bundan bahsetmişken, son zamanlarda Hunter-Bailey'ye herhangi bir ziyarette bulundun mu?"

İçimden güldüm. "Erika'ya sor" diye alay ettim onunla. "Yoksa senden bir şeyler mi saklıyor?"

Yüzü ifadesizdi ama derisinin altında kasıp kavrulan fırtınayı biliyordum. Ağzımdan bir bok alamazdı. Kızın beni ondan bir sır olarak saklamasını seviyordum.

"Ona güveniyorum" dedi. "Sana güvenmiyorum. Onu neyle tehdit ediyorsun?"

Ben mi? Ah, demek konu buydu. Bana günün belli bir saatini ayırmasının tek yolu ona şantaj yapmam mıydı yani?

"İster inan ister inanma" dedim ona, "boynuma ilmik dolayan o. Canavarın çok baskın. Bir nevi hoşuma gidiyor. Paylaşmak istersen..." Daha sonra gözlerimi Kai'a çevirdim. "Herkesle yani."

"Tanrım" diye mırıldandı Kai.

Evet, üçünün adını duyduğumda kesinlikle sinirlenmiştim. İkisi yine tüm kararları alıp tüm eğlenceyi tek başlarına yaşamışlardı. Will ve ben ancak izin verildiğinde peşlerine takılırdık.

Alex ve Banks yanlarına geldiler ve Will, Alex'in getirdiği birayı aldı.

"Winter nerede?" diye sordu.

"Rika'yla birlikte" dedi.

Michael ve ben gözümüzü kırpmadık.

"Çöple nasıl başa çıkılacağını bilen tek kişi sen değilsin" dedi kısık sesle Michael, herkes sessizce etrafta dururken. "Kardeşimi onu güvende tutmak için silmedim. Sen gelip bizimle taşak geç diye de değil. Bu kadar ileri gittim ve yapmam gerekeni tekrar yaparım."

Belki.

Meşru müdafaa ile bir kişiyi öldürmüştü. Bunu bir alışkanlık haline getirdiğinizde risk haline gelirdi. Artık kaybedecek çok şeyi vardı.

"Kim bu?" diye sordu Will.

Ama Michael, Kai ve ben kilitlenmiştik, onu zar zor duyuyorduk.

Michael beni tehdit ederek, "Kimse seni özlemeyecek" diye fısıldadı.

Ve neredeyse güldüm. Bu büyük adam tehdidinden sonra siki 10 santim büyümüştür kesin.

"Michael" dedi Will.

Ama Michael göğsünü şişire şişire hâlâ bana bakıyordu Rika kendisini incitecek bir şey yapmama asla izin vermezdi. Bunu biliyordu. Eğer Rika ile bir görüşme yaptıysam bunun nedeni onun orada olmak istemesiydi ve Michael kıskanmıştı.

Sikerler.

"Kim bu?" diye bağırdı Will. "Michael!"

"Ne var?" diye hışımla başını Will'e çevirdi Michael.

"Cidden mi?" dedi şaşkınlıkla Will. "Bunu izlemiyor musun?"

Bakışlarımı Michael ve Kai'dan uzaklaştırdım ve hep birlikte bakışlarımızı Will'e çevirdik. Onun bakışlarını takip ederek Rika'ya, Winter'a ve siyah pantolonlu, koyu gri kazaklı ve koyu renk saçları geriye taranmış deri ayakkabılı bir adama baktık. Belki bizden 5-6 yaş büyüktü.

"O adam" diye işaret etti Will, biz onlara bakarken bize bakıyordu. "Daha önce maskesi vardı. Yaklaştı ve sanki oyunculardan biriymiş gibi ellerini Rika'nın üstüne koydu. Onu yakalayıp kaldırdı, ellerini bazı şeylere çok yaklaştırdı..."

Konuşurken Rika'ya döndü ve ben gözlerimi kıstım, Rika ve adam konuşurken Winter'ın geride durduğunu fark ettim. Tanıdık görünüyordu. Onu daha önce nerede görmüştüm?

"Sen olmadığını anlayınca ondan uzaklaştı" diye devam etti Will, "ama şimdi maskesini çıkardı ve onunla sanki birbirlerini tanıyorlarmış gibi konuşuyor. Onu daha önce okşayan adamın o olduğunu bildiğini sanmıyorum."

Başımı sallayarak uzaklara baktım.

Hepsi orada öylece dikildi. Michael, Kai, Will...

"Profesörlerinden biri" diye açıkladı Alex. "Üniversitedeki araştırma ekibinin bir parçası."

"Kılık değiştirmişken ona pek profesyonelce dokunmuyordu" diye alayla yanıtladı Will, birasından bir yudum aldı.

Winter'la konuşmadığından emin olmak için geriye baktığımda, konuşurlarken Rika'ya eğilmesini, başını eğmesini ve onun koluna dokunmasını izledim. Erkeklerin flört ettiklerini belirten ipuçları vardı.

Rika bir anlığına Winter'a döndü, arkasını dönünce adamın gözleri aşağı inerek Rika'ya uzun uzun baktı ve dudaklarını yaladı.

Evet.

Kızlar her zaman fark etmiyordu çünkü bu ufak bir hareketti ve biz de bunu yaptığımızın her zaman farkında değildik ama adam Rika'yla ilgileniyordu. Ve nişanlısı da tam burada dururken onu şöyle bir yoklamıştı.

Peki Michael bir şey yapıyor muydu? Elbette nedeni bu değildi.

Bu da nişan partisinde onunla dans ederken gördüğüm adamdı. Nihayet onu tanımıştım çünkü o zaman da ondan hazzetmemiştim.

Will, Michael'a zaten bildiğim şeyi söyledi: "Onunla flört ediyor."

"Nişanlandığını biliyor mu?" diye sordu Banks.

"Lanet evimizde akşam yemeği yedi" diye hırladı Michael profesöre dik dik bakarken.

"Ah, endişelenme" dedim. "Rika kendi başının çaresine bakabilir değil mi?"

Bir sigara çıkarıp yaktım, başımızın üstüne duman bulutu soludum.

"Ama bu beni biraz meraklandırdı" diye devam ettim. "Kendi parası var ve kendi başının çaresine bakabilir çünkü sen onu şımartmıyorsun, peki... o zaman sana tam olarak neden ihtiyacı var?"

Gözlerimi kısarak ve eğlenerek Michael'a baktım. Her zaman Rika'nın kendi sorunlarını çözmesini sağlıyordu çünkü onu bir mal olarak değil, kendisinin bir uzantısı olarak görüyordu.

Köpek yavrusu istemiyordu. Bir ortak istiyordu.

Ancak hayatta evinizi savunmanız ve sorumluluğu üstlenmeniz gereken bir nokta gelirdi. Ve sadece yatak odasında değil.

Rika'nın ona ihtiyaç duyduğu tek nokta da buydu.

Sırıttım. "Sanırım ara sıra hizmet edilmeye ihtiyacı var değil mi?"

Dişlerini göstererek kapüşonlumun yakasını kavradı ama ayaklarım yerden kımıldamadı.

"Ah, lütfen devam et" diye ona meydan okudum gözlerimi dikerek. "Aramızda uzun zamandır çözülmesi gereken bir mesele var."

Gözlerimin içine baktı, muhtemelen çevremizdeki tüm insanları, güvenliği, kameraları gördü ve benim umurumda olmasa da onun büyülü hayatı artık risk altındaydı. Bir spor yıldızı, müstakbel eş, hazırlanan iş anlaşmaları...

Yap gitsin.

Aslında ne onun ne de benim bu geceki bir kavga nedeniyle tutuklanmamızı istiyordum ama onda bir tür hayat belirtisi görmek istiyordum. Bir zamanlar arkadaşım olan adamın anımsatıcılarını. Çok iyi hatırladığım, o uçurum kenarına gidip bize bu konuda önderlik edecek birini.

Âşık olunca böyle oluyordu. Daha önemli hale geleni kaybetmek istemediğin için cesaretini kaybederdin.

Ama ödleklik yapmak yerine sadece gülümsedi.

"Biliyor musun?" dedi beni serbest bırakarak. "Haklısın. Benim hayal gücüm seninkinin yanında hiçbir şey. Söyle bana, onunla nasıl baş ederdin?"

Onunla nasıl baş ederdim? Kirli işini yapmamı mı istiyordu yoksa bu bir oyun daveti miydi?

"Hadi" diye beni kışkırttı Kai sırıtarak. "Eski güzel günlerden neyi kaçırdığımızı bize göster. Çok böbürleniyorsun ya. Bizi eğit."

Kalbim biraz daha hızlı atmaya başladı ve orada durup bu meydan okumayı düşündüm. Benim önerdiğimi yapacaklar mıydı?

Bunu onlara bile bırakmayacaktım. Korkup kaçarlardı.

Kız kardeşimle göz teması kurdum. "Kasap ne kadar hızlı burada olabilir?"

Sadece bir an bana baktıktan sonra idrak etti ve yüzüne bir gülümseme yayıldı. Karısına merakla bakan Kai ile bakıştıktan sonra bana dönüp telefonunu çıkardı. "Bizim için mi?" diye sordu heyecanlı görünerek. "Dakikalar."

Daha sonra telefonu kulağına götürdü ve aramayı yapmak üzere uzaklaştı.

Alex'e baktım. "İlkyardım çantasında kokulu tuz var mı baksana?"

Tereddütlü bir tavırla başıyla onayladı ama hizmet çadırına yürüdü.

Daha sonra Kai ile alay ettim. "Hâlâ tek tekmeyle birini yere serebiliyor musun?"

"Göstermemi ister misin?" diye karşılık verdi.

Güldüm ve geri kalan parçaları kafamda bir araya getirdim.

"Sen ne yapacaksın?" diye sordu Michael geri çekilerek; aniden ilgilenmeye başlamıştı.

"Ben mi? Ah, bunun için hepimiz lazımız" dedim ona. "İstiyor musun, istemiyor musun?"

Gözlerini devirdi ama dikilmeye devam etti. Will solunda, Kai sağındaydı ve gururu ona benimle iletişime geçmemesini söylüyordu.

Sonra Rika'ya baktı ve aklından neler geçiyordu bilmiyordum ama eğer öğretmeni nişanlısının önünde böyle şeyler yapıyorsa Michael'ın ortalıkta olmadığı araştırma toplantılarından birinde ya da ders sonrası tartışmalarından birinde ne yapmayı düşünüyordu?

Elbette Rika kendi başının çaresine bakabilirdi ama Michael'a da saygısızlık ediyordu. Michael'ın bu pisliği kontrol altına alması gerekiyordu.

Göz teması kurdu. "İyi. Ne yapıyoruz?"

Gülümsedim ve herkesi kendi görevleri hakkında bilgilendirdim; Banks'i otoparkta kasapla buluşmaya ve Will'i de perili evlerden birinden başka bir eşya alması için gönderdim.

Alex tuzlarla geri döndüğünde ona ne yapması gerektiğini anlattım; ne yazık ki bu konuda işin büyük kısmı ona düşüyordu. Bu-

rada sevgilisi olmayan tek kadın oydu, bu yüzden onu cezbetmesi gerektiğinde bu durum işe yaradı.

Banks bir sırt çantasıyla geldi. O, Michael ve ben ahırın arkasındaki ağaçlık alana ilerleyip sandıkların arkasına gizlendik, Kai ve Will ise ahırın köşesinde saklanıp bekledi.

Hâlâ bileğime takılı olan maskemi sırt çantama tıktım ve iki dakika geçmeden Alex'in profesörle köşeyi döndüğünü gördüm. Mükemmel görünüyordu. Kısa beyaz elbise, silindir şapka, makyaj. İlgisi Rika'ya olduğu kadar yoğun değildi ama başka bir güzel öğrenciyle parkta küçük bir yürüyüşe çıkmak ilgisini çekmişti.

Kai yirmi metre uzaktan bana baktı ve ben de çenemi hareket ettirerek ona zamanın geldiğini bildirdim. Kai geri çekilip kendine yer açtı, pozisyon alıp Alex köşeyi döner dönmez atıldı, bacağını sallayıp adamın şakağına bir darbe indirdi. Dönüp kimin orada olduğunu görmeye bile vakti olmadı.

Başı geriye fırladı, dizlerinin dermanı kesilerek öne devrildi, yüzü toprak zemine düştü.

"Ah, kahretsin!" Will kahkahalarla sarsıldı. "Ölü geyik gibi düştü."

Michael ve Banks'den alaylı bir homurtu geldi ve Kai kurbanına bakıp işçiliğini gururla inceledi.

"Onu öldürmedin değil mi?" diye bağırırcasına fısıldadı Banks, usulca yaklaşırken endişeli görünüyordu.

Michael ile ben de takip ettim.

Adamın yanına çömelip boynundan nabzını yokladı.

Bir an durdurtan sonra rahatlayarak iç çekip uzaklaştı. "Tamam, güzel."

"Bebeğim lütfen." Kai'ın yüzünden alınganlık okunuyordu.

"Ayaklarını tut" dedim Will'e, onu çevirip ellerini tutarken. "Hadi gidelim."

Onu ağaçlık alana geri taşıdık. Alex, Michael ve Kai takip ederken Banks eğilip ağır sırt çantasını zeminden aldı ve geçip gittik.

Michael'a bir kaşımı kaldırdım. "Bunu kız kardeşime mi taşıtacaksın?"

Ya da tüm işi biz yaparken sen sadece izleyecek misin?

Çantayı çekerek Banks'in elinden aldı, Banks ona yüzünü ekşitti ve hep birlikte ağaçların derinliklerine ve gözlerden uzağa ilerledik.

Cansız ağırlığı yere bıraktım. Alex'i tutup çektim ve elbisesinin korsesini yırtarak karnından göğsüne kadar tenini açtım ama memeleri hâlâ kapalıydı.

İç çekip bana bağırdı: "Pislik!"

"Yere yat" dedim ona.

"Neden pis işi hep benim yapmam gerekiyor?"

"Hemen." Zemini işaret ettim.

Kaşlarını çatarak soğuk zemine çömeldi dikkatlice sırtüstü yatarken dökülmüş yapraklar hışırdadı.

"Bıçak" diye sordum Will'e, perili evlerden birinden çaldığı sahte bıçağa ihtiyacım olduğunu hatırlatarak.

Onu elime sertçe çarptı ve bağlı olduğu aktör ya da mankenin emniyet kemeri yumruğumdan sarktı.

Banks ve ben Alex'i süslemeyi bitirirken Michael, Kai ve Will kısa bir mesafede ağaçların arkasında durdular. Bunu gençliğimizde, konuşurken Banks'in kıçına vurup duran babamın güvenlik görevlilerinden birine yapmıştık.

Kasaptan aldığı kanın bir kısmını profesörün kıyafetlerine döktüm, sonra onu kenara çektim ve yüzü aşağı bakacak şekilde Alex'in üzerine, bacaklarının arasına yerleştirdim.

"Uuf" diye inledi Alex, sanki profesör de dahil olmak üzere kendisine yapılan tüm saçmalıklar yüzünden midesi bulanmış gibi.

Banks etrafında dolaşıp kollarına ve göğsüne kan döktü ve alnına hızlı bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum. Ciddiyim" diye alaycı bir sesle Alex'e cıvıldadı ve sonra gülümseyerek bana baktı.

Sırtını sıvazlamadan edemedim.

Tıpkı eski günlerdeki gibiydi.

Bitirdik, Banks sırt çantasını ve içindeki her şeyi toplayıp diğerlerinin saklandığı yere koşarken ben de kokulu tuzları çıkardım.

"Hazır olduğunda" dedim, onu Alex'e uzatarak.

Başıyla onaylayıp aldı.

Geri çekildim ve eserimi değerlendirdim. Ellerini bizim olan bir şeye koyup bundan sıyrılabileceğini düşünen o kahrolası herifin başı Alex'in göğsüne düşmüştü ve baygın halde yatıyordu.

Sonra dönüp izleyebileceğimiz ama görülmeyeceğimiz bir noktada duran diğerlerinin arasına katıldım.

Alex biraz hareket edip adamın bıçaktaki elini ve altındaki konumunu kontrol etti.

Will çoktan gülmeye başlamış, kaydetmek için telefonunu çıkarmıştı.

Ama Kai onu durdurmak için elinden aldı. "Sakın ha."

Will'in ağzı şaşkınlıkla bir karış açıldı, sonra idrak etti. "Ah, doğru."

Evet. Aynı hatayı tekrar yapmayacaktık. Video çekmek falan yoktu.

Alex tuzları adamın burnuna götürdü ve ben herkesi "Şişşt" diye uyararak susturdum.

Alex tuzları burun deliklerinin altına tutarken bekleyip izledik ve sonra aniden... adam irkilerek canlandı. Alex kolu ve başı aynı pozisyonda yere yattı, tuzlar bir yere döküldü ve gözlerini kapatıp ağzım açarak ölü taklidi yaptı.

Göğsüm bir kahkaha ile gümbürdedi.

Kıpırdanıp başını kaldırmaya çalıştı ama sadece sallanıp inledi.

Adam vücudunun üzerinde kıpırdandı ve sonra tıslayarak elini şakağına götürdü; Kai'ın tekmesinin acısını hissetmişti.

"Ah, ne oluyor?" dedi hırıltılı bir sesle, başını ovalayarak.

Ama sonra yavaş yavaş kendine gelerek vücudunu kaldırdı ve gözlerini kırpıştırarak açtıktan sonra nihayet altında ne olduğunu gördü.

Kanla kaplı ölü bir kadınm cesedi ve parmakları Alex'in göğsüne gömülü sahte bıçağın kabzasını tutuyor...

Orada öylece oturdu ve ne gördüğünü gerçekten bilip bilmediğinden emin olamayarak ona baktı.

Elini bıçaktan çekerek Alex'in çenesini dürttü, başını sağa sola salladı ve sonra şok dolu bir çığlık attı, yere düştü ve kaçmak için çabaladı ve hepimiz kahkahalarımızı tutmakta zorlandık.

"Ah!" Geriye sürünerek dehşet içinde ona baktı.

Etrafımızda homurtular yükseldi ve başımı iki yana salladım.

Asla çok büyümediğin türde bir eşek şakaydı bu. Hep bir gün evimde ertesi sabah uyandıklarında katliam karşısında altlarına

etmeleri için sarhoş arkadaşlarımı bırakabileceğim, duvarlarında ve çarşaflarında kırmızı boya lekeleri olan bir odam olsun istemişimdir.

Hayattaki küçük keyifler.

Ayağa kalktı, kıyafetlerinin her yerindeki kanıtları yokladı ve genç bir kızın göğsüne gömülü kasap bıçağından süzülen kanı gördü. Tanık olmuş biri var mı diye hızla etrafına bakındı ve fark edilmediğimizden emin olmak için sandıkların arkasına daldık.

Çıldırmaya başlamıştı, korkusu buram buram etrafına yayılıyordu ve şu anda aklından geçen düşünceleri yalnızca hayal edebilirdim.

"Aman Tanrım" dedi hızla soluyarak. "Aman Tanrım. Neler oluyor?"

Kıyamam. Zavallım.

Etrafımıza baktığımızda onun son hız cesetten kaçmaya başladığını, kazağını çıkarıp kendini temizlemeye çalıştığını, yakalanmadan önce uzaktaki kalabalığa koştuğunu gördük.

Hepimiz ağaçların arkasından çıkıp onun gözden kaybolmasını izlerken Will kendini tutamayarak, "Kahretsin" diye gülmeye başladı. "Cinayet silahını almaya bile çalışmadı. Kuş beyinliye gel."

Kai ile gülerken Banks'in başı geriye düştü ve Michael eğilip Alex'in kalkmasına yardım ederken sırıtmaktan kendini alamadı.

"Pazartesi günü okulda olacağını sanmıyorum" dedi.

"Evet, o zamana kadar üç eyalet geçmiş olur" diye ekledi Kai.

"Ya da polise itiraf etmiş" diyerek güldü Will.

Kimse gülmeden duramıyordu. Hepimiz onun bu gece eve yapacağı acı dolu yolculuk ve bunun bir şaka olduğunu anlayana kadar geçen birkaç gece boyunca uyuyamayacağı bilgisiyle kıkır kıkır gülüyorduk.

"Ve eğer bunu bir daha yaparsa" diye tersledi Alex, üstünün başının haline sinirlenerek Will'e bir bakış attı, "bir dahaki sefere onu *senin* bacaklarının arasına, etrafı dildolar ve kayganlaştırıcılarla dolu bir yatağa koyarız."

"İşte bu harika bir fikir" dedi keyifle Will, heyecanlı bir bakışla beni işaret ederek.

Hepimiz bu manzarayı hayal ederek yeniden kahkahalara boğulduk; kafam hafifledi ve uzun zamandır ilk kez midem düğüm düğüm değildi. Bir süredir böyle gülmemiştim.

Başım geriye düştü, gece ve gündüzün yorgunluğundan bitkindim ama biraz mutluydum.

Aslında çok mutluydum.

Ama sonra kıkırdamalar kesildi.

Kahkahalar önce gülümsemeye, sonra bir hiçliğe dönüştü ve birbirimizden nefret ettiğimizi hatırlayınca hepimiz sessizleştik; huzursuzluk, gariplik havayı soğuttu.

Yıllar önce aramız böyleydi. Eğlencenin bir bedeli olduğunu fark etmeden ve öfke her şeyi ele geçirip önümüze geleni suçlamadan önce.

Özellikle de beni.

Bu gece, mahvettiğim her şeyin acı-tatlı bir hatırlatıcısıydı ve bunun çoğunlukla benim hatam olduğunu unutmamışlardı.

Birkaç dakikalığına birbirimizi bulmamıza yardım eden şeylere mutlu bir şekilde geri dönmüştük. Aynı ihtiyaçlar, aynı heyecan tutkusu ve aynı sınırlardan kurtulma arzusu.

Ama affedemiyorlardı.

Ve bu olamazdı.

"Hey, neredeydiniz?" Rika, Winter ile yanımıza geldi.

Ona baktım ama sanki görünmez olmaya çalışıyormuş gibi başı eğikti ve başka tarafa çevrilmişti.

Michael yanına gitti ve Rika'yı kendine çekerek onu kollarına aldı. "Erkekçe şeyler yapıyorduk."

"Erkekçe şeyler mi?" diye sordu bir an bile inanmayarak.

Ama o sadece onun kıçına tokat atıp elbisesinin üstünden avuçladı. "Bir dakikalığına arabaya gidelim."

"Michael!" diye onu azarladı onu taşıyarak görürken, ne istediği açıktı.

Geri kalanımız iki saniye kadar orada durduk, onların sessizliğini beklemek az önce yaşadığım eğlenceyi öldürmeye yetti.

İçinde maskemin olduğu sırtçantamı aldım ve Will'e baktım. "İkiye kadar eve gelmezse güvenliğim onu eve getirecek" dedim Winter'ı işaret ederek. "Beni sınama."

Winter'ın yanından geçip gittim ve kesinlikle ondan bir parça daha istiyordum, şimdi onu eve sürüklemek için yarı istekliydim ama pes etmeyecektim. Bunu arzuladığımı bilmesini istemiyordum. Seks alışkanlığa dönüşmeyecekti. Bu, oyunda bir hamleydi ve bir sonraki hamlemi bulmam gerekiyordu.

O gecenin ilerleyen saatlerinde irkilerek uyandım. İki keskin acı hissettim; biri boynumun yanında ve diğeri de yan kaburgalarımın arasındaydı. Kesilen derinin acısını hissedince derin bir nefes çektim.

"Bende seni bu kadar kızdıran şey ne?" diye Winter'ın yumuşak bir sesle sorduğunu duydum.

Gözlerimi kaldırdım ve sonunda onun yatakta, üzerimde oturduğunu fark ettim, derime iki bıçak saplanmıştı.

Mutfak bıçakları mı?

Parmaklarımı kollarımın yanda olduğu yerde açtım, onu yakalayıp üzerimden atmak için can atıyordum. Beni bıçaklamadan önce bunu yapabileceğimi biliyordum ama...

Onun hamlesini tahmin etmek yerine bir sonraki hamleme kafa yoruyordum.

Hareket etmedim. Çarşaflar serin ve yumuşaktı, oda sessiz ve karanlıktı.

"Bende seni bu kadar kızdıran şey ne?" diye sordu tekrar yine aynı sakinlikle.

"Üç yıl" dedim.

Yapmamı istediği bir şeyi yaptığım için üç yıl hapis yatmıştım.

"Ama her şey ondan önce başladı" diye sorguladı. "Lisede. Beni korkuttun. Neden? Ne yaptım?"

Onu korkutmadım. Onu asla incitmedim. Sadece istediğimi istedim.

Bıçakların uçları çok sertti ve nefesim titredi.

"Çocuktum" dedi sesinde acıyla. "Âşık olduğumu sanıyordum. Saf ve aptal bir çocuktum. Birinin seni sevdiğini düşünmek ve

sonra etten başka bir şey olmadığını öğrenmek nasıl bir his biliyor musun?"

Yumruklarımı sıkınca çarşaflar toplandı. Yükselmeye çalışan anılarımı görmezden geldim.

"Evet" diye fısıldadım.

Evet, biliyordum.

Korkunç şeyler yapılan vücudunun sana ihanet etmesini izlemenin ve hoşlanmadığını bildiğin halde hoşlandığın için sana kötü olduğunu düşündürmesinin nasıl bir his olduğunu biliyordum.

Ellerimi hızla kaldırıp kalçalarını kavradım ve bıçak batmak üzereyken kafamı kaldırdım. "Ve bunun için onu öldürdüm" dedim ona. "Öyleyse yap o zaman."

Zorlukla nefes alıyordu ve silahlarını tutarken ellerinin titrediğini hissedebiliyordum.

"Çünkü durmayacağım" dedim sessizce, şampuanlanmış saçlarını koklayarak.

Duş almıştı, tüm makyaj ve kostüm yerine ipek uyku şortu ve beyaz bir tişört gelmişti; saçları hâlâ ıslaktı.

"Yap" diyerek onu teşvik ettim.

Sivri uçlar batarak beni tehdit etti ve onun bu görüntüsü hoşuma gitti. Beni kontrol altına alıyordu, gücü acı verici ama talepkârdı ve o anda benden istediği her şeyi talep etmesini istedim.

Üstümde oturdukça sertleşmeye başladım; onun sıcaklığına çekilmiştim ve bu gece tekrar sevişmeye çok hazırdım. Sadece bu gece için.

Sonuçta o bana gelmişti.

"Yalan söylemiyordun" dedi sonunda, sanki bir anı zihninde oynuyormuş gibi düşünceli görünürken.

Yedi yıl önce hademe dolabında ona annemi öldürdüğümü söylemiştim. Boş konuştuğumu sanıyordu. Artık biliyordu.

"Ne zaman başladı?" diye sordu, ne olduğunu çözerek.

Ama o konuyu açmayacaktım. Bir daha asla, hayır.

"Fıskiyede sen sekiz yaşındaydın ve ben de on birdim" dedim ona.

"Bundan bahsetmiyorum."

"Önemli olan sadece bu." Kalçalarımı kaldırıp aletimi bacaklarının arasına ve parmaklarımı kalçasına bastırdım.

"Ah, evet" dedim nefesim kesilirken, kaya gibi sert aletim dantelli, ipek boxer'ının altındaki arzuyla ıslanmıştı.

Gram düşünemiyordum.

Daha hızlı nefes alarak kendimi sorularının beklentisine, beni incitmeye ve beni burada, hemen şimdi bitirmeye hazır bıçakların tehdidine bıraktım. Ter tenimi serinletti, vücudumun çarşaflardaki hışırtısı kulaklarımı doldurdu ve kendimi bunu hissetme arzuyla serbest bıraktığımda diğer tüm duyularım farkındalıkla arttı. Ona ait herhangi bir şeyle dolu olmayı istedim.

Bir elimi boynunun omzuyla buluştuğu noktaya götürüp vücudunu kavradım ve onu alttaki pozisyonumdan sürdüm; kıyafetleri hâlâ üzerindeydi ve işkence her şeyi daha da çılgına çeviriyordu.

"Dur" diyerek nefes verdi. "Damon dur."

"O zaman üstümden in."

Üstümde oturuyordu. Burada kontrolüm yoktu.

Tekrar onun bedenine girmek için can atarak, "Ari ile evli olabilirim" dedim. "Ama aslında birlikte oynamak istediğim kişi onun küçük kız kardeşi." Onu kendime çektim, bıçaklar düşerken dudaklarına fısıldadım: "Her zaman onunla birlikte oynamak istedim."

Titredi, gözleri doldu ve ben de çekilip kaçacağını sandım ama donup kaldı.

"Sen benimsin" dedim, ona sürtünürken ağzını bir kez öptüm. "Benim." Onu tekrar öptüm. "O çeşmede de benim. Soyunma odasında da benim, hademe odasında da benim. Dekan ofisinde de benim." Çenesini ellerimin arasına aldım. "Çocuklarımı doğuracaksın, benim kadınım olacaksın ve beni bedereceksin çünkü istediğim bu."

"Hayır" dedi zor duyulabilen bir sesle.

Ama sonra elini boynuma doladı ve inledi, vücudu kalçalarımla buluşmak için eğildi.

"Sen onlardan farklısın" diye fısıldadım, göğüslerini göğsümde hissetmek için tişörtünü çıkarırken. "Arkadaşlarımdan farklı. Ari'den farklı. Annemle babamdan, kız kardeşimden ve her kadından farklısın. Her şeyi görüyorsun."

Ağzından bir hıçkırık kaçtı ve ensesindeki saçlarını kavrayıp sürtünürken yüzünü izlemek için başını geriye çektim, vücutlarımız mükemmel bir uyum içinde hareket ediyordu.

"Evet, gitmesini sağlamak için de anneme bu yalanları mı söyledin?" dedi tükürürcesine. "Senin *her şeyin* olduğumu mu?"

Dilimle dudaklarına hafifçe vurdum, istemesem de ona nasıl açtım... "Ona Ari'yle bir yıl evli kalabilmemin tek yolunun mümkün mertebe az birlikte kalmamız olduğunu" söyledim dedim, birbirimizin ağızlarına solurken.

"Ona seni istediğimi söyledim" diye devam ettim. "Beni sevdiğini çünkü o lanet videoda sahte bir şey olmadığını ve ona benim de seni sevdiğimi ve seni bu şekilde çaldığım için üzgün olduğumu ama sana yaklaşmamın tek yolunun bu olduğunu söyledim."

Dişlerinin arasından nefes çekerken nefesi titriyordu.

"Ona o videoyu kimseye gösterme niyetimin olmadığını söyledim" diye itiraf ettim, "ve zamana ihtiyacım olduğunu. Seni benim olduğuna ve benim olmak istediğine ikna etmek için zamana. Yalnız kalmaya ihtiyacımız olduğunu."

Doğruydu. Bütün bunları annesine söylemiştim. Duymak istediklerini. İnanmak istediklerini.

Ari ile bu eve girebilmek için ve kolay biri olduğu için evlenmiştim ama hepsi gerçekte neyin peşinde olduğumu biliyordu.

"Ona hayatının kurtulacağını söyledim" dedim birbirimize sürtünürken, "ve tüm hayallerini gerçekleştireceğimi. Dans edeceğini ve bir daha hiçbir kapının yüzüne kapanmayacağını."

Odayı homurtular ve inlemeler doldururken diğer elim sırtından aşağı kayarak kalçasını kavradı ve hafif ter tabakasının kapladığı teni kavrayıp hareket etmesine yardım etti.

Evet, Ari kendisine söyleneni yaptığı ve birkaç gün içinde onlara katılacağıma inanmak istediği için gitmişti. Annesi gitmesi için söylediğim her şeye inanmak istediği için gitmişti. Winter ile benim birbirimize sırılsıklam âşık olduğumuzu ve bu pisliği temizlemek için biraz alana ihtiyacımız olduğuna inanmak istediği için gitmişti.

Aletim çok sertti ve içine girmek istedim ama tam onu yukarı çekip meme ucunu ağzıma aldığımda geldi ve ben onu emerken hırıltılı nefesler alarak titredi.

Orgazmla titreyerek aşağı düştüğünde hareket etmeyi bıraktım ve kolumu etrafına doladım, memesini yalayıp öperken onu kendime yakın tuttum.

Bunu istiyordum. Bundan çok kez yapmak istiyordum. Bedeninin kollarımda, yüzlerce farklı pozisyonda titremesini ve terlemesini, dokunulmamış hiçbir parçası kalmamasını istiyordum.

Ancak ne kadar sertleşmiş olursam olayım, onu soyup evin ve tatlı küçük baldızımın tadını çıkarmak istersem isteyeyim bu sürtük hiçbir tereddüt veya pişmanlık hissetmeden beni hapse göndermişti.

Biz âşık değildik.

Başını kendime çektim, küçük öpücüklerle ona sataştım, o da karşılık vermedi çünkü az önce olmasına izin verdiğinden nefret ediyordu.

"Seni becermeyi seviyorum" dedim ona. "Yatakta bağlantı kurmak hiç zor değil. Sende gizem yok."

Kalçaları o kadar sıcaktı ki şu anda ne kadar sıcak ve ıslak olduğunu düşününce aletim ağrıyordu.

Ama ben sadece onu daha sıkı tuttum, burnunu kendi burnumla gıdıkladım ve onunla alay ettim. "Hep aynı olması rahatlatıcı" dedim. "Siz amcıklar bir kez güzelce sikildikten sonra hemen sürtüklere dönüşüyorsunuz."

Hareketsizleşti, dudakları ağlamamaya çalışıyormuş gibi hafifçe düştü ama geri kalan tavrı sakin ve metanetliydi.

Sonunda anlamıştı sanki... Can yakmak için buradaydım.

Bölüm 20

Beş Yıl Önce

Dumanı üfleyip mahalleden çıkarken Erika Fane'in ensesine baktım, kasabadan daha yeni ayrılmıştık. Uzun bir gün olmuştu ve daha da uzun bir gece geçirecektim. Erika'nın bu geceki Şeytan Gecesi'ne katılmasına izin verdiği için hem heyecanlanmış hem de Michael'a kızmıştım.

Arkadaşlarımın her biri farklı üniversiteye gidiyordu ve ben uzakta, üniversitedeydim. Sonunda en mutlu olduğum yere geri dönmek çok iyi gelmişti ve artık herkes Michael'ın gözde projesini kırmamak için kendini korumak zorundaydı.

Ama yine de belki de dikkatimi dağıtacak bir şey, aklımı Winter'dan ve dün gece duşta yaşananlardan uzaklaştıracak bir şey tam olarak ihtiyaç duyduğum şeydi.

Perspektif.

Gözlerimi ve zihnimi kapattım ve artık onu hissetmemek için her türlü boktan ve ciğerimi parçalayacak davranışa kendimi fırlattım.

Sadece öğrenmeden önce girmesine izin verebilmek için.

Belki yıllar yıllar önce ben üniversitedeyken ve o da daha büyük ve ailesinden uzaktayken...

Hayır.

Hayır, bu da olmayacaktı.

Yine de gerçeği bilmesi gerekiyordu. Kim olduğumu ve son yıllarda ona neler yaptığım gerçeğini. Asla öğrenmesini istemiyordum.

Sapkın biriydim. Bitmesi gerekiyordu.

Sadece dikkat dağıtıcı bir şey bulmam gerekiyordu. Aynı Winter Ashby gibi görünen ve onun kadar iyi kokan güzel, sağlıklı ve sarışın bir dikkat dağıtıcı bulmam gerekiyordu.

Rika gözlerimi diktiğimi hissetti ve omzunun üstünden arkasına bakarak göz teması kurdu.

Gözlerimi kaçırmadım.

Mavi gözleri vardı. Aynı Winter gibi.

Ancak Winter'ın aksine Rika'dan nefret edip kendime kadınların ne işe yaradığını hatırlatabilirdim.

Aynı yaştalardı. Artık birlikte vakit geçiriyorlar mı bilmiyordum ama belki de Çakma Winter'ın gerçekten Winter olduğunu hayal ederek zihnimdeki sahiciyi bastırabilirdim.

Rika çenesini kaldırıp önüne döndü ve ben de kısık sesle gülerek sigaramdan bir nefes daha aldım.

Onu her zaman tedirgin etmişimdir ve bu biraz hoşuma gitmiştir. Sanki arkada ikimizin de ne olduğunu bilmediği daha büyük bir plan vardı da bir gün ona varacaktık.

Michael'ın dikiz aynasından beni izlediğini gördüm ve sırıtışımı beceriksizce sakladım.

Hey, küçük kız parçasının kimsenin dikkatini çekmesini istemiyorsa en başta getirmemeliydi. Eğlenmek başka, bunu bizim önümüzde yapmak başkaydı.

Bu akşam bize aitti. Burada olacak kadar önemli değildi.

Ashby evinin önünde durdu, duvarların dışında, üstünde fenerler olan iki uzun sütun vardı ve kapı kapalıydı. Bunun, ebeveynlerin dışarıda olduğu ve kendisinin yalnız olduğu anlamına gelmesini umdum.

Ya da en azından babasının dışarıda olduğunu. Annesi dün geceki kavga sırasında bugün uçağa yetişmek zorunda olduğuna dair bir şeyler söylemişti.

Ayrıca Arion bir dönem uzaktaydı yurtdışında üniversitede olduğu için evdeki diğer tek kişi Winter'dı.

Koltuğumdan kalkıp Will'in açılmasını beklediğim kapısına yöneldim. "Oyalanmayacağım."

"Çooooooook özgüvenli" diye alay etti Will. "Bizim için harika bir açı yakala tamam mı?"

Tüm şakalarımızı kaydetmek için kullandığımız grup cep telefonunu havaya kaldırınca aldım, içinde dün geceden Winter'ın bir fotoğrafı olduğunu hatırladım. Elbette kayıt ettiyse. Telefonu düşürmüştüm ama çok şükür kırılmamıştı.

Onu arka cebime tıkıp kapıyı açtım ve dışarı atlayıp kapüşonumu taktım.

"Şapkan var mı?" diye sordu Will.

"Çeneni kapa."

İçeriden gelen kıkırdamayı duyunca kapıyı hışımla çarptım ve duvarın dışındaki ağaca tırmanıp saniyeler içinde geçtim. Bunu ilk kez yapmıyordum.

Ayaklarımın üstüne inerek çimleri koşarak geçtim, babasının evde açık bıraktığı birkaç ışığı gördüm, bakışlarım hemen balo salonunun pencerelerine kilitlendi ve içeriden gelen müziği duydum. Onun orada olduğunu bildiğim için gülümsemeden edemedim.

Bana verdiği anahtarı aldım ve eşofmanımı çıkarıp çalıların arkasına attım, her yeri dumanla kaplıydı.

Arka kapıya ilerleyerek usulca kilidini açtım ve iterek karanlık mutfağa girdim ve anında evde kimse olmadığı için müziği son ses çaldığını anladım.

Koridordan aşağıya inip fuayeden geçtim, sağa saparak açık balo salonu kapılarına sessiz sessiz ilerlerken müziğin sesi artıp tavana yükseldi.

Unutulmaz, hüzünlü bir havası vardı ve daha içeri girmeden kalbim daha da hızlı atmaya başladı.

Zeminde ahenkle kendi etrafında dönüyordu, ayakları hareket ederken başı ve kolları da bütünün bir parçasıydı, âdeta biri rüyada ele geçirilmiş ya da kaybolmuştu ve şarkıyla birlikte hareket ediyordu. Boğazım şişerken gözlerimi ondan ayırmadan kenara, gölgelere ilerledim.

Koro şarkı söylüyordu, davullar nabız gibi atıyordu ve ben onun saçlarının uçuşmasını ve bacaklarındaki kasların dar, siyah taytının içinden kasılmasını izledim. Uzun kollu pembe gömleğinin arkası yırtmaçlıydı, spor sutyeni ve teni pencerelerden süzülen ay ışığında görülebiliyordu.

Ancak gözlerimi kırpıştırdım.

Ve dünya yok oldu.

Ses şarkı söylerken müzik sanki vücudundan geliyormuşçasına içinden akıyordu, her hareketi mükemmel zamanlanmıştı. Dönüp sıçrarken gözlerimi yüzüne ve vücuduna indirdim, etrafındaki hava olabilmeyi ve hareketini hissedebilmeyi diledim.

Göğsüm o kadar çok ağrıdı ki nefes almakta zorlandım.

Dünyada onun gibi biri yoktu.

Müzik sona erdi ve Winter güçlükle nefes alarak tekrar ayağa kalktığında eve sessizlik çöktü. Orada hareketsiz ve sessiz kaldı.

Ve sonunda sesi sessizliği parçaladı. "Burada mısın?"

Bir şey söylemedim.

"İzliyor muydun?" diye yavaşça sordu.

Onu göğsüme çekmek ve rahatladığını hissetmek, zihnini boşaltmak ve kendini güvende hissetmesini sağlamak istedim.

Ama bu gece bilerek sakınmadığım dumanın kokusunu üstümden alabiliyordu. Gelip onu görme arzusunu hissetmeyi istemiyordum.

Gerçi yine de gelmiştim. Çocuklara bundan hoşlanacaklarını bildiğim için Bayan Ashby'ye sıcak, küçük bir ziyarette bulunacağımı söylemiştim. Hiçbirimiz kocasını sevmiyorduk.

Ama ben sadece Winter'ı görmek istemiştim.

Dün gece ona yaptıklarımdan sonra.

"Benimle konuşmamandan nefret ediyorum" dedi. Hâlâ aynı noktadaydı ama nerede olduğumu bilmediği için yavaş yavaş bir daire çizerek dönüyordu. "*Gerçekten* konuşmamandan. Ama sanırım bu sabah hâlâ burada olmak karakterine oturmazdı."

Hayır, öyle oturmazdı. Yarım saat duşta kaldıktan sonra kuru-

landık ve ben de giyinip bir süre onunla yatmak için onu odasına kadar takip ettim.

O uykuya dalınca kalmıştım.

Uyanık kalmıştım.

Sabah 4'e kadar; sonra gizlice dışarı çıkmıştım.

Ve kendime bu gece başka birini becereceğimi söylemiştim.

İçimden Winter'ı çıkarıp atmak için.

"Hayalet gibisin" diye mırıldandı. "Ya da bir vampir. Benim için sadece geceleri hayattasın."

Yutkunup bir nefes aldı.

"Sorun değil. Uyarılmıştım değil mi?" dedi. "Beni inciteceğin hakkında?"

Evet.

"Babam Montreal'e dönmemin benim için daha iyi olacağını düşünüyor" dedi. "'Buradaki topluluk ihtiyaçlarını karşılayamıyor' diyor."

Derin, küçümseyici bir ses tonuyla sözlerini tekrarladı ama boynumdan yukarı ateş yükseldi ve gerildim.

Montreal'e dönecekti.

Uzağa gidecekti.

Onu asla göremeyecektim. Ya liseden sonra orada kalırsa?

Eğer birbirimizi görmememiz gerektiğini düşünseydim görmezdik ama bu seçimin benden alınmasından hoşlanmadım.

"Aslında demek istediği, genç olmayı göze alamayacağım" diye açıkladı. "Hata yapacağımı ve incineceğimi düşünüyor."

Tıpkı dün gece eve izninden sonra giderek onları endişelendirmesi gibi. Herkesin yaptıklarını yapıyordu ama onun için kurallar daha katıydı çünkü kendini koruyamayacağını düşünüyorlardı.

Daha önce onları hiç endişelendirmiş miydi? Babası bunu onu göndermek için bahane olarak kullanıyordu. Her iki kızı da gidince eve gereğinden fazla gelmek için bir nedeni kalmayacaktı. Görünüş uğruna. İtibarını kurtarmak için eve geliyordu.

Sessizleşti, başını biraz eğip, "Gitmeme izin verme" diye yalvardı.

Bir anlığına gözlerimi kapattım, içim öyle bir düğümlendi ki.

Onun gitmesini istemiyordum.

"Bu gece şehirde" dedi. "Ve annem bugün Ari'yi ziyaret etmek için İspanya'ya uçtu. Bütün ev benim. Tüm gece."

Ah, Yüce İsa. Göğsüm sızladı.

Sikeyim böyle işil

Bu istediğim her şeydi.

Bana bunu yapma.

Sırıttı. "Birdenbire söyleyecek bir sözün kalmadı mı?"

Ve başımı ondan çok kendim için iki yana salladım.

Herhangi biri olabilir.

Ondan aldığımı herkesten alabilirdim.

Onu aklımda istemiyordum.

Bunu istemiyordum. Onun mükemmel kalmasını istiyordum.

Öğrenecekti ve her şey bitecekti.

Kalma, dedim kendi kendime. Ve sakın geri dönme.

"Konuşmamıza gerek yok" dedi bana. "Ben yukarı çıkıp duş alacağım. Bana katılabilirsin ve ben de bunu isterim. Daha sonra uyumak için yatağıma gireceğim, sen de bana katılabilirsin. Bunu da isterim." Gözlerini kapattı, kalbi kırılıyormuş gibi göründü. "Seni burada ya da olduğum yerde istiyorum."

Yavaşça kapılara yürüyüp fuayeye giden yolu buldu ve ben de onu takip ederken banyoya giden merdivenleri tırmanmasını izledim.

Hiçbir şey bu gece onun ve yatağının sıcaklığına sığınmaktan daha iyi gelmiyordu kulağa.

Ama bunun yerine merdivenleri geçip mutfağa girdim ve arka kapıdan çıktım, evden çıkarken kapıyı arkamdan kilitledim.

O herhangi biri, dedim kendi kendime. Herhangi biri.

Ve bunu kanıtlayacaktım.

Saatler sonra Michael'ın Mercedes G-Serisi'ni sürüyordum ve yanımda Michael'ın kardeşi, arkada da Will ve Rika vardı.

Michael bir süre önce bir nedenden Rika'ya kızıp gitmişti, Kai ve biraz içkiyle kendini sakinleştirip onu bizim gözetimimize bırakmıştı.

Mükemmeldi. Buna ihtiyacım vardı.

Başka birine ihtiyacım vardı. Bağım olmayan birisine.

"Neden maskeni takıyorsun?" diye sordu Rika, yolcu koltuğunda sessizce oturan Trevor'a.

Kendi kendime gülümsedim. Kai'ın maskesini taktığı için onun Kai olduğunu sanıyordu. Onu düzeltmeyecektik çünkü Michael'ın erkek kardeşinin onunla halletmesi gereken bir konu vardı, benim de öyle.

Kişisel bir şey değil kızım. Sen sadece bir dikkat dağıtıcısın.

"Gece henüz bitmedi" diye alay ettim.

Karanlık, boş otoyolda son hız onu götürdüğümüzü sandığı evinin yolunda ilerledik ama gittiğimiz yer orası değildi.

"Onu istiyorsun değil mi?" diye sordum oyun oynayarak. "Michael'ı yani."

Beni duymazdan gelerek pencereden dışarı baktı.

On altı yaşındaydı. Gerçekten onu uzun süre eğlendirebileceğini mi samyordu? Tatmin edebileceğini?

Bu yaştaki kızların henüz vücutları bile oturmamıştı. Acıklıydı aslında, kapıldıkları umutlar. Tam eğlenmeye başlamışken âşık mı olacaktık yani?

"Kahretsin" diye inledi Will, sarhoş kıçı yumuşak bir alet gibi koltukta Rika'nın yanında oturuyordu. "Ona öyle azıyor ki çit direğini sürmeye hazır."

İkimiz de güldük. "Pislik gibi davranma kanka" dedim. "Belki de sadece azgmdır, nokta. Sonuçta sürtüklerin de ihtiyaçları var."

Ne kadar iğrenç sözler söylediğimi bilerek için için irkildim.

Silkinip hissi üstümden attım ve dikiz aynasından Rika'yı izledim: Kaskatı kesilmişti ve zorlukla nefes alıyordu. Biçare gözleri Kai'a kaydı, muhtemelen neden devreye girip bizi susturmadığını merak ediyordu ama o Kai değildi ve onun burada hiç kahramanı yoktu.

"Sadece seninle dalga geçiyoruz" dedi gevşek bir tavırla Will. "Birbirimize de yaparız."

Ona gülümsedi, şekerleme yapmak için gözleri kapandı.

"Bilirsin belki, Michael'ın olayı..." Arabayı sürerken başımı koltuğa yaslayarak devam ettim, "onun da seni istemesi. Seni izliyor.

Bunu biliyor muydun?" Ona dikiz aynasından bir bakış attım. "Ah be, bu gece seni dans ederken gördüğünde yüzündeki ifade."

Aslında çok iyi görünüyordu ama Winter'ın onu izlerken beni götürdüğü yerler ile karşılaştırıldığında değersizdi.

Gaza yüklendim, Rika'nın evinin önünden hızla geçtim ve Winter'ın var olmadığı unutuluşa hızla ilerledim.

Unut onu. Onu unut gitsin.

Koltuğunda doğrulup evinin geride kalmasını ve benim yola devam etmemi izlediğini gördüm.

"Evet" diye devam ettim. "Bir kıza asla o bakışı atmaz. Seni evine götürüp o küçük zarını patlatmaya çok yaklaştığını söyleyebilirim."

"Kai?" diye itiraz etti Rika benimle uğraşmak istemeyerek. "Evimin önünden geçtik. Neler oluyor?"

"Seni neden eve götürmediğini bilmek ister misin?" diye sordum, dışarı atlamasın diye kilitleri açıp. "Bakirelerden hoşlanmaz. Birisi için asla bu kadar önemli olmak istemez ve seks ile aşk arasındaki farkı bilen insanlarla sikişmek çok daha kolaydır."

Bakışlarını Will'den Kai'a ve bana çevirdi, gözlerinde korku vardı.

Seks ve aşk.

Erkekler değişmez ve seni tahrik etti değil mi? Almana izin vermedi, dedi annem zihnimde.

Seks güçtü. Aşağılayıcı, pis, kötü, kirli güç.

Sevgi her zaman can yakar. Er ya da geç.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Rika.

Ama onu duymazdan geldim. "Bugün eksi kilisedeki kızı gördün" dedim dalgın biçimde, ilk Şeytan Gecesi durağımızda yeraltı mezarlarında adam ile kızı izlediğini hatırlayarak. "Hoşuna gitti değil mi?"

Sola dönüp karanlık, çakıllı bir yoldan aşağı ilerledim ve nereye gittiğimize bakmak için ön camdan dışarı bakmaya çalıştığını gördüm.

"O olmak istedin" dedim. "O zemine itilmiş ve becerilen..."

Seks her ne kadar kirli ve aşağılayıcı olsa da duygular güçlü ve gerçekti. Seni gerçek yapan seks ve korkuydu.

Küçük kızlar erkeklerin neye ihtiyaç duyduğunu anlamaz, derdi annem.

Haklı olduğu tek konu buydu. Kendi ellerimizle alamadığımız hiçbir şeye ihtiyaç duymazdık. Soru yok, gözyaşı yok, dokunma ya da yumuşak sözler yok... Sadece orada otur ve özel olmaya çalışma.

"Neden biliyor musun?" diye sordum Rika'ya. Onun o aşağılanan ve becerilen o kız olmak istediğini nasıl biliyordum? "Çünkü iyi hissettiriyor. Ve eğer bize izin verirsen kendini çok iyi hissetmeni sağlayacağız."

Endişelenmeye başlarken gözleri ben ve Kai arasında gezinip kapıya kilitlendi.

"Biliyor musun?" dedim ona. "Erkekler bir kızı çeteye ancak iki yolla sokarlar." Arabayı ormanın ortasında, ıssız bir yolda durdurdum. "Ya döverek." Kontak ile ışıkları kapattım ve dikiz aynasında gözlerimi ona kilitledim. "Ya da sikerek."

Başını iki yana salladı. "Eve gitmek istiyorum."

Sesi o kadar acınasıydı ki nehrin dibine batan, ölümü istemeyen ama onun geleceğini bilen bir çocuk gibi görünüyordu.

Hayır, yapma. İstemiyorum. Çocukken gücüm yokken bu sözleri söylediğimi hatırladım.

Ancak benim gibi Rika'nın da yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Bu seçeneklerden biri değil Küçük Canavar" diye alay ettim.

Trevor da ben de başımızı çevirerek ona ilerledik.

Fark edince sakinliğini kaybetti. Kapı kolunu tutup dışarı çıkmak için çılgıncasına tekrar tekrar çekti.

"Senden istediğimizi alabiliriz" diye uyardım kapımı açarken. "Sırayla ve kimse sana inanmaz Rika."

Arabadan indim, arkamdaki kapısına ilerleyip açtım, Will hâlâ diğer arka koltukta uyurken onu dışarı çıkardım.

Kapıyı çarparak kapattım, onu kapıya itip bedenimi onunkine bastırdım ve bileklerini bacaklarının yanında sıkıştırdım.

Bunu yapıyor muydum? Gerçekten mi?

"Biz dokunulmazız" dedim ona bakarak. "Ne istersek onu yapabiliriz."

Hızlı, sığ nefesler alıp bedenimin altında kıvrandı.

Trevor arabadan inip arkama geldi.

"Kai lütfen?" diye yardım etmesi için yalvardı, hâlâ maskenin altındakinin Michael'ın kardeşi olduğunu bilmiyordu. Uzun süredir onu istiyordu ama Rika ona katlanamıyordu. Onun abisini istiyordu ve buna öfkeden kuduruyordu.

"Sana yardım etmeyecek" diye mırıldandım.

Ellerini arabada başının üstünde sıkıştırınca bağırdı.

"Çok iyi hissedeceğim" diye fısıldadım alnına ve gözlerimi kapatıp Winter'ı ellerimde hayal ettim.

Eğer aklımda halledip ona çöp gibi davranabilirsem o zaman aynısını Winter'a da yapabilirdim. Onu atabilirdim.

Hiçbir şeymiş gibi.

Arkasından uzanıp kıçını kavradım. "Buna binmek istediğini biliyorsun."

"Damon" diye soludu başını çevirerek, "beni evime götür. Bana zarar vermeyeceğini biliyorum."

"Aa öyle mi?" diye tehdit ettim. "O zaman neden benden hep korktun?"

Gerçekten bunu yapmayacağıma mı inanıyordu? Yoksa beni ikna edebileceğini mi sanıyordu?

Ona hiç saygım yoktu. Hiçbir değeri yoktu. Sadece sıcak bir bedendi.

Evet, daha önce kasabadaki çardağı ateşe verdiğimizde kıçımı kurtarmıştı. Ama eğer ben Winter'a sahip olamıyorsam o zaman Michael da Rika'ya sahip olmayacaktı. Bu gece gelmeyi hak eden biri varsa o da Winter'dı. Rika kim olduğunu sanıyordu?

Bir elimle bileklerini başının üstünde tuttum, diğer elimle kıçına parmaklarımı batırdım ve yanağını uzun bir iz halinde öptüm.

Bunu istiyorum.

"Damon, hayır!" diye bağırdı. "Beni bırak!"

Ama sonra ağzımı onunkine bastırdım, dişlerimi dudaklarına geçirdim ve Winter'ı kafamda görmeye çalıştım. Oydu.

İncit onu. Eğer onu incitip kahrolası kalbini kırabilirsem her şey biterdi.

"İmdat!" diye bağırdı Rika.

"Seni istemiyor" diye fısıldadım, elimi vücudunda gezdirip memesini avuçladım, kaçmak için kıvrandığını hissettiğimde midem bulandı.

Lütfen, istemiyorum.

Şişşt bebeğim dedi annem yine.

Aman Tanrım.

"Ama istiyoruz Rika" dedim boğulurcasına, boğazımı temizleyip kendimi devam etmeye zorladım. "Seni o kadar çok istiyoruz ki. Bizimle olmak açık çek almak gibidir bebeğim. İstediğin her şeye sahip olabilirsin." Altdudağını ısırdım. "Hadi."

"Seni asla istemeyeceğim!" diye bağırıp geri çekildi.

Peki. Onu yakasından kavrayıp arabadan uzaklaştırdım ve bekleyen Trevor'ın kollarına fırlattım.

"Kai" diye iç çekti, sesinde bir parça umutla.

"Belki onu istersin" dedim.

Trevor kollarını ona sararak küçük canavarı ezdi.

"Dur!" diye bağırdı.

Sonra elini kaldırıp maskesine bir tokat attı.

İçimde bir hayranlık sancısı hissettim ve Winter'a olan benzerliğini daha fazla fark ettim. O da bir savaşçıydı.

Ona tekrar vur. En sonunda yapmamdan uzun zaman önce anneme yapmam gerektiği gibi

Ona tekrar vur.

Bana vur.

Ama Trevor onu yere fırlatınca vücudu soğuk, ıslak yaprakların üstüne düştü ve ters dönerek geriye kaçarak uzaklaşmaya çalıştı.

Trevor ona atılıp vücuduyla onunkini bastırdı ve ben de başımı kaldırıp onu dikkatle izledim.

Kulağına bir şeyler fısıldıyormuş gibi göründü ama duyamadım.

Daha sonra, "Bırak beni!" diye bağırdı Rika.

Trevor saçını kavrayıp bana bağırdı: "Kollarını tut!"

"Hayır!" diye bağırdı Rika, çırpınıyor ve tekme atıyordu. "Çekil!"

Kılımı bile kıpırdatmadım.

Trevor bir eliyle ellerini başının üstünde, diğer eliyle boynunu tuttu. Rika elinden kurtulmaya çalıştı ama başaramadı.

Yapamadı.

Olan biteni durduramazdı.

Gözlerimi kırpıştırdım. *Hayır.* Bunu istemiyordum. Onu korkutmak istemiştim. Onu tehdit etmek, ürkütmek, uçurumun kenarına getirip neredeyse dengemi kaybetmek ama...

O mücadele etti. Çoğumuzun bunun nasıl yapılacağını daha erken öğrenmesi gerekiyordu.

"Yeter" dedim.

Ama Trevor beni duymadı. Onunla uğraşmaya devam etti.

Daha yüksek sesle, "Yeter!" dedim.

Trevor bir an donup başını çevirdi.

Üzerine atlayıp onu yakaladım ve kenara fırlattım, uzanıp Rika'yı kapüşonlusundan tutarak ayağa kaldırdım.

"Ağlamayı kes" diye bağırdım onu yakasından tutarak. "Sana zarar vermeyecektik ama artık yapabileceğimizi biliyorsun."

Onu ensesindeki saçlardan yakaladım. Yüzü kızarmıştı, üzgündü ve tıpkı Winter'm evine gizlice girdiğim ilk geceki gibi korkudan aklını kaçırmıştı. "Michael seni istemiyor, biz de istemiyoruz" diye soludum. "Anlıyor musun? Bizi izlemeyi kesmeni ve birisinin kendisini fark etmesi için yalvaran zavallı bir köpek gibi bizi takip etmeyi bırakmanı istiyorum." Sonra onu iterek uzaklaştırınca Winter'ın sendeleyerek benden geri kaçtığı an belirdi gözlerimin önünde. "Kendine bir hayat kur Rika ve bizden uzak dur. Kimse seni istemiyor."

Gözleri yaşlarla doldu ve arkasını dönüp elinden geldiğince hızlı bir şekilde ormana, evine koştu.

"Bu da neydi böyle?" diye tükürdü Trevor maskesini çıkararak.

Sarımtırak saçları terliydi ve kaşlarını çatarak Kai'ın maskesini bana basketbol topu gibi fırlattı. Onu yakalayıp arkamı döndüm ve arabanın kapısını açıp içeri girdim.

Onun aklını sikmek istemiştim. Belki onu da sikebilirim ya da sırf kafa dağıtmak için herhangi birini –ama kahretsin– bu...

Trevor durmayacaktı.

Rika eğlenmiyordu.

Gerçek tehlikede olduğunu sanıyordu ve tek hissedebildiğim Trevor'ın annemin bende olduğu gibi onun üstünde olduğuydu.

Bunu yaptığımda sertleşiyor. Bu hoşuna gittiği anlamına geliyor.

Hayır, gitmiyordu.

Maskeyi yolcu koltuğuna bırakıp arabayı çalıştırdım, Trevor'ın arabanın yolcu tarafına koştuğunu gördüm.

"Ne bok yapıyorsun?"

Ama beklemedim. Will arkada baygın halde yatarken geri vitese geçerek gaza bastım ve farlarımı kovalayan Trevor'ın küfürlerini ve bağırışlarını duymazdan geldim.

Eve yürüyerek gidebilirsin.

Çakıl yolun sonuna kadar sürdüm, gelen trafiğe rağmen tek bir an tereddüt etmeden otoyola çıktım ve vitesi takıp karanlık, sessiz yolda hızla ilerledim.

Direksiyonu kavrayıp saçlarımı tutum ve dirseğimi cama dayadım.

"Bu saçmalık da neydi?" diye mırıldandım.

Az önce ne yapmıştım?

Gerçekten ona zarar verecek miydim?

Ama ona zarar vermiştim.

Bu gece ortaya çıkarak kasabada kıçımı kurtarmıştı ve ben... ona saldırmıştım. Beni savunmuştu ve karşımda sadece çöp ve tehdit görmüştüm.

Tüm o mücadele dolu iradeyi döverek alt etmiştim. Ona çöp gibi davranmıştım ve kendimi güçlü hissetmek yerine başına gelenleri durduramadığı için zeminde ağlayan ve kalbi yaralı küçük bir oğlan görmüştüm.

Rika benden nefret edecekti. Bir daha bana asla bakmazdı.

Will'in evinin önüne park ettim, onu arabadan indirip omzuma attım. Evinin merdivenlerini tırmanırken arka cebinden anahtarlarını çıkardım, devasa demir kapısının kilidini açtım ve içeri adım atarak hepimizin yıllar önce ezberlediği güvenlik kodunu hızla girdim.

Ev sessiz ve karanlıktı ama annesinin giriş masasında tuttuğu çeşitli renklerde ortancaların kokusunu her zamanki gibi aldım. Bazen maviydiler, bazen beyaz. Bugün renkleri mordu ve içeri girer girmez her zaman evin mutlu görünmesini sağladılar.

Arkadaşlarımın evleri arasında en çok Will'inkini severdim. Daha yeniydi, yürüme ve nefes alma alanı daha genişti ve yüksek tavanları sayesinde aydınlıktı. Birkaç yıl önce dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek için evden ayrılan iki abisi vardı. Will en ufaklarıydı. Ve ebeveynleri için en büyük sorun yaratanları.

Onu odasına götürdüm, yatağa yatırdım ve esneyerek yorganını üstüne çektiğini gördüm. Bir burritoya benziyordu ve bütün gece boyunca gerçekten ilk kez neşeyle gülümsedim.

Will ve ben aynı hamurdan yoğurulmuştuk ve ikimiz de her zaman kendimizi çok kaptırıyorduk. O alkol ve uyuşturucuya, ben ise vermem gereken acıya.

Yağmur penceresini tıklatmaya başlaymca camı izledim, damlalar fıskiyedeki gibi camdan aşağı dökülüyordu ve yukarıdaki kâseden akışını izleyişimi anımsattı.

Winter.

Şu an olmak istediğim tek yer orasıydı. O evde yalnızdı ve dışarıda fıskiye çalışıyordu ve beni orada istiyordu.

Will'in dolabından temiz bir kot pantolon ve tişört alarak banyosuna girip duş aldım, Rika'mn kokusunu silmek için saçlarımı ve vücudumu yıkadım. Sigara kokusundan kurtulmak için.

Bu akşam yaptığım boktan şeylerden kurtulmak için.

Temizlendikten sonra giyinip ayrıldım, Winter'ın anahtarını, cüzdanımı, telefonumu aldım ve Michael'ın arabasına atlayıp Winter'ın evine doğru yolu koyuldum. Saat neredeyse iki olmuştu. Babasının eve dönme riskine girmeden onunla en azından birkaç saat geçirebilirdim.

Ancak geldiğimde kapıların açık olduğunu gördüm. Erken mi gelmişti?

Evin önüne veya yanına hiçbir arabanın park etmediğini ve evde ışıkların açık olmadığını fark edince farları kapattım ve motoru yavaşlattım. Belki de kapıları benim için açık bırakmıştı. Neredeyse gülümsedim. Bu fikir hoşuma gitmişti.

Ne olur ne olmaz diye G-Class'ı garaj yolunun kenarına, bahçedeki ağaçların ilerisine park ettim ve anahtarı yanıma alarak arabadan indim.

İçeri koşup kapıyı tekrar kilitledim, merdivenleri çıkarken tetikte kalarak etrafa baktım.

Yatak odasının kapısını açtığımda yatak örtüsü altındaki vücudu hemen fark ettim. Yan dönmüş halde yatan vücudunda pencereredeki yağmurun gölgeleri dans ediyordu, kapıyı usulca kapattım ve yatağımn ayakucuna gidip onu uyurken izledim.

Onu orada öyle sıcak ve huzurlu görünce sıcaklık vücudumun her santimini kapladı.

Çok küçük, nazik ve narindi.

Ama içinde ateş de vardı.

Asla yalan söylemiyor ya da olmadığı biri gibi davranmıyordu. Benim ne olduğumu göremiyordu ama hissedip kendinde de tanıyordu ve biz birbirimizi bulup bunun doğru olduğunu hissetmiştik. Nasıl olduğunu bilmiyordum ama bu yüzden ona hep ilgi duymuştum. Çocukluğumuzdan beri. Her şeyi görüyordu.

Çarşafın alt kısmını kaldırıp yavaşça vücudundan çektim; beyaz, ipek bir gecelik giyiyordu, bol ve kollarından aşağıya dökülüyordu ancak belinde toplanmıştı. Gözlerimi dikip baktım ona. Benim bölgem.

Eğer arkadaşlarım ona bu gece benim Rika'ya dokunduğum gibi dokunsaydı onları öldürürdüm. Düşünmeden.

Ufak bir mırıltı çıkarıp derin bir nefes aldı. "Sen misin?"

Gömleğini aşağı çekti ve dirseğinin üzerinde doğruldu, başı odanın içinde hareket etti.

"Evet" diye cevap verdim usulca.

Sesimi takip edip gülümsedi.

Dizimi yatağa koydum, sırtüstü döndüğünde eğilip dirseklerimden destek alarak üzerinde durdum, başının iki tarafını tuttum. Parmaklarımla saçlarını tarayıp alnımı onunkine dokundurdum, kokusunu içime çektim ve vücudunu altımda hissettim.

Parmaklarını sırtımda gezdirirken fısıldadı: "Sorun ne?"

Nereden başlayacağımı bilemediğim için gözlerimi kapattım. "Bir şeyleri bok ettim" diye fısıldadım.

Beni okşarken sıcaklığına kapıldım, yağmur bizi dünyadan saklıyordu ve hâlâ içime nasıl girdiğini merak ediyordum, kafamın içine ve...

"Bir süre saklanman mı gerekiyor?" diye sordu, sesinde ufak bir rahatlamayla.

Başımla onayladım. "Evet."

Saklanabildiğim sürece.

İlk başta yavaşça öpüştük ama bedenim onunkini fark etti ve Winter her şeyi hissetmek istedi, elleri kıyafetlerimin altına ve içine girdi.

Soyunduğumuzda ve onun içine girdiğimde, eğer *ben* olmasaydım hiç şüphesiz bu kişi olacağımı biliyordum. O evde büyürken acıyla en kötü yollarla baş etmeyi öğrenmeseydim ve dönüştüğüm adamın sorumluluğunu almayı reddetmeseydim...

Okula giderdim, basketbol oynardım, arkadaşlarımla gülerdim ve geceleri sevimli küçük kız arkadaşımın evine gizlice girip onunla sevişirdim, iyi olmaktan başka bir ihtiyacım olmazdı çünkü mutlu olmak için başka bir şeye ihtiyaç duyacak kadar sapkın olmazdım.

Yalan söylemeseydim sonsuza kadar böyle yaşardım.

Birkaç saat sonra birlikte uzanıyorduk, başını göğsüme yasladığında ve ellerini vücudumda gezdirip her hattı ve kıvrımı ezberlerken yağmur artık daha hafif düşüyordu.

"Vücudundaki yara izleri..." dedi sessizce. "Kafa derin, kollarının altı, kasıkların. İnsanların göremediği yerler."

Onu tutarken başparmağımla kolunu okşadım, konunun nereye varacağını zaten biliyordum. On beş yaşımdayken kesmeyi bırakmıştım. Annemin gittiği gece.

Ancak bazı izler hiçbir zaman tam olarak iyileşmezdi. Kestiğim yerler konusunda akıllı davranmamın faydasını görmüştüm, kıyafetlerim her zaman yaraları saklıyordu.

"Montreal'de buna benzer yara izleri olan bir sınıf arkadaşım vardı" diye devam etti, "ama saklama zahmetine girmemişti. Her yerindelerdi. Ayrılıp hastaneye gitmek zorunda kaldı."

Hâlâ kolunu okşuyordum, nefeslerim dengeli ve sakindi.

"İki yıl boyunca neredeydin?" diye sordu.

"Hastanede değildim."

Neyden şüphelendiğini biliyordum ama bunların hepsi onun düşündüğünden çok daha karmaşıktı. Herkes kendine zarar vermeyi yardımla bırakmazdı. Bazılarımız bir başa çıkma mekanizmasını diğeriyle değiştirdik.

Beni iki yıldır görmedi çünkü Damon uzak durmaya çalışıyordu. Ve sonra üniversiteye gitmişti.

"Birisi bana uzun zaman önce acının acıyı serbest bıraktığını öğretti" diye açıkladım. "Küçükken can yakan diğer şeyleri hissetmemek için kendimi kestim, iğneledim, çizdim ve yaktım. Ve sonra başkalarının canını yakmanın daha iyi hissettirdiğini fark ettim."

"Ama benim canımı yakmadın?"

Alaycı bir ses tonu vardı ama keşke bilseydi. Bunların hiçbiri bir şaka değildi.

Yine de gülümsedim. "Biraz hasar verdim."

Henüz ne kadar olduğunu bilmiyordu.

"Bana soruları cevaplatma" dedim. "Cevapları beğenmeyeceksin."

"Ama onlara ihtiyacım var." Yüzünü bana çevirdi.

"Biliyorum."

Geldiğini biliyordum. Seviştikten sonra benden uzaklaşmak istememişti.

Doğrusu ben de ondan uzaklaşmak istememiştim.

Sadece beni dinlediğinden emin olmam gerekiyordu. Beni duyduğundan ve kaçmayacağından. Bunu anlamasını sağlayana kadar etrafta kimse olmadığından.

Eğer aramızdakileri korumak istiyorsam bu benim tek şansımdı.

Çenesini kaldırıp ona baktım. "Ailemin Maine'de bir kulübesi var" dedim ona. "Zaten kar yağdı. Yukarısı muhteşem. Bir telefon edersem içeriyi doldururlar. Giyin ve hemen benimle gel."

"Ne?"

"Oraya vardığımızda" diye açıkladım "sana her şeyi anlatacağım. Sadece birkaç günlüğüne, sonra seni eve getireceğim."

Yüzünde şaşkın bir ifadeyle başını kaldırdı. "Beni kaçamayacağım uzak bir yere götüreceksin yani öyle mi?"

"Gitmek istemeyeceğinden emin olacağım" diye şaka yaptım, onu üstüme çekip yüzünü tuttum. "Söz veririm."

İnanılmaz derecede sinirlenecekti ama bu, gerçeği özümsediğinden ve ötesini görmesini sağlamak için yapabileceğim tek şeydi. Yanında olduğu adamın gerçek olduğunu bilmesini sağlamak için.

"Bir kabin mi?" diyerek değerlendirdi. "Kayak yapmak için mi? Kaymak zorunda değilim değil mi?"

"Kayak yapmaya gitmiyoruz." Onu öptüm, ısırıp oynaştım. "Yiyip içeceğiz, sevişeceğiz ve muhtemelen biraz da kavga edeceğiz ama kabinden çıkmayacağız."

Telefonumdan bir bip sesi geldi ama duymazdan geldim.

Kucağımda oturdu, ben öpüp ısırıp onunla oynadım ve onu tahrik ettim ama ne hareket etti ne de tepki verdi.

Geri çekilince yüzündeki kaygıyı gördüm.

"Gitmek istemiyorsun" diye tahmin yürüttüm.

Ama iç çekti, ağlamaya hazır görünüyordu. "İstiyorum" dedi. "Tanrım, istiyorum. Günlerce seninle yalnız kalmak istiyorum. Bu beni çok mutlu ederdi ama..."

Ama ne?

Durdu, telefonumdan başka bildirimler de geldi ama ben sadece yüzünü tutup cevabını bekledim.

"Reşit değilim" diye belirtti. "En azından teknik olarak. Eğer babam aşırı tepki verirse bu, ailemin izni olmadan beni eyalet sınırlarının dışına çıkarmak yani kaçırmak sayılabilir."

Macera ilgimi çekince az kalsın gülecektim ancak şüphesiz haklıydı. Kim olduğumu kabullenip eli elimde bu kasabaya geri dönse bile, sadece hafta sonu için belediye başkanının reşit olmayan kızıyla kaçtığım gerçeğiyle değil, aynı zamanla onunla yattığımı bileceği gerçeğiyle de yüzleşmek zorunda kalacaktım.

Birbirimizi görmemizi yasaklayabilirdi.

Ama dava açmazdı. Bu tüm taraflar için dramaya, dedikoduya ve utanca yol açardı. Bunun konuşulmamasını isterdi.

Ben bendim ve babam da babamdı. Griffin Ashby bu kadar ileri gitmezdi.

Ve hiçbir şey beni ondan alıkoyamazdı. Denemesini görmek isterdim. Neredeyse dört gözle bekliyordum.

Sikerler. Gidiyorduk.

Altdudağını dişlerimin arasına aldım, sesimde bir gülümseme vardı. "Benim tarzım eğlencenin bir bedeli vardır."

Güldü, heyecanlı görünüyordu ve hiçbir şey birkaç saat sonra

nerede olacağımızdan daha önemli değildi. Yalnız, sessiz, sadece ikimiz.

Kıyafet almak için evime bile uğramak istemiyordum.

Telefonum çalmaya başladı, onunki de bipledi. Telefonuna uzanınca elini çektim, tekrar sertleşmeye başlamıştım.

Kahretsin. Bunun için zamanımız yoktu. Gitmemiz gerekiyordu.

Telefonum yine çaldı.

Ve tekrar tekrar, birbiri ardına.

Ne boklar dönüyordu be? Michael'ın arabasına bu kadar ihtiyacı varsa takip edip alabilirdi Tanrı aşkına. Sabahın körüydü.

Yatağın kenarına uzanıp telefonumu ararken ağzından uzaklaştım ve hırladım. Bulup elime aldım ve açtım, Winter boynumu öperken ekrana baktım.

Instagram bildirimleri, etiketler, tweetler, makale bağlantılarını içeren özel mesajlar...

Neler oluyordu be?

Her şey bir anda üstüme çöktü, gördüklerimi anlamlandırmaya çalışırken sinirlerim karıncalandı. Sonra bir etikete tıkladım, sesi kapalı karanlık bir video belirdi ama önemi yoktu. Kalbim durdu, hemen ne gördüğümü fark ettim.

Önceki gece Winter ile banyodaydık.

Grup telefonundaki videoydu. Kaydetmişti.

Banyo zeminine düştükten sonra sadece tavanı almıştı ancak hâlâ devam ediyordu. Çıkardığımız tüm sesler orada olacaktı ve...

Gözlerim hızla kimin paylaştığını ve yorumları taradı, sonra diğer bildirimimi ve bunun birçok birçok kişi tarafından birden fazla sosyal medya sitesinde yayınlandığını, çılgınlar gibi paylaşıldığını ve retweet'lendiğini gördüm.

Mideme korku doldu ve Kai ile Will'in küçük kız kardeşini döven bir adamı eşek sudan gelinceye kadar dövmelerini kaydettiğim başka bir video gördüm.

Ne yazık ki adam aynı zamanda bir polisti ve Kai ile Will'in yüzleri de görünüyordu.

Ve videomuzda benim ve Winter'ın yüzü de hiç gizli değildi.

Yorumlar akın akın geliyor hepimize bok atıyordu ve daha faz-

la bakamadım. Gözlerimi kapattım. "Aman Tanrım" diye mırıldandım.

"Sorun nedir?" diye sordu hâlâ beni öperken.

Bildirimler birikiyordu, hâlâ bipleyen telefonu susturdum.

Bu nasıl olmuştu? Telefonum neredeydi?

Tanrım, ellerim titriyordu.

Şeytan Gecesi'nde telefonu her zaman Will kullanırdı. Eğer hepimiz bir şakanın içindeysek bunu o filme alırdı. Dün gece Sticks'e gitmek için kasabaya gittiğimizde telefonu ona geri vermiştim.

Ama dün gece anahtarları ararken ceplerinde değildi. Sweatshirt'ü neredeydi?

Ve sonra her şey tokat gibi çarptı.

Rika.

Dün gece bileklerini tuttuğumda kolunda gördüğüm yırtık. Bu onun gömleği değildi. Depodan kaçarken yanlış telefonu almıştı. Will'in kapüşonlusunu giyiyordu.

Fırlayıp Winter'ı üstümden kalkmaya zorladım ve doğruldum.

"Kahrolası Rika." Gözlerimi ovuşturup yaklaşan felaket silsilesini düşündüm. "Kahretsin."

"Rika Fane?" diye sordu Winter. "Sorun nedir?"

Ne söyleyeceğimi bilemedim. Düşünemedim.

Görünüşe göre dün gece olanlara tepki vermişti. Will'in ve benim bir parçası olduğumu biliyordu ama Kai'ın aslında Trevor Crist olduğundan habersizdi.

Tanrım, çok aptaldım. Benden nefret edeceğinden ve beni asla affetmeyeceğinden korkmuştum ama o lanet telefonu cebinde bulup bizim tam olarak icabımıza bakmıştı. Onu hafife almıştım.

Winter'ın babası tarafından yakalanmak bir yana, hiç kimse kamuoyu jürisinden sağ kurtulmazdı. Anlamayanların kınayacağını hatalarımız fikri olan herkesin gözleri önüne açıkça serilmişti ve bir seçenek olmayacaktı. Sorumlu tutulacaktık.

Hızlıca çocuklara mesaj attım.

Boka battık!

Sonra onları bilgilendirdim:

Telefon Rika'da! Dün gece Will'in kapüşonlusunu aldı!

Gördüğüm kadarıyla Michael hiçbir videoda yoktu. Elbette. Küçük aşkını incitecek hiçbir şey yapmazdı.

Ayağa kalkıp kot pantolonumu giydim.

"Giyin" dedim Winter'a. "Buradan gitmemiz lazım."

Ama o sadece yatağın üzerinde bana bakarak diz çöktü. "Sorun nedir?"

"Şimdi" diye emir verdim, telefonumu arka cebime koyup gömleğimi aradım.

Ama hareket etmedi. "Beni korkutuyorsun" dedi.

"Bunun nesi yeni?"

Michael'ın anahtarlarının bende olduğundan emin olmak için eşyalarımı topladım ama ona tekrar baktım, hâlâ kımıldamamıştı.

"Giyin dedim. Hadi gidelim."

Kendi bildirimlerinin de öttüğünü duyunca başını telefonuna çevirdi. Durmadan ötüyordu.

Sesini kısarak, "Ne oluyor?" diye sordu.

Orada öylece bunu kurtarmak için ne yapabileceğimi bilemeden dikildim. Nasıl onu buradan çıkarıp, tüm bunların ortadan kalkmasını ve şu anda dışarıda yaşanan kâbusu hiçbir zaman öğrenmemesini sağlayabilirdim?

Ancak arkamdan garaj yoluna son hız giren bir arabanın motorunu duydum.

Bir şeylerin ters gittiğini biliyordu. Benimle bu şekilde kaçmazdı.

Üstelik zaten gelmişlerdi.

Eşyalarımı bırakıp bir sigara çıkarıp yaktım ve etrafına sardığı çarşafa baktım ve sadece birkaç dakika önce saçlarına, dudaklarına ve yatağının sıcaklığına dalmak istediğimi hatırladım.

Bu kadar kısa sürede nasıl bu kadar çok şey değişmişti?

Çakmağın sesini duydu, dumanın kokusunu aldı, güzel yüzünden sıkıntılı bir ifade geçti. "Sigara mı içiyorsun?" diye usulca sordu.

Dışarıda lastiklerin bağırarak durduğunu ve kapıların çarpıldığını duydum.

Gözlerimi ona diktim. "Gitmeme izin verme" dedim ona, zorlukla nefes alarak. "Ne duyarsan duy ya da ne söylerlerse söylesinler gitmeme izin verme."

Başını iki yana salladı. "Ne demek istiyorsun?" Sonra tekrar telefonunun durduğu yere döndü, telaşlanmıştı. "Telefonum çılgına döndü. Neler oluyor? Lütfen?"

"Winter!" diye bağırdı babası aniden evin içinde alt kattan.

Babası merdivenlerden yukarı koşarken eğilip dudaklarını öptüm.

"Beni bırakma" fısıldadım.

Ama sonra kapısı hışımla açıldı, babası yanında başka bir adamla içeri girdi ve bana saldırdı.

"Ah, seni orospu çocuğu! Ondan uzak dur!"

Bir yumruk attı ve yıllardır ilk kez karşılık vermedim. İstemedim bile. Winter'ı kaybedeceksem umrumda değildi.

Yumruğu çeneme inince komodine düştüm, üstündeki lamba da benimle birlikte yere düştü.

Winter hızla nefes alıp vermeye başladı. "Neler oluyor?"

Karnıma bir tekme atılınca inledim, o bunu tekrar yapınca irkildim.

"Baba, dur!" diye bağırdı Winter yataktan kalkarak. "Onu rahat bırak!"

Diğer adam onu geri çekince onun eski dekanım Bay Kincaid olduğunu fark ettim. Kendini kurtarmaya çalışan Winter'ın kollarını kavradı.

"Seni hasta küçük pislik!" diye bana hırladı Ashby. "Uzaklaştırma emri almakla tehdit ettim ve sen de bunu mu yaptın? Bunun için hapse gireceksin. Bu nasıl cüret!"

Aşağıya gelerek bir yumruk daha attı, ben de dişlerimi sıkarak karnımı tuttum.

Winter.

"Uzaklaştırma emri mi?" diye tekrarladı. "Ne?"

Lütfen hayır. Lütfen bu şekilde öğrenme. Siktir.

"Onunla nasıl sevişebildin Winter?" diye bağırdı babası. "Aklından ne geçiyordu?"

Çarşafı vücudunun etrafında tutup başını iki yana salladı. "Bunu nereden biliyorsun? Neler oluyor?"

Hiçbir şey bilmiyor. Videonun sızdırıldığını bilmiyordu, benim...

Ashby, Bay Kincaid'e "Doug Coulson'ı ara" dedi. "Ona Torrance'ın burada olduğunu ve diğer tüm itleri toplamak için buraya gelmesini söyle."

Gözlerimi sımsıkı kapatıp Winter'ın anlamasını bekledim, saçımdaki tutuşu güç bela hissettim.

Aramızdaki bitmişti. Benden nefret edecekti.

Babasının söylediklerini duyunca, "Torrance" diye soludu. "Damon Torrance?"

Babası saçımı çekerken, kafa derimin yanmasına neden olurken Winter'a baktım. "Winter" diye yalvardım.

"Ne?" dedi kendi kendine, anlamaya çalışırken.

Ona ilerlemeye çalıştım. "Winter." Ne söyleyeceğimi bilemedim. Bunun yerine, ellerini neredeyse anadan doğma duran bir kızın üstünde tutan Kincaid'e böğürdüm: "Ona giyecek bir şeyler bulsana!"

Ah, Yüce İsa. Beni tutuklatıyordu.

Ancak Winter'ın yanıt vermemesi kadar beni endişelendirmedi. *Lütfen beni bırakma.*

"Winter dinle beni" dedim. "Düşündüğün gibi değil."

"Damon Torrance mı?" diye sordu diğer adamlara.

"Bilmiyor muydun?" diye sorguladı babası. "Onun kim olduğunu bilmiyor muydun?" Sonra aramızda geçenlerin tamamını anladı ve dişlerini göstererek bana dik dik baktı. "Ne yaptın?"

"Winter dinle beni" diye yakardım.

Ama hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı ve eliyle ağzını kapattı. "Defol!" diye bağırdı ve Kincaid'e sokularak benden olabildiğince uzaklaştı. "Onu dışarı çıkarın! Dışarı çıkarın!"

Ashby beni yukarı kaldırdı, dudağımdan kan damlıyordu.

"Winter lütfen" diye yalvardım.

"Daha fazla konuşma!" Elleriyle kulaklarını tıkayıp duvara yaslandı. "Sadece öl ve beni rahat bırak!"

Öfkesini kusarken gözlerim yandı ama ben onun kendini Kincaid'in göğsüne gömmesini, sanki ona zarar verecekmişim gibi kendini benden korumasını izledim.

Bir canavarmışım gibi.

Sadece öl ve beni rahat bırak!

"Senden nefret ediyorum!" diye bağırdı. "Tam bir kâbussun ve yalan söylemek zorundaydın çünkü seni asla istemeyeceğimi biliyordun! Hiç kimse seni sevmeyecek! Defol!"

Kincaid onu kendine çekti ve titreye titreye ağlayan vücudunun etrafına bir battaniye sardı.

"Bir daha yanıma yaklaşmasına izin verme" diye yalvardı. "Lütfen bana dokunmasına izin verme."

Ashby beni odadan dışarı çıkarıp ondan uzaklaştırırken ellerime baktım ve tüm acı ve kayıp zihnimde bir tufan gibi dönmeye başladı.

Seni asla istemeyeceğim. Hiçkimse seni sevmeyecek.

Onu kirleteceğimi biliyordum.

Bir daha bir masum gibi dans etmeyecekti.

Gözlerinde o motosikletteyken beliren hayret bir daha asla belirmeyecekti.

Onu sonsuza dek değiştirmiştim. Onu başıma gelen en güzel şey yapan her şeyi eğmiş, bükmüş ve kırmıştım.

Bölüm 21

Beş Yıl Önce

Telefonumun VoiceOver Erişilebilirlik seçeneğinde gezinirken ellerim titriyordu ve herkesin internetten görebileceği videomuzu dinledim.

Öpüşlerim ve soluklarımız. İnlemeler ve hızlı nefeslerimiz.

Seni se... Senden nefret ediyorum.
Evet, ben de senden nefret ediyorum. Sadece seksi bir kız istiyorum.
Öyle mi?

Sanki orada değildim de bunu ilk defa şimdi deneyimliyordum. Sanki dışarıdaydım, hiç de öyle hissetmediğim halde anlamsız ve yüzeysel bir eylemin iğrenç gürültüsünü duyuyordum. Yüzüm buruştu ve acıyla ağladım, videoda telefonunun düştüğünü ama kaydın durmadığını duydum ve sesler, inlemeler ve duşta yaptığımız her şey vardı, yani olanlara dair hiçbir yanılsama yoktu.

Bu sabah ablamla eve dönmek üzere uçağa binmeden önce annem aradı ve videoda asla çıplak görünmediğimi, telefon yere düştüğünde ikimizin de gözden kaybolduğunu ancak videonun kaydetmeye devam ettiğini söyledi.

Özel mesajlarım birikiyordu ve onları açmamam gerektiğini biliyordum ama bütün gün dışarı çıkmama izin verilmemişti. Aşağıdaki telefon ve annemle babamın cep telefonları çılgına dönmüştü ve durumun kötü olduğunu biliyordum ama benim için ne kadar kötü olduğunu bilmiyordum.

Tıklayınca VoiceOver ilkini okudu:

İyi vakit geçirmişe benziyorsun ve şu an ben de geçirmek istiyorum.

Dişlerimi sıktım, bir başkasına tıklayıp kulağıma tuttum.

Demek Damon iyi S*kiyor ha? Kör, sağır ve dilsiz hatunlara karşı zaafı var. Gözlerini kapat, kulaklarını tıka ve bacaklarını aç bebeğim.

Tanrım, bunu neden yapıyorlardı? Başım çatlıyordu ve daha çok ağladım. Kaydedildiğimi bilmiyordum. Mahremdi. Sandıkları gibi değildi.

Pis, kokuşmuş sürtük. Birinin seni sevmesini sağlamak için ne kadar ağzına alman lazım? Kendini öldürmen lazım.

Çoğu tanımadığım hesaplardan geliyor gibiydi ve gözyaşlarım o kadar şiddetli döküldü ki hıçkıramadım bile. Ölmek istedim. Beni kullandı. Bunların hepsini heyecanlanmak için yaptı. Bunu bana hoşuna gittiği için mi yaşattı?

Onca vakit. Son iki yıl. Danslar, araba, motosiklet, hademe dolabı, tiyatro, köy meydanındaki fıskiye... Hepsi Lanet Damon Torrance'dı. Çocukluğumuzdaki siyah gözlerin balo salonunda beni izlediğini hayal ettim.

Öfkeyle inleyip telefonumu yatağın üstüne fırlatıp başımı ellerimin arasına aldım. "Seni öldürebilirim!"

Ama sonra birisinin odama daldığını duydum. "Sana telefondan uzak durmanı söylemiştim!" diye bağırdı babam.

Ellerimi indirdim, hâlâ ağlıyordum ama yatağımdan bir şey aldığını hissettim.

Telefonumu attığım yere uzandım ama yoktu. "Telefonuma ihtiyacım var" diye itiraz ettim.

"Griffin..." diye araya girdi annem.

Ama babam bugün kimseyi dinlemiyordu. "Yeter!" diye böğürdü.

Ablamın kapı eşiğinden bir yerden, "Ondan hoşlandığımı biliyordun" dediğini duydum. "Tutuklandı Winter!"

"Güzel!" diye bağırdım.

"Artık herkes bizden nefret ediyor."

"Defol!" diye ona bağırdım.

Nasıl benim tarafımda olmazdı? Özellikle de bu konuda?

"Yarından sonraki gün Montreal'e geri dönüyorsun" dedi babam öfkeyle, o kadar çok kızmıştı ki bir şeye vuracağını düşündüm. "Polisin sana ihtiyacı olursa seni geri getiririz."

"Suçlamada bulunamazsınız!" dedi Ari ona.

"Git!" diye emretti babam. "Yatağına git ve bu konudan uzak dur."

Başımı eğdim ve denesem bile ağlamayı bırakamazdım. "O olduğunu bilmiyordum."

"Kim olduğunu sanıyordun?" diye saldırdı Ari. "Şaka yapmayı sevdikleri konusunda uyarıldın! Bundan zevk alıyorlar! Sanki sıradan biri seninle çıkar da! Çıkar mı sandın?" Ve sonra, "Lanet olası aptal" diye mırıldandı.

Dur. Lütfen dur.

Sandım ki...

Sandım ki gerçek. Sandım ki o...

Duşta üstümde oluşu tenimde yankılandı ve ellerimle yüzümü kapattım.

Onu seviyordum.

Bu sabah onu seviyordum ve bu gece onun hayal edilemeyecek kadar acı çekmesini umuyordum.

"Bu kadar yeter Ari" dedi dişlerinin arasından annem. "Hemen odana git!"

Bir süre sonra koridorda ilerleyen ayak seslerini duydum ve Damon'm şu anda ne yaptığını merak ettim. Bir hücrede mi oturu-

yordu? Yoksa yüklenmiş başka videolar yüzünden tutuklanan diğer arkadaşlarıyla birlikte bir odada sorgulanıyor muydu?

Ama sonra aklıma geldi. Hiçbiri kendilerine bunu bilerek yapmazdı. Yaşananlar Damon için de kötüydü.

Videoyu kendisi yüklememişti. Neden çekmişti peki? Ona fotoğraf çekmesini söylemiştim.

Ama hayır, arkadaşlarına hava atmak istemişti.

Bunu tüm dünyanın görmesini istememiş olabileceğini bilerek teselli bulmaya çalıştım ama bu kısa sürdü. Benden çalmıştı.

"Bu evden ayrılmayacaksın" diye talimat verdi babam. "Telefonunu kullanmayacaksın. Kapıyı açmayacaksın."

"Evet biliyor" dedi annem ona. "Bizi yalnız bırak."

Babamın iç çektiğini duydum ve ardından şöyle dedi: "Gidip Doug Coulson'la konuşmam gerekiyor. Geç döneceğim."

Giderken odamın kapısını çarparak beni sıçrattı. İyi olup olmadığımı sormamıştı. Bugün bir kez bile sormamıştı. Bana sarılmamıştı ya da... ya da bunlar benim hatam değilmiş gibi davranmamıştı. Bana kısmen sorumluymuşum gibi davranıyordu.

Ari sevişiyordu. Bunu biliyorlardı. Üstelik on altı yaşına gelmeden çok önce başlamıştı.

Ama o videodaki kişiyle kendi rızamla birlikte olmuştum ve gerçek kimliği önemli değildi. Babam beni isteyen herkesin açıkça beni mağdur ettiğini düşünüyordu.

Düştüğüm duruma bakınca... Haklı çıkmıştı.

Sağduyulu olmadığım için aptaldım. "Sıradan" bir adamın beni istediğini düşündüğüm için.

Annem oturunca yatağım biraz battı. "Sana zarar verdi mi?"

Yüzümdeki bütün kaslar titredi. Neyi kastediyorsun? Morluk olarak mı? Önemli olan bu mu?

"Evet, yalan söylediğini biliyorum." Yüzüme dokunarak beni teselli etmeye çalıştı. "Ama seni zorladı mı? Her ayrıntıyı bilmemiz gerekiyor Winter. Mahkemenin bunu bilmesi gerekiyor."

Bir nefes çektim. Mahkeme. Tanrım, bu kasaba beni parampar-ça edecekti.

"Yalan söyledi" dedim. "Bana başka biriyle birlikte olduğumu düşündürdü."

"Kim?" diye sordu annem. "Kim olduğunu sanıyordun?"

Açıklamak için ağzımı açtım ama mantıklı değildi. Artık bana bile mantıklı geldiğinden emin değildim.

Damon Torrance olmadığını asla söylememişti. Kimliğini bilmeden onunla sevişmiştim. Adını, ailesini, okulunu...

Kimse bana inanmayacaktı.

Muhtemelen incittiği başka kızlar da vardı ve onlar da bana destek olmak isteyebilirlerdi ama ailesi çok zengindi ve kendisi de popülerdi. Ondan nefret edebilirlerdi fakat onu toplum içinde sevmemekten de korkuyorlardı.

Ve diğer gençler... Onu idolleştirmişlerdi. On altı yaşında bir kızı yatağa atmıştı ve bu sadece bir teknik detaydı. Otuz üç eyalette yasaldım. Sadece bizimkinde değildim değil mi?

Of, Tanrım. Nasıl bu kadar aptal olabilmiştim?

"Sana yapmak istemediğin bir şeyi yaptırdı mı?" diye sordu annem sorusunu netleştirerek.

Ama nasıl cevap vereceğimi bilmediğim için başımı eğip iki yana salladım. Hayır, bana yapmak istemediğim bir şey yaptırmadı ama Damon Torrance'a asla yapmayacağım bir şey yaptırdı.

Kollarını boynuma dolayıp başımı göğsüne bastırdı. "Sorun değil. Şişşh. Bunu düzelteceğim" dedi bana. "Bunu düzelteceğiz."

Sırtımı sıvazlayıp uzun süre bana sarıldı, beni sakinleştirip biraz saklanmama izin verdi. Babamın telefonumu almasına biraz memnundum. Bu saçmalıkları dinlemek aklımı kurcalıyordu ve anlamsız olsa da herkesin anlamasını istiyordum. Dünya nefret etmeyi severdi ve şimdilik etrafımdaki balon en güvenli yerdi.

Annem beni yatırıp battaniyemi üstüme çekti, kıyafetlerim hâlâ üzerimdeydi ama üzerimi değiştiremeyecek kadar yorgundum.

"Yatak sehpasının üstüne bir bardak su bıraktım" dedi "ve ihtiyacın olduğunu hissedersen yanında da bir Xanax var."

İçmeyeceğimi bilerek başımla onayladım. Gözlerim ağırlaştı ve çok geçmeden uykuya dalacak ve yarın kâbusla yeniden yüzleşmek için uyanacaktım.

"Anne?" diye seslendim, yatağımda oturduğumda alt kattan gelen müziğin sesini duyarak.

Çok temizdi.

Kapım açıktı. Kapattığını sanıyordum.

Uzanıp saatin düğmesine bastım ve "Saat sıfır sıfır on dört" dediğini duydum.

Yoklayarak telefonumu bulmaya çalıştım ancak babamın aldığını hatırladım ama annemin bıraktığı suyu hissettim ve büyük bir yudum aldım.

Sabaha hâlâ çok vardı, sanki hiç uyumamıştım ancak yorgunluktan gözümde dökecek yaş kalmamıştı.

"Anne, orada mısın?" diye bağırdım.

Midem bulandı ve bir şeye ihtiyacım vardı. Ne olduğunu bilmiyordum. Bütün gün yemek yememiştim. Muhtemelen nedeni buydu.

Esneyerek bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtıp gözlerimi ovuşturdum, sadece biraz çorba, kraker falan istedim, sonra belki o Xanax'ı alıp sonsuza kadar uyurdum.

Odamdan çıkıp tırabzan boyunca ilerledim ve alt kattan bir yerden Santo ve Johnny'nin hafif, akıldan çıkmayan *Sleep Walk* melodisini duydum. Başka zaman bu jeste gülümserdim. Annem, kendimi daha iyi hissetmek istediğimde eski şarkılar dinlemekten hoşlandığımı biliyordu.

Ama uyurken çalmasının bir faydası yoktu.

Hâlâ üstümde olan bir kot pantolon ve atletle girişe ilerledim ama mutfağa dönmeden önce kapının yanındaki telesekreterin bip sesini duydum. Tekrar esneyerek ona yürüdüm.

Arama eşek şakası olabilirdi. Bugün birçok benzer aramanın yapıldığına şüphe yoktu.

Ama cep telefonum yanımda değildi, o yüzden babam aradıysa diye...

Düğmeyi bulup bastım, annemin sesini duyar duymaz başım dönüyor ve kalbim küt küt atıyordu.

"Hey, tatlım" dedi neşeyle. "Seni uyandırmak istemedim. Ablan evden kaçmış, onu bulmaya gittim. Kapılar kilitli. Bir yere gitme. Hemen geri döneceğim."

Müzik balo salonundan süzülüyordu ve soluklarım koşmuş gibi hızlıydı.

Balo salonunda kim vardı?

"Anne?" diye bağırdım.

Annem olmalıydı. Mesaj akşamın erken saatlerinde bırakılmıştı. Geri gelmişti.

"Anne!" diye bağırdım tekrar.

Sol tarafımdaki zemini bir gıcırtı sesi parçalayınca durdum, yüzüm büzülerek gözlerim sımsıkı kapandı, artık uyumasam da kâbus ufuktaydı.

Ancak ağlamayı reddettim. Çenemi sıkıp ellerimi yumruk yaptım ve ona döndüm.

Artık bir ismi olan hayaletime "Damon" dedim. "Zengin olmanın avantajları ha? Rekor bir sürede kefaleti ödemişsin."

Başımı iki yana salladım.

Kurtulacaktı. Ona hiçbir şey olmayacaktı. Onun gibi adamlar asla bedelini ödemezdi.

"Duyduğuma göre arkadaşların da tutuklanmış" dedim. "Bu gece kasaba kaynıyor."

Hareket ettiğini duymadım ama bu etmediği anlamına gelmiyordu. Arkama uzanıp masanın üstündeki güzel, sivri bir parçası olan altın bir heykelcik aldım.

"Ama sen buradasın." Pür dikkat ayak sesi dinledim. "Neden buradasın?"

Tek kelime etmedi ve bir an için sanki ilk kez içeri girip beni korkutuyormuş gibi hissettim. Ancak bu sefer güvenli biçimde uyanmayacaktım. Paşa gönlünü eğlendirmiş ve şimdi daha fazla eğlenmek için buraya gelmişti.

"Beni susturmak mı istiyorsun?" diye zorladım. "Canımı yakmayı? Yoksa beni ne kadar incittiğini mi görmek istiyorsun?"

Beni susturmak için mi buradaydı, yoksa hastalıklı, sapkın zevklerine karşı koyamadığı için mi? Bu sabah kendisiyle kaçmaya canı gönülden hazır kıza verdiği hasarı görmek için mi? Soğuk dağlarda kükreyen bir ateşin eşliğinde, kollarında, sıcak bir yatakta uyanmayı hayal eden o kıza?..

Onun için hiçbir anlam ifade etmiyordu.

"Yedi yıldır hissettiğim en güzel şey seninle geçirdiğim gecelerdi" dedim ona gözyaşları arasında. "Bu yüzden tadını çıkar çünkü sen kazandın. Lanet yalanlarına kandım. Bu sabahki kadar acımayacağını bildiğim için lanet kalbimi söküp almak istiyorum. Senden nefret ediyorum."

Ağlarken bacaklarım kesilmeye ve başım dönmeye başladı.

"Senden nefret ediyorum" dedim, boğazımda kocaman bir hıçkırıkla; "ve senden sonsuza kadar nefret edeceğim, yani yapacağını yap çünkü ben ölüyüm. Ben zaten ölüyüm."

Bir daha asla başka bir erkeğe güvenmeyecektim. Dedikodulardan kaçmak için okulumu ve evimi terk etmek zorunda kalacaktım.

Yalanının bedelini ödeyen o değil bendim ama Tanrı bana yardım etsin, düşerken onu da aşağı çekecektim. Beni hatırlayacak ve başıma gelen en kötü şey olmayı başaramadığını hatırladığından emin olacaktım, çünkü o kadar önemli değildi. Değersizdi.

Onu sevmiyordum. Onu anlamıyordum bile.

"Babam benden nefret ediyor. Ablam benden nefret ediyor" dedim. "Annem tek başına ayakta duramıyor. Yalnız olmadığımı düşünmemi sağladın. Neden bunu yaptın ki?"

Zemin bu kez daha yakından gıcırdadı ve hazırlanmak için elimi uzattım ama tökezledim, başım döndü ve yere düştüm.

Ne oluyordu böyle?

Kendimi toparlayamadığım için elimle zemini yokladım.

"Bana... bana neler oluyor böyle?"

Sonunda, "Suyu içtin" dedi en sonunda.

Suyu. Suyu mu? Sonra annemin yatak odama bıraktığı bardağı hatırladım.

Ve kapatmış olmasına rağmen kapı açıktı. Ben uyurken içeri girmişti. Suya bir şey mi atmıştı?

Ah, Yüce İsa. Hayır, hayır, hayır...

Kesik soluklar alarak ayağa kalkmaya çalıştım ama bacaklarım beni taşımadı. Elimdeki heykelcik nereye gitmişti? Az önce elimdeydi.

"Bana... bana ne verdin?" diye hırladım.

Beni tutup yerden kaldırdı ve kollarını etrafıma dolayarak beni dik tuttu.

"Şişşt..." dedi.

Tekrar tekrar başımı iki yana salladım. Hayır.

Lütfen hayır.

"Ne yapacaksın?" dedim boğulurcasına. "Ne istiyorsun?"

Geri çekilmeye çalıştım, ayağa kalkmaya çalıştım ama düşüncelerim dağılıp duruyordu ve uzuvlarımı kontrol edemiyordum.

"Sadece sana sarılmak istedim" dedi. "Son bir kez."

Sarılmak mı? Ne? Sesi sanki uzun bir tünelden geçen stereo ses gibi zayıflıyordu.

"Sadece sana sarılmak." Gözlerim kapanmaya başladığında sesi kafamın üzerinde bir yerde belirdi. "Ve gerçekten çok üzgün olduğumu söyle..."

"Ne?" diye sordum, pes edip ona doğru düşerek. "Seni anlayamıyorum."

"Beni bırakma" diye kulağıma fısıldadı. "Beni bırakma."

"Seni..." Ağzım çok kurumuştu. "Seni hapse göndereceğim."

Dudaklarım yanağıma bastırdı ve vücudunun sessiz bir hıçkırıkla sarsıldığını hissettim.

Ama uykuya ve boşluğa düştüğümde sözleri kulağımda keskin ve netti. "O zaman asla dışarı çıkmamam için dua et."

Bölüm 22

Günümüz

Tiyatroda oturup her yıl düzenlenen *Fındıkkıran* gösterisinin son provalarını dinledim ve küçük çocuklarla birlikte olduğumu hatırladım. Sahne olağanüstüydü ve kar yağarken sahnede zıplayıp durduğumu, seyircilerin zar zor farkına vardığımı hâlâ hatırlıyordum. Çünkü sahnedeki dünya başka hiçbir yere bakamayacak kadar güzeldi.

Koridordaki koltuğumun yanına biri sıkıştı.

"Nasılsın?" diye sordu Rika.

Ona sadece bir tebessümle karşılık verdim.

Bu sorunun cevabı yoktu. "İyi" demek komikti.

Üşüdüğüm için ellerimi kucağımda kavuşturdum ve ağzımı ince eşarbımla kapatıp ısınmak için nefes verdim.

"Gel bizimle kal" dedi.

Geçen geceki perili ev olayından sonra da bu teklifi yapmıştı ama artık uyuşmuş hissediyordum ve kaçmak istemiyordum. Kazanmak istiyordum.

"Bana yardım ediyorsun" diye belirttim. "Bunu takdir ediyorum."

Dün Michael ile bir gösteriye sponsor olmaları için buluşmuştuk ve bu pek büyük bir olay değildi ama kendi başıma hayatıma devam etmemin bir yoluydu. Bilet satışlarıyla paralarını geri alacaklardı –eğer şanslıysam– ve kalanı da kâr olarak paylaştıracaktık. Ama bugün erken saatlerde tur gibi ek fikirleri konuşmak için aramıştı. Gizlice diğer dansçıları izlemek gibi. Gerçekten bu işle ilgileniyordu ve dansım için başka birinin heyecanlanması güzeldi. Damon'dan başka...

"Biraz tehlikeli görünüyorsun" diye yorumda bulundu. "Sanki birkaç fikrin var."

"Tur için mi yoksa enişte için mi?"

Alayla güldü. "Yüzünden okunan öldüreceğim ifadesini kim hak ettiyse."

"Ondan nefret ediyorum" dedim küçük ceketimin kollarını indirirken. "Bana yaptıklarından nefret ediyorum. Cezasını hak etti."

Hapse girmeyi hak etti.

"Ama?" diye konuyu zorladı.

Ama yufka yüreğim iki gece önce yatakta bıçakları kaburgasına ve boynuna dayadığımda söylediklerini düşünüyordu. Lisede bana yaklaşmanın tek yolunun bana yalan söylemesi olmasını. Belki de başından savmak için anneme söylenmiş bir yalandı.

Belki de değildi. Gerçi bunu gerçek yapmıyordu.

"O zamanlar öyle çok an vardı ki..." dedim ona "–sanki o farklı olabilirdi, ben de farklı olabilirdim."

Beni bir yalanla baştan çıkarmıştı. Neden karakteri hakkında şüphelerim vardı?

"Ondan nefret ediyorum" dedim ona. "Keşke ondan her saniye nefret etseydim."

"Alex geçen gece perili evden sonra başına gelen her şeyi bana anlattı" diye açıkladım ona. "Videoları yükleyen kişinin sen olduğunu ve onları hapse gönderdiğini sanıp peşine düştüklerini." O sessiz kalınca sustum. "Bana Damon'ın ne yaptığını anlattı. Ama ondan nefret ediyor gibi görünmüyorsun. Niye?"

Onu ve ailemizi nişan partisine davet etmişti. Perili evde de onun yanında rahattı. İş toplantıları yapacaklarına dair bir söylenti gelmişti kulağıma.

Ama sadece iç çekti. "Neden hiçbirinden nefret etmiyorum?" diye sordu. "Sanırım birinden nefret etmen ondan sonsuza kadar nefret etmek zorunda olduğun anlamına gelmiyor."

Ama bu iyi değildi. Ona nasıl güvenebiliyordu? Onu nasıl affedebilmişti?

Bir an tereddüt etti. "Yaptığını mazur görmüyorum" dedi "ama... bilmiyorum. İçinde bir şans görüyorum. Açıklaması zor." Ve sonra devam etti: "Michael, Kai, Will... O zamandan beri beni hiç hayal kırıklığına uğratmadı."

Damon'la kıyaslandığında ona ne yaptıklarını bilmiyordum ama Rika'ya kıyasla Damon'ın bana ne yaptığını biliyordum. Onu asla affetmeyecektim.

"Sana zarar vermedi değil mi?" diye sordu, gerçekten zarar vermediğini bilircesine.

Cevaplanması zor bir soru daha. Beni zorluyor muydu? Hayır.

Beni tehdit ediyor muydu? Aklımla oynuyor muydu?

"Beynimi fena sikiyor" dedim ona.

Alayla güldü, anladığı belliydi. "Evet, bu konuda iyiler."

Yönetmen sahnede bağırarak yön veriyordu ve sonra bir düzine çift bale papucu sahnede ilerleyince piyano ve müzikal gösteri yeniden başladı.

Rika bana, "Damon'la ilgili hatırladığım tek güzel anı çocukluğumuzdan" dedi. "Üç ya da dört yaşlarındaydım –tam hatırlamıyorum ama ana fikir var– ve kütüphanedeydik. Başka bir çocuk beni itti ve açılır kitabımı çaldı." Bu anıya biraz güldü. "Damon onu hemen geri çalıp bana verdi. Bana tek kelime etmedi, annem onu bizimle oturup okumaya davet etti ama sanırım dadısıyla birlikte ayrılmak zorundaydı."

Zihnimde Damon'ın bunu yapıp durumu kontrol altına aldığını canlandırdım. Bana bunu neden söylediğinden emin değildim; sevimli küçük bir hikâyenin şu anki kimliğini telafi edecek hali yoktu.

"Liseye kadar ondan korkmadım." Sesi de ilk defa bir şeyi anlıyormuş gibi düşünceli geliyordu. "O evde başına gelenlerden sonra."

"Bu bir mazeret değil" diye belirttim.

Ve o da kabul etti. "Hayır değil" dedi. "Bir neden. Bu kadar basit. Her şeyin belirli bir düzende olmasının her zaman bir nedeni var."

Eve geç döndüm, ayakkabılarımı çıkarıp yatak odama girerken eşarbımı çözdüm. Damon'ı neredeyse iki gündür görmemiştim ve nerede olduğundan ya da ne yaptığından emin değildim ama yorgundum.

Yorgunluktan ölüyordum.

Soyunup pijamalarımdan birini giydim, şortumun ve tişörtümün serin ipek kumaşı bitkin bedenimi tazeledi ve annemden gelen bildirimleri görmezden gelerek telefonumu şarja taktım.

Dün sabah anneme ulaşıp Ari'yle tekrar güvende olduklarını doğruladım ve ona beni nasıl bıraktığını ve ne zaman dönebileceğini sorduğumda biraz fazla duraksayınca telefonu kapattım. Bahanelerini toplayınca bana bir mesaj bırakırdı.

Gerçekten ona söylediği saçmalığa inanmış mıydı? Âşık olmamız ve yeniden bağlantı kurmak için zamana ihtiyacımız olması hakkında mı?

Yoksa direnmekten daha kolay olduğu için mi inanmak istiyordu?

Kapımı kilitledim ve sandalyemi kapının altına yerleştirdikten sonra yatağa girip alarmımı kurdum.

Ama ne kadar yorgun olsam da uyku gelmiyordu.

Damon'ın güvenliği etrafta dolaşırken ve o uzaktayken evi gözetlerken alt kattaki kapılar sessizce açılıp kapanıyordu.

İlk başta benim için gardiyanlar olduğunu düşündüm. Gelip gitmemi engellemek ve ne yaptığımı ona bildirmek için. Kuşkusuz bunlar onların emirlerinden bazılarıydı ama bir yere gitmek istediğimde kimse bana zorluk çıkarmadı ve hiçbir zaman bunu yapmayı bırakmam ya da oraya gitmeyi bırakmam yönünde bir talimat almadım.

Bir şoför bana şoförlük yaptı, kapılar benim için açıldı ve eğer onlar ya da geçen sabah beni dışarı çıkaran ya da tiyatroda Damon

değilse, aslında burada onların yanında kendimi biraz daha güvende hissettim.

O gittiğinde.

İçime sızan düşünceye kızarak çarşafı kavradım. Bir yanım onun gitmemiş olmasını diledi.

Neredeydi? Günler olmuştu. Hâlâ Mikhail onda mıydı?

Yoksa sahiden Maldivler'e mi gitmişti? İçime bir kıskançlık sızdı ve derin bir nefes alıp gömleğimi boynumdan çektim çünkü boğulduğumu hissettim.

Siktir git.

Ne bok yiyordum ben? Seks güzeldi diye onun alçak biri olduğunu hemen unutmuş muydum? Ne kadar da klişe.

Dört yaşındaki Rika'yı savunması ya da çocukken istismara uğraması umrumda değildi. Pek çok insan kötü şartlarda büyüyordu.

Oynadığı kişiliği çok sevmiştim ama yalanı aramızda geçen her şeyi boşa çıkardı. Beni küçük düşürdü.

Bana hissettirdiği her şeyin de yalan olduğunu hatırlamak neden bu kadar zordu?

Perili ev. Fantastik korku. Damarlarımdaki nabız.

Ama sonra beni saran güçlü kollarını hatırladım.

Tehlikeyi seviyordum. Beni hayata döndürme şeklini.

Parmaklarım tişörtümün yukarıya çıktığı ten parçasmda duruyordu ve elimi içine kaydırdım, meme uçlarım tişörtümden belli olurken bacaklarımın arası zonkluyordu.

Gözlerim yaşlarla yandı. Kendimden nefret ettim.

Çünkü onu istiyordum.

Çok iyi yalan söylemişti değil mi? On altı yaşımda yatağımdayken beni ikna ettiği her şeyi hissetmek istediğime...

Bir damla yaş düştü ama ağlamamaya çalıştım. Onu tekrar hissetmek istedim.

Ama yapamazdım. Kazanmasına izin veremezdim.

Dışarıda bir arabanın yaklaştığını, kapının açılıp çarpılarak kapandığını ve ardından alt kattaki kapının çarpıldığını duydum.

Dondum, dinlerken nabzım boynumda atıyordu.

Merdivenlerde ayak sesleri.

Zeminde bir gıcırtı.

Döşeme tahtalarındaki hafif gıcırdama sesi yaklaştı ve Mikhail'in sızlandığını duydum.

Gözlerimi kapattım. *Hayır.*

Kapımın kolunu salladı. Kilitli olduğu için giremeyince daha sert salladı.

Kapı yine açılmadı.

Bir an için her şey sessizleşti ve iki yanımda duran çarşafı kavrayıp bekledim ve sonra...

Kapıya bir tekme atıldı.

Hışımla açıldığında iç çektim, tahta parçalanıp kol zemine düştü ve sandalyemin devrilip tahtaya çarptığını duydum.

Karnıma hücum eden ve bacaklarımın arasında yükselen sıcaklığa rağmen başımı sallayarak yatakta hızla doğruldum. "Yapma" diye yalvardım.

Ama kendime mi yoksa ona mı söylediğimden emin değildim.

Hareket ettiğini duymadım ama onun Damon olduğunu biliyordum. Kıyafetlerinden karanfil kokusu yayılıyordu ve o olmasaydı güvenlik onu durdururdu.

Hafif bir ter, ipek pijamamın tenime yapışmasına neden oldu ve çarşafı çekip bacaklarımı yatağın kenarından sarkıttım.

"Lütfen yapma" diye fısıldadım. "Düzgün düşünemiyorum."

Ayak sesleri yaklaştı, önümde durdu, bir içki aldığını bardaktaki buzun tıngırtısından anladım ve çenemi parmaklarının arasına aldı.

Sahiplenici bir tavırla parmaklarını çenemde gezdirdi.

"Bunu istemeyi istemiyorsun" dedi alçak, derin bir sesle; "ama istiyorsun."

"Lütfen." *Sadece git.* "Lütfen."

Bana dokunma. Bana sarılma. Beni kollarına alma.

Bardağı komodinin üstüne koydu ve onun kıyafetlerini, belki ceketini çıkardığını ve bir yere fırlattığını duydum.

"Yat" dedi bana.

"Hayır" diye mırıldandım.

Gömleğini yırtınca düğmelerin uçuştuğunu ve ardından kemerini çözerken tokanın şıngırdadığını duydum.

"Yat Winter" dedi sertçe.

Damon hayaletim değil. Damon âşık olduğum kişi değil.

Hayaletim aslında enişte mdi ve benim bir daha asla mutlu olmayacağımdan emin olmak istiyordu.

Parmaklarını saçlarımın arasından geçirip başımı yaklaştırırken ellerimi karnına koydum ve hıçkırıklarımı tuttum. Eğildi ve nefesi dudaklarıma düşerken şöyle dedi: "Sırtüstü Winter. Uzan."

Sonra dudakları benimkileri yakalayıp ısırdı ve ben de onu öptüm, dilinin ağzıma girmesine izin verdim ve ona duyduğum ihtiyacın vücudumda dolaştığını hissettim.

Ama uzanmak yerine geri çekildim, yüzüne dokundum ve başparmağıyla yanağımı okşarken ona yalvardım.

"Bırak gideyim" dedim ona.

Ve hırlayarak beni ittirdi.

Ağlayarak yatakta ondan uzaklaşırken odamda dolaşmaya başladı.

"Bırak gideyim" diye alayla sözlerimi tekrarladı. "Neden lanet çeneni kapatamıyorsun? Neden hepiniz çenenizi kapatmıyorsunuz?"

"Bana bunu yaparsan senden nefret ederim" diyerek savaştım. "Seni küçümseyeceğim ve senden kaçmaya çalışmaktan asla vazgeçmeyeceğim çünkü seni asla sevemem. Çünkü sen hastasın ve bana hissettirdiklerinden nefret ediyorum! Seni asla sevemem."

Yere düşen bir şeylerin sesleri geldi ve şifonyerimdeki her şeyi yere ittiğini anladım.

Ancak durmadım. "Yanındayken kendimden nefret ediyorum" dedim, onu incitecek herhangi bir söz söyleyerek. "Seninle yaptıklarımdan nefret ediyorum çünkü seni kendimden uzaklaştırabilmemin tek yolu yapıp bitirmek!"

"Bu doğru değil" diye çıkıştı.

Yataktan kalkıp sesinin geldiği yere baktım. "Küçük oğlana bir bakın. Kendini kontrol edemeyen bir çocuk. Hastalık!"

Daha fazla eşya yere atıldı ve küçük öfke nöbeti sırasında aynamın parçalandığını duydum. Nihayet güç bendeydi.

"Hadi gel" diye onu teşvik ettim. "Sik beni. Nasıl yapılacağını bildiğin tek şeyi yap çünkü benden alabileceğin tek şey bu ve

bunların hiçbiri umrumda değil! Evi al gitsin. Beni burada bırakan aileyi de al. Üstümdeki lanet kıyafetleri soyup beni buradan çıplak çıkar!" Hıçkırıklar boğazımda birikti ama onları serbest bırakmayı reddettim. "Senden uzaklaşmak anlamına gelecekse bunu memnuniyetle yaparım!"

Bana atılıp ensemi sımsıkı kavradı. "Bana âşıktın."

"O gerçek sen değildi. Bu bir numaradan başka bir şey değildi!"

Elini tokatlayarak uzaklaştırdım ve göğsünü ittirdim.

"Anneni öldürmemeliydin" dedim söyleyebileceğim en kötü sözleri iyice düşünerek. "Seni sevecek tek kişi oydu. Sana dokunmak, seninle ilgilenmek ve senin etrafında olmak isteyen tek kişi oydu!"

Zayıf bir nefes aldı, nefes almakta zorlanıyordu âdeta.

"Ondan başka herkesi tutsak etmen gerekir!" diye avaz avaz bağırdım. "Hiçbir şeyin ve hiç kimsen yok! Kimse sana katlanamıyor!"

"Dur... dur" diye soludu içine hava çekerek. "Lütfen sadece dur."

"Senden nefret ediyorum!"

"Winter lütfen yapma" diye yalvardı ve sonra onun uzaklaştığını, vücudunun duvara çarpıp yere kaydığını hissettim. "Lütfen dur. Sadece dur."

Sanki acı çekiyormuş gibi inledi ve ben de orada öylece durdum; hâlâ öfkeyle kavruluyordum ve yaşlar dolu gözlerimden akmanın eşiğindeydi.

Bir kez daha, neredeyse fısıldayarak konuştu: "Lütfen dur. Lütfen."

Orada durdum, ellerimi yumruk yapmıştım. Onun nesi vardı?

Neden dışarı fırlamıyor ya da bana saldırıp perili evde yere fırlattığı gibi beni yatağa atmıyordu?

Orada öylece oturdu, hava ciğerlerine girip çıkıyordu, birkaç dakika sonra sakinleşti ama ben ellerimi yumruk yapıp enerjimi korudum.

Kimdi o? Gerçekte?

O bir makineydi. Bir canavar. Bir yalancı.

Ne yapmam gerekiyordu? Benden ne istiyordu?

Ancak bir şey söylemedi. Orada öylece oturdu. Sessizce.

Ancak bir süre sonra sesini tekrar duydum; ciddi ve sakindi. "Babamın bir Rottweiler'ı vardı" dedi, "ben yedi yaşlarındayken hamile kaldı. Bir tanesini bana verdi. Gerçi kalanların sonu ne oldu emin değilim."

Boğazımdaki gözyaşlarını yuttum, hâlâ kaskatı ve hazırdım.

"Hiçbir şeyi bu kadar sevmemiştim" dedi bana. "O küçük şey ben neredeysem orada olmak istiyordu. Her yere peşimden geliyordu." Durdu ve sonra devam etti: "Ama havlamakla ilgili bir sorunu vardı. En ufak seste. O kadar çok havlıyordu ki onu susturamıyordum ve ne zaman kapı zili çalsa, ne zaman bir araba eve gelse ya da biri kapımı tıklatsa... Babam onu duyup sinirlenmeden önce onu sakinleştirmek için yetişemedim."

Midem korkudan düğüm düğüm oldu ve yedi yaşındaki Damon ile köpeğini o berbat evde mutluluk kırıntılarıyla hayal ettim.

"Ancak yedi yaşımdayken bile" diye devam etti, "köpeğimi ormandaki bir ağaca asılı bulmanın dehşetinin, babamın yaptığını gizlemek için hiçbir girişimde bulunmaması kadar korkunç olmadığını biliyordum."

Yüzüm buruştu ama sessiz kaldım.

"Onu bulmamı istedi." Sesi gözyaşlarıyla kalınlaştı. "O zaman bile cezalandırılanın köpeğin olmadığını ve bir dahaki sefere bunu bana yaptıracağını biliyordum. Bundan sonra asla başka bir köpek istemedim."

Gözlerimi sımsıkı kapattım, yaşlar akmaya başladı. *Yüce İsa.*

"Ve çok hızlı bir şekilde hayatın güzel olmayacağını öğrendim. Ta ki..."

Bana kadar mı?

Parçaları birleştirdim. Köpeğini yedi yaşında kaybetmişti, on bir yaşındaki partide babası çoktan kötüleşmeye başlayan tavrı yüzünden ona bağırmıştı. Benim bunların hiçbiriyle hiçbir ilgim yoktu.

Odamın diğer tarafında bir yerden, "Çok yalnızdım" diye açıkladı. "İnsanlarla konuşamıyordum. Hiç arkadaşım yoktu. Sürekli korkuyordum." Sanki her şey dün yaşanmış gibi anılarla doluydu

sesi. "Sadece görünmez olmak istiyordum ve eğer görünmez olamıyorsam, o zaman bitmesini istedim. Kaçacaktım çünkü..." Hüzünlü sesi azalarak yok oldu. "Çünkü kaçmanın tek yolu her şeye son vermekti."

Sözlerinin manasını kavrayamadım. Onunla ilk karşılaştığımda aklından bu mu geçiyordu? Hangi on bir yaşındaki çocuk ölmek isterdi ki?

"Çok küçüktün" diye yorum yaptı. "Labirente gelip benim saklandığımı fark ettiğinde, içeri girip yanıma oturduğunda, sanki..."

Yeniden bir evcil hayvanın vardı âdeta.

"Sanki artık yalnız değildim" diye bitirdi. "Çok küçüktün. Çok sessizdin. Ama her şeydi. Seni yanımda hissettim."

Tanrım, bana ne yapıyordu?

"O gün bana nasıl hayatta kalacağımı öğrettin" dedi. "Bana nasıl güçlü olacağımı ve bir sonraki dakikaya kadar nasıl dayanacağımı öğrettin. Ve sonrakine ve sonrakine. O dersi hiç unutmadım ve sen lisede geri döndüğünde ben de böyle birisine dönüşmüştüm çünkü o kadar çok görüp geçirmiştim ki" diye devam etti; "arzularım çirkin ve sapkın bir şeye dönüşmüştü ama ben... artık kimsenin kötülüğünü sineye çekmeden hayatta kaldım. Bana bu pislikten nasıl kurtulacağımı öğrettin. Seni tekrar gördüğümde eksikliğini fark ettiğim bir şeyi daha arzuladım."

Anlamamıştım. Sekiz yaşındaydım. Hayatta kalmasını sağlamak için ona ne öğretmiş olabilirdim ki? Savaşmaya devam etmesini sağlayacak? Peki tüm bunları atlattıktan sonra hayatında eksik olan ne vardı?

"İyi bir şey istedim" diye itiraf etti. "Güzellik belki? Havuz partisinin olduğu gece ev sessizdi. Sadece biz vardık ama sen benim de evde olduğumu bilmiyordun. Dans etmeni izledim."

O geceyi çok iyi hatırlıyordum. Sonraki iki yıl boyunca durmadan o günlere geri döndüm, heyecan ve dehşet içindeydim ama aynı zamanda o dolapta onunla birlikte güvende olmanın tuhaf duygusu da vardı.

"Dünyayı farklı gösterdin" dedi bana. "Her zaman göstermiştin ve bu bana tuhaf geldi çünkü büyürken annemin dans etmesini

izlemekten nefret ederdim. Bu, hazmedemediğim karmaşık bir yalandı, ama sen..." Doğru sözleri bulmak için sustu. "Dansın saftı ve bir rüyaydı. Seni değiştirmek istemedim. Sadece hepsinin bir parçası olmak istedim. Yapacağın her güzel şeyin."

Bir an orada oturdu ve vücudumdaki her parça acıdı. Bunca zaman boyunca tüm kaslarımı kastığımı fark etmemiştim. İlk defa böyle sözler söylüyordu. Benimle ilk kez gerçekten konuşmuştu.

"Ama değişmemiştim ve o gece seni insanları korkutmaktan zevk aldığım için korkuttum" diye itiraf etti kendinden nefret ederek. "Gerçi inanılmaz bir şey oldu. Takip ettin. Benim yanımda olduğun sürece sen de bu üstünlüğü hissetmek istedin ve birkaç inanılmaz gün boyunca ben de hissettim..."

Düşüncesini tamamlamadı ama ne söylemek istediğini biliyordum. Ben de böyle hissetmiştim.

Sesi kalınlaşarak, "İtiraf zamanı geldiğinde edemedim" dedi. "Sadece seninle orada kalmak istedim. Şelalenin arkasında, duşta, balo salonunda... Sadece seninle kalmak."

Ayağa kalkınca duvarlar üzerime gelmiş gibi hissettim, kıyafetlerim çok daraldı ve ciğerlerimi genişletemedim çünkü değerlendirilecek ve geçen yıllar içinde konuşulmamış çok konu vardı. *Neden, bütün bunları neden yıllar önce söylemedin?*

"Hiçbir şey yalan değildi" diye fısıldadı.

Sonra yürüyerek dışarı çıktı ve göğsüm ya hava ya da onun için öyle ağrıdı ki... hangisiydi nedeni bilmiyordum ama pencereye koşup kaldırdım ve derin bir nefes alıp her şeyin çözüldüğünü hissettim. Kayıp uzaklaştı, soldu ve rahatladı.

Korkum. Endişelerim. Nefretim.

Kızgınlığım.

Neden bunları yıllar önce söylememişti?

Neden?

...

Bölüm 23

Günümüz

Asansör kapıları açıldı ve Michael'ın şehirdeki çatı katına daldım, köşeyi dönüp daireye yürüdüm.

Büyük odaya girdiğimde Michael, Kai ve Will'in sandalye ve kanepelerde oturduğunu, Rika'mn ise açık balkon kapılarının olduğu duvarın yanında durduğunu gördüm; nadir, ılık bir akşam meltem içeri süzülüyordu.

Michael kapıcıya olur vererek yukarı çıkmama izin verdi, bu yüzden söyleyeceklerimi merak ediyor olmalıydı ve çoğunun burada olması beni memnun etti.

Uçak yaptığım bir gazete parçasını Michael'ın önündeki masaya fırlattım ve onun sıkkın bir tavırla gazeteyi almasını izledim.

İlk sözü kendisinin söyleyeceğini sanmıştı. Hayır. Bu konuşmayı ben kontrol ediyordum.

Will'e baktım. "Benden nefret ediyor musun?"

Bana ihtiyatlı bir bakış attı ama hiçbir şey söylemedi.

Daha sonra Rika'ya baktım. "Sen?" diye sordum.

Çenesini sıkıp gözlerini kaçırdı.

Ayrıca soruya da cevap vermedi.

En çok onları incitmiştim ve eğer bunu aşabilirlerse o zaman bir şansım olacaktı.

"Siz benim düşmanım değilsiniz" dedim herkese. "Bunu istemiyorum."

"Peki ne istiyorsun?" diye karşılık verdi Kai.

Michael'ın uçağı açıp dün Post'ta bu hafta sonu Thunder Bay'deki eski terk edilmiş tema parkı olan Koy'da düzenlenen Geçmişe Dönüş Gecesi hakkındaki makaleyi okuduğunu gördüm.

Satın almayı istediğini biliyordum. Zamanı gelmişti.

"Plana geri dönmek istiyorum" diye yanıtladım. "İşleri yürütmeye."

Sadece bir tatil yeri değil, Thunder Bay'i istiyorduk. Her şeyi istiyorduk. Küçük kulüp binamız olacak kocaman bir sahil köyü.

Ama Kai sadece alayla güldü. "On sekiz yaşındaydık. Gereken para veya bağlantılara dair hiçbir fikrimiz yoktu."

"Paramız var."

"Hayır, Rika'nın parası var" diye karşılık verdi Kai. "Bizim ailemiz var."

Öne ilerledim. "Doğu kıyısındaki otellerin yüzde otuz sekizini, on iki televizyon kanalını ve istersem kendi eyaletimi kurmaya yetecek kadar araziyi kontrol edeceğim."

"Baban öldüğünde" diye belirtti Will.

Evet. Er ya da geç ölecekti.

"Sen, Michael ve Kai üç yıl içinde burada, Thunder Bay'de birinci sınıf bir tatil beldesine sahip olabilirsiniz" diye açıkladım, "orayı yeni Hamptons haline getirip Amerika'nın büyük şehirlerinin seçkinlerini çekebilirsiniz."

Michael bana, "İzin bile alamayız" dedi. "İkimizin babası, bir tatil yerinin yaratacağı iş imkânlarının şehirdeki gayrimenkul ve otellerden alacağı iş payına değmeyeceği konusunda belediye başkanını ikna etmekte hiç zorluk çekmedi."

Başımı yana eğdim. "Hangi belediye başkanı?"

Dördü gözlerini bana dikti, son birkaç aydır Crane'in toplamama yardım ettiği istihbaratla tam olarak ne yaptığımı düşünürken kafaları karışmıştı. Winter'ın babasını sadece Winter'ı ele geçirmek için devirmemiştim.

Kai başını iki yana salladı. "Yüce İsa."

"Yeni birini seçecekler Damon" diye karşı çıktı Will. "Winter'ın babasının yerine geçecek biri için üç ay içinde özel bir seçim yapacaklar."

"Evet." Gülümsedim. "Biliyorum."

Ben de orada durup tekrar bezelye büyüklüğündeki beyinlerinin yetişmesini bekledim. Thunder Bay'in yeni bir belediye başkanına ihtiyacı vardı. Koy'da yeniden inşa etmek için ihtiyacımız olan tüm izinleri bize verecek birine.

Bu odada müstakbel birkaç adayımız vardı.

Will bu fikri özümsemek için büyük gözlerini indirirken, Michael arkasına yaslanıp bana baktı.

"Ciddi olamazsın" diyerek güldü Kai.

Ama gözlerimi Rika'ya çevirerek bakışlarıyla buluştum.

"Ne var?" diye sordu ona baktığımı görünce.

"İyi bir satranç oyuncususun" diye dalga geçtim. "Siyaset. En büyük satranç oyunudur."

Gülmeye başladı. "Ticari çıkarlarını korumak için belediye başkanı olmayacağım Damon. O kasabayı yönetmek istemiyorum."

"Neden olmasın?"

Cevap vermek için ağzını açtı ama bir bahane bulamadı. "Neden ben?" diyebildi en sonunda.

"Çünkü Michael'ın umurunda olmaz ve geri kalanımız sabıkalıyız."

"Hey, burası Amerika." Will arkasına yaslanıp tembel bir gülümsemeyle sandalyesine çöktü. "Her şey mümkün."

"Basının geçmişini araştırmasını ister misin?" diye ona meydan okudum ve sonra Kai'a baktım. "Ya sen?"

İnternet hiçbir yere gitmeyecekti. Geçmişimiz ortaya çıkarılıp internette patlayınca bir gram bile huzur bulamazdık. Özellikle Kai ve Will bu stresi ailelerine taşımayı hiç istemiyordu.

"Kızlar temiz" dedim. "Rika'nın yapması gerekiyor."

Hâlâ bir bahane ararken acınası bir kahkaha attı ve sonunda hâlâ tek kelime söylememiş olan Michael'a baktı.

"Michael?" diyerek yardımını istedi. Bunu neden yapmaması gerektiğine dair bir bahane sunması için.

Ama tereddüt etti, sonunda göz göze geldiklerinde mahcup göründü. "Aslında *fena* bir fikir değil" dedi. "Bu bize avantaj sağlar ve sen de kasabaya iyi hizmet edersin. Düşünmeye değer."

Gözleri parladı, öfkeli görünüyordu. "Peki ya Banks?"

"Onun için daha büyük planlarım var" dedim onlara.

"Ah, öyle mi?" diye yanıtladı Kai. "Karımla ilgili planlarınızı duymak isterim."

"Zamanı gelince."

Bana başını salladı, herkes önerimi değerlendirirken sustu. Zaten Michael'ın yatırımcıları sıraya dizdiğini ve arsa ile tatil yeri için köşede bir banka tuttuğunu öğrenmiştim ancak ilerlemiyordu çünkü işçi çalıştırma ve izin alma konusunda sorun yaşayacağını düşünüyordu. Artık bu sorun çözülmüştü. Bu masada bir koltuk edinmek için kıçımı yırtmıştım.

Eğer geçmiş geçmiş olup orada kalabilirse tabii.

Hepsi sessiz kalıp bakıştı ve ben dahil olduğumda tüm bunların nasıl sonuçlanacağını düşündü.

Ama belki de onların hepsini kazanamazdım. Belki geçmiş yutulmayacak kadar büyüktü.

Ama sonra Will bana bakmadan konuştu. "Üzgünüm de" dedi.

Üzgün mü?

Neden bahsettiğini anlamam sadece bir saniyemi aldı.

Özür istiyordu. Her şey için.

Kaşlarımı çatarak gözlerimi yere indirdim.

Boyun eğmemi mi istiyordu? Hepimiz hata yapmamış mıydık? Zaten bunu istediğimi ve hazır olduğumu hâlâ kanıtlamamış mıydım? Yine aynısını yapacağımı?

Sözler bir bok ifade etmezdi. Bir değeri yoktu.

Dün gece Winter'a kahrolası bir monolog vermiştim ve o zamandan beri ondan tek kelime duymamıştım. Davranışlarımız önemliydi, söylediklerimiz değil.

Ama hepsi bana bakıyor, her şey yoluna girecekmiş gibi söylememi bekliyorlardı. Girer miydi?

Gerçi onları geri istiyordum ve babam bana güçlü adamların özür dilemediğini öğretmiş olsa da belki –sadece bu seferlik– keli-

meleri zorla da olsa söyleyebilirdim. Ne de olsa çuvallamıştım ve aslında kafamı kesmedikleri için çok şanslıydım.

Ağzımdaki acı tadı yutkundum. "Özür dilerim."

Hepsi uzun süre donmuş bir halde bana baktı ve midem o kadar sıkı düğümlenmişti ki kelimeler daha fazla havada kalırsa birine vuracaktım.

Sonra Michael koltuğundan kalkıp ceketini giydi. "Mike Bower'la iletişime geç ve ona konuşmak istediğimizi söyle" dedi ve ardından Rika'ya veda öpücüğü vermek için yanıma yürüdü.

Az kalsın gülümseyecektim. Bower belediye meclisini yönetiyordu. Rika'yı oy pusulasına sokmak için onunla konuşmamız gerekiyordu.

Will ve Kai onun peşinden ayaklanıp eşyalarını topladı ve birlikte gittiler.

Michael yanımdan geçerken, "Yarın Koy'da mimarlık firmasıyla buluşacağız" dedi. "Saat onda."

Başımla onaylayıp orada olma davetini kabul ettim, içimi anında bir rahatlama sardı.

Gittiler –nereye kim bilir?– ama Rika ve ben bir süre sessizce orada dikildik. Söylemek istedikleri olduğunu biliyordum –belki az önce olup bitenlere ve istemediği bir sürü sorumlulukla yeni bir göreve itildiğine kızmıştı– ama deri okul çantasını alıp başının üstünden geçirdi, yan tarafına sarkıtıp yanımdan geçip gitti.

Orada durarak gitmesine izin verdim ama sonra ayak seslerinin durduğunu ve arkamdan konuştuğunu duydum.

"Michael ve Kai senden daha akıllılar. Neden biliyor musun?" dedi.

Dinledim.

"Çünkü intikam hakkında bildikleri bir şey var Damon. İntikam asla Winter'ın aşkı kadar iyi hissettirmeyecek."

Midemdeki ağrı yüzünden dişlerimi sıktım ama yine de hissettim.

Siktir git Rika.

"Ama sen bence bunu zaten biliyorsun değil mi?" diye devam etti.

Cehenneme kadar yolun var.

"Seni daha güçlü yapacak" dedi. "Ve sana güçlü olarak ihtiyacımız var."

Gözlerimi kapattım, kendime... on dokuzumda onu isteme izni verdiğimde hissettiğim gibi boktan hissetmek istemiyordum.

Kendime onu sevme izni verdiğimde olduğu gibi.

Gardımı indirdiğimde ve aramızda olup bitenlerin her şeyden daha güçlü olduğuna ve benim gibi adamların tamamen farklı bir hayata sahip olabileceğine inandığımda olduğu gibi.

Ama Tanrım, Rika haklıydı. Haklı olduğunu biliyordum.

Hayatımda hiçbir şey Winter'ın sayemde mutlu olması kadar güzel hissettirmemişti.

Dün gece ona her şeyi anlatmıştım. Anlamasını istemiştim.

"Onu yalnız bırakmalısın" dedi Rika bana ve sanki bana dönmüş gibi sesi artık daha yakın geldi. "Sakin ve güvende olmasma izin ver. Ona nefes alması için biraz alan tanı."

Fikrini sormadım.

Arkamdan yaklaştığını duydum. "Ve bu arada bir yetişkin ol. Bir şey üzerinde çalışmaya başlayıp Winter'a onsuz da hayatta kalabileceğini göster. Onun saygısı olmadan hiçbir ihtimal senden yana değil."

"Hangi ihtimal?"

"Lanet olası annenle baban olmama ihtimali" diye yanıtladı.

Boğazıma bir beyzbol topu takıldı.

Haklı mıydı? Gittiğim yer orası mıydı? Winter'la işim hiç bitecek miydi? Başka bir kadını istiyor muydum?

Hayır.

Peki ya onu hamile bırakırsam? Çocuklarım onu incittiğim için benden nefret eder miydi? Rika'nın haklı olduğu ve Michael ile Kai'ın görmeyi reddettiğim şeyi bildiği gerçeğiyle yüzleşmediğim için bu bitmez tükenmez bir döngüye mi girmişti?

Onu istiyordum.

Dün gece kendimi kaybedip paramparça olmuştum çünkü bunu istemiyordum. Sadece kucağıma oturup arabamı süren o çocuğu geri istiyordum.

Onu mutlu etmiştim. Beni.

Ve plana sadık kalıp beni istemesinden nefret etmesini sağlamak yerine, onu hâlâ istiyor olmamdan nefret ediyordum.

Adım dışında hiçbiri yalan değildi.

Aramızdakiler gerçekti ve tekrar istiyordum.

Onu çok seviyordum.

Kahretsin.

Arkamı dönüp Rika'mn yanından geçip asansöre yürüdüm ama arkamda sesini tekrar duydum.

"Damon?" diye seslendi.

Durdum.

"Olur da gelirse onu sadece ikinizin olacağı bir yere götür."

Ne?

"Buna randevu denir" diye açıkladı "ve onu mutlu eden, onun sevdiği bir şeyi yaptığınız yerdir. Kıyafetleriniz üstünüzde kalsın."

Çok komik. Başımı iki yana salladım, evinden çıkıp asansöre adım attım.

Lobinin düğmesine bastım. "Lanet bir randevu" diye mırıldandım.

Bölüm 24

Günümüz

Duştan çıkıp giyindim ve saçlarımı havluyla kurularken, tekrar dışarıdan ağır kamyonların motor ve kaya matkabı sesini duydum.

Neler yapıyorlardı? Dün sabahtan beri devam ediyordu. İlk başta umursamamaya çalıştım, sonra yeni güvenliğin başka kurulumlar yaptığını düşündüm. Bir alarm sistemi kurup kilitleri değiştirmişlerdi ama bu ciddi bir inşaata benziyordu.

Koridorun sonuna yürüdüm, yatak odamın önünden geçip pencerenin önünde durdum. Dışarıdan ters yönde hareket eden bir kamyonun uyarı sesleri geliyordu ve işçiler birbirlerine bağırıyordu. Gerçi ne dediklerini duyamadım.

Damon yatak odamdaki kavgadan sonra tekrar ortadan kaybolmuştu. Neredeyse iki gündür onunla ne konuşmuş ne de evde onu duymuştum.

Stüdyoda dans provası yaparak, evde daha fazla çalışarak, Rika ve Alex ile kafa kafaya verip beni birkaç afişe veya açık hava festivallerine nasıl sokabileceğimize dair beyin fırtınası yaparak geçen iki günlük özgürlük.

Birisi arkamdan merdivenleri çıktı ve ayak seslerini tanıdım. Crane'in adımlarını basma biçimi ayırt ediciydi; neredeyse sert zeminde kayıyordu.

"Dışarıdaki gürültü nedir?" diye sordum omzumun üzerinden.

Yaklaştığını hissettim ve bekledim.

"Bay Torrance 'aptal, şatafatlı, kahrolası fıskiyeyi' kaldırtıyor."

İmalı biçimde Damon'ın sözlerini tekrar etmesine gülmek istedim.

Ama sonra anlamları idrak ettim.

"Kaldırtıyor" diye mırıldandım.

Evimin önündeki fıskiyeyi söktürüyordu. Onu atıyordu. Ondan kurtuluyordu.

Geçmişi ya da çocukken hakkımızda âşık olduklarını hatırlatacak bir şey istemiyormuş gibi.

Onu öldürmek istiyordu.

Saçlarımı kurutmayı bırakıp havluyu ellerimde tuttum. "Burada mı?" diye sordum.

"Yakında."

Yakında. Bu ne demek? Her zaman yakın mıydı? Gittiğinde bile mi?

"Bir şeye ihtiyacınız mı var?" diye sordu Crane. "Bugün eve döneceğini düşünmüyorum ama ona bir mesaj iletebilirim."

Nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. Ona bir şeyler söylemek istedim ama kafamdaki her şey hâlâ gerçeklerle çelişen duyguların karışımından ibaretti.

Konuşmak istemiyordum ama onu evde hissetmek istiyordum.

Arkamı dönüp Crane'e cevap vermeden duvarı takip ettim ve yatak odama girip kapıyı kapattım.

Geçen gece söylediklerini düşünmemek için çok çabaladım –koreografi ve planlamayla kendimi oyalamıştım– ama bir saniyeliğine bile yavaşladığımda yine odamda duvara yaslanmıştı ve daha önce hiç görmediğim kâbuslar fısıldıyor ve uzun süredir saklamaya çalıştığı sırları itiraf ediyordu.

Yaptığı her şeyi unutmam mı gerekiyordu? Sırf duyguları gerçek olduğu için birdenbire her şey yoluna mı girecekti?

Odamda dolaşıp kıyafetlerimi yerleştirdim ve ortalığı temizledim. Dün sabah, Damon'ın öfke nöbetinin ardından Crane gelmiş, önceki gece patronunun yere attığı her şeyi alıp aynamı yerine koymuştu. Daha sonra eve geldiğimde bir marangoz getirtip kapımı değiştirtmişti. Oda neredeyse eski düzenine dönmüştü. Keşke tüm pisliklerini böyle son hızla temizleseydi.

Her şeyin belirli bir düzende olmasının bir nedeni var.

Yatağıma uzanınca kamyonlarm ve işçilerin hâlâ dışarıda hareket ettiğini duydum ve gözlerimi kapattım, bedenim rahatlasa da zihnim harıl harıl çalışıyordu.

Onun çekimi her yerdeydi. Şakalaşmalarımızı, öpüşürken gülüşmemizi, etrafımdaki kollarının sıcaklığını ve vücudunun benimkini nasıl arzuladığını çok iyi hatırlıyordum. İsteme şeklini, onun sert yanına ve tehlikesine, fısıltılarına ve kendisine her zaman duyduğum acıtan özlemi.

Hayaletimin Damon Torrance olduğunu bilmeden önce de Damon Torrance'ın kuzgun gözlerini her zaman kafamda görüyordum.

"Hadi" diyor beni labirentin içinde çekerken. "Seveceksin."

"Neyi?"

O labirentin diğer tarafında ve çitlerin ötesinde hızla koşarken ona yetişmek için tökezleyerek derin bir nefes alıyorum.

Bana bir şey göstermek istiyor ama ben aslında sadece fıskiyede kalmak istiyorum. Orası çok eğlenceli, çok gizli.

Ama şimdi o kadar mutlu ki biraz meraklanıyorum.

Gülümsemem kesilmiyor. Karnımda kıpırtılar var.

Orman sınırına yaklaştığımızda kıyafetlerimiz ıslak ve soğuk bir halde arka bahçenin derinliklerine koşuyoruz ve onu hemen görüyorum. Gözlerimi yukarı kaldırıp ağaç gövdesine çivilenmiş ahşap tahtaların uzun izini görüyorum ve tepede dallar ve yapraklardan oluşan bir sıranın üzerinde gizlenmiş bir ağaç evi var.

Bir nevi.

Tamamlanmış gibi görünmüyor ama gerçekten büyük bir zemin ve dışarıda bir korkuluk var. Ağaçtaki bir yarık arasında oturuyor, iki gövde onu kilitliyor ve etrafı yeşille çevrili. Sadece bir ağaç evin içine girmiyorsun. Ağacın içindesin.

Elini bırakıyorum. "Vay. Çok şanslısın."

Yanımda dikiliyor ve başını kaldırıp eve bakıyor. "Beğendin mi?"

Gözlerimi ondan ayırmadan başımla onaylıyorum.

Acaba kendisi mi yapmış, yoksa birisi yardım etmiş mi? Gördüğüm diğerleri gibi hiç de süslü görünmüyor ve babası da ağaç evler inşa edecek tipte birine benzemiyor.

"Önce sen yukarı çık" diyor bana. "Kayarsan arkanda olacağım."

Gözlerimi ona dikiyorum, koyu gözleri siyah kirpiklerinin altından bana bakıyor. Karnım bir takla atıyor ve arkamı dönüyorum.

Neden birdenbire gergin hissediyorum? Korkuyor muyum? Yüksek bir ağaç değil mi?

"Annemle babam kızacak" diyorum ona. Daha önce hiç bu kadar yükseğe çıkmamıştım.

Yüzü biraz düşüyor ve bir saniye sonra sadece üzgün üzgün başıyla onaylıyor. "Tamam."

Kendimi kötü hissediyorum. Yukarı çıkmak istiyorum. Onunla bir şeyler yapmak istiyorum. O çok eğlenceli. Bana "ödlek" falan demiyor ya da kızmıyor.

Hoş biri.

"Düşmeme izin vermezsin değil mi?" diye soruyorum emin olmak için.

Bana bakıyor, gülümsüyor ve yeniden heyecanlı. Elimi tutuyor ve merdivene koşuyoruz, önce benim tırmanmama izin veriyor, tahtalar hâlâ yeni ve sağlam çakılmış görünüyor. Kalbim küt küt atmaya başlıyor çünkü kayarsam ya da tutuşumu kaybedersem düşerim.

Ama onu tam arkamda hissediyorum ve boğazımdaki yumruyu yutarak tırmanmaya başlıyorum.

Birbiri ardına, adım adım ağaca tırmanıyorum, aşağıya bakmayı reddediyorum ve gözlerimi yukarıda, ağaç evin zemininde, yaprakların arasından seçebildiğim kapıya dikiyorum.

Tüttüm gövdeye sürtünüyor, tül ağaç kabuğuna sıkışıyor ve onu çekip yola devam ederken her bir tahtada elimi sıkı tutuyorum.

Bacaklarımdan bir esinti geçiyor, ıslak kıyafetlerim yüzünden daha da üşüyorum ve kendimi durduramadan aşağıya bakıp ne kadar yüksekte olduğumuzu görüyorum. Nefesimi tutup kollarımı önümdeki tahtaya doluyorum.

"Korkuyorum" diyorum ona. "Yüksek."

Arkama tırmanıyor, ayaklarını benimkilerin dışına ve ellerini etrafımdaki talıtalara koyuyor.

"Sorun değil. Ben burdayım" diyor. "Söz veririm."

Yumruklarımı bir kez sıkıp sonra ağaçtan biraz uzaklaşmaya başlıyorum. Omzumun üzerinden gözlerine bakıyorum ve o tam orada, neredeyse burun burunayız.

Göğsümü bir şey dolduruyor ve o kadar yakın ki içimde tuhaf bir his büyüyor. Sanki bir şey beni çekiyor.

Bakışlarımı çeviremiyorum ve gözlerime bakıyor, durduramıyorum ki... Çekimi.

Dudakları benimkilere dokunuyor ve kendimi hız trenindeymiş gibi hissediyorum.

Nefesimi kesiyor ve her yerimi gıdıklıyor, sonra geri çekiliyorum.

Sıcaklık yüzüme yükselirken tahtayı daha sıkı kavrıyorum. "Bunu neden yaptın?"

"Ben yapmadım. Sen yaptın" diye karşılık veriyor.

"Yapmadım."

Tanrım, öyle utanıyorum ki.

Kızgın olup olmadığını görmek için ona bakıyorum ama o da benim kadar utanmış görünüyor.

Onu öpmedim değil mi? O öptü.

Ya da ikimiz. Of, oooof,..

Beni itekliyor. "Acele et. Hadi ama."

Utançtan yerin dibine girmiş olsam da hâlâ yukarı çıkmak istediği için daha kolay nefes alıp veriyorum.

Güzel. Unutalım gitsin.

Tepeye tırmanıp duruyorum, arkamdan bana yetişip kapıyı itmesini bekliyorum. İtiyor, yukarı yükselip devriliyor ve zemine vuruyor.

Rahatlayarak gülümsüyorum. Yolun geri kalanını hızla çıkıp ağaç evin zeminine tırmanıp doğruluyorum.

Yükselirken rüzgâr üzerime esiyor ve yapraklar her yerde hışırdarken ayağa kalkıyorum.

"Vay canına" diyerek nefes veriyorum.

Başka bir dünya gibi.

Bir daire çizerek dönüyorum, alanın şekli tuhaf ama çok büyük bir daire ve bazı ağaçların üstünden şehirdeki saat kulesini ve bölgedeki bazı malikânelerin çatılarını görebiliyorum.

Gülümseyerek işaret ediyorum. "Okyanusu görebiliyorum!"

Ormanın ötesinde, dalların arasından ufka kadar gümüşi su uzanıyor ve başımı geriye atıp tepemizdeki yaprak yığınına ve daha uzağa tırmanmak istersek ulaşabileceğimiz dallara bakıyorum.

Çok şanslı. Bu harika. Keşke bu ev benim olsa. Hiç ayrılmam.

Ellerini ceplerine sokup etrafımda yürüyor ve her şeyi incelememe izin veriyor. Ağaç evin zeminini taradığımda bir fener, bir uyku tulumu, bazı çizimler, boş cips torbaları ve soda kutuları görüyorum.

Ona bakıyorum. "Burası seninken neden fıskiyede saklanıyorsun?"

"Çünkü burayı biliyorlar."

Hızlı cevap veriyor, tecrübeden konuşuyor olmalı. Ne sıklıkla saklanıyor? Bunu yaparken hep yalnız mı oluyor? Her zaman yalnız olunmaz ki.

Damon'ın evinin karşısındaki korkuluklara yürüyorum ve partinin hâlâ devam ettiğini görüyorum ama kimseyi tanıyamayacak ya da müziği duyamayacak kadar uzaktayım.

Yanıma geliyor. "Neden adın Winter?"[3]

"Bu Walter de la Mare'in bir şiiri" diyorum ona, şiirden bir parça okurken açık manzaranın tadını çıkarıyorum. "'Karanlığı çeker kalın gövdeler, Ve kıvılcım üstüne kıvılcım, Don ateşleri yanar ve çok geçmeden, Donmuş köpük denizinin üzerinde, Yükselmiştir beyaz Ay."

Bütün şiiri ezberlemiştim ama muhtemelen o bunları duymakla ilgilenmiyordu. Soran sınıf arkadaşlarımın hiçbirinin ilgisini çekmiyor.

"Kışı anlatıyor" diye açıklıyorum. "Annem şiirin soğuk ve acı bir mevsimi güzelleştirdiğini söyledi. Hayattaki güzellik için yaşadığımızı ve bunun her yerde olduğunu söyledi. Daha yakından bakmamız yeterliymiş."

Dalgın dalgın korkulukların ötesine bakıyor.

"Bana neden bu ismi koyduğunu bilmiyorum ama hoşuma gidiyor" diye ekliyorum.

Bacaklarını yanlardan sarkıtarak oturuyor ve insanların düşmesini önlemek için çivilenmiş tahtanın üstüne kollarını dayıyor ve ben de yanı-

3 *İng.* Kış demektir. (ç. n.)

na katılmadan önce yaklaşık üç saniye tereddüt ediyorum. Kendimi onun yanına bırakıp bacaklarımı yana sarkıtıyorum ve midemde uçuşan kelebeklere gülüyorum.

Kenardan bakınca başım biraz dönüyor, o yüzden geri çekiliyorum.

Orada uslu uslu oturup manzarayı izliyoruz ama başımın ağrıdığını fark ediyorum ve saçlarımı ovuşturmaya başlıyorum.

"Acıyor" diyorum yüksek sesle, topuzumu kurcalarken. "Kafa derim..."

Saçlarım bütün gün sımsıkı topuzda durunca hep böyle oluyor. Saçlarımı salınca çok rahatlıyorum.

Saçımdaki fiskiyede bırakmadığım tek tokayı çıkarıp, topuzumdaki tel tokaları çıkarmaya başlıyorum.

"Bana yardım edebilir misin?" diye soruyorum. "Hepsinin çıktığından emin olur musun?"

Arkama uzanıp saçımı yoklayıp birkaç tel toka daha çıkarıyor ve sonra lastik tokayı çıkarmama yardım ediyor ve saçlarım aşağı dökülüyor. Ellerimi saçlarımın içine daldırıp kafa derimi ovuşturuyorum ve iyi geldiği için iç çekiyorum.

Ona bakıyorum, o da sadece bana bakıyor, gözleri yüzümde geziniyor.

Kostümümün altındaki tenim aşırı ısınmaya başlıyor.

Dönüp ileriye bakarak nefesini veriyor. "Büyüdüğümüzde seni tekrar öpebilirim" diyor. "Bil diye söylüyorum."

Ağzım biraz açılıyor ve şakalaşıyor veya benimle uğraşıyor diye ıyk falan demek istiyorum ama...

Doğru mu söylüyor?

Gülümsememek için dudaklarımı dişlerimin arasına alıyorum. Neden gülümsemek istemediğimi bilmiyorum ama kendime engel olamıyorum.

Elini ağaç evin zemininde benimkinin yanına koyuyor ve kalbim küt küt atıyor.

Tutacak mı elimi?

"Winter!"

Havayı bir bağırış parçalıyor ve zıplıyorum.

Zemini inceleyince annemle babamın gözlerini ikimizden ayırmadan ağaç eve hışımla geldiklerini görüyorum.

"Neden annene nereye gittiğini söylemeden uzaklaşıyorsun?" diye bağırıyor.

"Babam" diye soluyorum, aniden yanlış bir şey yaptığımdan korkarak.

Neden burada? Daha önce burada değildi. Üzgün görünüyor.

"Aşağıya in tatlım" diye sesleniyor annem kıyafetlerini düzelterek. "Gitme zamanı."

"Sen ağzını bile açma" diyor babam. "O ve Arion bir daha buraya gelmeyecek. Velayet davası açmazsam şanslısın."

Velayet mi? Ona neden kızgın?

"Neler oluyor?" Başımı kaldırıp Damon'a bakıyorum.

Yanlış bir şey mi yaptık?

Başını sallayıp geri çekiliyor ve beni de yanına çekiyor. "Bilmiyorum."

Gözden uzaklaşıp ayağa kalkıyoruz, birisi merdivenden yukarı çıkıyormuş gibi altımızdaki zeminin titrediğini hissediyoruz.

Yanımda kaskatı kesiliyor ama bir o kadar da şaşkın görünüyor. Anneme nereye gideceğimi söylemem gerekirdi ama o Bay Torrance'la birlikteydi ve aniden gelişmişti.

Bu yüzden mi kızgın?

Babam kapıdan zemine çıkıyor, dudakları gergin ve takım elbisesi buruşmuş.

Ayağa kalkıp ikimize de kaşlarını çatıyor.

"Ondan uzak dur" diye emrediyor Damon'a.

Damon ve ben bakışıyoruz, ikimiz de korkuyoruz.

Babam ileri atılınca Damon önüme geçiyor.

"Sana zarar verdi mi?" diye soruyor babam.

Ama Damon sadece başını sallamakla yetiniyor. "Vermedim."

Yalvarıyor âdeta. Babam neden bu kadar endişeli?

"İlerle." Babam Damon'ı ittirerek yolundan uzaklaştırıyor.

Sonra elimden tutup beni çekiyor. Tökezleyip bir çığlık atıyorum.

"Onunla konuşmayacaksın ve bu eve asla girme iznin yok" diye bağırıyor. "Annen seni getirirse bana söyleyeceksin. Anlaşıldı mı?"

"Ama tekrar gelsin istiyorum" diyor Damon. "Lütfen."

"Ne yaptık ki?" diye soruyorum babama.

Beni görmezden geliyor, çenesini gıcırdatıp elimi sıkarak beni kapıya çekiyor.

Damon'a dönüp bakıyorum ama babam beni yerdeki deliğe itince sendeliyorum. Arkama dönüp çok aşağılardaki zemine bakıyorum ve başımı sallıyorum. Dizlerim titriyor ve altıma kaçıracakmışım gibi hissediyorum.

"Korkuyorum" diye şikâyete başlıyorum.

Yukarıya çıkarken gördüğüm basamakları inerken göremiyorum.

"Şimdi!" diye tersliyor.

Korkup irkiliyorum.

İki gözüm iki çeşme ağlarken titriyorum, kayacağımı bilerek deliğin yanına çömeliyorum. Ayağım kayacak. Biliyorum. Altımdaki adımları göremiyorum.

Ama Damon hızla yanıma gelip elimi tutuyor, beni delikten uzaklaştırıp tekrar önüme geçiyor.

"Onu rahat bırak!" diye itiraz ediyor. "Ona yardım edeceğim! Ben edeceğim!"

Babam ona atılıyor fakat Damon geri çekilince ayağımı ittiriyor ve ben çığlık atıyorum.

"Sadece in buradan!" diye bağırıyor Damon. "Onu aşağı indireceğim!"

Korkarak daha çok kenara çekiliyor ve ben adım adım ilerleyerek geri düşüyorum ve kendimi tutamıyorum.

"Seni küçük pislik..." diye homurdanıyor babam.

"Sadece onu rahat bırak!" diye bağırıyor Damon.

Arkama baktığımda doğrudan korkuluklara ilerlediğimizi görüyorum ama o bunu fark etmiyor.

"Damon!" diye yalvarıyorum.

Üzerime düşüyor, ağırlığımız küçük ahşap kirişe çarpınca ben de çığlık atarak ve tutunacak bir şey arayarak geriye düşüyorum.

"Ah, aman Tanrım!" Aşağıdan annemin bağırdığını duyuyorum.

Zeminin kenarını yakalıyorum, kontrolü kaybederek düşüyorum ama bir el beni yakalıyor ve havayı içime çekiyorum, bacaklarım sallanırken safra boğazımdan yukarı çıkıyor.

Gözlerim dolarken başımı kaldırıyorum, Damon yüzüstü yatmış beni tutmak için çabalıyor ama kendimi o kadar ağır hissediyorum ki aşağıya çekiliyorum sanki. Babam eğilip beni tutmaya çalışıyor ama Damon ve ben dayanamıyoruz ve ben sallanarak parmaklarının arasından kayıp gidiyorum. Gözleri benimkilerle buluşuyor, gittiğimi bilerek birbirimize bakarken zaman bir anlığına donuyor.

Kayıyorum, çığlık atıyorum ve düşüyorum; karanlığa gömülmeden önce gördüğüm son şey onun yüzü.

Yatak odamın penceresinden giren sıcaklık yüzünden alnım terlemiş halde uyandım. Anı –panik– daha dün o ağaç evin kenarından düşmüşüm gibi vücudumda dolanıyordu hâlâ.

Sekiz yaşındaki zihnimin derinlere gömdüğü bu ayrıntıları ilk kez hatırlıyordum. Çok farklıydı. Rika haklıydı.

Yatakta doğrulup gözlerimi sildim ama hâlâ yorgundum.

Endişeli, nefret dolu ve öfkeli hissetmekten bıkıp usanmıştım.

Ama aynı zamanda sürekli kaybettim hissini yaşamaktan da yorulmuştum.

Damon'la yaşadığım ikilem de buydu. Kaza onun hatası değildi. Artık babamın o gün bana ya da Damon'a kızmadığını biliyordum. Annemle Bay Torrance'ı birlikte görüp öfkelenmişti.

Her şey kontrolden çıkmıştı ve Damon korkmuştu. Sadece çocuktuk. Beni itmek istememişti. Artık bunu biliyordum.

Ancak yine de...

O varken hiçbir şeyden zarar almadan kurtulamıyordum değil mi? Bedenen veya zihnen.

Yataktan kalkıp odamdan çıktım, merdivenlerden aşağı inip balo salonuna yürürken ev hâlâ sessizdi. O kadar erken uyuyakalmışım ki dün akşam yemeğini kaçırmıştım, biraz kahveye ihtiyacım vardı ama esnemem gerekiyordu. Müzik listemi başlatıp duvara yürüdüm, perdeyi kenara çekip biraz temiz hava solumak için ilk perdeyi kaldırdım.

Ama bunu yaparken dışarıda su sesi duydum.

Şakır şakır dökülüyordu ve yağmura benzemiyordu.

Fıskiyeyi kaldırmamış mıydı?

Artık işçileri duyamıyordum; kamyon ya da makine de yoktu. Boru falan mı patlatmışlardı? O ses de neydi?

Balo salonundan çıkıp ön kapıya yürüdüm, Crane'in bana verdiği kodu girip evin güvenliğini devre dışı bıraktım.

Kapıyı açıp dışarıya adım attığımda havayı su sesi dolduruyordu.

Garaj yolunda ellerimi uzatıp çıplak ayaklarımla yavaş adımlarla ilerledim ve herhangi bir ekipman veya araba olabilir diye yavaş hareket ettim.

Ama yürürken şelaleye benzeyen bir şeyin esintisini ve serpintisini hissettim ve sonra aniden ayak parmaklarımın altındaki kaldırım değişince durdum. Ayağımı biraz daha bastırdığımda ayaklarıma su döküldüğünü ve altında granit bir zemin olduğunu hissettim; fıskiyenin toplandığı yerde ne bir kâse ne de bir havuz vardı. Sadece devasa bir zemin tabakası. Belki drenajları da vardı?

İçeri adım attım, parmaklarımı uzatıp etrafımdaki su kulelerini hissederken kalbim küt küt atıyordu.

Parçaları birleştirmeye çalışırken ağzım kurudu. Bu da neydi böyle?

Bir çıkışın püskürtücü musluğuna basınca her yere fışkırıp üzerime sıçradı, biraz ıslanınca iç çektim.

Ama yürümeye devam ettim; ayak parmaklarımla muslukları takip edince bir yol buldum. Kollarımı iki yanımda tutup parmaklarımla suyu takip ettim, su duvarlar ve dönüşler oluşturdu, çıkmaz sokaklara geldim ve köşelerden döndüm. Su başımın epey üzerine yükseliyordu ve patikaları dolaşıp küçük girintiler ve saklanacak yerler buldukça, uyku şortum ve üstüm vücuduma yapıştı ve ıslak saçlarım yüzünden sırtım üşüdü.

Gözlerimi kapattım, suyun haritasını çıkarırken boğazıma bir yumru oturdu. Kuytu köşeler ve caddelerden oluşan bu karmaşık harikalar diyarını yaratan devasa daireyi ve içindeki tüm muslukları ölçtüm ve ben...

Aman Tanrım.

Fark edince gözlerim doldu. Fıskiyeyi atmamıştı. Onu değiştirmişti.

Gözlerim yandı.

Bir çeşme labirentti bu.

Yaşlı gözlerle merkezde durdum, su kuleleri yükselip etrafıma dökülüyordu. Beni dünyanın içindeki bir dünyada saklıyordu.

Tıpkı büyürken sahip olduğu yer gibi.

Tıpkı ağaç ev gibi.

Damon, ne yaptın?

Başım geriye düştü ve her şey parçalandı. Kalbim, aklım, nefretim ve kinim ve sadece onu görmek istedim. Onu hissetmek, alnı-

mı alnına dayamak ve nefes aldığını hissetmek. Beni kucağına alıp suyun ve duvarların bizi saklayacak kadar yüksek aktığı bir yerde tutmasını sağlamak.

Onu seviyordum. Onu hâlâ seviyordum.

Lanet herif.

Ağladım, balo salonundaki müzik pencereden dışarı süzüldü ve ellerimi saçlarımdan geçirdim, içimdeki tüm duygular dışarı çıkmak istiyordu. Kendimi durdurmaktan yorulmuştum. Devam etmekten çok içerleyerek zaman geçirmekten.

Onu bir daha hissetmemeye dayanamazdım. Onunla kavga etmek, çığlık atmak, gülmek, gülümsemek, öpmek, tatmak ve kollarımı ona sarmak istiyordum.

Lana Del Rey'in *Dark Paradise* şarkısı balo salonunun açık penceresinden dışarı süzülürken gözlerimi kapattım, dönmeye başladım ve bacağımı savurdum, sırtımı büktüm ve ayak parmaklarımın üstünde yukarı sıçradım, müzik beni doldurup ele geçirirken dans edip fırıl fırıl döndüm. Kollarım suyu kesti, sıçrattı ve spreyi kamçıladı. Sonra dans ettim, dans ettim, dans ettim... Elimi karnımda gezdirdim, sırılsıklam saçlarım etrafımda uçuştu ve yüzüme ve vücuduma yapıştı.

Dalmak ve düşmek.

Bir ömrü bir şey arayarak geçirmek.

Veya her şeye sahip olduğun beş dakika yaşamak.

Müzik bitip durduğunda yavaşladım, suyun soğukluğu kemiklerime işliyordu ama yıllardan beri ilk kez uyanık hissettim. Canlıydım.

Onu istedim. Hepsini istedim.

Saçlarımı yüzümden çekip başımın tepesine doğru ittim, çok derin nefes aldım çünkü ciğerlerim birdenbire çok daha büyük geldi.

"Winter?" diye seslendi birisi.

Crane.

Sesini takip ettim, su kulelerinin arasından gülümseyerek ve saçlarımı düzelterek çeşme labirentte yürüyüp kenara ilerledim.

"Nerede?" diye sordum.

Crane bir an sessiz kaldı ve sonra şöyle dedi: "Şu anda meşgul. Ona bir mesaj iletmemi ister misin?"

Meşgul.

Pekâlâ. Eğer oynamak istiyorsa gelip beni bulsun o zaman.

Hazırdım.

"Bu gece birkaç arkadaşlarımla Koy'daki Geçmişe Dönüş'e gideceğimi ona söyle" dedim. "Söyle ki tazılarını peşimden göndermesin."

"On birde evde olacak mısınız?" diye sordu itaat bekleyen bir sesle.

Ama ben sadece başımı yana eğdim fakat saf bir haylazlık dolu o küçük gülümsememi gizleyemedim. "Elbette."

Geçmişe Dönüş Gecesi, Thunder Lisesi mezunları tarafından satılmadan önce son bir Koy kutlaması olarak düzenlenmişti, bir sürü yatırımcının mülkü yeniden geliştirmekle ilgilendiği söylentileri bir süredir ortalıkta dolanıyordu. Eskiden Koy bir tema parkıydı –oyuncaklar, hız trenleri, eğlence evleri ve oyunlar– üstelik hâlâ birçoğu dursa da yıllardır terk edilmişti ve çocukluğumuzdan beri karanlıktı. Çalıştığı zamanlarda buraya geldiğimi hatırlıyordum.

Müzik son ses patlarken ve partiye katılanlar gülüp bağırırken deniz havası parkta esti, liseli olduğumuz yıllara dönme heyecanları elle tutulur seviyedeydi. Çoğu şu anda üniversitede ya da mezun olmuş olsa da bu gece şimdi Thunder Bay'de birkaç öğrenci vardı ve on altı yaşımdan beri giymediğim eski üniformam sanki yine üstümdeydi. Montreal'e dönmek için şehirden kaçmadan önce.

Parti teması kapsamında okul ruhuna uygun biçimde üniformalarımızı giymemiz istenmişti. Ne yazık ki vücudum o zamandan beri biraz daha büyüyüp geliştiği için Rika'ya son sınıftan kalma yedek eteği ve gömleği olup olmadığını sormuştum, eski kravatımı rahat biçimde kullanabiliyordum.

"Hadi, dans edelim!" diyerek kolumu çekti Alex.

Güldüm, kolunu tutup beni DJ'in sağ tarafımda müzik çaldığı dans alanına götürmesine izin verdim. Michael ve Erika burada bir yerlerdeydi, Kai ve Banks yolda demişti; Will ve Damon'dan bir

haber yoktu, gerçi ondan haber alamamak için telefonumu Will'in arabasında bıraktığım için bilemezdim.

İnsanlar bana çarptı ve etrafımdaki boşluğu göremediğim için diğerlerinin önünde böyle dans etme konusunda tereddüt ederek orada öylece dikildim. Daha önce okul etkinliklerinde yavaşça dans etmiştim ama bu farklıydı.

"Kalabalıkla dans edemem" diye bağırdım müziğin sesini bastırmak için. "Birinin yüzüne vururum."

"Anladım" Will arkamdan gelip kollarını belime doladı ve ikimizi de ileri geri salladı. "Benimle dans edebilirsin."

Ki bunun ellerini bir şeye koymak için bir bahane olduğundan adım gibi emindim.

Arkama uzanıp yanağını okşadım. "Gerçek bir şövalye."

"Bak beni anlıyor" diye şaka yaptı muhtemelen Alex'e.

Güldüğünü duydum.

Onun bana tutunmasıyla kendimi biraz daha güvende hissettim ve vücutlarımızı müziğin ritmiyle hareket ettirdik.

"Misha!" diye birisine seslendiğini duydum. "Şansa bak. Burada olacağın aklıma gelmemişti."

"Selam kanka" dedi başka bir adam yaklaşarak.

Will dans etmeyi bıraksa da bana tutunmaya devam etti, omzumun üzerinden erkeklere özgü o el sıkışma-sarılma hareketlerinden birini yapmak için uzandı.

"Vay canına, bok gibi görünüyorsun" dedi Will ona.

"Üniformamı giymemi söylediler" diye karşılık verdi. "O zamanlar üniformam yoktu, o yüzden bu kadar oldu."

Will'in göğsü sırtımda titredi.

"Winter, bu benim kuzenim Misha Lare" dedi. "Okulda senden birkaç yıl gerideydi sanırım."

İki elimi de uzatıp elini aldım ve sıktım. Adını biliyordum. Ama o daha gençti, bu yüzden yollarımız kesişmemişti.

"Ve kız arkadaşı Ryen" diye kızı sinir bozucu bir kız kardeşmiş edasıyla tanıttı Will.

"Merhaba Winter" dedi.

Sesini takip edip gülümsedim. "Merhaba."

"Hadi Ryen" diyerek dürttü Will. "Misha'yı bu gece üniformasıyla görmek istemez miydin?"

"Kızlarımı üniversiteye gittiklerinde hakkında uyaracağım delikanlılara benziyorsun" diye şakalaştı Ryen.

Misha alayla kıkırdadı ve Will güldü.

"Siz çıkıyor musunuz?" diye sordu Misha ve onun Will ile benden bahsettiğini tahmin ettim.

"Yok kanka. O Damon'ın."

"Damon Torrance'ın mı?" dedi Misha tükürürcesine.

Will tutuşunu daha da sıkılaştırdı. "Ne fena, değil mi?"

"Ben Damon'ın değilim." Başımı salladım.

"Evet öyle" diye karşılık verdi Will.

Hakkımda bir eşyaymışım gibi konuşulmasını istemiyordum. Özel hayatta bu tür bir konuşma güzeldi ama Misha'nın ses tonu kesinlikle Damon hakkında bir fikri olduğunu yansıtıyordu. Üstelik olumlu bir fikir de değildi. Beni tanımıyordu. Bir sonuca varmasını istemiyordum.

"Damon kim?" diye sordu Ryen. "Onunla tanıştım mı?"

"Tanrım, yok" dedi dehşet içinde Misha. "O gelmeden önce biraz bira içelim. Görüşürüz dostum."

Onlar ayrılırken Will, "Güle güle" diye seslendi.

Benden çok daha fazla insanın Damon'a dair bir geçmişi ya da algısı olduğunu hatırlayarak iç çektim. Bu kasabada bir gelecek istiyorsa işi zordu. Tabii el alemin ne düşündüğünü umursuyorsa...

"Adil olmak gerekirse" dedi Will, çenesini omzuma dayayarak. "Misha herkesten nefret ediyor."

"Ballandırmana gerek yok" dedim. "Kendimi neye bulaştırdığını bilen biri varsa o da benim."

Bir kahkaha attı.

Sonra hâlâ beni sımsıkı tutarken dimdik doğruldu. "Hayatım boyunca sadece Damon yanımdayken kendimi sağlam hissettim" dedi bana. "Damon'ın karakteri güçlüdür. Ama insanın canını yakar."

Neyden bahsettiğini tam olarak bildiğim için ağzımın kenarı küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. Damon'la zirveler güneşe yakındı.

Ama bizim tarzımız eğlencenin bir bedeli vardır.

Benden uzaklaşıp arkamdan ayrıldı ve herkes etrafımda dans ederken ben orada durup nereye gittiğini merak ettim. Onu hissetmek için ellerimi yanlarımda hareket ettirdim. Gitmiş miydi?

"Alex" diye seslendim.

Nereye gitmişlerdi?

Ve sonra birisi arkama geçti, boyu ve geniş omuzları her santimimi kapladı, karanfiller havada uçuştu ve geldiğini anladım.

Gözlerimi kapatıp alnını alnıma bastırdığını hissettiğimde eli boynuma uzandı, yüzümü avuçladı ve başımı çevirdi.

Damon.

Diğer eli karnımın etrafındaydı, bana dokundu ve beni vücuduna bastırdı, göğsü arkamda yükselip alçalıyordu. Sanki beş yıl öncesine dönmüştük. Yedi yıl öncesine.

Ve bunu istedim.

Yüzüne dokunmak için uzandığımda kot pantolon ve sweatshirt'ü fark ettim. "Üniformanı giymen gerekiyordu" diye fısıldadım.

"O zaman beni böyle tanıdın."

Lisede âşık olduğum kişi olmak istediğini takdir ettim.

Ama ikisi de aynı kişiydi.

"Damon Torrance olduğun sürece ne giydiğin umrumda değil" dedim ona.

Beni öptü, ağızlarımız buluşarak birbirlerinin içinde eridi ve başımı geriye eğerek başımı koluyla sardı ve öpücüğünü derinleştirip dilini ağzıma soktu.

Heyecan girdabı uyluklarımın arasına kadar dönerek indi ve sıcaklığı hemen çok daha fazlasını istememe neden olduğu için nefes nefese kalmıştım.

Bir yatak örneğin. Bütün bir gece. Sadece o.

"Hoşuna gitti mi?" diye soludu ağzıma.

"Ne?"

Öpüşmeyi mi? Açık değil miydi? Vücudum ellerinde erimişti.

"Fıskiye" diye açıkladı yanıt vermediğimde.

Beni döndürüp kaldırınca eteğimin altında hava akımı hissettim, yukarı çıkmıştı, biliyordum ama umrumda değildi.

Sadece beni eve götür.

"İnanılmaz" dedim kollarımı boynuna dolayarak. "Oturmak için mükemmel."

Tıpkı yapmayı sevdiğimiz gibi.

Tekrar, daha sert, daha derin öpüştük ve ensesindeki saçları kavradım, her hızlanmak istediğinde yavaşlamaya zorladım. Onunla cilveleşerek orada durdum ve bir öpücük için eğilip hemen geri kaçtım.

"Winter" diye alçak sesle homurdandı.

Orada burun buruna, birbirimizi soluyarak durduk; bir an bile uzaklaşmak, hatta buradan çıkıp bir yatak bulmak bile istemiyorduk.

Ne var ki beni yere indirdi ve elimi tutarak beni yönlendirdi. "Beni takip et."

Dans eden ve takılan insan kalabalığının içinden geçtik, müzik çalıyordu ve hava mangal kokuyordu, elini ve kolunu tutarak ona sokuldum.

Olanlar ve şu anda olup bitenler hakkında hâlâ nasıl hissedeceğimden emin değildim. Hapishanede neler hissetmişti? Yaşananlar hakkında vicdan azabı çektiğim bir konu var mıydı?

Peki Arion'e ne olacaktı? İkimizle ilgili niyeti neydi, peki ya babam? Onu ifşa edenin Damon olmasına kızgın mıydım?

Kolunu tuttum, ona duyduğum ihtiyaçla dolduğum için gerisini umursamıyordum. *Sadece benimle saklan. Sadece bizi uzaklara sakla.*

Parkın derinliklerine ilerledik, orada burada ara ara sesler duyduk ama partinin müziği, koşuşturması çok gerideydi ve ilerledikçe bizi yalnız bırakıyordu.

Durup doğruldu. "Basamak" dedi bana.

Beş metal basamaktan oluşan küçük bir kat boyunca elini ve kolunu tutarak onu takip ettim.

Birkaç adım attık ve o tekrar duraklayarak bana, "Geceyarısı Labirenti" dedi.

Merakla gülümseyip başımı yana eğdim. Bunu hatırlamıyordum ama başka bir labirent düşüncesiyle nabzım hızlandı.

Önce benim gitmeme izin verdi, hareketli yapı sessiz ve sakindi. Buradaki tek insan bizdik.

Bu sabah çeşme labirentinde yaptığım gibi ellerimi uzatarak

her iki taraftaki plastik panellere dokundum ve ikimiz de içeri girip patikadan aşağıya yürürken titrediklerini duydum. Duvarlar orada burada biterek bana labirentin nasıl farklı yollara ayrıldığını gösteriyordu ve Converse ayakkabılarımla sessizce adım atınca çok sessiz olabileceğimi fark ederek gülümsedim, aklıma bir fikir gelmişti.

"Marco" diye seslendim.

Bir süre sonra arkamdan cevap verdi. "Polo."

Arkama döndüm ve o da beni yakalayıp ellerini kısa eteğimin içine soktu ama ben ellerini tekrar aşağı itip yüzüne dokundum.

"Gözlerini kapat" dedim gözlerinin kapalı olduğunu kontrol ederek. "Onları kapalı tut ve beni bul."

"Peki ya seni bulduğumda?"

Onun yüklü ses tonuna sırıttım ve geri çekilerek bir adım önde başladım.

"Bulamayacaksın" diye inatlaştım, hemen sapan bir yol bulup sola kaydım.

Adımlarıma dikkat ederek ve daha ufakken karnavallarda gittiğim eğlence evlerinden şeffaf olduğunu tahmin ettiğim plastik panellere çarparak yavaşça hareket ettim. Hile yapmayacağını umdum. Panellerin arasından beni görebilirdi. Ancak ben onu göremezdim.

Yumuşak adımlarla topuktan parmaklara basarak ilerlerken duvarın sonunu hissettim ve bu sefer sağa dönüp dar açıklıktan içeri girdim.

Damon'ın hareket edip etmediğini bilmiyordum ama birkaç dakika sonra sesini duydum. "Marco?" diye seslendi ve sesinin sağ taraftan yankılandığını duydum.

Gülmemeye çalışarak "Polo" diye yanıtladım.

Yol boyunca usulca ilerleyip başka bir şeride geçtim ve kazara ayakkabımın ucunu bir panele çarptım.

Panel vidalardan sallanarak ses çıkardı ve ben de donup kalarak elimi ağzıma götürdüm.

Kahretsin.

Ağır adımları zemini gıcırdattı ama labirent bir karavanın üstünde olduğu için bütün zemin uğuldadı ve onun nereden geldiğini ayırt edemedim.

Ta ki "Marco?" diyene kadar. Ve sesini tam önümdeki panelin diğer tarafında duyunca nefesim kesildi.

"Polo" diye ciyakladım ve irkildim.

Panellere bir darbe indi ve nerede olduğumu net biçimde bildiğini anlayarak zıpladım, gürültülü ve beceriksiz adımlarımı umursamadan elimden geldiğince hızlı bir şekilde uzaklaştım.

"Marcooooo?" dedi şarkı söyleyerek, ava kapılıp panellere vuruyor ve benimle alay ediyordu.

Yüce İsa. Körken bile bir aslandı.

"Polo" dedim hızla, kıkırdamama hâkim olamayarak başka bir patikaya geçtim.

Arkamdan bir yerden "Marcooooo" diye tehdit etti.

Of, aman Tanrım. Hızla adım attım, ellerimi panele vurarak çıkış yolunu aradım ama bulamadım.

Neredeydi?

"Marco!" diye tekrar seslendi.

Neredeydi? Neredeydi? Ellerimi sallayarak ve duvarları yoklayarak aradım.

Bir açıklık bulup içeri girdim, içim rahatladı ve sonunda cevap verdim: "Polo."

Ama sonra gelip beni yakaladı ve kollarını etrafıma doladı. Bağırdım.

"Ödülüm ne?" dedi şehvetle kulağıma.

Titredim, gülmekle nefes almak için mücadele etme arasında kaldım.

"Ne istiyorsun?" diye karşılık verdim.

"Bir parça kıyafet."

Başımı iki yana salladım ama beni plastik duvarlardan birine itip diz çöktü, eteğimin altına uzandı ve külotumu tuttu. Onu bacaklarımdan aşağıya çekip çıkarırken ekose eteğin kaba kumaşı artık hassaslaşmış cildime sürtündü.

Serin hava tenimi okşadı, çıplak ve açıkta olmak beni daha da farkında yaparak onu daha da çok arzulamamı sağladı. Koşmaya başladım ama kalkmadan beni yakaladı ve tekrar duvara itti, dizimi kaldırıp yanımdaki duvara bastırdı, yaklaşarak ağzını açtı ve klitorisimi emdi.

Nefesim kesilip inlerken kalçalarımda ve karnımda havai fişekler patladı, bacaklarımdan aşağı yayıldı.

"Damon..." diye yarı inleyip yarı itiraz ettim. Bunu bana burada yapamazdı.

Ama Tanrım, nasıl da güzel bir histi. Diliyle öpüp masaj yaptı, başımı geriye eğdim ancak inlememek elimde değildi ve kimin duyduğu umurumda olmadı.

Sonunda çekilince kenara tökezledim ve onun zor nefes aldığını duydum.

"Marco" diye soludum, tırnaklarımı duvarlara batırdım.

"Polo" diye homurdandı.

Geriye daha çok adım attım. "Marco."

"Polo."

"Mar..."

Ama beni kravatımdan yakaladı ve vücuduna çekti.

Bir nefes alıp ona çarptım.

Yüzüme yaklaştı, hâlâ kravatımdan tutarak, "Şimdi ne alıyorum?" diye sordu.

"Hile yaptın" diye karşı çıktım. "Gözlerini açtın."

Beni bu kadar çabuk bulmasının imkânı yoktu.

Ama itirazımı duymazdan geldi. "Sutyenini istiyorum."

Sevimli. O zaman tişörtümü çıkarmam gerekirdi. Zekice.

Ancak ondan öndeydim. "Takmadım."

Derin bir nefes alıp kolunu bana doladı ve bizi geriye, labirentin derinliklerine götürdü.

Beni indirerek bir duvara itti ve beyaz üniforma gömleğimi yırtarak açtı; düğmeler etrafa uçup duvarlara ve zemine çarparken gece havası çıplak tenime vurdu.

Vücudunu bana bastırdı, alta uzanıp bacağımı kaldırarak kendisini uyluklarımın arasına soktu. "Winter" diye mırıldandı.

Onu öptüm, dilini dilimle okşadım ve kalçalarımı her nefes alışımda, inlememde ve ovuşturmamda onu şimdi istediğimi belli ettim.

Elini eteğimin altına daha da kaydırdı, ben de altdudağını dişlerime alıp elimi kot pantolonunun içine soktum.

Onu elime alınca sert ve sıcak kas elimi doldurdu ve onu okşamaya başladım, daha da sertleştirdim.

"Şimdi" diye nefes verdim. "Seni şimdi istiyorum Damon."

Dişlerinin arasından iç çekti. "Tekrar söyle. Adımla."

"Seni şimdi istiyorum Damon."

Kontrolünü kaybetti. Çenemi tutup sert, kaba bir öpücük için ağzını bastırdı ve sonra beni duvara bastırırken geri çekilip kemerini ve kot pantolonunu açtı.

Arkama yaslandım, gömleğim yırtılmıştı ama kravatım hâlâ boynumdaydı ve göğsümün ortasından sarkıyordu. Kendisini çıkarıp bacaklarımın arasına yerleştiğini hissedince omuzlarına tutundum ve ve kalçalarını iterek kendini içime soktu.

Evet.

Beni kollarına alıp duvara yaslayınca bacaklarım beline dolandı ve o kalçalarını tekrar tekrar pompalarken inleyerek başımı geriye attım. Aleti derin ve hızlı bir şekilde girip çıktı, kalçaları bacaklarımın arasını pompalıyor ve tüm eğlence evini sallıyordu. O beni sikerken başımı öne eğerek alınlarımızı birleştirdim ve küçük hareketlerle kalçalarımı döndürmeye başladım, onun hareketlerine karşılık verdim.

"Evet" diye inledim. "Çok iyi hissettiriyorsun."

"Winter" dedi dua eder gibi ve sesindeki zevk-acısını duydum.

Onu tekrar öptüm, tenini hissetmek ve tüm bu kıyafetleri çıkarmak için can atıyordum ama durmam imkânsızdı.

Yakınlarda bir yerden bir boğazın temizlendiğini duyduk ve yüzümü Damon'm diğer tarafına sakladım, içimdeki derin ihtiyaçlara rağmen utanmıştım.

Lütfen hayır.

Ama Damon durmadı. Üstümde hareket etti, kalçalarını vücudumda kıvırtarak sabit ritim ve tempo tutturdu.

"Efendim, babanız arıyor ve sizinle konuşmak istiyor" dedi Bay Crane.

Gözlerimi sımsıkı kapatıp Damon'a durmasını söylemek istedim ama orgazm yaklaşıyordu ve tek yapabileceğim tutunmaktı.

Crane'e, "Kapıyı izle" diye emretti. "Kimse içeri girmesin."

"Tamamdır efendim."

Crane buraya gelip buna tanıklık ediyorsa babası çok kızmış olmalıydı. Kahretsin.

Damon bir eliyle yüzümü, diğer eliyle vücudumu tuttu ve onun derinlere inip içimi doldurduğunu hissederken gözlerim yaşarmaya başladı. Ve sonra geldi.

"Damon" diye mırıldandım, göğsüm tekrar tekrar inip yükselirken.

"Bir daha söyle" diye hırladı.

Nefesim kesildi. "Damon."

"Seni kim sikiyor?"

Ah, Tanrım, geliyordum. "Damon Torrance" dedim nefes nefese.

Ve sonra vücudum sarsıldı, nefesimi tuttum ve donup kaldım, orgazm tüm vücudumda patlarken Damon'ın beni bitirmesine izin verdim.

Başım uçup gitti, tenimin altında bir sıcaklık oluştu ve o devam ettikçe vücudumun ıslandığını hissederek çığlık attım.

Bütün uzuvlarım zayıfladı ve yorgunluk bedenimi ele geçirirken düşecekmiş gibi hissettim.

Beni yere indirip ters çevirdi ve bölmenin içine itince memelerim şeffaf plastiğe bastırdı, bacaklarımı genişçe açarak arkadan içime itti.

Parmaklarını bacağımın iç kısmına bastırarak beni açık tuttu, diğer elini boynumun ön kısmına dolandı ve ağzıyla buluşacak şekilde geriye çekti.

Beni duvara bastırarak becerdi. "Benim" dedi dudaklarıma. "Bedenimi asla terk etme."

Boynumdaki eli aşağıya inerek mememi sıktı ve karnımı aşarak tekrar boynuma geldi ve beni sımsıkı tuttu.

"Bedenimi asla terk etme" dedi tekrar.

"Etmem" diye fısıldadım.

"Beni sevdiğini söyle."

Yutkundum, boğazım çok kuruydu.

"Beni sevdiğini söyle" diye ısrar etti.

"Seni seviyorum" dedim ona, bu kadar kolay söyleyebilmeme şaşırarak. "Seni seviyorum Damon."

Kollarını etrafıma doladı, beni sımsıkı tuttu, işte bu kadardı. Tam burada. Hissetmek istediğim her şey, bana dans etmekten daha fazla mutluluk verdi.

Damon hâlâ bir gün beni tekrar öpeceğine söz veren oğlandı ve ben hâlâ birlikte yarattığımız küçük özel dünyayı asla terk etmek istemeyen Winter.

Daha sonra beni kucağına alıp biraz daha öptü, sonra parktan çıkıp Bay Crane'in park ettiği otoparka ilerledik. Damon bana yırtık gömleğimi –ya da Rika'nın yırtık gömleğini– kapatmam için sweatshirt'ünü vermişti ve elimi tutarak beni kalabalığın, müziğin ve seslenmelerini duymazdan gelince bizi yalnız bırakacak kadar akıllı olan arkadaşlarının arasından geçirdi.

Arabaya yaklaştık, o kapıyı açık tutarken elime yağmur damlalarının çarptığını hissettim ve arabaya bindim.

Crane'e, "Sadece sür" dediğini duydum.

Gökgürültüsü tepemde çatırdayıp gökyüzünde yankılandı ve daha ağır damlalar arabanın tavanını döverken parktan heyecan dolu bağırışlar geldiğini duydum.

Arka koltuğa yanıma oturunca başımı onun kucağına koydum, gözlerim ağırlaştı ve bedenim o duvarda yaptıklarımızın ağrısını şimdiden hissetmeye başladı.

Bir elimi sweatshirt'ünün orta cebine sokunca külotumu buldum ve tatlı tatlı gülümsedim.

Orada zeminde bırakmadığına sevindim.

Bay Crane arabayı sürerken diğer elimi uzatıp tersini Damon'ın yanağında ve boynunda gezdirdim, kulağını okşadım.

Lastiklerin altında çakıllar çıtırdadıktan sonra yola çıkan arabada sallandık ve ardından pürüzsüz yolda gecenin geç saatinde ilerledik.

Onu sevdiğimi söylemiştim. Ama o bana ben de seni seviyorum diye karşılık vermemişti.

Sorun değildi. Henüz duymam gerekmiyordu. Gerçi bunu duymaya onun ihtiyacı var gibiydi. Çocukken ağaç evde olduğu gibi. Beni güvende ve yanında tutmak için ölüp bitiyordu.

Arkadaşlarından, sadece bana karşı bu kadar sahiplenici olmadığı izlenimini almıştı. İyi bir şey bulduğunda onu korumak için savaşıyordu.

Korkutucu olabilirdi.

Ama bu aynı zamanda neyin önemli olduğunu bildiği anlamına da geliyordu. Değer verdiklerini korumaya çalışıyordu. Eşine de bu kadar bağlı olur muydu?

Çocuklarına?

Ona dokunmaya devam ettim, teninin ve burada onunla yatmanın verdiği huzurun tadını çıkardım.

"Dövmen nedir?" diye sordum hemen, arkadaşımın fark ettiğini hatırlayarak.

Bir süre hiçbir şey söylemedi ya da nereden bildiğimi sormadı ama sonra cevap verdi: "Yitip giden bir kar tanesi."

Kaşlarımı kaldırdım. *Yitip giden...*

"Neden?" diye sordum.

"Walter de la Mare'in *Kış*'ı yüzünden" diye yumuşakça yanıtladı. "Ona yaptıklarımdan sonra bile hâlâ güzel olduğu için."

Ona. Bana. Kar tanesi kışı temsil ederdi.

Boğazım düğümlendi hem gülümsedim hem de gözlerim doldu. Bunu nasıl yapıyordu? Nasıl oluyor da her zaman kalbimi kırıyordu, özellikle de sevdiğim biçimde?

Aniden konuyu değiştirerek, "Keşke denizi görebilseydin" dedi. "Beyaz köpüklerdeki ay ve çırpıntılı dalgalar. İnce ay ışığının altındaki kara bulutlardan serpilen yağmur."

Onun gördüklerini hayalimde canlandırırken başıma gelenler ve artık göremediklerim yüzünden kendini suçlu hissedip hissetmediğini merak ettim.

"Duyuyorum" dedim ona kısık bir sesle etrafımdaki her şeyi dinlerken. "Çatıdaki damlalar yer yer daha ağır veya daha hafif çünkü ağaçlar bize çarpmadan bir kısmını yakalıyor." Boynunu okşadım, daha fazlasını dinlerken parmaklarımla kulak memesini buldum. "Neredeyse her dakika geçtiğimiz fırtına giderleri... Lastikler yeraltına akan suyun biriktiği yere vuruyor." Sonra gülümsedim ve ona şöyle dedim: "Ve öndeki iki sileceğin *We Will Rock You* ritmi, gidip gelerek âdeta 'sil, sil, SİL' sesi çıkarıyorlar." Şarkının ritmini ve sileceklerin onu andırmasını taklit ettim.

Kısık sesle güldüğünü duydum.

Devam ettim. "Bu gece hava rüzgârlı değil ama yağmur camlara çarptığında şiddetli bir ses çıkardığı için hız sınırını aştığını biliyorum." Dudaklarımı ıslattım, elinin saçlarıma gittiğini ve tekrar tekrar düzelttiğini hissettim. "Denizde, ormanda olduğundan daha fazla gök gürültüsü var" dedim kafamda daha fazla ses analiz ederek "ve bize yaklaşıyor."

Elimi aşağı indirip ikisini de ısınmak için tekrar cebime soktum.

"Dışarıda kıyamet koparken nasıl oluyor da" diye devam ettim, "burada kendimi bir battaniyeye sarılmış gibi hissediyorum: Sıcak, kuru ve güvende. Ve dışarıda yaşayan, nefes alan ve öfkelenen tüm dünya, bulunduğum yeri dünya içinde bir dünya gibi gösteriyor. Labirentteki bir çeşme gibi." Durup düşündüm: "Bir ev gibi."

Onunla her şey ev gibiydi.

"Görebildiğimden çok daha fazlasını duyuyorum" dedim fısıldayarak. "Şu an bunları duymamayı isteyeceğimi sanmıyorum."

Bir şeyleri görmeyi ve pek çok kişi gibi dünyadan keyif almayı özledim ama... aynı zamanda dünyayı artık çok daha farklı görüyordum. Bir güzelliğin yerini başka bir güzellik almıştı.

Bütün bu sesler bir ninni gibi gelince başımı yana yaslayıp gözlerimi kapattım ve yarın aramızda hiçbir şüphe olmayacağını ve bunun gibi çok an yaşayacağımızı umdum.

"Seni seviyorum" dedim tekrar ona uykuya dalmadan önce.

Sadece bilsin diye.

Ertesi sabah Damon'ın yatağında uyandım, çarşafların altında çıplaktım, dün geceye dair her şey yavaş yavaş aklıma geldi. Parti. Labirent. Arabadaki sürüş.

Eve döndükten sonra gece boyunca yataktaki büyük enerjisi.

Mutlu bir bitkinlikle ama uzun zamandır hissetmediğim kadar uyanık bir şekilde gülümsedim.

Uzandığımda onu yatakta hissetmedim. Çarşafına ve yastığına hafifçe vurunca bir kâğıt parçası buldum, kâğıt elimin altında kırıştı.

Bana not bırakacak kadar aptal değildi değil mi?

Elime alınca kâğıttaki küçük kabarıklıkları fark ettim ve avucumun içine koydum, parmaklarımı yükseltilmiş noktaların üzerinde gezdirdim ve Braille alfabesini anında tanıdım.

Hücrelerin üzerinde soldan sağa hareket ederek mesajı çözdüm.

Yatakta kal. Kahvaltı için döneceğim. Daha sonra kahvaltıdan sonra yemek yeriz.

Geri döneceği kahvaltının ben olduğumu fark edince keyifle güldüm.

Not: Telefonun komodinin üstünde.

Vücudumun her yerinin karıncalandığını hissederek yatağa geri yattım. Bana bir not yazmıştı. Daha önce hiç aşk mektubu almamıştım ve bu kesinlikle bir aşk mektubuydu.

Braille yazıcısı mı vardı sahiden? Etkileyici. Sesli kitaplar ve VoiceOver sayesinde artık Braille alfabesiyle pek bir şey okumuyorum ama ondan küçük notlar almak için bile olsa bayılmıştım.

Saat kaçtı? O kadar geç kalkmıştık ki henüz dönmediyse, hâlâ erken olmalıydı. Hiç uyumamış mıydı?

Telefonum çalınca uzanıp aldım, onun aradığını umdum.

"Alo?" diye yanıt verdim doğrulup, çarşafı etrafıma sardım.

"Winter?" dedi hemen Ethan. "Neler oluyor?"

Durdum, gülümsemem düştü. Neden beni arıyordu?

Bu fotoğraflar hakkında onunla konuşmak istiyordum ama henüz havamda değildim.

"Şu anda konuşamam" dedim ona. "Ama seni sonra ararım."

"Neden internette fotoğrafların var?" diye böğürerek sözümü kesti. "Onunla fotoğrafların var?"

"Neden bahsediyorsun?"

"Dün gece Geçmişe Dönüş'te!" diye bağırdı. "İkinizin öpüştüğü fotoğraflar var! İnsanlar fotoğraf çekmiş! Seni zorladı mı?"

Ne? Fotoğraflar... Ben...

Sonra Will'le dans ettiğimizi, Damon'ın arkamdan geldiğini hatırladım, sonra...

İnsanlar her yerdeydi. Etrafımızda.

Ve omuzlarım düştü.

Winter Ashby, Damon Torrance'ı yasal tecavüzden hapse gönderdi ama şimdi reşit haliyle onunla yatağa giriyor. İşte size bu sefer tamamen rızası olduğunun kanıtı.

"Nasıl bu kadar aptal olabildim?" diye mırıldandım.

Herkesin önünde.

Ama her türlü olacaktı bu değil mi? Burası küçük bir kasabaydı. İnsanlar elbet birlikte olduğumuzu anlayacaktı ve geçmişimiz yüzünden tepkilerle uğraşmak zorunda kalacaktık.

"Senin sorunun ne?" diye çocukmuşum gibi bağırdı. "İnsanların izlediğini biliyordun! Onu tecavüzden hapse gönderdin. İnsanların bunu unutacağı yok. Şimdi bir de onunla oynaşıyor musun sahiden? Nasıl gösteriyor seni biliyor musun?"

Bir yalancı gibi. Evet, beni nasıl gösterdiğini tam olarak biliyordum.

Bazen her şeyin kaydedilmediği ve dünyanın görmesi için yayınlanmadığı zamanların özlemini çekiyordum. Elbette beni nasıl gösterdiğini biliyordum.

Ve şimdi her zaman Damon'ın masum olduğunu savunanlar daha da cesaretlenecekti.

"Ne yaptığını biliyordu" diye devam etti Ethan. "Buna nasıl kandın? Neden sana dokunmasına izin verdin? Yine o olduğunu bilmiyor muydun yoksa?"

Artık sesindeki hayreti duyabiliyordum.

Yine.

"Kimileri ilk seferinde sana inanmaya razıydı ama şimdi..." dedi. "Seni iki kez kandırdığına asla inanmayacaklar. Zeki olduğunu biliyordum. Bu kadar aptal olduğunu düşünmemiştim."

Daha fazla dinlemeyi reddederek telefonu yüzüne kapattım. Yanlış bir şey yapmadım. Yanlış bir şey yapmadık.

Yıllar önce berbat bir başlangıç yapmıştık ve ikimiz de yıllarımızı bunun bedelini ödeyerek geçirmiştik ama yaşayacaklarımız vardı. Bunu istiyorduk.

Onu seviyordum.

Ve Damon dün gece bunu planlamamıştı. Fotoğraf çekeceklerini bilmiyordu. Bunu yapmazdı.

Ama bir yanım merak etti.

Bir yanım şüphelendi. Bunu yapmış olamazdı değil mi?

Beni sevdiğini söyledi mi? Bana söyletti. İki kere.

Neden ben de demedi?

Bölüm 25

Günümüz

Arka kapıdan girerken Mikhail takip etti, şişedeki suyun kalanını içip çöpe attım, ardından tabağına biraz mama koyup yeme izni verdikten sonra koridora ve girişe ilerledim.

Merdivenleri çıkarken tişörtümü burnuma götürdüm ve kokladım. Sigara ve talaş. Muhtemelen benim cildimde de vardı.

Eh, katlanmak zorunda kalacaktı.

Tişörtü kafamdan çıkarıp yatak odasına girdim ve yere fırlattım. "Kirliyim ve terliyim" dedim ayakkabılarımı fırlatırken "ama idare etmek zorundasın."

Işığı kapalı bırakarak yatağın ucuna dizimi koydum ve emekleyerek yukarı çıktım; ellerini tepesine sabitlemek ve sikilmek için yalvarıncaya kadar onu öpmek için can atıyordum.

Ama yatağın onun tarafına ulaştığımda boştu.

"Winter?" diye seslendim.

Yatağı yokladım ama onu bulamayınca uzanıp lambayı açtım.

Burada değildi. Çarşaflar burulmuştu ve hâlâ sıcaktı.

"Winter?" diye daha yüksek sesle bağırdım.

Lanet olsun kızım...

Yataktan kalkıp banyoya ve giyinme odasına gittiğimde ikisinin de boş olduğunu gördüm. Odadan çıkıp yatak odasına gittim ve kapıyı açtım ama o da orada değildi. Kalbim daha da hızlı atmaya başladı ve sinirlerimi kontrol altında tutmak için ağzımın kenarını ısırdım.

Belki balo salonundaydı.

Korkuluklara yürüdüm, merdivenlerden aşağı inmek üzereydim ki Crane'in girişte hareket ettiğini gördüm.

"Nerede?" diyerek yanıt istedim.

Durup başını kaldırdı ve gözlerimle buluştu.

Ama sonra gözlerini tekrar indirdi.

"Lanet olsun, nerede?" diye çıkıştım.

"Bir araba aldı" dedi bana gönülsüzce. "St. Killian'a gideceğini ve birkaç gün içinde döneceğini söyledi."

"Sen de gitmesine izin mi verdin?"

Ağzını kapatıp gözlerimden kaçtı. Madem kafasına göre gelip gitmesine izin verecekti, neden ekstra güvenlik tuttum ki?

"Onun bir mahkûm olduğu izlenimine kapılmadım efendim" dedi.

"Gideceğini bana söylemediğin için kafandan dondurma yiyebileceğimi düşündün mü peki?"

Dudaklarını sıktı.

"Üzgün müydü?" diye sordum. *En azından bunu biliyor musun?*

"Canı sıkkın görünüyordu, evet" diye yanıtladı. "Sadece düşünecek biraz alana sahip olmak istediğini söyledi."

Düşünmek.

Burun kemerimi sıktım. Kadınlar düşündüğünde işler istediğim gibi gitmezdi.

Ne yapıyordu böyle? Rika'nın bana yapmamı söylediği şeyi yaptım. Neredeyse. Bir şey üzerinde çalıştım. Bir ekip getirdim, o pis fıskiyeyi yıktıktan sonra benim tasarlayıp planladığım çeşme labirentini iki gün boyunca gece gündüz çalışarak, o bulsun, incelesin ve sevsin diye inşa etmiştik.

Dün gece Koy'da olacağı mesajını almak beni umutlandırdı ama hiçbir şey beni yaşananlara hazırlamadı. Ortaya çıktığımda

hazırdı ve ilk defa, hiçbir numara veya kavga olmadan ona dokunmama izin verdi.

İnanılmazdı ve kısa bir süreliğine çocukluğumuza döndük ve aradaki zaman hiç yaşanmamıştı. Bizden başka hiçbir şey yoktu, özellikle de aradaki saçmalıklar.

Bir nevi randevuydu bu. Elbiselerini üstünde tuttum. Çoğunu.

Ama büyünün etkisi ne zaman kaybolsa bütün o saçmalıkların kafasına geri dönmesine izin veriyordu ve ben de onu kaybetmekten bıkmaya başlamıştım.

Beni sevse de sevmese de.

Ama giderek netleşiyordu. Beni istemiyordu.

"Efendim?" diye seslendi endişeyle Crane.

Başımı kaldırdığımda kapı açıldı ve kimisini daha önce gördüğüm kimisini görmediğim takım elbiseler içinde, kimi eldivenli birkaç adam içeri girdi.

İç çekip gözlerimi kapattım. "Siktir" dedim usulca.

Siyah bir takım elbise ve gri bir gömlek içindeki babam eşiği aştı, koyu gözleri yukarıya bakıp beni anında buldu.

Dün gece bana ulaşmaya çalışmıştı ama ben onu başımdan savmıştım. Her zaman tasmamı uzun tutardı ama çektiğinde fena can yakardı.

"Ne istiyorsun?" diye sordum merdivenlerden inerken.

"Umurunda mı?" diye cevapladı. Ve sonra etrafına baktı. "Karın nerede?"

Gözlerini yakaladım. Babamın gücü yaşlandıkça azalmamıştı. Saçlarına gri düşse, teni gittikçe buruşsa ve yıllardır puro içtiği için sesi hırıltılı çıksa da iştahı hâlâ sağlamdı.

Her şeye.

Özellikle kendi alanındaki her şeyin kontrolünü elinde tutmak konusunda.

Ne yazık ki hiçbir zaman plana uymadım ve uymayacaktım. Ben ondan daha iyi biri olmasam da aynı değildik.

Bir dakika daha bekledi ama ben cevap vermeyince, Ari'nin burada olmadığını ve torunları üzerinde çalışılmadığını anladı, çenesini sıkıp beni işaret etti.

"Alın onu" dedi adamlarına.

Ne?

Hızla üstüme gelip kollarımdan tuttular, parmaklarını omuzlarıma geçirdiler ve ben de hırlayıp onları fırlatarak debelendim. "Çekilin lan üstümden!"

Birini göğsünden iterek ellerinden kurtuldum. "Orospu çocuğu!" diye bağırdım.

Biri yine bileğimden tuttu. Çekip kurtuldum ve bir yumruk attım ama arkadan daha fazlası geldi ve zaten geri çekilmiş olan, kızgın ve çaresiz görünen Bay Crane'e baktım.

Güvenliğin parasını Gabriel ödüyordu. Her şeyin parasını ödüyordu. Kendi ekibim bir şeyler yapmak istese de yapmazlardı.

Dizlerimin arkası tekmelendi, bacaklarım büküldü ve dermanım kesilince yere düştüm. Üç adam beni yere yatırıp dizlerime bastırdı ve biri ensemden tuttu.

Babam önümde çömeldi.

"Peki zihninle oynayıp duran küçük kaltak nerede?" diye sordu. "Nerede?"

Winter.

Aniden artık burada olmadığı için memnundum. Michael ve Rika, Gabriel'in dengi değildi ama ben yanında yokken en çok onların yanında güvendeydi.

"Harika bir hayatın olacaktı" dedi Gabriel bana. "İsteyebileceğin kadar para ve am. Tek yapman gereken basit bir talimatı takip etmekti." Sesi ürkütücü derecede sakindi. "Üstelik çok zor da değildi."

Ayağa kalktı ve birisi bileklerimi arkamda kıvırınca omuzlarımdaki kaslar gerildi.

"Götünü yıllar önce Karakilise'ye[4] göndermeliydim" dedi. "Yine de seni kilit altına alabiliriz değil mi? Düşünüp taşınman için biraz zaman verebiliriz."

Sonra eli yüzüme yapıştı; acı, çok alışık olduğum bir histi. Dişlerimi gıcırdattım.

4 Seride itibarlı ailelerin yaramaz çocuklarını uslanmaları için gönderdiği uzak bir yer. (ç. n.)

"Ve benim dünya kadar zamanım var" diye tehdit etti.

Hayır.

Bu da ne demekti be?

"Belki birkaç hafta sonra aklın başına gelir" diye mırıldandı. Sonra adamlarına, "Onu getirin" dedi.

Birkaç hafta. Bu da ne demekti?

Beni ayaklarım çıplak ve üstsüz olarak ayağa kaldırdılar ve bileklerimi arkamda kablo bağıyla tutturdular.

Herkes dışarı çıkmaya başlayınca Crane'e baktım, çenemi salladım. Winter'dan ve köpekten bahsettiğimi ve bazı şeyleri halletmesi gerektiğini anladığını biliyordum.

Ama herkes gittiğinde arkamdaki adam bir kolunu boynuma dolayıp kulağıma fısıldadı:

"Göze göz, orospu çocuğu" dedi.

Ve sonra bir tür küçük bıçak etimi dedi ve kaburgalarıma bir ağrı saplandı.

İnledim, hemen kanın damladığını hissettim ve omzumun üzerinden bir bakış fırlatıp bunu yapan pisliği gördüm.

Miles Anderson.

Winter'ın on altı yaşındayken arabasına bindiği adam. Benimle aynı Şeytan Gecesi'nde Rika'ya saldıran adam.

Siktir. Artık babam için mi çalışıyordu?

"Birkaç hafta" dedi yalandan yakınarak, "onu bulup biraz eğlenmemiz için fazlasıyla yeterli bir süre."

Debelendim, tenim acıyla yanarken hırladım.

"Son birkaç haftadır onunla uğraşmak eğlenceliydi" dedi. "Zaten Gabriel'in bize izin vermesini bekliyorduk."

"Orospu çocuğu" diye mırıldandım öfkeyle.

Sinema tuvaletinde onu mıncıklayan oydu. O sabah gizlice eve giren de o ve arkadaşlarıydı.

Yıllar yıllar önce orospu çocuğunun kafatasından bir dişten çok daha fazlasını almalıydık.

Ama daha ben kavga etmeye fırsat bulamadan yanıma geldi ve dizini karnıma geçirdi, iki büklüm oldum ve nefes almak için öksürdüm. Ağzıma bir şey tıktı, beni itip kakarak kapıdan çıkardı

ve elinden kurtulmaya çalışırken SUV'lerden birinin arkasına tıkıldım ama her hareket ettiğimde acı bedenime hücum ediyordu.

İronik olan aynı taraftımdan ilk kez bıçaklanmamıştım. Ancak bu daha derindi.

Öksürerek yere düştüm ve babamı aradım ama başka bir arabada olmalıydı.

SUV harekete geçerken Michael ve Rika'nın başarılı olması için dua ettim.

Onu güvende tutun. Onu yalnız bırakmayın.

Eski yatak odamın etrafında tökezleyerek dolaştım, perdeleri açtım ve dışarıya baktım. Pencereleri açmaya çalıştım ama sürgüyle kapatılmışlardı.

Lanet pislik. Kaç yaşındaydım? On mu?

Babamın evinin önündeki garaj yolu elektrikli lambalar ve ara sıra gelip giden arabaların farlarıyla aydınlanıyordu ve etrafta siyah takım elbiseli adamlar devriye geziyordu. Ağaç hattının içinde olanların el fenerleri vardı ama hepsinin elinde bir telsiz olduğundan emindim.

Camı kırsam bile fazla uzaklaşamazdım. Yine de Anderson'ın beni arkadan bıçaklamak için bir şans daha isteyeceğinden emindim.

Şerefsizin attığı çizikten el havlusunu çekince kumaşın yine ıslandığını gördüm. Bu üçüncü havluydu. Hâlâ kanıyordu.

Uzun bir nefes verdim, sıcaklık tenime yayılırken ensemdeki tüyler diken diken oldu. Zeminde duran bir sandığı tekmeleyerek pencereden uzaklaştım.

"Siktir" diye homurdandım, havluyu bir yere fırlattım ve şifonyerden bir tişört alıp üzerime geçirdim.

Buradan çıkmalıydım. Çok geç olmadan, enerjim tükenmeden. Bütün gün bana yemek vermemişlerdi ve kimse beni kontrol etmeye gelmemişti. Ancak kapımın önünde korumaların olduğunu biliyordum. Daha önce ayrılmaya çalıştığım anda durduruldum.

Onlara yaramın kanadığını söylemeliyim. Babam bana doktor ayarlardı.

Hizaya gelip Arion'i eve getirdiğimde, koca rolünü oynadığımda ve onun için çalıştığımda.

Başımı iki yana salladım. *Sikerler.*

İçeride o varken burayı yakıp kül edecektim. Şansı yaver giderse.

Kimse Winter'a ulaşmadan buradan çıkmam gerekiyordu. Onu güvende tutabilecek tek kişi bendim.

Görüşümdeki lekeleri göz kırparak sildikten sonra banyoya ilerledim ve lavabonun üzerindeki gümüş çerçeveli aynaya yumruğumu geçirdim. Lavaboya cam parçaları döküldü ve bir bez alıp bir cam parçasının etrafına sarıp kapıma yöneldim.

Ama tökezledim, oda fırıl fırıl döndü.

"Ne oluyor be?" dedim sabırsızlıkla dişlerimi gıcırtarak.

Yara dayanılabilir düzeydeydi ama alnımı ter kapladı ve midem bulandı. Uzun ve sert bir şekilde göz kırptım ama gözlerimi her açtığımda oda daha da kararıyordu, bir tünelin derinliklerine iniyordum âdeta, ucundaki ışık gittikçe küçülüyordu. Kan yavaşça siyah tişörtümden ve pantolonumdan aşağıya sızdı.

Kahretsin, bu hiç iyi değildi. Yemeğe ihtiyacım vardı. Veya su. Ve acı çok sinir bozucuydu.

Gözlerimi ovuşturdum ama kapıya hareket etmek yerine yatağıma çöktüm ve başımın geriye düşmesine izin verdim.

Serin yorgan cennet gibi geldi ve nefesimi yavaşlatmaya çalışarak bir bacağımı yukarı kaldırdım.

Bir dakika. Sadece bir dakika dinlenmem lazım.

Uyuya mı kaldım ya da ne kadar süre uyudum emin değildim ama gözlerimi irkilerek açtım, oda zifiri karanlıktı ve üzerimde bir vücut vardı.

"Şişşt" dedi gölge, eliyle ağzımı kapatarak.

Ne? Bu kimdi?

Uzanıp onu tuttum ve ellerimdeki saçları ile kafasının hissini tanıdım.

Of, aman Tanrım. Şaka mı bu?

"Winter?" dedim şaşkınlıkla. "Neler oluyor?"

"Şişşt" diye tısladı, elini daha sert bastırarak. "Çok sessiz ol. Kapının hemen dışındalar."

Beni mi kurtarıyordu?

"Buraya nasıl geldin?" diye sordum.

Üzerime oturdu, diziyle yarama bastırdı ama umursamadım. Onu kollarıma aldım ve dudaklarından, alnından, yanağından öptüm...

Ama sonra onu biraz sarstım. "Hey, beni terk ettin" diye çıkıştım.

"Hemen geri döndüm" dedi elleri benimkilerin üzerinde. "Özür dilerim. Michael beni geri getiriyordu ki kaçırıldığını gördük."

Üzerimden kalkıp ellerini üstüme koyup kalkmama yardım etti.

"Sen..." Durdu, kıyafetlerimi yokladı. "Bu ıslak. Kanıyor mu?"

"İçeriye nasıl girdin?" diye sordum sorusunu duymazdan gelerek ve ağrıya karşı dişlerimi gıcırdatarak yataktan kalkarken.

"Olanları görünce herkesi topladık. Banks bize bodrumdan tavan arasına uzanan duvarda geçilecek kadar alan olduğunu söyledi." Kolumu tuttu. "Aşağıda Michael ve Kai ile babanın dikkatini dağıtıyor."

"Çatı katı çatının karşısında." Artık onun içeri nasıl girdiğini bildiğim için bizi banyoya götürdüm. "Çatıya mı tırmandın?"

Tanrım, sikeyim. Ben de ona babamdan önce ulaşabilecek miyim diye endişeleniyordum.

Ölebilirdi. Nasıl onu getirecek kadar aptal davranmışlardı?

"Rika banyonun penceresinin önünde" dedi kısık bir sesle. "Artık susar mısın?"

Peki. Zaten buradaydı. Olan olmuştu. Onlarla sonra ilgilenirdim.

Banyoya yürüyüp arkamdaki yatak odamın kapısına bir göz attım, kapının hâlâ kapalı olduğundan ve kimsenin bizi görmediğinden emin oldum.

Tuvaletin tepesine adım attığımda küçük pencerenin zaten açıldığını ve Rika'nın çatıda çömelmiş beklediğini gördüm.

Will neredeydi? Neden bunu kızlar yapıyordu?

Kai'ın Banks'i babamla yalnız bırakmak istememesini anlayabiliyordum ama Michael ve Will neredeydi?

Geri adım attım ve Winter'ı kaldırdım, yan tarafımdaki kesik yanıyordu ama onu pencereden içeri yönlendirdim, Rika kollarından tutup onu yukarı çekti.

Kısa, sığ nefesler alıp tekrar artan mide bulantısını hafifletmeye çalıştım. Lanet olsun, dikiş atılması gerekiyordu. Kahretsin. Bunun için zamanımız yoktu.

Tekrar tuvalete zıplayıp ayağımı duvara dayadım ve yukarı sıçradım, dirseklerimi pencere pervazına gömdüm ve kendimi kollarımla öne çekerek yukarı ve dışarı çıktım.

"İyi misin?" diye sordu Rika.

"Sadece git."

Zorla nefes alıp verirken Winter'a talimat fısıldamasını duydum, ardından ikisi de çıkıntıyı bulup üstünden tavan arası penceresine girdi.

Bacağım kandan ıslanmıştı ama gece havası tenimi soğutarak beni serinletti ve uyandırdı.

Yakınlarda kesinlikle bir arabaları vardı. Sadece beş dakika daha. Dinlenecektim.

Çatıda eğilerek onları takip ettim, yuvarlak tavan arası penceresine girdim, içeri düştüm ve yere yığıldım.

Winter yanıma gelip yüzüme dokundu.

Oda karanlıktı ama ay ışığı içeriyi giriyordu ve yukarı baktığımda sadece Rika'yı değil Alex'in de orada durduğunu ve üç kadının da bana baktığını gördüm.

"Benimle dalga mı geçiyorsunuz?" Sızlandım, yanımı tuttum ve ayaklarımı altıma almaya çalıştım.

"Kıçını kurtaran üç kadına böyle mi teşekkür ediyorsun?" dedi Rika, fazlasıyla eğlenmiş gibi görünerek.

Sonra Alex çenesini bana uzatarak, "Baban kim?" diye alay etti.

Winter alayla homurdandı ve ben de ayağa kalkarken yüzüme bir hırlama yerleştirdim. "Beni buradan çıkarın" dedim onlara. "Ve Tanrı aşkına bundan kimseye bahsetmeyin."

Kızlar güldü ve Banks'le benim ister eğlenmek ister şaka olsun diye evin içinde gizlice dolaşmak için kullanarak büyüdüğümüz duvardaki panelden ilerledi, tahta kirişlerden aşağı inerek yolu gösterdi.

Önce Rika ve Alex gittiler, sonra Winter ve ardından ben. Duvarların arasından aşağıya ilerledik, katlardan aşağı inerken karşı

taraftan belli belirsiz sesler duyduk ve artık neden kızların gönderildiğini biraz anladım. Artık büyüdüğüm için burası çok daha dar bir alandı. Bizi bulmasını istemediğimiz herkes yalnızca bir tahta parçası ve bir duvar kâğıdı uzağımızda olduğundan, yavaş ve sessizce gidiyorduk.

En aşağına vardığımızdan mahzenin duvarlarını oluşturan kayaların arasındaki delikten içeri adım attım ve Winter'ı buradan çıkarmak için sahip olduğum her kas ve kararlılığı topladım ki ilerleyip arabaya ulaşabileyim.

Bir telefonun titrediğini duydum ve bir mesaja bakan Rika'nın yüzü aydınlandı.

"Tamam, şimdi" dedi ve bize baktı.

Ne?

Ama soracak vaktim olmadı çünkü merdivenleri koşarak çıktı ve bodrum kapılarından içeri girdi; Alex, Winter ve ben de hızla onu takip ettik.

Bizim için park edilmiş siyah SUV'nin yolcu koltuğuna atlarken Alex arka kapıyı açıp içeri girdi ve Winter ile ben de aynısını yaptık.

Alex bir koltuğa oturuyordu, Winter ve ben en arkadaki arka koltuğa geçtik.

Arabayı kimin kullandığını görecek vaktim olmadan kendimi bıraktım ve Winter'a geri düştüm, o da geriye yaslanıp kollarını bana doladı.

"Hızlan, hızlan, hızlan" dediğini duydum Rika'nın birisine. "Banks'e mesaj atıp oradan çıkmalarını söyleyeceğim."

Arabayı kim kullanıyorsa, giriş kapısı yerine geriye fırladı ve araba yerde zıplayıp muhtemelen ağaçlardan kaçınmak için soldan sağa dönerken ben de tutundum. Arka çıkışa gidiyor olmalıydık.

Winter'ın göğsü sırtımda kalkıp iniyordu ama sanki hiçbir şeyin canımı yakmasına izin vermeyecekmişçesine beni sımsıkı tuttu.

Gözlerimi kapattım, altımızdaki araziye kulak kabarttım ve nihayet güvenli olduğunu anlamak için onun gibi dinledim.

Araba engebeli arazide sallandı, yapraklar lastikler yüzünden savruldu ama onu takip eden bir motor sesi, bağırış ya da alarm duymadım. Şu âna kadar fark edilmeden ilerlemiştik.

Banks'in babamın dikkatini dağıtmak için ne yaptığını ya da ne yapmayı kabul ettiğini bilmiyordum ama onun hemen oradan çıkmasını istedim.

Winter'ın hiç gelmemesi gerekirdi. Bu durumdan canlı çıkacağımızı düşünmek delilikti.

Neden geldi ki?

Beni kızdırıyordu. Bir dakika bana bağırıyor, sonra üstüme atlıyordu, bu sabah da kaçmıştı ve şimdi o buradaydı. Yarın daha fazla alana ihtiyacı olduğuna mı karar verecekti?

Asfalt bir yola çıktık, dönüp ilerledik ve araba sessizleştikçe ve motor uğuldamaya başlayınca biraz daha rahat nefes almaya başladım.

"Beni bıraktın" dedim, bana arkadan sarılmış ve çenesini omzuma dayamıştı. "Bunu herkes hep yapıyor."

"Düşünmeye ihtiyacım vardı."

"Düşün" diye tekrarladım başımı sallayarak. "Siktir git bebeğim. Dün gece mükemmeldi. Hiçbir sorun yoktu."

Arkasına uzanıp saçlarını karıştırdım.

"Yine yapacaksın" dedim elimi indirerek. "Beni orada bırakmalıydın. Neden bırakmadın?"

Sessiz kaldı, sözlerini bulurken yanağıyla benimkisini okşadı. "Çünkü seni görme umuduyla beklediğim bir hayattan korkuyorum."

Sustum, ne demek istediğini anında anladım. Geriye dönüp baktığımda ben de hep aynısını hissetmiştim. Birlikte olsak da olmasak da onu istiyordum ve her zaman da isteyecektim.

"Ama sonsuza kadar saklanamayız Damon" dedi. "Labirentlerimizde, çeşmelerimizde, ağaç evlerimizde... Dünyada başka insanlarla birlikte yaşıyoruz ve kendime saygı duymak istiyorum. Benim sadece... düşünmeye ihtiyacım vardı."

"*Onların* sana saygı duymasını istiyorsun" diye karşılık verdim.

Konu insanların bizim hakkımızda söyleyecekleriyle ilgiliydi. Hapse gönderdiği adama âşık olduğu için artık ona güvenmeyeceklerini düşünüyordu.

"İnsanlar kör olduğum için aptal olduğumu sanıyor" dedi. "Bana çocukmuşum gibi davranıyorlar. Yetenekli olduğumu kanıtlamak istiyorum. Birey olduğumu."

"Güçlü olmalıydın" diye yanıtladım, parmaklarım birdenbire donarken. "Bu dünyanın ne kadar aşağılık bir pislik olabileceğini bilen biri varsa o da bizdik. Ama benim ihtiyacım olan tek şey sendin ve senin de ihtiyacın olan tek şey bendim ve gerisini siktir et gitsin. Başarırdık. Kazanırdık."

"Geri döndüm" dedi tekrar. "On beş dakikadır yoktum. Hemen döndüm." Şakaklarımı öptü. "Ve kazanacağız. Yapacağız."

Elbette. Belki.

"Tamamdır, arkada Banks ve bizim çocuklar var" dediğini duydum Rika'nın ve arka camdan takipteki farları gördüm. "Gabriel çözene kadar yaklaşık üç saniyemiz daha var."

Gözlerim yeniden ağırlaştı ve kalbim kulaklarımda atmaya başladı. Pek iyi değildim.

Yutkundum. "Bazen Michael'ın evinde büyüseydim nasıl olurdum diye merak ediyorum. Veya Kai'nınki."

Biraz güldü. "Onlar gibi olmazdın."

"Muhtemelen" diye onayladım. "İnsanlar dış ve iç etkilerin bir karışımıdır ve bunların hepsi kontrol edilemez. Bazen, sadece bazen, biz olduğumuz kişiyizdir. Denizde bile yılan yılandır."

"Bir aslan, bir aslan" diye ekledi sesinde bir gülümsemeyle.

Gömleğimin altındaki yaradan kan damlıyordu.

"Seni St. Killian's'a götürmeliydim" dedim ona. "Yeraltı mezarlarında bir oda var."

Dinlediğinden emin olmak için sustum.

"Merdivenler bitince sola dön ve devam et" diye talimat verdim, onun kafasında haritasını çıkardığını biliyordum. "Solundan bir hava akımı hissettiğinde bir koridora giriyorsun ve sağa dönüyorsun. Dördüncü kapıyı hissedene kadar elinizi sağ duvar boyunca sürükle, sonra oraya gir. Kilisenin yukarısındaki tepelerde eriyen kar suyu zeminden çıkarak küçük bir şelale gibi duvarlardan dökülüyor." Kollarım artık onu tutamadığı için düşmeye başladı. "Islak kayanın kokusunu alabiliyorsun ve suyun kuyuya akmadan önce biriktiği küçük bir havuz var. Havuzda alabileceğin bir şey var. Sana ait, sakladığım bir şey. Unuttuğun bir şey."

Bir süre bekledi, muhtemelen düşünüyordu.

"Hiçbir eksiğim yok" diye beni bilgilendirdi. "Unuttuğum hiçbir şey yok Damon."

Gözlerimi kapattım. "Unuttuğun o kadar çok şey var ki bebeğim."

Elini hareket ettirdi ve iç çekti. "Bu nedir?" Nefes nefeseydi, korku boğazını doldurmuştu. "Damon, ne oldu? Yaralı mısın?"

Gömleğimi kaldırıp yarama dokundu. Homurdandım. Tanrım, artık yanıyordu âdeta.

Hızla nefes alıp vermeye başladı. "Will, hastaneye git! Yaralı!"

"Ne?" diye bağırdı Will.

Arabayı kullanıyor olmalıydı.

"Telefonunun fenerini aç" dedi Rika birisine. "Yaraya bak."

Gözlerimi kapalı tuttum ama üzerime parlak bir ışık parladığında irkildim.

"Aman Tanrım" dedi Alex. Küfretti. "Her tarafı kan. Damon, ne zamandır kanıyor?"

Sadece homurdandım, sesleri zayıflıyordu.

"Will, gazla" diye Rika'nın bağırdığını duydum. "Gaza bas. Acele et."

"Lanet Miles Anderson" diye homurdandım nefesimin altından. "O şerefsizi öldürmeliyiz."

Bu gerçekten günümü mahvedecekti.

"Neden bana söylemedin?" diye kulağıma bağırdı Winter.

"Sorun yok" diyerek ona yaslandım, kolları hâlâ etrafımdaydı. "Burada mutlu bir şekilde ölebilirim."

"Ölmüyorsun" diye itiraz etti Winter. "Daha beni sevdiğini bile söylemedin."

Ah, evet.

"Bir gün" diye alay ettim.

"Damon uyan." Beni sarstı. "Hadi ama bunu yapıyoruz değil mi? Biz âşığız. Bunu başaracağız."

Sanki ben dinliyormuşum da aslında burada değilmişim gibi sesleri azaldı ve hayatımda ilk kez tüm vücudum rahatladı. Yani tamamen rahatladım.

"İyi olacak mı?" diyen Winter'ın ağladığını duydum. "Lütfen Will, acele et! Lütfen var artık."

"Neredeyse vardığımızı bildirmek için acil servisi arıyorum" dedi Rika.

Winter'ın vücudu altımda titriyordu ama kahretsin gram kıpırdamak istemedim. Vücudumun teslim olmasına izin verdim –düştü, düştü, düştü– ve elimden geldiğince tadını çıkardım çünkü bunun ne kadar süreceğini kim bilirdi. Eğer Anderson'ın utanç verici çakı yarasından ölmezsem şüphesiz daha fazla alan edinmek için tekrar benden kaçacaktı.

Düşünmeye ihtiyacım var, demişti.

Dün gece aletim dört kez içine girdi. Şimdi mi düşünmeye ihtiyacın olduğu aklına geldi? Gerçekten?

Bölüm 26

Günümüz

Hemşire odasındaki hoparlörlerden durmadan çağrı yankılanırken ve ayakkabılar linolyum zeminde gıcırdarken ben duvara yaslanmış şekilde durdum. TV'de bir haber kanalı açıktı, ellerimi ovuşturduğumda kurumuş kanın artık tenimi pütür pütür yaptığını hissettim.

Unuttuğun o kadar çok şey var ki.

Neyi unutuyordum?

Neyi almamı istiyordu?

Bana bir şey miras bırakıyor gibi söylemişti bunu. Bunun için geri dönmeyecekmiş gibi.

İğneler boğazıma battı ama onları yutkundum.

Öylece kan kaybından ölecek miydi? Gururunu bir yana bırakıp yardım isteyemediği için?

İnanılmaz biriydi. Kaçığın tekiydi.

Ve zihnimin ücra bir köşesinde kendime şunu itiraf ettim: Beni terk edecekti. Öylece mücadele etmeyi bırakacaktı.

Onun için bir lanet gözyaşı daha dökmeyi reddederek çenemi sıktım.

Banks ve Rika ortalıkta dolaşıyor, kanlı kıyafetlerimi çıkarabilmem için bana kahve ya da önlük bulmamı teklif ediyordu ama ben bu noktaya saplanıp kalmıştım, doktor ya da hemşirenin gelip bize neler olduğunu anlatmasını bekliyordum.

Kai ve Will de gelmişlerdi ve aklıma ablamı arayıp kocasının acil serviste olduğunu haber vermek geldi ama bu geçici düşünce geldiği gibi gitti. Onu burada istemezdi ve onun tek endişeleneceği öldüğünde de nafakasını alıp alamayacağı olurdu.

Kapıların açılıp kapandığını duydum ve aniden insanların etrafımı sardığını hissettim.

Bir kadın bize, "Çok kan kaybetti" dedi. "Şu anda doktor yarayı kapatmaya çalışıyor ama Bay Torrance'ın kana ihtiyacı var. B Negatif stokumuzu tükettik ama bu daha nadir görülen kan gruplarından biri ve ona yalnızca diğer B veya O Negatiflerden kan nakli yapılabilir."

O Negatif olduğum için elenmiştim.

"Meridian City'deki bir hastaneden daha fazlasını istemek zorunda kaldık" dedi bize. "Umarım yakında burada olur."

"Banks?" diye konuştu Will. "0 Negatif değil miydin sen? Geçen yaz hepimiz kan şeyini yaptık. Senden kan alabilir."

Oh, güzel. Biraz daha rahat nefes almaya başladım ama bir süre bir şey söylemeyince yeniden endişelenmeye başladım.

"Şey... evet" diye kekeledi sonunda "ama ben... kan verebileceğimi sanmıyorum."

"Nedenmiş?" diye zorladı Will.

Kısık sesle güldü. "Ben... şey... hamileyim."

Herkes sustu ama ben bu ironiye biraz gülümsemeden edemedim.

Damon Dayı. Eğlenceli olacaktı.

"Sana söylemenin bir yolunu bulmaya çalışıyordum" dedi kocasına sanırım. "Özel bir yol. Böyle olduğu için üzgünüm."

"Evet, üzgünüm" diye ekledi Will ve bu ani duyurunun bir nevi kendi hatası olduğunu fark ederek boğazını temizledi.

Hışırtılar, biraz öpüşme ve anlayamadığım birkaç fısıldanan sözcük duyuldu.

"Tamam, peki..." diye hemşire tekrar araya girdi. "İhtiyacımız olan kanı bulacağız. Endişelenmeyin."

"Ben B Negatif'im" dedi birisi ve onun Rika olduğunu fark ettim.

Sesi, yapmak istediğimden tam emin olmadığım bir şeyi kabul etmek zorunda kaldığımda çıkardığıma benziyordu.

"Ah, harika" diye cıvıldadı hemşire. "O halde benimle gel."

Banks ayrılırken, "Teşekkürler, Rika" diye seslendi.

Derin bir nefes aldım, biraz rahatladım ama yine de yerimden kıpırdamadım.

"Özür dilerim" dediğini duydum Banks'in.

"Neden özür diliyorsun?" diye sesinde bir gülümsemeyle sordu Kai. "Bu harika bir sürpriz. Ailem çok sevinecek."

"Bunu bu şekilde öğrenmeni istemedim" diye açıkladı.

"Peki, bu senin için sorun değil mi? Hazır mısın?"

"Olacağımı düşünmemiştim" diye yanıtladı. "Çocuk istediğimden emin değildim ama pazartesi öğrendiğimden beri sadece..."

Kıkırdadı ve sonra bir sıçrama ve zorlukla duyulabilen küçük bir ciyaklama duydum.

"Bu kadar çok gülümsemene şaşmamalı" dedi Kai. "Ben de benim yüzümden olduğunu sandım."

"Eh, teknik olarak öyle."

Kai genizden güldü. "Dört gözle bekleyeceğimiz çok şey var."

"Hadi oturalım" diye fısıldadı.

Ellerimin kanla kaplı olduğunu unutarak gözlerimi ovuşturdum. Kahretsin. Gidip temizlenmem gerekiyordu.

Hareket etmeye başladım ama sonra Kai'ın sesini duydum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu ve ben de benimle konuştuğunu düşünerek durdum.

Ama cevabı veren Will oldu: "B Negatif'in nadir bir kan grubu olduğunu söyledi. Bu web sitesine göre aslında ülkedeki en nadir ikinci tür. Nüfusun yalnızca yüzde 2'sinde varmış."

Telefonundan istatistiklere bakıyor olmalıydı.

"Ne olmuş?" dedi Kai.

"Yani Damon ve Rika'nın aynı, nadir kan grubunu paylaşması biraz fazla ilginç değil mi?"

Gözlerimi devirdim.

Of, yeter.

Duvarı takip ederek aşağı ilerledim ve Banks'in bana buradan birkaç kapı ötede olduğunu söylediği tuvaleti Braille tabelalarını okuyarak buldum.

Bu ekipte durmadan bir şeyler oluyordu ve şimdilik kendi payıma düşen dramalardan daha fazlası olmadan gayet iyiydim.

Bu onlarda kalabilirdi.

Bölüm 27

Günümüz

"Winter?" diye mırıldandım, karanlıkta onu ararken onu hissediyor ve her yerde onun kokusunu alıyordum.

Hiçbir şey göremiyordum ve ve gözlerimi açamıyordum, yatakta kıpırdandım.

Yüce İsa. Her şey o kadar ağırdı ki.

"Şişşh..." dedi bir ses. "İyi olacaksın. Sadece gözlerini kapat ve dinlen. Güvendesin."

Elleri ateşimi ölçer gibi yüzüme ve alnıma dokundu ve teninin sıcaklığı bir rüya gibiydi. İlk kez Winter'la duşa girmişim gibi hissettim. Huzurlu.

"Ellerin sıcak" dedim, o kadar güçsüzdüm ki elimi onunkinin üstüne koyup yüzümde tutarken yutkunamadım bile. "Gerçekten başım dönüyor. Kıpırdama, tamam mı? Sadece kal." Hafif bir nefes aldım. "Sadece kal."

Alnıma bir öpücük kondurdu. "Her zaman buradaydım" diye fısıldadı.

Tekrar uyandığımda birkaç dakika sürse de gözlerimi açtım, uyuşukluğun geçmesi neredeyse sonsuza kadar sürdü.

Bu bir rüya mıydı? Winter neredeydi?

Ellerimi altıma koydum ve tüm gücümü kullanarak ve yan tarafımda keskin bir acı hissederek yatakta doğruldum.

Of, siktir. Öksürdüm, gövdemin yan tarafındaki bandajlara dokununca hastane önlüğümün belime kadar indiğini fark ettim. Elime bir serum takılmıştı ve göğsüme iki kalp monitörü bağlanmıştı.

Boynum ağrıyordu, başım ağrıyordu ve fena halde sersemlemiştim. Bana ne vermişlerdi?

Göz ucumla birinin hareket ettiğini gördüm ve yukarı baktığımda herkesin odada olduğunu, ya sandalyelerde bayıldığını ya da uyanmakta olduğunu fark ettim.

Will koltuğundan kalkıp bana gelirken Kai yatar koltukta üstüne kıvrılmış Banks'le sızmıştı ve Michael ile Rika kanepede uyuyorlardı.

"Ne kadar zamandır baygınım?" diye sordum ona bir saat ararken.

Bana bir bardak su koydu ve ben de hepsini mideye indirip daha fazlasını almak için geri verdim.

"Birkaç saat" dedi. "Asla uzun süre uyumuyorsun."

"Gitmek istiyorum."

Diğerleri kıpırdanmaya başladı; Banks gözlerini ovuşturup doğruldu, Rika ise kanepede esnedi.

"Hadi ya, maalesef." Will bana bir su daha verdi. "Olduğun yerde kalman gerek."

"Sikerler." Uzattığı bardağı görmezden geldim ve üzerimdeki çarşafı atmaya çalıştım.

Ama sonra Michael diğer yanımdaydı ve Will ile beni geriye ittiler.

"Kendin uzan yoksa zor kullanırız" diye tehdit etti Michael.

"Kıyamam, umrunda mı?"

"Yatalak durumdayken sorun yaratamazsınız" diye belirtti. "İyi bir şey."

Neyse ne. Kalmayacaktım. Burada uzanıp *dinlenmektense* gözbebeklerimi delmeyi tercih ederdim.

Hiçbir şey yapmadan yatakta kalmaktansa bir galon sidikli ılık süt içmeyi tercih ederdim.

Aletimde üçüncü derece yanık olmasını tercih ederim.

Veya fıstık alerjisi geliştirmeyi.

"Winter nerede?" diye sordum, suyu alıp kafama diktikten sonra.

İkisi de sessiz kaldı ama bakıştılar.

Ne? Kalbim küt küt atmaya başladı.

Will boğazını temizledi. "Tamam, korkmanı istemiyorum" diye başladı. "Bunu hepimiz halledeceğiz. Ama sakin olman gerekiyor, tamam mı?"

Sakin kalmam mı? Hastaneye gelirken lanet arabanın içindeydi. Ne oldu?

"Ne?" diye böğürdüm sol tarafımda Kai'ın irkildiğini fark ettim.

Rika ve Banks de yatağa yaklaştı.

"O, şey..." Will duraksadı, sözcükleri bulmaya çabalıyordu.

Bu da ne demekti?

Sonra gülümseyip odadaki diğer yatağı gizleyen perdeyi çekti.

"Tam burada" diye alay etti.

Etrafıma bakınca Winter'ın yatağın üstüne kıvrıldığını gördüm; üstünde hâlâ aynı kot pantolon ve spor ayakkabı vardı ama şimdi Will'in sweatshirt'ünü giymişti.

"Onu uyandırmamı ister misin?" diye sordu.

Winter'ın ağzının hafifçe seğirdiğini görünce başımı salladım. "Hayır, bırak uyusun."

Herkes yatağımın etrafını sararken iç çektim ve hepsinin gitmesini diledim. Bu çok acınasıydı ve artık ayrılmak istiyordum. Neden hâlâ buradalardı? Banks'i anlardım, diğerleri?

Aşağı uzanıp karnımın sağ tarafındaki ameliyat bandını ve gazlı bezi soyup yaranın ne kadar kötü olduğunu ölçmeye çalıştım.

Bandajın altına baktığımda küçük bir kesi fark ettim ve onu inceledim.

"Üç dikiş mi?" dedim bağırırcasına.

Üç mü?

"Endişelenme, içeride daha fazlası var" dedi Banks bana. "Tamı tamına on koca dikiş. Süper erkeksi."

Başımı yastığa bıraktım ve acıyı ölçmek için karın kaslarımı birkaç kez sıktım.

Will kollarını göğsünde kavuşturarak, "Yara o kadar da ciddi değildi" dedi. "Ama görmezden gelmek ciddileştirdi. Çok kan kaybettin."

"Neyse ki Rika'yla kan grubunuz aynıymış" dedi Michael.

"Evet, şans eseri" diye mırıldandı Kai.

Az kalsın gülecektim. Rika bana kan mı vermişti? Gerçekten mi?

Gözlerimi ona çevirdim, bakışlarımı kolundaki kanın alındığı yara bandına indirdim.

İlginç.

"Teşekkür edecek misin?" diye teşvik etti Michael.

"Bir gün."

Rika alayla güldü. "Artık iyi olduğuna göre dojoyu kapatıp kilitlemem gerekiyor."

Kai, Banks'in yanından dolaşarak, "Ben de geliyorum" dedi. "Ayrılması gereken bazı envanterler geldi."

Rika, Michael'a onu öpmek için eğilerek, "Evde görüşürüz" dedi.

"Ben de çıkıyorum" diye yanıtladı.

Kai, Michael ve Rika odadan çıkarken karısını öptü ama sonra Rika durup bana baktı.

"'İyi olduğuna sevindim' derdim" dedi bana, "ama hâlâ karar aşamasındayım."

Ben gülümseyince muhtemelen benden çok kendine başını salladı.

Birlikte gittiler ama Will ve Banks kaldı, kız kardeşim bana bir şişe su uzattı.

"Sana gerçek yemek ve birkaç kıyafet getireceğim" dedi sırıtarak. "Anladığım kadarıyla uzun süre burada kalmayacaksın."

Kesinlikle öyle.

"Teşekkür ederim" dedim ona.

Eğildi ve asla yapmadığı bir şeyi yaptı... beni yanağımdan öptü. Ama tekrar doğrulamadan kolunu tuttum ve bakışlarımızı aynı hizada tuttum.

"Ben, şey..." dedim ama cümlemi tamamlayamadım. Bir şeyler söylemek istiyordum ama ne olduğunu bilmiyordum.

Arkadaşlarımdan ve Winter'dan önce Banks benim güvenli yerimdi. Beni okuyabilirdi, bana sahip çıkardı ve hiçbir konuşma

veya beklenti olmadan destek verirdi. Uzun yıllar boyunca hayatımdaki en iyi şeydi. Bütün saçmalıklarımla hayatının dengesini bozmaktan yorulmuştum.

Ona söylemek istediklerim vardı...

Bilmiyordum.

Sözcüklerin dilimde kötü bir tat bıraktı, kulağa samimiyetsiz ve yabancı geleceğini biliyordum çünkü asla böyle şeyler söylemezdim ama...

Sonunda gözlerine baktım ve omuz silktim. "Biliyorsun."

Güzel yüzüne yumuşak bir gülümseme yayıldı ve gözleri dolmaya başladı. "Evet, ben de seni seviyorum" dedi bana.

Will, kalp kırıklığı taklidi yaparak burnunu çekti ve ben de çenemi ona salladım.

"Git. İkiniz de" dedim onlara. "Çıkın buradan."

Banks yatağımın etrafından kapıya yürürken Will güldü.

"Yemekle döneceğiz" diye seslendi Will, onunla birlikte odadan çıkarken.

Tekrar uykuya dalmak istememiştim ama bir an Winter'a baktım; neden yatağıma kıvrılmak yerine diğer yatakta kalmayı seçtiğini biliyordum ama yine de temelde kalmaya karar verdiği için rahatlamıştım.

Ne lanet bir karmaşa. Ne zaman iyi bir şey olsa...

Onu Maine'e götürmem gerekiyordu. Ormanda, herkesten uzakta, Wi-Fi'sız. Belki o zaman biraz baş başa kalabilirdik.

Aramızdaki perde tekrar çekildi, hemşire muhtemelen mahremiyet sağlamak için ya da Winter'ı uyandırmamak için perdeyi kapatmıştı; ben de yatakta doğruldum ve tepsinin üzerindeki kahverengi bir çantayı ve sandalyenin üstündeki bazı kıyafetleri fark ettim.

Banks ve Will çoktan gelip gitmiş miydi?

Çantayı elime alıp açtım. İçeriye baktığımda Marina'nın piroşkisinin kokusunu içime çektim ve midem guruldarken inledim.

Çöreklerden birini alıp ağzıma attım ve yedim, sonra çarşafı kaldırıp bacaklarımı yandan sarkıttım.

"Winter" dedim, fısıldamaya gerek duymadan.

Cevap vermedi ve perdenin arkasında hareket ettiğini görmedim.

Vücudum fena halde ağrıyordu ama yine de kendimi ayağa kalkmaya zorladım, uzuvlarımı uyandırmak için döndürüp esnedim.

Uzanıp perdeyi kenara çekerken halkalar ray boyunca kaydı ama yatağa baktığımda boştu.

Neredeydi?

"Winter?" diye seslendim.

Banyoda mıydı?

Yürümeye çalıştım ama bana bağlı olan kablolar gerildi. Aşağıya uzanıp duvardaki tüm fişleri çekerek monitörlerimi kapattım, serumumu çıkardım, bir kan çizgisi akarak yere döküldü.

"Siktir" dedim usulca.

Sandalyeye yürüdüm, elbisemi çıkardım ve Banks'in getirdiği kot pantolonu, tişörtü, ayakkabıları ve çorapları giydim.

"Winter?" diye tekrar seslendim.

Etrafıma baktım ne bir saat ne de cep telefonumu gördüm. Telefonu nerede bıraktığımı hatırlamıyordum ama dışarısı karanlıktı, bu yüzden geç olduğunu biliyordum. Ya da çok erken.

Odadan banyoya adım atıp kapıyı tıklattım, sırtımı dikleştirdim ve sandığım kadar ağrı hissetmedim. Sanırım Will haklıydı. O kadar ciddi değildi.

Cevap gelmeyince kapıyı açtım ama onu banyoda da bulamadım.

Odanın kapısını açıp koridora çıktım, her iki tarafa da Winter ya da hemşireyi aradım.

"Merhaba?" diye seslendim.

Herkes neredeydi?

Bütün kapılar kapalıydı, koridor karanlıktı ve görebildiğim tek ışık sağ taraftaki masadan geliyordu.

Hemşire bankosunun arkasındaki sandalyelerin boş olduğunu fark edince oraya ilerledim.

"Merhaba!" diye bağırdım sinirle.

Neler oluyordu? Akşam olmuştu ama burada birisi durmalıydı.

IV enjeksiyonundan dolayı kan elimin tersinden akıp parmaklarımdan damlıyordu. Bir tekerlekli sepetin üstünde bir miktar gazlı bez görünce alıp bir kısmını elime sardıktan sonra ucunu kopardım ve kalanının içine soktum.

"Hey!" diye bağırdım karanlığa.

Bir sorun vardı.

Odama ilerleyip devam ettim ve asansörlere giden köşeyi döndüm.

Ama bunu yaptığım anda birisi beni yakaladı ve duvara yaslayıp eliyle ağzımı kapattı.

Yakasını yakalayıp onu üstümden itmeye hazırlandım ama Rika parmağını dudaklarına bastırıp sessiz olmamı söyledi.

Will onun arkasında duruyordu, ikisi de az önce geldiğim köşeye bakıyorlardı.

Sonunda elini ağzımdan çekip uzaklaştı.

"Ne oluyor be?" diye fısıldayarak bağırdım.

"Birisi bu gece Alex'i dojodan kaçırmaya çalıştı" dedi. "Onlarla savaşıp kaçmayı başardı ama..."

Rika'ya baktı.

"Ne?" diye tısladım sabrımı kaybederek.

"Biri Miles Anderson'dı" dedi Rika.

Miles Anderson. *Biri.* Bu da kendisi dahil birkaç kişinin olduğu anlamına geliyordu.

Sebebini anlamak zor olmadı. Ve sonra aniden her şey ortaya çıktı.

"Babam" dedim aklımdan geçeni yüksek sesle söyleyerek.

Bana baktı, gözlerinde korku vardı. "Evet, Michael'ı bulamıyorum ve..."

"Ve Winter yok" diye ekledim. "Kahretsin." Elimi saçlarımın arasından geçirdim ve gözlerine baktım. "Biliyor."

Başıyla onayladı, beni doğrulayarak.

"Hastanenin kapısını korumak için güvenlik tuttuk" dedi Will bana. "Bununla ilgileneceğiz..."

"Siktir git" diye sözünü kestim. "Şimdi gidiyoruz."

"Yeterince iyi değilsin."

"Kiminle konuştuğunu sanıyorsun?" Gözlerimi ona diktim. "Git biraz temiz hava al!"

Lanet kafanı temizle çünkü kafan karışmış.

Hoşnutsuz bir ifadeyle kaşını kaldırdı ama sonra Rika'ya baktı ve bir kahkaha attı. "Evet, biz de öyle düşündük."

Ve bana siyah bir sırt çantası fırlattı.

İçini açtım ve birkaç kıyafet, bir kazak ve bir cep telefonu buldum.

Kapüşonluyu alıp çantayı bıraktım ve üzerime geçirdim.

"Banks nerede?" diye sordum.

"O ve Kai, Alex'le birlikte polislerle konuşuyorlar" dedi. "Güvende. Bizi bekliyorlar."

"Bir planınız var mı?" Çantayı kaptım, cep telefonunu çıkardım ve Rika'yı, Will'i ve diğer herkesi zaten kaydedilmiş olarak buldum.

"Hayır, bu senin uzmanlık alanın" diye yanıtladı.

Benim uzmanlık alanım. Ufak akıl oyunları oynadık diye başarılı olduğumu mu düşünüyordu?

Ama canım yanarken, açken ve dikkatim dağınıkken değil.

Yüce İsa. *Winter.* Eğer ona zarar verdiyse...

Ne olur ne olmaz diye telefonunu bulup onu aramaya çalıştım.

"Damon" diye sesini yükseltti Rika telefonu çaldırırken. "Gabriel, Evans Crist'e olan saygısı ve iyi niyet gösterisi olarak bana Michael'ı verir ama Alex onun için tek kullanımlık. Aradığımız bilgiyi görmüştü. Onu bulup öldürecek."

Bunu biliyorum. Sorunlarımızın ne olduğunu biliyorum Rika.

Ama konuşmaya devam etti. "Ve babamın kazasıyla ilgili elimizdeki kanıtları ona sunsak bile kopyalarını çıkaracak kadar akıllı olduğumuzu biliyor. Kullanmayacağımıza dair güvence isteyecek. Winter'ı elinde tutacak."

"Bok tutacak."

Kimse cevap vermedi, ben de telefonu kapatıp asansörlere ilerledim. Adrenalin kontrolü ele geçirmişti ve şu anda dikişlerimi neredeyse hiç hissetmiyordum.

"Onu bulamayacağın bir yere gönderecek ve onunla kim bilir ne yapacak."

"Lanet olsun Rika!" diye hırladım omzumun üzerinden.

Neler oluyordu? Bana kalp krizi geçirmeye mi çalışıyordu? Winter şu anda babamın yanmdaydı. Her saniye risk altındaydı.

Asansöre koştuk ve Will otoparka gitmek için zemin kata bastı.

Rika bir süre sessiz kaldı. Tekrar konuştuğunda sesi sakin ve yumuşaktı. "Bu bilgiyi sindir" dedi. "İşle. Ve sonra tekrar kafanı toparla. Ve bunu başardığında bize ne yapacağımızı söyle."

Haklıydı. Sakinleşmem gerekiyordu. Aklım bir kasırga gibi hızla dönüp dolaşırken düşünemiyordum.

Babam Michael ve Winter'ı evinde tutardı. Onları bizden saklamaya çalışmıyordu. Bizi masaya getirmek istiyordu.

Ama Rika haklıydı. Dijital çağda hiçbir garanti yoktu. Kanıtların yedeklendiğini biliyordu.

Bu gece Alex'i ele geçiremezdi ve Michael'a zarar veremezdi.

Güvencesi Winter'dı.

Düşün.

Müzakere işe yaramazdı. Winter'ı elinde tutmasına asla izin vermezdim.

Fark edilmeden mülke girmemiz gerekiyordu ama babam yine Banks'in dikkatini dağıtma tuzağına düşecek kadar aptal değildi.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin...

Aklım bir senaryodan diğerine dolaşmaya başladı ve sonunda başardım.

"David ve Lev" dedim. "Hâlâ Banks için çalışıyorlar değil mi?"

İşlerinden kötü ayrılan eski çalışanları babamdan nefret ediyordu ama arazinin düzenini ve Gabriel için çalışan herkesi tanıyorlardı. Artık kız kardeşim için çalışıyordu ki Banks babamın aşçısı Marina'yı da çalmıştı.

"Evet, onları aramamı ister misin?" diye sordu Will.

Başımla onayladım, kapılar açılır açılmaz hepimiz asansörden dışarı çıktık. "Onlara bizimle tepedeki kapıda buluşmalarını söyle. Marina'dan güzel bir şey getirmelerini iste. Babamın adamlarının özleyeceği bir şey."

Bölüm 28

Günümüz

Babamın adamlarının dün gece kaçtığımız ormanı daha yakından izleyeceklerini bildiğimizden, arka kapıyı bizim için açmalarını sağlamak daha az riskliydi. Biraz incelik ve cesaretle elbette.

"Geldiğiniz için teşekkürler." David ve Lev'in yanına gittim ve SUV'lerinden inerlerken onları karşıladım.

"Banks bizi zorladı" diye tükürdü Lev.

Boş herif.

İkisi de eskiden babam için çalışıyordu ama şimdi Meridian City'deki evlerinde Kai ve kız kardeşime hizmet veriyorlardı. Ne yaptıklarından emin değildim ama bir yere gitmiyorlardı, yani orada heyecan verici bir şeyler oluyordu kesin.

Lev'in tuttuğu teneke kutuya çenemle işaret ettim. "Ne getirdin?"

Kapağı açtı ama David cevap verdi: "Zaten vatrushka yapmıştı. İçinde zefir de var."

"Kahretsin, evet." Uzanıp çilekli marşmelovlardan birini kaptım ve ağzıma attım. Ağzım bayram edip sulandı ama bunun nedeni muhtemelen tadının o kadar güzel olmasından ziyade iki gündür yemek yememiş olmamdı.

Yine de enfestiler.

Marina da Banks onu çalmadan önce babamın yanında çalışıyordu. Bu evde özlediğim tek şey o ve kız kardeşimdi ve artık onlar orada olmadıklarına göre, mecbur kalmadıkça ziyaret etmem için bir neden yoktu.

Bir vatruşka çöreği kaptım, yutmadan önce zar zor çiğnedim ve onları bir ağaca götürdüm. Etrafına baktım, babamın teslimatlar, yemek şirketleri ve çalışanlar için kullandığı tepedeki kapı doksan metre ötede iki fenerle aydınlatılmıştı.

Rika yakınlarda durup ısınmak için ellerine üflerken Will de bir sweatshirt giyip kapüşonunu kafasına çekti.

Lev ve David'e, "Sadece kapıyı açtırmanız gerekiyor" dedim.

Eğer onları dışarı çıkarabilseydik, gizli bir buluşmanın kayda geçmesini istemedikleri için kameraları kapatırlardı.

Rika ellerini kollarının altına sıkıştırarak, "Sonra da onların dikkatini dağıtın ki içeri girebilelim" diye ekledi.

"Peki ne zaman dışarı çıkman gerekiyor?" diye karşılık verdi David.

Rika'yla bakıştık, ikimizin de bir cevabı yoktu. "Bununla zamanı geldiğinde ilgileneceğiz" dedim.

Sırt çantalarımızı yerden aldıktan sonra Rika ve Will'i ağaç sınırına götürdüm ve hareket edebilmemiz için kameralardaki minik ışıkların kararmasını bekledim.

Arkamızda David'in telefonda konuştuğunu duydum.

"Merhaba" dedi.

Bir süre sessiz kaldı, sonra güldü. "Aaa, hâlâ buna kızgın mısın?" diye şaka yaptı. "Eh, David ve ben buraya arkadaş olarak gelmedik. Bir takas için geldik. Marina'nın vatrushka'sı var elimizde. Bize bir şişe Mamont getirin, ödeşelim." Sonra ekledi: "Biraz da zefirimiz var."

Sessiz kaldı, ona baktığımda telefonu kapatıp beni başıyla onayladığını gördüm.

Güzel. Kanmışlardı.

Bir miktar cerrahi bant çıkardım, hızla üç parçayı kopardım ve dikişleri güçlendirmek ve kesiği bir arada tutmak için bunları

yarama ekledim. Eğer dikişler gecenin sonunda açılmazsa şansım yaver gitmiş demekti.

Çantanın fermuarını çektim ama benim taşımama izin vermek yerine Rika alıp kendi sırtına attı. Neredeyse tartışacaktım ama hastaneye bir kez daha gitmeye ihtiyacım yoktu, o yüzden siktir ettim.

Bir dakika sonra güç ışıkları söndü ve toprak yolda son hız koştuk, duvar boyunca uzanan alçak çitlerin üzerinden atlayarak ve çömelerek kapıların açılmasını bekledik.

Ağzımızdan çıkan buhar havaya yükseldi ve beklerken vücutlarımızı duvara yasladık.

Şans eseri yaram hiç acımadı ve bunun bana verdikleri ilaçların etkisinden mi yoksa adrenalinden mi kaynaklandığını bilmiyordum, sadece içeri girmek istiyordum. Rika'nın lanet fikirleri kafamda dönüp duruyordu ve Winter'ın o evde geçirdiği her saniye...

Sakinleşmeye çalışarak yumruklarımı sıktım.

Havayı derin bir gıcırtı doldurdu, demir parmaklıklar birbirine çarptı ve kapı açıldı, siyah bir Chevy Tahoe çıktı, ışıkları ilerideki ormanı aydınlattı. Durduklarında altlarındaki yoldan tozlar yükseldi ve kapılar açılınca her iki taraftan birer adam dışarı çıktı.

Bizim adamlarla konuşmak üzere arabalarının önünden geçip görüş alanımızın dışına çıkmalarını bekledim ama ben koşamadan Rika beni yakaladı.

Başımı çevirip ona baktım.

Kaybedecek zaman yoktu. Ne geçiyordu aklından?

Ama sadece başını iki yana sallayıp sırıttı. "Bu numarayı biliyorum."

Ve öne atılıp çömeldi ve SUV'nin arkasına koştu.

Ne?

Will ve benim başka seçeneğimiz yoktu. O arka kapıyı açıp içeri girerken biz de aynısını yapıp arabanın arkasına koştuk.

Boş olduğundan emin olmak için etrafımıza ve arabanın içine bir göz attım. Adamlar kapıları açık bıraktığından tavan ışıkları yanıyordu, bu yüzden onun kapağı açtığını fark etmediler.

Yüce İsa. Bu aptalcaydı.

"Güzel görünüyor" dedi öndeki adamlardan birisi. "Ondan başkası böyle yapamıyor."

Will ve ben ihtiyatlı bir şekilde Rika'nın arkasından tırmandık, hepimiz çömelmiş halde kambur durduk, yerde ve gözden uzakta kaldık.

"Bu çok aptalca!" dedim dudaklarımı oynatarak Rika'ya.

Gözlerini devirip kapıyı çekti ama kapatmadı.

"Dene biraz" dedi dışarıdan birisi.

"Seni zehirlediğimi mi düşünüyorsun?"

David ya da Lev muhtemelen babamın adamları için yemeğin tadına bakarken bir duraklama oldu ve sonra David'in tekrar konuştuğunu duydum.

"Votka nerede?" diye sordu.

Birisi takas ettikleri şişeyi almak için arabayı karıştırırken araç sallandı.

"Harika" dedi en sonunda David.

"Yeni patronların karaborsadan alışveriş yapmayacak kadar ahlaklı mı?"

"En azından iyi besleniyorum" diye yanıtladı David. "Ya sen?"

Bir sessizlik oldu ve sonra babamın adamı sordu: "Gelecek hafta yine bu saatte?"

Hadi, hadi, hadi...

Adamlar tekrar binerken araba altımızda sallandı ve ben Rika'nın beklemesini izledim.

Kapıları çarparak kapanırken sesi maskelemek için bizimkini kapattı ve adamlar geri vitese geçerken içerisi karardı.

Bir nefes verdim.

Eğer bu işe yaramasaydı Rika'yı öldürürdüm.

Ama işe yaramıştı, bu yüzden... Neyse ne.

Araba geri döndü ve arka yoldan eve hızla ilerlerken kapının kapanmaya başladığını duydum.

Sadece birkaç yüz metre uzaktaydı ama bu daha hızlıydı ve fark edilmeden varmıştık. İyi bir plandı.

Araba yavaşladığında hazırlandık ve adamlar motoru kapatıp kapılarını açtığında dışarı çıktık, arka kapıyı sessizce iterek tekrar

kapattık ve babamın arabalarını ve motosikletlerini sakladığı garajın yan tarafına daldık.

"İlerle!" diye hırsla fısıldadım Will'e ve bize evin yandan daha iyi bir görüşünü sağlayacak yan binaya bizi götürmesine izin verdim.

Kenardaki bir girintiye saklanarak ve çevreyi inceleyerek çömelmiş halde ilerledik. Odalarındaki korumaların boş zamanlarında ne yapıyorsa onu yapmalarını duydum ama evde başka bir vardiyanın daha olduğunu ve etrafta dolaştığını biliyordum.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Rika.

"Cephanelik kulüp binasında" dedim onlara.

"Silah mı?" dedi telaşla Rika. "Planın bu muydu?"

"Daha iyi bir planın var mı?"

"Onu almak" dedi.

"Ne?"

İçini çekti, sabırsız görünüyordu. "Nerede olduklarına ya da burada olup olmadıklarına dair hiçbir fikrimiz yok?" diye açıkladı. "Sen kaçırdıktan sonra burnunun dibinde onları saklamanın çok iyi bir fikir olmadığını düşünebilir. Babanı alırsak elimizde koz olur."

Bu yüzden mümkünse babamı alacak ve onu bir yere saklayacak, Rika'nın nişanlısını ve benim... Winter'ımı verene kadar onu tehdit ve/veya işkence edecektik.

Çok fazla beklememiz gerekirdi.

"Bütün gecem yok" dedim ona. "Birkaç silah alıyoruz."

"Evet" diyerek güldü Will.

Çaresizlik içinde kısık sesle sövdü Rika.

Bir sonraki binanın yanından geçmeye başladık ama ikimizi de geri çekti.

"Bakın" dedi nefesinin altında.

Gözlerimizi kaldırınca korumaların evden çıktığını, Winter ve Michael'ın da yanlarında olduğunu ve onları bir arabaya götürdüklerini gördük. Lanet Miles Anderson, Winter'ı ensesindeki saçlardan yakaladı ve elleri arkadan bağlı bir şekilde onu zorla bir SUV'ye bindirdi.

Winter kıvrandı ve debelendi ve ben de öldürmeye hazır bir şekilde öne ilerledim.

Ancak Will beni geri çekti.

"Buradalar" dedi. "Nereye gidiyorlar?"

"Onları başka yere götürüyor" diye tahmin yürüttü bana bakarak. "Sana söyledim."

Michael peşinden sendeleyip kurtuldu ve adamlardan birine saldırdı ama bir top kafasının arkasına inince dizlerinin üzerine düştü.

Rika iç çekip bir hıçkırık bastırdı.

Ama ben daha çok endişelendim. Babam için Winter, Michael'dan daha gözden çıkarılabilirdi. Evans Crist'in oğlunu ya da milli basketbol takımının yıldız oyuncularından birini öldürmek istemezdi.

"Koşmamız lazım" dedim. "Hemen. Arabalara dönelim."

Tereddüt etmedik. Geriye dönüp ağaçların arasından koştuk, bahçe labirentini, eski ağaç evimi geçtik ve geldiğimiz yoldaki küçük yokuştan aşağı indik. Yan tarafımdaki yara ağrımaya başladı, bu yüzden koşarken sağ tarafıma daha fazla ağırlık verdim ve topuklarımı gömdüm.

Nasıl dışarı çıkacaktık? Siktir.

Duvarın çevresinde hiç ağaç yoktu ve lanet kapıya tırmanamazdık. Onlar çıkıp gözden kaybolmadan önce ana yola çıkmamız gerekiyordu.

Ancak yaklaştığımızda soğuk gece havası ciğerlerimi acıttığı için bir an yavaşladım ve kapının kapalı olmadığını fark ettim. Tamamen kapanmamıştı.

Kapalı değildi.

İçim çok rahatladı ama sorgulamak için durmadık. Açıklıktan geçip ağaçların arkasında saklı olan arabalarımıza koştuk.

Geriye dönüp baktığımda, tellerinden sarkan kameraların ölü bir hayvan gibi sallandığını ve kapının menteşelerine bir şeyin sıkıştırıldığını fark ettim. İçimden güldüm.

Teşekkürler beyler. David ve Lev benden nefret ediyor olabilirlerdi ama kız kardeşimin nefret etmediğini biliyorlardı.

Babamın güvenliği her an kameraların çevrimdışı olduğunu fark edeceklerdi, tabii henüz fark etmedilerse.

Arabalara koştuk ve Rika, Michael'ın eski G-Serisi'ne atladı, Will ve ben de onun SUV'sine bindik.

Toprak yola çıkıp gaza bastım, vitesi yükselttim ve boş yolda hızla ilerledim. Farları kısık tutup saniyeleri kafamdan sayarken Rika hemen arkamdan takip etti.

Onları arabaya bindirdiler. Garaj yolundan aşağıya inmeleri ve kapıdan geçmeleri gerekiyordu. Sonra yola çıkmışlardır; aceleleri olmadığını umarsak bizden çok önde olmazlardı. Ya izini kaybedersem? Babam onları nereye götürürdü?

Ben direksiyonu sağa çevirip gaza basarken, zıplayıp savrularak otoyola çıktık. Rika arkamdan gelerek arabasının kontrolünü tekrar eline aldı ve ben de gözlerimi önümdeki yola diktim.

Ama tam o sırada uzaktan sağdan farlar parladı ve onların olduğunu bilerek hemen yavaşladım. Yoğun nefesler aldım.

Onları kaçırmamıştık. Daha yeni mülkten ayrılıyorlardı.

Rika, ani frenime hazırlıksız olduğu için kaydı ve Will kapısının kolunu tuttu.

"Kahretsin!" diye bağırdı.

Gösterge paneli üzerindeki tutucuda duran telefonu çaldı ve ekranda *Rika*'yı gördüm. Will cevap verdi, hoparlör devreye girdi.

"Geri durun" diye emretti. "Sadece takip edin."

"Biliyorum!" diye karşılık verdim.

Benim aptal olduğumu mu sanıyordu? Yaptığımız her şey Michael ve Winter'ı daha fazla tehlikeye atardı. Düşünmemiz gerekiyordu.

Yoldaki diğer sürücülerden herhangi birileri olduğumuzu sanacaklarını umarak geride kaldım ve arabada kaç kişi olduğunu bilmeden onları uzaktan takip ettim.

Winter ve Michael dışında muhtemelen iki kişi? Babamın adamları her zaman en az iki kişi halinde çalışırdı.

Will çakısını çıkarırken Rika'yı telefonda tuttuk. Kablo bağları için çakısı lazımdı.

Arabayı komşu mülklerin yanından ve topluluğumuzun güvenlik kulübesinden otoyola kadar takip ettim ancak düşündüğüm gibi Meridian City'ye gitmek yerine arabayı kullanan her kimse sağ çıkışı alarak kasabaya ilerledi.

Demek ki Gabriel onları yakın tutacaktı.

Kuruyan ağzımı ıslatmaya çalışarak birkaç kez yutkundum.

Bir-iki kilometre ötede, kasaba merkezindeki trafik ışığına geleceklerdi.

"O levyeyi hâlâ kullanabiliyor musun?" diye seslendim Rika'nın on altı yaşında olduğu ve o gece yaptığı numaraları hatırlayarak

"Onları içeride sıkıştırmak mı istiyorsun?" diye önerdi.

Beni göremese de başımla onayladım. "Sen arkayı al. Hadi yapalım."

Will koltuğundan fırlayıp arkaya emekledi ve bir şeyler çıkardı. Geri döndüğünde bana bir beyzbol sopası ve maskemi fırlattı, kendi levyesini tuttu, kırmızı şeritli beyaz kafatası zaten kafasındaydı.

Maskemi taktım, kendimi göstermemeyi tamamen unutmuştum. Sokaklarda insanlar vardı ve babamın adamlarının bizi görmesi umrumda değildi fakat daha fazla lanet videoda görünmek istemiyordum. Sonuçta bunu kasabanın en kalabalık yerinde yapmak zorundaydık.

Evlerin, işyerlerinin ve arabaların sıralandığı sokakların yanından geçtik; kasabanın çoğu gece boyunca kapalıydı ama etrafta hâlâ insanlar vardı.

Mükemmel.

Eğer kalabalık olsaydı Gabriel'in adamları silah kullanmaya daha az eğilimli olurdu. Kasabanın çoğu evinin çalışma şeklini bilmesine rağmen babam bu işi gizli saklı tutuyordu.

İleride trafik ışığı belirdi, yavaşlamaya başladılar, ben de gaza basıp hızlandım.

"Başla" diye bağırdım Rika'ya.

Ben solu sıkıştırdım o da sağı. Korumalar durunca ilerleyip onları kestik: Will ve ben önde, Rika da arkadaydı, bu yüzden ne hareket edebilirlerdi ne de geri dönebilirlerdi.

Bir saniye bile beklemeden, maskelerimiz ve kapüşonlarımız çekili olarak arabalardan atladık, silahlarımızı camlarına indirip kırdık.

Çevredekiler şok içinde nefeslerini tuttular ya da bağırdılar ama ben onlar için endişelenerek zaman kaybetmedim.

Arka camı kırıp içeri girdik, kapıların kilidini açtık ve Rika ile Will, Winter ve Michael'ı yakalarken ben de öndeki iki adama saldırdım.

Anderson ve diğer adam bağırdı ve gaza basıp hareket etmeye çalıştılar ama içeride kilitli kalmışlardı, önden ve arkadan arabalarımıza çarptılar. Daha silahlarına uzanma fırsatı bulamadan herkesi arabadan çıkardık.

Will, Michael'ın bağlarını kesti ve Michael bir an bile beklemedi. Ön yolcu kapısını hızla açıp kendini yukarı çekti ve bacaklarını arabaya fırlatıp diğer adamın suratına tekme attı.

Will, Winter'ı alıp SUV'mize bindi ve Michael, Rika'yı kaptığı gibi arabalarına koştu.

"Eve dönelim" dedim onlara. "Crane'i göndereceğim."

Rika başıyla onayladı, Michael başından kan sızarak sürücü koltuğuna tırmandı ve U dönüşü yaparak yanımızdan hızla geçip gittiler.

Arabamıza atladım, bir daire çizerek ilerledim ve yanından geçerken Anderson'ın arabayı çalıştırmaya uğraştığını gördüm.

Şu anda polislerin olup olmaması veya sokakta birinin onları çağırması umrumda değildi. Güvende olana kadar durmayacaktım.

Kablo bağlarını keserken Will'in kucağında oturan Winter'a baktım ve hızla yüzünü ve kıyafetlerini inceledim. Hâlâ dünden kalma her yerine kanadığım kanlı kotunu ve Will'in kapüşonlusunu giyiyordu. Dudağından sızan bir miktar kan dışında yaralı görünmüyordu ve üstünde başında bir boğuşma belirtisi veren bir yırtık falan yoktu. Ama melek yüzüne ve beyaz-sarı saçlarına bakılırsa anasından emdiği süt burnundan gelmişti. Endişe ve üzüntü gözlerini kızartıp yüzünü buruşturmuştu. Dehşete kapıldığı açıktı.

Siktiğimin durumuna nasıl düşmüştük böyle? Hastanede uzun süre uyumamıştım. Onu uzun süre alıkoymamışlardı değil mi? Tanrım, eğer ona dokundularsa...

Hemen Will'in cep telefonundan Crane'i aradım.

"Alo?" diyerek cevapladı.

"Kalan kim varsa al ve St. Killian's'ta bir dükkân aç" diye emrettim ona. "Yakında orada olacağız."

"Tamamdır efendim."

Babam hâlâ ona para ödüyor mu emin değildim ama ayrılmayacaksa babama *nereye* gittiğimizi söylemeyeceğini biliyordum.

"Gabriel'in oraya gideceğini mi düşünüyorsun?" diye bana sordu Will telefonu kapattıktan sonra. Winter'ı hâlâ kucağında tutuyordu.

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Yeniden toparlanması zaman alacak. Ama önünde sonunda gelecek. Hazır olmamız gerekiyor."

"Arkamızda biri mi var?" diye sordu Winter yeniden zorlukla nefes alarak.

Will omzunun üzerinden bakarken ben dikiz aynasını kontrol ettim.

Parlak farlar karanlığı delerken kasabadan ayrıldık, hemen peşimizdelerdi.

"Ve hızla yaklaşıyor" dedi Will.

Bunu nasıl bildi?

Gaza basıp tepelere ilerledim, her iki tarafta karanlık ağaçlar belirmişti.

"Sana zarar verdiler mi?" diye sordum Winter'a bakarak.

Başını iki yana salladı. "Sadece beni korkuttular."

Will çenesini tutup dudağındaki kesiği inceledi. "Anderson mı yaptı?"

"Sanırım."

Güvenlik görevlisi şaşkınlıkla kafasını kaldırdığında durma zahmetine bile girmeden yanından hızla geçtim. Polis için değil, bu toplumdaki aileler için çalışıyordu. Polisi aramadan önce sorun bildirmek için derneği arardı.

Direksiyonu çevirdim, virajı aldık ama tam arabayı düzelttiğimde arkamızdaki araba tam kıçımızdan bize çarptı.

Winter'ın nefesi kesildi ve ileri fırladık; Will onu sımsıkı tutup elini önpanele koydu. Başka bir virajı hızla aldım ama sonra Will bana bağırdı.

"Hayır, kestirmeyi kullan!" diye bağırdı.

St. Killian's'ın ormanın içine gömülmüş küçük bir nehrin karşısında oturduğunu hatırlayarak direksiyonu sağa çevirdim. Bura-

sıyla Michael ve Rika'nınki arasındaki boşluğu kesen, tüm dolambaçlı yollardan kaçınan bir köprü vardı.

Hiç dönmeden hızlıca gidebilirdik.

Anderson hızla yanımızdan geçti ama biz köprüye tam gaz ilerlerken yukarıdaki diğer yolda lastiklerinin gıcırdayarak durduğunu duydum.

Sırtımı koltuğa yasladım, kolumu düz biçimde direksiyona kilitledim ve gözlerimi yola odaklayıp aynamı kontrol ettim.

Kanım hızla akıyordu ve onun için bu kadar endişelenmeseydim biraz eğlenirdim. Elbette kaçmazdım. O orospu çocuğunu kasaba meydanında öldürürdüm. Sadece Winter'ı dışarı çıkarmakla meşguldüm.

Dikiz aynamda farları parıldadı ve araba tekrar bize yetişip arkamıza ilerledi.

Hızla yükseldi ve her kasımı kastım.

"Hazırlanın" diye bağırdım.

Kıçımıza çarptı ve ben onlardan kaçmaya çalışırken sıvı ısı tüm uzuvlarımdan aşağıya aktı.

Winter'a baktım. "Neredeyse geldik."

Konuşmak için ağzını açtı ama araba yine bize çarptı ve hepimiz koltuklarımızda öne fırladık.

"Sikeyim!" diye hırladım.

Tekrar bize vurdular. Direksiyonu iki elimle tutarak dengede tutmaya çalıştım.

Ve tekrar.

Winter bir kolunu Will'in boynuna dolamıştı, bir kolu da gösterge panelindeydi ve korkudan kısa, sığ nefesler alıyordu.

Bize yine vurdular.

"Dayan" dedim onlara.

Köprü önümde belirdi ve dümdüz biçimde tam gaz ona hücum ettim, Anderson'ın farlarının bizi tekrar takip ettiğini gördüm.

Karanlık nehir altımızda hareketsiz ve kapkara görünüyordu, lastiklerim alttaki beton levhalara çarparken sola ve sağa biraz fazla savruluyordu.

Anderson hızlandı, bize tekrar vurdu ama ben kendimi toparlamaya fırsat bulamadan, hızla dönüp arabanın yanına çarptı.

"Kahretsin!" diye bağırdım.

Direksiyon hakimiyetini kaybettim, araba dönmeye başladı, frene bastım ve sonra... Anderson'ın ön farları tam gaz bize geliyordu.

Will bağırıp kollarını Winter'ın başına doladı ve korkuluklara çarptıktan sonra arka lastikler de köprünün kenarına düştü ve Anderson'ın SUV'sinin de sağ lastiklerini yana yattı. Araba sallanırken Winter çığlık attı.

Sadece bir anlığına gözlerim Winter'ın yüzüne kilitlendi ve sonra her iki araba da kaymaya başladı. Ona uzandım, elini tutup onu kollarıma çektim, ikimiz de kenardan nehre düşerken onu sımsıkı sardım.

Lanet olsun!

Araba düştü, boynum geriye fırladı ve tüm dünya yana eğilirken başım döndü.

Neler oluyordu?

Winter'ın beni çağırdığını duydum.

"Damon?" diye bağırdı yüzüme dokunarak. "Da... Damon, uyan. Uyan!"

Gözlerimi sımsıkı kapatıp başımı kaldırdım ve tekrar açmadan önce boynumu döndürerek ağrıyı hissettim.

Bayıldım mı? *Kahretsin.*

Winter neredeyse burun buruna kucağımda oturuyordu, ağlıyordu ama hareket ettiğimi hissettiği anda beni öptü.

Will'in kapı kolunu çekiştirip vücudunu kapıya fırlattığını gördüğümde boynumu ovuşturarak homurdandım.

Ne olduğunu anlamam biraz zaman aldı ama sonra ön camdan yukarıya baktım ve etrafımızda ne olduğunu gördüm.

Lanet nehir. Yüce İsa.

"İyi misin?" diye Winter'a sordum.

"Evet."

Etrafıma baktım, havalandırmalardan ve ön panelin altından arabaya su basıyordu, arabanın zaten yarısı dolmuştu.

Siktir.

Arabanın ilk burnu batarken nehir kaportanın üzerine çıktı ve

pencereden dışarı baktım, Anderson'ın arabasında hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Yavaş yavaş baş aşağı batıyordu.

Winter üstümden atladı ve ben de araba kolunu çekerek Will gibi tüm ağırlığımı kapıya verdim. Bulanık su pencereleri kaplayıp içeri dolmaya başladı, tekrar tekrar çektim ama kahrolası kapı açılmadı.

Koltuğumdan kalktım, arka kapıları denedim ve camları tekmeledim. Winter yoklayarak kapı kapı dolaştı ve pencereleri denedi, düğmelere bastı ve Will beyzbol sopasını alıp cama indirdi.

"Sadece bir saniye sakin ol!" diye bağırdım ona.

Artık suyun altındaydık. Eğer camı kırarsa su hızla içeri dolardı ve bir dakikaya ihtiyacımız vardı.

Arka kapıyı o kadar sert ittim ki kaslarım yandı.

Siktir, siktir, siktir, siktir... Düşün.

Kahretsin.

Buz gibi suyun içinden geçerek ön tarafa gittim ve göğsüne çıkan suda zangır zangır titreyen Winter'ı kucağıma aldım.

Dudaklarına soluyarak onu elimden geldiğince ısıtmaya çalıştım. "Şu anda pencerelerde ve kapılarda yaklaşık üç yüz kilogramlık bir basınç var" dedim ona. "Basınç eşitlendiğinde kapıları açacağız."

"Ne zaman... ne zaman..." diye kekeledi titreyerek. "Ne zaman eşitlenir?"

Suyun soğuğu iliklerime kadar işledi. "Araba... su ile dolduğunda."

"Suyla dolarsa nefes alamayız!" diye bağırdı Will, elbiseleri ve saçları sırılsıklam halde koltuğundan kalktı. "Dolmasını istemiyoruz!"

Sendeledi, dengesini buldu ve başını sağa sola çevirip çılgınca bir çıkış yolu aradı.

"Damon, dostum..." Ayağa kalktı, su göğüslerimize yükselerek arabayı yavaş yavaş tüketirken nefes nefeseydi. "Buradan... Buradan gitmemiz lazım. Ben..... Yapamam..."

Çatıyı yoklamaya ve aramaya, her yerde kaçabileceği bir şey aramaya, kısa nefesler almaya başladı.

Winter'a dönüp yüzünü ellerimin arasına aldım. "Sadece nefes al" dedim ona. "Güven bana. Buradan çıkıyoruz."

Gözlerimle buluştu, duygusallaşınca çenesi titremeye başladı. "Lütfen beni..." diye yalvardı. "Lütfen beni bırakma."

Çenemi sıktım, Trevor'ın ona yapmasına izin verdiğim şeyin utancı beni yeniden sardı. Onu bırakışım.

Eğer o gece başına bir şey gelseydi bununla asla yaşayamazdım.

Ensesini tutup alnımı onunkine dayadım. "Hiç bırakmadım" diye söz verdim.

Winter'a döndüm, elini tutup kemerime sardım.

"Sakın bırakma" diye emir verdim.

O kadar korkmuştu ki zangır zangır titriyordu ve gözleri sulanmıştı. Nehrin derinliklerine battığımızda araba, içine dolan suyun ağırlığıyla vızıldadı ve mümkün olduğu kadar uzun süre nefes alabilsin diye Winter'ı kaldırdım.

"Beni sevdiğini söyle" diye fısıldadı. "Söyle."

Ona baktım, bu kötü şanstan canıma tak etmişti. Ölmeyecektik. Daha sonra şansımız olmayacakmış gibi ona bu sözleri şimdi söylemeyecektim. Bekleyebilirdi.

Onu yakınımda tuttum, burun buruna. "Bir gün" diye alay ettim, sesime zorla bir gülümseme yerleştirdim.

Hıçkırıklarının arasında küçük bir kahkaha attı ve bir gün ona kırmızı göstereceğime söz verdiğim gece gibi onu tekrar o motosiklete bindirmeyi çok istedim. Ona yalan söylüyor olmama rağmen o gece bile bundan iyiydi.

Kemerimi kavradı, kalbim göğsümde küt küt atıyordu ve birlikte arabadaki son havayı solurken Will ve Winter nefes nefeseydi. Bizi yukarı ittirdim, son soluklarımızı alacağımız kadar yukarı çıkardım ve Will bir ağız dolusu su alıp öksürdü ve tükürdü ve sonra suyun altındaydık ve Will debeleniyordu.

Kahretsin.

Zaman kaybetmedim. Winter kemerimi tutarken arka kapılardan birine gidip ittim ama kapı yine de yerinden kıpırdamadı. Kilitli olmadığından emin olarak kilidi okşadım ve ağırlığımı elimden geldiğince kapıya ittirdim.

Winter sakin bir şekilde durdu fakat Will'in suda debelendiğini duydum çünkü batmadan önce ciğerlerini bile doldurmamıştı ve kahrolası kapının neden açılmadığını bilmiyordum. Açılması gerekiyordu.

Hadi.

Ellerim o kadar çok titriyordu ki tutuşumu kaybediyordum. Benim yüzümden öleceklerdi. Yine.

Lütfen.

Kapıyı ittim.

Lütfen. Yalvarırım, ne olur.

Ve sonra ittim...

Ve sihir gibi açıldı.

Bir an başım döndü, gerçekten bunu yapıp yapmadığını merak ettim.

Ah, kesinlikle evet. Tanrı'ya şükürler olsun.

Nehre dalıp Winter'ı çektim ve içeri uzanıp Will'i yakaladım.

Bacaklarını savurdu, yüzdü ve yüzeye çıkmak için mücadele etti; ben de Winter'ın elini kemerimden aldım ama yüzerken onu bırakmadım.

Hepimiz yüzeye çıktık, havayla karşılaştık, öksürdük, tükürdük ve nefes nefese kaldık. Soğuk su tenime iğne gibi batıyordu ama en azından yaramı hissetmiyordum. Bir seferde bir acı.

Bu sudan çıkmamız gerekiyordu. Anderson ve partnerini aradım ama kimse yoktu. Nehrin yüzeyinde başka hiçbir şey yoktu. Su altındaydı.

Ölmüştü.

Uğurlar olsun.

"Yüzebilir misin?" diye Winter'a sordum. Will'le birlikte havuza girmişti ama havuz derin değildi.

"Evet" dedi zorla. "Seni takip edeceğim."

Yaralı olmayan tarafıma dönüp nehir kıyısına yan yan yüzdüm, sesimi ve sudaki hareketimi takip edebildiğinden emin olmak için arkamdaki Winter'ı izledim.

Will yanımda yüzdü, akıntı bizi çekiyordu ama iyi bir ilerleme kaydettik ve altımdaki toprağı hissetmeye başladım. Lanet vücudum tükenmişti.

Nehir tabanına ulaştık, emekleyerek sudan kıyıya çıktık, derin nefesler aldık ve rahatlayarak yere yığıldım.

"Kahretsin, başardık" diye nefes verdim.

Winter bacağımdan tutup kendini yukarı çekti.

"Burada kalamayız" dedi sesi titreyerek. "Sıcak... bir yere gitmemiz gerekiyor."

Yuvalanarak dönünce bütün ağrı ve sızılardan inledim ve şu anda on bin şeye ihtiyacım vardı ama ikisinin burada olması ve bunu başarmamıza çok mutluydum. Başımı kaldırıp yukarı baktığımda ağaçların arasından tek bir ışık gördüm ve anladım ki...

Sadece biliyordum.

St. Killian's.

Bölüm 29

Günümüz

Ayaklarımızı sürüye sürüye kiliseye ilerledik, buz kesmiştik ve her yanımız çamurdu, Will bir vadiden yukarı emekleyerek çıktı ve ben de Winter'la birlikte onu takip ettim.

Tanrım, hava buz gibiydi.

Babam Michael ve Winter'ı geri aldığımızı biliyor mu ya da peşimizde biri var mı bilmiyorduk ama içeri girip ısınmamız gerekiyordu.

Islak giysiler tenimize yapışırken soluklarımız havada buhar yaptı ama ben dikkatli kaldım.

Neredeyse varmıştık.

Will başını eğdi, yere yığılmak üzere görünüyordu ve ele geçirilmiş gibiydi, emekleyerek hızla ilerlerken bir şeyden kaçmaya çalışıyordu âdeta.

Ancak Will, St. Killian's'a koşmak yerine mağaraya benzeyen bir yere yöneldi.

Karanlığa yakından baktım ve bir ağacın altında toprakta bir girinti gördüm. Tünele benziyordu.

Bu da neydi böyle?

Onu takip edip arkasında durdum ve kontrolsüz bir şekilde titreyip şifreyi girmesini izlerken Winter'ı kendime yakın tuttum.

Kapı açıldı ve içeri girdik.

Will durmadı, sweatshirt'ünü ve tişörtünü çıkarıp koridora atarak yürümeye devam etti ve kapıyı kapatıp Winter'ın elini tuttum.

Etrafıma bakındım, bunların kilisenin altındaki yeraltı mezarları olduğunu anlamam için yaklaşık iki saniye yetti. Başka bir giriş olduğunu biliyordum ama Michael ve Rika güvenlikli sağlam bir kapı kurmuştu.

En son buraya geldiğimde her yer kaya ve topraktı ama cilalı parke zeminleri, onarılmış ve çeki düzen verilmiş kaya duvarları ve koridorun her iki yanma sıralanmış aplikler ile fenerlerin yeraltında bir parıltı yarattığını hemen fark ettim.

Will'i takip ettim, birlikte devasa taş duşa koştuk ve Will bir duş başlığına geçerken ben de diğerine geçtim.

Sağanak musluklarını açıp ısıttık ve buhar anında tütmeye başladı ve sonra ben Winter'a atıldım, o ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarırken sweatshirt'ünü aldım.

Ellerimi soğuk yüzünden yumruk yapıp kapüşonlumu ve gömleğimi çıkardım.

"Siktir" diye homurdandım ve onu ılık suyun altına soktum.

Will eğildi, hâlâ titriyordu ama su üzerinden akmasına rağmen daha da kötüydü.

Nesi vardı?

Ona koştum ve onu kollarının altından tuttum. "Hadi, otur."

Ayağa kalkmaya çalıştı ama bacakları kesildi ve üzerime yığılınca ikimiz de yere düştük. Onu tutamadım. Pes ettim, gücüm kuvvetim kalmamıştı.

Duvara yaslanmış halde kaldık, su bizi ıslatırken Will'in sırtı göğsüme dayalıydı ve başı köprücükkemiğimin üzerindeydi. Kot pantolonum cildime yapışmıştı ama sıcaklık kemiklerime işliyordu ve her geçen dakika kendimi daha iyi hissediyordum.

Ancak Will titriyordu, dizi kısa hamlelerle yukarı aşağı sekiyordu.

Kollarımı etrafına dolayarak yardım etmeye çalıştım. "Biz iyiyiz" dedim ona. "Sadece nefes al."

Fakat acı çekiyormuş gibi inledi ve ben de kollarını ovalayarak kanın dolaşmasını sağlamaya çalıştım. Ne olursa. Ama buz gibiydi ve sakinleşmiyordu.

Neler oluyordu?

"Will, iyi misin?" diye sordu Winter.

"Zangır zangır titriyor" dedim ona. "Buraya gel."

Zemine çömelip emekleyerek sesimi takip etti ve ben de kolunu tutup onu Will'in üstüne çektim, ikimiz de onu aramıza aldık.

"Onu iyice ısıtalım" dedim ikimize.

"İyisin sen" dedi Winter ona ve üstüne çıkıp göğsüne sarıldı.

"Neredeyse boğuluyordum" dedi boğazındaki yumruya rağmen, solukları düzensizdi. "Tekrar."

"Şişşt" diyerek tutarak onu sakinleştirdim çünkü yapabileceğim tek şey buydu.

Yaptıklarımı silip kendimden daha çok nefret etmemi sağlayacak hiçbir şey yoktu çünkü hepsini ben yapmıştım.

Winter'ın Will'in neden bahsettiğini bildiğini sanmıyordum ama tek söz söylemeden ona sarıldı.

"Bir şeyin beni takip ettiğini hissediyorum dostum." Titremesi bir türlü kesilmedi. "Sanki her an yakalayacak."

Bir elimle Winter'ın yüzünü, diğer elimle de Will'inkini avuçlayıp ikisini birden tuttum.

"Titremeyi bırakamıyorum" dedi. "Kahretsin, üşüyorum."

"İyisin." Toparlanmasına yardım etmek için ne yapacağımı bilmeden ona sımsıkı sarıldım.

İyi falan değildi. Hiç de iyi değildi. Rika haklıydı.

Aklını kaybediyordu.

Üstelik muhtemelen kimse kafasındaki karışıklığı tam olarak bilmiyordu.

Winter başını kaldırdı. "Gözlerini kapat" dedi ellerini göğsüne koyarak. "Bir dakikalığına kapat. Yanındayız."

Ona baktığımda gözlerinin kapalı olduğunu gördüm.

"Yanındayız" diye fısıldadı tekrar. "Hepimiz seninleyiz. Hepimiz seniniz. Hiçbir yere gitmiyoruz."

Winter başını tekrar onunkine yasladı ve ellerinden birini uyluğuma koyarak onu tuttu.

Uzun, derin nefesler alıp yumuşak sesiyle onu sakinleştirdi. "Damon arkanda" dedi "ve ben de önündeyim. Soluklarımızı hisset. Bizi hisset."

Ben de aynısını yaptım, başımı geriye bırakıp gözlerimi kapattım ve sadece vücutlarımıza odaklandım.

"Nefes al." Derin bir nefes aldı. "Ve nefes ver."

Will'in vücudu zangır zangır titriyordu ama çabalıyordu.

Nefes al.

Ve nefes ver.

"Yavaş ol Will" diyerek nefes verdi. "Yavaş al."

Parmakları bacağımı sıkarak burada olduğunu bana hissettirdi ve hepimiz gözlerimiz kapalı halde sakinleşmeye çalışırken kolunu ovuşturdum.

"Onu hissediyor musun?" diye Will'e sordu. "Sırtına dayalı vücudunu hisset. Ve beni hisset."

Will'in vücudundaki titreme, göğsü yavaşlayınca azalmaya başladı, birlikte soluklara konsantre ve senkronize olduk.

"Nefes al" dedi bize. "Ve nefes ver."

Hepimiz nefeslerimizi verdik, bedenlerimiz bütünleşerek yek bir vücut olarak hareket etti.

Nefes al...

Ve nefes ver....

"Yavaşça" diye fısıldadı. "Benim gibi yavaşça."

Kolları Winter'ı sardı ve hepimiz orada iç içe ve sıcak bir şekilde oturduk, Rika ve Michael muhtemelen üst katta yürüyor ve bize ne olduğunu merak ediyordu.

Will'in ve benim telefonlarım artık nehrin dibindeydi.

Ancak yukarı çıkamazdım. Hareket etmek istemiyordum.

"Al ve ver" diye tekrar etti.

Elimi sırtında gezdirdiğimde tişörtünün biraz yukarı çıktığını ve Will'in elini tişörtün içine soktuğunu, okşamadan sıcaklığına sarıldığını fark ettim.

"Peşinde olan her neyse başarısız oldu" dedim. "Başın belada değil. Sen en güçlümüzsün çünkü en fenasından sen hayatta kaldın."

Onu yok etmeyi başaramamıştım. Miles Anderson başaramamıştı. İki buçuk yıllık hapis cezası başaramamıştı.

Lisede ona çöp gibi davranan ve hâlâ kafasında olan o kaltak da başaramayacaktı.

Winter'ın sırtını ovuşturdum, Will de sırtını başparmağıyla okşamaya başladı.

Sesi ve su bizi rahatlattı, her şey sessiz ve sıcaktı ve kendimi o kadar iyi hissediyordum ki daha fazlasını istedim. Tenini yavaş yavaş okşadık ama temas açlığı yükselince elim sırtını daha sert ve daha talepkâr bir biçimde okşamaya başladı.

Aşağılara indim. Benim olanı hissetmeye ihtiyacım vardı. Benim olan her şey tam buradaydı.

"Hepimiz ne badireler atlattık" dedi Will.

"Hem de ne badireler" diye ekledim.

Ve hiçbir şey dünyada en çok önemsediklerimi hemen yanımda tutmak kadar güzel gelmiyordu.

Will ile Winter'ın tenini okşadık, nefes alışımız yeniden hızlandıkça daha talepkâr bir tavır takındık ve o da başını yukarı kaldırmaya çalışsa da öylece asılı kaldı, Will'in göğsüne sokulunca biz de ona eğildik.

"Siz çocuklar" diye yalvardı.

Ama daha fazla söz söylemedi.

Will tişörtünü başından sıyırıp onu sutyeniyle bıraktı, ben de yüzünü avuçlayıp okşadım. Başını arkaya yasladı ve kollarına, boynuna, sırtına dokunduk.

Parmaklarını Will'in kollarında gezdirdi ve eli onu bırakıp kolumu bulunca iç çektiğini ve daha çok rahatladığını hissettim, kolumu okşamaya devam etti.

Biz bir kol ve el ağı haline geldik, ellerimiz Winter'ın, onunkilerse bizim üstümüzdeydi. Will bir çılgınlığı diğeriyle değiştirirken ve suyun akışı dışarıdaki dünyayı boğarken sevgimize karşılık verdik.

Will'in yüzünü tutarak yükseldi ama beni uzun ve yavaş bir şekilde öptü, o diliyle benle cilveleşirken duşta soluklarımızdan başka ses yoktu.

Bir elimle yüzünü tutarken diğer elimle kıçını kavradım ve Will'in orada olduğunu unutarak onu kendime çektim. Benim yerime Will'e sürtündü ve kasıkları buluşunca Will yükselerek soluksuz bir hırıltı çıkardı.

Winter dudaklarımda dondu kaldı, ilk başta şoke olmuştu fakat dudaklarından bir inilti kaçtı.

Vücudu ellerimde onu izledim ve onu öptüm, kalbim hızla çarparken kasıklarım sıcak ve hazırdı.

Burada her şeyim vardı. Her şeyim. Gitmelerine izin vermemiştim. Buradalardı. Saçlarını yumruğuma aldım. *Benim.*

Winter'ın tekrar Will'in üstünde hareket etmesini sağladım, Will'in dudakları boynuna inerken dudaklarını emip ısırdım. Will tutunması gereken tek şeymişçesine kollarını Winter'a doladı ve üçümüz de dudaklar ve eller karmaşası halinde birbirimizi ısırıp okşadık.

Will sutyenle kaplı memesini kumaşın üstünden emerken Winter kalçalarını sert ve şehvetli bir şekilde kıvırtarak kotundan ona sürtünüyordu.

Will kalçasını kavrayıp hareketlerini yönlendirirken dişlerinin arasından hava çekti.

"Onu durdurma" diye homurdandı. "Sakın durma."

Winter bir elini arkamdaki duvara koydu, öpüşürken diğer eliyle yüzümü tuttu ve kıyafetler üstünden sürtündüler.

Ama sonra mırıldanarak geri çekildi, Will'in üzerinden çekilerek aniden ayağa kalktı.

Ne...

Kanım dondu ve Will hızlı soluklar alıp veriyordu, ikimiz de taş gibiydik ve onu fena arzuluyorduk.

Kahretsin, ne yaptım ben? Korkmuş muydu?

Gözlerimi kapatıp başımı geriye attım.

"Sorun değil" dedim başımı kaldırıp ona bakarken. "Sapkın olduğumu biliyorum. Sadece git. Gidebilirsin."

Yüce İsa. Ne yapıyordum ben böyle?

İkisinin de burada, kahrolası kollarımda olması çok iyi bir histi ve Will'in de bunu hissettiğini biliyordum. Onca zamandan ve onca öfkeden sonra...

Ama Winter sadece başını iki yana salladı. "Gitmek istemiyorum."

O halde neden kalktın?

Tanrım, çok güzeldi. Ölümüm olacak ıslak bir vücut...

Onu fena arzuladım.

Neden aşağıda değildi?

Ama sonra kot pantolonunun düğmelerini açıp fermuarını indirmesini, kumaşı bacaklarından aşağı kaydırmasını ve dışarı adım atmasını izledik.

Arkasına uzandı ve sutyeninin tokasını açtı, dolgun ve diri memeleri bana bakarken ıslak saçlarını bir omzunda topladı. Will ve ben donup kalmış halde ona baktık.

Pürüzsüz ve ışıl ışıl. Islak ve buharlar arasında.

Aletim şişti ve onun dantelli kırmızı ipek külotuna baktım, içinin ne kadar iyi hissettirdiğini biliyordum.

Will'in kulağına eğildiğimde yüzümde küçük bir gülümseme vardı. "Şunu görüyor musun?" diye hırladım ve ikimiz de Winter'ın külotunun üçgenine odaklandık.

Hızla nefes alıp verdi.

"Onun dışında kalacaksın" diye emir verdim.

Kıkırdadı, şakacı ses tonu yine eskisi gibiydi. "Ya kalmazsam?"

"O zaman her şeye rağmen bu gece ölebilirsin."

Güldü, ben de onu itip ayağa kalktım.

Winter'a ilerleyip onu kucağıma aldım ve omzuma atıp kıçına bir şaplak attım.

İç çekti.

"Suyu kapat" dedim Will'e. "Hadi yatağa gidelim."

Bölüm 30

Günümüz

Neredeyse ölüyorduk. Yarım saat önce bir nehrin dibine batıyorduk. O yüzden şimdi sadece onlara sarılmak, onlara dokunmak ve bütün gece hiç bırakmamak istiyordum, böylece şu anda hissedeceğimiz tek şey iyi olacaktı.

Şu anda istediğim tek şey buydu. Güvende olmaları, Damon'm yanında olduğumu ve Will'in bizim olduğunu bilmesi. Onu bizim yapmıştık ve düşmesine izin vermeyecektik.

Damon beni yatağa attı, vücudum açıklayamadığım bir şeyle sarsılıyordu ve üstüme geldi, ıslak kot pantolonu külotuma sürterek beni çılgına çeviriyordu.

Birinin yatak odasının kapısını kapattığını duydum ve Damon da en az benim kadar heyecanlıydı, bir an bile beklemedi. Kot pantolonunun düğmelerini açtı, iç çamaşırımı kenara çekti ve ben bacaklarımı açınca içime köküne kadar soktu.

Bağırdım, uzunluğu derinlerime dokundu ve beni o kadar iyi doldurdu ki omuzlarına tırnaklarımı geçirdim.

Hırlayıp bir eliyle kendini yukarı kaldırdı ve diğer elini kıçımın altına kaydırarak beni becerdi, kalçalarıyla bacaklarımın arasını

sanki şeytan tarafından ele geçirilmiş gibi sert ve hızlı bir şekilde pompaladı.

"Damon" diye nefes verdim ve onunla buluşmak için kalçalarımı kıvırttım.

Başımı geriye attım, ağzı boynumu öperken Will kot pantolonunu çıkarmış olmalıydı; çünkü kıyafetlerin yere düştüğünü duydum.

Yatağın yanında bir yerden "Siktir, bu çok seksi" dedi.

İnledim, memelerim hızlı ve sert temposuyla zıplıyor ve meme uçlarımın hassas eti ağzı için yanıp tutuşuyordu.

Damon saldırısıyla homurdandı, çok hızlı pompalıyordu ve ben bunun her saniyesine bayılmıştım. Şu anda her şeyin sert olmasını istiyordum.

Vahşi.

Sonra yatağa gelen Will'in sesini kulağımın yanında duydum.

"Nasıl hissettiriyor?" diye fısıldadı.

Dudaklarından gelen soluğu hissedince başımı çevirdim. "Kalın" diye inledim. "Çok iyi acıtıyor."

Will'in ağzı yaklaşırken Damon'ın kalçalarını tuttum. "Onun için ıslandın mı?" diye sordu.

"Hımm-hımm."

"Harika bir vücudun var güzelim." Dişlerinin arasından iç çekti.

Ve sonra sıcak dili dudağıma hafifçe vurdu ve sıcaklık karnımda girdap gibi dönerek klitorisimin daha da zonklamasına neden oldu.

"Seninle oynamak istiyorum" diye fısıldadı. "İzin ver dokunayım."

Nefes nefese kaldım, neredeyse ağlamak istiyordum çünkü her şey çok iyi hissettiriyordu ve her şeyi hissetmek istiyordum ama Damon daha derine inip çıkarken vücudum ileri geri gidiyordu ve başım dönmeye başlamıştı.

Will'in dudakları benimkilerle buluştu. "İzin ver sana dokunayım."

Başımla onayladım.

"Ona dokunacağım dostum" dedi Damon'a.

Damon sessiz kaldı ve ben ellerimi göğsünde gezdirdim, vücudunun içgüdüsel olarak hareket ettiğini ve ihtiyaç duyduğu şeyi aldığını hissettim. Bunun sonsuza kadar sürmesini istedim.

Sonsuza kadar Damon'la...

Karanlık yerlerimizde saklanabileceğimiz ve her zaman anlamadığımız her şeyi hissedebileceğimiz bu yerde kalmak istedim. Fantastik korku ve düşüş. Tehlike, öfke, tutku ve ihtiyaç.

O kadar güçlüsün ki lanet bir hayvansın.

Siyah ve kırmızı.

Ve toprağın altında, kapalı kapının ardında, bu odada bunun yaşanmasına izin verdik. Teslim olduk.

"Ah, kahretsin" diye inledi Will uzanıp klitorisimle oynarken.

Yumuşak dudakları benimkilerin üzerinde gezinip sataşırken parmakları benimle oynadı ve en yakın arkadaşı beni becerirken beni okşamaya başladı.

Nefes nefese kalıp mırıldandım, Will'in sıcak nefesi benimkine karışırken gözlerimi kapattım ve Damon'a uzandım, onu tutarken kalçalarımı salladım, Will ve Damon'ın dokunuşlarına karşılık verdim.

İçimde bir ihtiyaç oluştu ve heyecanım ve çaresizliğim arttıkça nefesim hırıltılı bir hal aldı. Az kalmıştı. Neredeyse oradaydım. Will dilini ağzıma sokarak dudaklarıma derin bir öpücük kondurdu ve Damon'ın bizi izleyip izlemediğini merak ettim. Ne görüyordu? Hoşuna gitmiş miydi?

Gözlerini üzerimizde hissedebiliyordum.

Ama sonra sesini duydum, derin ve huysuzdu. "Siz ikiniz..." dedi tehditkâr bir ses tonuyla. "Beni çok sertleştiriyorsunuz."

Sonra yavaşladı, ikimiz de onun içime giren her santiminin tadını çıkardık ve aşağı eğilip mememi ağzına aldı.

Nefesim kesildi ama sonra Will diğer mememi bulduğunda ağzını benden ayırdı, ikisi de meme uçlarımı emdi. Onlar beni öperken, kemirirken ve ısırırken parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim: Damon'ın saçları daha uzun ve pürüzsüzken Will'inkiler daha kısa ve kalındı. Başımı geriye bırakıp ağızlarını memelerimle buluşturmak için sırtımı büktüm.

...

Tanrım, ikisinin de beni aynı anda öpmesi...

Damon daha sonra yanıma geldi ve beni ağzımdan derin ve sert bir şekilde öptü, sonra boynuma daldı, tenime öpücükler bırakırken Will tekrar dudaklarımı tatmak için döndü. Damon'ı kendimde tutarak Will'in ağzına ve tadına daldım ancak Damon beni tekrar öpebilsin diye çenemi kendisine çekti. Vücudumu birbirleri ardına emdikten sonra ağzımla kendi sıralarını istediler.

Ben Will'in dudaklarını yerken Damon da memelerimi bir kez daha yuttu, ancak Damon tekrar sert bir şekilde itip tekrar ayağa kalktı, saçlarımın üstünü kavrayıp ağzımı bir kez daha talep etti.

Nefesim kesilmişti ve başım dönüyordu, kimin kim olduğunu ayırt edemiyordum.

"Çok seksi" dedi Will. "Seni çıplak sikmesini izlemek."

Damon'ın her şeye sahip olmasını isteyerek kalçalarımı daha da açtım.

"Seni sikemeyeceğimi söylüyor" diye fısıldadı kulağıma. "Ama bu gece beni hissedeceksin Winter."

Sızlandım, nefesim titriyordu çünkü bunu onlarla yapmak istiyordum. İkisi de kollarımdaydı ve onların yoğun hissi tüm duyularımı doldurdu çünkü buna ihtiyacımız vardı.

Ancak çok fazlaydı. Çok fazla.

Damon benden çekildi ve ağzıyla beni kapatmadan önce ne yaptığını merak etmek için sadece bir anım oldu. Will elini çekti ve vücudumda yukarı aşağı hareket ederek emdi ve öptü.

Damon benden ufak ısırıklar alıp diliyle sataşırken karnım ağır nefeslerle inip kalkıyordu ve ben de artan ihtiyacın etkisiyle dişlerimin arasından içeri hava çektim.

"Durma" diye yalvardım. "Bana yaptıklarını seviyorum."

Beni öyle fena emdi ki tek yapabildiğim tutunmaktı.

Orgazm doruğa ulaştı ve ben patlamaya hazır bir şekilde kısa, çaresiz nefesler aldım, sonra dilini içime soktu ve ben ürpererek çığlık attım.

Orgazm patlayarak tüm vücuduma yayıldı ve titrerken klitorisimi emen başını kendime bastırdım.

"Ah, Tanrım" diye inledim.

Ama ayağa kalktığında kot pantolonu yere düşünce, üzerime tekrar gelmeden önce ondan daha fazlasını istedim.

Will'den uzaklaşarak dizlerimin üzerine tırmandım, yatağın sonunda durduğu yere gittim ve kollarımı boynuna dolayarak onu sahip olduğum her şeyle öptüm.

"Seni seviyorum" diye fısıldadım.

Sıcak ve sertti, aleti çelik bir çubuk gibi karnıma batıyordu ve ben tekrar yatağa geri dönüp dört ayak üzerine düştüm ve onu ağzıma aldım.

Tanrım, bunu istiyordum. Onu dilimde istiyordum. Onu her yerde hissetmek istiyordum.

Onu alabildiğim kadar derine alıp emdim, elimi geri kalan kısmına doladım ve yavaş ve sıkı bir şekilde yukarı ve aşağı pompalayınca inlediğini ve nefesinin düzensizleştiğini hissettim.

Ben yalayıp emerken o da saçlarımı kavradı ve pürüzsüz teninin dokunulmamış hiçbir yerini bırakmadım. Başımı tutarken kalçalarını pompalamaya başladı ve ben de ıslandığımı hissettim.

Yan tarafa kaydım. "Will, buraya gel" dedim usulca. "Yat."

Bize ilerledi ve o pozisyona girdiğinde Damon'ı elimde tuttum ve bacağımı Will'in vücudunun üzerinden atıp üstüne oturdum.

"Ah, kahretsin evet" diye homurdandı, ne yaptığımı fark etti ve altıma girmek için daha da aşağıya kaydı.

Dizlerimin üzerindeyken Damon'ı tekrar ağzıma aldım ve bir ritim tutturdum, kalçalarımı Will'in üstüne koydum ve kasıklarımızı birbirine sürttüm.

Damon ağzımı doldurur Will'e sürerken genizden inledim, külotumla Will'in aletinin uzun çıkıntısına gittikçe daha sert bastırdım.

"Winter" diye soludu Damon.

Dilimi aletinin alt tarafında gezdirdim, damlayan boşalma öncesi sıvısını tattım, çok hazırdı. Will kalçalarımı yakalayarak beni daha hızlı hareket ettirdi, kaskatı kesilmiştim ve çok arzuluydum.

Ben Will'e sürtünmeye devam ederken Damon başımı kaldırdı ve beni öpmek için aşağı eğildi.

"Arkanı dön" diye fısıldadı Damon.

Will'den indim ve dönmeye başladım ama sonra Damon, Will'e bir emir verdi. "Çarşaf" dedi.

Will ipek çarşafı kasıklarının üzerine attı ve ben de pürüzsüz, ipeksi kumaşın arasından onun kalın sırtını hissederek tekrar üzerine tırmandım. Yatak arkamda eğildi ve Damon'ın arkama dayadığını hissettim.

Sonra külotumun arkasını yakalayıp çekti, vücudumdan alırken yırtılan kumaşın sesi odayı doldurdu.

Çenemi tuttu ve dudaklarıma konuşmak için yüzümü çevirdi. "Baş aşağı, kıç yukarı."

İçimden bir ürperti geçti ve Will'in üzerine eğilip sırtımı eğdim ve istediğim hissi bekledim.

Will başımı vücuduna bastırdı, bedeni altımda titriyordu.

Damon bacaklarımı daha da geniş açtı ve kıçımı daha yukarı kaldırmak için sırtıma baskı yaptı ve sonra pozisyona girdi.

Tıpkı perili evdeki gibi.

Aletinin kafasını güzel ve yavaşça içime ittikten sonra kalanını da sokarak beni doldurdu ve derinlere dokundu. Will'in aleti altımdaki çarşaftan klitorisime sürtündü ve ikisine de ihtiyaç duyduklarını aynı anda verebilmek için nasıl hareket etmesi gerektiğini bilen kişi olduğum farkındalığıyla hareket etmeye başladım. Kalçalarımı sekiz şeklinde oynatarak Will'in üstünde hareket ettim ve Damon da bu sırada içimde gidip geliyordu. Yukarı ve aşağı, geri ve yukarı. Yukarı ve aşağı, geri ve yukarı.

Ve benimle ritmik bir şekilde, homurdanarak ve nefes nefese buluşmak için hareket etmeye başladıklarında, iyi bir iş çıkardığımı anladım.

Kendimi ellerimin üzerinde kaldırıp ikisini de sürdüm: Altımdaki Will'in üstünde kıvırtarak ve arkamdan saçımı tutan Damon'a gerileyerek. Will eğilip meme uçlarımı birbiri ardına emdi ve oda sevişme ve buna ihtiyaç duyma seslerimiz ile doldu. Bağlanma.

Damon daha sert ve daha hızlı itti, ben de öyle yaptım; eğilip göğsünü öperken Will'in üzerinde kalçalarımı kıvırttım. Ben emip ufak ısırıklar alırken beni kendisine bastırdı ve bir anda bedenlerden, ağızlardan, ellerden ve derinliklerdeki acıdan ibarettik.

Çığlık atarak ve ürpererek ilk ben geldim, klitorisimden geçerek içime yayılan hisler başımı geriye atmama ve vücudumun tüm kontrolünü kaybetmeme neden oldu. Orada diz çöktüm, Will geldiğinde orgazm içimde dalgalanıyordu, vücudu gerilerek çarşafın üzerine döküldü ve elleri kalçamı ve göğsümü kavradı.

Damon, omzumla boynumun birleşme noktasını kavrayarak beni aşağı itti ve içime gittikçe daha sert biçimde girdi ve Will beni sağlam tutmak için başımı tekrar kendisine bastırdı.

Damon kısık sesle hırladı, hareketleri hızlı ve vahşiydi ve sonra bir kez çok yavaş biçimde ve sonra serbest bırakarak içime boşaldı.

Birkaç kez daha sarsıldı ve terden ıslanmış bir halde sırtıma çöktü ve üçümüz de nefes almaya çalışıyorduk. Gözkapaklarım ağırlaştı ve kalp atışlarını üzerimde hissedebildiğime yemin edebilirdim.

Will'in üstünde rahatladım, Damon'ı arkamda hissettim. Bu gecenin başlarında yaşananlar yüzünden korku ve endişe yarın geri dönecek olsa da şu anda çabalasam bile bunları düşünemezdim.

Şu anda bu odadan hiç çıkmak istemiyordum.

Ancak hava soğuyup nefeslerimiz sessizleşince kendimi Will'in üzerinden çektim ve Damon da ayağa kalktı.

Will yatağın kirli çarşafını çıkardı ve bir saat sonra sol tarafımda derin uykuya daldığında düzenli nefes alış verişini duydum.

Damon arkamdan bana sarıldı, ikimiz de hâlâ uyanıktık ama ışıkları kapattığını biliyordum.

Damon kollarından birini üzerime tutarken kollarımı göğsüme çektim ve artık hepimiz sakin olduğumuza göre suçluluğun gelmesini bekledim.

Utanç. Endişe. Şüphe.

Ama gelmedi. En azından henüz.

Birbirimize dokunmuş, öpüşmüş ve birbirimizde dayanak bulmuştuk ve burada oldukları için minnettardım. Hayatta ve güvende.

Düşünmek istemiyordum.

"Kadınların bana bunu yapmasına asla izin vermedim" dedi Damon sessizliği bozarak.

"Neyi?"

"Beni ağızlarına almalarına" diye yanıtladı. "Aşağısını."

Başka kadınların onu ağzına almasına izin vermemiş miydi?

"Ben asla..." Ancak cümlesini tamamlayamadı. "Bu benim yaptığım bir şey değil..."

Kelimeleri bulmakta zorlandı ama neden bahsettiğini anladım ve sesimdeki üzüntüyü saklamaya çalıştım.

"Biliyorum" diyerek onu itiraf etmekten kurtardım.

Annesi ve ona yaptıkları.

Bundan hoşlanmamıştı ve nedeni onunla ilgiliydi.

"Neden bana izin verdin?" diye sordum ses tonumu yumuşak tutarak.

"Bitene kadar aklıma gelmedi" diye fısıldadı. "Sanki burada değildi. Sadece sen vardın."

Derin bir nefes alıp kollarını bana doladı. "Seni seviyorum" dedi.

Hemen duygusallaştım ve gözlerim yaşlarla doldu.

Mutluluk gözyaşlarıyla.

Beni ters çevirdi, üstüme kaydı ve yeniden bacaklarımın arasına yerleşirken beni öptü.

"Seni seviyorum" diye fısıldadı tekrar dudaklarıma.

Yüzünü ellerimin arasına aldım. *Tanrım, seni seviyorum.*

Ve ben derin bir nefes alıp onun tekrar içime girdiğini hissettiğimde, günler önce neden bahsettiğini biliyordum. Yıllar süren öfke, hiddet, tutku ve ihtiyaç nihayet ne olduğumuzu ve kim için yaşadığımızı bildiğimiz bu ana getirmişti bizi.

Kırmızı.

Tüm renkler arasında en çok kırmızıyı sevdim.

Bölüm 31

Günümüz

Şeytan Gecesi.

Uyandım, ne kadar süredir uyuduğumdan emin değildim ama yatağa geldiğimizde saatin geç olduğunu biliyordum. Sabah olmuştu ve bu da önemli gece geldi demekti. Şeytan Gecesi.

Solumda ve sağımda vücut hissettim ve ellerim karnımda dururken karnımda küçük bir kasırga döndü ve Damon'ın dün gece odadaki çekmecelerden birinde bulduğu ve giydiğim tişörtü kavradım.

Önceki geceye dair her şey aklıma geldi ve yanaklarım utançtan ısınsa da şu anda ne kadar iyi hissettiğimi inkâr edemezdim. Tüm kaslarım hâlâ uyuyordu ve zihnim, belki birkaç dakikalığına da olsa huzur içindeydi.

Sağ elimi kaldırarak uzandım ve bir yüz avuçladım; Damon'ın çenesini, düz kaşlarını, burnunu ve sıcak boynunu hissettim. Diğer elimi kaldırdığımda Will'in yüzüstü uyuduğunu, yumuşak saçlarının alnına döküldüğünü fark ettim.

Üçümüz.

Ne kadar çok acı ve küslük vardı aramızda. Biraz korkuyordum ama onların da aynı hisler içinde olduklarının farkındaydım.

Yeraltında olduğumuzu bilerek, sessizliği dinleyerek uzandım ama fazla bir şey duyamadığıma şaşırdım. Yukarıda ayak sesi yoktu. Gider sesi gelmiyordu. Burada çok sağlam küçük bir kale vardı. Yenilemelerinden önce hiç gelmemiştim ama o duş etkileyiciydi.

Yeraltı mezarları.

Damon burada bir şeyler sakladığını söylememiş miydi? Sığ bir havuzda? Yoksa bir kuyu muydu?

Tarif ettiği oda hâlâ burada mıydı acaba?

Onları uykuda bırakarak sessizce yataktan kalktım ve yatak odasının kapısına giden yolu buldum.

Nereye gitmemi söylemişti?

Merdivenlerden inecektim sanki.

Duşun koridorun karşısında olduğunu ve sağdan geldiğimizi bilerek odadan çıktım. Herhangi bir merdiveni geçtiğimizi sanmıyordum, bu yüzden sola dönüp yürüdüm, çalan müziği duydum ve sesi takip ederek duvardan aşağı ilerledim.

Merdivenler bitince sola dön, demişti ve devam et.

Damon'dan uzaklaştığım her adımda kalbim biraz daha hızlı çarpıyordu, dakikalarca gibi gelen bir sürenin ardından müzik sesi yükseldi ve elimi uzatınca taş bir merdivenin girişini hissettim. Emin olmak için ilk basamağa ayağımı koydum. Burası evin katedral kısmına çıkan merdiven boşluğu olmalıydı.

Sırtım merdivenlere dönük halde sola dönüp koridorda ilerledim, zemin mermerden taşa ve kile dönüşüyordu ve duvarlar parmaklarımın altında daha az cilalı ve daha grenliydi. Rüzgârı hissettiğimde sağa dönüp sağ elimi uzattım, duvarı hissedip kapı aralıklarını saydım.

Lanet olsun, bu yeraltı katı çok büyüktü. Lisedeyken burada neler kaçırdığımı merak ederdim ancak bilmediğim için muhtemelen daha mutluydum.

Dördüncü kapı aralığına geldiğimde durdum ve bana bahsettiği su damlama sesini hemen duydum. Yeraltı mezarlarındaki herkesten uzakta olduğum için korku içime yerleşti ama tarif ettiği yeri bulduğum için kalbim de hızla çarptı.

İçeri adım atıp korkularımı bastırdım ve suyun kayalardan aşağı dökülüp küçük bir havuza damladığını hissettiğim yere kadar

duvarı takip ettim. Diz çöküp kayaları hafifçe yokladım ve parmaklarımı suya daldırıp buz gibi serinliğini hissettim.

Elimi suya daldırıp gezdirip kayalara dokundum ve köşeli düz bir kenar hissettim. Tutunca bunun bir çeşit kutu olduğunu fark ettim.

Onu bulunduğu yerden çıkarıp yere koydum, tokasını bulup açtım. Dikkatle içinde keskin bir şey olmadığından emin olmak için elimi üstünde gezdirdim.

Plastik bir poşet bulup çıkardım ve açtım, içinde sert bir şey hissettim. Açtığımda şöyle bir yokladım ve elime boncuk ve başka bir küçük metal nesneye benzeyen bir şey geldi.

İkisini de dışarı çekerek elimde tuttum ve inceledim.

Tespihteki haçı hemen tanıdım.

Bu Damon'ındı. Lisede ve biz çocukken çeşmede taktığı.

Diğer nesne metaldi, keskin bir kıskacı ve üstünde bir desen vardı. Bir saç tokası.

Ve sonra bir anı aklıma geldi: Onu saçlarımdan çıkarışım. Bunu ona neden vermiştim?

Tespih, toka, çeşme...

Onu ısırdım.

Ne?

Anı net değildi ama canlı ve güçlüydü. "O gün onu ısırdım" dedim yüksek sesle, hatırlayarak. "Ağaç eve gitmeden önce. Onu çeşmede ısırmama izin vermişti. Bunu yaptığım için mutluydu. Niye?"

O çeşmede ne yapıyorduk? Peki Damon için neden daha sonra ağaç evde yaşananlardan daha önemliydi?

Kutu ile çantayı bırakıp eşyaları koridora çıkarmak için adımlarımı geri takip ettim.

"Winter?" Rika'nın sesini duydum.

"Hey" diye cevaplayıp elimi ona uzattım.

"Kayıp mı oldun?" diye sordu, kolunu tutmam için yanıma geldi.

Ama sadece başımı salladım. "Sadece keşfediyorum" dedim ona. "Beni tuvalete götürür müsün lütfen?"

"İyi misin?"

"Umarım" diye şaka yaptım.

Buna nasıl cevap vereceğime dair hiçbir fikrim yoktu ve hayatımın gidişatına göre cevap beş dakika içinde farklı olabilirdi. Bana daha sonra sor.

Ancak şu anda bir duşa daha ihtiyacım vardı. Yeraltı mezarlarının bu kısmındaki zeminler yenilenmemiş ve kirliydi.

Ve sonra dün gece vardı, yani...

İkimizi de geniş banyoya götürdü, ben de makyaj sandalyesini bulup oturdum.

"Hâlâ yataktalar mı?" diye sordu dolaptaki bazı eşyalarla uğraşırken.

Ona "evet" demek için ağzımı açtım ama sonra sorusunun doğasını idrak edince donup kaldım.

Hâlâ *yataktalar* mı? Burada birden fazla yatak odası olduğundan emindim. Will'in hâlâ yatakta olup olmadığını nerden bilebilirdim ki?

Tabii...

"Duydun" dedim omuzlarım biraz düşerken.

Bir sakin anım yoktu. Asla çok iyi bir seks hayatım olmamıştı ama her seviştiğimde herkes her şeyi öğreniyordu.

"Biraz duydum" dedi ve ses tonundaki keyfi duydum.

"Michael da mı?"

Cevap vermeyince anladım.

Kahretsin.

"Sorun değil" diye sakinleştirdi, yanıma gelerek alnıma bir şey sürdü. Farkında olmadığım bir kesiğin acısıyla tısladım. Dün geceki kazada olmuştu muhtemelen.

Kaşlarımı çattım. "Aklından neler geçiyordur."

Dün gece ağzımdan çıkan her inilti ve çığlık kafamdan geçiyordu ve biraz utanıyordum. Özel şeylerin özel kalması gerekiyordu çünkü herkes anlamazdı. Dün gece Michael ile iyi olup olmadığımıza bakmak için aşağı indikleri ve olan biteni duydukları belliydi. Çok sığ görünmüş olmalıydı.

"Düşünüyorum... Anlıyorum" dedi bana. "Ayrıca kendini bana açıklamana gerek yok."

Tavrı takdire şayandı ama yine de...

Bir süre sessizce kesiğimi temizledi ve ardından saç çizgime yara bandı yapıştırdı.

"Hayatlarımız bir dizi plandan ibaret" dedi en sonunda. "Günler, haftalar, aylar, yıllar... Ve sonra anlar var. Geldiğini görmediğiniz, plan yapmadığınız anlar ama ihtiyacınız olan her şey, hissetmek istediğiniz her şey o anlarda."

Onu dinledim, sözlerini idrak etmesine izin verdim.

"Çok kısa bir süre için insanlar bir araya geliyor" diye devam etti; "bu çok güzel ve saf çünkü düşünemiyorsun ve düşünmek istemiyorsun. Sadece hissediyorsun." Durdu ve sonra devam etti. "Anları hatırlarız."

İnsanlar bir araya geliyor. Yani...

"Sen ve Michael ve?.."

"Kai" diye cevapladı sessizce. "Elbette Kai evlenmeden önce."

İlkyardım malzemelerini bir kenara koydu, kapağını yeniden takarak kutuyu kapattı.

"Bu yüzden anlıyorum dediğimde bana inan" diye açıkladı. "Erkekler kendi şartlarına göre sevişmekten zevk aldıkları için utanmıyorlar. Sen de utanma."

Ona hafifçe gülümsedim, hepimizin sırları olduğu için şükrediyordum.

"Boynunda bazı izler var" dedi bana. "Bil diye."

İzler mi? Aşk izleri mi?

Harika.

"Peki onu affettin mi?" diye sordu.

"Kimi?"

"Damon."

Bir an düşündüm ve uzun bir iç çektim. İşte bu yüklü bir soruydu.

"Evet" diye yanıtladım. "Hayır... Bilmiyorum. Uzun zamandır kızgınım. Ama onu seviyorum."

"Ona güvenip güvenemeyeceğini bilmiyorsun."

"Güvenmeli miyim bilmiyorum" diye açıkladım.

Tamamen güvenmeli miydim?

Ona güvenmek istiyordum ve asla şüphe etmeyeceğim şeyler vardı.

Her zaman benim için geleceğini biliyordum. Beni sevdiğini biliyordum. Bu ne kadar uzun sürerse sürsün, muhtemelen şimdiye kadar yaşadığım en mutlu ve en sefil zamanlarım olacağını biliyordum. Beni o kadar kızdırıyordu ki ona yumruk atmak istiyordum.

Ama sonra onu öpmek gibisi yoktu.

Onu affetmemeliydim. Doğru yanıt buydu.

Ama asla onsuz kalmak istemiyordum, bu yüzden aslında... Onu affetmek aslında asla bir soru değildi.

"Beni affedecek misin?" diye sordu aniden.

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. "Ne için?"

Sustu ve ciğerlerim ağrımaya başlayana kadar nefesimi tuttuğumu fark etmedim.

"Damon'a baban hakkındaki bilgiyi verdim" dedi en sonunda.

Yüzüm düştü ve nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Bundan tamamen Damon'ın sorumlu olduğunu sanmıştım ve bunun zaten öfkesini yaşamıştım. Damon ve babamla.

Ama onunla çalıştığını bilmek. Planlarını başından beri bildiğini ve ona yardım ettiğini bilmek...

"Rika." Sert bir ses sessizliği deldi ve yerimden sıçradım.

Damon. Odanın karşısındaydı, muhtemelen kapı eşiğindeydi ve bir süre sonra Rika'nın yanımdan ayrılıp uzaklaştığını hissettim.

"Banks ve Kai'ı ara" dedi ona daha yumuşak bir sesle. "Onları buraya getir. Peki ona yiyecek bir şeyler getirebilir misin?" Sonra ekledi: "Lütfen?"

"Üst katta kahvaltı hazır. Bir tabak getiririm" dedi. "Ve birkaç kıyafet."

Artık kıyafetlerini ödünç almak zorunda kalmasaydım diye diledim ama başka seçeneğim yoktu. Ona kızgın mıydım? Damon'a hayatımı sonsuza dek değiştirecek bilgileri verdiği için babam kaçmıştı.

Ancak harcadığımız para bizim değildi ve babam da iyi bir adam değildi.

Öyle ya da böyle Damon istediğini elde edecekti. Sadece ondan başka bir insanın bu işin parçası olması hoşuma gitmedi. Kendimi bildiğimden çok daha büyük bir planın piyonuymuşum gibi hissettim. Güçsüz.

Üstelik onların aileleri de pek aziz sayılmazdı, benimkini parçalamaya ne hakları vardı ki?

Damon yanıma gelerek bir eliyle yüzümü avuçladı. Geri çekilmedim ama koltuğumda kıpırdandım, pek havamda değildim.

Diz çökerek benim seviyeme indi. "Benden nefret etmiyorsan ondan da nefret etme" dedi. "Ona gereken bilgi vardı bende ve onda da bana gereken. Verir vermez pişman oldu."

Haklı olduğunu biliyordum. Rika'ya Damon'dan farklı davranmamalıydım.

Ona olan öfkemi daha yeni sindirmiştim ve bu, konuyu tekrar gündeme getiriyordu.

Elimdeki nesneleri aldı ve onları tuttuğumu hatırlayarak gözlerimi kırpıştırdım.

"Neden buraya sakladın?" diye sordum.

Hemen cevap vermedi ama sonra bana şöyle dedi: "Sanırım burada güvendelerdi. Hapse gireceğimi bildiğim için onları evimde bırakmak istemedim."

Hapse.

Üç yıl boyunca.

Damon, Will ve Kai'ın cezaya çarptırıldığı sırada kasabayı kasıp kavuran fırtına ve kaostan, sürtük olduğumu düşünen herkesin alaylarından ve fısıltılarından kaçmam için Montreal'e geri gönderilmiştim.

Bana yalan söylemişti. Bunu yapmamalıydı ve bedelini ödemişti.

Ama aramızda bundan çok daha fazlası vardı. Sözlerin her zaman doğru olduğu ve onsuz günlerin çok uzun geldiği, tüm kırık parçaların çatlaklarına gömülmüştü.

Hiç kimse dünyayı onun gibi gösteremezken ve yıllar yıllar sonra bile zihnimin ücra köşelerinde bana bakan gözlerini hissetmeyi özlüyordum.

Belki de o gecelerde evime gizlice giren ve beni maceralara götüren gerçek Damon Torrance'dı.

Alnımı alnına yaklaştırdım ve tokamı geri alıp saçlarıma tutturdum.

"Duşa ihtiyacım var." Sırıttım. "Çeşmeme mi gireceksin?"

Bir kahkaha attığını duydum ve sonra ayağa kalkıp beni kollarının arasına çekti.

Bölüm 32

Günümüz

"Of, yavaş!" dedim sigaramdan bir nefes çektim, Banks'in yaramı temizlemesini izlerken yüzümü buruşturarak.

Kızgın bir ocak demiriyle dağlanmış gibi hissettim.

Önümdeki bir sandalyeye oturdu, gözleri dikişlerle aynı hizadaydı ve başını iki yana salladı. "Buna ne yaptın?"

"Neler neler" diyerek güldü Will ve Michael ile Rika'nın lüks mutfağına girip devasa mermer adanın etrafından dolaştı.

Tam da düşündüğüm gibi burayı baştan aşağı yenilemişlerdi. Yukarı çıktıktan sonra evin geri kalanını incelemeye cesaret edememiştim.

Banks, yırtık dikişlerdeki kanı sildi ve midem hafifçe bulanarak içeride hiçbir şeyin yırtılmadığını umdum.

Ama çok şükür bulantım hızla geçti.

Will, adada yüzü bana dönük halde oturan Winter'ın yanına geldi ve başını yanına indirerek kulağına bir şeyler fısıldadı.

"Defol git" dedim ona.

Onunla konuşabilirdi. Sadece bu şekilde değil.

Bana bakıp güldü ama ellerini kaldırıp geri çekildi.

Hiçbir şey değişmemişti. Bunu hatırlamalıydı.

"Tekrar hastaneye gitmen gerekecek Damon" dedi Banks.

"Sikerler." Dumanı üfledim. "İki bandı çaprazlama yapıştır gitsin."

"Dalga mı geçiyorsun?" diye sordu hayretle.

Rika, küçük bir spor çantası taşıyordu ve siyah bir takım elbise giymişti, saçları kabarık ve dağınıktı. Sigarayı ağzımdan aldı ve hemen Michael'ı aradı ve bir nefes çekti.

Ama aniden acı içimi kesince, "Kahretsin Banks" diye tısladım.

Sadece başını salladı ve Rika'nın sigarayı dudaklarımın arasına sıkıştırdığını zar zor fark ettim.

Birkaç kez nefes alıp verdim ve acının en azından bir kısmını bastırmak için tırnaklarımı yaranın etrafındaki tene batırmak zorunda kaldım.

Yutkundum ve çantasının fermuarını açıp içine bir boklar atan Rika'ya baktım.

"Silah lazım bize" dedim ona.

Bana bakmadı, sadece çantasından bir şey çıkarıp onu yanımdaki tezgâha vurarak bıraktı.

Tek kaşımı kaldırarak ona baktım. "Bu bir silah değil."

Bu, iki yıl önce ona tehdit olarak verdiğimiz hançerdi. Tesadüfen, o zaman beni bıçakladığı yer şu anki yaradan pek de uzak değildi. Ama onun kesiği bu kadar derin değildi.

"Bu bizim yöntemimiz" diye yanıtladı, hâlâ görevine odaklanmıştı.

"Bizim yöntemimiz?"

Bu ne anlama geliyordu?

Çantasının fermuarını çekti ve bana sert bir bakış attı. "Bu kasabayı istiyorsan sokaklarda katliam yaratarak liderlik yapmayacağız" diye çıkıştı. "Silahlı olduğumuz için bizden korkmayacaklar. Bizden asla başarısız olmadığımız için korkacaklar."

Çantayı kaptı ve başını dik tutarak uzaklaştı.

Alayla güldüm. "Sayın Belediye Başkanı..."

"Kapa çeneni" diye karşılık verdi.

Ama Michael onu yakaladı, kollarına alıp birlikte giderlerken bana gülümsedi. "Bu fikre ısınacağını biliyordum."

Evet. Onu ikna etmiştik. Kesinlikle.

Banks ilkyardım bantlarından beş santimlik parçalar kesti, kelebek yapmak için üçgenler oluşturdu ve ben hastaneye gidene kadar iki kenarı bir arada tutması için bunları kesiğe yapıştırmaya başladı.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Winter.

"Ne *yapacağız* demek istedin değil mi?" diye karşılık verdim.

Bu gece gelecekti. Bu işi kesin olarak bitiriyorduk.

Omuz silkti. "Ben burada Bay Crane'in yanında kalabilirim" dedi. "Sadece sizi yavaşlatırım."

Gözlerimi kısıp ona baktım. Dar siyah balıkçı yaka kazak ve siyah pantolonuyla çok güzeldi, dağınık saçları sırtından aşağı doğru parlıyordu ve Rika makyajına bile yardım etmişti. Hazırdı. Neden birdenbire gelmediğini düşünmüştü?

Sadece sizi yavaşlatırım.

Banks'ten uzaklaştım ve adanın etrafında dönerek Winter'ın oturduğu yere yöneldim. Köşeden eğilerek ellerimi kollarının altına koydum ve onu yavaşça koltuktan kaldırıp bizi burun buruna getirdim.

Yüzünü çevirmeye çalıştı ama ben onu takip ettim.

"Acelem yok" diye fısıldadım.

Ağzı sanki üzülmemeye çalışıyormuş gibi yanlardan kıvrıldı.

"Benim için endişelenmeni istemiyorum" diye itiraf etti. "Bu gece odaklanman gerekiyor."

Onu inceleyip önümüzdeki yıllarda onsuz daha hızlı ilerleyeceğimizi düşüneceği zamanları değerlendirerek ona baktım. O olmadan daha çok eğleneceğimi. Onsuz bir maceranın tadını sonuna kadar çıkaracağımı.

O ayak bağı olmadan daha fazla özgür olacağımı.

Böyle yaşamayacaktım. Onun böyle yaşamasına izin vermeyecektim.

"İlişkimizi böyle yürütmeyeceğiz" dedim. "Bu artık senin hayatın değil."

Dudağının köşesi sanki ağlayacakmış gibi seğirdi ama ağlamadı.

Eğer onunla yapmayacaksam hiç yapmayacaktım.

"Senin yerin benim yanım" dedim ona. "Söyle."

"Benim yerim senin yanın" diye fısıldadı.

"Daha yüksek sesle." Onu nazikçe sarstım ama ses tonum sertti. "Benim kadınım izin istemez. O kudrettir. Daha yüksek sesle söyle."

Çenesi titremeye başladı ama sesi güçlü çıktı. "Benim yerim senin yanın."

Ve buna inandığından emin olmak için onu öptüm. Her zaman isteniyordu.

Onu tekrar yerine koydum, şimdi yüzünde küçük bir gülümseme belirdi ve Alex yanında bir şey getirerek içeri girdi ve onu önümdeki adaya bıraktı.

Beyaz gömlek ve siyah kravatlı siyah bir takım elbiseydi. Tıpkı Rika'nınki gibi.

Eldivenler ve ayakkabılar da vardı.

Alex'e baktım.

"Sonuçta bu bir parti" dedi.

Daha sonra maskemi üstüne koydu.

Biraz güldüm. İroni gözümden kaçmamıştı.

Sanırım artık kapüşonlu delikanlılar değildik. Thunder Bay'e kendimi tekrar tanıtma vakti gelmişti.

Yarım saat sonra kravatımı bağladım, siyah deri eldivenlerimi giydim ve ön kapıya Michael'm hazırlattığı motosikletlerden birine yöneldim. Bunların hepsi onun mu hiçbir fikrim yoktu ama kasaba bu gece arabalarımız için uygun değildi, bu yüzden motosiklet kullanacaktık.

Göğüs cebimdeki hançeri kontrol edip iyice oturduğundan emin oldum ve motosikleti Michael'ın yanma çektim. Bıçağı neden getirdiğimden emin değildim ama bir geçmişimiz vardı. Neden olmasın?

"Atla arkama" dediğini duydum Will'in. "Hadi."

Omzumun üzerinden baktığımda Alex'in atlayıp arkasında otururken sırıtıp başını salladığını gördüm.

Kai ve Banks dördüncü motosikleti alırken, Lev ve David de Michael'm G-Serisi'yle arkamızdan gelecekti.

Rika ve Winter dışarı çıktı, Rika kolunu tutan Winter'ı bana getirdi. Diğer eliyle koltuğu ararken Winter'ın elini tuttum.

Gülümsedim. Şeffaf kırmızı kumaştan bir göz bağı takmıştı. Hâlâ gözlerini görebiliyordum ama bu mükemmel bir maskeydi çünkü bu onun dünyayı görmek için kullandığı diğer duyularını engellemiyordu.

"Ne yapman gerektiğini biliyor musun?" diye sordum.

Arkama bindi, ufak bir sırt çantası takıyordu. "Bana zamanı söyle yeter."

Kollarını belime doladı ve ben de maskemi bileğimden çıkarıp başımın üstüne çektim.

Michael'a baktım, Rika çoktan onun arkasına geçmiş, maskesini takıyordu. "Baban da orada olacak" diye uyardım onu.

Kendi kendine güldü, motosikleti çalıştırıp gaz verdi.

"Her şeyin bir sırası var" diye seslendi.

Hepimiz maskelerimizi indirip kolları tuttuk ve gaza bastık.

Kesinlikle öyle.

Mükemmel bir ortamdı.

Halka açık. Çocuksuz. Kaos ve kıpır kıpır.

Görünüşe göre son birkaç yılda, yokluk kalplerdeki özlemi güçlendirmiş ve Thunder Bay kasabası atlıların kaybının yasını tutmak için kendilerine ait bir Yaramazlık Gecesi etkinlikleri düzenlemeye karar vermişti.

Akşamın erken saatlerinde çocuklar için bir karnavalın da yer aldığı bir Cadılar Bayramı geçit töreni düzenlenmişti ancak saat ondan sonra sokağa çıkma yasağı yürürlüğe girmişti ve on altı yaşın altındaki herkesin içeride olması gerekiyordu.

Yetişkinler oynayacaktı.

Birkaç barda müzik grupları çalıyor, sokakta içki servisi yapılıyordu ve tüm kasaba meydanı satıcılar, oyunlar, sanatçılar ve performansçılarla dolu karanlık, gotik bir sirk gibiydi. Çivilerden dekorasyonlar sarkıyordu, insanlar kostümler içindeydi ve maskeler bü-

yük ölçüde teşvik ediliyordu, hatta daha özel ve davetle daha yaramaz buluşmaların gerçekleştiğine dair söylentiler bile vardı. Öyle ki, etkinlik çevre illerden de bazı kişilerin ilgisini çekmeye başlamıştı.

Hepsi çok... sevimliydi.

Arkadaşlarınızla bira içmek için takılmak istiyorsanız fena değil ama bu gerçek Şeytan Gecesi değildi. Bu insanlar siyahı kostüm olarak giyiyordu.

Bizim içinse kostümler çıkardı.

İleride kasaba merkezinin önünde ışıklarda durduk ve son dakika soruları için birbirimize baktık.

Var. Dikkat dağıt. İstila et.

Plan buydu.

Maskemi kaldırıp omzumun üzerinden Winter'a baktım.

"Hazır mısın?"

"Bowling topu gibi yuvarlayacağım" diye Rika'mn bu geceki rolü hakkında talimatlarını tekrar etti.

Sırt çantasını aramızda hareket ettirdiğini hissettim, böylece içeri daha kolay ulaşabilecekti.

Maskeyi geri çektim, arkasına uzanıp kalçasını sıktım ve sonra motoru çalıştırarak diğerlerine katıldım.

Kalabalık, kaldırımlardaki kafe ve barların masalarını doldurarak ya da cadde kenarlarındaki satıcıların önünde gruplar halinde oturuyordu ancak geçit töreni saatler önce sona erdiğinden yol artık fazla kalabalık değildi.

Lise ve üniversite çocukları dans edip zıplarken meydandaki ses sisteminden *Me Against the Devil* sesi duyuldu ve biz sadece bir dakika bekledikten sonra yola çıktık, Winter bir koluyla beni tutarken diğer kolunu hazır tuttu.

Motorlarımızın tiz vızıltısı meydandaki diğer tüm sesleri geride bırakarak gürültüye atıldık ve biz meydanda ilerlerken insanlar başlarını kaldırıp gözlerini yaklaşan şeye çevirdiler. Michael ve ben, Winter ve Rika'yı taşıyarak virajı hızla aldık, meydanın çevresinde tam bir dönüş yaptık, hızlanarak lastiklerimizi bağırtırken bağırışlar ve tezahüratlar duyduk. Kai ve Will biraz daha yavaş takip etti, geçerken Beyaz Karga Tavernası'na göz attılar.

Rüzgâr üzerimize hücum etti, meydanın etrafına park etmiş polis arabalarını göz hapsinde tuttum ve Michael bizi bir kez daha meydanın etrafında gezdirirken Rika da boya tabancasını çıkarıp gökyüzüne tuttu. Müzik beni harekete geçirdi ve gidonu kavrayarak hızla ilerledim.

Hazır ve... Winter'ın sağ bacağına iki kez vurdum.

Sis bombasının pimini çekti ve tıpkı bir bowling topu gibi sağ elinden yuvarladı. Caddenin karşısına yuvarlandı, kaldırıma çarptığında içinden yeşil bir duman çıktı.

Duman kuleleri yükselerek sis oluştururken insanlar heyecanla bağırdılar. Etrafta çocuklar varsa en azından zehirli değildi.

"Yaptım mı?" diye kulağıma sordu.

"Mükemmel."

Keşke görebilseydi. Sola koştum ve ani frenle durdum, sol bacağına hafifçe vurunca bir tane daha çıkardığını hissettim.

Pimi çekti ve sol elinden bir tanesini yuvarladı, bir arabanın altına düştü, altından mor bir duman yükseldi.

Tekrar harekete geçtik ve ben yana dönüp kalabalığa ilerlerken onun güldüğünü duyabiliyordum. Polislerin sabırla izlediğini, bu işi ne kadar ileri götürmemize izin vereceklerini merak ettiklerini fark ettim.

Kaldırımdan bir adamın bağırdığını duydum. "Boya topları mı?!"

Ona baktığımda gri kazağının göğsünde büyük kırmızı bir leke olduğunu gördüm.

Gülerek işaret etti. "Seni yakalayacağım Rika! Sen olduğunu biliyorum!"

Güldüm.

Lev ve David, orakçı kılığına soktuğu ve üzerlerine kafatasları ile siyah cüppeler iliştirilmiş insansız hava araçlarını tepemizde uçurup insanları rahatsız ederken bizler daha fazla sis bombası attık.

Herkesin dikkati üzerimizdeydi, duman bulutları havayı buğulandırıp görüşleri bulanıklaştırıyordu.

Sol uyluğuna hafifçe vurdum.

Bir el bombası daha attı ve kutudan pembe dumanlar çıktı.

Sağ bacağına vurarak hızlandım ve bir başka teneke yuvarlanıp kırmızı duman çıkardı.

Meydanın dört köşesi de renk bulutlarıyla kaplıydı; Rika, ailesinin mağaza vitrinlerinin tepesindeki tuğlalara birkaç boya topu attı.

Kendi maskelerini giymiş olan Banks ve Alex el bombalarını havada tutarak dumanı arkalarına yaydı.

"Pekâlâ, birkaç tane atmaya başla" diye seslendim Winter'a. "Ortalığı birbirine kat!"

Arabayı sürdüm, o da birbiri ardına teneke kutuları fırlatarak stokunu tüketti ve duman alanı doldurunca görmek için yavaşlamak zorunda kaldım.

Sonunda kolunu üzerimden çekti, her iki eline de birer kutu koydu ve halkaları çekip havaya kaldırdı.

"Yihuuuuuu!" diye bağırdı gülerek.

Hepimiz son bir dönüş yaptık ve ardından Beyaz Karga Tavernası'na giderek maceramızı sonlandırdık.

İnsanlar sokaklara döküldü, dronlar karşıdan karşıya geçerken çığlıklar attı ve dumanın içinde kayboldu.

Maskemi kaldırıp bisikletten indim.

"Eğlendin mi?" diye sordum ona inmesine yardım ederken.

Kutuyu fırlattı ve çantasını tekrar sırtına taktı. "Bilmiyorum." Güldü. "Bu eğlencenin bedeli ne?"

"Hayatının geri kalanında benimle kalmak" diye cevapladım ve kolumu beline doladım. "Bu berbat olacak."

Onu tavernaya götürdüm, diğerleri peşimdeydi. İçeri girince omzumun üzerinden Kai'a baktım.

"Biz geçerken kapıda koruma yoktu" dedi bana. "Henüz burada olmayabilir."

Buradaydı. Bu her yıl düzenlenen bir buluşmaydı ve şehirdışındaki saygın iş ortaklarını evine sadece bu zaman davet ederdi. Veya evine yakın bir yere. Babam rutini konusunda sistemliydi ve gururu onun bunu kaçırmasına ya da iptal etmesine izin vermezdi.

"Hadi gidelim" dedim.

Artık gerçek anlamda bir taverna olmayan tavernaya girdik. Şömineleri, bazı odalarında orijinal ahşap zeminleri ve üç katlı

yeme, içme ve özel poker odalarıyla devrim döneminden kalma bir toplantı eviydi.

İçerideki müşteriler hâlâ duman dağının içinde duran dışarıdakilere göre daha şıktı.

Erkekler takım elbise ve smokin giyerken, kadınlar kokteyl elbisesi ve göz maskesi takmıştı.

"Dağılın" dedim onlara, her birimiz de maskelerimizi takarak kalabalığa karıştık.

Kimimiz sağa, kimimiz sola saparak partiye karıştık. Alan o kadar küçüktü ki insanlar buraya toplanmışlardı ama biz masaların arasına süzülüp loş mum ışığında tüm konukları görmeye çalışıyorduk.

Burada olduğunu biliyordum. Arkada ya da başka bir katta olması gerekiyordu.

Ama sonra onu fark ettim. Zeminin tam ortasında, başka bir adamla birlikte durmuş içkisini yudumluyordu, arkasında dönen bir merdiven vardı.

Her zamanki gibi siyah takım elbisesini giymişti ama bu sefer beyaz bir gömlek vardı üstünde ve kravat takmamıştı.

Will yanıma geldi ve Winter'ın elini tuttum.

"Çok fazla insan var" dedi.

Başımla onayladım. "Özel bir yemek odasında olacağını sanıyordum."

Bunu herkesin önünde yapamazdık.

"Onu yalnız nasıl yakalayacağız?" diye sordu.

Bilmiyordum. Düşünmeye ihtiyacım vardı. Odayı tarayınca korumalarını gördüm; üçü çevrede dikiliyordu ve muhtemelen dışarıda bir yerlerde birkaç tane daha vardı.

Korumaları indirmemiz gerektiğini biliyordum ama ikinci ya da üçüncü katta olacaklarını sanmıştım. Daha az insan olacağını. Daha az tanık olacağını. Eğer burada olay yaratmaya başlarsak polisler saniyeler içinde içeri girerdi.

"Herkesin gitmesini sağlarsın" diye yanıtladı Winter sonunda benim adıma.

Ona baktım.

"Bunu nasıl yapacağız?" diye sordu Will.

Sırt çantasını çıkardı ve kalan birkaç sis bombasını çıkardı.

"Bu seferlik herkes benimle aynı şartlarda olacak" diye şaka yaptı.

Yani burada kör bir şekilde tökezliyor olacaklardı. Gülümseyerek onları aldım ve Will'e verdim.

"Erkek erkeğe" dedim ona.

Uzaklaşarak diğerlerine kargaşa başladıklarında siper almaları için bir basketbol savunma stratejisi verdi.

Maskemi çıkardım, saçlarımla takım elbisemi düzelttim.

Az önce içeri giren Lev'e "Kapıyı kapat" dedim.

Bir anlığına Winter'ı orada bırakmayı düşündüm, babamın onu görmesini istemiyordum ama bu onu, eğer ona ulaşırlarsa adamlarından herhangi birine karşı savunmasız bırakırdı.

Onu yanıma alıp babamın yanına yürüdüm ama onu arkamda tuttum.

Tepsiden bir içki alıp yaklaştım, konuştuğu adam Gabriel'in gözlerinin bana kilitlendiğini görerek mesajı aldı.

İzin istedi ve ben de yavaşça yanına yürüdüm.

Gabriel bana ve etrafımızdaki insanlara baktı, muhtemelen bunu nereye götürebileceğimi merak ediyordu. "Ne istiyorsun?" diye sordu.

Öne çıkıp yanında durdum ve içkimden bir yudum aldım.

"Thunder Bay'i" diye alçak bir sesle yanıtladım.

"Çok daha fazlasına sahip olabilirsin."

"Git" dedim onu duymazdan gelerek. "Yoksa seni mecbur bırakırım."

Sadece güldü ve içkisini yudumladı. "Beni devirmek için bundan çok daha fazlası gerekir." Sonra bana baktı, uzun yüzü bir sırıtışla süslenmişti. "Sen hâlâ boktan bir çocuksun. Benden başka herkese ahkam kes dur."

Winter ceketimi arkamdan kavradı ve alnının sırtıma dokunduğunu hissettim, bana burada olduğunu hatırlatıyordu.

Ama haklı olduğunu bildiğim için ona baktım. Çocukken nihayet ağzımı açıp insanlarla konuşmaya başladığımda, beni dövmeye

çalışanları dövdüğümde, incinmeyeyim diye başkalarını incittiğimde bile korktuğum kişi oydu çünkü ona ihtiyacım vardı. Onun parası ve beni koruyacak nüfuzu olmasaydı, benim için hayat ne kadar kötü hale gelirdi?

Bir noktada merak etmeye başladım: Yapabildiğim için mi kötü davranıyordum? Yoksa beni o evde hayatta tuttuğu için mi kötü davranmıştım? Çünkü 11 yaşındaki bir çocuğun hayatına nasıl son vereceğini düşünmemesi gerekirdi.

Gözlerine bakarken oda karışmaya başladı. Arkadaşlarım geri dönmüşken ve Winter yanı başımdayken beni tehdit edebileceği hiçbir şeyin hareketlerimi değiştirmeyeceğini adım gibi biliyordum. Ona, parasına ya da korumasına ihtiyacım yoktu. Sadece gitmesini istiyordum.

Bu kasabadan ve bizden uzağa.

Ve eğer kendi isteğiyle ayrılmazsa, o küçük flash belleği onu göndermek için kullanmakta tereddüt etmezdim. Bu onu alt etmeyebilirdi ama denemek konusunda kendimi kötü hissetmezdim.

Etrafımızdan mavi duman yükselerek odayı doldurduğunda insanların bağırmaya başladığını duydum, Will'in gizlice attığı iki kutu küçük, dar alana yoğun bulutlar yağdırdı.

Bakışlarımız kilitlendi, konuklar ayaklarını sürüyerek hareket ediyor, öksürüyor ve elbiselerinin kirlenmesinden korkarak duman dağlarından uzaklaşmaya çalışıyorlardı.

Dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı çünkü ne olduğunu biliyordu ve ben de ona sırıtarak karşılık verdim.

Duman, kavanoza üflenmiş bir sigara gibi tüm odayı kapladı, aramızda gezinmeye başladı ve aniden herkes kapılara yöneldi ve kirli, kapalı alandan uzaklaşmak için koşmaya başladı.

Ama tam o sırada biri Winter'a çarpınca o da bana doğru düştü ve öne yalpaladım, hızla dönünce onun dumanın içinde kaybolup yere düştüğünü gördüm.

Birisi koşarak geçerken dizleri kafasına çarptıktan sonra eğilip onu yukarıya çektim.

"İyi misin?" Onu ayağa kaldırdım ve yüzünü tuttum.

Biraz sarsılmış bir halde başıyla onayladı. "Evet."

Will ve diğerlerinin korumalara ulaşıp ulaşmadığını ve Lev'in hâlâ kapıyı koruyup korumadığını görmek için odaya bakındım ama hiçbir şey göremedim.

Babama döndüm ama birden ortalık bomboştu. Gitmişti.

Winter'ın elini tutarak kalabalığın arasından geçtik ve herkes dışarı çıkarken Lev'in hâlâ kapıda durduğunu gördüm.

Maskesini yarıya kadar kaldırdı. "Gelmedi" dedi bana.

Arkamı dönüp arka çıkışa yöneldim ama üstümde bir çıngıraklı ses duydum ve dar, sarmal merdivenlerden yukarı bakınca siyah kıyafetli iki adamın merdivenleri tırmandığını gördüm.

"Merdivenlerden çıkıyor" diye bağırdım Lev'e. "Burada kal!"

Merdivene giderken Winter'ın elini tırabzana koydum. "Bir sürü dik basamak var."

Korkuluğu kavradı ve ilk basamağı buldu. "Anladım."

"Emin misin?"

"Git!" diye bağırdı.

Ve bana iki kez söylenmesine gerek yoktu. Merdivenleri tırmanırken arkamdaki Winter'a baktım, onun korkuluğu sıkıca tuttuğunu ve ben diğer elini tutarken merdivenlerden yukarı koştuğunu gördüm.

Merdivenleri görmeye çalışsam da duman oraya sızarak her şeyi bulandırmıştı ve nereye gittiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Gitmiş olamazdı. Bunu kamu alanında tutmamız gerekiyordu ve onun yeniden toparlanıp saldırmaya hazırlanacak zamanı olmasını istemiyordum.

Merdivenlerin tepesine ulaştık, Winter sırtıma atladı ve ben de uzanıp kalçasını tuttum.

"Şişşt..." dedim.

Uzun koridora baktığımda bir sürü oda gördüm. Bina onun değildi. Sadece burada etkinlik yapıyordu. Burada bir desteği ya da sıkıştırılmış bir odası falan olamazdı değil mi?

Will arkadan koşarak yanıma geldi ve Michael, Alex, Rika, Banks ve Kai da hızla onu takip etti.

"O da onlardan birinde" dedim onlara.

Koridorda ilerlemeye başladık ama Winter beni geri çekti.

"Bekle" dedi telaşla. "Kendini içeri hapsetmezdi. Yangın merdiveni var mı?"

Will ve ben birbirimize baktık.

"Çatı" dedi.

Dişlerimi gıcırdattım ve korkuluğun üzerinden eğilip Lev'e seslendim.

"Dışarı çıkın" diye bağırdım. "Yangın merdivenini koruyun!"

"Tamam!" Sesi yükseldi.

Winter'ın elini koluma koydum ve ona "Arkamda kal" dedim.

Başıyla onaylayınca fırladım, ben soldaki küçük, karanlık merdivene giderken herkes beni takip etti.

"Basamaklar" diye uyardım onu.

Tırabzanlara uzandı, nefes nefeseydi, yetişmeye çalışıyordu ama ilkini bulur bulmaz bir şeytan gibi atıldı ve altında ateş varmışçasına tırmandı.

Merdivenlerden hızla yukarı çıktık, kapılardan içeri girdik, hepimiz çatıya dağıldık ve yukarı baktığımda hemen babamın adamlarından birinin kenardaki yangın merdivenine ilerlediğini gördüm.

Hışımla arkalarına döndüler, koruma silahına uzanırken aniden bir şey havada yanımızdan geçip alnına saplandı, boynu geri fırladı, dizleri çözüldü ve yere yığıldı.

Neler oluyordu?

Bir hançer yanında yere düştü; kabzası onu yere sermiş olmalıydı.

Rika'ya baktım. Kolunu uzatmış halde atış pozisyonunda duruyordu.

Sonra doğrulup dikildi ve zorlukla nefes aldı.

Evet, tamam.

Babam yerdeki adamına baktı, uzun ve derin bir nefes alarak mevcut durumunu değerlendirdi.

Daha sonra gözlerini bana çevirdi.

Kasabanın fenerleri ve gerideki parktaki ağaçların parıltısı sırtına vururken, "O yürek yok sende" dedi.

Hava hâlâ dumanlıydı.

Winter'ın elini ceketimden çektim, yüzüne dokundum ve geri çekilip herkesi geride bırakıp ona yaklaştım.

"Bir kez vardı" dedim annemi düşünerek. "Gerçekten bunca zamandır kumsalda yattığını mı düşünüyorsun?"

Gözlerini bana kilitledi ve neredeyse etkilenmiş gibi başını hafifçe yana eğdi. Annemin öldüğünden şüphelenmiş olmalıydı. Yıllardır ortaya çıkmamıştı.

Uzak durup beni yalnız bırakmazsa, onun beni yalnız bırakmasını sağlayacağımı biliyordu.

"Bunun olmasına izin verdin" diye öfkelendim, tekrar ileri adım attım ve sonra durdum. "Bana bunları yapmasına izin verdin."

"Sızlanmayı kes" diye karşılık verdi. "Büyürken her oğlanın biraz amcığa ihtiyacı vardır."

Gözlerimi ona diktim.

"Peki onunla ne yaptın?" diye sordu. "Nerede o?"

Yani ceset mi nerede?

Bakışlarını tuttum ve göğüs cebime uzanıp oraya sıkıştırdığım hançeri çıkardım.

Gözleri hançere kaydı ve sonra gözlerime yükseldi, sapını kavradım.

"Yakında" diye alay ettim.

Tutuşumu sıkılaştırdığımda eldivenimin derisi gıcırdadı.

"Yapmayacaksın" dedi bana. "Yapamazsın."

Yapabileceğimi biliyorsun. Ve yapacağım.

"Git" diye mırıldandım.

Ama gözleri arkama bakıyordu. "Torunuma hamile mi?" diye sordu Winter'ı baştan aşağı süzerek. "Körlük genetik olmadığı sürece onunla istediğin kadar seviş. Bir noktada senden piç bekliyordum."

İleriye fırladım.

"Yerinde olsam kontrolümü kaybetmezdim" dedi hızlıca. "Beni hayatta tutmak zorundasın. Yoksa vasiyetime seni tekrar nasıl eklerim?"

Ve durdum.

Benim anlamamı beklerken gözlerini keyifle kırpıştırdı.

Lanet para umrumda değildi.

Ama ben değilsem kimi koymuştu?

"Banks senden çok daha fazla oğulluk yaptı bana" diye devam etti. "Gerçekten daha akıllı olmalıydım. O çocuk bataklıkta doğdu. Güç zorluktan gelir. Sen sadece şımartıldın. Bu zayıflığı annenden aldın."

Arkamda maskesini çıkaran kız kardeşime baktım. Bana endişeyle baktı.

"Banks..." dedim kısık sesle.

"Benim tek vârisim" diye tamamladı. "Geçen yıl vasiyetimi değiştirdim. Banks sorumluluk sahibi, çalışkan ve zeki. Hayatımı adadığım işlerimi yerle bir etmez. Eğer iyi olup hizaya girersen vasiyetimi tekrar değiştiririm."

Söylediklerindeki bir şey midemin yine öfkeyle düğümlenmesine neden oldu. Yeterince iyi olmadığımı düşünmesinden hâlâ nefret ediyordum sanki.

"Aslında bu biraz ironik" diye devam etti. "Uzun zamandır tüm inancımı ve enerjimi sana adadım, bir kızın asla bir oğul gibi olamayacağına inandım ve şu an itibarıyla Thunder Bay'deki gerçek güce sahip olanlar kız kardeşlerin olacak gibi. Seninle değil."

Kız kardeşlerim mi?

Yüzüne yavaş, iğrenç bir sırıtış yayılırken ona şaşkın şaşkın baktım.

Neyden bahsediyordu?

Sadece bir kız kardeşim vardı.

Bölüm 33

Günümüz

"Harikalar değil mi?" diye sordu babam, etrafımda orada duran kişiye bakarak. "Üzgün bile değilim. Ne yapacaklarını görmek için sabırsızlanıyorum."

Yavaşça dönüp omzumun üzerinden baktım ama içimden bir ses onun kimden bahsettiğini zaten bildiğimi söylüyordu. Başından beri biliyordum.

Rika ve Banks'in orada durup bizi izlediklerini ve merakla bana baktıklarını gördüm.

Gözlerimi kapattım, kalbim çok hızlı atıyordu. *Orospu çocuğu.*

"Kız kardeşler..." diye tekrarlayıp arkama döndüm.

"Kendi karım dışında herhangi bir kadını bu kadar kolay hamile bırakabilmem ne ironik." Gabriel göğüs cebinden bir puro çıkardı. "Gerçi Christiane güzeldi. Onu hamile bırakmak istemedim ama o genlerle çocuğun güzel olacağını biliyordum."

Kulaklarıma inanamıyordum.

Tabii çok mantıklıydı. Sonunda yıldızlar hizalandı.

Purosunu yaktı, duman bulutları havaya yükseldi.

"Rika..." dedim kısık bir sesle. "O senin."

Kendi kendine gülümseyerek "Ah, keşke" diye bağırdı. "Ama hayır, Erika bir Fane."

Ne?

O zaman ben...

"Ama ondan birkaç yıl önce" dedi bana, "Christiane'nin bir oğlu oldu."

Sonra bana baktı, purosundan bir nefes çekti ve dumana karşı gözlerini kıstı.

Bir oğlu.

Nefes almayı bıraktım.

Onlar benim kız kardeşlerimdi ama Erika babamın değildi. Yani...

Dişlerimi gösterdim. "Yalan söylüyorsun."

Bunun her saniyesinden keyif alarak gülümsedi.

Bu doğru değildi.

"Natalya Delova benim annemdi" diye devam ettim. "Tıpkı ona benziyorum."

"Öyle olsa da onun amından çıkmadın" dedi.

Tek kelime edemeden orada dikildim. Yalan söylüyordu kesin. Burnumun dibinde böyle bir şeyi olması ve benim habersiz olmam imkânsızdı.

Yapmış olamazdı... Nasıl daha önce öğrenmedim? Benimle konuşur, bir şey yapardı...

Babamın kahkahası havayı aşağıdaki dumandan veya gürültüden daha fazla doldurdu.

Gözlerimi tekrar ona kaldırdım.

"Schraeder Fane birkaç aylığına ülke dışındaydı" diye açıkladı ve "yeni ve güzel karısını evde yalnız bıraktı." Çenesiyle yüzümü işaret etti. "Onun sevimli küçük geliniyle oynama istediğime karşı koyamadım."

Oynama isteğine.

Tıpkı gece geç saatlerde evimizin odalarında yankılanan çığlıklardan yaptığını bildiklerim gibi.

Nasıl dünyaya geldiğimi fark edince hareketsiz kaldım. "Ona tecavüz ettin."

Güldü ve ardından omuz silkti. "Neyse ne."

Kafamda hesapladım. Gençti. Yine de. Rika doğduğunda Winter'ın yaşındaydı. Ben doğduğumda ergenlik çağında olurdu. On sekiz mi? On dokuz mu?

Babam devam etti: "Schraeder hamile eşinin yanına geldiğinde yaptığımı gizleyemedim. Seni kendi çocuğu gibi büyütmeye ve küçük ailesiyle birlikte şehri terk etmeye hazırdı ama ben buna izin veremezdim. Gerçek erkekler oğullarını başka erkeklerin büyütmesine izin vermezler."

Gözlerimi ona diktim. Sanki beni büyütmüştü de... Beni korkutmuş, beni şamar oğlanına çevirmiş ve bana bir malmışım gibi mi davranmıştı...

"Yani doğduğun gece gelip benim olanı aldım" dedi. "Çığlık attı ve ağladı. Ve sonraki birkaç yılı depresyonda ve sarhoş olarak geçirdi. Gerçekten bunu bu kadar kötü karşılayacağını düşünmemiştim ama... Rika ortaya çıktığında işler onun için biraz daha iyi oldu."

Rika'nın annesi uzun yıllar boyunca berbat bir durumdaydı. Ben zar zor hayatını idame ettiren, hap içen, toplum içinde olduğu nadir durumlarda alkolik olduğunu görerek büyümüştüm.

Hepsi onun hatasıydı. Kocasını ya da başka bir şeyi kaybetmesi değildi. Ne hayattaydı ne de Rika'nın doğru düzgün bir annesi olmuştu.

Ama o her zaman nazikti değil mi? Şöyle bir düşününce. Her zaman uysal ve tatlıydı.

"Öyle ya da böyle Thunder Bay'de kaldılar" diye devam etti babam. "Muhtemelen sana yakın olmak için."

Natalya'nın odama gelip bana yaptıklarını öğrendiğinde umursamamasına şaşmamalı. Onun gözünde annem değildi.

Onun gözünde beni bir erkek yapıyordu.

"Sen gençken" dedi bana, "on sekiz yaşına gelir gelmez kocasıyla sana gerçeği söylemeyi planladıklarını öğrendim. Ben de Schraeder'le ilgilendim. Tabii biraz yardımla."

Evans Crists'in yardımıyla. Michael'ın babası.

Mülk üzerinde vekaletname sahibi ve Christiane bunu umursamayacak kadar mutlu ve uyuşturulmuş olduğundan Evans baş-

ka bir serveti kontrol etme fırsatını görmüştü. Şehirdeki en büyük serveti.

Rika'ya dönüp baktığımda kaşlarının çatıldığını gördüm, muhtemelen neden bahsettiğimizi merak ediyordu. Arkadaşlarımdan hiçbiri bizi duyamıyordu.

Gözlerimi boynundaki yara izine çevirdim.

"Rika'nın o gün arabada olmasını beklemiyordum ama..." diye söze başladı babam, ancak cümlesini bitirmedi. "Ve sonra kasaba doktoru Christiane'e küçük, sefil hayatının geri kalanında uysal kalması için güzel bir kokteyl verdi."

Bana yaklaştı ama ben geri çekilmek istedim. Dışarıda olmamıza rağmen duvarlar üstüme üstüme geliyordu ve ne olduğuna dair tüm bilgi omuzlarıma bir ton tuğla gibi inerken elimdeki bıçağı kavradım.

"Christiane'i hiç dikkate almadın değil mi?" diye alay etti.

Ama kafamın içinde kaybolduğum için onu zar zor duyabiliyordum.

Farklı bir hayatım olabilirdi. Christiane farklı olurdu. İyi bir ailem olurdu.

"Partilerde ya da şehirdeki sokakta sana bakışı" diye devam etti.

Bana mı bakıyordu? Hayır, bunu hatırlamıyorum. Beni izlerken ne görüyordu? Ne yapıyordum ben böyle?

Boğazım düğümlendi ve bıçağın olduğu elim titredi.

"Rika doğmadan ya da kocası ölmeden çok önce kalbi kırılmıştı" diye uzaktan devam etti babam.

Babamın kendisine yaptıklarına rağmen mi istemişti beni? Kocası yine de istemiş miydi beni?

"Sana öyle uzun uzun bakardı ki barizdi" diye devam etti Gabriel, bana biraz daha yaklaşarak ve burnumun dibinde olup bitenlerle bana işkence ederek. Hiç fark etmemiştim. "Aslında onun bir dert olacağını ve onu da öldürmek zorunda kalabileceğimi düşündüm."

Ya gördüklerinden hoşlanmadıysa? Ya bu yüzden bana hiç yaklaşmadıysa? Ya benim büyüdüğümü görüp tıpkı ona benzeyeceğimi düşündüyse? Ya benden korktuysa?

"Gerçekten hiç fark etmedin mi?" diye sordu bana gezegendeki en aptal insanmışım gibi bakarak.

Öfke göğsümü doldurdu, midem düğümlendi ve onun her görüntüsü kafamda parladı.

Ona tecavüz edişi. Hayatını mahvedişi. Çığlıklar atarken beni çalışı.

Yolun birkaç kilometre aşağısında başka bir kadının beni büyütmesini izlemeye zorlaması.

Beni o eve vermesi ve katlanmak zorunda kaldığım dehşet.

Ve ona asla ele geçirebileceği bir torun vermeyeceğim bilgisiyle çenemi sıktım ve her şeyi yönlendirerek ona baktım.

"Senin bundan çok daha zeki olduğunu sanıyordum" dedi bana. "Ama sanırım o da pek akıllı değildi, o yüzden..."

Hırladım, onu omzundan yakaladım ve kahrolası hançeri tam karnına sapladım.

Arkadaşlarım arkamda şaşkınlıkla iç çekti ve Banks'in adımı haykırdığını duydum ama neredeyse bir fısıltıydı.

İrkildi, sefil hayatında ilk kez gözleri fal taşı gibi açılmış halde orada ağzı açık biçimde durdu ve sanki birdenbire nefes alamıyormuş gibi göründü.

Hançeri çekip tekrar soktum, etine saplandığını hissettim ve kızgın koluma bir ürpertinin yayıldığını ve kanımdan süzdüğünü hissettim, öfke biraz olsun soğudu.

Hançeri bir kez daha çıkardım, gözlerinin içine baktım ve onu kahrolası vücuduna vurarak son... bir... kez midesine gömdüm.

"Sadece... öl" diye bağırdım suratına. "Öl."

Bıçağımdan kayarken tükürdü ve hırladı, dizleri büküldü ve vücudu yere çöktü.

Birisi arkamda sessizce ağlıyordu ama onun çatıyı kana boyamasını, beyaz gömleğinin ıslanarak kıpkırmızı olmasını izlerken herkes sessiz kaldı.

Gözlerine baktım. Birisi arkadan yaklaştı ama yanımda duran elimi sallayarak çekilmesini işaret ettim.

İçimdeki ağırlık dağılmaya başladı ama kaçmadım.

Bunu görmek istedim.

Öldüğünden emin olmak istedim.

"İyi misin?" diye sordu Winter, ben ellerim kelepçeli halde otururken kollarını bana dolayarak. "Ne olacak?"

Koklayıp yüzümü boynuna gömdüm.

Hiçbir fikrim yoktu. Ama artık korkmuyordum. Güvendeydi. Arkadaşlarım güvendeydi. Ne olursa olsun, en azından buna sahiptim.

"Her şey düzelecek" diye fısıldadım.

Tuhaftır, kendimi sadece yorgun hissettim, hatta belki de olmam gerektiği gibi endişeli, üzgün veya suçlu bile hissetmiyordum. Onun gittiği ve özgür olduğu için mutluydum. Buna değerdi.

Adli tabip ceset torbasına alınmış babamı sedyeye koyarken, polisler kendi aralarında konuşuyor ve adli tıp ekibinin gelmesini bekliyorlardı.

Kai, avukatlarla konuşana kadar hiçbirimizin bir şey söylemediğinden emin oldu.

Ama elinde bıçak ve kanla bulunan kişi bendim.

İçeri girecektim.

"Banks ve Kai ile git" dedim Winter'a.

Onun bu gece Thunder Bay'den çıkmasını istiyordum. Yeni havası ve alanı olan şehre.

Tüm bu saçmalıklardan uzağa.

Beni öperken gözyaşlarını tuttu ve fısıldadı: "Artık hayatın bu değil. Gitmeyeceğim."

Beni tekrar öptüğünde beliren gülümsememe engel olamadım. Bunu ona itiraf etmezdim ama bu sözler gecemi güzelleştirdi.

Polis beni kaldırıp götürmeye başladığında Banks onu geri çekti.

Omzumun üzerinden onu izledim ve ona son dokunuşumun bu olmaması için deli gibi dua ettim.

Rika'nın yanından geçerken bakışlarımız buluştu. Anlamadığı şeylerin olduğunu biliyordu. Onu öldürmemem gerekiyordu. Bu

planın bir parçası değildi.

Ama babamla aramızda geçen hiçbir konuşmayı duymamıştı.

Bu saçmalık başka bir güne kalacaktı.

Şimdilik...

"Biri gitti" dedim ona. "Geri kalanı sende."

Saatler sonra yaram için tıbbi yardım ve önümdeki sorgu odası masasında hâlâ açılmamış halde duran tarçınlı rulo paketini almıştım.

Yorgunluktan gözlerim yanıyordu ve midem guruldadı ama kelepçeli olduğum ve ulaşamadığım için lanet ruloyu alamıyordum. Bunu biliyorlardı.

Ancak muhtemelen haklarımın farkında olduğum kadar akıllı olduğumu bildiklerinden henüz beni sorgulamayı denememişlerdi.

Ama ne elimden kan örneğini ne de kıyafetlerimi almışlardı. Orada neler olduğunu merak etmeye başlamıştım çünkü içeri kimse gelmiyordu ve telefonumu da alamamıştım. Ya işemem gerekirse?

Yüzümü omzuma sürttüm ve floresan ışık üzerime vurunca esnedim.

Winter neredeydi? Onu kafamda, yatağımızda, istediğim gibi huzur içinde uyurken hayal ettim.

Ama uyumadığını biliyordum. Ben ne kadar yorgun ve endişeliysem o da o kadar uyanık ve çılgına dönmüştü. Ancak daha sonra, babamın gitmesiyle tehlikeden kurtulduğu için mutlu olsam da onun bu dünyada bensiz yürümesini hâlâ istemediğim dank etti kafama. Hiçbir şey kaçırmak istemiyordum.

Sadece bu nedenden dolayı belki yaptığım şeyden pişmandım.

Kapı aniden açıldı ve başımı çevirdiğimde kısa boylu, kır saçlı, gri takım elbiseli ama hâlâ çokça genç ve formda bir adam gördüm.

"Merhaba" dedi ve kenara çekilerek polisin arkasına geçmesine izin verdi. "Adım Monroe Cason."

Polis yanıma geldi ve kelepçelerimi çözüp gitmek için arkasını döndü, ardından gergin dudaklarla geri gelerek tarçınlı ruloyu alıp önüme koydu.

Ne?

Kollarımı masaya dayadım, ruloyu aldım ve bir süre sonra ellerimde çevirdim, sonra da o kapıyı kapatırken kapıya fırlattım.

Pislik.

Tek kaşımı kaldırarak adama baktım. "Avukat çağırmadım" dedim.

Hafifçe gülümsedi ve gözlerini yukarı kaldırdı. Bakışlarını takip edince kamerayı gördüm ve bir süre sonra güç ışığı söndü.

Burada ne oluyordu böyle?

Ona tekrar baktım.

Evrak çantasını karıştırıp plastiğe sarılı bir şey çıkardı. Önümdeki masaya koydu.

"İstersen onunla ilgilenebilirim ama yok edildiğini görmek isteyeceğini düşündüm" diye bilgilendirdi beni.

Paketin üzerine eğilince içinde Rika'nın hançerini gördüm. Temizdi ve yeni gibi parlıyordu. Belki üstünde hâlâ kan parçacıkları bulunabilirdi. Bu yüzden mi yok edilmesini öneriyordu?

Neden cinayet silahımı yok etmeme izin veriyorlardı ki?

Ona gözlerimi kısıp baktım. "Bu nedir?"

"Gitmekte özgürsün" dedi.

Kalbim göğsümde gümbürdedi. "Nedenmiş?"

Küçük bir nefes verdi ve çantasını masanın üstüne koyup ceketinin düğmelerini çözdü ve oturdu. Çantasından bir kâğıt çıkarıp önüme koydu.

"Kimse babanın yasını tutmayacak" dedi bana. "Aslında onun gitmesine çok sevinen ve minnettar olan pek çok kişi var. Tanıklığa göre sen ve arkadaşların kutlama yapmak üzere geçit törenine katıldınız. Geldiğinde babanızın hoşnutsuz çalışanlarından biri onu öldürmüştü ve siz onu çatıda kanlar içinde yatarken buldunuz."

Kâğıdı taradım, ifade orada yazılıydı.

İmzaları gördüğümde, "Herkes imzaladı" dedi.

Bu yüzden benden kan örneği almamışlardı. Ya da kıyafetlerimden.

"Korumaları?.." diye itiraz ettim.

Peki ya korumaları? Bildikleri vardı.

Ama çabuk yanıt verdi. "Babanın mirasının tek vârisi olduğu için artık kız kardeşine çalışıyorlar. Bana evinin kontrol altında olduğuna dair güvence verdi."

Evinin. Bunu duymak tuhaftı ama mantıklı bir tınısı vardı.

Polisler de vardı. Hançerin üzerindeki kan. Parmak izlerim. İnsanlar babamın gidişine sevinmiş olabilirlerdi ama bunu iyi niyetlerinden dolayı halının altına süpürmüyorlardı. Beni hâlâ sevmeyenler de vardı. Babamdan kurtulmuşlardı. O zaman neden beni de hapse gönderip benden kurtulmuyorlardı?

"Patronun kim?" diye sordum şüpheyle. "Sana kim para ödüyor? Bu konuyu görmezden gelmesi için şehre kim para öder ki?"

Sadece bana baktı, gözünü kırpmadan ve neredeyse sakin bir sesle cevap verdi. "Sizin bir şansa sahip olmanızı isteyen biri Bay Torrance."

Ve sandalyeme yaslandım, nihayet gözlerimi açtığımda bana söylemeden cevabı biliyordum.

Christiane Fane.

Önkapının kilidini açtım, Winter ve ben bir saat sonra evine adım attık.

Karakoldan elimi kolumu sallayarak çıktığıma inanamıyordum.

Kasabadaki dedikoduların muhtemelen kötü olduğunu biliyordum ve Evans Crist'in ne gibi tepkiler vereceğine dair hiçbir fikrim yoktu çünkü Rika'nın babasının nasıl öldüğünü bildiğimizi kesinlikle biliyordu. Nasıl *Rika*'nın da az kalsın öleceğini.

Ama şu anda umrumda değildi. Babam daha büyük bir tehditti ve henüz hepimiz güvende olmasak da insanlar bize saldırmadan önce güzel, uzun, kahrolası bir tereddüt yaşayacaklarına güvenim tamdı.

Ve geldiklerinde de hazır olacaktık.

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim, şu anda sadece bir duş ve bir yatak istiyordum ama bundan önce halletmem gereken bir şey daha vardı.

Kapıyı kapatıp kilitledim.

"Bir yanım gidip fıskiyede oturmak istiyor" dedi uyuşuk uyuşuk Winter, başını koluma dayadı, yürürken elini tuttum.

"Bunun için bolca vaktim var" dedim ona. "Ama başka bir fikrim var."

"Öyle mi?" Şu anda ne yapmak istediğimi sadece hayal edebiliyormuş gibi eğlendi.

Ama merdivenlerden yukarı çıkmak yerine koridora ve mutfağa devam ettim.

Başını kaldırdı. "Nereye gidiyoruz?"

"Göreceksin."

Onu dışarıya çıkarıp verandadan geçirdim, havuzun ve havuz evinin ötesine, çit hattının gerisindeki ağaçlara götürdüm. Arazinin ve düşen dalların üzerinden geçerek yavaşça ilerledik ama büyük beyaz meşe ağacına vardığımızda onu kaldırdım ve henüz temizlemediğim yaprak ve ağaç kalıntılarının üzerinden taşıdım.

Onu yere bıraktıktan sonra elini tuttum ve ağaca koydum.

Ellerini ağaç kabuğunun üzerinde gezdirdi, ağaç gövdesini aşağı yukarı yoklayarak çivilenmiş bir tahta buldu.

Geri çekildi, sırtını dikleştirdi ve onu neden buraya getirdiğimi anlayınca yüzü düştü.

Sığ nefesleriyle göğsü hareket etti ve yüzündeki korkuyu gördüm.

Etrafında dolaşarak kolumu beline doladım ve ensesini öptüm.

"Artık daha güçlüyüm" diye fısıldadım. "Düşmene izin vermeyeceğim."

Vücudunun titrediğini hissettim ama hiçbir şey söylemedi. Orada öylece durdu, kafasındaki korkularla mücadele etti.

Bir dakika sonra, zor nefes alarak ama kararlı bir şekilde uzandı ve önündeki tahtayı tutup ayağıyla ilk basamağı yokladı.

Acele etmeden, adım adım tırmanmaya başlamasını izledim ve gözlerimi ondan bir an bile ayırmadan onu takip ettim.

Yarı yolda durup rüzgârın saçlarını okşamasını hissetti ve sonra devam etti.

Sadece bir basamak daha.

Sonra bir tane daha.

Tepeye ulaştığında ona, "Orada dur bebeğim" dedim. Kafasını vurmasını istemiyordum.

Ben aramızdaki mesafeyi kapatırken olduğu yerde kaldı ve sonra başının üstüne uzanıp yerdeki kapıyı açtım.

Genişliğini ölçmek için elini salladı, tırmandı, yere emekleyerek çıktı ve ben arkasından gelirken dikkatlice ayağa kalktı.

Bir dakika boyunca yönünü bulmak için orada durdu ama sonra birkaç dikkatli adım atarak tırabzanı buldu. Gözümü ayaklarına diktim ve düşmediğinden emin oldum. Tırabzandaki tahtaları birbirine yakın koymuştum, düşmezdik ama yine de kayabilir ve kendine zarar verebilirdi.

Etrafta dolaştım, her şeyin yolunda olduğunu kontrol ettim ve son yağmurda su sızıntısı olup olmadığını görmek için sivri çatıyı inceledim. Burayı tamamen kapalı bir ev haline getirmeyi düşünmüştüm ama belki de bu, çocuklar için daha iyiydi. Şimdilik rüzgâr ve ağaç seslerini alması hoşuma gitti.

"Geldiğin yer burasıydı öyle mi?" dedi hâlâ dışarı bakarken. "Benden yüz metre bile uzak değil."

Ben de arkasından yaklaştım. "Asla."

Uzakta olduğum tüm gecelerde bile hâlâ buradaydım.

Bir elimle belini tuttum, diğer elimle korkuluklara yaslandım, eve baktım ve beş yıl önce bugün nerede olduğumuzu düşündüm.

Cadılar Bayramı'ydı ve ben daha yeni tutuklanmıştım.

"Nasılsın?" diye sordu.

Babamı kastettiğini biliyordum. Üzgün müyüm diye sorduğunu.

Hâlâ emin değildim. Öldüğü için mutluydum ama hâlâ bunun ne anlama geldiğini ve bir sonraki adımın ne olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Önemli olan artık yalnız olmamamdı. Bu büyük bir fark yaratıyordu. İyi olacaktık.

Ancak maalesef istediğim kadar iyi değil.

"Param yok, evim yok, karım yok ve muhtemelen hamile bir kız arkadaşım var" dedim şakalaşmaya çalışarak.

Ama ben bile yarın uyandığımda temizlenmesi gereken pislik miktarını biliyordum. Yapacak çok işim vardı.

Bir an sessiz kaldı ama sonra şöyle dedi: "Acaba evlilik tamamlanmadığında evliliği iptal ettirmek daha kolay olur mu?" Sözcüklerin bir dakikalığına havada kalmasına izin verdi. "*Eğer* hiç tamamlanmadıysa."

Neden endişelendiğini bilerek ona baktım. Ari ile yatmış mıydım?

Uzanıp çenesini kendime çevirdim. "Bu dolandırıcılık sayılıyor" diye açıkladım. "Tamamlamaya niyetin olmayan bir evlilik yapmak. Ben senden çok öndeyim Şeytan."

Dudaklarında utangaç bir gülümseme belirdi ve omuzlarının gevşediğini gördüm.

Ari ile evlenmek beni o eve sokmuş ve hepsini kontrolüm altına almıştı. Bir amaca hizmet ediyordu. Kadını yatağa götürmeyi bırak aynı sofrada yemek yemeğe bile zor katlandığımı anlamam çok sürmemişti. Kimi istediğimi biliyordum.

Tıpkı çocukluğumuzda yaptığımız gibi bacaklarını yan taraftan sarkıtarak kendini yere indirdi.

"Banks mirası istemeyecek" diye açıkladı. "İstersen onun vasiyetine itiraz edebilirsin."

Bir nefes verdim ve yanına oturdum, ellerime yaslandım ve bizi dünyadan saklayan ağacın yapraklarının arasından dışarı baktım.

"Siktir et" dedim. "Haklıydı. Benden daha iyi iş çıkarır. Zaten ondan hiçbir şey istemiyorum."

Başıyla onayladı ama kaşlarını çatan bir endişe yoktu. Neredeyse mutlu görünüyordu; arkasında uçuşan saçları ve aynı koyu pembe dudaklarıyla o yine sekiz yaşındaydı, ben ise on bir yaşındaydım ve ona bakmadan duramıyordum.

Yüzü eve bakıyordu ve burayı beğenmiş görünmesine sevindim.

"Ne görüyorsun?" diye sordum.

Derin bir nefes alıp yavaşça geri verdi, bacakları hâlâ yanlardan sarkıyordu.

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Geceyi burada geçirebiliriz."

Üzerine gelip yüzünü ellerimin arasına aldım ve ağzına yöneldim.

Hem de nasıl.

Bölüm 34

Günümüz

Arabanın kapısını çarpıp kilidi kapattım ve etrafından dönüp titreyerek kaldırıma koştum.

Yakında kar yağacaktı. Bunu hissedebiliyordum.

Hırkamın fermuarını çekip ellerimi kot pantolonumun ceplerine soktum ve sinema salonunun kapısını açıp içeri girdim. Bir sıcaklık çarptı ve birkaç çalışan göz teması kurdu ama benim olduğumu anladıklarında tekrar bakışlarını başka yöne çevirdiler.

Her gün Winter'ı bırakıp onu almaya geliyordum, bu yüzden neden burada olduğumu biliyorlardı.

Üstelik geçen hafta tavernada gerçekte ne olduğunu bütün kasaba biliyordu ve kimse bu konuda ağlamasa da benim geldiğimi görünce yine de sokağın diğer tarafına geçiyorlardı. Yemek sipariş ettiğimde ya da arabama benzin aldığımda başlarını öne eğiyor, yolumdan çekiliyorlar ve bir-iki kelimelik cümlelerle son derece kibar yanıtlar veriyorlardı.

Aslında Will'i, Rika'yı ya da Kai'ı gördüklerinde onlara da aynı şeyi yaptıklarını fark etmiştim. Aslında hepimize.

Sanki kasabanın nöbetçileri falan değişmişti de insanlar korkmaları gerekip gerekmediğinden emin değillerdi.

Boşlukları ve asma kat ile galeri katlarına çıkan merdivenleri geçtim ve çift kapıyı açarak tiyatronun zemin katına ilerledim.

Müzik odayı doldururken Winter sahnede kayarak ve dönerek hareket ediyordu, yaptığı her harekette tüm vücudu sanki ayrı parçalardan oluşmuyordu da bir bütündü.

Orkestra bölümüne giden küçük yoldan aşağı inip onu izledim; uzun, tül gibi gri kostümü bacaklarının etrafında katmanlar halinde uçuşuyordu ve dönüp geriye eğilince saçları etrafında uçuştu. Ne kadar güzel olduğunu anlatacak kelime yoktu.

Ama çok geçmeden herkes öğrenecekti. Michael ve Rika diğer tiyatro ve festivallerde açılış dansı yapacağı küçük bir turneye sponsor olmuşlardı ve işler iyi giderse devam edecektik. Yirmi dakikalık gösterisinin hazırlanması birkaç ay daha sürecekti ama o zaten prova yapıyor ve performansın ana hatlarını belirliyordu.

Aramız iyi olsa da tüm bunları hak ediyordu ve ben ne yoluna taş koyacak ne de cesaretini kıracak bir şey yapacaktım. Ben de ne yapacağımı merak ediyordum aslında. İyi olduğum tek şey basketboldu ve o gemi demir alalı epey olmuştu. Diğer insanlarla uyumlu çalışacak mizaca sahip değildim ve babamın parası ya da işleriyle bir ilgim olmasını istemiyordum. Banks hallediyordu; ailede kalmıştı. Tek umursadığım buydu.

Onun parasını almayacaktım ve arkadaşlarımdan da bir şey istemeyecektim. Winter'la birlikte yaptığımız her şey bizim olacaktı.

"Damon, burada mısın?" diye Winter'ın seslendiğini duydum.

Başımı kaldırıp ona baktım, müziğin bittiğini fark etmemiştim.

"Geliyorum" dedim ona.

Sahnenin kenarına çıkan birkaç basamağı tırmandım ve ona doğru yürüdüm, geçen hafta her gün saat beşte provadan aldığımda yaptığım gibi onu kucağıma aldım ve bacaklarını etrafıma doladım.

Bana gülümsedi, parmaklarını saçlarımın arasından geçirip beni öptü.

"Güzel görünüyorsun" dedim.

"Evet, ama önyargın var."

"Ben yalan söylemem."

Alayla güldü ve eşyalarını alabilmesi için onu sahne arkasındaki soyunma odalarına taşıdım.

Yüzümde, kulağımda ve boynumda küçük kelebekler bırakarak yanağımı öpmeye başladı. Onu eve götürüp duşa sokmak istedim. Şimdi.

"Günün nasıldı?" diye sordu kulağıma ufak ısırıklar bırakarak.

"İyi" diye mırıldandım, söyleyecek daha fazla söz düşünemeyecek kadar ilgisinden keyif alıyordum.

Onu bu sabah on birde bırakmıştım ve Banks'in baktığı yılanlarımı almak için Kai'ın evine gittim, sonra da geri kalan eşyalarımı toplamak için Delcour'daki daireme ve babamın evindeki odama uğradım.

İş aramalıydım ama şu anda, kar başlamadan önce onun eve gelmesini istiyordum ve sonra da, henüz kesinlikle bakamayacağımız bir çocuk yapma çabasıyla onu bütün gece ayakta tutacaktım.

Küçük soyunma odasına ulaşınca onu indirdim ve çantasını alıp, kıyafetlerini çıkarmasını ve hemen soyunmasını izledim. Çantayı aldım, onu makyaj masasına dayayıp hemen sevişmek istedim ama... hava soğuktu. Sıcak duşu bekleyecektim.

"Hazır mısın?" diye sordu, kot pantolon, düz ayakkabılar ve halat desenli örgü bir kazak giymişti.

Kolumu uzatıp onu odadan çıkardım ve sahne arkasından, arka çıkışa ve sonra ara sokağa götürdüm.

"Ben sürebilir miyim?" diye dalga geçti.

Kısık sesle güldüm. "Kuralları biliyorsun."

Geç, karanlık ve tanık yok.

Binanın köşesinden dolaşıp sokağa çıktık ve arabanın kilidini açmadan önce çantasını bagajıma bıraktım. Ama kapımı açtığımda, kendi kapısının önünde durdu ve kaportanın üzerinden benimle konuştu.

"Bilirsin" dedi. "Evde satabileceğimiz eşyalar var. Tablolar, mobilya, halılar... Mücevherlerim de var."

"Hayır."

"Damon..."

"Ben hallederim" diye sözünü kestim ama sesimi olabildiğince yumuşak tuttum. "Bir iş bulacağım. Halledeceğim. Endişelenme."

Ondan hiçbir beklentim yok değildi ya da onu partnerim olarak görmüyor değildim ama babasını ifşa etmiştim. Bunu düzeltmek ve ona alıştığı hayatı geri vermek benim sorumluluğumdaydı. Hak ettiği hayatı.

Ve çalışmamak benim için kabul edilebilir değildi.

Bir gelir yolu bulacaktım. Yasal bir tane.

Kapısını açtı ve ikimiz de içeri girdik; Mikhail, Winter'a yer açmak için yolcu koltuğunda beklediği yerden arka koltuğa atladı.

Kafasındaki tüyleri karıştırdım ama konsolun üzerinde bıraktığım telefonum çaldı ve yerel bir numara görünce telefonu açtım.

"Merhaba?" diyerek cevapladım.

"Damon Torrance mı?" diye sordu bir adam.

"Evet."

"Ben Grady MacMiller" diye kendini tanıttı. "Hiberian Bankası'ndan mı?"

Hatırlar gibi oldum.

"Evet?" Anahtarımı kontağa sokup arabayı çalıştırdım.

"Dinle" dedi. "Bunun kulağa son derece tuhaf geleceğini biliyorum ama denemek zorundayım. Dün sen yokken Ashby'nin evine değer biçmek için uğradım."

Bu yüzden ismi tanıdıktı. Artık babamın mal varlığının bir parçası olduğu için evin sahibi Banks'ti. Muhasebeyi toparlamaya çalışıyordu ve birinin geleceği konusunda beni uyarmıştı.

Bu aynı zamanda Winter'ın muhtemelen evin içinde hiçbir şey satamayacağını da hatırlatıyordu. Her şeyin sahibi Banks'ti. Çaresizlik içinde gözlerimi ovuşturdum.

"Şey, çocuklarımı da yanımda getirdim" diye devam etti. "Maalesef dadı hastaydı ve karım da..."

"Evet?" Sözünü kestim.

Yüce İsa.

"Özür dilerim" dedi hızlıca. "Pardon. Neyse, ağaç evi ve çeşme labirenti gördük, evin güvenliğine sorduğumda bana tasarımcının sen olduğunu söylediler. Bu doğru mu?"

"Tasarımcı mı?" diye tekrar ettim Winter'ın yanımda sessizce dinlediğini görerek. "Ben–şey, hayır. Kastettiğin buysa, onları ben yaptım. Konu ne?"

"Şey, çocuklarım her ikisine de bayıldı" dedi hemen. "Kesinlikle bayıldılar. Sanki Noel sabahıydı. Babanızın kimliğini –veya kim olduğunu– düşününce bunu sormam çok tuhaf. Başınız sağ olsun" diye ekledi. "Ama sormam lazım. Bunun gibi bir tane daha inşa etmek ister misiniz? Benim evime? Çocuklarım için?"

"Başka ne?"

"Ağaç ev ve çeşme labirenti."

Kaşlarımı çattım. "Oh hayır. Üzgünüm."

"Ah, ben..."

"Gitmem gerek" dedim ona başımı sallayarak.

İçimden gülerek telefonu kapattım. Tanrı aşkına. Neydim ben? Bilim projelerine yardım eden bir mahalle babası mı? Belki taşınmana da yardım ederim ha?

"Bu da neydi böyle?" diye sordu Winter.

Telefonumu tekrar konsola koydum ve arabayı vitese taktım. "Birisi senin evinde yaptıklarımı beğenmiş" diye yanıtladım. "Onların evlerine de bir ağaç ev ve çeşme yapmamı istedi."

"Ve sen hayır mı dedin?"

"Bunun için zamanım yok" diye karşılık verdim. "Bir iş bulmam ve ne yapacağımıza karar vermem gerekiyor." Sonra durdum, jeton düşmeye başlayınca sırtım dikleşti. "Ahhhhh."

"Evet seni sersem!" diye bağırdı.

Beni işe almaya çalışıyordu.

Tasarlayıp inşa etmem için.

Winter'ın evinde inşa ettiğim özelliklerin iyi olup olmadığı hiç aklıma gelmemişti ama bunları planlarken eğlenmiştim. Tamamen elimdeki işe odaklanmıştım ve yalnız kalabileceğim bir şey yapmaktan kesinlikle keyif almıştım. Bütün küçük kuytu köşelere dalmayı, bir bakıma hayatımı saklanarak geçirmeyi hâlâ istiyordum. Artık sadece onunla.

İmkân olursa bunu işe çevirmekte bir sakınca görmüyordum. Sadece bunu hiç düşünmemiştim. Yapılar hakkında beyin fırtınası yaparken başka başka bir düzine tasarım daha yaratmıştım.

Ama...

"Kendi kasabamdaki insanlar için bir hizmetçi gibi çalışamam."

"Öf." Gözlerini devirdi. "İlk durak Thunder Bay, sonraki durak dünya hakimiyeti. Buna ne dersin?"

Yani bu bir başlangıç noktasıydı. Çok daha fazlasına dönüşebilirdi.

Çok daha fazlasına.

Ama sonra hatırladım.

"Seks suçundan hapse girdim" diye hatırlattım ona. "Kimse ailelerinin yanında çalışmamı istemez."

"Ve ben de geçmişinin Grady MacMiller'ın dikkatinden kaçtığını da sanmıyorum" diye belirtti. "Seni hâlâ işe almak istiyordu Damon."

Evet, sanırım öyle. Davanın niteliğini biliyordu. Winter'la evlendiğimde insanlar bunun mahkemede olanlardan çok daha karmaşık olduğunu anlayacaklardı.

Ve sonra dedikodular...

"Onu geri ara ve telefonu bana ver" dedi bana. "Müşteri ile huysuz, pislik sanatçı arasında tampon görevi gören asistan gibi davranacağım."

Gülümseyerek parmağımı yakasına soktum ve onu kendime çektim, yüz yüzeydik. "Önce duş."

Ve arabayı sürdüm, bizi en hızlı biçimde eve götürdüm.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, güneş battıktan çok sonra ve Alex'le tur için bazı pazarlama fikirleri üzerinde çalışmak üzere Winter'dan ayrıldım, daha önce hiç çalmadığım ve asla çalacağımı düşünmediğim bir önkapıya yürüdüm.

Yıllar boyunca kaçırdığım o kadar çok şey vardı ki şimdi onları birleştirdiğimde her şey bir bulmaca gibi yerine oturuyordu.

Yedi yaşındayken bir gün sokakta Rika ile kendisine çok fazla verdiklerini söyleyerek bana dondurma vermesi.

Mezuniyette bana bakışı ve neden orada olduğunu merak edi-

şim ama sonra Michael da mezun olduğu için onun bir aile dostu olarak ortaya geldiğini düşünmem.

Son sınıftayken dedikodulardan Rika birinci sınıf öğrencisiyken aynı okulda olacağımızı bilerek benden uzak durmasını söylediğini duymam. Bunun şöhretimin benden önce gelmesinden kaynaklandığını düşünmüştüm ama o aramızda bir şey olmasından korkmuştu.

Onu uyarmakta haklıydı. Rika'ya bu sözlerle kaç kez alay ettiğimi düşününce...

Tanrım, sikeyim.

Ah, ne olacaksa olsun. Genele bakıldığında, küçük grubumuzu biraz daha ilginç kılan, yaptığım boktan şeylerden birisiydi. Bunun da üstesinden gelirdik.

Kapı zilini çaldım, bu gece olmam gereken kişi Winter'ın Damon'ı olmadığı için siyah bir takım elbise ve siyah bir gömlek giymiştim, elimi pantolonumun cebine soktum.

Kapı açıldı ve gözlerine baktım; gülümsemesi soldu ve nefes aldıkça göğsü giderek daha da hızlandı.

Yüzüne baktım, onu yeni gözlerle gördüm ve kendimden bir parça bulmak için hatlarını inceledim. Tıpkı Rika gibi sarı saçlıydı, şık, dağınık bir topuz yapılmıştı ve yüzünün etrafında saç telleri vardı. İnce, biçimli vücudu vardı; birkaç yıl öncesinde haplara ve alkole bağımlı olduğu zamanlara göre çok daha sağlıklıydı.

İnce bir siyah pantolon ve siyah kolsuz bir bluz giymişti ve makyajı onu kırklı yaşlarının ortasından çok daha genç gösteriyordu.

Yine de kendimi pek fazla göremedim. Ya da belki de nabzım kulaklarımda o kadar hızlı atıyordu ki doğru dürüst düşünemeyecek kadar sabırsızdım ve dikkatim dağılmıştı.

"Bu doğru mu?" diyerek yanıt istedim.

Elini kapı kolundan çekti ve sanki transa girmiş gibi orada durdu.

"Ne doğru mu?" dediğini duydum birisinin.

Rika annesinin arkasından bir yerden çıktı, parmakları bir kahve fincanının kulpunu tutmuş bana bakıyordu.

Öte yandan birbirlerine çok benziyorlardı.

Kimse bir şey söylemeyince bakışları annesine kaydı. "Anne?"

Ama Christiane'ın gözleri düştü, dudakları titredi ve her şeyin bittiğini anladı. Artık bu gizli saklı kalmayacaktı.

"Büyükbabam bir hikâye anlatırdı..." dedi sonunda, hâlâ kaybetmediği Afrikaner aksanıyla "İranlı bir atamız hakkında. Yüzyıllar önce. Mahin adında bir kadın." Hüzünlü gözleri kalkarak benimkilerle buluştu. "Siyah saçlarını ve kuzgun gözlerini oradan aldığını söylerdi."

Benim siyah saçlarım ve kuzgun gözlerim.

"Ve ekledi" diye devam etti "birkaç nesilde bir kendini yeniden gösteriyor."

Kanıma sıvı bir sıcaklık yayıldı ve o kadar öfkeliydim ki ancak öfkeli olmam gerektiğinden emin değildim ve olmamam gerekse bile öfkelenmek istedim çünkü bunun acısını çıkarabileceğim başka biri olmalıydı.

Bir insan nasıl bu kadar zayıf olabilirdi ki?

Onu anlamaya çalıştım. Babam tehlikeli bir adamdı ve onu tehdit ettiğini, kocasını öldürdüğünü ve şüphesiz Rika'ya zarar vermekle tehdit ettiğini biliyordum ama...

Nasıl böyle yaşayabilmişti? Bu kasabada, onun burnunun dibinde, çocuğunun birkaç kilometre uzakta her gün sensiz yaşadığını bilerek? Beş, sekiz ya da on bir yaşındayken onu nasıl sokaktan kapıp kaçmamıştı?

Schraeder Fane zengindi. Kaynakları vardı. O evin benim için nasıl bir yer olduğu hakkında bir fikri var mıydı?

Ama sonra Gabriel'in evinde büyümeseydim asla Banks'in yanında olmayacağımı fark ettim.

Yine de...

Rika merakla kaşlarını karıştırıp ikimize baktı.

Sesini ve ellerinin yüzüme yaptığı rahatlatıcı dokunuşu hatırlayarak Christiane'e "Hastanedeki sendin" dedim.

Gözlerinden yaşlar aktı ve derin bir nefes aldı. Bana bir adım attı ama ben onu uzaklaştırarak geri çekildim.

"Bir anneye ihtiyacım yok" diye uyardım. "Artık değil." Daha sonra Rika'ya işaret ettim. "Ama o çok işime yarayacak. Bu hiçbir şeyi değiştirmez, sadece onunla benim aramıza girme."

"Neden bahsediyor?" diye sordu annesine, sesini sertleştiren endişeyle. Sonra bana döndü: "Damon?"

Christiane'la göz temasını kestim –ebeveynlerle işim bitmişti– ve Rika'yla göz göze geldim. "Sana benden asla kaçamayacağını söylemiştim" diye hatırlattım ona. "Bunu her zaman hissettim."

Annesine baktı, yüzünde endişe okunuyordu. "Anne? Lütfen. Bu da nedir? Neler oluyor?"

Arabama geri çekilmeye başladım ama hâlâ Rika'ya bakıyordum. "Dünyayı yöneteceğiz Rika." Gülümseyerek ellerimi uzattım. "Sen, Banks ve ben."

Arkama dönüp arabama yöneldim ve Rika'nın annesine kendine gelmesi için yalvardığını duydum.

Ama nafileydi.

Arabaya bindim, Christiane Fane hâlâ kapı eşiğinde durmuş beni izliyordu.

Yaptığı tek şey buydu.

Ve daha fazlasını denememesi gerektiğini bildiğini umdum. Artık babam öldü ve yolundan çekildi diye hoş karşılanacağını bekleyemezdi.

Kötü ebeveynlere iyi tepki vermezdim. Bunu hatırlasa iyi olurdu.

Epilog

Telefonumu şarjdan çıkarıp kaldırdım, son yarım saat içinde beni yavaş yavaş uyandıran tüm bildirimlere bakarken ışık yorgun gözlerimi acıttı.

Lanet Will.

Cevapsız çağrılar, mesajlar, fotoğraflar... Rio'da hayatının en güzel anlarını yaşıyordu.

Veya Kartagena'da. Unutmuştum.

Sahildeydi. O, adı-bilmem-ne-kadın. Güneş ve kumsallaydı, ocak ayında Thunder Bay'de kıçı donmuyordu. Güzel yemek yiyip gülüyordu.

Şeytan Gecesi'nden bu yana geçen neredeyse üç ayda onu temizlemiştik ama kurtaramamıştık. Kai, Michael ve ben tatillere çıkıp evlerimize, kadınlarımıza ve işimize alışırken o da ayrılıp biraz seyahat etmeye başladı. Hava değişikliği istediğini söyledi ama bir süredir ortalıkta yoktu ve fotoğraflar harika olsa ve mutlu görünse de, dengesini kaybedip düşene kadar dönüp durduğunu biliyordum.

Yirmi dört yaşındaydı ve ailesi parayı kesip eve dönmesini sağlamadan önce kendi kendini yok etmesine ancak belirli bir süre daha tahammül ederdi.

Çarşafı fırlatıp bir pijama altı alıp üzerime geçirdim ve Will'i aradım.

Cevap vermedi gerçi. Ona uyanık olduğumu ve arayabileceğini bildiren bir mesaj gönderdim.

Yerden tavana kadar uzanan pencereye yürüdüm, ana yatak odasının balkonundan baktım, düşen taze kar tabakasının kokusunu içime çektim, dışarıda rüzgâr uğuldayıp ağaçları gıcırdatıyordu ve kar tabakası taş korkulukta pasta kreması gibi görünüyordu.

Masadaki sigaralardan birini alıp burnuma yaklaştırdım, tütün ve karanfil kokusu aldım. Dudaklarım yandı ve dalı ağzıma sokup yuvarladım ve şimdiden hissinin rahatlığını tattım.

Winter bana sigarayı bıraktırmaya çalışıyordu. Çoğunlukla tartışma konusu değildi. *Sigara içmeyen* biri değildim.

Ama sonra çocuklardan, kıyafetlerime bulaştığından ve sigara dumanının nasıl öldürdüğünden bahsetti ve gerçekten bebeğin bok gibi kokmasını istiyor muyum?

Of, sikerler.

Fransız kapılara yürüdüm, masadan çakmağımı aldım ve ayakkabılarımı giyip dışarı çıkmak için kapıyı açarken çakmağımı yaktım ama sonra odanın karşı tarafından uykulu sesini duydum.

"Hey" dedi yataktan. "Bir sorun mu var?"

Sessizce homurdandım, sigarayı ağzımdan çıkarıp yumruğumda ezdim.

Kahretsin. İçeri girdiğimde kokuyu üzerimden alırdı ama en azından bir sigara içmiş olurdum.

Çakmak ve kırık sigarayı çalışma masasına attım, ayakkabılarımı fırlattım ve ona ilerledim.

"Her şey yolunda" diye sakinleştirdim, yatağa oturup onu öpmek için eğildim.

"Sigara içmeye çalışıyordun değil mi?" dedi doğrularak.

İç çekerek telefonumu tekrar komodinin üstüne koydum. "Burada ölüyorum bebeğim."

Alayla güldü. "Bırakmana gerek yok" dedi bana. "Seni bu yüzden terk etmeyeceğim. Sadece daha sağlıklı."

Yatağın kenarına oturuyordum, tırmanıp bacaklarını açarak üstüme oturdu.

"Biliyorum." Parmaklarımın arkasını V yakasının altından geçirip karnının üstünde gezdirdim ve hâlâ içinde bir çocuk olduğuna dair işaretler göstermeyen yumuşak tenine dokundum.

Sadece sekiz haftalıktı ve dans ettiği için yediklerinin çoğunu harcıyordu ve ben bebeğin yeterince besin almadığından endişeleniyordum, bu yüzden artık herkes onu sürekli besliyordu. Neyse ki turnesi kısaydı ve güzel, uzun bir aradan önce yalnızca birkaç performans daha sergileyecekti.

Gösterilerde kendini ve çocuğu tehlikeye attığı konusunu konuşmuştuk ama o bana hem işi bitirip hem de güvende olabileceğini kamtlamaya kararlıydı.

Geçtiğimiz birkaç ayda işler onun için iyi gitmişti ve bebek doğduktan sonrası için hazırda bekleyen başka projeleri de vardı.

Nerede olursa olsun her gösterisine gitmeye çalışıyordum ama Grady MacMiller için yaptığım işten sonra başka teklifler de gelmeye başlamıştı ve çalışmam gerekiyordu. Birkaç aile beni bir şeyler inşa etmem için güneydeki yazlık evlerine gönderdi ve ben de ilkbahar ve yaz için önceden rezervasyonu yapılmış daha fazla proje planlamakla meşguldüm.

Benim katılamayacağım bir gösteri için geceyi şehir dışında geçirmek zorunda kalırsa Rika, Banks ya da Alex'in yanında olmasını sağladım.

Faturaları ödüyor ve bize bir gelecek inşa ediyor olsam da Banks'in, içindeki her şeyin mülkiyeti de dahil olmak üzere evi Winter'a geri vermesi içimi rahatlattı. Banks, Winter'a evin tapusunu kendi adında tutmasını tavsiye etti, böylece istediği zaman beni kapı dışarı edebilirdi.

Buna güldüler.

Her ne kadar evlilik bir yıl sürmemiş ve şimdi iptal edilmiş olsa da Banks ayrıca babamın Margot ve Ari ile yaptığı boşanma antlaşmasına da uydu. Şehre taşındılar ve Ari bir daha benimle aynı odada olmayı reddetti.

Bir şekilde yaşamaya devam edecek gücü buldum.

Ve babası hakkında hâlâ hiçbir şey duymamıştık. Böyle kalmasını umuyordum.

Winter alnını benimkine dayadı ve parmaklarını kollarımda gezdirdi.

"Kar yağıyor" diye fısıldadı.

"Bunu nereden biliyorsun?"

Dışarıda değildik. Hissedemezdi.

"Duyabiliyorum" dedi. "Dinle."

Orada kılımızı bile kıpırdatmadan sessizce oturduk ve gözlerimi kapatıp dünyayı onun gibi görmeye çalıştım. Soluk alıp soğuk havayı kokladım ama sessizlik kulaklarımda çınladığı için ilk başta duyamadım.

Ama sonra bir tını yakaladım.

"Camda" dedim ona.

Gülümseyerek başıyla onayladı. "Bu sesi seviyorum. Sanki dünya uyuyor."

Böyle de görünüyordu, dışarıdaki her şeyin üzerini örten beyaz battaniyeyi hatırladım. Suyun hayatım boyunca çevremdeki dünyayı susturma alışkanlığı vardı. Öyle ya da böyle su arıyor ve arkasına saklanmaktan keyif alıyordum.

Omzunun üzerinden pencereden dışarı baktığımda kar yağıyordu, havayı biraz daha güzelleştiriyor, her şey hareketsizken bile yağış Dünya'nın canlı görünmesini sağlıyordu. Biraz daha güzel. Biraz daha huzurlu. Biraz daha saklı.

Benim hakkımda bunu hep bilmişti. O da hissetmişti

Çocukluğumuzda bile biliyordu.

Çeşmede oturuyorum, sular yukarıdaki kâsenin yanlarından akıp etrafıma dökülüyor ve beni ondan gizliyor.

Labirentte koşarken dikenin kestiği yerden parmağım kanıyor ama ses çıkarmaya, hatta nefes almaya bile cesaret edemiyorum.

Beni arıyor ve ben yalnız kalmak istiyorum. Çenem titriyor. Sadece beni yalnız bırak.

Lütfen.

"Merhaba tatlım" diyor küçük bir kıza çarpınca. "Eğleniyor musun?"

Uzakta olduğumu hayal ederek gözlerimi kapatıyorum. Bir mağarada. Veya açık denizde. Buradan uzakta herhangi bir yerde. Dün bileğimde bıraktığım küçük çizikleri ovalayıp bunu yapacak cesaretim olup olmadığını gör-

meye çalışıyorum. Belki de yapmam. Belki yaparım. Yaparsam burada onlarla kalmak zorunda olmam. Burada yaşamak zorunda kalmam. Her şey biter.

"Oğlumu gördün mü?" dediğini duyunca gözlerimi açıyorum, saçlarım ve gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor. "Partileri seviyor ve bunu kaçırmasını istemiyorum."

Partileri sevmem. Dizim kontrolsüzce titriyor. Hiçbir şeyi sevmiyorum.

"Hayır" diyor küçük olan.

Ama onun suyun içinden bana baktığını görüyorum ve anneme burada olduğumu söylemesinden korkarak bekliyorum.

Lütfen söyleme.

Sonunda annem gidiyor ve küçük kız yaklaşıyor, orada hâlâ kimse var mı diye akan suların arkasını kontrol ediyor.

Yaklaşıp adımı sesleniyor. "Damon?"

O da gidebilir, umrumda değil. Yalnız kalmak istiyorum.

"İyi misin?" diye soruyor.

Sadece git. Konuşmak istemiyorum. Doğru şeyi söylemeyeceğim ve sorulara cevap vermek istemiyorum. Sadece git.

"Neden orada oturuyorsun?" Dökülen suların arasından bakıyor ve ben ürperiyorum, soğuk giysilerime işliyor. "Ben de girebilir miyim?"

Her tarafı beyaz olan bir tütü giydiğini ve saçlarının düzenli küçük bir topuz yapıldığını fark ediyorum. Benden ufak, belli ki annemin okulunun öğrencilerinden biri. Sanırım adı Winter'dı? Daha önce de buraya gelmişti ve ben ablasıyla aynı sınıftaydım.

"Seni bazen Katedral'de görüyorum" diyor bana. "Asla ekmeği almıyorsun değil mi? Tüm sıra komünyon yapmaya gittiğinde sen oturmuş kalıyorsun. Tek başına."

Dadım beni her hafta götürüyor; ailem beni gönderse de kendileri hiç tenezzül etmiyor. O kaltağın herhangi bir konuda onun kavga etmeme izin verdiği tek şey de bu. Her şey o kadar sahte geliyor ki, kadınların yedikleri dayakları gizlemek için morluklarını kapattıkları makyaj gibi. Bir oyun.

"Yakında ilk komünyonumu yapacağım" diyor "Yapmam gerekiyor yani. Önce günah çıkarmaya gitmen gerekiyor ve ben bu kısmı sevmiyorum."

Dudaklarım yukarı seğirir gibi oluyor, öfkem biraz olsun azalıyor.

Ben de o kısım sevmiyorum. Bu beni asla aynı hataları yapmaktan alıkoymuyor. Yanlış olduğunu bildiğim ama pişman olmadığım şeyleri defalarca yaptığım için affedilmek tuhaf.

"Gitmemi ister misin?" diyor sonunda hiçbir şey söylemediğimde. "İstersen giderim."

Orada oturuyorum, biraz önce olduğu kadar sinirli değilim. Elimdeki acıyı ve ailemi bile bir anlığına unutuyorum.

"Sadece burayı pek sevmiyorum" diye açıklıyor. "Aptal ablam her şeyi mahvediyor."

Anladığımı hissediyorum. Ben de burayı pek sevmiyorum. Saklanabiliriz.

Birlikte.

Eğer isterse.

"Gidiyorum" deyip dönmeye başlıyor.

Ama elimi suya uzatıp onu içeri davet ediyorum.

Beni görünce duruyor ve arkasına dönüyor. Gözleri parlıyor ve neredeyse hiç beklemiyor. Elimi tutup içeri giriyor.

Su sıçrıyor ve soğuk su ona çarptığında iç çekiyor. Yanıma oturmaya gelirken kıkırdıyor.

"Vay canına, bu harika" diyor boşluğa, tepemizdeki kâsenin gölgesine ve etrafta dökülen suya bakıp.

Dizlerini göğsüne çekince suyun içindeki beyaz bale papuçlarını fark ediyorum ve üstündeki her şey o kadar küçük ki.

"Eline ne oldu?"

Elime bakıyorum, ters çevirip sudaki kanı durulayıp ceketime siliyorum.

"Acıyor mu?" diye soruyor.

Hâlâ ağzımı açmıyorum. Ama evet, biraz acıyor.

"Babam bana harika bir şey öğretti. Görmek ister misin?"

Sesi çok... rahat. Hayatın ne kadar berbat olabileceğini bilmiyor gibi.

"Acıdan kurtulmaya yardımcı olacak" diye bilgilendiriyor beni. "Sana göstereyim."

Elimi tutuyor ve bir anlığına geri çekmeye çalışıyorum ama sonra durup ona bırakıyorum.

Önünde tutuyor. "Hazır mısın?"

Ne için hazır mıyım?

İşaretparmağımın iç kısmındaki parmak eklemindeki kesiği buluyor ama dişlerini parmağın diğer tarafına geçirip teni gerecek kadar ama yarmadan bastırıyor.

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve bu şekilde birkaç saniye orada kalıp baskıyı biraz artırıyor.

Gerçi acımıyor. Hem de hiç. Aslında iyi hissettiriyor çünkü kesiğin sinir bozucu acısı aniden kayboluyor. Öylece kayboluyor. Acil durum düğmesi gibi.

Isırmayı bırakıp bana açıklıyor. "Babam birden fazla yerin acıyorsa beynin aynı anda yalnızca tek acıyı algıladığını söyledi. Genellikle daha güçlü olanı. Bir gün şeytan tırnağım vardı ve gerçekten canım acıdı, o ne yaptı biliyor musun? Parmağımı ısırdı. Çok tuhaftı ama işe yaradı. Artık diğer acıyı hissetmiyordum."

Bir seferde bir acı. Yani eğer bir şey acı veriyorsa, daha fazla acı ekleyerek onun daha az acımasını sağlayabilirsiniz, öyle mi?

Acı geri gelmeye başlıyor ama o kadar güçlü değil, ısırığının hissi hâlâ devam ediyor.

Bunu bir kez daha yaptığında acı ortadan kayboluyor.

"İyi mi?" diye soruyor. "Daha iyi misin?"

Gülümsemek istiyorum ve sanırım biraz başımla onaylayarak bunu yapıyorum.

İnanılmaz. Acaba kesik daha derin olsa daha sert ısırmak zorunda mıyım? Peki illa ısırmak mı gerekiyor? Ağrının geçmesi için başka bir şey yapabilir miyim?

Elimi bırakıyor ve bana gülümsüyor. "Oreolu dondurma gibi beni mutlu etmiyor ama rahatlatıyor."

Oreolu dondurma öyle mi? Evet, ben de severim.

Bir süre orada oturup çeşmenin gürültüsünün, sessizleşen labirentin ve çitlerin etrafında çakan şimşeklerin tadını çıkarıyoruz. Müzik, parti ve küçük saklanma yerimiz dışında başka hiçbir şey yok.

"Keşke buradan ayrılmak zorunda kalmasaydık" diyor.

Ayrılmıyoruz. En azından henüz. Gelip bizi bulsunlar.

"Neden tespih takıyorsun?" diye soruyor.

Bakışlarımı takip edip aşağıya bakıyorum ve gömleğimin altından yakama takılmış ahşap boncukları görüyorum.

"Çocukların onu kolye olarak takmasına kızıyorlar, biliyor musun?" diye belirtiyor.

İstemsizce bir kahkaha atıyorum. Yutkunuyorum. "Biliyorum."

Bu yüzden takıyorum. İlk komünyon için kızlara beyaz, erkeklere tahta tespih verirler. Bazılarımız bunları boynumuza takınca Peder Behr gerçekten çok kızıyor. Ne kadar yanlış olduğunu öğrendiğimde sürekli böyle takmaya başlıyorum.

Evde savaşabileceğim çok yol yok, bu yüzden paçayı kurtarabileceğim aptalca şeyler seçiyorum.

Tespihi başımdan çıkarıp onunkinden geçirip ona takıyorum.

"Artık sen de kötüsün" diyorum ona.

Haçı parmaklarının arasına alıyor ve gümüş rengi alışabı ovalayarak ona bakıyor.

"Sende kalabilir" diyorum.

O zaman beni hatırlayabilir.

"Burada olduğum için kızgın mısın?" diye soruyor birdenbire.

Kızgın mı görünüyorum?

Ben cevap vermeyince başını kaldırıp bana bakıyor.

Başımı iki yana sallıyorum.

"O zaman tekrar gelebilir miyim?" diye umutla soruyor.

Ve başımı aşağı yukarı sallıyorum.

"Hadi şunu yapalım" diyor, tespihi ve saçındaki gümüş mücevherli tokayı çıkarıyor.

Her ikisini de alıp üst kâsenin altındaki küçük girintiye yerleştiriyor ve oradaki boşluğun içinde saklıyor.

"Sonuçta burası bizim gizli saklanma yerimiz" diyor bana gözlerinde heyecanlı bir bakışla. "Bir parçamız her zaman burada olacak. Bizim yerimiz."

Başımı çeşmeye eğip köşemizde duran eşyalara bakıp gülümsüyorum. Çok hoş biri. Benimle konuşması hoşuma gidiyor.

Ve o da burayı seviyor.

Winter'ın ağzı benimkisinin üstünde gezindi, beyaz V yakalı tişörtünü başının üzerine çekip yatağa bırakırken dudaklarımız birbiriyle oynaştı.

Göğsü benimkine yükseldi ve bana "Damon" diye yalvardı.

Onu yavaş ve yumuşak bir şekilde öptüm; elleri tüy kadar hafif

dokunuşlarla bana işkence ediyordu ve vücudu o kadar sıcaktı ki sarhoş oldum.

"Damon" diye nefes aldı, başını geriye atıp cilveleşmeme ve boynunu ısırmama izin verdi.

"Şişşt" diye fısıldadım. "Çıt çıkarma."

Dışarıdaki kar suya dönüştü ve çeşme tekrar etrafımıza akarken kar sesi kulaklarımı tırmaladı, beni ve bedenimi beni gerçekten tanıyan tek kadına sürükledi. Olduğum gibi bana ihtiyacı olan ve ihtiyaç duyduğum tek kadına.

Sahip olduğum hiçbir şeyi hak etmiyordum ama başıma geleni hak ettiğimden emin olmak için her şeyi yapıyordum. Kuracağımız ailemiz, arkadaşlarımız ve evimiz olurdu ve her lanet gece, onun tam burada olmasını, etrafımı sarmasını ve dünyanın geri kalanının var olmadığı bir yerde benimle kaybolmasını sağlardım ve sadece biz olurduk.

Her zaman sadece biz.

Onun içine kaydım ve kalçalarını oynatmaya başladı, başını geriye atıp beni içeri dışarı hareket ettirdi, memesini sıktım ve boynunu ısırdım.

Karlı, sessiz gece dışarıyı kasıp kavuruyordu ancak bizim tüm dünyamız tam burada, şu andaydı.

Keşke çeşme labirentinden hiç ayrılmak zorunda kalmasaydık.

Hiç ayrılmadık.

SON

PENELOPE DOUGLAS

Son İntikam'ı okuduğunuz için teşekkür ederim!
Lütfen Nightfall'a bir göz atmak için okumaya devam edin.
Şeytan Gecesi 4

*Bu, Şeytan Gecesi serisinin dördüncü ve son bölümü olan *Nightfall*'dan bir parça. Tadını çıkarın!

Emory

Günümüz

Hafifti ama duydum.

Su. Sanki bir şelalenin arkasında, bir mağaranın derinliklerindeydim.

Bu da neydi böyle?

Hayatımda yaşadığım en ağır uykudan uyanarak gözlerimi kırpıştırdım. Tanrım, yorgunluktan ölüyordum.

Başımı yumuşacık bir yastığa koydum ve elimi serin, muhteşem pelüş beyaz örtünün üstünde gezdirdim

Gözlerimi etrafımda gezdirdim, kocaman bir yatağın ortasına rahatça yattığımı fark edince kafa karışıklığım arttı, vücudum koca pakette tek başına duran bir M&M'e benziyordu.

Bu benim yatağım değildi.

Kocaman yatak odasına baktım: Beyaz, altın rengi, kristal ve bol ayna, daha önce şahsen görmediğim kadar gösterişli bir ihtişam... Hemen korku beni ele geçirince soluklarım hızlandı.

Burası benim odam değildi.

Rüya mı görüyordum?

Kendimi yukarı ittim, başım ağrıyordu ve tüm kaslarım bir haftadır uyuyormuşum gibi gerilmişti.

Gözlerimi indirip vücudumun envanterini çıkardım. Yatağın üstünde yatıyordum; üstümde hâlâ siyah dar pantolonum ve bu sabah giydiğim beyaz kazak vardı.

Tabii gün hâlâ bugünse.

Ayakkabılarım gitmişti ama içgüdüsel olarak yatağın kenarından baktım ve spor ayakkabılarımın orada, altın telkari desenli süslü beyaz bir halının üzerinde mükemmel bir şekilde durduğunu gördüm.

Tanıdık olmayan yatak odasına bakarken gözeneklerim terden soğudu ve olanlar beynimi altüst etti. Neredeydim ben?

Yatakta doğruldum, ayağa kalkarken bacaklarım titriyordu.

Stüdyodaydım. Byron ve Elise öğle yemeğini eve sipariş etmişlerdi ve –başım zonklayınca burnumun kemerini sıktım– ve sonra...

Of, bilmiyordum. Ne oldu?

Önümde bir kapı fark edince odanın geri kalanına bakma veya diğer iki kapının nereye açıldığını görme zahmetine bile girmedim. Ayakkabılarımı kaptım ve çıkış yolu olduğunu tahmin ettiğim yere doğru sendeledim ve bir koridora adım attım, serin mermer zemin çıplak ayaklarımı rahatlattı.

Yine de kafamdaki listeyi inceledim.

İçki içmemiştim.

Sıradışı kimseyi görmemiştim.

Tuhaf bir telefon görüşmesi veya paket almamıştım. Ben...

Birkaç kez yutkunmayı denedim ve sonunda yeterli miktarda tükürük ürettim. Tanrım, susamıştım. Ve –mideme bir sancı saplandı– acıkmıştım da.

"Merhaba?" diye usulca seslendim ama hemen pişman oldum.

Anevrizma geçirmediğim veya geçici hafıza kaybı yaşamadıysam burada kendi rızamla bulunmuyordum.

Ama kaçırıldıysam ya da hapsedildiysem kapım kilitli olmaz mıydı?

Safra boğazımı yaktı, gördüğüm her korku filmi kafamda çeşitli senaryolar oluşturdu.

Lütfen yamyamlar olmasın. Lütfen yamyamlar olmasın.

"Merhaba" dedi küçük, tereddütlü bir ses.

Sesi takip ettim, koridorun karşı tarafındaki tırabzanın üzerinden üst kattaki başka bir salonun bulunduğu diğer tarafa baktım. Karanlık bir koridorda gizlenen bir şekil yavaşça sahanlığa adım attı.

"Kimsiniz?" Hâlâ uykudan dolayı ağır olan gözlerimi kırpıştırarak biraz öne ilerledim.

Bir adam, diye düşündüm. Gömlek, kısa saç.

Sonunda "Taylor" dedi. "Taylor Dinescu."

Dinescu mu? Hani şu Petrol Şirketi olan Dinescu mu? Aynı aile olamazdı.

Dudaklarımı yalayıp tekrar yutkundum. Gerçekten biraz su bulmam gerekiyordu.

"Neden odamda kilitli değilim?" diye sordu bana, karanlığın içinden çıkıp pencerelerden süzülen soluk ay ışığına adım atarak.

Başını hafifçe yana eğdi, saçları darmadağınıktı ve buruşuk Oxford'unun kuyruğu dışarı sarkıyordu. Benim gibi kafası karışmış bir sesle, "Kadınlara yaklaşmamıza izin verilmiyor" dedi. "Doktorla mısın mısın? Burada mı?"

Neyden bahsediyordu? *"Kadınlara yaklaşmamıza izin verilmiyor."* Doğru mu duymuştum? Sanki uyuşturucu kullanıyormuş ya da son on beş yıldır bir hücrede kilitli kalmış gibi görünüyordu.

"Neredeyim?" diyerek yanıt istedim.

Bana doğru bir adım attı, ben de bir adım geri atarak tek ayağımın üzerinde zıplarken ayakkabılarımı giymeye çabaladım.

Biraz daha yaklaşıp gözlerini kapattı ve nefes aldı. "Tanrım" diye soludu. "Bunun kokusunu almayalı uzun zaman oldu."

Neyi?

Gözleri açıldı ve maun saçlarının altında daha da çarpıcı olan delici bir mavi olduklarını fark ettim.

"Sen kimsin? Neredeyim ben?" diye bağırdım.

Bu adamı tanımıyordum.

Yüzünde neredeyse yırtıcı bir ifadeyle, hareketlerinde neredeyse hayvani bir tavırla yaklaştı ve kollarımdaki tüyleri diken diken etti.

Aniden tetikte göründü. *Siktir.*

Etrafımda bir çeşit silah aradım.

"Yerler değişiyor" dedi ve bana attığı her adımda bir adım geriledim. "Fakat isim aynı kalıyor. Karakilise."

"Bu da ne?" diye sordum. "Neredeyiz? Hâlâ San Francisco'da mıyım?"

Omuz silkti. "Buna cevap veremem. Sibirya'da olabiliriz ya da Disneyland'den on beş kilometre uzakta" diye yanıtladı. "En son öğrenen biz oluruz. Tek bildiğimiz uzak olduğu."

"Bildiğimiz mi?"

Burada başka kim vardı? Peki neredeydiler?

Peki ben hangi cehennemdeydim? Karakilise de neydi? Nerede olduğunu nasıl bilmezdi? Hangi şehir veya eyaletti burası? Belki ülke?

Of Tanrım. *Ülke.* Amerika'daydım, değil mi? Olmam gerekiyordu.

Midem bulandı.

Ama su. Uyandığımda su sesi duymuştum ve etrafımızdaki donuk, düzenli vuruşunu duyarak kulaklarımı diktim. Bir şelalenin yakınında mıydık?

"Burada yanında kimse yok mu?" diye sordu gerçekten burada durduğuma inanamıyormuş gibi. "Bize bu kadar yakın olmamalısın. Kadınların bize yaklaşmasına asla izin vermiyorlar."

"Hangi kadınlar?"

"Hemşireler, temizlikçiler, personel..." dedi. "Ayda bir ikmal için geliyorlar ama gidene kadar bizi odalarımıza kapatıyorlar. Arkada mı kaldın?"

Sabrımı tüketince dişlerimi gösterdim. Bu kadar soru yetmişti. Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yoktu ve kalbim o kadar hızlı atıyordu ki canımı acıtıyordu. *Kadınların bize yaklaşmasına asla izin vermiyorlar.* Tanrım, neden? Gözlerimi ondan ayırmamak için merdivene çekildim ve o bana doğru ilerlerken inmeye başladım.

"Telefonu kullanmak istiyorum" dedim. "Nerede?"

Sadece başını salladı ve kalbim sıkıştı.

"Bilgisayar da yok" dedi bana.

Basamakta tökezledim ve dengemi sağlamak için duvara tutunmak zorunda kaldım. Başımı kaldırdığımda oradaydı, bana bakıyordu ve dudakları bir sırıtışla seğiriyordu.

"Hayır, hayır..." Birkaç adım daha aşağı kaydım.

"Endişelenme" diye teklif etti. "Sadece biraz koklamak istedim. Tadına ilk o bakmak isteyecektir."

O mu? Merdivenlerden aşağıya baktığımda bir kutu şemsiye gördüm. Güzel ve sivri. İş görürlerdi.

"Kadınlar buraya gelmiyor." Gittikçe yaklaştı. "En azından dokunabileceklerimiz."

Daha da geriye gittim. Eğer bir silaha atılırsam beni yakalayabilir miydi? Beni yakalar mıydı?

"Kadın yok, dünyayla iletişim yok" diye devam etti. "Uyuşturucu, içki ve sigara da yok."

"Karakilise nedir?" diye sordum.

"Bir hapishane."

Etrafa bakınca pahalı mermer zeminleri, mobilyaları ve halıları, gösterişli, altın rengi ayrıntıları ve heykelleri fark ettim.

"Güzel hapishane" diye mırıldandım.

Şimdi ne olursa olsun eskiden birinin evi olduğu belliydi. Bir malikâne ya da... bir kale ya da ona benzer bir şey.

"Kimse bilmiyor" diyerek içini çekti. "Sence CEO'lar ve senatörler sorunlu çocuklarını, onlardan kurtulmaları gerektiğinde nereye gönderiyorlar?"

"Senatörler..." Sözümü kestim, hafızamda bir şeyler canlandı.

"Bazı önemli insanlar oğullarının –mirasçılarının– hapse atılarak, rehabilitasyona gitmelerine veya kirli işler yaparken yakalanmalarına ve haber olmalarına izin veremezler" diye açıkladı. "Sorun olduğumuzda sakinleşmek için buraya gönderiliriz. Bazen aylarca." Sonra içini çekti. "Ve bazılarımız yıllarca."

Oğullar. Mirasçılar.

Ve sonra jeton düştü.

Karakilise.

Hayır.

Olamaz, yalan söylüyordu kesin. Burası zenginlerin çocuklarına kendilerini hizada tutmaları için söylediği bir şehir efsanesiydi. Oğulların ceza olarak gönderildiği fakat her manada birbirlerinin merhametine bırakıldığı ücra bir yer. *Sineklerin Tanrısı* gibiydi ama üzerinde şık ceketler vardı.

Ama gerçek değildi. Tam olarak değil. Değil mi?

"Dahası da mı var?" diye sordum. "Senden başkaları?"

Dudaklarına şeytani bir gülümseme yayıldı ve midemi bulandırdı.

"Ah, birkaç tane" diye mırıldandı. "Grayson bu geceki av partisiyle birlikte geri dönecek."

Başım dönerek olduğum yerde durdum.

Hayır, hayır, hayır...

Senatörler, demişti.

Grayson.

Kahretsin.

"Grayson mı?" diye mırıldandım daha çok kendime. "Will Grayson mı?"

Burada mıydı?

Ancak şimdi kim olduğunu anladığım, Dinescu Petroleum Corporation'ın oğlu Taylor Dinescu sorumu duymazdan geldi. "Hayatta kalmak için ihtiyacımız olan her şeye sahibiz ancak et istiyorsak avlamalıyız" diye açıkladı.

Will'in ve *diğerlerinin* dışarıda yaptığı şey de buydu. Et avlıyordu.

Yüzümdeki ifadeden mi yoksa başka bir şeyden mi kaynaklandığını bilmiyordum ama Taylor gülmeye başladı. Yumruklarımı sıktıran iğrenç bir kıkırtıydı.

"Niye gülüyorsun?" diye hırladım.

"Çünkü burada olduğunu kimse bilmiyor değil mi?" diye alay etti keyifli bir sesle. "Ve bunu kim yaptırdıysa zaten seni terk etmek niyetindeydi. Başka bir ikmal ekibinin gelmesi bir ay sürecek."

Bir anlığına gözlerimi kapattım, ne demek istediği açıktı.

"Koca bir ay" dedi.

Gözleri vücuduma düştü ve durumumun tüm anlamını özümsedim.

Ücra bir yerde, kim bilir ne kadar süre herhangi bir medeniyet kaynağından ya da dış dünyayla temas olmadan, kim bilir kaç adamla birlikteydim ve içlerinden biri ellerini geçirebilirse bana işkence etmek için büyük bir istek duyuyordu.

Ve Taylor'a göre gelecek ay herhangi bir yardım almak konusunda pek umudum yoktu.

Birisi beni buraya getirmek ve gelişimin fark edilmemesini sağlamak için büyük çaba harcamıştı. Gerçekten mülkte görevli yok muydu? Güvenlik? Gözetim? Tutsakları kontrol eden biri?

Ne yapacağımı bilmeden dişlerimi gıcırdattım ama hızlıca bir şey yapmam gerekiyordu.

Ama sonra bir şey duydum ve gözlerimi Taylor'a çevirdim; dışarıda havlamalar ve ulumalar yankılanıyordu.

"Bu da ne?" diye sordum.

Kurtlar mıydı yoksa? Sesler giderek yaklaşıyordu.

Gözlerini yukarı kaldırıp arkamdaki önkapıya baktı ve sonra tekrar bana döndü. "Av partisi" diye yanıtladı. "Erken dönmüş olmalılar."

Av Partisi.

Will.

Ve bu adam kadar tüyler ürpertici ve tehditkâr olabilecek başka kaç mahkûm vardı ki?..

Artık ulumalar evin dışındaydı ve nefesimi sakinleştiremediğim için başımı kaldırıp Taylor'a baktım. İçeri gelip beni gördüklerinde ne olurdu?

Ama o sadece bana bakıp gülümsedi. "Lütfen koş" dedi. "Çok fena eğlenmek istiyoruz."

Okuduğunuz için teşekkürler!
Ve incelemeleriniz için teşekkür ederim.
Zamanınız ve geri bildirimleriniz bir yazara verebileceğiniz
en iyi hediyeler.

Atlılar geri dönecek!

Will'in kuzeni Misha'nın kendi hikâyesi olduğunu biliyor muydunuz? Tamamen bağımsız olarak okunabilir. *Punk 57*'nin ilk bölümünü okumak için sayfayı çevirin!

Bölüm 1

Sevgili Misha,

Sana utanç verici sırrımı anlatmış mıydım?

Sen sormadan söyleyeyim, utanç verici sırrım senin gibi Teen Mom izlemek değil. İstediğin kadar inkâr et. Kız kardeşin izlerken ona eşlik etmek zorunda olmadığını biliyorum, dostum. O kendi başına televizyon izleyebilecek yaşta.

Hayır, benim sırrım aslında çok daha kötü ve sana söylemeye biraz utanıyorum. Ama olumsuz duygularımızı dışarı vurmamız gerektiğini düşünüyorum. En azından bir kez, öyle değil mi?

Anlayacağın, okulda bir kız var. Nasıldır bilirsin. Amigo kız, popüler, istediği her şeyi elde eder... Bunu itiraf etmek istemiyorum, özellikle de sana ama uzun zaman önce onun gibi olmak isterdim.

Bir yanım hâlâ istiyor.

Onu tanısan ondan tamamen nefret ederdin. O, tam da katlanamadığımız türden biri. Adi, kendini beğenmiş, yüzeysel... Kafasında bir düşünce fazla uzun süre kalırsa uyuyakalan tiplerden, anlarsın ya? Gerçi ona karşı her zaman bir hayranlık duydum.

Sakın gözlerini devireyim deme. Yoksa hissederim.

Hayranlık duydum, çünkü... Bütün o felaket kişiliğine rağmen, asla yalnız değil. Bilirsin.

Bunu biraz kıskanıyorum. Peki, bunu çok kıskanıyorum.

Yalnız olmak çok boktan bir his. İnsanlarla dolu bir yerde olup, kimse seni orada istemiyormuş gibi hissetmek. Davet edilmediğin bir partideymiş gibi. Kimse ismini bile bilmiyor. Kimse bilmek istemiyor. Çünkü umursamıyorlar.

Sana mı gülüyorlar? Senin hakkında mı konuşuyorlar? Sen orada durup manzarayı mahvetmesen o mükemmel dünyaları çok daha iyi bir yer olacakmış gibi küçümseyerek dudak mı büzüyorlar?

Tek istedikleri sonunda jetonu düşürüp gitmen mi?

Ben çoğu zaman böyle hissederim.

Diğer insanların arasında olmayı istemenin zavallıca olduğunu biliyorum, kalabalığın içinde durup hatalı olmaktansa yalnız durup haklı olmanın daha iyi olduğunu söyleyeceğini de biliyorum ama... Yine de zaman zaman buna ihtiyaç duyuyorum işte. Sen de böyle hissediyor musun?

Amigo kız da hissediyor mu acaba? Müzik durduğunda ve herkes eve döndüğünde. Gün bittiğinde ve artık etrafında kendini eğlendirecek kimseyi bulamadığında. Makyajını silip o gün taktığı cesaret maskesini çıkardığında, derinlere gömdüğü iblisler kimseyi bulamayınca onunla oynamaya başlıyor mu?

Hiç sanmıyorum. Narsistler özgüvensizlik hissetmez, öyle değil mi?

Güzel bir his olmalı.

Kamyonetimin orta konsolunda duran telefonum titredi. Ryen'ın mektubundan gözümü ayırınca telefona bir mesaj daha geldiğini gördüm.

Lanet olsun. Çok geciktim.

Çocuklar muhtemelen nerede kaldığımı merak ediyordur, üstelik depo buradan arabayla yirmi dakikalık mesafede. Kimsenin umursamadığı görünmez basçı olsam ne olurdu sanki?

Mektupta yazan kelimelere tekrar baktım ve cümleyi zihnimde şöyle bir düşündüm. Makyajını silip o gün taktığı cesaret maskesini çıkardığında...

Bu mektubu yıllar önce ilk kez okuduğumda, bu satır beni gerçekten etkilemişti. Sonrasında yüz kez daha okuduğumda yine etkilenmiştim. Bu kadar az kelimeyle bu kadar çok şeyi anlatmayı nasıl başarıyordu?

Kâğıdı açıp mektubun son kısmını okumaya başladım, ne yazdığını zaten biliyordum ama o tavrı ve beni gülümsetmesi hoşuma gidiyordu.

Pekâlâ, üzgünüm, ufak bir Facebook molası verdim, yani şimdi daha iyiyim. Ne zaman bu kadar büyük bir salağa dönüştüm bilmiyorum ama bana katlandığın için şanslıyım.

Neyse, konuyu değiştirelim.

Son tartışmamızı açıklığa kavuşturmak istiyorum; Kylo Ren bebek falan DEĞİL. Anladın mı? Genç, fevri, üstüne üstlük Anakin ve Luke Skywalker ile akraba. Tabii ki mızmızlanır! Bunun nesi şaşırtıcı? Ayrıca kendini affettirecek. İddiasına varım. Nesine olursa.

Pekâlâ, artık gitmeliyim. Ha bir de soruna cevap vermem gerekirse en son gönderdiğin şarkı sözü kulağa harika geliyor. Kullan gitsin, şarkının bitmiş halini duymak için sabırsızlanıyorum.

İyi geceler. İyi çalışmalar. Tatlı rüyalar.

Muhtemelen yarın sabah sana yazmayı bırakacağım.

Ryen.

Prenses Gelin filmine yaptığı göndermeye güldüm. Yedi senedir bunu söylüyordu. İlk sene onun sınıfındaki öğrencilerle benim sınıfımdaki öğrencileri eşleştiren bir beşinci sınıf projesi için birbirimize yazmaya başlamıştık.

Ama okul yılı bittiğinde yazmayı bırakmadık. Birbirimizden yarım saat uzakta oturuyorduk ve artık Facebook vardı, buna rağmen bu şekilde yazışmaya devam ettik çünkü arkadaşlığımızı özel kılıyordu.

Ayrıca *Teen Mom* falan izlemiyordum. On yedi yaşındaki kız kardeşim izliyordu, ben de kendimi kaptırdım. Bir kez. Ryen'a neden söylediğimi bilmiyorum. Lanet olsun, ona benimle dalga geçecek malzeme vermeyi bırakmalıyım.

Mektubu yeniden katladım, kenarında buruşukluklar olan siyah kâğıdı bir kere daha açıp okursam mektup yırtılacaktı. Yıllar geçtikçe mektuplarımız da değişmişti. Konuştuğumuz şeyler, tartıştığımız konular, Ryen'ın el yazısı... El yazısı yazmayı yeni öğre-

nen bir kızın büyük, beceriksiz harfleri yerini, kim olduğunu bilen bir kadının kendine güvenen harflerine bırakmıştı.

Ama kâğıt asla değişmiyordu. Kullandığı gümüş kalem de öyle. Mutfak masasındaki mektupların arasında onun siyah zarflarını her gördüğümde adrenalin patlaması yaşardım.

Kâğıdı torpido gözüne, Ryen'ın en sevdiğim mektuplarının yanına koydum. Kalemimi alıp kucağımda duran not defterinin üzerinde beklettim.

"Cesaret maskeni tak, gözlerini ve dudaklarını boya" diye fısıldarken bir yandan da sözleri yazdım. "Çatlakları yapıştırıp yırtıkların üzerini karala."

Durup düşünürken dudağımı dişleyip dilimi dudak çizgimde gezdirdim. "Biraz buraya" diye mırıldandım, şarkının sözlerini zihnimde oluşturarak. "Gözlerinin altındaki torbaları kapatmak için, biraz da yanaklarına pembe yalanları yaymak için."

Sözleri hızlıca çiziktirdim, arabanın karanlığında kargacık burgacık yazım zorla okunuyordu.

Telefonum yine bipleyince afalladım. "Tamam, tamam" diye hırladım, şu lanet mesajlar durmak bilmiyordu. Grup arkadaşlarım bensiz beş dakika parti yapamazlar mıydı?

Kalemimi yine kâğıda bıraktım, aklıma gelen düşünceyi sonlandırmaya çalıştım. Durdum, zihnimdeki çekmeceleri açtım. Sırada ne geliyordu? Biraz da gözlerinin altındaki torbaları kapatmaya...

Gözlerimi sıkı sıkı kapattım, şarkı sözünü tekrar tekrar söyleyip gerisini hatırlamaya çalıştım.

Nefes verdim. Siktir, unuttum.

Lanet olsun.

Kalemin kapağını kapattım, kalemi ve defteri arabanın yolcu koltuğuna fırlattım.

Mektubun son cümlesini düşündüm. Nesine olursa, öyle mi?

Eh, bir telefon konuşmasına ne dersin, Ryen? Sesini ilk kez duymama izin verecek misin?

Ama hayır. Ryen arkadaşlığımızı bu şekilde devam ettirmek istiyordu. Ne de olsa işe yarıyordu. İşleri değiştirerek kaybetmeyi neden riske atalım?

Sanırım haklıydı da. Ya sesini duyduktan sonra mektupları

daha az özel bir hal alırsa? Kişiliğini, yazdığı kelimelerden çıkarmaya çalışıyorum. Ses tonunu duyarsam işler değişirdi.

Peki ya sesini duyarsam ve hoşuma giderse? Ya kulağıma gelen kahkahası ya da telefonda nefes alıp verişi beni sözleri kadar etkilerse ve daha fazlasını istersem?

Mektuplarına zaten yeterince takıntılıyım. İşte bu yüzden boş bir park yerinde kamyonetimin içinde oturmuş eski mektuplarını okuyorum, çünkü müziğime ilham veriyorlar.

O benim ilham perim, artık kendisi de bunun farkına varmış olmalı. Yıllardır onu yeni fikirlerimi denemek için kullanıyor, yazdığım şarkı sözlerini okuması için ona gönderiyordum.

Telefonum çaldı, bakınca arayanın Dane olduğunu gördüm.

Sesli bir şekilde iç çekip telefonu açtım. "Ne oldu?"

"Nerede kaldın?"

"Yoldayım." Kamyoneti çalıştırıp vitese taktım.

"Hayır, yine park yerinde oturmuş şarkı sözü yazıyorsun, öyle değil mi?"

Gözlerimi devirip aramayı bitirdim, telefonu da yolcu koltuğuna fırlattım.

Araba kullanmak düşünmeme yardımcı oluyorsa ne olmuş yani? Fikirlerin aklıma ne zaman geleceğine ben karar vermiyorum sonuçta, bana bu kadar baskı yapmasına gerek yok.

Arabayı yola çıkarıp gaza bastım ve şehir dışındaki eski depoya doğru yol aldım. Müzik grubum birkaç ay sonra çıkacağımız yaz turnesine para toplamak için orada bir hazine avı düzenliyordu ve ben her ne kadar birkaç sahne ayarlayıp belki de birkaç yerel grupla birlik olursak yeterli olacağını düşünsem de anlaşılan Dane daha farklı bir etkinliğin daha büyük bir kalabalığı çekeceğini düşünmüştü.

Haklı mı değil mi, göreceğiz.

Şubat ayazı kapüşonlumdan içeri giriyordu. Isıtıcıyı açıp dörtlüleri yaktım, geniş çaplı ışıklar önümde uzanan karanlığı aydınlattı.

Bu yol Falcon's Well kasabasına, yani Ryen'ın yaşadığı yere çıkıyordu. Eğer devam edersem depoyu, Koy denilen terk edilmiş eğlence parkını geçer ve sonunda onun yaşadığı kasabaya varırdım. Ehliyetimi aldığımdan beri birçok kez arabamla oraya gitme-

yi hayal etmiştim, merakıma yenilmek üzereydim ama hiç yenilmedim. Dediğim gibi, ilişkimizin şu anki halini mahvetme riskine değmezdi. Tabii o da bunu kabul etmediği sürece.

Yolcu koltuğuna eğilip not defterini ve diğer kâğıtları kenara kaldırdım ve saatimi aramaya başladım. Dün kamyonetin dışını yıkarken orada bırakmıştım, korumam gereken nadir eşyalardan biriydi. Aile yadigârıydı.

Yani sayılırdı.

Saati bulup direksiyonu kavradım, saatin iki yanındaki siyah süet kemerini bileğime taktım. Eskiden büyükbabama aitti, o da annemle babamın düğününde babama vermiş ve ilk doğan oğluna vermesini söylemişti. Babam nihayet geçen yıl bana vermişti, böylece içindeki orijinal saati kaybettiğini fark etmiştim. Seksen yıldır ailemde olan antika bir Jaeger-LeCoultre saatti.

Saati bulacaktım. O zamana kadar büyükbabamın saatinin kordonunun arasında uyduruk bir saat durmak zorundaydı.

Kordonu taktıktan sonra başımı kaldırıp bakınca yolun önünde bir şey gördüm.

Biraz yaklaşınca yolun kenarında yürüyen kişinin şeklini seçebildim: Sarı atkuyruğunu, siyah ceketi ve neon mavi koşu ayakkabılarını nerede olsa tanırdım.

Şaka yapıyor olmalısın. Orospu çocuğu.

Arabamın dörtlüleri gecenin karanlığında yürüyen kız kardeşimin sırtını aydınlattı. Müziğin sesini kısınca o da omzunun üzerinden bakıp nihayet birinin orada olduğunu fark etti.

Gelenin ben olduğumu görünce yüzündeki ifade gevşedi, ardından gülümsedi ve koşusuna devam etti.

Üstelik o lanet kulaklıklarını da takmıştı. Amma güvenlik önlemi almışsın, Annie.

Kamyoneti yavaşlattım, yolcu koltuğunun penceresini aşağı indirdim ve yanına gittim. "Neye benziyorsun biliyor musun?" diye seslendim, ellerimi öfkeyle direksiyona dolayarak. "Seri katil şekerine!"

Annie sakin bir kahkaha atıp başını salladı ve hızlandı, böylece beni de hızlanmaya zorladı. "Peki nerede olduğumuzu biliyor mu-

sun?" diye karşılık verdi. "Thunder Bay ile Falcon's Well'i ayıran yoldayız. Buraya hiçbir zaman kimse gelmez. Ben iyiyim." Kaşını kaldırıp bana baktı. "Üstelik tıpkı babam gibi konuştun."

İğrenerek yüzümü buruşturdum. "Birincisi" dedim. "Bu yolda ben varım, yani hayır, boş falan değil. İkincisi, bana başını sallamaya kalkma sakın çünkü gecenin bir yarısı bu ıssız yerde koşacak kadar aptal olan tek kişi sensin ve saldırıya uğramanı ya da öldürülmeni istemiyorum. Üçüncüsü, sana hiç yakıştıramadım. Babam gibi konuşmuyorum, bu kavgada bile söylenmez. Hiç hoş değil." Ardından, "Şimdi bin şu arabaya" diye bağırdım.

Tekrar başını salladı. Aynı Ryen gibi o da benimle uğraşmayı seviyordu.

Annie benim tek kardeşim ve babamla her ne kadar inişli çıkışlı bir ilişkimiz olsa da kardeşimle çok iyi anlaşırım.

Annie koşusuna devam etti, zar zor nefes alıyordu. Gözlerinin altındaki torbaları ve çökük elmacıkkemiklerini fark ettim. Kendimi onu azarlamamak için zor tuttum. Çok sıkı çalışıyor ve çok az uyuyordu.

"Hadi ama" dedim, sabrım taşıyordu. "Cidden, bunun için vaktim yok."

"O halde burada ne işin var?"

Diğer şeride kaymadığımdan emin olmak için boş yola baktım. "Bu gece şu hazine avı olayı var. Orada kendimi göstermem gerekmiyor. Peki sen neden iyi aydınlatılmış, yirmi başka koşucunun olduğu parkta koşmuyorsun? Hmm?"

"Bana bebek bakıcılığı yapmayı kes."

"Sen de bebek gibi davranma o zaman" diye karşılık verdim.

Yani, aklından ne geçiyordu? Gündüz vakti burada tek başına olması bile kötüyken, gece gelmesi çok daha tehlikeliydi.

Ondan bir yaş büyüğüm, önümüzdeki mayıs ayında mezun olacağım ama normalde aramızda sorumluluk sahibi olan odur.

Sorumluluk demişken. "Hey" diye homurdandım. "Bu sabah cüzdanımdaki altmış doları sen mi aldın?"

Orada olmadığını fark etmiştim, halbuki daha dün para çekmiştim. Harcamadığımı biliyordum ve bu cüzdanımdaki paranın üçüncü kez kayboluşu.

Asla dayanamayacağımı bildiği on yaşındaki çocuk gözleriyle bana baktı. "Bilim projem için birkaç malzeme almam gerekiyordu, hem zaten sen hiç harcamıyorsun. Ziyan olsun istemedim."

Gözlerimi devirdim.

Harçlık istiyorsa babamıza sorabileceğini biliyor. Annie onun küçük meleğidir, yani ne isterse verir.

Ama ona nasıl kızabilirim ki? Geleceği çok parlak ve mutlu bir çocuk. Onu daha da mutlu edebiliyorsam ne âlâ.

Sırıtarak bana baktı, sonunda pes ettiğimi anlamış olmalıydı. Arabanın camına tutunup kapının altındaki küçük basamağa tırmandı. "Hey, bana alkolsüz bira alır mısın?" diye sordu. "Depodan dönerken buz gibi soğuk alkolsüz bira getirebilir misin? Ne de olsa sosyalleşmen için seni cezbeden güzel bir kız bulmadığın sürece orada sadece beş dakika kalıp çıkacağını ikimiz de biliyoruz, öyle değil mi?"

Kendi kendime güldüm. Şapşal.

"Peki." Başımı salladım. "Atla, seni benzin istasyonuna bırakayım. Buna ne dersin?"

"Karamelli şeker de al" diye ekledi, beni duymazdan gelerek. "Ya da herhangi bir şeker." Ardından arabanın basamağından atladı, hızını artırarak koşmaya devam etti ve sokağın ilerisinde gözden kayboldu.

"Annie!" Gazı kökleyip ona yetiştim. "Hemen."

Başını çevirip bana bakarak kıkırdadı. "Misha, arabam hemen şurada!" İleride bir yeri gösterdi. "Bak."

Dörtlülerimle yolun ilerisine baktığımda haklı olduğunu gördüm. Mavi Mini Cooper'ı sağ şeritte park etmiş, onu bekliyordu.

"Evde görüşürüz" diye ekledi.

"O halde koşun bitti mi?"

"Eveeeeet." Abartılı bir hareketle başını salladı. "Eve dönünce görüşürüz, olur mu? Git de bana alkolsüz bira ve şeker al."

Ona alaycı bir gülümseme gönderdim. "Çok isterdim ama maalesef hiç param kalmadı."

"Torpido gözünde para var" diye karşı çıktı. "Her şeyi yerli yerine koyacağına bozuklukları nereye bulursan atmıyormuş gibi

davranma. Eminim o kamyonetin gözlerinden toplasan yüz dolar çıkar, iddiasına varım."

Burnumdan püskürerek güldüm. Evet, tam da dediği gibi biriydim. Arkasını toplamayan ve kahvaltıda mozarella çubuğu yiyen kötü abi.

Gaza basıp yoldan aşağı doğru ilerlerken arkamdan bir bağırış duydum.

"Bir de turşulu patates cipsi!"

Dikiz aynasından onu görebiliyordum, iki elini ağzının etrafına koymuş bağırıyordu. Onu duyduğumu belirtmek için iki defa korna çaldım ve hızlanarak kamyoneti onun arabasının önüne çektim.

Aynadan başını salladığını görebiliyordum, muhtemelen çok baskıcı olduğumu düşünüyordu çünkü o arabasına binene dek gitmeyecektim.

Kusura bakmayın ama evet. On yedi yaşındaki güzel kız kardeşimi gecenin saat onunda karanlık bir yolda tek başına bırakmayacağım.

Ceketinin cebinden arabanın anahtarını çıkardı, kapının kilidini açtı ve bana el sallayıp içeri girdi. Dörtlülerinin yandığını görünce tekrar vitese takıp nihayet yola koyuldum.

Gaza asılıp koltuğuma kuruldum, terk edilmiş depoya çıkan yolda ilerliyordum. Ufak bir tepenin üzerinden geçerken kardeşimin dörtlüleri görüş alanımdan çıktı ve içimde bir endişe oluştu. Pek iyi gözükmüyordu. Hasta olduğunu sanmıyordum ama solgun ve yorgun gözüktüğü kesindi.

Artık eve dön ve yatağa gir, Annie. Her sabah 4:30'ta kalkmayı bırak ve güzel bir uyku çek.

İkimizin içinde o, kusursuz olandı. 4.14 not ortalaması, okulumuzun voleybol takımının yıldızı, küçükler softbol takımının koçuydu. Bunların dışında dahil olduğu kulüpleri ve ekstra projeleri saymıyorum bile.

Benim yatak odamın duvarları posterlerle ve siyah keçeli kalemle yazdığım şarkı sözleriyle doluydu. Onun yatak odasının duvarı ise raflar dolusu kupalar, madalyalar ve ödüllerle doluydu.

Keşke herkes ondaki enerjiye sahip olabilse.

Çakıllı yola girdim, birkaç dönüşten sonra önümde uzanan karanlık ağaçlarla kaplı açıklık alanı gördüm. Devasa depo binası bütün görkemiyle önümde duruyordu. Pencerelerin çoğu çatlamıştı. İçerideki ışıkları ve dolanan insanların gölgelerini görebiliyordum.

Sanırım eskiden burada ayakkabı falan üretiliyordu ama Thunder Bay refah sahibi, varlıklı bir toplum haline gelince gürültüyü ve kirliliği kasaba sakinlerinin hassas kulaklarından ve burunlarından uzakta tutmak için üretimi şehre taşımışlardı.

Depo her ne kadar harabeye dönmüş olsa da hâlâ işe yarıyordu. Şenlik ateşleri, partiler, Şeytan Gecesi... Artık tam anlamıyla bir yıkım yeriydi ve bu gece bize aitti.

Kamyoneti park ettim ve park ettikten sonra, ortada duran cüzdanımdan çok Ryen'ın mektuplarını ve not tomarımı korumak için kilitledim.

Deponun girişine yürüdüm ama içeri girdikten sonra etrafa bakmak için durmadım. Ghost grubunun *Square Hammer* şarkısı arkada çalarken kalabalığın arasından süzülüp grup üyelerimi bulacağımdan emin olduğum bir köşeye doğru ilerledim. Burada ne zaman parti yapsak aynı yere oturuyorlardı.

"Misha!" diye seslendi biri.

Başımı kaldırıp baktım, bir sütunun yanında arkadaşlarıyla birlikte duran çocuğa selam verdim. Ama yürümeye devam ettim. Eller sırtıma dokundu, birkaç kişi bana selam verdi ama insanlar çoğunlukla hareket halindeydi; kahkahalar müzik sesini bastırırken telefon ekranlarının ışığı havayı aydınlatıyor, etrafımda flaşlar patlıyordu.

Sanırım Dane haklıydı. Bu etkinlik herkesin hoşuna gitmişti.

Çocuklar tam da tahmin ettiğim yerde, köşedeki koltuklarda oturuyordu. Dane iPad'ini çıkarmış, muhtemelen çevrimiçi olarak etkinliği yönetiyordu. Üzerinde kargo şort ve tişört vardı, dışarıdaki hava ne olursa olsun her zaman giydiği kıyafetti. Lotus siyah saçlarını atkuyruğu yaparken bir yandan iki fıstıkla sohbet ediyordu, Malcolm nargilesini ağzına götürüp çakmağıyla yaktı. Kıvırcık kahverengi saçları hiç şüphesiz kan çanağına dönen gözlerini kapatıyordu.

Aman, ne güzel!

"Pekâlâ, geldim işte." Masaya eğildim, birinin dökülmüş bir su birikintisinin içinde bıraktığı gitar kablosunu kaldırıp kanepeye fırlattım. "Nereye gitmemi istersiniz?"

"Sence nereye?" diye tersledi bateristimiz Malcolm. Ağzından dumanlar çıkarken başını eğip arkamdaki kalabalığı işaret etti. "Seni istiyorlar, güzel çocuk. Git de devriye gez."

Omzumun üzerinden bakıp yüzümü buruşturdum. "Sağ ol, almayayım." Ayağa kalkmak, şarkı söylemek ve gitar çalmak, bir derece... O zaman bir işim olur ve ne yapmam gerektiğini bilirim.

Ama bu? Para toplamak için tanımadığım insanları mı eğlendirecektim? Paraya ihtiyacımız vardı, becerikli olduğumu da biliyordum ama sohbet etme konusunda becerikli değildim. Ben sosyalleşmem.

"Ben gözcülük yapayım" dedim.

"Gözcüye ihtiyacımız yok" Dane ayağa kalktı, yüzünde bir türlü silinmeyen o gülümseme vardı. "Etrafa bir baksana. Her şey tıkırında." Yürüyüp yanıma geldi, ikimiz birlikte dönüp kalabalığa baktık. "Rahatla, git birileriyle sohbet et. Burada bir sürü güzel kız var."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Belki de. Ama bu gece uzun kalmayacağım. O şarkı hâlâ zihnimdeydi ve bitirmek istiyordum.

Dane ile kalabalığı izledik. Elinde kartlar taşıyan insanlar gördüm, bunlar kapıdan aldıkları kartlardı. Her birinin üzerinde hazine avını tamamlamak için çeşitli görevler yazıyordu.

Altı kişilik bir insan piramidinin fotoğrafını çek.
Ruj sürmüş bir adamın fotoğrafını çek.
Yabancı birini öperken fotoğrafını çek.

Görevlerden bazıları da biraz ahlaksızlaşıyordu.

Fotoğrafları Facebook'a yükleyip grubumuzun sayfasını etiketlemelilerdi. Sonra bu kişilerden rastgele bir kazanan seçecektik. Ne için olduğunu unuttum. O sırada dinlemiyordum.

İçeri girmek için herkes bilet almak zorundaydı ama tam teşekküllü bir barımız olduğunu düşünürsek insanları buraya çekip

bedeli ödetmek çok da zor olmamıştı. Barmenler herkesin kartını kontrol edecekti ama hepsinin palavra olduğunu biliyordum. Bu kasabada herkes içer ve herkesin yanına kâr kalırdı.

"Peki, nasılsın?" diye sordu Dane. "Baban yine canını mı sıktı?"

"Ben iyiyim."

Duraksadı, üstelemek istediğini biliyordum ama kendini tuttu. "Eh, o halde keşke Annie'yi getirseydin. Çok hoşuna giderdi."

"Hayatta olmaz" diye güldüm, otun kokusu burnuma doldu. "Kız kardeşim yasak bölge. Anladın mı?"

"Hey, bir şey demedim ki." Masum numarası yaptı, yüzünde muzip bir gülümseme vardı. "Çok çalışıyor, biraz eğlenmek ona iyi gelecektir."

"Eğlence, evet. Bela, hayır" diye düzelttim. "Annie'nin geleceği parlak ve dikkatinin dağılmasını istemiyorum."

"Ne yani, senin geleceğin parlak değil mi?"

Bana baktığını hissedebiliyordum, sorduğu soru havada asılı kalmıştı. Bunu kastetmemiştim ki.

Dane bir an için sessiz kaldı, muhtemelen cevap verip vermeyeceğimi merak ediyordu ama yine konuyu değiştirdi.

"Pekâlâ, o zaman şuna bak" dedi, daha yakma eğilip iPad'i önümde tutup ekranı kaydırdı. "Dört bin beş yüz sekiz tıklanma almış bile. Videolar ve fotoğraflar paylaşıyorlar, yüzlerce etiket var, insanlar profillerinden canlı yayın bile paylaşmış. Tahmin ettiğimden daha iyi oldu. Bu fikir gerçekten işe yarıyor. YouTube videolarımız sadece bu akşam bile dört katı izlenme aldı."

Ekrana bakakaldım, fotoğrafların çoğunda grubumuzun isminin olduğunu fark ettim. İnsanlar içeceklerini kaldırıyor, kızlar gülümsüyor, Dane ekranı kaydırırken depoyu gösteren videolar oynuyordu.

"İyi iş çıkardın." Gözlerimi tekrar depoya çevirdim. "Anlaşılan turne bütçemiz hazır."

Hakkını vermem gerek. Herkes eğleniyordu, biz de para kazanıyorduk.

"Yarın bana gel" dedim. "Sana göstermek istediğim şarkı sözlerim var."

"İyi" diye cevapladı. "Şimdi bana bir iyilik yap ve git eğlen, lütfen. Satranç turnuvasındaymışsın gibi davranıyorsun."

Kaşlarımı çatarak ona baktım ve iPad'i elinden alıp gülerek çocukların yanına dönmesine izin verdim.

Aksiyonun etrafından dolandım, yürürken bir yandan da ekranı kaydırdım, bize destek olmak için gelen arkadaşlarımız ve sınıf arkadaşlarımızın isimlerini tanıdım. Ateş çemberlerinden çıkan dumanlar burun deliklerime doluyordu. Fotoğraflardan birinde bir çocuk pantolonunun ön yırtmacına keçeli kalemle AT yazmıştı. Bir kız onu işaret ediyor, diğer elini ağzına koymuş şaşkınlıkla poz veriyordu. Fotoğrafın altında, *Bir at buldum* yazıyordu.

Kahkaha attım. Tabii, bir atla fotoğrafını çek gibi bazı görevleri bitirmek için yaratıcı davranmak gerekiyordu. Aferin onlara.

Zilyon tane fotoğraf ve video vardı, Dane'in yarın bütün bunları nasıl ayıklayacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Gerçi onu tanıyorsam, kazananı rastgele ya da adil bir şekilde seçmeyecekti. Sadece fotoğraflara bakacak ve içlerinden en güzel kızı seçecekti.

Ekranı kaydırdığımda bir video oynamaya başladı. Videoda bir kız su tabancasını alıyor, havaya doğrultup kendinden uzaklaştırarak su fışkırtıyordu. Su yukarı fışkırdı ve ardından çeşme gibi aşağı süzüldü.

Minik seksi bir dans yapıp kameraya gülümsedi. "Çeşmede duruyorum!" diye açıkladı, göğüsleri kısa gömleğinden dışarı fırlamak üzereydi.

New England'ın soğuk şubat havasında kısacık bir gömlek giymişti.

Ama derken barmenlerden biri silahı kızın elinden aldı ve barın arkasına koyarak kıza sinirli bir bakış attı.

Kameranın öbür tarafından sessiz bir kahkaha duyuldu.

Kısa gömlekli kız telefonuna uzandı. "Pekâlâ, bu çok utanç vericiydi. Ver şunu bana. Yayınlamadan önce düzenlemem lazım."

"Hı hı." Kameranın arkasındaki kız sesi geri çekilerek ona takıldı.

Ama kısa gömlekli kız çığlık atarak üzerine atıldı. "Ryen!" Ardından kahkaha duydum ve video bitti.

Orada durup öylece iPad'e baktım, kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başlamıştı.

Ryen mı?

Kamerayı tutan kızın adı Ryen mıydı?

Hayır, o değil. O olamaz. Eminim aynı isme sahip çok kız vardır. O burada olamaz.

Videoya baktım ve videonun başındaki isimler dikkatimi çekti. Müzik grubum ve birkaç kişi daha etiketlenmişti ama sonra gönderiyi yapan kişinin adına baktım.

Ryen Trevarrow.

Duruşumu dikleştirdim, göğsüm yükselip alçalıyor ve nefesim kesik kesik çıkıyordu.

Aman Tanrım.

Siktir! Birdenbire kafamı kaldırdım ve dayanamayıp kalabalığa baktım, gözlerim bir yüzden diğerine geçiyordu.

Bu kızlardan herhangi biri o olabilirdi. O burada mıydı? Neydi bu lan?

Bir kez daha iPad'e bakıp parmağımı isminin üzerinde gezdirdim.

Onu yedi yıldır tanıyordum ama yüzünü hiç görmemiştim. Eğer şimdi onu arayıp bulursam geri dönüşü olmayacaktı.

Ama buradaydı işte. Onu aramadan edemezdim. Burnumun ucunda olduğunu biliyorken karşı koymak çok zordu.

Kim olsa dayamazdı.

Hem, birbirimizi Facebook'ta aramayacağımıza söz vermemiştik ki. Sadece sosyal medyada birbirimizle iletişime geçmeyeceğimize söz vermiştik. Onun beni bulmaya çalışmadığını nereden bilebilirdim? Grubumun ismini ve bunun bizim etkinliğimiz olduğunu öğrenmiş, o da şimdi beni arıyor olabilirdi. Belki de bu yüzden bugün buraya gelmişti.

Lanet olsun. İsmine tıkladım ve profili açıldı.

Ardından onu gördüm.

Fotoğrafı karşıma çıktı ve midemde kelebekler uçuştu, bir an için nefes almayı bıraktım.

Tanrım.

İnce omuzlar ve uzun, açık kahverengi saçlar. Kalp şeklinde bir

yüz, dolgun pembe dudaklar ve parlak mavi gözlerinde meydan okuyan bir ifade. Parlayan bir cilt ve güzel bir fizik.

En azından görebildiğim kadarıyla öyleydi.

Başımı geri atıp derin bir nefes aldım. Lanet olsun, Ryen Trevarrow.

Bana yalan söyledi.

Eh, yani tam olarak yalan söylemiş sayılmaz ama yazdığı mektuplardan yola çıkarak daha farklı görüneceğini sanmıştım.

Saçlarında mor şeritler olan, Star Wars tişörtü giyen inek bir tip hayal etmiştim.

Bir kez daha fotoğrafı inceledim, gözlerim omzunun üzerinden kameraya bakarken seksi tişörtünden gözüken tenine takılmıştı. Vücudum ısındı ve hızlıca profiline göz gezdirdim. Bunun o olmadığına dair bir iz, herhangi bir ipucu aradım.

Lütfen o olmasın. Lütfen sevimli, sosyal fobisi olan, utangaç, yedi yıldır sevdiğim o kız ol. Bir de üstüne seksi olarak işleri karıştırma.

Ama her şey ortadaydı. Bütün ipuçları, onun Ryen olduğunu gösteriyordu. Benim Ryen'ım.

En sevdiği pizzacı olan Gallos'u etiketlemiş, dinlediği şarkıları, izlediği filmleri paylaşmıştı. Bütün paylaşımlarını son model iPhone'undan yapmıştı. Yani dünyada en çok değer verdiği varlığı.

Siktir.

Dane'in iPad'ini kapatıp insanların yanından geçerek kalabalığın içinde ilerledim. Isıtıcılar havadaki ayazı kırıyordu. Birkaç tane ateş çukurunun daha yanından geçip kızarttıkları marşmelovların kokusunu içime çektim. Her yandaki hoparlörlerde bangır bangır müzik çalıyordu. Çenemi gerdim, kalbimi sakinleştirmeye çalıştım.

Bara yürüyüp iPad'i bıraktım, arkamı dönüp ellerimi göğsümde kavuşturdum. Olduğun yerde kal. Eğer buraya beni bulmaya geldiyse, beni bulurdu. Eğer gelmediyse, o zaman... Ne? Onu öylece bırakacak mıydım?

"Selam."

Gözlerimi yukarı kaldırdım, kalbim mideme doğru serbest dalışa geçti. Videoda "Çeşmedeyim" diyen kız birkaç adım önümde duruyordu.

Yanında da...

Gözlerimi Ryen'a diktim. Arkadaşının az önce benimle konuştuğunun farkındaydım ama umurumda değildi. Ryen sessizce yanında duruyor, gözlerini hafifçe kısmış tereddütle bana bakıyordu.

Uzun ve düz saçları vardı, Facebook'taki fotoğrafı gibi kıvırcık değildi. Siyah, omuzu açık bir kazak ve neredeyse paramparça olmuş dar kot pantolon giymişti. Pantolonundaki yırtıklardan bacağını görebiliyordum.

Ryen. Benim Ryen'ım. Ellerimi yumruk yapıp kaslarımı gerdim.

Hiçbir şey söylemiyordu. Kim olduğumu anlamış mıydı?

Arkadaşının boğazını temizlediğini duydum. Gözlerimi kırpıştırdım, bakışlarımı ona çevirdim ve nihayet cevapladım. "Selam."

Çeşmedeki kız başını eğip bana baktı. "Ee, birinin beni öpmesi gerekiyor" dedi dobra bir şekilde.

Kesik kesik nefes alıyordum. Ryen'ın varlığının o kadar farkındaydım ki acı veriyordu.

"Öyle mi?" diye sordum, gri gömleğinin üzerine taktığı atkının etrafına yayılan uzun, siyah saçlarını fark ettim. Burası tam anlamıyla donuyordu.

Kartına işaret etti. "Evet, hazine avımda var."

Ardından gözlerini vücudumda gezdirdi, dudaklarında bir gülümseme belirdi. Anlaşılan o öpücüğü ona benim vermemi istiyordu.

İleri bir adım attı ama bana daha fazla yaklaşamadan kartını elinden alıp şöyle bir göz attım.

"Ne tesadüf. Ben burada öyle bir şey görmüyorum" dedim, kartı geri vererek.

"Onun adına yapacağım" diye açıkladı, arkadaşına bir bakış atarak. "Kendisi biraz utangaçtır da."

"Utangaç değilim, seçiciyim" diye karşılık verdi Ryen. Gözlerimi hızlıca ona çevirdim, küstah cevabı beni tahrik ediyordu.

Cüretkâr bir şekilde başını eğip tam olarak gözlerimin içine baktı.

Yani ona layık değil miydim? Bak, bak... Gülümsememek için kendimi zor tuttum.

"Lyla!" diye bağırdı yakınlarda birisi. "Aman Tanrım, hemen buraya gel!"

Ryen'ın arkadaşı başını çevirip solunda beliren insanlara baktı ve her ne yapıyorlarsa kahkaha atarak karşılık verdi. Demek Lyla oydu.

Tekrar bana döndü. "Hemen dönerim." Çok da umurumda. "Sen de onu öpmeye bak, olur mu? Çok ihtiyacı var" derken Ryen'ın ona kötü kötü baktığını fark etti ve bana bakarak açıkladı, "Hazine avı için yani."

Kahkaha atarak yanımızdan uzaklaştı. Bir yanım Ryen'ın onu takip etmesini bekliyordu ama etmedi.

Artık sadece ikimiz kalmıştık.

Alnımdan aşağı soğuk terler boşaldı. Ryen'a baktım, ikimiz de bu gergin sessizliği bozamıyorduk.

Neden bir şey söylemiyordu? Kim olduğumu biliyor olmalıydı. Tabii, yakın zamanda bir müzik grubu kurduğumdan haberi yoktu çünkü birkaç ay sonraki mezuniyetimiz için eski tip bir demo kasetiyle ona sürpriz yapmak istemiştim ama bugünlerde görünmez olmak neredeyse imkânsızdı. İsimlerimiz ve fotoğraflarımız Facebook sayfalarında ve girişteki kartlarda yazıyordu. Benimle taşak mı geçiyordu?

Dengesini bir ayağından diğerine verdi. Göğsü yavaşça inip kalkıyor, benim bir şeyler söylememi bekliyordu. Ben ağzımı açmayınca iç çekerek kartına baktı. "Ayrıca biriyle Leydi ile Sokak Köpeği filmindeki gibi yemek yerken fotoğraf çekmeliyim."

Ellerimi göğsümde kavuşturdum ve gözlerimi kısarak ona baktım. Bu oyunu sürdürecek miydi gerçekten?

"Ya da..." diye devam etti. Rahatsız olmuş gibi duruyordu, muhtemelen ona cevap vermediğim için. "Fotoğraf içinde fotoğraf çekmeliyim. O ne demekse artık."

Sessizliğimi korudum, hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi davrandığı için sabrım taşmaya başlıyordu. Yedi yıl oldu, ilk tanışmamızın böyle olmasını mı istiyorsun, Meleğim?

Başını salladı, kaba davranan benmişim gibi. "Peki, boş ver." Ardından gitmek için arkasını döndü.

"Dur!" diye seslendi biri.

Dane, Ryen'ın arkasından koşup onu durdurdu, ardından be-

nim yanıma gelip bıyığının altından beni azarladı. "Dostum, kıza neden büyükannene tokat atmış gibi kötü kötü bakıyorsun? Hayret bir şey."

Tekrar Ryen'a dönüp gülümsedi. "Selam. Nasıl gidiyor?"

Gözlerimi kaçırdım ama sadece bir an için. Gerçekten kim olduğumu anlamamış mıydı?

Anlaşılan burada kim olduğumuzu bilmeyen çok kişi vardı. O kadar da ünlü değildik, üstelik bu gece yakınlardaki tek etkinlik bizimki olmalıydı, yani sırf yapacak başka bir şey olmadığı için bile buraya gelmiş olabilirdi.

Belki de şu anda Misha Lare'in önünde durduğundan haberi bile yoktu. Yani on bir yaşından beri mektuplaştığı çocuğun.

"Adın ne?" diye sordu Dane.

Arkasını döndü, gözlerini açarak bana baktı, bariz bir şekilde artık tetikte olduğunu belli ediyordu. Benim yüzümden.

"Ryen" diye cevapladı. "Senin?"

"Dane." Ardından bana döndü. "Ve bu da..." Tam o anda elimi savurup karnına hafifçe yumruk attım.

Hayır. Böyle olmamalıydı.

Ryen aramızda geçenleri görünce kaşlarını çattı, muhtemelen sorunumun ne olduğunu merak ediyordu.

"Ee, sen de Falcon's Well'de mi yaşıyorsun?" diye devam etti Dane, mesajımı alıp konuyu değiştirerek.

"Evet."

Dane başını salladı. İkisi de orada öylece durup sessiz kaldı.

"Pekâlâ, şey..." Dane ellerini birleştirdi. "Biriyle Leydi ile Sokak Köpeği tarzı fotoğraf çekmen gerekiyormuş diye duydum?"

Cevabını duymayı beklemeden bara uzanıp atıştırmalıkları karıştırmaya başladı.

Bir parça limon çıkardı. Ryen yüzünü buruşturdu. "Limon mu?"

"Sana meydan okuyorum" dedi Dane.

Ama Ryen başını salladı.

"Pekâlâ, dur" diye ısrar etti. Bense onu izlemeye devam ediyordum, onun lanet olası Ryen olduğunu sindirmeye çalışırken gözlerimi ondan alamıyordum.

Bana beş yüz seksen iki tane mektup yazan o ince parmaklar. Sekiz yaşında buz pateni yaparken düştüğünde aldığı ve her gün makyajla kapattığı küçük yara olduğunu bildiğim o çene. Sabah ağzında saçlarla uyanmaktansa ölmeyi yeğleyeceği için her gece yatarken atkuyruğu yaptığı o saçlar.

Yarım düzine kız arkadaşım olmuştu ve hiçbirini bu kızı tanıdığımın onda biri kadar tanımıyordum.

Ama onun hiçbir fikri yoktu.

Dane elinde tahta bir şişle geri döndü, şişin ucunda ateş çukurlarından birinde kızartılmış bir marşmelov vardı.

Yanıma yürüyüp şişi elime tutuşturdu. "Uslu ol, lütfen."

Ardından Ryen'a dönüp telefonunu aldı. "Yapın bakalım. Ben fotoğrafı çekerim."

Ryen muzipçe parlayan gözlerle bana baktı. Bakışları birdenbire koyulaştı, anlaşılan benimle Leydi ile Sokak Köpeği filmindeki gibi marşmelov yemek falan istemiyordu.

Ama geri çekilmedi ya da utanmış gibi yapmadı. Yanıma geldi, bar sandalyelerinden birini alıp boyunu yükseltmek için üzerine çıktı. Kısa boylu değildi ama benden kısa olduğu kesindi. Dudaklarını aralayıp öne eğilerek gözlerimin içine baktı. Kalbim çılgınlar gibi atıyordu. Kollarımı açıp ona dokunmamak için kendimi zor tutuyordum.

Ama sonra durdu. "Ağzımı açıp sana doğru eğildim" diye belirtti. "Sen de biraz hevesli görünsen hiç fena olmaz."

Kendime hâkim olamadım. Dudaklarımı hafifçe kıvırıp gülümsedim.

Lanet olsun, çok seksiydi.

Bunu beklemiyordum.

Pes ettim. Marşmelovu tutup ağzımı açtım, göz göze gelip ikimiz de eğildik ve bir ısırık aldık. Dane'in fotoğrafı çekebilmesi için bir saniye bekledik. Gözleri benimkine kenetlenmişti ve göğsü inip çıkarken nefesini dudağımda hissedebiliyordum.

Bedenim alev almış gibi yanıyordu. Marşmelovun geri kalanını ısırmak için biraz daha öne eğilince dudakları benimkine değdi ve kendimi tutamayıp inledim.

Geri çekildim, koca marşmelov parçasını bütün halinde ağzıma attım. Lanet.

Ryen kendine kalan parçayı çiğnedi, dudaklarını yalayıp bar sandalyesinden indi. "Teşekkür ederim."

Başımı salladım. Dane'in bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum, bir şeylerin ters gittiğini anladığına emindim. Şişi barın üzerine koyup onunla göz göze geldim. Yüzünde manidar bir gülümseme vardı.

Eşek herif.

Peki, tamam. Marşmelov hoşuma gitti, Dane. Elimde olsa onunla bir düzine marşmelov yiyebilirim. Belki de şimdilik aceleyle evime dönmeme gerek yoktur, tamam mı?

Cebimde duran telefonum titremeye başladı, çıkarıp baktığımda arayanın Annie olduğunu gördüm. Reddet tuşuna bastım. Muhtemelen atıştırmalıklarının nerede kaldığını merak ediyordu. Birazdan onu arardım.

"Ee..." dedi Dane. "Sayfanda o kadar fotoğraf paylaştın... Erkek arkadaşın bizi avlamaya gelmez, öyle değil mi?"

Gerildim. Ryen'ın erkek arkadaşı falan yoktu. Olsaydı bana söylerdi.

"Yoo" diye cevapladı. "Canımın istediğini yaptığımı biliyor."

Dane güldü. Bense orada durmuş onları dinliyordum.

"Hayır, erkek arkadaşım yok" diye ciddiyetle cevapladı.

"Buna hiç inanasım gelmedi..."

"Üstelik erkek arkadaş aramıyorum" diye Dane'in sözünü kesti. "Bir tane oldu, çok zahmetliler. Banyo yaptırmak, onları beslemek ve yürüyüşe çıkarmak..."

"Peki ne oldu?" diye sordu Dane.

Ryen omuz silkti. "Standartlarımı düşürmüştüm. Anlaşılan biraz fazla düşürmüşüm. Ondan sonra biraz daha seçici davrandım."

"Standartlarına uyan biri oldu mu?"

"Biri var." Gözleri bana kaydı ve sonra tekrar Dane'e döndü. "Ama onunla hiç tanışmadım."

Biri var. Sadece biri, standartlarına uyuyordu. Benden mi bahsediyor?

Telefonum yine titreşmeye başladı. Cebime uzanıp sessize aldım.

Başımı kaldırıp baktığımda her yanda kamera flaşları patladı, herkes sağ duvardaki graffitinin fotoğrafını çekiyordu.

Ryen'ın telefonunu alıp onu şaşırttım. Onun arkasından yürüyerek kamerayı açtım, selfie moduna getirdim, aşağı eğilip ikimizin bir fotoğrafını çektim. Açıyı arkamızda graffiti fotoğraflarının önünde iki kızın fotoğrafını çeken bir çocuğu da alacak şekilde ayarlamıştım. "Fotoğraf içinde..." diye kulağına fısıldadım, bizim fotoğrafımızı göstererek. "Fotoğraf içinde..." Arkamızda fotoğraf çeken çocuğu gösterdim, "Fotoğraf." En son önünde durdukları graffiti duvarını gösterdim.

Sonunda yüzünde bir gülümseme belirdi. "Akıllıca. Teşekkürler."

Ardından fotoğrafa tıklayarak bu anı ölümsüzleştirdim.

Geri çekilip ona veda etmeden önce kokusunu içime çektim, bir an için durup kendi kendime gülümsedim.

Bir gün nihayet tanıştığımızda durumu anlayınca benden gerçekten nefret edeceksin, Meleğim.

Ryen telefonunu alıp yavaşça yürüdü, omzunun üzerinden bana bakıp insan kalabalığının içinde gözden kayboldu.

Şimdiden dönmesini istiyordum.

Cebimi karıştırıp telefonumu çıkardım ve kız kardeşimi aradım. Atıştırmalıkları kendisinin gidip almasını söylesem benden ne kadar nefret ederdi? Aslına bakarsanız, henüz buradan ayrılmaya hazır değildim.

Ama onu aradığımda cevap veren olmadı.

Teşekkür

En önce ve her zaman okurlarıma teşekkür ederim! Ne kadar da çoğunuz heyecanınızı paylaşıyor, her gün desteğinizi gösteriyordunuz. Bitip tükenmez heyecanınız ve güveniniz için çok minnettarım. Teşekkür ederim.

Nightfall (Şeytan Gecesi #4) serinin son kitabı olacak.

Şimdi kalanlar...

Aileme –kocam ve kızım, çılgın programıma, şeker paketlerime ve yemek masasında aklıma gelen bir konuşmayı, entrika ya da sahneyi yazmak için yemeğe ara vermeme katlandılar. İkiniz de gerçekten çok şeye katlanıyorsunuz, bu yüzden sabrınız için teşekkür ederim.

Dystel, Goderich & Bourret LLC'deki ajanım Jane Dystel'e, senden kesinlikle vazgeçmem imkânsız, bu yüzden benden kurtulamayacaksın.

PenDragon'lar, Facebook'taki mutlu yerimsiniz. İhtiyacım olan destek sistemi ve her zaman olumlu olduğunuz için teşekkürler. Çalma listesi önerileriniz için de teşekkür ederim! Çok yardımcı oluyor! Ve ayrıca çalışkan yöneticilere teşekkür ederim: Adrienne Ambrose, Tabitha Russell, Kristi Grimes, Lee Tenaglia, Lydia McCall Cothran ve Tiffany Rhyne. Siz olmadan yapamazdım.

Yaptığım her hareketi ince dişli bir tarakla inceleyen serbest editörüm Vibeke Courtney'ye. Bana nasıl yazılacağını öğrettiğin ve fikirlerini açıkça ortaya koyduğun için teşekkür ederim.

Kivrin Wilson'a: Yaşasın sessiz kızlar! En dolu zihinler bizde.

Okuyan, bana her zaman ihtiyacım olan güven oyunu veren ve imza günlerinde konuşabileceğim en az bir kişinin olmasını sağlayan Milasy Mugnolo'ya.

Lisa Pantano Kane'e, zor sorularla bana meydan okuyorsun.

Jodi Bibliophile'a –kovboy olmaz. Anladım. Kasık kılı yok. Asla. Prezervatif yok. Şey, bazen. Göz devirmeler... Şeeey, denedim. Okuduğunuz ve desteklediğiniz için teşekkürler, ayrıca esprili mizah anlayışınız ve beni her zaman gülümsettiğiniz için teşekkür ederim.

Kitaplar için harika görseller yapan Lee Tenaglia'ya. Bu şeytanları benim kadar sevdiğine çok sevindim!

Tüm blogculara; sayamayacağım kadar çoksunuz ama kim olduğunuzu biliyorum. Gönderileri, etiketleri ve yaptığınız tüm sıkı çalışmaları görüyorum. Boş zamanınızı okuyarak, inceleyerek ve tanıtım yaparak geçiriyor ve bunu ücretsiz, beş kuruş almadan yapıyorsunuz. Sizler kitap dünyasının can damarısınız ve siz olmasaydınız ne yapardık kim bilir. Bitmek bilmeyen çabalarınız için teşekkürler. Bunu tutkuyla yapıyorsunuz, bu da her şeyi daha da inanılmaz kılıyor.

İmza toplantılarında her zaman yanıma gelip beni konuşturan Jay Crownover'a teşekkür ederim. Kitaplarımı okuduğunuz ve en büyük emsal destekçilerimden biri olduğunuz için teşekkür ederim.

Çıkış kitabımdan sonra bana mesaj göndererek *Bully*'yi ne kadar sevdiğini söyleyen ilk yazarlar olan Tabatha Vargo ve Komal Petersen'a teşekkür ederim. Asla unutmadım.

Beni kontrol etmek ve "gerçek" Avustralyalı Tim Tams sevkiyatına ihtiyacım olup olmadığına bakmak için zaman ayıran T. Gephart'a teşekkür ederim. (Her zaman!)

Ve B.B. Reid'e okuduğu için, kadınları benimle paylaştığı için ve zıplayan tahtam olduğu için teşekkür ederim. Zihninin içine girmek için sabırsızlanıyorum. Anladın sen onu.

Emsalleriniz tarafından tanınmak sizi meşru kılar. Pozitiflik bulaşıcıdır, bu yüzden sevgiyi yaydıkları için yazar arkadaşlarıma teşekkür ederim.

Her yazara ve müstakbel yazara, paylaştığınız öyküler için teşekkürler! Çoğu beni harika bir kaçış yolu arayan mutlu bir okur ve sizin standartlarınızı karşılamaya çalışan daha iyi bir yazar yaptı. Yazın, yaratın ve asla durmayın. Sesiniz önemli ve yüreğinizden geldiği sürece doğru ve iyidir.

Kitap Kurdu